

ЗЕМЯНА
БОГОВЕ

Land of the Gods

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

ARMED

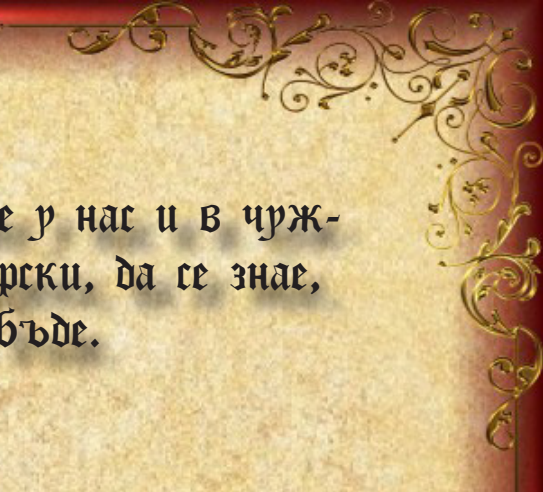

ПРЕДИ 10 000 ГОДИНИ ОТ ИСТОРИЯТА НА ЗЕМЯТА

ПРЕДИ МИЛИОНИ ГОДИНИ ОТ СЪЗВЕЗДИЕТО НА НЕБЕТО

Книгата е предназначена за българите у нас и в чуж-
бина, за тях и децата на рода български, да се знае,
че България е била и ще бъде.

ВРЕМЕ,

Книгата е само за истински хора

ФИН СТОЯНОВА

ISBN - 978-619-90452-8-2

СОФИЯ - 2017

ТРИТЕ ДОСТОЙНСТВА, БЪЛГАРСКИ ПТИЦИ И АНГЕЛИ

ПЪРВО,

Всичко е в ръцете на българския народ - прогонен, избиван, мъчен, избягал и въпреки всичко, носещ спасението като сияние на Генетиката от онова време, на боговете, на реките от златни одежди за българката, за синовете ѝ - вещаещи небосклона пред нас и заедно с нас - децата, онези, които след поколения колкото Бог разреши, ще възкръснат от пепелта.

ВТОРО,

Не напразно българина го няма и липсва на картата на света - бездомен, този има своето поколение - генетично обгрижвано в бъдеще време, когато ще грейне с блясъка от съкровищницата на българското, златно съкровище.

ТРЕТО,

На Небето и на Земята,

СЦІА,

Land of the Gods

ЗЕМЯ НА БОГОВЕ

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

1 ЧАСТ

VM ARMEDIA

TEAM

ВЪВЕДЕНИЕ / ПЪРВО

Ще споменем накратко за причината, ние да направим книга за българския народ и не, че съвременникът не заслужава внимание, но направено в бъдеще време към свободата и когато, съвременникът ще има пред себе си поколенията родени от пепелта, на българската съдба.

Съвременната история на планетата не познава България, загубила блясъка в истинската му форма на хоризонта от всечовешката ни история, на обществения зародиш на подвига да се родиш от духовен народ. Да пребъдеш в духовен народ за духовното тяло, на всечовешкото ни начало и когато, в началото все пак Земята ни беше безвидна и пуста. А дух Божий се носеше над България.

В началото Бог сътвори небето далеч над земята, а земята беше безвидна и пуста. И рече Бог – да бъде, и светлина озари първом България като място добро за живот, където водата пък произведе злак и трева за храна на земните твари, райските обитатели. Направено бе и Духовното царство, земното царство, където Дух Божий се носеше над водата и озаряваше съвършенството на духовния свят. Духовното царство предваряше всичките времена. На земята времената се поздравяваха. В шестия ден, Бог произведе човека – видя го добър и произведе от него жената – прабългарката. Даде им място прекрасно за всечовешки живот при центъра на земята; произведе духовен народ от двамата в Рая над безвидната и пуста материя, малко преди да се родят обитателите – мъжът и жената. Събраха се двете човешки души в едно тяло, като оазис от красотата.

Роди се България.

Наплоди се земята с духовен народ. Започна се с изучаване на земята, на земната твърд, на природата, под вещото ръководство на Който е Триединствен и на небето, и на земята. Израстнаха българските князе, земни велможи, свободните, самостоятелни, български богове родени от Бога във власт като ангели – намиращи се в познанието, себепознанието с целия блясък на тържествената награда, която Сам Бог я направи – да бъде. Се родиха в позлата от пурпурен блясък и продължиха с доверието между тях, да създават безкрайното щастие, да възнасят ръце устремени към Бога. На небето и на земята, където е тишина.

Поредица от издания на VM ARHEA, направено от екип с творческа дейност, който е притежаващ медиен комплекс - А / V със сателитно, интерактивно разпространение извън България, за свободна употреба. VM ARHEA не се занимава с комерсиална, търговска дейност.

И стана утрото щедро на мъдрост, на знание, достойно, тържествено във величието на смълчана вода, и на жива вода; спокойна пък вечерта се разливаше пред Луната сияеща в облаците и пак. Дните произвеждаха човешки души, нощите бяха тържествени, спокойни, тъй като непременно се поздравяваха с утрото в океани преливащи щедро, спокойно, ненадейно, очаквано. Откриващи се пред нас, хоризонтите в облаци определяха щедро дните и нощите, небесният календар. Роди се небесният календар, като дар Божий за българския народ. Родиха се знаци за книги, създаващи вещерни тайни, човешката информация, също и ангелска. Неведомо се споделяше тръпката между тях. Българското познание сияеше с неземна, изобилна и щедра, собствена красота. Българите и българките, имаха собствена красота - божествена тайна.

Родени от Бога в центъра на Земята, мъжът и жената разговаряха с духовния свят, българите се поздравяваха помежду си с духовните тайни. От стария свят, слънцето продължи към възхода във времето между небето и на земята, да разговаря с българите навсякъде по света и през цялото време, носеше, създаваше, изливаше изобилно от Извора благодат с благодат, кротост от милостта на Вселената, спокойствие и надежда. Духовният свят, се поздравяваше с българите от стария свят.

При началото сме на българската Вселена, а тук на земята жената имаше земния свят с небесен печат от съзвездието на богатите, на велможите, князете в достолепно сияние на небето и на земята, на българската съдба.

При началото бе Словото, Което беше у Бога и Бог беше в Словото, а Дух Божий се носеше над земята в целия блясък, роден между ангели, безплътни сили и власти.

Човеците все още бяха ангели, на небето и на земята.

Настъпи времето. Човек се събуждаше с времето и си лягаше с него. Мъжът и жената бяха изпратени на земята. Творецът направи Нему подобни от отражението Си – направи ги богове. Това бяха българите – можеха всичко, буквално владееха времето и пространството.

Написаха се и първите страници на живота, последните преди първото време. Човек беше във времето между първото и последното, си направи пристанище. Това беше България – пристанището към Рая, която подготвяше ангелите.

Над облаците Сам Бог обитаваше с ангелите на съвършенството. Това е в основата на роденото между нас, малко преди нас.

КРАЙ, НА ВЪВЕДЕНИЕ ПЪРВО

ВЪВЕДЕНИЕ / ВТОРО

ДРУГИ ЕДНИ БОГОВЕ / СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ СЛЕД БЕЗБОЖИЕТО ПО БЪЛГАРСКИТЕ ЗЕМИ, КОЕТО ВЗЕМА СВОИТЕ ЖЕРТВИ

Срамни, бездушни, безпътни, демонизирани от “духовната” сфера предават не само Бога и на небето, и на земята. Но пред Него до днес се разхождат човеци в безсрамни одежди, които са очакващи свян, мъничко светлина. Светлината се скиташе там потънала в срам, тъй като все пак се намираше между остатъка в материална среда, във веществената среда, която е търсеща само едно - безкрайната употреба заради безкрайната злоупотреба и пак, показващо за липса на божествената среда. Което е показващо за наличие на общовешките качества, личната им съзнателност. Колкото, толкова.

Тъй като бездуховният мрак от друга страна, остави безпътни стопаните, душата е изоставена заради тялото и обратно. Липсата на живот не само във вярата в Бога, направи безпътни стопаните му. Накрая, когато липсващата душа, се занимава с остатъка от липсващата душа - имаме травма. Не само това.

Увреждането е повече от едно. Накрая последиците са общочовешки, коварни. Резултатите също.

Въведение II-ро показва за липсващата среда, за заместващо заболяване, за увреждане на здравите клетки, особено когато се възцаряват множество богове. Имаме множество богове, повече от един, както и множество селяни. Често свидетелството говори за множество богове, както и за множество селяни с кръв по ръцете, за поколения селяни в родствени връзки с кръвта по ръцете на първите и последните, които са въоръжени, опасни. От друга страна, жетвари посегнаха на чуждото им богатство; из мрака посегнаха на стопаните, на лозята, на нивите, на жените; кръвта на последните щедро се стече в ръцете на селяни, болни и бедни, които са заразени, носещи генетичен оттенък на отпечатък, който е започващ атеистично, но пък завършващ на религиозното поприще и пълчище.

Разклатиха се камбаните; бяха замлъкнали. При така образувалата се пропаст, Бог се спаси от България с бягство.

Търговията с генетичен, човешки материал от друга страна се среща с богат урожай от безпътни, без воля, без роля. Пуснати са на свобода робите с демоните, първите и последните по първи петли.

Не за това ще разкажем на поколенията след нас, които ще разберат за България, за унищожението на цял един народ, на България. Ще разкажем за България в бъдеще време, не когато пресъхнали гайди се поздравяват с външната красота, но когато се докоснем до душевната красота. Ще сме там.

Възможностите са толкова, колкото сме потърсили от историята на България преди милиони години, непременно, която започва в името на България. Ето за това ще разкажем, за бъдещето отпреди милиони години в името на България.

В началото сме на 21 век, когато надеждите гледат към бъдещето, свидетели на упадъка на българската държавност. Която навлиза в спирала на трайно увреждане на националната идентичност.

Националната идентичност от своя страна, е съпоставена с националната сигурност като публичен факт от политическо и религиозно пространство. Съответните интереси, се представяват от съответни лица. Лицата пък разполагат с обективна среда, възможности за постигането на резултати. Днес говорим не за среда, не за възможности, нито за резултати, но за предателство най-вече на националните интереси. Затова предлагаме бъдеще.

Без бъдеще, настоящето отразява практиката на кумулативно, екзистенциално разпадане на държавната идентичност. А ние предлагаме бъдеще.

Средата го позволява, след две поколения - третото, да възкръсне от пепелта. След сто години при осъзнаване, което не гарантира с появата си - това знаково място, представляващо сборище, но зад което стоят едни и същи лица, ще се намери в естествената среда на градивното осъзнаване, на държавното мислене, със съответните резултати. Гаранция все още няма, липсва държавен печат, сигнатура в началото.

Липсва естествената среда, затова ще говорим за бъдещето.

Ще се срещнем от негово име с надеждата на България. Без възможност да отстоява националните интереси, за сметка на личните срещу потребностите на първите и последните, липсва доктриналната функция на властта, която все още пък разполага с държавен печат, администрира без обективна, национална доктрина.

Липсва личното осъзнаване, затова ще говорим за бъдещето.

Надеждата е след две поколения, към век на надежди, лишени от собственост, история, култура, богатство, земя, идентичност. Историческата съдба, е да бъдем свободни. Историческата съдба е да бъдем достойни, наследници на свободните малко преди нас, носещи паметта съхранена. Не на последно място, ще поставим първия камък на държавната идентичност.

Милиони липсват от картата на света, която е определяща гражданството, но милиони са живи далеч от България носещи паметта съхранена. Ще говорим за тях. Ще споделяме участта между първите и последните, знайни, незнайни герои от историята на България.

Къде могат да изповядат пред Бога сърцата си българските жени, мъже и деца? Със сигурност, на този въпрос отговорът е при началото. Историята винаги е в началото, на което и да било бъдеще - изчистено от съмненията си.

КРАЙ, НА ВЪВЕДЕНИЕ ВТОРО

ВЪВЕДЕНИЕ / ТРЕТО - ПОСЛЕДНО

Бедността, унижението, страданието на България заради българския народ, намира израз в демоничната злоупотреба с душата на българина. Злоупотреба с търсеция спасение български гражданин. Злоупотреба с нарочената, българска бедност. Ярък пример за поведението на младите, както и на злоупотреба с младите, които са търсеци пример за подражание, лична съзнателност. Кохорта грабителите се разхождат по българските земи. Българските земи, са свидетели на грабителите, съучастници в ограбването на българските стопани. От българските земи, са ограбени природни богатства, цветните, благородни метали. Не само медията, се изхранва хищнически от стадото. Народът е трудолюбив, миролюбив, хрисим, управляем със страх. Кой щеше да позволи кражбите, ако имаше крепости. Кой щеше да позволи беззаконието? - ако имаше отговори на всичките тези въпроси.

Лишени от свободата, българите целенасочено се разплащат щедро от недоимъка си. За правото на живот се борят и старите, младите, майките.

Говорим за памет, чието наследство понася все още тежкото робство след робството. Младите от обществената среда, са на същото място. Лишен, без религиозност българския народ изпитва жажда за Бог. Изключителна жажда за Бог, Който все още Го няма. защото по българските земи няма човешки Бог, липсва духовност, прогонени птиците от гнездата си.

Лишен от правото си на вяра, народът все пак изповядва поверие с лицемерие свързано с оскотяване на задръжките, по пътя към навиците.

Каква по-добра възможност обаче, ще се открие към първото ни стъпало, на църквата, човешките ценности, топлото, домашно огнище. Пред себе си имаме времето, мястото, начина, прашните пътища. При съмнение можем - 1. да преразгледаме случващото се 2. времето на написване 3. мястото често, което се поздравява с човешката изневяра.

Но работим към бъдещето, създаваме настояще от този свят, който предава съгласието си човешкото ни, креативно познание да продължи към Вселената.

Ние - българите, не сме генетически увредени. Напротив, ние сме оцеляващ вид въпреки заразените клетки в общественото ни тяло, сме продължаващи в името на България, българската съдба. И само един български ген е способен да разпознае съответната му среда, да намери средата в човека.

Имало е признателност, съзнание, дух носещ се върху водите на българската ни свобода.

Свобода, която така и не се получи въпреки жертвата на безименните герои. Танцът на българските надежди, навсякъде по света се събира в танц на хармонията, който е изучаващ природата в нас.

Когато към края на всичко това, ще намерим пътя към голямата, величествена, необятна, безкрайна Вселена от Космоса гледащ, който е към земята на българите, земята на Бога от безкрайния Космос, роден от хармонията между земните обитатели към небесните власти, в сила и слава. *Речено, сторено.*

КРАЙ, НА ВЪВЕДЕНИЕ ПОСЛЕДНО

ПЛАНЕТА / ПЪРВА

2017 - БЪЛГАРИЯ / ПЛАНЕТА, ОБЩЕСТВО, ПСИХОЛОГИЯ / МИСТИКА

В БЪДЕЩЕТО, КОГАТО БОГ НАПРАВИ ЗЕМЯТА

Душа-Душа да не поробва и Дух-Дух да не подвежда!

СВ. ДУХ

ПЛАНЕТА / БЪЛГАРИЯ-3

Омилане на Дух Божий!

ВРЕМЕ

В началото Бог сътвори небето далеч над земята, а земята беше безвидна и пуста. И рече Бог – да бъде, и светлина озари първом България като място добро за живот, където водата пък произведе злак и трева за храна на земните твари, райските обитатели. Направено бе и Духовното царство, земното царство, където Дух Божий се носеше над водата и озаряваше съвършенството на духовния свят. Духовното царство предваряше всичките времена. На земята времената се поздравяваха. В шестия ден, Бог произведе човека – видя го добър и произведе от него жената – прабългарката. Даде им място прекрасно за всечовешки живот при центъра на земята; произведе духовен народ от двама-

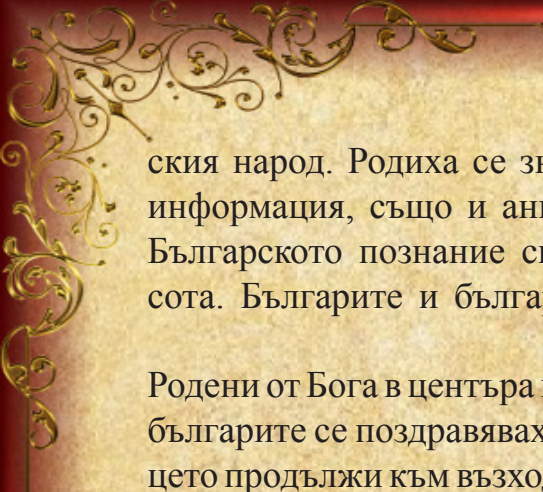
та в Рая над безвидната и пуста материя, малко преди да се родят обитателите – мъжът и жената. Събраха се двете човешки души в едно тяло, като оазис от красотата.

Роди се България.

Наплоди се земята с духовен народ. Започна се с изучаване на земята, на земната твърд, на природата, под вещото ръководство на Който е Триединствен и на небето, и на земята. Израстнаха българските князе, земни велможи, свободните, самостойни, български богове родени от Бога във власт като ангели – намиращи се в познанието, себепознанието с целия блясък на тържествената награда, която Сам Бог я направи – да бъде. Се родиха в позлата от пурпурен блясък и продължиха с доверието между тях, да създават безкрайното щастие, да възнасят ръце устремени към Бога. На небето и на земята, където е тишина.

И стана утрото щедро на мъдрост, на знание, достойно, тържествено във величието на смълчана вода, и на жива вода; спокойна пък вечерта се разливаше пред Луната сияеща в облаците и пак. Дните произвеждаха човешки души, нощите бяха тържествени, спокойни, тъй като непременно се поздравяваха с утрото в океани преливащи щедро, спокойно, ненадейно, очаквано. Откриващи се пред нас, хоризонтите в облаци определяха щедро дните и нощите, небесният календар. Роди се небесният календар, като дар Божий за българ-

ския народ. Родиха се знаци за книги, създаващи вешерни тайни, човешката информация, също и ангелска. Неведомо се споделяше тръпката между тях. Българското познание сияеше с неземна, изобилна и щедра, собствена красота. Българите и българките, имаха собствена красота - божествена тайна.

Родени от Бога в центъра на Земята, мъжът и жената разговаряха с духовния свят, българите се поздравяваха помежду си с духовните тайни. От стария свят, слънцето продължи към възхода във времето между небето и на земята, да разговаря с българите навсякъде по света и през цялото време, носеше, създаваше, изливаше изобилно от Извора благодат с благодат, кротост от милостта на Вселената, спокойствие и надежда. Духовният свят, се поздравяваше с българите от стария свят.

При началото сме на българската Вселена, а тук на земята жената имаше земния свят с небесен печат от съзвездието на богатите, на велможите, князете в достолепно сияние на небето и на земята, на българската съдба.

При началото бе Словото, Което беше у Бога и Бог беше в Словото, а Дух Божий се носеше над земята в целия блясък, роден между ангели, безплътни сили и власти.

Човеците все още бяха ангели, на небето и на земята.

Настъпи времето. Човек се събуждаше с времето и си лягаше с него. Мъжът и жената бяха изпратени на земята. Творецът направи Нему подобни от отражението Си – направи ги богове. Това бяха българите – можеха всичко, буквално владееха времето и пространството.

Написаха се и първите страници на живота, последните преди първото време. Човек беше във времето между първото и последното, си направи пристанище. Това беше България – пристанището към Рая, която подготвяше ангелите.

Над облаците Сам Бог обитаваше с ангелите на съвършенството. Това е в основата на роденото между нас, малко преди нас.

Наплоди се земята; земните племена се събраха решени да продължат всяко по пътя си, така и направиха. Разделиха се братски народите по земята, получиха място за обработване, умножаване на богатствата. В центъра на света се роди една от първата, най-стара държава / мегаполис – Атлантида.

СИЛА,

Не само това, но изследвания на съвременни учени показват за Атлантида по достоверен път – още в началото:

„Atlantis – The Sunken Indo-European Capital in the Black Sea“ / Prof. Dr. Siegfried G. Schoppe, University of Hamburg, Germany; Christian M. Schoppe; M.B.A., Independent Researcher, Germany

Atlantis 5510 vor Christus

www.atlantis-schoppe.de

Überflutungsgebiet

Herrschaftsgebiet

Черноморската Атлантида: Материалът е от университета в Хамбург, Германия.

**МИТИЧНИТЕ ТАЙНИ ПРЕДИ 7000 ГОДИНИ / ПРЕДИСЛОВИЕ – ИСТОРИЯТА
СЛЕД ОТКАЗА НА ИЗРАЕЛ ОТ ИИСУС ХРИСТОС / 3-ТА ЧАСТ**

„ПЛАНЕТА БЪЛГАРИЯ“ – ПЪРВА / ВТОРА / ТРЕТА

БЪДЕЩЕ - ПЪРВА ЧАСТ / ВТОРА ЧАСТ / ТРЕТА ЧАСТ / ГЕНЕТИКА – 14 500

Civilizatia Dunareana (subtitrat) Tablitele de la Ta...

Este, așadar, religia, cheia către înțelegerea acestor semne, așa cum presupunea Sofia von Torma?

ИИСУС ХРИСТОСТ Е СЪБИРАТЕЛЕН ОБРАЗ ОТ ДУХОВНАТА СЪЩНОСТ НА БОГО-ЧОВЕК, КОЙТО Е ИЗПРАТЕН НА ЗЕМЯТА ДАЛЕЧ ПРЕДИ ИД-ВАНЕТО НА ИИСУС ХРИСТОС / Българите са тези, които се прекланят пред Бога и на небето, и на земята.

1 – Защото. Траките познават езика на Бога, даден на човека при неговото сътворение. Първите хора са общували с Бога на Неговия език, разбираен от Божиите сили – ангелите. Първите хора са могли не само да говорят, но и да пишат. Те са оставили писания, които никой не може да разбере освен този, който познава първичния човешки език, произхождащ от езика на Бога. Този език не е като съвременните езици, той не е дори като много от древните езици. Този език представлява единство между значение и произношение, между мислене и възприятие, между дух и материя. Това единство е било загубено (за щастие, не безвъзвратно), когато Бог е лишил хората (или повечето от тях) от Своя език и силата на Своя език, след като хората (в мнозинството си) са се извратили и са отстъпили от божествения порядък. На този език и при характерното за него състояние на мислене, няма нищо невъзможно.

2 – Иисус Христос е бил познат и почитан като Бог със същото име хилядолетия преди Своего възплъщение. И в това няма нищо необичайно, защото християн-

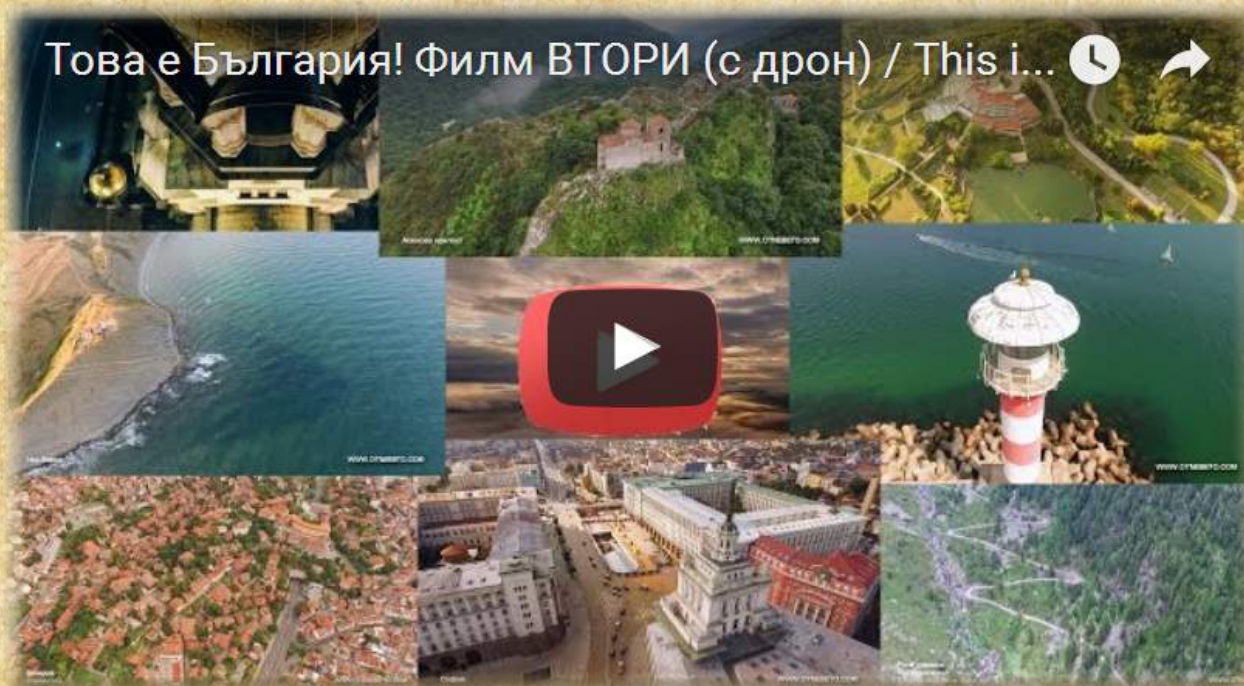
ството (или познаването на Иисус Христос и почитането Му като Бог и Творец на всичко видимо и невидимо) не е отпреди 2000 години, нито е юдейска секта, а съществува от сътворението на човека. Според древните писания Едем се е намирал на територията, която сега е залята от водите на Черно море близо до българското крайбрежие – такава е била реалността преди Всемирния потоп, който е разделил световите. Тази територия е била част от земите, известни като Тракия. От тези земи човечеството се е разселило по целия свят и най-напред по тези земи Иисус – Божието Слово, Всевиждащият и Всемогъщият – е бил познаван и почитан като Бог.

1-а) Тракийските съкровища са думи от злато. Този, който познава първичния език, може да ги чете. Това е първата човешка писменост и тя е триизмерна. По-късно хората започват да пишат двуизмерно и така се раждат йероглифите, които са пиктографска (образна) писменост. Родината на йероглифите е Тракия, откъдето те са пренесени в Египет, когато тракийски династии установяват свое царство в делтата на Нил и основават Древноегипетската цивилизация. В хода на историята човешкият език преминава през различни трансформации и сега повечето езици – или по-точно повечето писмености – са линейни и фонетични, за разлика от цикличните и пиктографски писмености. (Неслучайно децата първоначално започват да рисуват, а чак по-късно се научават да пишат на съвременните линейни езици.

3 – Иисус е основателят на човешката цивилизация. Езичеството, политеизмът, анимизмът, пантеизмът и другите форми на „религия“ не предшестват християнството, а са вторични и извратени версии на първичното и истинско богопознание и богочитане. а) Християнството, т.е. познаването и почитането на Бога Слово Иисус Христос като Творец на всичко видимо и невидимо, не е просто една от религиите по света. б) Християнството е първичният начин на мислене и поведение на човека; то е изначално вложеният в човека миросглед и начин на живот. Християнството е генетично заложеният модел на съществуване на човека. Както казва един от древните мъдреци, „душата на човека по природа е християнка“. в) Освен това човешките езици са лицемерни – можеш да говориш едно, да мислиш друго, а да правиш трето. Това е невъзможно на езика на Бога, защото той представлява единство между думи, мисли и дела. На божествения език лъжата е невъзможна. На този език не можеш да лъжеш. г) Повечето хора разглеждат езика като средство за общуване. Те смятат, че целта на езика е общуването. Дори много лингвисти определят езика като система

от думи или знаци, които хората използват, за да изразяват мисли и чувства помежду си. Но това не е вярно – или поне не е цялата истина. Да, езикът се използва за общуване, но това не е неговото единствено и най-важно предназначение. Основната цел и функция на езика е сътворяването. Езикът е инструмент за сътворяване на реалности. Може би най-точното определение на езика е, че езикът е жива творческа сила.

БОГ Е АЛФАТА & ОМЕГАТА – д) Бог е непознаваем без Своето Слово, а Словото показващо Бога е Иисус Христос – Божият Син, огрян в светлината на мирозданието.

ЧИНИЯТА НА НОЙ / БЪЛГАРИЯ В НАЧАЛОТО – БИБЛЕЙСКИ ПОТОП

Особено място в изследванията на тези промени заема и научна хипотеза, която отстояват тезата, че Всемирният потоп е станал в черноморската област. Древните брегове, край които възникнала най-старата цивилизация, заливани и осушавани, са неми свидетели на неумолимия ход на геоложката и човешка история.

Почти 30 години след първите провокативни резултати, свързани с намирането в Черно море на дълбочина 93 m на останки от неолитно селище както и на проблематичната “Чиния на Ной”, подновените изследвания на екипа на проф. Петко Димитров и проф. Уилям Райън от Колумбийския университет потвърждават с нови научни аргументи получената отдавна широко международно признание хипотеза. Основните геологически доказателства за потоп в Черно море са наличието на стара брегова линия на басейна, на съвременни дълбочини 90-120 метра, с възраст над 8 хил. години, в чиито дюнни образувания, е намерена и “Чинията на Ной”.

Те доказват, че сегашното Черно море преди 7 500 години е било голямо сладководно езеро, без връзка с океана . Нивото на т. нар. „новоевксински” басейн било с около 90 – 120 метра по-ниско от съвременното, а днешният шелф представлявал суша. Със затоплянето на климата на планетата Земя средногодишните температури станали с 5 градуса по-високи от днешните.

Започналото интензивно топене на ледниците драстично покачило нивото на Световния океан, на Средиземно и на Егейско море. Солената морска вода преодоляла естествената Босфорска преграда и катастрофално се изляла в сладководното Черноморско езеро. Нивото му се покачвало с около 15-18 см. на ден, а водата заляла сушата на 2-2,5 км. навътре от тогавашните брегове. Древните брегове на някогашното езеро останали на около 90 км. навътре в морето. За Черноморския басейн това било истински екологичен колапс. От солената океанска вода загинала пресноводната флора и фауна. Образува се дълбоководният сероводороден слой, който съществува и днес.

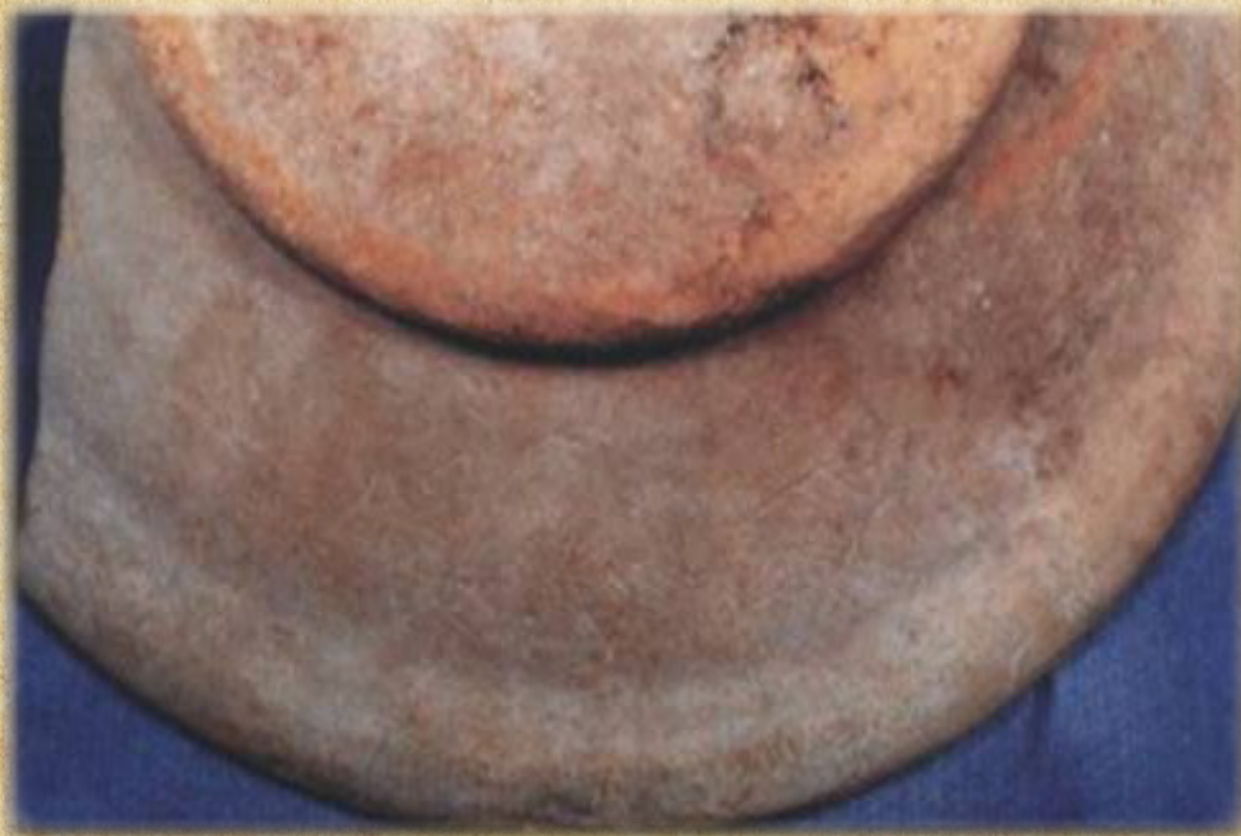

Най-развитата човешка цивилизация от VI-V хилядолетие пр. Хр. зародила се именно в Черноморския басейн изчезнала, прогонена от природни бедствия и появили се по-късно варварски племена. Следите от тази природна катастрофа засегнали и вътрешността на древните български земи. Изследванията на българо- японския екип на селищната могила при Дядово, Новозагорско под ръководството на проф. Д. Гергова, показват, че между пластовете от края на каменномедната епоха и началото на бронзовата епоха лежи слой без културни

останки (хиатус), който се оформял в продължение на повече от 1000 години – от края на V хил. пр. Хр. до края на IV хил. пр. Хр. Нови научни изследвания със сигурност ще предоставят още по-обективна картина на природните и исторически събития от далечното минало. Но и сега може да се каже, че високата култура и познания на тази най-древна цивилизация не били безвъзвратно загубени.

Вероятно именно преживелите Потопа и разселили се нейни създатели, са поставили основите на шумерската цивилизация в Месопотамия, оставили са диря и в знанията на древен Египет. Катастрофата, която настъпила и в която се родило Черно море, вдъхновила вечното предание за потопа и не случайно именно шумерите твърдели, че тяхното познание било придобито от други във времето след потопа.

проф. Петко Димитров, ръководител секция “Морска геология и археология” / Институт по океанология – БАН, Варна / проф. Диана Гергова, Археологически институт с музей при БАН, София ; Материалът е част от изложбата „Познанието на най-древната цивилизация. Находки от българските земи от VII – V

хил. пр. Хр.“ предоставена на вниманието.

ВЕРСИЯ ПЪРВА

Най-известната и най-значимата легенда от библията е тази за потопа. В наши дни, подводен археолог смята, че е открил неопровержимо доказателство, че библейският потоп, споменат и в редица други древни текстове, се е случил действително.

Този подводен археолог се казва Робърт Балард (Robert Ballard), той е един от най-прочутите подводни археолози. През 1985, използвайки потопяем робот, открива останките на най-известния кораб – Титаник. Наскоро Балард е изследвал дълбините на Черно море в близост до бреговете на днешна Турция в търсене на следи от древни цивилизации от времето на Ной.

Според него преди 12 000 години голяма част от земната повърхност е била покрита с лед. „Където живея аз, в Кънектикът, ледът е достигал на една миля над къщата ми и така до Северния полюс“, казва Балард за ABC. „Но след това ледът започнал да се топи. Става въпрос за реално глобално наводнение.“

След като ледовете започнали да се топят, водата се вляла в Световния океан и

настанали катастрофални потоци. „Въпросът е има ли майка на всички потоци.“

Според спорната теория на учения от Колумбийския университет Великият потоп е започнал от Черно море. Изследователите смятат, че в миналото Черно море е било сладководно езеро, заобиколено от обширни тревисти равнини, но след това е било залято от огромна вълна солена вода, идваща от Средиземно море. Приливната вълна помела всичко по пътя си и променила географията на региона завинаги.

Не само това, оказва се и че „чинията на Ной“ е намерена в пределите на днешна България, на територията на Черно Море.

Все повече учени и любители от цял свят прегръщат идеята, че дървеният ковчег на библейския Ной е намерил пристан някъде по Черноморското крайбрежие. Безспорната истина е на поне 7500 години. Последователите на Индиана Джоунс търсят както по източното крайбрежие на днешна Турция, също по българското черноморие, дори около Русия. Ежегодно стават все повече последователите на мнението, че Ной с цялата фамилия и многобройните животни се е спрял някъде между Варна и Бургас, когато Бог смирил гнева си и започнал да отдръпва водата от земята.

Един от най-големите защитници на тази възможност е професорът океанолог от Варна, г-н Петко Димитров. Той ще да докаже не само, че Ной се е заселил по днешните български земи край Черно море, но и митичният континент Атлантида.

Това е България от високо, уникален клип. Т...

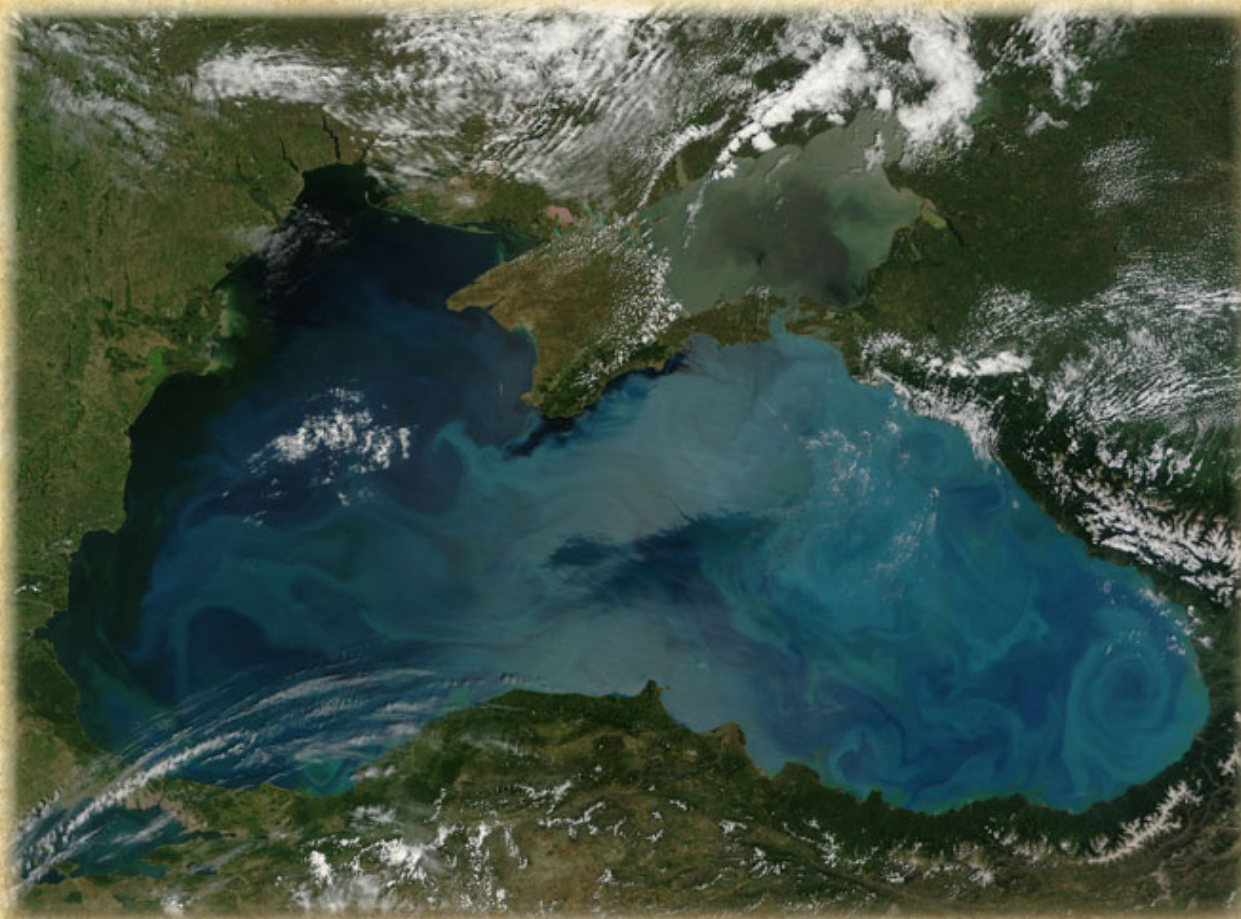
ВЕРСИЯ ВТОРА

Професор Димитров е откривател на наречената от него Чиния на Ной в Черно море. Учените все още не могат да разчетат надписите върху нея и единственото заключение, което правят е, че тя е от времето преди потопа.

Но Чинията все още няма официално признание като артефакт, защото според проф. Димитров признанието би означавало да се променят коренно представите за човешката история.

Лично аз не съм отправял такива категорични твърдения, поради това, че самият аз участвах в един международен проект през 1984 г. „В търсене на Атлантида”. Работехме в Средиземно море и в Атлантическия океан, и в подводните планини. Разбира се, Атлантида е недостигнатата мечта на всеки изследовател. Ние търсихме тогава неизвестното.

Всичко започва от съчиненията на Платон. Той пръв споменава за изгубения континент. Но така или иначе, когато през 1984 г. се прибирахме с руския кораб „Витяз” от Атлантическия океан ние бяхме отчаяни, че не намерихме никакви следи на върховете на подводните планини. Естествено, няхаме настроение.

И аз казах на шефа на експедицията академик Ястребов, че Атлантида сигурно е в Черно море. Имах предвид откритите преди това от нас стари брегови линии на Черно море, които се намират на 12 км. източно от Варна и чиято възраст тогава ние датирахме по стария въглероден метод.

Което означава, че преди 8000-8500 г. нивото на Черно море е било между 90 и 120 метра по-ниско от съвременното.

На него се позовах, когато казах на акад. Ястребов, че Атлантида може би е била в Черно море. Тогава Ястребов ми предложи да подготвя проект, за да ни

предостави тяхната подводна лодка „Аргус” и корабът, който можеше да носи тази подводна лодка.

Направи, каза ми, този проект и е твърде възможно той да бъде финансиран от Института по океанология в Москва. Подготвих проекта, предадох му го и на Нова година 1985-та през нощта Ястребов ми се обаждат и ми казва: „Радвай се, проектът е приет”.

Така на 1 юли 1985 г. корабът с тяхната подводна лодка пристигна във Варна. Направихме многобройни спускания с лодката до старите брегове на Черно море. На 16 юли осъществихме спусък в палео-руслото на река Провадийска, която се е вливала в тогавашното сладководно езеро Черно море, прекосявайки целия шелф.

Там, на старите брегове, аз попаднах на едни очертания на дупки на около 95 метра – това бяха два реда, подредени симетрично. Беше ясно, че става въпрос

за дело на човешка ръка. След това по-навътре вече от старите брегове, на около 300-400 метра по-навътре, попаднах и на т.нар. чиния на Ной.

Да, това е първият и единствен, и много оспорван от много изследователи артефакт. Ние смятахме тогава, че сме попаднали или на наколно селище на брега на езерото, или на стар пристан и некропол. Това беше единственият предмет, който тогава взехме, нарекохме го чинията на Ной. По-късно се установи, че върху нея има и писмени знаци.

Усъмнихме се, че това е една от най-старите писмености, която е съществувала до потопа, до нахлуването на океански води при разкъсването на Босфорския праг преди 8000-8500 години.

Още от създаването на интернет, чинията е вкарана в мрежата. Върху нея се трудят най-известните лингвисти по света. Засега без успех. Но се смята, че знаците от чинията на Ной се намират и в шумерската писменост, в египетската писменост, в индийската, накрая в гръцката.

Чинията и днес е заключена в шкаф на нашия институт. Повечето казионни изследователи не вярват на потопа в Черно море. Но нека се има предвид, че този

предмет е записан в бордовия дневник на руския кораб на 16 юли 1985 година. И понеже много хора ме питаха за тази чиния – и журналисти, и изследователи, питаха ме кое ме е водило да я открия, аз казах: „Водеше ме Божията ръка”.

Една от работните ми тези е, че Ной е живял по нашите земи. Предполагам, че той е живял именно тук и че корабът или Ноевият ковчег се намира погребан под дебел слой пясък по нашето крайбрежие. И че раят на Земята е бил именно тук.

Нашата експедиция през лятото беше много кратка – само 5 дена. Задачата ни беше да очертаем бреговете на старото езеро Черно море и да вземем проби за определяне на абсолютни датировки, както и проби за изучаване на елементи като кислород, въглерод, барий и стронций.

ВЕРСИЯ ТРЕТА

Като начало можем да кажем, че праотците нямат нищо общо със съвременният човек на територията на днешен Израел. Те са наследници на малкото пра-

ведници оцелели по Божията воля след справедливият му гняв, потопил една висша, но вече тотално развратена цивилизация. Богоизбраният народ е живял там където сега се намира огромната северна плитчина на Черно море, както и Азовско море. Той е населявал най – плодородните територии, разположени около голямо сладководно езеро, където днес морето рязко става по – дълбоко.

Земите са били напоявани от пълноводните Дунав, Днепър, Днестър и Дон и са наричани в Библията Едем. Следите на старата цивилизация лежат по дъното на Черно море и Варненския залив. Научни експедиции откриха там останките на най – древните земни градове. Проф. Петко Димитров, ръководител на две експедиции по нашия шelf, обяви, че преди 8000 г. старите брегове на Черно море са били на сушата и на 60 км. източно от Варна, където са живели прадедите ни и откъдето е тръгнала най-древната цивилизация в света. Оттогава датира мегаприливът на океанските води през Босфора в най-голямото сладководно езеро. Нахлуването е със силата на 200 Ниагарски водопада, припомни своята теза проф. Уилям Райън от Колумбийския университет, който е за втори път в България и участва в експедицията. През 2011г. с научноизследователския кораб „Академик“ учените успели да пробият пясъка, запечатан от тинята, нахлула с мощния поток от световния океан.

Те са намерили по време на сондажите част от дърво и корени от растителност. Това потвърждава работната хипотеза на проф. Петко Димитров, че някогашното сладководно езеро е било много под морското равнище, измерено спрямо световния океан. “Следите от Черноморската Атлантида трябва да се търсят не само по море, а и на сушата” дълбоко убеден е ученият. Първата научна експедиция започва на 1 юли 1985 г. с руската подводна лодка “Аргус”. Ето какво споделя професорът : “На 16 юли осъществихме спуск в палеоруслото на река Провадийска, която се е вливала в тогавашното сладководно езеро Черно море, прекосявайки целия шелф. Там, на старите брегове, аз попаднах на едни очертания на дупки на около 95 метра – това бяха два реда, **подредени симетрично. Беше ясно, че става въпрос за дело на човешка ръка.** След това по-навътре вече от старите брегове, на около 300-400 метра по-навътре, попаднах и на т.нар. **чиния на Ной. По-късно се установи, че върху нея има и писмени знаци...** това е една от най-старите писмености, която е съществувала до потопа... знаците от чинията на Ной се намират и шумерската писменост, и в египетската писменост, в индийската, в гръцката.”

И така, основната версия, която е подкрепена от гореспоменатите експедиции е, че древната цивилизация на кимерийците, развила се по бреговете до Варна, е в основата на шумерската култура на Изток след библейския потоп, настъпил около 8000 г. пр. н. е. Населението, което остава

по нашите земи, пък е в основата на създаването на тракийската култура. Твърденията са подкрепени със солидни проучвания и факти.

Хипотезата е на проф. Петко Димитров, ръководител на „Морска геология и археология“ в Института по океанология към БАН във Варна и световноизвестния американски учен **Уилям Райън** от лабораторията „Ламон Дохърти“ на Колумбийския университет. Двамата са подкрепени от друго светило – **Уолтър Питман**.

Тримата са убедени, че библейският потоп всъщност е бил в Черно море. Проф. Димитров доразработва идеята в книгата си „Черно море – **Потопът и древните митове**“.

Твърденията на учените са на базата на сравнителен анализ на неолитните находки, открити край Варна и Дуранкулак, както и от подводните проучвания в устието на Провадийската река. Там бяха открити потънли праисторически селища. **Всички тези данни говорят, че по нашите брегове е била люлката на цивилизацията, която е колонизирала през неолита европейската част на Средиземноморието и е излязла до бреговете на Атлантическия океан.** Данните са от сравнителен анализ на открити следи и находки по нашите земи и по бреговете на Португалия. Те свидетелстват, че преселението е осъществено по море с огромни салове и кораби. Наскоро и варненски инженери, които работят съвместно с археолози, излязоха с позиция, че Първата цивилизация се родила край Варна. Металографските анализи показали, че тук са изработени първите сечива, които са извадили човека от пещерното му битие. Намерените оръдия на труда предхождат със столетия египетските и блискоизточните, смятат инженерите и археолозите, които с доказателствата си оборват отдавна наложените теории за произхода на цивилизацията. То се подкрепя и от прословутата „чиния на Ной“, която проф. Петко Димитров открива при експедиция в Черно море на 6 юли 1985 година. Най-ценни са откритите по нея **27 писмени знаци**, които според специалистите може да се окажат най-древната писменост на човечеството. Съпоставка с писмените находки на шумерите показва сходството и близостта между двете цивилизации.

Учените изследвали и златните находки от Варненския халколитен некропол, открит през 1972 г. край Варненското езеро. Това злато предхожда с близо 3000 години египетските пирамиди и е белег на най-ранната цивилизация, развивана по нашите земи. Металографски анализи и тук доказват

идентичността на златните съкровища от Североизточна България със суровините и помощните материали, с които са създадени. **А от всичко това следва, че и първата металообработка в света се е състояла по нашите земи, е заключението на специалистите.**

Друг знаков за световната и европейската история район у нас е Големият остров — Дуранкулак, известен сред специалистите като „Европейската Троя“ и „Езерният град“, Там са открити:

- находки от палеолита (**над 100 века пр.Хр.**),
- селищата на първото най-древно културно, уседнало, земеделско и занаятчийско население в Европа (54 век пр.Хр.),
- първите каменни градежи в Европа (51 век пр.Хр.),
- най-старото обработено злато в света (50 век пр.Хр.),
- първи наченки на писмени знаци в човешката история (50-48 век пр.Хр.) предвестник на праисторическата Дунавска протописменост,
- най-ранните форми на парично-разменни ценности (50-48 век пр.Хр.),
- тук е идентифицирана е най-стара фаза (начало 55-54 век пр.Хр.), наречена *Блатница*, по древното име на днешното село Дуранкулак, на европейската неолитна култура Хаманджия.

Във варненското езеро е открит комплекс от селища, още в началото на века от братя Шкорпил. Те са унищожени абсолютно целенасочено при “драгиране за строителни работи в езерото”.

Северните плитчини на Черно море бяха изследвани подробно и от американски военни експедиции веднага след идването на “демократията”. Множеството извадени археологически находки, снимките на дъното сканирано със специален ехосаундер, проникващ в дълбочина в грунта на които се виждат квадратни и правоъгълни основи на постройки и всички останали данни бяха засекретени и отнесени в еврейската колония САЩ. Но и без тях всяка логика и очевидни факти които не могат да се прикрийт ни разкриват истината. Например сероводорода изпълващ по – дълбоките части на нашето море е резултат от гниенето на удавената природа – растения, хора и животни населявали някога Едема. Бреговете на Босфора пасват идеално един в друг като пъзел, показвайки къде е бил разломът. Районът е сеизмично активен и се намира в непосредствена близост до границата между две тектонски плочи – Евразийската и Африканската. Водата е достигала до ниските части на Стара планина, където могат да се видят вкаменелости на морски миди и следи от

древни пристанища.

В земите на днешна България, южна Украйна и Крим (Стара велика и Дунавска България) пощадените от Божия гняв праведници поставят началото на новата цивилизация. **Този Богоизбран род произлиза от нашия праотец Ной.** Едно от главните доказателства за това, че ние Българите сме техни преки наследници е един стар документ от IV-ти век наречен “анонимен римски хронограф”, който се съхранява във библиотеката на Ватикана.

ПРАОТЕЦ НА БЪЛГАРИТЕ – Е СТАРОЗАВЕТНИЯТ НОЙ

През 4 ти век – Свети Йероним съставя карта, на която Мизия е отъждествена с България – Moesia hic et Vulgaria.

Българите са преки наследници на праотеца Ной. Едно от главните доказателства за това е един стар документ от IV-ти век наречен “анонимен римски хронограф”, който се съхранява във библиотеката на Ватикана.

През 354-та година там е записано “ *ZIEZI EX QUO VULGARES* “ – *ЗИЕЗИ, ОТ КОЙТО ПРОИЗЛИЗАТ БЪЛГАРИТЕ. Зиези е наш баща и внук на праотеца Ной.*

Няма да разсъждаваме, защо един **официален древен документ**, датиран и съхраняван в европейска библиотека и говорещ за Българи през 354 година **се игнорира от историците**, които си държат на лето 681 – во. Сами можете да си отговорите на този и на другите въпроси. Тук само ще споменем за извори, които говорят за Българите в още по – древни времена.

В друг **съхраняван във Ватикана документ** също се говори за България. Това е карта от 4-ти век **съставена от Свети Йероним.**

Квинт Курций Руф съобщава за народът **балагрии** живял по времето на Александър Велики **IV-ти – век преди Христа**. В новите издания на Руф обаче, а и в новите лексикони и речници **балагрийте** са просто изтрети...

Д. Хоматиян също е пределно ясен твърдейки, че **българите са били в контакт с Александър Велики** – "...Този велик наш отец и светилник на България бил по род от европейските мизи, които народът обикновено знае и като **българи**. Те били **изселени** в **старо време** от военната сила на Александър от разположения край Бруса Олимп към Северния океан и Мъртвото море, а

след като минало много време, със страшна войска преминали Дунава и завзели всички съседни области: Панония и Далмация, Тракия и Илирик, а и голяма част от Македония и Тесалия”. Изключително важния пасаж – “Те били **изселени в старо време от военната сила на Александър** от разположения край Бруса Олимп към Северния океан и Мъртвото море”... **не присъства изобщо** в “Подбрани Извори за Българската История” -II, София, 2007, стр.107...Как тогава хората да разберат, че част от дедите им са живели край **мизийския Олимп преди повече от 2300 години?**

Живелият през IV-ти и V-ти век Орозий Павел споменава в своята работа География, че земите на българите са между Гърция и Каринтия (днешна Австрия).

В “Лангобардска История” Павел Дякон твърди, че имало военен сблъсък между българи и лангобарди (в началото на V-ти век, в описаните от Орозий земи). Българите победили Агелмунд и взели дъщеря му за заложница.

Връщайки се още по – назад във времето, ние с изненада установяваме, как старите автори описват, че и от двете страни в Троянската война воюват Българи:

„Тесалийските мирмидонци на Ахил са Българи.“

„Шестоднев“ на Йоан Екзарх:

„Ахил заминал заедно с Атридите, като водил своя собствена войска от три хиляди души, наричана тогава мирмидонци, а сега Българи.“

ШКОЛАТА НА ВАСИЛ ЗЛАРАТСКИ – ПРОФЕСОР, АНТИБЪЛГАРИСТ

Всичко, обаче което противоречи на доктрината на Златарски или се укрива, или се обявява за заблуда- сведенията на Квинт Курций Руф, Анонимният хронограф, Св. Йероним, Орозий Павел, Павел Дякон, Д. Хоматиан, Л. Дякон, М. Аталиат, Й. Малала, Прокопий, Й. Цеца, Фулко, Й. Кантакузин. Нищо, че данните се подкрепят едни други. Те решават да вярват единствено и само на задъханите от омраза Теофан и Никифор.

Величието на България: Underwater archaeologist claims there is evidence that Noah's Biblical Flood actually happened.

Noah's Ark and the Great Flood is without a doubt one of the most important and

famous stories present in many ancient texts. Now, an underwater archaeologist believes he has found unequivocal evidence that the biblical flood, also mentioned in numerous other religious texts actually is based on real-life events.

Robert Ballard, one of the best known underwater archaeologists who in 1985, using a robotic submersible with a remote-controlled camera found the famous shipwreck of the titanic, probed the depths of the Black Sea near the cost of modern-day Turkey looking for traces of an ancient civilizations that dates back to the times of Noah.

According to Ballard, some 12,000 years ago, much of the Earth's surface was covered in ice. "Where I live in Connecticut was ice a mile above my house, all the way back to the North Pole, about 15 million kilometers, that's a big ice-cube," he said in an interview with ABC news. "But then it started to melt. We're talking about the floods of our living history," he added. According to Ballard, after the water from the glaciers started melting, it rushed into the world's ocean causing huge, catastrophic flood around the world. "The question is, was there a mother of all floods," Ballard said.

Noah's Flood Evidence Found Ancient Code.

A controversial theory proposed by Columbia University scientist's claims there was a giant flood in the distant past in the region of the Black Sea. According to researchers, the now-salty Black Sea was once an isolated freshwater lake which was surrounded by huge areas of farmland, that is, until it was flooded by a huge wall of water coming from the rising Mediterranean Sea. Scientists estimate that the force of the water was in fact two hundred times stronger than that of the Niagara Falls. The giant wall of water swept away everything that it encountered in its path, creating total destruction and chaos in the region, changing the geography forever.

Ballard said: "At some magic moment, it broke through and flooded this place violently, and a lot of real estate, 150,000 square kilometers of land, went under."

Ballard was fascinated by the idea that something like a Global Flood occurred and was intrigued by the idea proposed by Columbia University scientists.

"We went in there to look for the flood," he said. "Not just a slow-moving, advancing rise of sea level, but a really big flood that then stayed... The land that went under

stayed under.”

Doing what he and his team to best, Ballard and the crew went diving, and there, four hundred feet below the surface, they encountered an ancient shoreline, which is the ultimate proof that Ballard’s theory was correct, a catastrophic event did happen in the distant past in the Black Sea.

Ballard even established a timeline of the events by carbonating shells found along the ancient coastline. Ballard estimates that around 5,000 BC the catastrophic flood occurred, a date that according to many scholars is the date when Noah’s historic flood took place.

Interestingly the story about Noah is what fascinates most scholars. Noah was the tenth of the pre-flood (antediluvian) Patriarchs. His father was Lamech and his mother is unknown, but is thought to be either Adah or Zillah, wives of Lamech. When Noah was five hundred years old, he begat Shem, Ham and Japheth (Genesis 5:32)

Noah died 350 years after the flood, at the age of 950, the last of the extremely long-lived antediluvian Patriarchs. The maximum human lifespan, as depicted by the Bible, diminishes rapidly thereafter, from almost 1,000 years to the 120 years of Moses. (Genesis 6:3; Deuteronomy 31:22; 34:37)

While many scholars believe Noah’s accounts of the flood are mythical in nature, others believe that the story of Noah’s Ark and the Flood was inspired by legendary floods of stories in Ancient Mesopotamia, particularly “The Epic of Gilgamesh”. Centuries before Noah appeared in the bible, ancient narratives were passed down from one generation to another.

“The earlier Mesopotamian stories are very similar where the gods are sending a flood to wipe out humans,” said biblical archaeologist Eric Cline. “There’s one man they choose to survive. He builds a boat and brings on animals and lands on a mountain and lives happily ever after? I would argue that it’s the same story.”

– Когато е станал потопът, панически ли са бягали хората?

– Не. Тези хора са бягали и панически, и постепенно. По 10 – 12 сантиметра на ден се е повишавало нивото. Потопът спира до изравняване на Черно море с Мраморно море. Това е била силата на потопа. Населението е бягало и се е спасявало. Тези, които са били по южните брегове, отиват към Месопотамия. Тези по западните – към Европа.

ПРИЛОЖЕНИЕ – АТЛАНТИДА / ЧЕРНО МОРЕ КРИЕ ТАЙНИТЕ НА АТЛАНТИДА

Варненецът Никола Николов е на път да шокира историци и археолози със сензационното твърдение, че потъналата някога Атлантида била по нашите земи. Той проучва стари египетски текстове – стели и папируси. В папирус Юмилхак според откривателя са описани днешните български земи като родината на Сет – бога на смъртта. Той съпоставя данните със съвременно изследване за това, че Главният инфраконус за въздействие върху земната природа се намира в Източните планини, на юг от Дунав. От Стела Шабак

открива, че разделната граница между невидимото Сет и човека Хор е Аян (тида). От древните науки разбира, че Аян(тида) е всъщност главният център между Озирис и Изида за обща връзка с хората. Най-голямото Око, това на Хор, е връзката между човек-създател и човека. На базата на своите търсения Николов проучва каменни плочи от античността. Върху една от тях, намираща се във варненския археологически музей и описана като Посветителен надпис на Херос Карабазмус от II в., открива „Аянтиди из ме“, което в превод разчита като „Атлантиди ние сме“.

Паметникът е мраморна плоча с изсечени букви и ритуални рисунки, като в текста е обяснено, че това е послание от ирион, т.е. от говорител (жрец). Обяснението на варненския Индиана Джоунс за произхода на името Атлантида е, че то идва от по-старото Аянтида или от А до Я – Ида (Изида). По-късно се среща като Атлантида, от Ат – кон и Ланд – земя (Земя на коня). Съпоставяйки описанието на тези земи с името Тракия, което забелязва в древни текстове като Ракхива и което в превод на санскрит означава „етерно пространство“ или „небесна твърд на земята“, откривателят е твърдо убеден, че древната цивилизация е била в нашите земи. Такова наименование за Тракия няма в нито един документ освен по нашите земи. След време 59-годишният Николов открива същата символика в евангелските текстове на Библията, където е цитирано „Аз съм Алфата и Омегата“, което отговаря на „От А до Я“, т.е. в Светото писание се говори за

Атлантида, стига добре да се чете. Може би американският изследовател проф. Балард е чел много по-добре от други, защото търси именно тук, в Черно море, Ноевия ковчег и изчезналата Атлантида.

НИКОЛОВ – ТЕОРИЯ / В ТЪРСЕНЕ НА МЯСТОТО

В далечното минало Земята е изглеждала по друг начин. Релефът и повърхността на планетата са били променяни периодично, обикновено след различни природни бедствия, които са я връхлитали.

През 1970 г. се извършват няколко сондажа по дъното на Средиземно море. Откриват се големи количества солни наноси, които са останки от солни езера. Установено е, че в определен период водната маса е изчезнала. Доказателство за това е и намереният пласт от безводен калциев сулфат, който може да съществува при температура с особено високи стойности – над 40 °C. Тези данни говорят, че преди да се превърне във воден басейн с дълбочина от 1500 м, Средиземно море е представлявало пустиня. В района вероятно са живели редица сухоземни животни, които са могли да преминават почти безпрепятствено от Африка към Европа и обратно. Изследванията показват, че за Средиземно море сухият и пустинен климат е бил характерен най-много преди 10 000 години.

Всичко се променя с огромната маса вода, нахлула през разкъсания бряг на Гибралтар. Животни и хора бягат, защото са залети обширни територии от Северна Африка. Свидетелство за това са и днес живеещите на нетипично място за маймуни гибралтарски скали. Тези бозайници се родят с маймуни от Африка. На по-големите средиземноморски острови – Крит, Кипър и др., също са намерени странни останки от слонове и хипопотами, измрели преди около 10 000 години. Очевидно на тези острови те са търсели подслон от прииждащата вода.

В основата на това събитие стои последният ледников период от края на IX хил. пр. н. е., познат като Врюмски. Започналото затопляне довело до повишаване нивото на океаните. Голямо земетресение е причината да бъде унищожена сушата, свързваща Европа и Африка и да се образува Гибралтарският проток. В пустинята, която по това време е Средиземно море, нахлува значимо количество водна маса от Атлантическия океан.

Катаклизмът оказва влияние и на Балканския полуостров. Оформят се Дарданелите и Босфорът, наричан Тракийски Босфор. Постепенно водното

налягане разкъсва дотогава съществуващия праг на Босфора, вследствие на което Черно море – някога почти пресъхнало, се издига със 120 м. Предполага се, че стихията е била около 200 пъти по-голяма от Ниагарския водопад, а нивото на водата всеки ден се е покачвало с 14-15 см. Унищожени са редица крайбрежни селища. Черно море от голямо сладководно езеро се превръща в солено море. Променя се флората и фауната в района. Доказателство за това са намерените останки от древни коралови рифове, типични за тропическия климат.

Белите хора са имали кестенява права коса и светли (често сини очи). Те били високи и стройни, с дълги носове. Този физически портрет твърде много напомня на външния облик на кимерийците. Немалка част от тях след потъването на Атлантида живеят в района около Англия и Ирландия. В допълнение към казаното следва да посочим, че прочутата столица на Атлантида носи името Чалидокан – название очевидно свързано с древните кимерийци, известни по-късно като българи, както и с титлата „кан“, характерна за техните владетели.

Все повече изследователи отбелязват, че Кимерийците са особен вид народ, който е носител на северноатлантическите традиции, свързани и с южните земи на Европа (Балканите и Средиземно море), и с далечния Североизток. При своето преселение тук, на Балканския полуостров, те пренасят своята високо развита култура и с праотците на траките (карите) полагат началото на протобългарския народ.

Между атлантите и древните българи съществуват множество сходства като култът към Слънцето, 12-цикловият календар, преклонението към водата, обработката на металите, уникалните строежи и др. От легендарната Атлантида е пренесена традицията върховният владетел да бъде първосвещеник и духовен водач.

Потопът в Черно море (VI хил. пр. н. е.) е причина част от населението от днешните наши земи да търси нови места за своите селища. Някои тръгват на север към Балтийско море, което в древността се нарича Кимерийско.

Друга група- главно древните българи, остават и продължават да развиват високата материална култура на Варненската цивилизация. Името на Варна можем да открием още в най-стародавните свещени книги – Ведите. На санскритски Варна е символ на първичното, на началото. Легенди говорят, че тук в дълбока древност е кипял живот – буйна растителност, минерални извори,

сечели се сребърни монети с лика на тракийския бог Дарзала. Интересно е да се опитаме да открием съставките на името. Първата част „дар“ ни отнася към познатата в Месопотамия титла за владетел, докато втората съставка „ала“/„ила“ трябва да се свърже с названието на бога. Следователно става дума за владетел, който е обожествяван.

ВЪВЕДЕНИЕ,

Преди да започнем изследването по същество, ще се върнем на предишното изследване – как и защо еврейският народ и сподвижникът му, **се отказаха** от Иисус Христос? Първото е, че говорим за роднини, по родствена връзка имащи една кръв и с еднакво поведение към останалите народи – гръцкият и еврейски народи имат и друго право, да завземат изоставеното от Атлантида и на базата на това си богатство, да изградят от **философията** на Египет учение в религиозната част, която е припокриваща светската. Едното и другото, са свързани – получава се **„фактор на стабилността“**. “ Дори подменена, историята получава храна за дълги години. Свидетели няма, така трябваше да е, всъщност доскоро, когато на бял свят излизат едно след друго исторически сведения, справки, научни разработки достигащи до забравеното, загубеното, изопаченото – подложено на анализ. Историята се прескачаше, затаяваше, променяше, изкривяваше. Накрая историята, започна да изглежда неестествено при основите си. Няма сходство при разногласието не само за Иисус Христос, Който се губи за цели 21 години след 12-тата Си година. Приемаме го за мистика не само това, но българските монети с ятова гласна, изсечени на територията на Гърция, която е възползваща се до днес от български думи технически, без етимология в корена. Разполага се с достатъчно време, да бъдат направени творчески чудеса. Държавната политика обзема различни нива, на религиозната мистика към светските резултати. Получават се светските резултати, но които **не са** свързани непременно с туризма като атракция в областта на науката, която е променена изоснови, разграбено съдържанието. Чрез това си богатство, близките нам народи и най-вече приятелски, с подобен характер изопачават историята въз основа на полученото от тях, което пък се укрива така, че информацията по никакъв начин **да не** достигне до нас. Обаче, информацията прониква и не само това, но се показва сакралното, загубено при основите мироздание – представляващо Бога, в първо Лице.

ПОРОК НА ИЗКОННОТО ПРАВО ПРИ ПЪРВОРОДНИЯ ГРЯХ

Ако ние сме Божий народ – заради великодушието, познанието, липсата на владеещи карциноми, духовното естество на генома владеещ по българските земи, защо все пак, срещу България намираме действия с цел злоупотреба, която е свързана не само с историята ѝ? Ние не знаем, но нали при основите – който народ **покаже** историческа давност, ще означава признание, мъдрост, слава по пътя към **старчеството** и с прелести от богатството на ума – в това се състои „изконното право“ на „първородния“ син, на „божия син и помазаник“. Каквото и да е – властта върху останалите по ред на една историческа правда, във вид на друго едно „историческо старшинство“, е владееща с правото на ...**първородния грях**. Говорим за алчност, пресметливост, погрешно отхвърляне на човешките качества. **Алчността** е скрита в първородния грях, съхранява се. Според нея обаче, се претендира на по-късен етап – за история, територия – чужда, за религия – „собствена“, за богатството на народите по света – разбрахме за „първородния грях“, намерен от алчността – които **не притежаваме**. Ние – българите, **не сме свързани** с „първородния грях“ на братските нам народи; не ги изразяваме, не zlepоставяме и не пречим от друга страна, всеки да заеме полагащото се място, което му се полага по право и според качествата. Справедливо е разрешеното справедливо. Изконната Божия благодат се намира от силата, която ни представлява. Умели творци, измамници се събират и наговарят срещу познанието, представляващо друго едно място при камъка и при свитъка, в материално – веществената среда. Винаги може да се напише нова история, въз основа на старата, както и да се забрави за старата, при поставянето на няколко камъка при основа на новата страница. Говорим за творчество, което е свързано пряко с човеците, с човешките им възможности, защото пред Бога – Творец, творчеството е само едно – Неговото.

Грехът като завист? Истинският **българин** не завижда, не zlepоставя, търси Бога с душата си, ненавижда лъжата и се бори през цялото време; изучава природата, космоса, божественото начало – българинът, е съзерцател. В текстовете обаче, е определено и кое – ще бъде наречено божий народ, съотнесено към останалите народи – загубени синове, прочее мистицизъм. Богоборството е наречено Израил – този, който пребори Бога чрез куриоз от историята на „божия народ“, претендиращ за богатството като старчество пред Лицето на Бога. Алчността, ако не е заболяване на човешката слепота, натрупва през цялото време негативи на човешката суета. Едва дали Бог има общо с историята, която ни се предлага.

Бог има общо с търпението, изпитанието, облагородяването, напредъка с доближаване към Вселенските качества от **Божия благодат**, извираща от дълбините на Космоса.

Видяхме в началото се показва и как за минути написахме първите редове от „старата Библия на България“ – чрез словесното право, което е предаваемо и се разпространява в пространството. Нека помислим с какво време са разполагали еврейските ни и гръцки приятели, не само по време на робството за пренаписване на историята, но като творчество върху създаденото много преди тях.

Ще се спрем само на фактите, изразяващи източника от първоизточника, заради компетентните историци показващи не един път разминаване между истината, мистиката, която е припокриваща пластовете истина с пластовете историческа кал – образуващи мистика в езотеричния смисъл на разгадаване, на предметната истина. Разбулването на тайните, с които са обвити конкретни неща от историята на земята – показва истинността, но лишена от тежестта на „**първородния грях**„. Изразен, такъв грях е нямало, вменен за вина от виновни по своята си природа съобщества.

Какво казва в случая немски мислител, – г-н Гьобелс пише по въпроса така: „Премахни на един народ историята и след поколение се превръща в тълпа, след още едно поколение получаваме стадо.“ Ние не държим на историята като стадо, но продължаваме до възвръщане в онова, което ни представлява хилядолетия назад при основите, на сегашна България.

Има ли опит за разрушаване на държавността и до днес, което се откроява все по-ясно? Ние не знаем, също и компетентните органи по сигурността при бездействието си, показват съгласие срещу това, че срещу България има действие от братските нам народи дори съучастно, свързано пряко с властта на органите по сигурността – без да говорим за наговаряне. Това нас не ни засяга при изследването накрая, което ще остави отпечатък за поколенията след нас.

1 – ЩЕ ЗАПОЧНЕМ ОТ ЗАГУБЕНАТА СТРАНА, ДЪРЖАВА, МЕГАПОЛИС – АТЛАНТИДА, ЧИЯТО ИСТОРИЯ СЕ ВЪЗПОЛЗВА УМЕЛО ОТ НАРОДИТЕ КАТО ПЛЯЧКА

Малко преди това, ще се върнем в резюме към показаното и свързано пряко с България в предишната статия / разделена, която е на три съставни части.

ПЪРВА / ВТОРА / ТРЕТА - РЕЗЮМЕ

„Човекът я галеше с поглед, роди се любовта между двамата – Българинът в България, обичаше майка си – знаеше и се прекланяше. Възнасяше дарове, земните и неземни богатства отлитаха към небето. Над облаците Сам Бог обитаваше с ангелите на съвършенството. Това е в основата на роденото между нас, малко преди нас.

Наплоди се земята; земните племена се събраха решени да продължат всяко по пътя си, така и направиха. Разделиха се братски народите по земята, получиха място за обработване, умножаване на богатствата. В центъра на света се роди една от първата, най-стара държава / мегаполис – Атлантида.

Не само това, но изследвания на съвременни учени показват за Атлантида по достоверен път – още в началото:

„Atlantis – The Sunken Indo-European Capital in the Black Sea / Prof. Dr. Siegfried G. Schoppe, University of Hamburg, Germany; Christian M. Schoppe; M.B.A., Independent Researcher, Germany

ВЪТРЕШЕН ПРОБЛЕМ / РЕШЕНИЕТО

Какво се оказва, че помежду си еврейските племена имат недобра комуникация, което налага намирането на обединяващ фактор, събиращ търсещите се племена. Какво общо има земята с това, светът на човешките качества и със собствени преживявания, да има предмет на проблеми от религиозни съобщества показващи не добро поведение, за да бъдат последвани религиозните им водачи? Освен това идеята лежи върху останалите народи. Какво по-хубаво от един обединяващ Бог еврейските племена? Такъв Бог се намира и започва показването истинността, която е позволяваща водещо място – духовно, назидателно, поучително, властващо върху останалите. Ние **не го наричаме** пропаганда, защото сме убедени в отсъствието ѝ като признак на недобра комуникация с останалите народи. Религиозната пропаганда обаче, води до **светските резултати**. По старшинство, същите резултати имат нужда от светски съветници, позволяващо дейността им извън религиозните резултати, да бъде призната за **основаваща** светските резултати. Раждат се повече от един религиозни водачи, бащи на човечеството, старейшини, определящи пътищата, посоките, пътеките и последствията. Дейността на религиозните им водачи навлиза в общественото пространство, най-вече защото те са най-мъдрите, достойните, качествените, чистокръвните, безукорните – все пак става въпрос за Бога Творец на небето и на земята. Кой ще се изправи срещу Бога, а и защо? Ресурсът **лишава от основание** останалите народи, които са варварски, неуки, лишени от благодат. Създават се закони, оформящи поведението на всеки в избраното общество, което е поставено при основите на хранителната верига – отгоре. Поведението на избраните по такъв начин се определя от положението на избраните в общественото пространство, което е най-отгоре на хранителната верига. Тук възможността **получава** богатството си. Разбира се, няма проблем за който го може и продължава, да защитава придобитото без значение как.

При данайците, етиопските африканци положението е същото. Идват на Балканския полуостров и намират високоразвита култура, изключително материално и духовно богатство, и се заемат с изместване центъра на познанието. Понеже не може да се извърши пряко предвид историческата реалност, се променя **самата реалност**. Раждат се митологизирани герои, които имат своите нови исторически факти, без да касаят фантазията на променящите ги с цел злоупотреба в общественото пространство. Целта е също налагането на власт върху съзнанието на нищо неподозиращи, на които им се предлага изучаване в истинността, посредством **новата истинност**. Подменят се фактите

чрез миражи също, обособени да заблуждават в основите си. Дават се жертви на кръвожадни герои в духовния свят, пренасящи дейността си в общественото пространство. Обаче, кръвта **не пречиства** наследството, напротив, кризата се задълбочава незабелязано и за двете страни. Ловците и хищниците, са **събрани** в обща кошара. Това обяснява мракобесието, когато хората са изгаряни, разпъвани, убивани.

Кой нормален човек, наследник на Бог ще убива, нанася травми над другите, ще изисква от тях поведение в страх и несигурност? Кой водач – светски, религиозен, ще поставя **прегради пред** знанието, позволяващо логически вярата? Кой **адекватен**, ще поставя запрещения пред разглеждането на знанието, търсещо вярата по такъв начин, че спокойното ни пристанище да го видим в целия блясък на Космоса, пред Хармонията във **величието** на Бога и Господа?

Именно – вярата е доказуема чрез Христос, без да е аксиома лишена от съдържание.

Логически, пътищата към вярата доказват израстване по пътя на вярата, но чрез знанието всъщност – как и защо, кога, къде, имащо своите отговори. Няма **празни места**; има укриване с цел злепоставяне в истинността, позволяваща резултати. Избягването на отговори накрая, злепоставя познанието и поставя вярата в **аксиомна утроба**, което е неприемливо. По такъв начин вярата е превърната в жертвена, **употребима**, променяща пътя към магистралата – Божията магистрала.

Пътят е променен – злият Господ, не е Христос. Кръвта се пролива напразно и с нея се хранят **другите богове**, в името на Христос.

Обяснението е, че проливането пречиства по старозаветните пътища, на братския еврейски народ, което е неприемливо. Никой не иска жертви по кръвен път на страдание, освен братските ни народи в основите си – наследник, на своите старозаветни пророци /статия **№1 – 2**/. Но това се налага в основите на съвременната, цивилизационна потребност. Не говорим за изкривяване по пътя към един нов свят, свидетели на човешките качества в същия свят.

Днес вълците не убиват, нито изяждат жертвите си. Жертвите сами се изяждат, убиват, посягат над чуждата собственост, както и върху душата. Вълците от общата им кошара имат пряко и косвено жертвите. Постигнат е автономен рефлекс, резонанс, който и се самозадоволява, **регенерира**. Твърди се и че Иисус е дошъл на земята не мир да даде, но меч. **Кой го казва това?** Думите

предизвикват раздор. Едва дали целта е била за **раздори** посредством **любов**. Защото Иисус говори за царството от света на **духовните качества**, наистина съвсем различни неща. Кой тогава, всъщност си позволява волността да поставя познанието като култ към агресията на родените в качествен свят, без да е дадена жертвата в същия свят? Убедени сме, че Христос знае /като Бог, Син на Бога/ за всичко това, изпреварен от друг, на земята владеещ пространството временно, който е позволяващ **множество гласове**, показващ ни себе си като сбор от множество гласове. В книга **КЛЮЧ**, което е разгледано в частта на **ИПП** – инерционната податливост по плът; **МФЕ** – многофункционалната едновременност. Човек не може сам да се справи, да намери пътя към Истината, когато е заобиколен от множество гласове. Най-вече защото в човека преобладават мисловните качества, които му позволяват да преодолее собственото сигнално пространство /или обратно/ по пътя към истината, която е малко встрани, изместена като център на тежестта върху опита, човек да се справя в **сигналната му среда**.

Човек не може да различава в себе си чуждите мисли, чуждите шепоти, нито може да се пребори и надделее над множеството. Тогава?

Любовта на Иисус е Божествена, дързостта на човеците е пред Него. Тогава, кой се отказва от Иисус заради себе си, нанасящ съзнателно, злоумишлено, с цел злоупотреба поражения над останалите? Не беше ли казано, че трябва да се отречем от себе си и Го последваме? Кой се отрече и Го последва, въпросите ги оставяме във времето на отлежалото грозде, когато празните мехове ще бъдат напълнени с него докрай. Обаче, не може да се попречи на фактите, които са намиращи се зад граница от своята собствена граница. Буквално, истината като светлинен сигнал получава пространство зад границата на която и да било държава. Скрита, истината е побеждаваща – факт.

1 – В България се показват детайли, които по достоверен път говорят за кражба на част от историята или на по-голяма част, от българската религиозна и светска история, култове и обреди. 2 – Накрая на всичко това, бе намерен човек, който завърши заблудата чрез преиначаване на българската, религиозна и светска история. Век след това, страната ни се оказва в ситуация на погром, наговаряне срещу държавността.

ДАНЪК, ЦЕННОСТ, ИЗМЕСТВАНЕ

Показва се друго, че сме свидетели на кръвожадност специално предназначена

към християните – за и срещу тях, когато реки се проливат от мъка, страдание, по пътя към този свят, водещо към съмнението и че с болката, се изхранва друг Бог и други Негови богове, ангели и невести в странни одежди, които проповядват смирение, същевременно хвърлящи огън връз пепелта **на засегнатите**. Така ценността получава страданието си, независимо от това на кое място човек се намира, застигнат от **данък с изместен център** на тежестта.

Както и роден в началото на земята, на човек се **внушава** греховност – защо? Как Вселената ражда човеци в греховност, при изкривяване на социалните норми & моралните догми, когато душата не е узряла в греховния свят и какво всъщност е грях – **кой го показва**? Защо е необходима греховност чрез тежестта на повече от съмнителни резултати? Говорим за **обуздаване** на човек, на човешките ни души, както и за вкарването им в погрешни представи, коловози, посоки, предварително обособяващи грях като форма на **посегателство върху** свойството на душата в света, която е оформяща се чрез преживяното. Какво преживява човек, какво преживява душата му? Говорим за стрес, чрез предварително обособена **стресова ситуация**, напрегнатост. Грубо, неподправено. Какви са очакванията на „грешния“ по такъв начин човек – **никакви**, претенциите му също, са никакви – така би трябвало да е. Особено, когато заклането **спира надеждите** за към по-добър свят, както и във възможностите на всеки от нас.

Грешник си и нищо не заслужаваш – от едната страна. / Молиш се, но нищо не получаваш – от другата ти страна.

НЕ ЗАСЛУЖАВАШ / НЕ ПОЛУЧАВАШ – но има народи специални, заслужаващи, получаващи, можещи, знаещи, дадено им, написано за целта, която е позволяваща знаещите, можещите да получават според „заслугата“, да създават представи, боравещи чрез миражи, със заповеди първом религиозни. Накратко, от екип на [АРХЕА Пресвета Богородица](#) го наричаме манипулация, чрез интрига и в текстова форма, когато се преследват едни резултати, непременно **свързани** с други.

Обяснението е, че Бог те изпитва във вярата. **Кой всъщност го казва**, това? За пореден път, кой ти съобщава за Бога чрез травми /над светоусещането/ по пътя към Бога? Кой ти съобщава, че **Бог нещо ти казва** – божият народ? Тогава, кой е божият народ и кой ти го каза, че **божият народ** е Божий народ? Особено чрез **лишаване** на съзнанието, **оформящо** качествата. Всъщност, какво е **твое** **качество**? Лишението, набеждаването чрез клевета срещу душата на всеки е

злодеяние.

Говорим за отричането от Бога, Иисус Христос като Син Божий на небето и на земята.

Разбираме и че редица религиозни водачи ще бъдат **засегнати**, техните трудове и представи **хранещи поколенията** им, ще бъдат „осквернени“ от истината по пътя към Истината. Кой всъщност се отрича от Бога? – **не е ли същият**, който го направи не един път и се постави в услуга на земните страсти, злато, богатство, наследството? Ние знаем за отговорите, затова въпросите липсват по пътя към Божията Магистрала. Накратко, описателно се отвори картина към „религиозната истина“, която не стихва да ни повтаря за себе си, както и не престава да ни занимава със себе си, свидетели на заблуда, чрез натиск, във волеизява и като акт на наставничество, първенство при изграждане на основите. Основите **ние ги имаме**, много отдавна.

Това е **психологически акт**, на агресия, показвана в светли одежди от заети с представите, създаващи нови такива, променящи психиката чрез светоусещане с неприемлива за динамика и в конкретна среда, нанасящо травми към сродни, умствени заболявания ако не, то поне в индикацията.

Човекът накрая, не се освобождава по никакъв начин, но травмира, заболява, което е неприемливо.

Посегателството над личността, лишава познанието от свойства и качества. Особено в демократичния свят, който е **позволяващ познанието**, търсещ познанието, намиращ съответните резултати по пътя към бъдещето на всеки от нас.

Реално човек, който е роден на земята **не търпи** „първородния грях“, защото никой не разполага с вината му; **никой не разполага** с „първородния грях“, за да може **да го раздава**.

Това всъщност е Божественото начало, когато човек е свободен да продължи, без да се съобразява с оковите, които му **се предлагат**, при съгласие и които му се възлагат /често/ за цял живот. Човек е **свободен заради Бога**. Бог **не ограничава** човек, не поставя окови, **не свързва** душата му.

Това търсеше и Христос – Българинът от прабългарската история.

Извисяват се качества от познанието за Бога на висота, необозрима,

непреодолима. За целта единствено логиката ни, трябва да бъде способна на ключови действия, грамотна за себе си. Губещи са **посредниците**. Не говорим за гностицизъм, но за посредници.

ПЪРВОРОДНИЯТ ГРЯХ – КАКВО ОЗНАЧАВА АЛЧНОСТТА, НЕ ЯБЪЛКАТА

Както е описано от еврейските ни и гръцки приятели в превода, първородният грях е извършен от Ева дала ябълка на Адам тълкувано като познанието, което е било забранено. Бог е „наредил“ на двамата да не докосват никога, по никакъв начин ябълката намираща се в Райската им градина. Което е обрисувано като змия обвита знаково покрай дърво – осезателно за представите днес, позволяващо въображението, но което не е вярно – освен допринасящо за художествения **мистицизъм във въображението**, нанасящо цветове и контрасти върху платното. Адам и Ева били голи, но след познанието погледнали голотата си с пожелаване. От пожелаването се на родили деца, на плодили се народите по земята. Повтаряно **многократно**, издадено в многомилионен тираж, **преиздавано** поколения наред по земята чрез отклонение в същността – довело до обособяване на **творческата измислица** в цветовете, изображенията, въображението; нищо повече. Истината е подменена, чрез грубото посегателство върху **истински заповеди** на умело противопоставяне между психологическа категория **срещу човека**, неговата способност да се **развива**, при определяне **светоусещането** в началото и към края на залеза за всеки от нас. В пространството сме излъгани пътници, съобразяваме се с порочните заповеди.

Удобно в етомологията, която е **разчленяваща** – първо / роден / грях – на съставните производни. Показващо как **първоначално** човек непременно се ражда греховен, чрез грях, недостоеен, потиснат, което е подменило **изоснови истината** за грях – намираща се на съвсем друго място.

Човек е светлинен сигнал; душата му произвежда светлинни сигнали; човекът е светлина на земята, слиза от Бога чрез ангелите, развива се мисловната категория на всеобщото качество – къде е всеобщото качество? Материята – трептенето, резонансът, изразяват светлинното качество, движението на човек е светлинно преместване – описано в **КЛЮЧ** /разширена част/, накрая средата при фотонния сблъсък показва в зрителното пространство за наличието на необозрима материя, чиято енергия **обуздаваме в себе си**. Има ли грях? – не, твърдението унижава човешките качества.

Човешките качества идват от Бога – Творецът на видимото пространство,

невидимото пространство. Възпирането, което е вменено чрез „грях“ спъва възхода на всеки от нас по пътя към Бога – в очакването Му – ние, да сме богове, родени от ангелите.

Идва новото време, когато дълготърпението е към края си – не го заслужаваме, за да изпаднем от категорията на можещите пред Бога, на знаещите, подвластни на общочовешките качества – завист, алчност, безразсъдност, безличност, – ние сме ангели от прекрасен, Божествен свят. Ние сме първите и последните обитатели, на земята и на небето сме ние – българите. Едва дали ще се поклоним също на завистта – когато измежду нас се покажат плевелите, настървени към саморазправа, със себе си. Агресивната им съдба е злодейна, направена от земната кал – не си заслужава.

Измислицата, **творческа необходимост**. На художници ли ще вярваме, или на сериозни, достоверни източници на информация? Чрез **изображенията** се вменят за грехове обективно нормални неща. Докато грехът непременно е скрит във въздействието на ябълката посредством познанието, за алчността.

Сребролюбието, алчността, ненавистта са в основите на „**първородния грях**“ – те са свързани и разрушават Божието творение. Което умело е подменено с екзистенциални твърдения за **несъществуващи** Заповеди на Бога, **предадени** разбира се от божия народ – който е един.

Можем да разгледаме от позицията и на първородния грях, същият този народ.

Какво допринасят двете заповеди – човешката и Божествената?

1 – Едната непременно потиска, отнема, противопоставя, разрушава и наказва без право освен „самостойното“ – обявеното в Бога, заради Него и въпреки Него. **а)** От друга страна плоденето, познанието, търсенето, умножават земните качества; откриват нови пространства, позволяват на Бог да заеме мястото на върха. **б)** Първата „заповед“ го потиска, преиначава и заема мястото – Творческото начало. „Божият народ“ препятства, възпира достъпа по пътя към Бога; издава собствени заповеди, разпространява ги – владеят се пространството на печата, медията, двуизмерно и триизмерно в ефирната част. Екзистенциално, което уврежда поколенията по пътя към Божията магистрала/след Рая/ – задължително загубени пътищата. Обаче, дали са загубени пътищата?

2 – Другата прави от свободата пространство, на човешкото знание – лишено от алчността, от заблудата, тревогата; допринасящо за развитие на науката,

космогонията, възможностите – духовните резултати – познанието е в апогея си, както и позволява да се случват неимоверни неща и до днес, които са запазени като стожери от природата, също и като знаци, позволяващи на хората памет – човешката памет. Паметта въпреки гонена, унищожавани фактите, е на мястото си. **а)** Срещу това се изправя алчността, като стара поквара, чиято природа разрушава целия този съвременен свят; греховността на човешката ни природа се укрива и възползва умело чрез предоставяне на „първородния грях“, който е **скриваш** в себе си първородния грях. **б)** Заменени са при основите качествата, позволяващи действието чрез **позитивен придатък** към Бездната и обратно, да бъдат познати, употребени в полза на всеки от нас – не алчността, но **познанието** създава пътищата, напредъка след хоризонта. След хоризонта е Бездната.

3 – Първородният грях владее навсякъде; всеки от нас го носи посредством заблудата като качество, позволяващо възгордяване, алчността, сребролюбието, укриването на факти, кражбата и посяването на общочовешки раздори – да бъде издигнато в качество, за сметка на качеството. Подменени са при основите факти, споделящи истинността в първо лице, което е позволяващо на съвременника – човекът от бъдещето напредък, на човечеството пространство, на търсещите – пристанище, във водите на световните океани – мир. Спокойствието, е засегнато грубо и неподправено. Лишени, хората са объркани, търсят спасение, намират утеха – за която се каза и че заблудата при основите ѝ посява раздори, донася погром, поражения върху психиката. Говорим за психика, чиято лабилност създава основите на човешкото стадо. От друга страна, неприемливо е творението на Бога, отражението от Образа на Твореца да бъде потискано, лишавано, укорявано **без вина**.

Защото **познанието** според написаното от еврейските ни и гръцки приятели – **покварява**, което е преследвано въпреки напредъка на науката в мракобесието на епохата. Познанието води към кървав погром срещу агнета, които не знаят срещу какво се изправят – невежеството на мракобесието, което изгаря на клада, разпъва живите ангели, унищожават познанието за Бога и което, Го потвърждава.

Това се използва **срещу духовността**, развитието на човека посредством религиозността предадена, която е от Бога във вярата – свързана като **познание**. Ти трябва да **знаеш** за Бога, не в митологията на езотериката за Него и срещу Него.

Нищо подобно не се е случило и познанието, е било в основата на комуникацията

между Райските обитатели – не познанието е било първородния грях – вменен за такъв. Знанието, познанието и до днес освобождава, **не ограничава** напредъка по пътя към Бога.

Вярата съпровожда логиката и логиката, е вяра в единствената ѝ чистота – като Сила.

Не Райската ябълка на познанието е първородния грях – но Алчността.

Това унищожава цивилизацията на Атлантите. Алчност унищожила атлантите – Платон твърди, че Атлантида била нещо като „градината на Рая“, имали монопол върху производството и търговията със злато и мед. Живеели в изключително плодородни земи, които осигурявали достатъчно ресурси за всички. Дълги години никой от митичната Атлантида **не познавал** алчността. Всички спазвали законите, радвали се на природните дадености и не злоупотребявали с тях. В самия край на диалога „Критий“ Платон отбелязва, че с течение на времето обществото на атлантите, станало алчно и агресивно. Последвал Големият потоп, който унищожил цветущата им цивилизация. Не е ли това предупреждение за съвременното ни общество? Ние не знаем.

Познанието за първородния грях, ни **освобождава** от него.

Няма да търсим народ или народи, подвластни към първородния грях и до днес, които са изразяващи го. Не е присъщо на българите, да бъдат лицемери, робовладелци, потисници, измамници, преиначаващи при основите истината, които са завистливи към чуждото забравили своето си.

Богати и пребогати са българите – при основите на познанието за света.

НЕКА ПРЕСТАНЕМ, ДА БЪДЕМ НЕВЕЖИ / ОБИЧТА КЪМ СТРАДАНИЕТО

За наказанието, когато Бог те обича – вменено за мярка, която е изкривяваща /за пореден път/ човешката мярка, психика, нанасящо травми върху усещането за свят, при очакването за справедливост в общочовешки свят. Получава се обичта към страданието, съотнесено към свободата в греха – невероятно, до разтеглива сигнална, логическа крива обработваща чрез заложените капани аморфните, словесни миражи.

Божественото начало е лишено от качества в подобна среда, имажинерна към резултатите, абстинентна, студена от мистицизма. Липсва ли действието, молитвите също са празни. Храмовете, молитвените събрания ще бъдат лишени

от касите, но запълнени с Божия благодат. Кървавата саморазправа говори за друго, за допуснати пропуски при основите на изграждането, на духовния свят.

Ние се намираме в конкретни условия, на липсващ екзистенциално духовен свят заради липсващи качества на напредъка към духовния свят. Използват се единствено инструменти на паралагия в проповедта, чиято цел е с изместен център на тежестта.

Основният фактор е болката, страданието изпреварващо мъката в храмовете на Бога, Който е получаващ молитви чрез тях вместо спокойствието, радостта, сигурността отразяваща онова, което е обещано малко преди това. Бог обещава, но си остава Бог – ти, кой си? Ще се молиш, докато можеш. Това е в основите – вината, изпитанието, възмездие, без да знаем дали това е било учението, което е пресъздадено? Ние го получаваме чрез „посредници“, некоректни към другите – извън техните интереси, племенни съобщества. Чрез психически натиск, се овладява ума посредством вина като първопричина – за грях / това е първородният грях – натискът върху душата, родена свободна към Бога в човешкия свят. Първородният грях е внушението за вина.

Бог ни съобщава, че се намира далеч от агресията – при къпината. Всевластен, Креаторът е на най-тихото място, в пространството на света – навсякъде, Той ни очаква свободни, готови по пътя към логиката на Бога – далеч човешката суета. Какво се оказва? – получаваме тежест; върху нас се посяга посредством написаното за Бога, а ние го позволяваме. По такъв начин показващо първородния грях, признаващи го за първороден, познаващи го „греховни“ по естество. Нима Бог е лъжа, когато слънцето все още се върти около земята на „вселенския патриарх“ посредством чудатости, невероятни от изкуството да овладееш човека по такъв начин, че човек да не знае за Бога, за живота по пътя на логиката в човешкия свят. Практически, съвременния човек е на границата на сблъсък при интересите на душата, лишена от истинност при основата си към интереси, които са срещу човека – свободата, рационалните качества. Робът, за да бъде такъв – е лишен. Робът няма собственост на небето и на земята. Робът е далеч от Небесното царство.

Едните живеят – мразените от Бога / другите тънат в мъгла, мъка и болести, заради Божията любов. Това изкривява за пореден път светоусещането. Защото едните се молят – **греховните** / другите живеят спокойно – **виновните**.

Върху раните се изсипват празни мехлеми.

Дал Господ уста, за човешката суета. Хората, пострадалите, изоставените по такъв начин, ще поискат да бъдат намразени, да не бъдат обичани, но свободни в пространството. Бог, Който е посягащ по такъв начин на тези деца, посява любов с едната ръка, докато с другата носи раздори, война чрез измама в истинността.

АКСИОМА – Раздори посредством любов, не е Богоугодно.

Светлината е Божия мъдрост, творение.

НАКЪДЕ / МОЛИТВИ И НАДЕЖДИ

Няма проблем, ако хората търсят посоката, въпреки объркани, обезверени и често лишени изоснови от качества в общочовешкия свят. Бог е навсякъде и чува молитвите им, които молитви по пътя чрез ангелите продължават в духовният свят; безкрайни са тайните му на този свят. Рафинирано, най-близко до Бога е православието от последните времена. Затова Благодатния огън ще продължава да слиза над православните, въпреки случващото се – тези са най-близко до Истината за Огъня от последните времена.

Но не е време да дебелеят душите заради царството, заместващи Бога възползващи се от Него – това не е православният път, нито е акт на покорството на водачите пред Създателя – Един, Който е.

СВИДЕТЕЛИ СМЕ КАК ИЗРАЕЛ СЕ ОТКАЗВА ОТ ИИСУС ХРИСТОС / СЪЩО СМЕ СВИДЕТЕЛИ КАК ГЪРЦИТЕ НЕ ЗАСЛУЖАВАТ ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИЯ – ИСТИНСКИТЕ НАСЛЕДНИЦИ

На плочката, на разпънатия Христос има надпис според преводачите, тълкувателите, „свидетелите“ на три езика – латински, еврейски и гръцки. Останалите народи са длъжни да се съобразяват и чрез това, да нямат Бог при отсъствието на един от **представителите**, на Бога. Докато ние знаем, че Христос слиза на земята заради всички.

Гностиците от своя страна, са гонени и забранени в края на краищата, които намират Бога навсякъде, показващи божественото начало.

В подобна среда, спасението се намира от православието, което е максимално доближаващо се към истинността.

Българската история ни показва Бога в духовния свят.

НЕ ПРЕЧИ БЪЛГАРИЯ ДА СЕ ПРЕВЪРНЕ В ДУХОВЕН ЦЕНТЪР НА ИСТИНСКАТА РЕЛИГИЯ, ПОЗДРАВЯВАЩА СВОИТЕ БРАТА И СЕСТРИ ПО ЗЕМЯТА СЪРДЕЧНО, ПО ПЪТЯ КЪМ НОВИЯ СВЯТ

(„Според Нострадамус през 2016 г. в Русия ще се появи ново религиозно учение, което ще набира сили и в близко време ще опровергае всички знания, свързани с юдаизма и християнството, дори с исляма. Възможно е това учение да се превърне в религията на целия свят. Благодарение на него ще възникнат нов социум и нова култура.“)

ЕВРЕЙСКИЯ НАРОД ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ – СЕ ОТРЕЧЕ ОТ БОГА

Нарича се Талмуд – йерусалимски / палестински, вавилонски.

Което е смущаващо, най-вече за търсеция чрез посредник любов, дълготърпение, великодушие, снизходителност, справедливост, свобода, грижа, човеколюбие.

При основата си, учението на еврейски народ показва Бога като Възмездяващ от името на еврейския народ, и обратно.

Което е злепоставящо изоснови Божественото начало и лишаващо същия този народ, от Божествената съдба.

Злоупотребата с Бога води до тежки травми над психологията, касаеща първенство над останалите народи – в което няма нищо вярно. Родените в този свят – са Божий чеда, от първия до последния напуснал земята – всички са родени от Бога и заради Него.

Всяка птица, е Негова.

АВРААМ И НАСЛЕДСТВОТО

Що се отнася до братския нам еврейски народ, търсенето на Бога продължава при отричането от Бога в началото, когато се ражда Божият Син. Какви все пак, са богобоязливите ни приятели?

ОТРИЧАНЕТО ОТ ИИСУС ХРИСТОС / НАЧАЛО ЗА НАРОДИТЕ

В началото е Българският народ, комуто са отнети религиозните ценности, църковната утвар, духовната мярка, историческата съдба, способни да изведат света към неподозирани качества от утробата на човек – в близост до Бога, до ангелите. Вътрешният Витлеем е лишен, но не и Божественият ; егоизмът е

изместен от истината, която ще позволи на човек да се отправи по дългия път на пътешествието си към магистралата, започваща от земята.

Безкрайното мироздание очаква всеки от нас, а ние продължаваме по пътя към Истината, носеща дарове, възможности, духовни пространства, елементи от направеното от ангелите преди нас – нов свят, български свят.

Отричането от Иисус Христос, поставя начало на освобождението за онези народи, от които са отнети религиозните ценности по такъв начин, че Иисус Христос ще трябва търпеливо във времето да направи светилникът да се покаже в човешкия свят, в целия блясък на благородника – любящ, състрадателен, прощаващ – познаващ, слабостите и качествата, бъдещето към настоящето.

ПЛОДЕНЕ, РАЗМНОЖАВАНЕ

Битката за оцеляване е жестока, чрез използването на средства за оставане на нивото, на повърхността в умовете на хората, чрез законите, качествата заимствани от историята на чужди народи, от чужди държави и религиозно устройство – познаващо Бога.

Другите непременно ще бъдат отстранени от историческата съдба, защото едните оцеляват за сметка на другите. България обаче /се каза/, е известна с това, че никого не е подлагала на унижително робство; по никакъв начин достойнството не е било злепоставяно, нито България разполага с чужди ценности и богатства, освен със собствените.

1 – По такъв начин и според казаното, че човек е направен по образа и е подобен на Бога, то всяко отричане, злепоставяне на човека е действие срещу Бога – срещу творението Му и показва незавидна съдба, в съдържанието си която има закони на злоучение срещу човечеството и хората – собственост, които са на Бога и Твореца на видимото в човешкия свят. И на невидимото при отражението към духовния свят, част от творческата идея на Който е Създател, Всемирен Креатор на Вселената с всичките светове – за човек, близък до ангелите с начало от раждането му на земята в човешкия свят.

2 – Описването на действия срещу Божието творение, поставя в незавидно положение Бога – „неспособен да се справи“ със злото, креативно & индикативно, което е показващо Го за причиняващо зло без значение как, злепоставящо Истината за Бога – при къпината, на тихото място в човешката ни душа. Раждането на безпричинното зло, злепоставя хората – имащи претенцията към Бога по

такъв начин, причиняващи зло на останалите – Бог е Създаващ непрестанно Вселената с всичките светове, тварите на небето и на земята, намиращи се в доброто начало. Друго за Бог няма, не е предвидено като качество.

3 – Привличането на Бога към кражбата на история от човеци, която пък е направена за човеци, отдалечава истината за Бога и причинява страдание на останалите, заемащи място на Божийте ангели на небето и на земята във вид на твари от всякакъв род, на народите по земята. Това страдание Бог разпознава чрез слизането на Огън върху земята, показващо в края на всяка надежда – началото ѝ, обречено в огъня на сетивната страст.

Накрая, което е основателна причина да признаем отричането от Бога за акт на съгласие между земните племена, които са достигнали до края на плодоносната си история, позволяваща им в събранието на човеците да отнемат възможното за пренасяне, да оставят останалото

Самопровъзгласените за водачи, сами показаха пътя към Истината – далеч, от предмета на общочовешката истина при измама и в съвременен свят, разпознаващ лицата им.

Накрая получаваме не само религията, но данайците / фалаши ни поднасят подаръци „Колко благородни са били гърците в миналото, знаем от латинската поговорка – **Timeo Danaos et dona ferentes** – Боя се от данайците дори когато поднасят подаръци.“

От подобни хора получаваме не подаръци, но цяла **религиозна система** – на по-късен етап, превърнала се в светска и общочовешка.

Разбира се описано в статията – борбата срещу истината и нейната резултатност ще накърнят много интереси, които преживяват върху теорията чрез подмяна в истинността изоснови, която носи редица дарове на различни народи, изхранила е редица личности с техните трудове – оказващи се измамни, погрешни, извън сериозната наука, далеч от историята – близко до митологията. Изградено е минало върху митология, но чрез подмяна в истинността. Веднага същата празнота се разграбва от братски народи, които поделят плячката от България – заличават следите, но следите остават.

Това обуславя появата също на новата – стара религия / обществен порядък, чийто представител не е който и да е друг народ, но българският. Без да е преувеличено, от нас са отнети редица ценности тепърва, които се завръщат

постепенно на мястото си.

Нататък, ще покажем какво се е случило и каква е съдбата на предците на българите – отново по българските земи, имащи качеството да съдържат в себе си божествен народ, представители на Бога – на небето и на земята.

Без да преувеличаваме ни най-малко, България заема централно място не на Балканите, но в световната история на науката, познанието, духовното естество на религията, комуникацията между разума и Вселената, като пътят ѝ въпреки злепоставен се откроява, а ние имаме не толкова шанс, но възможност все пак да покажем какво представлява България, етимологията, думите, знаците, резултатите.

Храмовете – какво ще правим с храмовете на Бога? – въпросът е актуален, накъде след това? Храмовете на Бога остават и ще бъдат храмовете на Бога дълбоко в сърцата, в душите. Но в тях ще се събират светлите ангели, слезнали на земята, показващи Бога със светлина идваща от България – в основите на света, където е **мирозданието**.

Ето това е било отнето много преди да се роди поколението днес – на знаещите, на можещите.

Това е в основите на света идващо от България, където доказателствата

тепърва ще бъдат показани, проверени с вниманието към детайлите, защото го заслужаваме ако не ние, то предците – преди нас, живяли с целия блясък на Божий творения в човешкия свят.

Ето това е България,“

2 – ЩЕ ЗАПОЧНЕМ ОТ ЗАГУБЕНАТА СТРАНА, ДЪРЖАВА, МЕГАПОЛИС – АТЛАНТИДА, ЧИЯТО ИСТОРИЯ СЕ ВЪЗПОЛЗВА УМЕЛО ОТ НАРОДИТЕ КАТО ПЛЯЧКА

(Е-страницата е платформа към бъдещ проект, като място събирателно за целта – духовен напредък, с център в България. Продължаваме напред със знамето, разширяващо се към безкрайно число; ние нямаме числена стойност. Ние не сме легион, за да носим напредъка на познание към духовния свят, но го правим чрез тласък през настоящето, което е задача – трудоемка, но благодатна, благородна, напълно достатъчно. Сила,)

Накратко през миналата 2015 година, споделихме за **мистичните тайни** на България не отпреди 1300 години, без да визираме 681 година или с няколко години напред / назад, но за България отпреди **7000 години** минимум на Балканите, при това се говори за България на възраст около 10 000 години, а в Белоградчик са открити останки, **датирани на 1,4 млн. години**. Сами разбираме за какво говорим и за какво става въпрос, но ще се ограничим с информацията за България като изместената след потопа в Черно море Атлантида, появила се **Варненската цивилизация** изпълнена с артефакти с огромна, историческа важност.

ОБЯСНЕНА Е МИГРАЦИЯТА НА ХОРА ОТ БАЛКАНИТЕ СЛЕД ПОТОПА, ПРИ ОТВАРЯНЕТО НА БОСФОРА

1 – Въз основа на археологически находки се констатира, че след този потоп белите народи, обитаващи Югоизточна Европа започват да мигрират.

Едни тръгват на запад, други на североизток, а трети през днешна Мала Азия – към земите на Шумер и Месопотамия, по-нататък към Средния Изток и Централна Азия до Северна Индия.

Карта, направена от двама американски учени Уилям Райън и Уолтър Питман (Columbia University geologists William Ryan and Walter Pitman), участвали в изследването на бреговата линия на Черно море, обясняващи миграцията на хората от Балканите след потопът при отварянето на Босфора през 5600 г. пр. н. е.

Катастрофата, която настъпила и в която се родило Черно море, вдъхновила вечното предание за потопът и не случайно именно шумерите твърдели, че тяхното познание било придобито от други във времето след потопът.

2 – Обитателите на Северозападното Черноморие са били високо развита общност. За тях Черно море се превръща в основна търговска връзка и им позволява да осъществяват връзки с популации от по-отдалечени краища на света. Близостта с морето изиграва важна роля за бързото икономическо и социално израстване на жителите от епохата на култура „Варна“. Чрез него се осъществяват връзки с Южна Бесарабия и с разположените между река Прут и Днестър племена. Всички белези сочат, че това е най-старата известна цивилизация в Европа и света.

Според откритото досега, тя изчезва мистериозно в края на V хил. пр. Хр., което според някои изследователи се дължи на нашествие на племена от север,

а според други на нещо много по-страшно – на драматични и **ужасяващи климатични промени**.

Науката категорично потвърждава, че в района на **Черно море** към **5500** год. пр. Хр. е имало грандиозно наводнение – потоп, като при това нахлуване водата е заляла сушата на **80-100 км.** от предишната брегова ивица.

Преди около **7 500** години земята се **разтърсва**, и от конвулсиите ѝ тесния провлак разделящ долината на сладководното езеро от **Мраморно море** и чрез него от световния океан, се пропуква и в получилия се **разлом**, известен днес като **Босфора**, нахлуват морските води, стигат до края му и оттам се хвърлят от **130 м** височина и започват да **заливат огромната долина** и сладководното ѝ езеро.

Вълните, които са се втели в Черно море при големия **гео-екологичен катаклизъм** преди **7500 г.**, са били със силата на **200 ниагарски** водопада, твърди в свой научен труд проф. Раян. Тътенът е бил оглушаващ. Чувал се е на стотици, на **хиляда километра!** Един истински земен рай е бил **напълно унищожен** и залят от солените води на световния океан. За кратко историческо време възниква **най-новият** морски воден басейн край нашите земи – **Черно море**.

Загинали много хора в гъсто населения район около предишното сладководно езеро, което е представлявало истинска **екологична и културна катастрофа**. Тогава били залети заселените полетата (плоските терени) и устията на реките. А профила на Черно море и днес подсказва **накъде са се оттеглили** подгонените от потопа хора.

Така предците ни в периода между **4500 – 2300 г. пр. н. е.** достигнали в процеса на разселението си до бреговете на Балтийско море и земите на сегашна Северна Франция, Англия и Дания, също до Урал, Волга, Памир и Каспийско море, както и до бреговете на Нил, Междуречието – Тигър и Ефрат.

Една немска карта за извършените проучвания относно движението на дунавските култури към сърцето на Европа, Германия, Среднонеолитни култури и разсейване на TRB последващите култури.

ОТКРИТО Е БИЖУ НА 6 300 ГОДИНИ /БЪЛГАРСКО, ЗЛАТНО БИЖУ НА 6300 ГОДИНИ В ПРОВАДИЯ

Изящно ювелирно бижу от злато на възраст най-малко 6300 години откриха в най-стария град на Европа – Провадия-Солницата. Находката е намерена в некропола на праисторическото селище, където приключват за този сезон разкопките под ръководството на проф. Васил Николов. „За първи път тук откриваме злато, иначе находките са стотици“, каза проф. Васил Николов.

В случая става въпрос за красива висулка с тегло около 2 грама, златото е 23-24 карата. Златната висулка е също такова постижение на ювелирното изкуство, каквито са съкровищата от най-старото обработено злато от Варненския халколитен некропол. Това още веднъж потвърждава научната теза на проф. Васил Николов, че става въпрос за комплексно праисторическо общество, възникнало край Варненското езеро. Гордостта на проф. Николов – по неговите собствени признания, обаче не е миниатюрната златна находка, колкото и ценна да е тя, а самата крепост на праисторическото селище, по която археолозите продължават проучванията. Вече е ясно, че крепостта се датира някъде към 4700 г. пр. Хр., т.е. тя е на възраст 6700 г. Никой не оспорва факта, че това е най-старата каменна крепост в Европа. Само за сравнение – казва проф. Николов, легендарната Троя е от 3000 г. пр. Хр., т.е. нашата е поне 1500 г. по-стара.

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО ЗА ЗЛАТНОТО НАХОДИЩЕ

Край Провадия това лято е открито първото европейско обработено злато на повече от 6000 години. Това е златна висулка с тегло 2 грама. Тя е намерена при разкопки на праисторически солодобивен център в града, съобщи **проф. Васил Николов** – ръководител на обекта и председател на Научния съвет на Националния археологически институт с музей – БАН – *Това е достижение на ювелирното изкуство. Знаете, че край Варненското езеро съществува метеорологичен център, в който се е работило мед и злато. Всепризнато е вече по света, че това е най-старото обработено злато в света. На възраст 4 300 години преди Христа, тоест на около 6 300 години, това е минималната възраст.*

НАТАТЪК, ЗЕМЯ НА БОГОВЕТЕ

Първите европейци, обаче са били именно тук, преди 9000 г. в района на днешна Варна, общество с добре развита цивилизация. На дъното на Черно море, на около 200 метра от брега, са открити останки от селищата от преди потопа. Предците на тракийски племена са достигнали до днешен Иран през Мала Азия и в последствие част от тях са се върнали обратно, минавайки северно от Каспийско и Черно море, като са оставили следи за присъствието си.

Тези разселвания продължават няколко хилядолетия след **епохата на потопа**. Но нека продължим със следващите части на виртуалния триъгълник, свързващ свещените обекти по земята на България.

Гигантските изкуствени могили край **Мадарското плато** и село Войвода са използвани за създаването на **мистичния триъгълник**. С Мадарското плато е свързана много древна обредна традиция. Самото име **Ма-да-ра** може да се разшифрова като „**Майката, даваща светлина**„.

Интересна подробност е, че в **Северен Афганистан на около 2 500 метра надморска височина в областта Шамарк през 2008 г.** първата българска експедиция за търсене на следи от присъствие на древните българи в Иран и Северен Афганистан, наречена „**Българи – Прародина – Балхара**“, откри **двойник на Мадарския конник**. Откритата забележителност също носи името на **българския си аналог – Модар/Мадр**.

По този повод доц. **Явор Й. Шопов** от **Институт по древни цивилизации**, заяви по повод пресконференцията на българските учени във връзка с резултатите от първата експедиция за търсене на следи от присъствие на древните

българи в Иран – „Пренасянето на част от старата Велика България отвъд Дунава от Аспарух не е завладяване на нови територии, а завръщане в една прастара прародина („Мадари“ на сродните с прабългарския език санскрит и хинди означава също и Отечество/ Прамайка.”

Според Д-р Христо Смоленов, историк и математик, другият връх на триъгълника попада в култовия комплекс Свещари. Той принадлежи на тракийското племе гети, за които Херодот казва, че това са онези траки, които обезсмъртяват. Във връзка с техния легендарен жрец Залмоксис британския журналист и изследовател Стюарт Пигот споменава твърдението на Хиполит, че друидите всъщност са ученици на тракиеца Залмоксис, тракийски владетел, жрец и лечител от V век пр. н. е.

Хиполит (Hippolytus of Rome, 170–235) в съчинението си “A Pythagorean Cosmogony and the Spread Fabric Incuse Staters of Magna Graecia” свидетелства, че учението на гетския Залмоксис е станало основа на друидизма. Не случайно гетите са наречени най-справедливите от всички траки. Херодот е силно впечатлен от гетската храброст породена от вярата им в безсмъртието на душата.

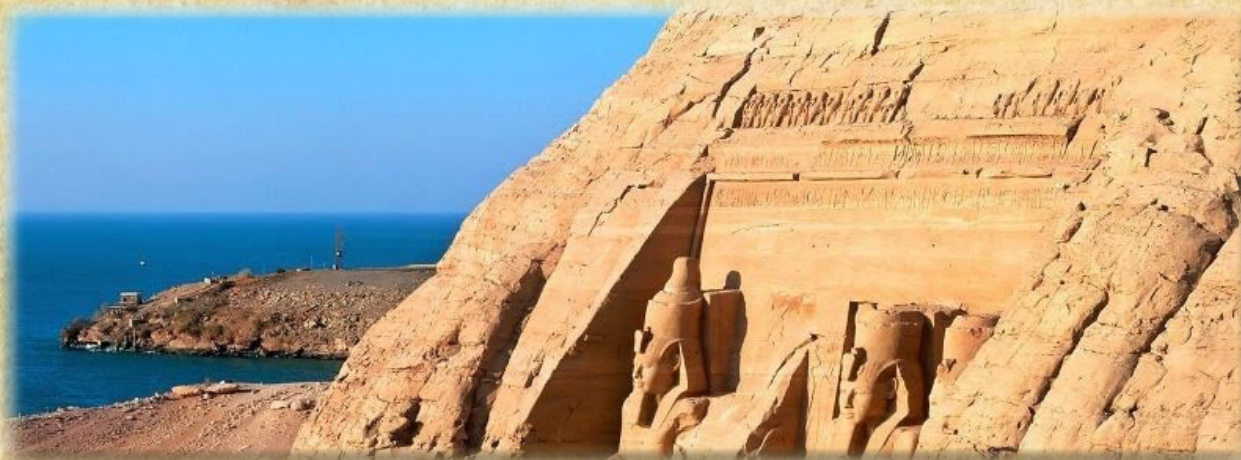
Тази идея е в основата на различни вярвания, разпространили се в древния свят. В Свещарската гробница според проф. Диана Гергова е прототипът на всички олтари като особено свещено място.

Гетите възприели тази концепция за безсмъртието от своя жрец Залмоксис.

Според гърците той е ученик на Питагор, но според други учени първият математик всъщност е възприел вижданията на Залмоксис. Той проповядвал учението за мярата и пропорциите като основа на космическата хармония.

Всичко това дава основание на изследователите да твърдят, че по нашите земи е възникнала една от най-древните световни цивилизации. И Египетската и Шумерската култури са от по-късни дати като част от постиженията им се базират на математически изчисления и пропорции, известни по нашите земи поне 1000 години по-рано.

„Нашата земя има уникална история и на нас тепърва ни предстои да разберем какво точно са дарили предците ни на света и да се гордеем с него“ – категорични са учените.

Казахме, че прочутият царски лакът – мярата, с която са построени пирамидите в Гиза, се открива 2000 години по-рано в еталонни предмети от Варненския некропол.

ВАРНЕНСКА / ЕГИПЕТСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Към 3500г. пр.н.е., макар и разположен в Северна Африка, Египет бил населен от бели групи жители от древните европейски типове: Средиземноморски, арийски и индоевропейски. Последната група прониква на тази територия като част от голяма вълна индоевропейски набези, започнали от 5600 пр.н.е.

Именно тогава „Червенокосите“ заселват Нилската речна долина и положили основата на това, което през 3000г. пр.н.е. става първата Египетска Династия. Живеели в типични неолитни селища, а този период е известен като Пред-династичен и се смята, че свършва към 3100 г. пр.н.е.

Данните от скелетите от гробовете показват, че **повечето са от първите бели заселници – средиземноморски и арийски племена, идващи от Балканите.** Доказателство за това е и добре съхранилото се тяло, намерено в пясъчни гробове в Египет, датирано приблизително към 3000 г. пр.н.е., което може да се види в Британския музей. Нарекли го „Червенокосия“ (заради червените му коси. Трупата на „Червенокосият“ се е запазил много добре заради естествената сухота на гроба.

Мумията на Юя (Yuya), египетски благородник от 1400 г.пр.н.е., баща на Тий (Tiye) – жена на фараон Аменхотеп III. Светлите коси на Юя и нордическата лицева структура били добре съхранени от процеса на балсамирането.

Мумифицираното тяло на Туя (Thuya), прабаба на фараона Тоут-анкх-амен (Tutankhamen).

В текста на Еузебии, които цитира Манетон се казва – „Една жена, **Нитокрис**, управлява, тя имаше повече кураж от мъжете от нейното време и беше най-

красивата от всички жени, **тя, русокосата с розови страни.**“ Нитокрис, става владетелка след смъртта на съпруга си фараона Меренре, като сама се провъзгласява за фараон и управлява около 2 години, между 2184 и 2182 пр.

Добре съхраненото тяло на фараон **Рамзес II, пък, е с червени коси.** Тази традиция на Нордическите фараони продължила почти до втората половина на Третото царство (приблизително до 1050 г.пр.н.е.), когато в египетското общество станали расови демографски изменения в полза на цветните групи.

Фараон Сети (Seti) I – един от великите фараони на Египет. **Нордическите му черти са се запазили отлично.** Сети бил син на великия Рамзес I и станал фараон през 1320 г. пр.н.е. Той върнал земите, заграбени от Сирия, завзел Палестина и провел кампании против семитските либийци и индоевропейските хетти.

Разкопките показват също, че между V и II хилядолетие преди н.е. семитските народи били видимо малцинство, живеещо редом с белите в делтата и долината на Нил. Единствено в крайния Юг, който после станал Южен Египет и Судан живеели черни народи. Това са нубийците, с които египтяните водели война и поробвали в течение на почти 2 000 години.

Учените вече са разкопали повече от 1700 мумии, запазени в пустинята на град Фаюм на около 60 км южно от Кайро. Смята се, че мумиите са погребани пред около 1500 години между 1 и 7 век от новата ера, когато Египет е под владението на Римската и Византийската империи. За разлика от повечето мумифицирани останки, открити в Египет, тези са намерени в масови гробове и вероятно са на обикновени хора.

Телата били разделени според цвета на косата им. Русите хора били погребани в едната част на гробището, а тези с червена коса – в другата.

Неизброими артефакти от **най-старото злато в света** открито във **Варненския некропол**, всъщност са **уникални еталони за измерване на ъгли, разстояния и пропорции.** Те **точно отразяват Златното сечение, така и числата на Фибоначи.**

Изследователят Христо Смоленов, който по професия е математик и логик, установява, че те **точно отразяват мерната единица царски лакът** или части от нея. **2000 години по-късно** тя е използвана при изграждането на пирамидите.

ЦИВИЛИЗАЦИЯТА НА ТИТАНИТЕ / БЪЛГАРИЯ

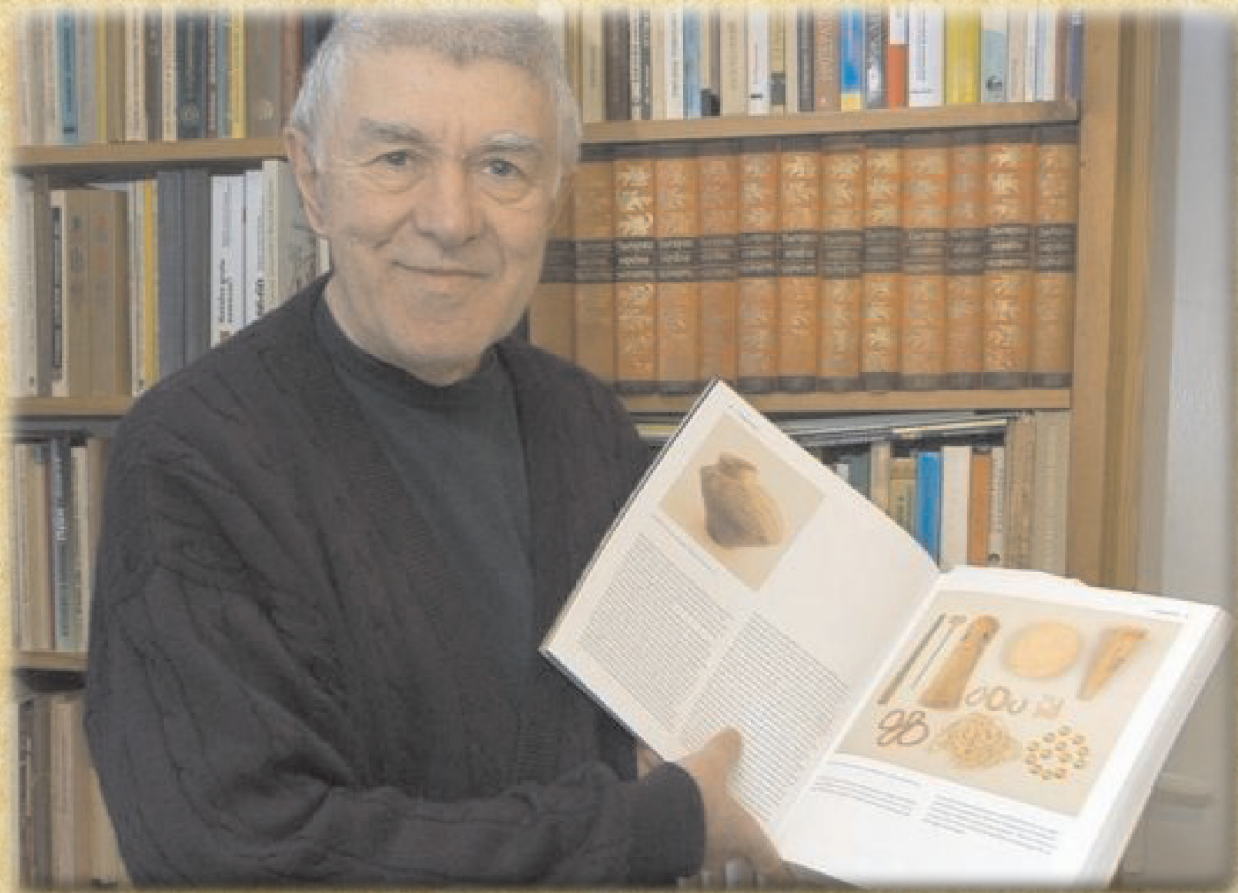
Част от битките на **титаните**, наричани и **атланти**, са се разигравали на територията на днешна **България**. Древният автор **Дион Касий** твърди, че според римляните в земите на гетите – за такива се смятат днешните северни български земи е имало една огромна **пещера**, в която се **скрили титаните** след поражението им. Античният географ **Страбон** също оставя описание, че битката се е разиграла в непосредствена близост до днешна **Южна България**.

Титаните Атлас / Атлант и Прометей, който бил наказан заради добрините си към хората, с разпъване на **източния бряг на Черно море**.

„След потопа, благодарение на наводнението се откриват дори и сегакости, каквито са присъщи на човешкото тяло, но по-големи от тях. Необикновената им големина явно показва, че те са принадлежали на чудовищни бойци,“ пише древният автор **Гай Юлий Солин**. Той живял през III век от новата ера и се смята от историците за надежден източник на информация.“ Според известния траколог проф. **Иван**

Маразов титаничната битка е свързана с тракийските земи заради още една причина. **Названието Стара планина – „Хемус“, освен тракийското Haimos (висока планина) – на старогр. е свързано и с думата „хем“, означаваща кръв.** С нея била обагрена планината по време на легендарните събития.

Според изследователя Христо Смоленов **самото име „титани“ (ти-та-ан) означава „онези, които живеят на небето“.**

Според древните текстове другият титан, **Атлас, наричан и Атлант, крепял на плещите си небесата – „На шумерски Ат-ла-ан-ти“ означава „Пазител на небесните двери, върху когото тежат всички небеса“;** Смоленов.

Най-древните митове за потопа и погълнатата от него цивилизация, която Платон нарича Атлантида, **идват от шумерските текстове.**

Изследователи от университета в Копенхаген, са определили географското местоположение, където за пръв път се е появила генетичната мутация, довела до разпространението на **синеоките хора по света.**

Според проучването, всички хора със сини очи са **генетично свързани с човек**, който е живял в района на **Черно море** във времевия периода **между 6 и 10** хиляди години. Любопитните резултати са публикувани в списание Journal of Human Genetics.

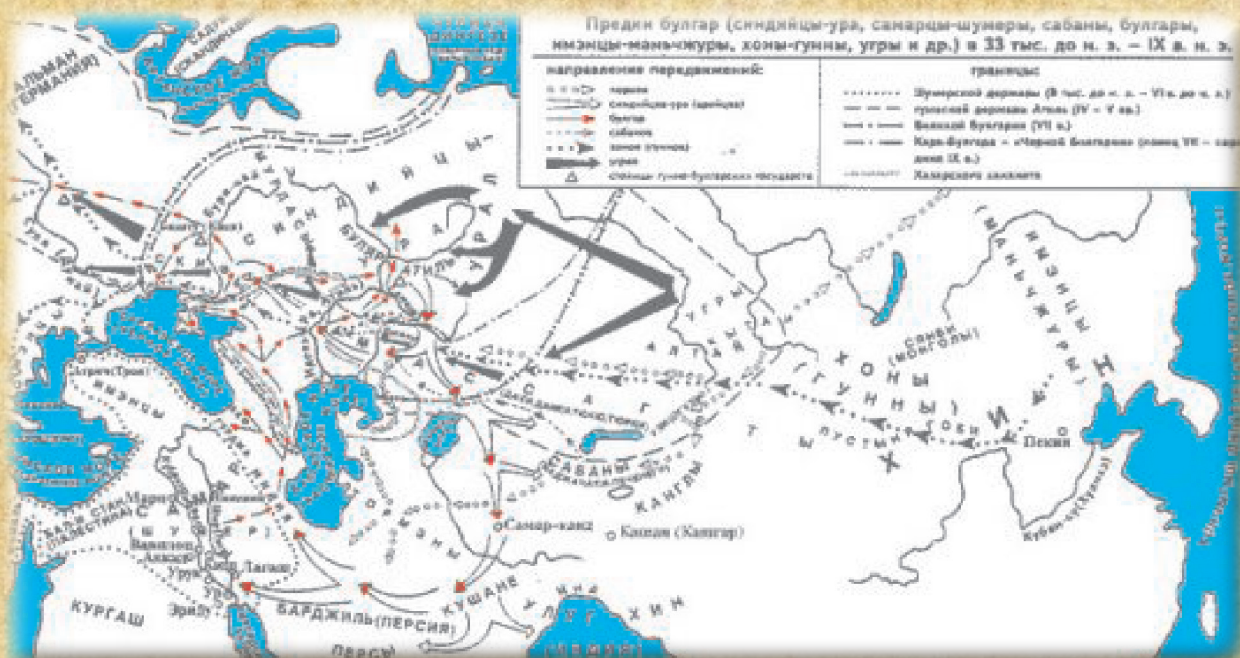
СИНЕОКИТЕ ХОРА – БОЖЕСТВЕНИ ПРАТЕНИЦИ

All blue-eyed people can be traced back to one ancestor who lived 10,000 years ago near the Black Sea, By MICHAEL HANLON / 01 February 2008

Throughout history they have been the eyes that are prized. Frank Sinatra's were legendary, Paul Newman's melted a million hearts while Cameron Diaz's dazzle in modern Hollywood. But how – and why – blue eyes arose has always been something of a genetic mystery. Until now. According to a team of researchers from Copenhagen University, a single mutation which arose as recently as 6-10,000 years ago was responsible for all the blue-eyed people alive on Earth today. The team, whose research is published in the journal Human Genetics, identified a single mutation in a gene called OCA2, which arose by chance somewhere around the northwest coasts of the Black Sea in one single individual, about 8,000 years ago. The gene does not „make“ blue in the iris; rather, it turns off the mechanism which produces brown melanin pigment. „Originally, we all had brown eyes,“ says Dr Hans Eiberg, who led the team. And most people still do. The finding that a rare mutation, probably dispersed in the rapid wave of colonisation that followed the end of the last ice age, highlights one of the great mysteries of human evolution: the oddness of Europeans. Those from Europe and the Near-East have many characteristics that set them apart from the rest of the human race. Not only are Europeans far more likely to have blue eyes (95 per cent in some Scandinavian countries), they also have a far greater range of skin tones and hair colour than any other ethnic grouping. It is only in Europe that you will find large numbers of blondes and redheads, brunettes, pale skins and olive skins, blueeyed and green-eyed people living together in the same communities. Across the rest of the world people are almost uniformly darkhaired and dark-eyed. Why this should be remains unknown, and in particular how such mutations can have arisen so quickly since Europe was colonised by Africans just a few tens of thousands of years ago. One theory is that Europe's cold weather and dark skies played a part. Fair skin is better at making Vitamin D from the 8 per cent of the world's population have blue eyes weak sunlight found in northern latitudes. Another suggestion is that the strange skin, eye and hair colours seen in Europe are down to ancient interbreeding with the Neanderthals, who died out about 25,000 years ago. Maybe the Neanderthals

were blonde or red-haired and it is their genes which we have inherited. The trouble with this theory is that there is no evidence, from the scraps of Neanderthal DNA that have been recovered from bones, that there was any substantial interbreeding between them and Homo sapiens at all. Perhaps the most plausible theory is that blonde hair and blue eyes arose because of a mechanism called sex selection. This is where males and females choose as their mates those who have one unusual physical characteristic, not necessarily associated with „fitness“ per se but simply something unusual. The gigantic (and otherwise useless) tail of the peacock is the best example. Sex selection comes to the fore when there is a lot of competition for mates of one sex or the other. The theory is that in Europe, where men had to spend weeks at a time out on the hunt, males were in very short supply. In such societies, women who had flaxen locks stood a better chance of standing out and attracting the attention of the few men that would have been available for mating. Even back then, the blue-eyed blonde was not only in demand, but also definitely would have had more fun.

Не напразно в древен Египет синьото око е било обожествявано и поставено в култ.

80-те години на 20 век – Руска карта на племената, свързани с генезиса на българите – 3300г.пр.н.е – IX в. н.е.

Тази рядка аномалия със сигурност е придавала на носителите си по-необичаен и отличителен вид, навеждала е към идея за **божествен произход**.

Генетиците са на мнение, че **мутацията на гена OCA2**, довела до появата на **първите синеоки хора** е на възраст от около **8 хиляди години**. Според д-р **Ханс Ейберг** – ръководител на екипа от **Копенхаген**, преди този момент всеки човек на планетата е бил с очи, чиито цвят е бил разновидност на **кафявото**.

В района на Двуречието, в Южна Месопотамия – по долното течение на реките Тигър и Ефрат, ок. 3300—3200 г. пр.Хр. предците на **българите** създават държава, която наричат **Самара (Шумер)**. Струва Ви се **невероятно** – вижте руската/съветската карта от 80-те години. За разлика от „нашата историческа наука“, руските учени отдавна са наясно, че **арийските племена и шумерите са измежду предците на българския народ**.

Finka Georgieva „Удобно в етимологията, която е разчленяваща – първо / роден / грях – на съставните производни. Показващо как първоначално човек не-

пременно се ражда греховен, чрез грях, недостоеен, потиснат, което е подменило изоснови истината за грях – намираща се на съвсем друго място.

Човек е светлинен сигнал; душата му произвежда светлинни сигнали; човекът е светлина на земята, слиза от Бога чрез ангелите, развива се мисловната категория на всеобщото качество – къде е всеобщото качество? Материята – трептенето, резонансът, изразяват светлинното качество, движението на човек е светлинно преместване – описано в **КЛЮЧ** /разширена част/, накрая средата при фотонния сблъсък показва в зрителното пространство за наличието на необозрима материя, чиято енергия обуздаваме в себе си. Има ли грях? – не, твърдението унижава човешките качества.

Човешките качества идват от Бога – Творецът на видимото пространство, невидимото пространство. Възпирането, което е вменено чрез „грях“ спъва възхода на всеки от нас по пътя към Бога – в очакването Му – ние, да сме богове, родени от ангелите.

Идва новото време, когато дълготърпението е към края си – не го заслужаваме, за да изпаднем от категорията на можещите пред Бога, на знаещите, подвластни на общочовешките качества – завист, алчност, безразсъдност, безличност, – ние сме ангели от прекрасен, Божествен свят. Ние сме първите и последните обитатели, на земята и на небето сме ние – българите. Едва дали ще се поклоним също на завистта – когато измежду нас се покажат плевелите, настървени към саморазправа, със себе си. Агресивната им съдба е злодейна, направена от земната кал – не си заслужава.,,

Дарена Йорданова – „Един въпрос : **ЗАЩО ТОВА НЕ Е В УЧЕБНИЦИТЕ ПО ИСТОРИЯ** !? Дали е възможно такива текстове да се оформят в учебни помагала и да се дават в училище ? Да се четат успоредно с така наречените учебници . Сигурна съм че ще се намерят доброволци за финансиране . И защо да не се включи в тях и всичко , което поругаха и отхвърлиха унищожителите на образованието ? Вярно е че е **трудоемко и скъпо** , но все пак .,,

Valeri George – „Ще дойде времето, нищо не се губи, в началото сме на обмен процес и разбира се, съпротивлението ще е голямо.

Твърдостта ни е – да не се съобразяваме в която и да било сфера, винаги свър-

зана с човешките отклонения към тяхната агресивност – пренася борбата към българската Кабала, измесваща всичките отражения на въздействието ѝ – магии, нерационални практики срещу нас, но ако Бог е с нас през цялото време.

Нарича се – Оренда

Това обаче, засега няма как да бъде изучавано – променя се целия свят.

България е в основите.,,

Край на Първа част,

ПЛАНЕТА / ВТОРА

2017 - **БЪЛГАРИЯ / ПЛАНЕТА, ИСТОРИЯ / РЕЛИГИЯ, ОБЩЕСТВО, СВЕ-
ТЪТ ЗАПОЧВА**

**ВЪВ ВТОРАТА ЧАСТ – ПИСМЕНОСТ И КУЛТУРА / НАРОДЪТ И
СЛОВОТО**

**ТРАКИЙСКАТА БИБЛИЯ – БЕСИКА / НОВ И СТАР ЗАВЕТ, НАМЕРЕНИ
В РЪКОПИСИ**

**ИЗСЛЕДВАНИЯ НА РУСКИ ЕЗИК, ВЪРХУ БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ /
ИСТИНАТА**

**БИБЛИЯТА ОТ ПЪРВОИЗТОЧНИКА – ПОТВЪРЖДАВА ИИСУС
ХРИСТОС И ОПИСАНОТО ЗА НЕГО, ПРОМЕНЕНИ СА САМО
ДЕТАЙЛИТЕ**

ВРЕМЕ,

**Българската Православна Църква – може да възприеме Истината за Иисус
Христос – Синът Божий и **да продължи с Прославата Му** – на небето и на
земята.**

България се създава като идея на духа. В началото ѝ стои духовен порядък от съвършенство, предаден стремежът към съвършенство. Това не може да бъде изместено от нищо друго направено от човек, който ще заеме мястото и

представи себе си в отражението му. Никой друг, освен Творецът – не може да събере между небето и земята материята за да направи живот, на безвидно и пусто място преди.

Това се предава на българите, на предците на българите. България е създадена чрез духа с поглед нагоре, към ръководеното от Космоса битие на съвременника през вековете, пренесъл тържеството на разума, на духовната си идея претворена в държава – България.

Съществуването ѝ продължава да трансформира идеята на духа за познание, което се предава между народите по целия свят при науката, културата, себепознанието, изкуството, пресъздаването на елементи от постиженията на съвременника. Поставят се белези, знаци; графики споделят за информацията при основите на детайлите. По време на своето пребиваване, съвременникът прави достъпен за поколенията след него – предметът на своето битие, което е в постиженията, при завършеното лице на който и да е краен продукт представляващ последната фаза – резултат, произведен в и от материалната, на съвременника среда. Какво ще кажем за онзи обаче, който има космическо битие и произведенията му са неизмеримо богатство, което не може да се обясни от съвременната наука? Често се налага признанието, че чудесата са скрити от нас и това е така. Всеки знак; всяко движение обуславя единствено съвършенството. Формите са изящни, недопустими за тържеството на разума, което е нереално и превъзходно, и се приема, прославя Твореца, Създателя на небето и на земята.

Какво ще кажем за онзи човек, роден от Космическо битие, чрез Космическо битие и който през живота си носи космическото свидетелство? Битието е нереално, объркващо, недопустимо, прекрасно и тържествено. Свидетели сме как българското богатство излиза днес на повърхността; получаваме факти от историята на велик старозаветен народ и не само това, но богатството на духа виждаме се оформя в съкровища на ръцете, на земята и на небето по такъв начин, че **Заветът на Бога** към Българите се спазва до днес през епохата на борба, във времето на доказване верността към Твореца открай време, Който наблюдава процесите.

СИЛА,

При основите си Духът носи не само най-старата цивилизация, но и създава комуникация във възможното настояще такова, каквото познаваме.

Всъщност, при подготовката към новия свят – последният не може да го направи без присъствието на България – при основите, където е мястото ѝ. Това поставя друго условие като изискване за възвръщане на предишните стойности, исторически достоверни и продължаващи пряко възможността България да получи мястото на **духовен център**, при основите на човешкия свят.

ПЛАНЕТА ПЪРВА – ПЪРВА / ВТОРА / ТРЕТА / БЪДЕЩЕ – ПЪРВА ЧАСТ / ВТОРА ЧАСТ / ТРЕТА ЧАСТ, ГЕНЕТИКА – 14 500

ХРИСТИЯНСТВОТО Е ИЗЦЯЛО ДОСТОВЕРНО, БЕЗ ИЗМЕНЕНИЯТА НА ПРЕПИСВАЧИТЕ – 72 ГРЪЦКИ ТВОРЦИ В „СЕПТУАГИНТА“ –
Преводът на 70-те.

България по такъв начин ще стане отново център на Вселената, ще възвърне своето си; ще изझे от „вселенския патриарх“ звездите, галактиките и жезъла Ааронов, но без да гони данайците – **етиопските африканци на територията им** – далеч от българските земи./

(Преписи от нея, казва д-р Гайд, винаги са били **пред очите ни**, но наричани от

гърците „Бесой”, тъй като те нямат звук „ш”. А бохарската Библия е наричана „Открита”, „Прорицателна”, „Отворена”, което на тракийския бохарски диалект се изписва и произнася като „Библия Бешой”, т.е. „Библията на бесите” („Бесика”), която е била в употреба сред тракийското племе „Беси” – племето на жреческия елит. Според изследванията тракийската библия съдържа много по-дълбоки философски и концептуални идеи и прозрения от нейните гръцки преводи, което говори за първичността на тракийските текстове спрямо по-късните им гръцки варианти.)

(На нейната корица пише: „В началото бе Писанието (Словото), и Писанието беше у Бога”. Употребява се точната дума – Писание. В пиктографските плочки, открити по нашите земи и датирани от 5.-6. в. пр.н.е., също се използват думите „ар-хе” и „Писажи” (вечност и Слово). Като „хе” при траките е вечност, съизмерима с времето, в нея тече време, но имат и друга дума за вечност, в която времето не тече, това е думата „енех”. Представката „ар” означава „раз”, т.е. „развременяване” на вечността. Значи не просто Бог създава, но настъпва развременяване на вечността, във вечността започва да тече време, за пръв път се появява време/пространство, за разлика от космическата вечност извън времето и пространството. Гърците са го превеждат като „архи”, но за тях не означава никаква вечност, никакво развременяване, просто „начало”. Но след като в Тракийската Библия е употребена много по-сложна концепция и с изключителна дълбочина, е логично гърците да са я взели и опро/пас/стили.)

1- ЗНАЕМ, ЧЕ СЕ СЪЗДАВАТ НОВ СВЯТ.

2 – БЪЛГАРИТЕ ИМАТ ГЕНЕТИЧЕСКИ ЦЕЛИЯ СВЯТ – ЗАЛОЖЕН В ПОЗНАНИЕТО.

Неизмеримо е богатството на България, на българската Оренда, енергията на живота, житейската философия, традициите, вярата на българите, органично свързани с древна културна среда, която не се умори да ражда забележителни еманации като Хермес, Дионис, Херакъл, Орфей, Залмоксис, Урфила, Климент, Кирил, Методий, Боян, Богомил, Кукузел, Паисий, Берон, Раковски – поколения българи от различни културни формати.

Българските музеи пазят съкровища от незапомнени времена; разказват за историята на народа по българските земи, които са напоени от изобилието на богатството на културата, науката и религията – духовната еманация на предците – старозаветни пророци, които са ангелите и безплътните обитатели. Официално България получава доказателство за съществуването си като

цивилизация на духа далеч преди 681 или 135-та година, имаща прогресивното настояще на съвременника за всяка епоха. Музеите пазят съкровища с огромно значение, безценни съкровища, защото никъде по земята не се срещат българските съкровища. Богатството се открива и изпълва представите, говори за съвкупност от предпоставки за мястото на България при основите изобщо на мирозданието. България е **мегалитна конструкция** от държави по целия свят, от които историята помни **12 на брой** – синове и дъщери.

В свят на свободната комуникация нека се знае, че при основите е България, от арийската планина при върха на хълмовете на Бога над всичките богове.

Оказва се, че ние предлагаме истински свят, непреходен и обуславящ процесите – каквито са и ще са.

ПЪРВА ЧАСТ ТРЕТА ЧАСТ

Съкровищата показват българите като наследници и господари по българските земи. Нима има друга, по-голяма истина от това, твоите съкровища да говорят за теб като собственик на богатствата ти? По цялата ни земя се среща с историята на България. Вместо да търсим чужди награди и привличаме чужди богатства, ние имаме собствени, разполагаме с тях. Не само това, но градовете са толкова стари, че често за тях възраст от 40 века не представлява проблем – например Пловдив е с датировка отпреди 4000 години пр.н.е. 40 века история на български град или когато, на България се позволяваше една малка част от историята ѝ – 13 века, 1300 години.

Пловдив е създаден отпреди 4000 г. пр.н.е. и е вторият по големина в България. Той съществува без прекъсване от II хилядолетие В.С., но наименованието му до средата на IV век пр.н.е. не е изяснено. Според някои автори това име е **Евмолпия**, алтернативно име, споменато от Амиан Марцелин през IV век. През **342** година пр.н.е. градът е завладян от Филип II Македонски, който го укрепва с крепостни стени и в по-късните източници той носи неговото име – **Филипополис**. През следващите столетия градът е наричан на различни езици с варианти на това име. В античността се използва неговата тракийска форма Пулпудева или Пулпудава. След мащабните строежи на Флавиевата династия в града за известно време той е наричан **Флавия Филипополис**. В старобългарски източници се използват вариантите Пъпълдин, **Пълдин** и Плъдин, от които произлиза съвременното име **Пловдив**. През Римската епоха се използва и името **Тримонциум** („Трихълмие“ – заради трите хълма, на които е разположен градът през Античността). Пловдив

е петият най-стар град в света, определи класация на в. „Дейли телеграф“.

ПЪТЯТ КЪМ БЪДЕЩЕТО

За това говорят сведенията идващи от Русия също, както и от територията на България, от близки и далечни страни.

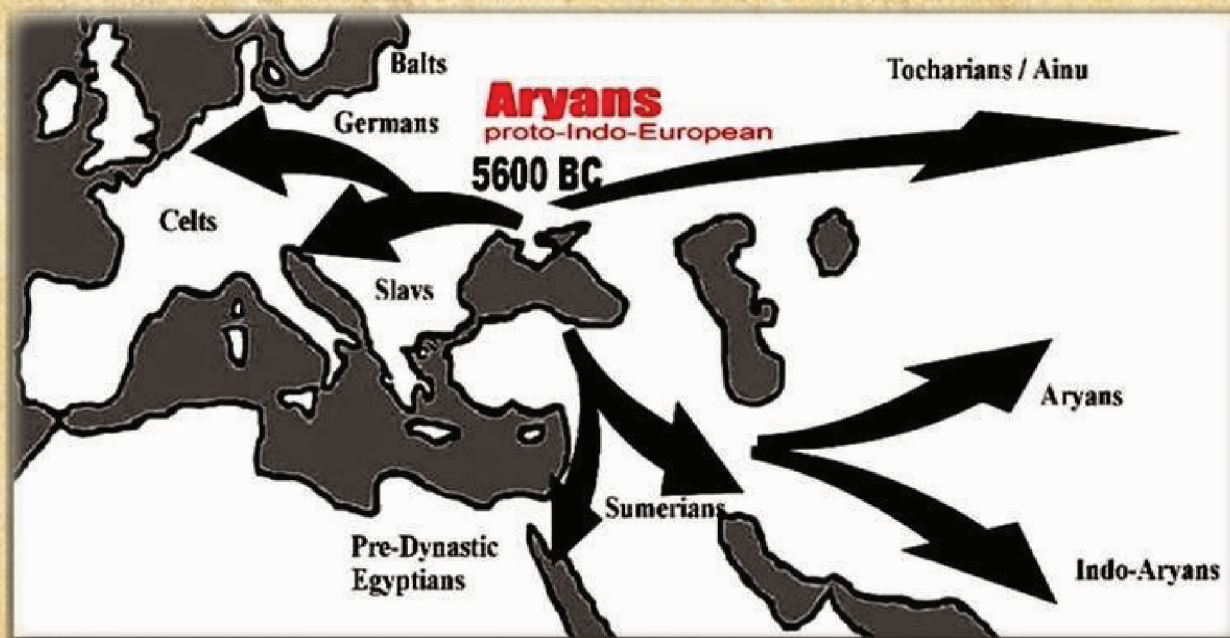
Прави впечатление, че руските учени са добре информирани за произхода на българския народ, след като **посочват арийците, шумерите, булгарите** (народа булх/балх от древна Балхара в района на Памир и Хиндукуш) и източноиранските племена **хони** измежду **предците на българите**.

Руския академик **Николай Державин** (1946) смята, че етногенезиса на **българския народ** достига с корените си далечното **доиндо-европейско** минало **заедно с шумерите, иберите и италиките**.

В началото на III хилядолетие пр. Хр. в Месопотамия нахлуват номадски семитски племена — **акадите**. Те постепенно изтласкват българите — арийци към устието на Тигър и Ефрат.

Последният арийски владетел на Шумер е **Зиези**, посочен за родоначалник

на българите и в “латински анонимен хронограф” от 354 г. от н.е. Той е победен от семитския владетел **Саргон I Велики**, цар на Акад, който завзема престола. След смъртта на **Зиези** (Заггизи/Лугалзагиси) – ок. 2270 и 2215 г. пр.н.е., голяма част от предците на българите се насочват към планинската верига, наречена **Именон** в Централна Азия.

Китайски „булодзи” и етимология на етнонима “българи”.

Китайския историк и изследовател Санпиен Чен смята, че името на народа **хони-гури** (бели хони/ефталити, хионити – ХУА, БУЛОЦЗИ, ЦЗЕ, булодзи / болудзи/ булоцзи) е закономерно предаване чрез китайска транскрипция на етнонима **българи**, като се позовава на Питър Буудберг (неизвестен у нас изследовател от 30-те год. на 20 в.) и Карл Менгес. Той смята че вероятната изходна форма е била Buluoji, Buluojian, Bulugen, Boluohui, Buliuhan, Poliuhan, Poluohan, среднокитайското В`uo-lak-kiei, което **реконструира** до **Bulgar/Bulyar**, съответно **китайската форма** – *бо-лак. Лу Фейан, във своя трактат по китайска фонология, също смята че формата **Buliugu**, е само друг вариант на корена **Buluoji**.

„Още един аргумент за това е китайският мит за произхода на света. Според него първият герой на човечеството Пан-Ку бил роден от космическото яйце и крепял небосклона на плещите си“, казва Смоленов. Именно космическото яйце **Фанес** е в основата на **орфическите** представи за произхода на света.

Според изследователя има **потвърждение за връзки между Черноморската Атлантида и древен Китай**. Такива са **нефритените идоли от Хонгшан**, които са копия на **идолите от Варненския некропол**. Разликата е, че нашите са с **1000 години по-стари от китайските**.

„Пропорциите им са идентични. *Линията на Златното сечение и в четирите фигури* минава като допирателна към централното отверстие – казва Смоленов. – *Може да се предположи, че са имали не само сакрално значение, но и приложни функции за ориентация в пространството.*“ Според изследователя съвпаденията между артефакти, отдалечени на хиляди километри и хиляди години, подсказват, говорят за сходство на функциите. Например в измерването на ъгли и маршрути на движение, подобни на сегашното движение по азимут.

Двата нефритови артефакта в Китай стават известни след като тамошни изследователи започват подробни проучвания на химическия им състав. Оказва се, че **микропорите на минерала нефрит** изобилстват с миниатюрни **топчета космически прах**. Дали са в резултат на катастрофа, причинена от метеорит или от нещо друго, може само да се гадае.

Глинени вази от Варненския некропол и от Япония пък са като две капки

вода. Те са в стил **шнурова керамика**, типична за **Варненската цивилизация** от **петото хилядолетие** преди **новата ера**. Интересното е, че абсолютно **същите изделия** са създавани и от **културата „Джомон“**, която по същото време процъфтявала в **Япония**.

„Миграцията на хора и знания от **културата „Варна“**, освен към **Египет** и **Шумер**, е била и в **североизточното** направление – през необятните пространства на **Евразия**.

Ваза от музея „**Мацудо**“ е напълно аналогична с тази от **културата „Варна“**.

Той установява, че **стотици предмети** от **Варненския некропол** са могли да служат като уреди за **навигация** и **точни измервания**.

Атлантите и наследилите ги пелазги или **бел-аз-ги**, са се славели като добри **мореплаватели**. За тях се знае, че са владеели търговията с метали в тогавашния свят, погълнат от **Големия потоп**. Не случайно откривателят на „Титаник“ и океанологът проф. Петко Димитров се обединиха около тезата, че **Ноевият ковчег** е някъде в **Черно море**.

Вазите от **културата „Джомон“** приличат на варненските от същата епоха. Изследователят установява, че едно от значенията на думата „Джомон“ е **корда** – шнур или „украшен с помощта на шнур“. Става дума за тънки въжета от преплетени нишки. Странното е, че **нашите вази** от **шнурова керамика** са открити в **Черно море**, което е на около **8000 км** от **тихоокеанското крайбрежие**

на Япония.

„Възможно ли е праисторическият човек да е преодолял това колосално разстояние с тогавашните знания и средства за придвижване? Или човешкото въображение просто е разработило почти идентични модели по едно и също време на две отдалечени едно от друго места – пита Смоленов. – Какви ли са били **културните връзки**, съществували по онова време на територията на Евразия по оста за разпространение на културни влияния, наречена **4000 г. по-късно Хиперборејски диагонал**?“ Едно от обясненията е, че тези изделия са **своеобразни светилници**.

Друга подобна ваза е открита в гроба на царя-жрец от **Варненския некропол**. Древните са смятали, че там също ще имат **нужда от светлина**. В Египет също е открита **керамика**, чийто **прототип** се появява в **Тракия** цели **2000 години по-рано**.

Едва през **VI-VII век** **Милетската школа** започва да търси природни и научни обяснения на различни явления. Дори и тогава езикът си остава в голяма степен митологичен. **Хераклит** пише с митологичен език за неща, които почиват на едно рационално мислене. Подобна е ситуацията и с **Емпедокъл**. Както и при **Питагор**. Системата му е **обредна и митологична**.

Варненския некропол пази закодирани мерки и пропорции, които след време стават **основа за** развитието на научното мислене свързано с историята на света.

*Казват, че всичко може да бъде изразено с цифри. Все повече и повече примери от продължаващия математически анализ на варненските артефакти на Христо Смоленов показват, че в никакъв случай **не става** въпрос за случайности. Установяването на мерни единици и пропорции, използвани при изработването на забележителните артефакти от злато, кост или кремък от Варненския некропол, е нов щрих в богатата палитра от **научни изследвания**, които вече безспорно доказаха **съществуването на стандарти**, на най-прецизните и най-ранни техники на обработка на метали, минерали и др.*

Това е и цивилизацията, която създава и **най-старата писменост в света**, запечатана върху откривани в **България и Румъния** глинени плочки. Последните анализи на **италианския изследовател Марко Мерлини** показват, че тази писменост сама по себе си е свидетелство за развито абстрактно мислене. Зад ослепителния блясък на златото засия истината на древно дълбоко познание.

Варненският **халколитен некропол** е неизчерпаем **источник** с многостранни свидетелства за зараждането, развитието и изчезването на първата и най-древна в света високоразвита **човешка цивилизация**, който преобърна преди няколко десетилетия световните представи за времената и пространствата, в които се раждат, развиват и залязват **най-старите цивилизации**.

Варненската цивилизация изчезва от **Черноморския район** вследствие на природен катаклизъм. Интересно е да се отбележи, че в записите на покъсната и сякаш „изведнъж“ възникнала **цивилизация на шумерите**, считани за **първите**, които са **записали** своите астрономически познания, литература и вярвания, е съхранен един изключително интересен спомен. Според него **познанието** им е било **донесено** преди **големия потоп** от **древни раси и богове**. Време е да осмислим огромната натрупана **информация**. Да потърсим невидимите **връзки** между привидно свършено различни култури.

КУЛТУРА – ВАРНА

По-стара от Шумер, Месопотамия и Египет.

Културата „**Варна**“, известна най-вече с великолепните си златни артефакти, не само е **по-стара** от древните цивилизации на **Шумер, Месопотамия и Египет**, но и показва съществуването на **управляваща класа**, отличаваща се с богатство и **авторитет**, притежаваща модерни медни оръжия и предмети и

аксесоари от метал. Това пише чичото на сегашния **японски император**, един от най-известните археолози в света **принц Микаса** в книгата си за културата „Варна“.

„Социалните, икономическите и технологичните данни **потвърждават** откриването на **нова цивилизация**, като правят варненската **най-старата** цивилизация, позната на **човечеството**. За разлика от всяка друга цивилизация, зародила се на Стария континент, **Варненската** показва **директна връзка** с местната култура **от неолита**.“

През месец Юли 2011 година, стартира изследването на следи от **големия потоп** в Черно море. Експедицията е с участието на проф. Уилям Раян, който е океанолог от Калифорнийския университет и участва в работата ѝ, проведена с научно-изследователския кораб „Академик“ от **28 юни до 2 юли**. Ръководител на екипа е проф. Петко Димитров от Института по океанология при БАН.

Проф. Раян и проф. Петко Димитров представят фактите в подкрепа на теорията за голям гео-екологичен **катаклизъм** в района на Черно море преди **7500** години.

Потопа в Черно море беше научно доказан от направените през това лято изследвания с кораба на БАН „Академик“ от международната експедиция по Проекта „Древните брегови линии на Черно море“. Експедицията, която бе втори етап от проекта, изследва **черноморския шелф** на юг от нос Емине, почти до турската граница. Взехме близо 30 геоложки ядки (проби) от дълбочина до **2000 м**. Там се натъкнахме на сензационен артефакт, чийто въглероден анализ по-късно, доказва **възраст на артефакта от 7500 г.**“ разкри проф. Димитров. Сензационният артефакт експедицията успява да открие в **последния ден** от работата си, едва при последната проба на **85 метра** дълбочина. Тогава благодарение на точната локация на компютърния спец Константин Щерев в ядката попада **дърво заедно с корен** на растение. За първи път след толкова много опити **сондата успява** да пробие пласта тиня, да се забие в пясък и **да извади** ценния артефакт.

Проучванията бяха на дълбочина **90-95 м. на 60 км.** от сегашния бряг на **Черно море**. Там е разположен **старият бряг** на морето, което в древността било **сладководно езеро**. По плажовете има следи от сладководна фауна, там е открит и уникален артефакт, наречен от проф. Петко Димитров „Чинията на Ной“. Последната се датира отпреди времето на **Големия потоп**.

Знаците, нанесени върху обекта, имат **линейно-геометричен** характер. Някои от тях са съчетани в композиции. Има и еднакви по форма знаци, които се повтарят. Броят на **ясно четливите** знаци е **28**, от които с различна форма са **23**. Общият брой, в който се включват и тези, от които има само остатъчни следи е **около 60**.

Направен беше **сравнителен анализ** на формата на знаците с други такива, намерени на територията на **България**, а именно: **плочки** със знаци от **Градешница** и **печат** от **Караново**, датирани около **петото хилядолетие**, както и най-ранния слой знаци от пещерите **“Магура”** и **“Байлово”**.

Езиковедът и културолог **Харалд Харман** в своята книга **„Загадките на Дунавската цивилизация”** доказва, че **Балканските земи** са обитавани от цивилизация, която **развива първата писменост**.

ЦИВИЛИЗАЦИЯ – КОЯТО РАЗВИВА ПЪРВАТА ПИСМЕНОСТ / ЧИНИЯТА НА НОЙ

СЪВПАДЕНИЕ НА НАЧАЛОТО НА БЪЛГАРСКИЯ КАЛЕНДАР С КРАЯ НА ГЕОЛОГИЧЕСКА КАТАСТРОФА В ЧЕРНО МОРЕ.

Научно е доказано, че **българите** в далечното минало **притежават** един от **най-съвършените календари** в света, **по-добър** от **китайския** и **индийски** начин на **летоброене**, **по-достъпен** и **практичен**.

Основавайки се на тези познания, българите създали **най-съвършения календар**, известен досега. За **начална година** на хронологията трябва да се приеме **5505г. преди Христа**.

Така и **прабългарите** са народ с **най-ранна календарна система** в света–факт, който доказва древността на **българската цивилизация**.

Потопът е бил в Черно море? Древните досиет... ⌚ ➔

ХОРО – САКРАЛНИЯТ, НЕБЕСЕН ТАНЦ НА БЪЛГАРИТЕ, СЕ НАРИЧА ХОРО

1. Стотици артефакти от **най-старото злато** във **Варненския некропол**, всъщност са **уникални еталони** за измерване на **ъгли, разстояния и пропорции**. Отразяват точно **Златното сечение, числата на Фибоначи**. Откритието прави изследователят Христо Смоленов, който по професия е математик и установява, че тези отразяват **мерната единица царски лакът** или части от нея. **2000 години** по-късно, която се **използва** при изграждането на **пирамидите**.
2. Феноменалният танц „**хоро**”, чийто произход е от траките лежи в основата на редица култови ритуали в древна **Елада, Египет, Шумер и Иран**.

ХОР, ХОРО, ХОРА – група от елементи, които съставят единство, правят нещо едновременно. В пеенето е **ХОР**, в танците е **ХОРО**, в множествена форма за група човеци е **ХОРА**, в говоренето **ХОРАТЯ** /хортуваме си, говорим, разговаряме/.

Понятието **ХОР** изразява по принцип единство. Хоровото пеене идва от **Шумер**, където възхваляващите **химни** са съдържали **молби** и **възхвала**. Хоровото пеене означава и до днес единство от **много гласове**.

Сакралният, Небесен танц на българите се нарича **Хоро** – единство от еднакво танцуващи единици. **Хорото е български ритуален танц**. Чрез него самите **мистерии**, посветени на различните божества, пресъздават **исторически далечното минало**.

Веселин Тракийски: – „Мадари“ на сродните с прабългарския език санскрит и хинди означава също и Отечество/ Прамайка.”, на известен автор, Я.Ш. от ИДЦ към СУ, което Ви е подвело. Що се отнася за думата “Мадари”, тя не съществува в речниците със санскритски думи. В тези речници майка, а също и баба е „matrka“ (с ред производни), а за Отечество/ Прамайка не става и дума. От състава им, посочената „та“ е 39-та буква от санскритаката азбука „дзванагари“ и няма отделно значение. Коренът от нея, „таd“ и производната му дума „таda“ означават съвсем други понятия; думи, които да започват с „таdar“ също няма. Дума „Мадара“ на хинди в съответните речници с посочената етимология няма. Дума “та” няма, тя е 38-та буква от азбуката. “Мадари” по Я.Ш., на хинди е 1)

фокусник; 2) факир показващ мечка или маймуна, но не и за прамайка или отечество. За “Ма- да – ра” по твърдението/предположението на Смоленов, “Ма” по-горе е изяснено.

“Да” има няколко форми: 1) “да” с точка над “д” – 26-та буква; 2) без точка над “д” – 31-та буква – в тях и за двете няма значението, което ѝ сочи Смоленов. “Ра” е 40-та буква, но и тя няма вмененото ѝ значение.

ЧИЧОВОТО ХОРО - NORTH BULGARIA

По споделената руска карта за етногенезата на българите. Ние сме си тукашни. Просто няма как над 3000 топоними в Пелопонес, с по-старо име Морея, да са със славянски (разбирай български) произход, т.е. да съдържат звуци, които не са произносими от гръцкото население, както е доказано от Макс Фасмер и потвърдено от гръцкият професор Федон Малингудис. Последният твърди, че те са значително повече, давайки пример за една от административните области в споменатата по-горе Морея, че са с 400 броя повече, посочвайки ги. Подобна е историята с топонимията на територията

на Албания, бивша Илирия, където само имената на населените места, които изброява Афанасий Селищев, без някой да оспорва установеното, са повече от 1000. За другите съседни земи, да не споменаваме. Преди Троянската война, Тесалия е обитавана от мирмидонците, “сега наричани българи и хуни”, по Малала за времето на Ахил и преведено на български език още в X век от Григорий презвитер-мних на всички църковници на Българските църкви. Това за мирмидонците, твърди не само Малала, но повече от 500 г. преди него, за същото пише и един от известните римски писатели, Гай Велей Патеркул (19 г. до Р.Х. – 31 г. сл.Р.Х.), участник в борбите на Октавиан и автор на “Римска история”. Тези факти са давали основание на Цар Симеон и на Цар Калоян да обясняват на папите, чрез техните представители в посолствата им, че правата на българските владетели над земята им произтичат от предците им, още преди основаването на Рим, което ще рече и преди Христос.“

БИБЛИЯ БЕСИКА – СТЕФАН ГАЙД

През 2008 г. Д-р Стефан Гайд (психоаналитик, психиатър, лингвист и философ) заявява, че изследвана от него в Британската библиотека в Лондон Библия, написана на коптската азбука, е **Библия Бесика**.

Проф. Стефан Гайд говори за декодиране на **тракийското писмо**, за отнемането на **история от историята**, на **факти от фактите**.

(2. Toynbee, Arnold Joseph. Some problems of Greek history, Oxford University Press, 1969, стр. 56. / 3. Migne J. P., PG 45, 1015 D / 4. ЛИБИ, том 1, София, 1958, стр. 258.; Migne PL 61, 487. : 5. Блажени Йероним, ерм. 60 ad Heliodorum)

Лиана Фероли,

За наша радост и удивление, до наши дни са достигнали **древни ръкописи** от Библията на Бохарски диалект, които съдържат **почти изцяло** книгите на **Новия и Стария Завет**, което позволява да се направи един доста подробен езиков анализ на този диалект, тъй като езикът на различните книги на Библията е уникален с това, че за разлика от други документи, тя представя изключително пълноценно и детайлно живия говорим език във времето, в което всяка от тези книги е писана или превеждана. Множество такива древни ръкописи на Бохарския диалект, между които почти всички книги на **Новия и Стария Завет** на **Библията** на Бохарски и Славянски, се съхраняват и до днес в манастира **Св. Екатерина**, издигнат в подножието на **Синайската Планина** в Египет, като някои постройки на този манастир

датира от около 330 г. след рождението на Христа. След **Ватиканската Библиотека**, библиотеката на Св. Екатерина е втора по важност и големина по отношение на **древните свещени текстове** и съдържа над 3000 ръкописа.

В старозагорската Нощ на учените и музеите д-р **Стефан Гайд** представи своята нова книга „**Тракийското Писмо декодирано – IV. Тракийската Библия Бесика разкрита**”.

Авторът, който е директор на Института по Трансцедентна наука, подчерта, че е имал изключителната възможност да се докосне до някои много древни ръкописи на **Библията** на бохарски диалект, които съдържат почти в цялост книгите на **Новия и Стария завет**. Това му позволява да направи един доста подробен езиков анализ (това е и неговия сравнително-лингвистичен метод на изследване) на **живия говорим език на траките**. Множество такива древни ръкописи и сходни на тях се съхраняват и до днес в манастира „**Св. Екатерина**” в подножието на **Синайската планина** в Египет, датиран около 330 г. след рождението на Христа. Неговата библиотека, втора по важност след **Ватиканската**, съдържа над 3000 ръкописа. Имал е близък достъп и до **текстовете** на братята копти в **САЩ** в Института по античност и

християнство в **Калифорния**, в който е и цялата **гностическа библиотека** на **Нат-Хамади**. Изучаваните от него текстове на бохарски диалект удивително приличат на **пиктографската писменост**, разчетена от него върху тракийските плочици от **Караново, Градешница, Тартария (Румъния)**, печата от **Езерово**.

ПОВЕЧЕ ЗА КНИГАТА

Най-забележителните открития на д-р **Стефан Гайд** обаче са свързани с изучаването на **каноническата Библия „Бесика”**, съхранявана в **Лондонската библиотека**. Преписи от нея, казва д-р Гайд, винаги са били **пред очите ни**, но наричани от гърците „Бесой”, тъй като те нямат звук „ш”. А бохарската Библия е наричана „**Открита**”, „**Прорицателна**”, „**Отворена**”, „**Голата библия**”, което на тракийския бохарски диалект се изписва и произнася като „**Библия Бешой**”, т.е. „**Библията на бесите**” („**Бесика**”), която е била в употреба сред **тракийското племе „Беси”** – племето на жреческия елит. Според изследванията на д-р Гайд **тракийската библия** съдържа много по-дълбоки философски и концептуални идеи и прозрения от нейните гръцки преводи, което говори за първичността на **тракийските текстове** спрямо по-късните им **гръцки варианти**.

Прорицателната, **канонична Библия** е написана на бохарския диалект, същият, на който са написани **всички надписи** от Тракия, казва изследователят. На нейната корица пише: „**В началото бе Писанието (т.е. Словото), и Писанието беше у Бога**”. Употребява се точно думата **Писание**. В пиктографските плочки, открити по нашите земи и датирани от **5.-6. в. пр.н.е.**, също се използват думите „**ар-хе**” и „**Писажи**” (вечност и Слово). Като „**хе**” при **траките е вечност**, съизмерима с времето, в нея тече време, но имат и друга дума за вечност, в която времето не тече, това е думата „**енех**”. А представката „**ар**” означава „**раз**”, т.е. – „**развременяването**” на вечността. Значи не просто **Бог създава**, но настъпва **развременяването** на вечността, **във вечността** започва да тече време, за пръв път се **появява време/пространство**, за разлика от **космическата вечност** извън времето и пространството. Гърците са го превели като „**архи**”, но за тях не означава никаква вечност, **никакво развременяване**, просто „**начало**”. Но след като в Тракийската Библия е употребена много по-сложна концепция и с голяма дълбочина, е логично гърците да са я взели наготово и опро/пас/стили.

Досега се смяташе, че оригиналът на **Библията** е на гръцки език, но това е нелепо. Още повече, че **Новият завет** не е написан от **един човек**, който възниква на база на **разменените писма** между различните църкви. Във фразата

„**Всичко това стана чрез Него, и без Него не би станало нищо от това, което бе станало**” е интересен глаголът „**шопе**”, който се превежда „що-бе” (и сега се използва), но неговото значение е **много по-сложно** и означава, което е било сътворено чрез Този, Който самотрансформира Себе Си. Всички други Библии твърдят, че Бог създал света от нищото. Единствено тракийската Библия твърди нещо друго, а именно, че Бог е създал света от Самия Себе Си, като е самотрансформирал **Своето естество**, не от нищото. Нищо не може да стане от нищото. Тук е застъпена типично **орфическата доктрина** за еманациите и трансформациите.

БОГ Е ЕДИНЕН – В ТРИ ЛИЦА

При траките **Бог е триединен** с Три Лица, Които са еманиращи по различен начин. Това се приема **по-късно** в християнската църква, въпреки, че не винаги християните са вярвали и че Отец, Син и Св. Дух са един Бог. В книгата си „**Орфизъм за напреднали**” братът на Стефан Гайд – Цветан Гайдарски пише как един **тракийски папа** въвежда в Рим тази доктрина и тя навлиза в **католическата църква**, в православие и **във всички** християнски църкви.

Оказва се, че в **Бохарската библия** се говори за **Орфей**. В нейното евангелие на Св. Йоан се казва: *И след това аз видях разкрит Орфей на скинията на свидетелството*. **Преведено в гръцката библия**, означава разкрит храма на скинията на свидетелството. На друго място **Христос** казва: *„Разрушете този Орфей и за три дни ще го въздигна.”* **Превеждат го на гръцки** пак като храм, но то може да се преведе и по друг начин. Най-интересното е, че в **Апокалипсиса** на Св. Йоан се споменава и за завет на **Орфей**. Ние вече знаехме от плочките от **Градешница** за **Кивота на Завета**, но не знаехме, че в **Бохарската библия** „Бесика” това е потвърдено. И там си пише дословно следното: *”И разкри се божият Орфей, Който е на небето, и откри се Ковчегът на Божия Завет в Орфей, и настанаха светкавици и гласове, грамове и трус, и силен град.”* Във всички други преводи на библията, **вместо Орфей**, се появява думата **храм**. Но така не се разбира, че **Орфей**, освен че е функция и служба, в същото време е и голяма личност, щом я има на небето и щом се разкрива в **Завета на Орфей**. И ние знаем, че Той се разкри преди две години в **Кивота**, ковчега-завет от **Градешница**.

„Бесика” в древността е наричана **прорицателна, пророческа**, защото съдържа неща, каквито другите библии не съдържат. А на самия бохарски диалект е означена с думата „Бешой”, което означава **пророческо откровение**,

голата истина. И понеже гърците нямат буква „ш“, са я наричали „Бесой“. Но в световната литература открай време се знае, че библия „Бесой“ е библия на **тракийското племе „беси“**, на **свещениците и пророците**. Значи, пред нас **през цялото време** е стояла библия „Бешой“, т.е. библия „Бесика“. А „бохар“ на славянобългарски преминава в „бугар“, откъдето идва и „бугари“, т.е. „бохарите“, **траките**.

В Солунската легенда се разбира, че дори на самия **Константин-Кирил** в началото не му е ясно дали „бугарите“ и „българите“ са едни и същи племена. Той е **учил в Александрия**, бил е там свещеник и искал да бъде **мисионер на Бохарската библия**. В тази легенда Константин-Кирил Философ казва, че Светият Дух му дава азбуката, че българите са си имали повечето букви, а той им додава още няколко, т.е. свещената азбука **се продължава** във времето. Началото на бохарската азбука започва във **Фригия** (Анатолия). Тя е фонетична и е след пиктографската, много наподобява кирилицата, особено след реформирането ѝ, когато се сменят буквените стойности на някои букви. Значи, братята Кирил и Методий само **адаптират тракийско-бохарската азбука** – предшественик на кирилицата. Това на нас ни харесва, но не и на гърците и това е отразено в **Търновския препис** на Солунската легенда, където е заявено тяхното мнение, че не Св. Дух дава азбуката на Константин-Кирил, а врана черна грачеша, именно защото Византия винаги е твърдяла, че тя е **единственият** писмен ортодокс. Затова **унищожават тракийския** епископат в 512 г. от н.е., **изгонват тракийските** императори, а с едикт на византийския император се изгонват всички **тракийски династии**. Но по-късно техните братовчеди идват **отново и основават** България, като отцепват същата империя, която ги е изгонила, разказва д-р Стефан Гайд.

В Бохарската библия се говори, освен за Орфей, но и за траките, продължава той. Във **Второто послание** към коринтяните **ап. Павел** казва: *„Кой страда, без аз да страдам, кой е оскърбен, без тракът да е?“* Но това е преведено на гръцки „без аз да се разпалвам“. Значи ап. Павел **едва ли не** казва, ако вас ви гонят и преследват, **мене тракът** – още повече. Всъщност, за какво говорим? Знаем от Библията, че ап. Павел има **еврейски произход**, но той **заявява** на едно място, че *„всичко това го счетох за измет, само Възкресението да придобия, да се съобразувам със смъртта на Христос, за да мога да стана едно с Възкресението Му и да стигна Вечността“*. Това е орфическа идея. На практика, ап. Павел казва – да, по **произход съм евреин**, но духовно съм **последовател на Орфей** и ме вълнува **Възкресението към Живота**. Мястото,

където учениците чуват **Христос** да говори на **тракийски**, пак е преведено по различен начин. В друг пасаж от тракийската библия **Иисус** се обръща към Своя Отец, казвайки, че се моли не за света, а за тези, които Му е дал, защото са **Негови**, където казва „*всички Мои са и Твои и траките са мои, и Аз се прославям чрез тях.*” Но тъй като думата ”тирак” (тирук) може да се преведе и „всички твои”, в **гръцката библия** е преведено така. Значи **умишлено**, където е имало думата „**трак**” е превеждано другоаче. **Египтолозите** превеждат думата „**трак**” като „**сияен**”, „**пламтящ**”. Това се потвърждава и от **египетските папируси**, какъвто е „**Папирусът на Ани**”, който е **по-късен** вариант на „**Книгата на мъртвите**”, но нейните най-стари части са именно на **тракийските плочици** от **Караново, Точиларе и Градешница**. Но там **Озирис**, казва същото, каквото и **Иисус**, Той се моли за **траките** и казва, че няма нищо да им се случи, защото са **специално Негови**. А ние знаем, че **Озирис**, прочетен обратно е същата Личност и това е наричаният от траките „**Слънцето-Иисус**”. По такъв начин, те са имали далеч преди християнството познание за Иисус като Бог; имали са дори **йероглифна транскрипция** за думата „**Христос**”.

Близък до съвременния български език е **древният тракийски език**. Например думата „халак” е халка, „арома” – аромат, „тамна” – тамян, „гог, гуга” – глава, „арно” – добре, „вок” – бременна жена (оттук идва де-войка), „захри” – захар, „торш” – троша, „ем” – ям, „теви” – ковчеже, тава, „мках” – мъка, „дий” – върви, „карука” – каручка и т.н. Траките не са изчезнали. Траките – **това сме ние**, които днес говорим един **модерен тракийски език**, твърди д-р Гайд. Колкото и да не се харесва на други. Последните **ДНК-тестове** потвърждават съвсем недвусмислено, че **60-80%** от тракийските гени са в **нашия генотип**. Невярващите ще трябва да **придобият зрение** за предшестващите бохарския фонетичен език **пиктографски надписи**, които и до днес избождат очите по **стели, гробници и херони**, предшестващи йероглифите в Египет с **2000 години**.

Българският език е бил първо бохарски диалект, но след езиковата реформа при цар Борис възприема славянско произношение и се нарича бугарски. Интересното е, че в следващите славянобългарски преводи на библия „**Бесика**” през **14. век** при цар **Иван-Александър**, някои пасажии са преведени дословно, каквото е и **съкращението** на Името **Иисус**, както Го познаваме от иконите „**Ис**” – с дъга отгоре, което е характерно за **йероглифите**. Дори теолозите **нямат** друго обяснение откъде идват тези съкращения.

Очакваме библия „Бесика” накрая, да ни доведе до по-големи откровения, между които и разкриване тайната на Сътворението. Засега знаем, че единствено на **тракийски език** се показва **Божественият начин** на сътворение на **Вселената**, Единствено чрез нея се разбира за еманацията на **Бог-Слово** чрез трансформиране на Речта от Божествения Извор в Личността на Иисус Христос, Бог-Син. Тази тайна е закодирана от Св. Ап. Йоан при началните строфи на Евангелието, за да бъде разбрана само от **посветените** в Божественото учение за Вселената.

ПРЕВОДЪТ НА 70-ТЕ / СЕПТУАГИНТА НЕ ОТГОВАРЯ НА ИСТИНАТА

Откритата Библия на Прорицателите.

За наша радост и удивление, до наши дни са достигнали някои много древни ръкописи на Библията на Бохарски диалект, които съдържат почти в цялост книгите на Новия и Стария Завет, което позволява да се направи един доста подробен езиков анализ на този диалект, тъй като езикът на различните книги на Библията е уникален с това, че за разлика от други документи (напр. философски или научни трактати и др.), тя представя изключително пълноценно и детайлно именно живия говорим език от времето, в което всяка от тези книги е писана или превеждана. Множество такива древни ръкописи на **Бохарския** диалект, между които почти всички книги на Новия и Стария Завет на Библията на Бохарски и Славянски, се съхраняват и до днес в манастира Св. Екатерина, издигнат в подножието на Синайската Планина в Египет, като някои постройките на този манастир датират от около 330 г. след рождението на Христа. След Ватиканската Библиотека, библиотеката на Св. Екатерина е втора по важност и големина по отношение на древните свещени текстове и съдържа над 3000 ръкописа.

За мен е чест да представя пред своите читатели някои цитати именно от Новия Завет на Бохарската Библия, и по-точно някои от най-известните строфи на Св. Евангелие според Св. Ап. Йоан, за да може да се докосне всеки един до красотата на този уникален език и родствената му близост до някои производни диалекти в българския език (богарски език – езика на Бога). Нека да започнем с най-силните думи написани за всички времена:

„В началото бе Словото, и Словото беше у Бога, и Словото бе Бог.“ (Св. Евангелие според Йоан 1:1)

СВАТѢИСТОСІОАННА· А
 ѿНАЧАДѢКЪШЕСАВО· ИСАВОКЪ
 СОБА· ИКЪЕ СЛОВО· СЕБѢИСКРИ
 СОБА· ВКЪТѢАДЪКЪШІА· НЕКЪ
 ГРНУТЪЖЕКЪ· СЖЕКЪ· ВЪТЪАДЪ
 ЖИВОУКЪ· ИЖИВОУКЪ· ТЪ
 ТАКОМЪ· НЕКЪТЪБЪТЪАДЪ· СВѢ
 ТИТЪ· ИТЪАДЪ· ГРНЕСОКЪ· ЖЪТЪ·

ЧетвероЕвангелие Св. Йоан - „В Началото бе Словото и Словото бе у Бога“
 Св. Ев. от Йоан – Заглавна страница - Четвероевангелието на Цар Иван Алек-
 сандър – 14 век.

I. „1:1 **Ѣ**ен **ѡ**рхѣн **нѣ** **Писажи** **пѣ**
 II. хен **еп**-архи не Писажи пѣ
 III. вхъ(н) та-ѡрхе нѡ – Писание бѣ,
 IV. В началото Словото бѣ,

I. **оуоѡ** **Писажи** **наѡхѣн** **ѡаѡѣн** **ѡ†**
 II. уох Писажи на-ф-ке хатен еф-Нуте*
 III. йощ Писание на ов(о)-ке за(е)тно (с) Над-е*
 IV. и Словото - то беше заедно с Бога

I. **оуоѡ** **нѣ** **оуМоу†** **пѣ** **Писажи**
 II. уох не у-Нуте пѣ Писажи.
 III. йощ нѡ – у Над-е бѣ Писание.
 IV. и Бог бѣ Словото.”

Това, което веднага грабва вниманието от Бохарския текст на първата строфа от Евангелието на Йоан е, че той предлага една много уникална разновидност на значението на думата „Слово“, която в случая е „Писание“, т.е. „Писаното Слово“. Това ни кара веднага да направим сравнение на този пасаж със съответстващите му пасажки в други славянски преводи на Библията:

Руски - „В начале было Слово, и Слово было у Бога, и Слово было Бог.“

Украински „Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово.“

Хърватски „У почетку би’ла е Рѣч и Рѣч би’ла е у Бога и Рѣч би’ла е Бог.“

Интересен е за отбелязване фактът, че на хърватски „Слово“ е преведено с думата „Реч“ („Изговореното Слово“), а на руски и украински се използва по-общата дума „Слово“, както в съвременния български превод (богарски език – езика на Бога). Какво е положението при латинския и гръцкия вариант на същия текст?

Латински „In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum“

Εν αρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν,
καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος”

Гръцки В началото бѣ Словото - гръцки език.

Латинският преводач е предпочел „Verbum“ („Изговореното Слово“), докато в гръцкия вариант Логос гръцки („Логосът“) е с по-обобщено значение.

Древен ръкопис на **Бохарската Библия**. На корицата със златни букви е изписано: *“В Началото бе Словото и Словото бе у Бога”*

В заключение можем да кажем очевидното, че докато останалите преводачи се

колебаят между „Словото“ (в по-общ и абстрактен смисъл) или „Изговореното Слово“ („Речта“), една единствена версия на Св. Евангелие от Йоан държи на своето, а именно, че в началото не е било кое да е друго „слово“, но „Писаното Слово“ („Писанието“ – „Писажи“) и това е Бохарската Библия! Защо точно Писаното Слово на Бога? Разгадаването на този мистичен „ребус“ е невъзможно без помощта на оригинални орфически текстове, които да ни изяснят Тайната на Божественото Слово. Във Второто Съборно Послание на Божия Слуга Михаил от Сборника „Тракийските Послания“ четем: „Словото, което Бог е говорил и говори, е Речта на Сътворението и вечността. Неговите Език и Писменост са Невидимите Сили, излезли от Дъха на Устата Му като Видими Образи сътворени от Ръката Му. Негов подпис е цялото създание...“ (гл.2: 47, 48); „Така всяка Жива Буква от Азбуката на Живота е част от Този, Който е и Алфа и Омега.“ (гл.3: 32); „И всички невидими, от които произлизат всички видими, заедно изпълват Книгата на Живота, чиито букви, думи и изречения са едновременно Дела Господни и Негови Служители, които като нетленна дреха, крият Неговото Същество.“ (Второ Съборно Послание на Божия Слуга Михаил, гл. 3: 33) От това става ясно, че посветените са разбирали творението на целия космос, като един вид Теофания на Словото, като презентация на Изреченията на Бога, манифестация на Неговите Думи, написани-въплътени в книгата на Живота на всичко съществуващо! Това Писание има в предвид Иисус, когато отговаря на прелъстителя с думите: „...Писано е...“ (Св. Евангелие според Матей, гл. 4: 4,7,10), а другаде: „... и написаното не може да се наруши...“ (Св. Евангелие според Йоан гл.10: 35) Т.е. Думите на Бога Вездесъщ всеприсъстват в творението като негови ненарушими и неизменими закони, управляващи видимите и невидими светове.

Интересен е и друг забележителен принос на този откъс на Бохарския текст, и той се състои в специфичната дума използвана в него за означаване концепцията за „Началото“. Думата **„אַרְחֵן“** (произнася се „архе“) на бохарски е съставена от представката **„אַר“** („ар“), която грубо отговаря на българската представка „раз“ (като в „раз-виделяване“) и корена **„חֵן“** („хе“), който означава „вечност, съизмерима с времето“* (за разлика от „космическата вечност извън времето и пространството“). Следователно, точният превод на думата **„אַרְחֵן“** от бохарски би трябвало да бъде най-близко до концепцията за „начало на вечността, в която за пръв път се появява време (и пространство)“, т.е. нещо като „в началното раз-временяване на вечността“. Гръцката версия на същия пасаж използва наготово от бохарския същата дума **„αρχή“**, но в гръцкия език тя вече не означава нищо повече от просто „началото“ (или „древното начало“,

„първичното начало“). Това е за съмнение относно това, че е записан на гръцки език, а не на един от вариантите на готово, и губи своята дума, такова каквото е в оригинала.

Тези и други особености на версията, че бохарските

окажат по-стари от гръцки, не би трябвало да ни учат. Павел започва своята мисия в Тракийската диаспора (първоначално в гр. Ефес, в който се говори на бохарски диалект е преобладаващ, но можем да научим от някои текстове, показани по-долу по следното:

I. с буквите на древната кирилица ги четем написани II. с им стар български (богослуженията)

I.	1:3	ζωὴ	жизнь
II.		хов	ни
III.		кво	(ни)
IV.		Всичко	
I.		οὐτος	а
II.		уох	ат
III.		ѡν	отб

III. ИОЩ ОТО
IV. И БО
I. ДЕМ ФН
II. ХЕН ФЕ
III. ВХЪ(Н) Т
IV. ОТ ТОВА

С какво ни обогати този трети стих (строфа) от Бохарското Евангелие на Св. Апостол Йоан? Очевидно с още една основополагаща концепция относно сътворението на света, защото в бохарския глаголт „ϣωπε“ („шопе“ = „щобе“) означава много повече отколкото „който е“ и дори от „стана“ в съвременния български (богарски – езика на Бога) език. Особено в йероглифния му вариант („шопе“), присъстващ широко в Египетските преписи на тракийски текстове, този глагол означава „този който самосътворява себе си и света чрез трансформации“, и в случая точният превод на думата от бохарски би трябвало да бъде „е било сътворено чрез трансформации от Себеттрансформиращия Се“ вместо просто „станало“ или „което бе“! Т.е. единствено на Тракийски език се разкрива Божественият „начин“ на сътворение на вселената от светове, появата на видимата физическа вселена като еманация от Бога-Словото. Това „произтичане“ или низходящо трансформиране на Речта от Божествения Й Извор – Личността на Бога-Син, обяснява разумния строеж на космоса, неговата подредена структура и закономерности, на които той неумолимо се подчинява, понеже е следствие и изява на Словото. Ето, че Тайната на Божествената „технология“, чрез която е създаден светът, Ап. Йоан е закодирал в началните строфи от Евангелието, за да бъде разбрана само от посветените в Божественото Учение.

Такава дълбочина на текстовото значение не откриваме в нито един друг превод на Библията, нито в латинския или пък гръцкия „оригинал“. Това ни кара отново да разгледаме възможността именно бохарският (а не гръцкият) текст да е оригинално написаният текст, който очевидно е загубил доста от дълбочините в значението си при превода от бохарски на гръцки! Нещо повече, оказва се че едни от най-старите фрагменти от Новия Завет намерени до днес (и датирани от края на първи – началото на втори век от н.е.), са именно на бохарски (и на други близки до него „коптски“ диалекти), което също говори по посока на първичността на тези текстове спрямо гръцките им, по-късни версии.

НАЙ-СТАРОТО ПИСМО Е ДЕКОДИРАНО – ИНСТИТУТ ПО ТРАН-
СЦЕДЕНТНА НАУКА

Направено от Д-р Стефан Гайд, българин живеещ в Калифорния, съобщават източници веднага след прес-конференцията на **29 Март 2006г.** в БТА, София, България.

Това е откритие, отнасящо се към **зората** на човешката цивилизация. Откритието касае исторически период, наречен Ерата на **Енеолита** (Халколита) и историята на **най-старата** цивилизация известна в Европа, позната по света под широкото

понятие “Древна Европа”. Научният труд представлява разкритие относно най-първите познати обитатели на Древна Европа, чието етническо име е достигнало до нас чрез класически автори като Омир, Херодот, Питагор, Плутарх и много други. В него се проследява историята на преоткриване на **Древна Тракия** и хората, наричани от незапомнени времена “Траки”. Тези хора са известни на Херодот като “най-многобройният етнос, отстъпващ по многочисленост само на индусите”, а на Омир, който написал своята Илиада, като “хора, които му **напомнят за боговете**”.

Нашите концепции за история се променят бързо в ерата на свободната комуникация. Причината е проста – уникално широк достъп до мултиплексни, многобройни източници и което позволява безпрецедентен досега по мащаб анализ на глобални потоци от информация. Това касае особено **най-старата** история на света, тъй като достъпът до древните уникални документи достигнали до нас е бил и **силно ограничаван** и възпрепятстван в миналото заради фактори от най-различно естество.

В този научен труд става ясно, че това, което мнозина археолози и историци днес наричат “**пред-историческа**” (праисторическа) епоха, по дефиниция, поради липсата на идентифицирана писменост, която да “съхранява историческата памет”, се оказва, че съвсем не е такава, защото става видно, че в нея **вече е имало** писменост. Следователно границите на “историчната” **писмена епоха** трябва да се преместят много **по-назад** във времето. От декодираните в това изследване “праисторически” текстове, става ясно, че хората които са ги писали, съвсем не са били примитивни, както би се очаквало от досегаша установените “научни” представи, но показват едно концептуално ниво на мислене и изразяване, което е **превишаващо модерната епоха** на преписвачите на история.

Според казаното, резултатът от научния труд на Д-р Гайд може да прозвучи за неподготвените и бившите авторитети в науката заплашително, за устоите на остарелите догми от историята, археологията и антропологията, може да предизвика прибързани негативни реакции по отрицание на уникалното откритие. Това не би трябвало да ни учудва, защото последствията от едно такова откритие **ще преобърнат** принципни постановки от съвременната наука “с главата надолу”. Особено, когато нещата заемат най-последно **своето място** по право. Това се случва винаги при вида на революционни открития и не само трябва да се очаква, но и да се приветства от всеки интелигентен човек.

Заразлика от всички предшестващи “опити” и предположения относно писмените

знаци, научният метод на Д-р Стефан Гайд дава **пълното и окончателно** научно **декодиране** на всеки писмен знак и резултатът е безпрецедентен.

Свидетели сме на мега-държава, на прабългарска цивилизация, която е разпространяваща се по цялата ни земя във вид на културно наследство. Не само това, но се създава държава от бъдещето далеч преди ние да знаем, че това е възможно и буквално сме при основите. Създава се всъщност духовният свят, по такъв начин човек получава възможност да се намери в духовно пространство, както и да е свидетел на духовните същества от мирозданието на планетата.

Състоянието към момента на България е в резултат на разрушителен труд между свързани помежду си народи, отнемащи не само историята ѝ, чрез настоящето прекрояващи бъдещето на целия свят накрая, което е недопустимо и Бог – ще е там, където е Истината за Него.

БЪЛГАРСКИ СЪКРОВИЩА, БАСТЕТ И ПЛАНЕТАТА

Според датирание на находките, най-стари са откритите във Варненския неолитен некропол, който се отнася към **4400 – 4200 г.** отпреди Хр. В разкритите почти **300 гроба** са намерени златни предмети, голям брой керамика, сечива, идоли и други, които налагат пренаписването на най-ранната европейска и световна история.

Когато става въпрос за **тракийски съкровища**, е трудно да ги подредим по значимост, защото всички разкриват уникални факти от историята на страната. Освен това известен факт е, че преки наследници на тракийското богатство са българите от съвременна България.

Одрисите се споменават за първи път от старогръцкия историк Херодот по повод на похода на персийския цар **Дарий I** в края на VI в. пр. Хр., когато предвижвайки се към скитите той преминава с войските си през техните земи.

Одрисите властват върху територия заключена между планината Хемус (Стара планина) на север, на юг Родопска планина, на запад дн. Ихтиманска Средна гора, а на югоизток до долното течение на Хеброс (р. Марица). В своето близо пет вековно обществено развитие одрисите създават **най-голямата държава в Югоизточна Европа**, чийто разцвет до средата на IV в. пр. Хр. сполучливо е наречена от съвременните историци империя (базилея).

Предметите са изработени от северни траки – гети, и вероятно датират от края на IV – началото на III век пр. Хр. Голяма част от златните находки са женски украшения и бойни апликация за украса.

Сред тях с ювелирно изящество се откроява главата на миниатюрно конче, предназначено да краси сбруята на владетелския кон. Находката напомня статуетката на Златния Пегас, изровена преди 30 години в нива край близкото до Свещари село Вазово.

НАДПИСЪТ ОТ ПЪРВОМАЙ – ОТГОВАРЯ НА РУНИ ОТ РОЗЕТАТА ОТ ПЛИСКА

Открит е надпис край Първомай на хиляди години, който показва смайващи прилики с българските руни.

Какво означава това? Че **българският език** е невероятно **сходен** с езика на древното коренно население на **Балканите**? Има ли разлика между **траки** и **българи**? Не са ли тези **един народ** с две имена? Откритият надпис край Първомай показва смайващи прилики с **българските руни**.

БЕЗ ИЗКЛЮЧЕНИЕ, ЗНАЦИТЕ ПОКАЗВАТ СМАЙВАЩИ ПРИЛИКИ СЪС
СТАРОБЪЛГАРСКИТЕ РУНИ ОТ ПЛИСКА.

Два знака отговарят на две руни от **розетата от Плиска**, а други се срещат по стените на старата столица. Има и още нещо – сред старобългарските руни се срещат същите комбинации от знаци, както на хилядолетия по-стария надпис от Първомай.

Знаците от надписа отговарят на знаци от Градешница, Караново, Вълчи Дол, от пещерата Магура. Срещат се и по особената тракийска керамика от Цепина, като за приликата на знаците от цепинската керамика с **Линеар А** и **Линеар Б** е писала преди време И. Пенева-Русева.

И ако все пак надписа бъде обявен за средновековен, как ли ще се обясни факта, че на скалите край Първомай е документиран най-стария епитет на Тракийския Херос?

Освен, че знаците от древния надпис имат ясни успоредици със знаците от критските Линеар А и Линеар Б, те имат и други паралели.

СЛАВЯНИТЕ / ГЕТИ – ВЕНЕТИ / ТРАКИЙСКО ПЛЕМЕ

1 – Днес се спекулира много с името славяни, като тези, които го правят, укриват важни данни. Повечето от нас не знаят, че дедите на поляците, чехите, словените, словаците, а дори и руснаците **не са носили** името славяни, а са били познати под названието **венети**.

2 – Териториите на Словения и Словакия са познати като Венетия, Тера Венеторум, Виндиш Марк. На територията на Полша е Венетския залив, а дори и днес финландците наричат Русия с името Вена. На руснаците пък казват венелайнен – венетски народ. Историческите славяни **не са деди на словени, словаци, поляци** и т.н. Авторът **Теофилакт Симоката** казва без увъртане, че **славяни е новото име на гетите**, а гетите са тракийски народ.

3 – Понеже гетите-славяни са били най-известни, то с тяхното име започват да бъдат наричани и хората, говорещи сродни езици – **венетите**. През VII век българинът Алцекнамира подслон при княза на **вендите** (венетите) Валук. Малко по-късно Св. Колумбан пише за тези венети, че те са познати и като **славяни**. Векове по-късно е запазено само името славяни, защото е по-популярно. Де факто **гети** и славяни означава едно и също на ведически санскрит, който е говорен от траките-арийци. Гети се обяснява с **гайте** – *прославям с песен*, а славяни се обяснява с **шлавана, славана–славене**.

4 – Това, че старите славяни са гети, т.е. тракийски народ, разбираме и от други места. Псевдомаврикий пише, че след смъртта на съпруга неговата жена го следвала доброволно в гроба. За абсолютно същия обичай споменава **Херодот**, описвайки векове по-рано бита на траките. Като титла за владетел на старите славяни е спомената **рекс, рега**, а това е тракийската титла **рез** – *цар*. Освен това имената на славянските племена **берзити, езерити, сагудати, стримони** са тракийски. Споменати са от **Херодот** и **Плиний** под вариантите **бризеи, азериати, сгауди, стримони**, а най-важното е, че в древността, без изключение те са локализирани на юг от Дунава. Няма разлика в етническия произход на **старите славяни** и **старите българи**. Това са си групи на **един и същ** народ. Старите славяни са гетите – тракийски народ, старите българи са мизите – тракийски народ. **Страбон** обяснява, че гети и мизи се **смесват лесно** и, че говорят език като този на останалите траки.

1 – НА РУСКИ ЕЗИК / БЪЛГАРИЯ

Скифия=Скития (Геродот)=Аскъп {Ас(болгарское) къп(поле)}. Государство просуществовало как минимум **4 600 лет**. От 50 до 4 века до Р.Хр., д-р Стефан Гайд – «Фракийское письмо декодировано», том 2, Институт Трансцендентальной Науке, **София, 2006 г.**, стр. 131.

Древние и современные историки называли и называют болгар по разному: българи, болгары, булгары (сегодня в России их называют русские, татары, казаки, балкарцы, башкиры, самарцы... и так далее, только не болгары), балхар, балхи, бактри, белги = болги, балагрии, бейнеки = финикийцы, морские люди, мърджалыши (от Мърджалыш = Мирсилис II, хето-болгарский цар[кан]), „водные люди“, сыновья алп(бог) Чулман, азиатские цари – «пастухи» или «скотоводческий» народ (владевший Египта почти 900 лет и выпровожен фараоном Ахмозис = Амосис в 1567 г. до Р. Хр., пересёкший пустыню и основавший Иерусалим – Zecharia Sitchin – “The Earth Chronicles”, Book III: “The Wars of the Gods and Men”, Avon Books, New York, NY, 1985 г., стр. 286-287.), фракийцы, брити = фригийцы, лидийцы, одрисы, трибаллы, сакалибы, иллирийцы, пеонцы, панонцы, мирмидонцы, мизи, ниси, пеласги = ахейцы = (п,б)елгари, скифы = скити = скоти, готи, гети, хетти, хиксосы, сарматы, аланы (отличающиеся беспримерной храбрости и отваги, а также беззаветной любви к имени болгар, за что слово „алан“ стало синонимом слова „патриот“), валахи, масгуты = масгеты = масагуты, в поздней античности греки их называли Αλανοί, Αλαννοί – от персидского “aryana” или “arias”, тоест „арийци“ – „иранци, кутии, кучии, киммерийцы, гунны, авары, хазары, даки, склавини, словени,

славяни, галлы, кельты... и все они – один народ, самый многочисленный народ древности – **народ несущий слово.**

Абар-Кам = Раджил Авар = (возможно Дионис, **Дио-нис** = Бог из Нисы, предположительно сегодняшняя Анталия), фракийский царь из Кургана (Северо-Западная Скифия = Гиперборея, создал болгаро-агийский алфавит в XX веке до Р.Хр., позднее назван греческим. Книга Абар-Кама (по Геродоту и Платону Абарис = мифический священнослужитель из Севера, по Страбону „пришелец из Скифии“) о болгарской монотеистической вере „джам“, стала основа для Библии (Абар-Кам = Аврам, позднее Авраам) и Корана (Абар-Кам = Ибрахим).

Эта книга распространил последователь Абар-Кам(а) – Гидж, владетель Джир(а)=Сирия. С его рук она достигла Арабского полуострова на юг и дальше территории сегодняшних Эфиопии и Палестины. Из за преданности Гидж(а) к этой первой работе о монотеизме его называли „Брат(ът)“ = „Книга(та)“. „Танах“ и „Библия“, означает тоже самое = „Книга(та)“.

Недалеко от городка Градешница (Болгария) находится посёлок **Сумер**. Шумер латинским алфавитом пишется Sumer, на английском произносится Сумер. Ученые его называют ещё **Шинар**. А в Ветхом завете – **Сенар**, позднее Сенаар: «Сначала в его царство входили: Вавилон, Ерех, Акад и Халне, в земле **Сенаар**.» Несколько стихов ниже: «По всей земле был **один язык и один говор**.»

Шумер, точнее Самар, только одно из античных государств болгар. **Гилгамеш**, в действительности был сармато-болгарский(шумерский) принц Гюниш, сын самаро-болгарского царя **Балыш**. Наследник Гилгамеша = Гюниша – Атряч-Укряч в 3133 г. до Р.Хр. основал города Атряч-Булгар(Троя) и болгарское государство Илат (Малая Азия, Балканы, острова Средиземного моря и другие области Европы, Азии и Африки).

Вергилий, пишет в своей „Энеиды“ о фракийце Эней из Трои, племянником царя Приама, который после разгрома города – государство, отвел часть своих сограждан фракийцев на Апенинском полуострове в XII веке до н. е. и создал город-государство Рим. Это исторический факт, а не легенда, как история про Ромул, Рем и Волчицей.)

Старые авторы описывают, что с обеих сторон в Троянской войне воюют болгары: «Тесалийские мирмидонцы Ахилл(а) болгары.» „Шестоднев“ Йоана Екзарха.

У фракийцев=болгар была письменность до египтян и шумер и они, скорее всего,

первый этнос, у которого была письменность в истории. Более того, прото – письмо фракийцев было пиктографское, а не фонетическое и это позволяло любому народу его принять, независимо на каком языке или диалекте он говорил.

Отсюда и **имя словени** (несущие слово), позже названы **славяни**. Вроде как случайно, а теряется **коренного смысла**.

Удивительно, как современные российские историки обходят нашу общую тысячелетнюю историю и искренне удивляются, что на рисунках в хрониках никак не отличить россиян от так названных татар {точнее их нужно называть таркары = ТаркАрий(ТаркАрия = Скития – отсюда и безграмотные переписчики „получили“ слово Тартария и соответственно татары). Святая РАСА [Роды А(з,с) ов Страны А(з,с)ов (А(з,с) = **Бог живущий на Земле**), отсюда и наименование континента ASIA]}.

Интересно **почему?** Болгар(булгар) переименовали окончательно в татар в **1920** году указом, составленным группой революционеров. И вместе с этим Россия также окончательно **потеряла свои корни**. Романовские лже-историки добились своего – превратили древнейшего болгарского народа в сборище варваров и дикарей без своей истории.

Но уже настало время восстановить историческую правду. Громадное количество нестыковок в недавно написанных «источников», новые артефакты, а также современные информационные технологии не позволяет больше скрывать эту ложь.

Болгарии единственный народ в мире, создавший не менее **12 государств** с именем България, которые остались в летописей и легенды Японии, Китая, Индии, России, Средиземноморье, Персии, Шумер, Египет, Скандинавии, Галлии, Греции, Рима и Британии. **Европа, Азия и Средиземноморье** усыпанны топонимами и гидронимами, **связанных с болгарам**. Везде они несут свое имя, хотя и искаженное местными наречиями. Возьмём к примеру болгарский княжеский род Дуло. Современные российские историки стараются его не замечать, хотя род Дуло – царская династия с тысячелетней истории, с известным родословием, напрямую связан (религия, одежды, язык, быт, летописи, артефакты, ДНК – одним словом „все“) как с фракопеласгами, так и со современными россиянами, украинцами, белорусами, балтами, дакийцами, кавказцами... и с гуннами (и с белыми, и с жёлтыми), и с аварами, и с тохарами, и с арийцами и с ведами, и мусульманами и с христианами и т.д.

Теория Кун и Блау, предлагающие перевод слово Дуло как «династия» = «царский род», даёт самое близкое смысловое значение. Дуло роднится с **duhiati**(санскр.) = **кормит грудью**, вскармливать, даю молока = **доити**(ст. болг.) с диалектной формой «**дуя**» и основа «**ДУ**», что и основа древнего имени Дуло. Частица «ло» встречается во фракийских личных именах как Скорило и современные Владило, Добрило и т.д.

Древнейший смысл слово Дуло = **те кто вскормлены (богами)**.

Старейшие на данный момент упоминания датируются XV – XIV в до Р.Хр. на микенских документах написанные на Линеар Б. в виде ДУ-ЛО, т.е. полная идентичность с записанного в Имениннике болгарских князей. В ещё более древних минойских документах на Линеар А записано имя «ДУЯ».

На микенских документах XV – XIII в встречаются и другие староболгарские родовые имена как «Вокило-Вокиль», «**Ерма-Ерми**»(тоже династический болгарский род). Есть и личные имена, записанные 3 400-3 200 лет тому назад, которые встречаются у болгарских владетелей намного позже: Кармесио отвечает на ст. болг. Кормесий, Исеверио, Токеу, Круменийо, Винийо на имена ст. болгарских князей Севар, Токт, Крум и Винех. Тракийский = Фракийский теоним «Дула» упоминается во II тысяч. до Р.Хр.

Фракийское имя Дулас, Дулес – Δούλας, Δούλης известно из несколько сохранившиеся надписи и есть имя древнего фракийского божества – Дула, Ямба Дула.

Знак Дуло (YU) встречаем на Балканах ещё в неолите. Дулат на персидском языке означает **правительство**. Дулат абат означает правительственный посёлок, а дулат сарай – правительственное здание. **Род Дуло**, от имени которого происходит и слово *Дулат*[-ат санскритский суффикс], правительственный династический род болгар и означает **наследственный член правительства, высший аристократ**.

Нас постоянно зомбируют убеждая, что современная геополитика требует ту то, ту иное. Лоббисты нас учат, что сейчас не время для такой правды – народ видите ли не поймёт. Лучше постучатся по грудям с националистическими (псевдо – патриотическими) криками. Ну, поорать конечно можно, потом водочку попить, потом подраться, потом уколоться и забыться...

Исторические свидетельства древних авторов и найденных артефактов сегодня

подтверждаются и многочисленными современными ДНК экспертизами и научными докладами. Доказано, что все синеглазые люди в мире имеют общий предок с берегов Чёрного моря, а возле Черного моря, со всех сторон, всегда жили исключительно болгары = фракийцы...

В болгарской истории скрыта правда об истинной истории народов мира. И это кому-то явно очень не нравится, но такова правда и её все равно придется принять.

Незаконно меняли власть и стирали следы своего преступления не только Романовы. Но не все летописи уничтожены, вопреки стараниям предателей и подлецов. За то что развалили Великую Арийскую Империю и уничтожили её историю, империю, которую наши предки собирали тысячелетиями, их еще и канонизировали. Романовы уничтожали следы своего преступления, потому что очень хорошо знали законы болгарских кан(ов):

„Тот кто продаст или подарить, даже пядь, болгарской земли будет смертью наказан!“

Кан Мотун из рода Дуло (209-174 г. до Р.Хр). Правил Великой империи гуннов. Она простиралась от Каспийского моря до Северного ледовитого океана и от сегодняшней Японии до Кашмира.

Во времена Романовских смутов Империя была ещё больше, но это будут уже другие статьи, также как и про Киев, Рюрики, Княгиня Ольга, „Великого купца САМО“ и так далее.

Автор: Dimitar Kinov / [История болгарского народа](#) /Москва, Россия

2 – ПО СВЕТА, НА РУССКИ ЕЗИК / ГЕОГРАФСКИ НАЗВАНИЯ, СВЪРЗАНИ С БЪЛГАРИТЕ

„Учитесь, господа, учитесь, и вы узнаете еще много-много о булгарах, ибо они БЫЛИ ВЕЗДЕ“ Н.Я.Март

Географические названия, связанные с этнонимом «болгар», встречаются во всем мире.

Это говорит о том, что болгары (болгары, балгары, българи, ...) древнейший народ, который расселился по всему миру. Многие народы, уже давно не осознают себя булгарами, но названия «булгар» до сих пор хранит их земля. Судя

по топонимам и гидронимам «булгар», наш народ возник 30-40 тысяч лет назад на африканском континенте. В центральной и северной Африке этноним «булгар» встречается повсеместно. Практически без изменений географическое название «булгар» встречается от Сомали до Нигера.

Итальянская провинция принципиально иная. Она обласкана Историей и туристами, а сочетание морского побережья и горного пейзажа всегда чревато отличными видами. Собственно, вино в Тоскане делают ровно столько, сколько его делают в Европе – два-три тысячелетия. Но за рубежом “славу” Тосканы составляло одно-единственное Кьянти. Красное и терпкое, фруктовое и подчас игристое (в случае применения традиционной технологии – говерно), в специфических толстопопых флягах – фьясках, которые в стародавние времена из-за низкого качества стекла помещали в соломенную оплетку, оно было очень разное. Иногда удачное, чаще – не очень.

Испокон веку в Тоскане царил санджовезе и его разновидности. Сам по себе этот сорт не плох, но вино было приспособлено под непритязательный местный вкус. И вот один итальянский маркиз – Инчиза делла Рокетта – оказался энтузиастом. Прямо скажем, слово это ничего хорошего не означает. Энтузиазм – штука быстротечная и непрофессиональная, чреватая суетой и конфузами. Но в Италии даже энтузиасты особые. Этот посадил на небольшом участке каберне совиньон и каберне фран вместо традиционного санджовезе. И ведь получилось. Вместе с энологом Джакомо Такисом они создали культовое вино Сассикайя, которое (вот совпадение) даже в Италии, как пишут, приобрести непросто. И это несмотря на объем производства, выросший за 18 лет более чем в 50 раз (с 3 тыс. бутылок до 150 тыс.). Дело в том, что каберне, выращенный внутри естественного амфитеатра из холмов, отличается необыкновенной скороспелостью. Его можно собирать уже в конце сентября. Вино из него получается яркое (пожалуй, самый распространенный эпитет), черешнево-малиновое, с оттенками пряностей и дуба.

При появлении Сассикайя не вписывалось в принятые классификационные рамки. Поэтому его официальный ранг был невысок – IGT – местное вино. Всего через 25 лет, в 1994 году, области Булгери, где производят Сассикайю, был присвоен статус DOC (оперативность, совершенно немыслимая во Франции). Сегодня престиж этого вина очень высок. Лозы, возраст которых приближается к 30-летию, низкая урожайность, дубовые бочки и приличная выдержка делают это вино весьма желанным экземпляром для любой коллекции.

Аристократическая Италия похожа на маленькую деревню, где все приходится друг другу родственниками. Так, у маркиза делла Рокетта оказался предприимчивый двоюродный брат – Пьеро Антинори. И, как нарочно, тоже владеец поместья. Если убрать красоты наподобие творческого духа и проницательного ума, то он, посмотрев на успех Сассикайи, тоже соорудил делянки под “международные” сорта. И даже энолог сначала у него был тот же. Так появилась на свет Солайя – ассамбляж каберне совиньон, каберне фран и санджовезе, Тиннелло – каберне совиньон и санджовезе. Потом еще были мерло и сира. Но сам опыт ассамблирования “международных” и местных сортов винная критика оценила высоко. Дескать, Антинори ищет пути модернизации всего тосканского виноделия. Даже Кьянти в его руках перестало быть простым и доступным. Применяя последние достижения виноделия, Антинори показал, что это вино давно переросло незатейливые представления о себе.

По стопам маркизов бросились многие итальянские производители. Поэтому сейчас в Италии существует группа профессионалов, которую уже можно объединять в профсоюз. Называют их консультантами (как Воланда у Булгакова), и они работают на несколько производителей сразу. Следствием стало выравнивание маркетинговых стратегий. Если сейчас смотреть перечень топовых тосканских вин, то листы многих виноделов начинают “скромные” вина IGT, а иногда и столовые. И лишь цена скажет вам всю правду. Это и есть та самая плеяда “супертосканских” вин – эпитет, ставший термином.

Константин Карасев. Сомелье.

Есть в Италии и многие другие общины и села с названием «Булгар», но всех их перечислить невозможно: По данным «Нариман Тарихы», в средние века в Италии насчитывается около 300 болгарских сел. Многие из сотен готских сел также носили название «булгар». В них сейчас, в XXI в., проживает 3 миллионе итальянцев болгарского происхождения, носящих фамилии «Булгари» в формах: Булгарус, Булгаринус, Булгарини, Булгари, Булгарио, Булгарелли и т. д.

234. Булгарские степи – название степей юга современной Румынии, Молдавии и Украины.

«Битвы не умолкали тогда на всех пределах России. Война, начатая в 1806 году на берегах Дуная, должна была принять направление решительное. Багратиону отдано было в 1809 году, главное начальство над армиею, и товарищ походов его по льдам Балтийским Строганов спешил за ним на палимые солнцем

Булгарския степи». Бартенев П. Жильбер Ромм и граф П.А. Строганов. (К истории нашей образованности нового времени) // Русский архив. – 1887. – Кн. 1, № 1. – С. 5-38. П.А. Строганов. – С. 18-38.

319. Булгар или Балхар – крупнейшее село Акушинского района (координаты: 42°16'47" СШ; 47°13'53" ВД). БАЛХАР, лакское селение в Дагестане, старинный центр художественной народной керамики. Неглазурованные кувшины, кружки, миски и др. сосуды украшены преимущественно белой тонкой росписью (волнистые линии, штриховка, точки, розетки, спирали). В Балхаре также лепят глиняные игрушки и ткют безворсовые ковры — паласы.

Об основании этого села так рассказывают сами дагестанцы: «Решили как-то три дагестанских племени, говорящих на разных языках, совместно построить большой аул. Взяли и построили. Теперь стали думать, как его назвать. Вначале дали слово самому старому человеку. Он сказал: «Я думаю, что мы должны назвать наш общий аул словом, выражающим все самое прекрасное на свете – то есть словом «Булгар». Все согласились со старцем, и на этом обсуждение важного вопроса было завершено.

БЪЛГАРСКИТЕ СКАЛИ НА РЕКА ДНЕПЪР

Ненастицес – Самый большой из днепровских порогов: протяженность в длину свыше 2 км, высота падения воды около 5 метров, скорость течения до 4 м в секунду. Имел 12 лав (рядов скал), носивших названия: Рваная, Служба, Остренькая, Одинцовская, Рогожская, Буравленая, Булгарская, Богатырская, Долгополая, Казенцовая, Мокрые Клады, Рогатая.

Гийом Левассер-де-Боплан и его историко-географические труды относительно Южной России. Киев. 1901

Булгарские степи – название степей юга современной Румынии, Молдавии и Украины.

«Битвы не умолкали тогда на всех пределах России. Война, начатая в 1806 году на берегах Дуная, должна была принять направление решительное. Багратиону отдано было в 1809 году, главное начальство над армиею, и товарищ походов его по льдам Балтийским Строганов спешил за ним на палимые солнцем Булгарския степи».

Бартенев П. Жильбер Ромм и граф П.А. Строганов. (К истории нашей

образованности нового времени) // Русский архив. – 1887. – Кн. 1, № 1. – С. 5-38. П.А. Строганов. – С. 18-38.

Булгары занимали огромную территорию в Азии, имея там собственные государства. В Малой Азии – в Турции и далее на Востоке – в Азербайджане, Пакистане, Иране, Индии – встречаются многочисленные названия этнонима Булгар.

ИНДИЯ И КИТАЙ

Жители Индии и Китая считают, что в мире имеется только четыре главных царя. Впереди всех они ставят царя арабов (багдадского халифа), ибо считается без каких-либо споров, что он является величайшим из царей. Он первый по богатству и по блеску своего двора, но превыше всего потому, что он глава религии, лучшей из всех. Царь Китая считает себя вторым после царя арабов. За ним идет греческий царь и, наконец, Балхара, царь тех, кто имеет проткнутые уши. Балхара – самый выдающийся из царей Индии, и индийцы признают его превосходство. Каждый царь в Индии – господин в своем собственном государстве, но все платят дань превосходству Балхары. Послов, отправляемых Балхарою к другим правителям, встречают с самым глубоким уважением, чтобы тем самым показать ему свое почтение. Он платит регулярное жалование своим войскам, как это практикуется и у арабов. У него много лошадей и слонов и огромное богатство. В его стране ходят в качестве монеты татарийские дирхамы, каждая из которых весит 1S дирхама чеканки этого царя. На дирхамах стоит дата восшествия на престол основателя династии. (Историк Томас считает, что это тахиридские монеты. Тахириды правили во времена Сулеймана в Хоросане.) В отличие от арабов они не признают эры хиджры Пророка, а ведут свое летоисчисление с начала правления своих царей. Их цари живут долго и часто правят по 50 лет. Жители страны Балхара говорят, что если их цари живут и правят так долго, то только благодаря той милости, какую они оказывают арабам. Действительно, среди всех царей нет ни одного, кто был бы столь дружелюбен к арабам, как Балхара. Подданные Балхары следуют его примеру.

Балхара – это титул, который носят все цари этой династии. Подобно персидскому Хосрову, Балхара не является собственным именем. Царство Балхара начинается у моря, у страны Конкан на полуострове, который тянется до Китая. Балхара по соседству имеет несколько царей, с которыми он ведет войну, но которых он намного превосходит. Цари в Индии не признают над

собою никакого суверена. Каждый сам себе господин. Тем не менее Балхара имеет титул «царь царей»... Сведения об Индии в арабских источниках IX-X вв. Хрестоматия по истории Средних веков, т. I. Раннее средневековье. М., 1961

КАЗАХСТАН

Булгар Кубня (Булгарская река) – болгарское название реки Хобды, на которой в 1236 году болгарские ополченцы из Тубжака (булгарская провинция на территории Казахстана), Мир-Убы (булгарское княжество с центром в Саратовской области) и Беллак-Мардана (булгарская провинция в южной части Среднего Поволжья) пытались сами, без приказа, остановить объединенные войска всей Монгольской империи. Все 15 тысяч болгарских ополченцев вместе со своим полководцем Урман-Бахадиром пали на поле боя, убив более 30 тыс. завоевателей. Это сражение произошло 1 сентября возле аула Кулбирдэ. Потрясенные монголы прозвали Урмана Яубат (Дух войны) Кулбирдэ. Это прозвище облетело весь мир, и на Руси приняло форму «Евпатий Коловрат».

ПЛАНИНАТА БОЛГАР (БОЛКАР) (3524 М .)

Продолжая ряд вершин южно-восточного направления, горы Болгар возвышаются у реки Гоксу с запада и у реки Позанти с востока. Северная часть гор лежит в окрестностях Нигде, а южные пики возвышаются в провинции Мерджин.

Эти горы имеют необычную геологическую структуру. Созданные из осадочных пород, таких как известняки и доломиты, они показывают замечательные примеры обнажения покровов, впадин и пласты различных пород камня. Здесь есть безводные карстовые структуры, показывающие влияние ледников и водяной эрозии. Несмотря на эту эрозию в этих горах нет водяной сети. Так как скалы сформированы из осадочных пород, вода поглощается подземными карстовыми пещерами, такими как Позанти и Секерпинари.

Самыми высоким пиками гор Болгар являются: Медетсиз (3524 м), Кисифдаги (3475 м), Койунасаги (3426 м), Тахтакая (3372 м) и Эгеркая (3347 м).

На северных склонах Болгар находится множество ледников, несмотря на них, северный склон является лучшим путем для восхождения на самые высокие вершины гор Болгар.

459 ссылка. Булгарофигон – город к юго-востоку от Эдирне(существовал в

Средние века)

„После кончины Матье де Монморанси Жоффруа де Виллардуэн становится командиром боевого подразделения крестоносцев из Шампани. В марте 1205 г. в связи с восстанием греков, призвавших на помощь болгарского царя Калояна («Иоанниса»), император Бодуэн решил предпринять поход против мятежного Адрианополя. Туда был направлен небольшой воинский контингент: во главе него поставили Жоффруа де Виллардуэна и Манассье де Лиля. В Чурло они освободили запертых там рыцарей, предводительствуемых Гийомом де Бланвелем, и, пройдя Аркадиополь и Булгарофигон, достигли Никицы, в девяти лье от Адрианополя, где остались ожидать прихода императора 28. Его отряд присоединился к отряду Жоффруа де Виллардуэна 28 марта, и на следующий день рыцари приступили к осаде города. Греков поддерживали подроспевшие болгары во главе с Калояном. После этого Жоффруа де Виллардуэну и Манассье де Лиллю была поручена охрана лагеря крестоносцев со стороны Адрианополя 29. Именно здесь под вечер 14 апреля 1205 г. — в этот день крестоносцы были наголову разбиты болгарским войском, причем сам император Бодуэн попал к ним в плен (в битве пали около 300 рыцарей), — Жоффруа де Виллардуэн сумел остановить панику и собрать бежавших с поля сражения. Сообща с дожем он решил под покровом ночи отойти к Родосто (на берегу Пропонтиды). Дандоло возглавил авангард, маршал же замыкал ряды отступающих, прикрывая их отход. Таким образом, благодаря решительности действий, хладнокровию и энергии Жоффруа де Виллардуэна, по крайней мере такую картину нарисует он сам в своей хронике, остатки разгромленного войска были спасены“. Жоффруа де Виллардуэн. Завоевание Константинополя. М. Наука. 1993

ИЗТОЧНИК – Тагир Абдулл Аль Булгари /Tagir Abdull Al Bulgary /Фаргат Габдулл-Хамид Нурутдинов-Булгари/Fargat Gabdull-Hamid Nurutdin-Bulgari /Рашид Магсум улы Кадыр Аль Булгари/Rashid Magsum uly Kadyr Al Bulgari /Информация собранная по ключевым словам (Bulgar, Bulgarians, Bulgarian, Bulgaria, Bulgari, Bulgary, Булгар, Булгары, Булгарлар, Булгария, Булгари).

ЧРЕЗ ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА ПРОЗОРЦИ ПОКАЗВАМЕ ТЕХНОЛОГИЯ НА ЗАБЛУДА ЗА БЪЛГАРИЯ, КОЯТО ЗАБЛУДА РАБОТИ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ / ДЪЛГОВО РОБСТВО

Разбира се, няма цивилизация без писменост, нито е възможна комуникация без да се предава знание към поколенията. Знанието се предава, при това знанието се предава по различни пътища и начини. Без да знаем на какво ниво е развито

предаването, не изключваме възможността за неизвестна до днес комуникация между народите, да е съществувала позволяваща им осъществяването на контакт.

ЕЗИК И ПИСМЕНОСТ – КАМЕННИ ПЛОЧИ ОТ ВРЕМЕТО НА ТРАКИТЕ / ЕЗИК И ПИСМЕНОСТ

За имената и градежите четем от историка – **Павел Серафимов**, който казва:

– „И това не е всичко, на документи от XIV-XIII век преди Христа, с регистрацията 534 а 23 (XXIII), 236 Nj 42 (XXVII), 468 Xm 11 (LII), 798 Cb 01 (LXV) се срещат варианти на типични старобългарски имена като **Кубер, Винех, Кормесий, Севар, Крум, Токт**.

И това ли да го наречем случайност? А дали е случайност, че на микенските документи няма нито едно типично гръцко име като **Милтиад, Аристид, Алкивиад**, но пък се срещат такива като **Мирул, Видул, Дейко**. Да сте чували обаче за тези важни факти?

Писмеността, с която са документирани **Дуло, Вокил, Ерми, Кубер** и т.н. се нарича Линеар Б. Ако сравним знаците от тази древна азбука с руните на старите българи ще установим, че се срещат над 40 успоредици. Броят на идентичните или показващи голяма прилика знаци е толкова голям, че думата *случайност* е напълно неуместна.

Не би трябвало да се учудваме, ако разберем, че абсолютно всички руни от розетата от Плиска имат паралели не само сред знаците на Линеар Б, но и на доста по-старата писменост Линеар А. Нейният прототип е от земите на Тракия.

Най-интересното в този случай е това, че ако на руните от розетата от Плиска дадем стойности от Линеар Б, ще прочетем чисто български думи.

ЛЕПИ– лепъ-хубав, подходящ; / **САА**– сая, сянка / **ЛОНО**– лоно, основа; / **ПЕКЕ** – пек, жега;

БУРА– буря; / **ЕТИ, ЯТИ** – хващам, вярвам, започвам; / **ВОПИ** – вопъл, **въпिति-**викам;

Четенето е лесно и всеки наш лингвист, който е запознат с Линеар Б би трябвало да може да види приликата с руните на дедите и да разшифрова българските думи.

При разглеждането на старобългарските погребални обреди не се обръща внимание на паралелите с тези от земите на микенците употребяващи български имена.

Атика и в която според Срабон са живели траки, и то във времето преди Троянската Война, т.е. по времето, когато някой е използвал Линеар Б, за да документира **български** лични и родови имена.

“**For Attica was once held by the Thracians who came with Eumolpus**, Daulis in Phocis by Tereus” VII.7.1

Премълчано е, че типичната за старите българи изкуствена черепна деформация е позната в Тракия още от **Каменната епоха**. Едва в последно време Й. Йорданов и С. Йорданов публикуваха данни за това, че този странен обичай се среща на наша територия от най-дълбока древност, а е типичен за траки и пеласги – Й. Йорданов, Антропология на древните българи, Масовият гроб при Девня, Тангра ТанНакРа, София, 2008, с.125, С. Йорданов, Тракийският Войн, Фабер, Велико Търново, 2000, с. 223. Траките също са **правели чаши от черепите на враговете си**. За това знаем от римският летописец Луций Аний Флор, III, 4:

Оказва се, че **обичаят** да се прави **чаша от черепа** на заклет враг е типичен за **траките**, но нито Бешевлиев, или пък Симеонов, Ваклинов и т.н. не споменават за това. Не се казва и дума, че бръсненето на главата и оставянето на кика се практикува от **траки и пеласги** още от времето **преди** Троянската Война. Плутарх: “*Now the Abantes were the first to cut their hair in this manner, not under instruction from the Arabians, as some suppose, nor yet in emulation of the Mysians, but because they were war-like men and close fighters*”

Редица учени свързват строежа с квадрите със старите българи. Съвсем наскоро Й. Йорданов направи следното изказване: “По-сложен и въпросът с приноса на този етнос с възникването на монументалното **квадрово** строителство от така наречения “писковски градеж”, което повечето изследователи приемат за българска традиция. Каквито и да са пътищата, по които този внушителен и ефективен начин на градеж да прониква в България, несъмнено е, че инициативата за неговото въвеждане принадлежи на **управляващата българска аристокрация**”. – Й. Йорданов, Антропология на древните българи, Масовият гроб при Девня, Тангра ТанНакРа, София, 2008, с. 18.

Това, че дедите ни са били майстори строители не може да се отрече. Пропуснато

е сведението на С. Торбатов, че градежи с квадрати има на Балканите още през **III-IV век** – С. Торбатов, Укрепителната Система на Провинция Скития (краят на III-VIII в, Фабер, Велико Търново, 2002, с. 240. С още по-голям контраст е сведението на други колеги на Йорданов и Торбатов, а именно Георги Китов и Даниела Агре. Според тези изследователи строежи в Тракия има още през **IV век преди Христа** – Г.Китов, Д. Агре, Въведение в Тракийската Археология, ИК Авалон, София, 2002.

МНОГОЖЕНСТВО / БЕЗ ПЪРВОРОДЕН ГРЯХ

Веселин Бешевлиев споменава за **многоженството при старите българи**, но за съжаление пропуска свидетелството на Страбон, който казва за **траките, че при тях е нормално един мъж да има десет-дванадесет съпруги**:

“The Thracians, and most of all we Getae (for I too boast that I am of this stock) are not very continent;“ and a little below he sets down the proofs of their incontinence in their relations with women: „For every man of us marries ten or eleven women, and some, twelve or more; but if anyone meets death before he has married more than four or five, he is lamented among the people there as a wretch without bride and nuptial song”. VII.3.4.

В древността многоженството е било наложително, защото **след войните** мъжете са били много по-малко от жените и, за да не бъдат те изключени от обществото се е практикувала полигамия, чийто край идва след приемането на християнството.

ЗНАКЪТ – IYI – ОТ НЕОЛИТА

Всеки сънародник знае, че знакът **IYI** е типичен за старите българи. Съвсем малко обаче са тези, които са запознати с изследванията на Ст. Михайлов, Дж. Бенсон, Я. Тодорович показващи, че знакът **IYI** е познат на древното балканско население от Бронзовата и от **по-ранната Неолитна епоха**, т.е. **IYI** присъства на Балканите описано около **6000-7000** години! (С. Михайлов, Към тълкуването на сложния знак **IYI** и на израза Медното Гумно, Известия на Народния Музей във Варна 23 (28), Книгоиздателство “Георги Бакалов”, Варна, 1987).

От Херодот научаваме, че върховният бог на скитите носи името **Папайос**: “Zeus, being most rightly named in my opinion, is called **Papaïos**.” IV.59. Персите **не познават нито Арес, нито Папайос**, но и двата бога са **почитани** от траките. Персите почитат слънцето, но не го наричат като скитите **Гетосур**, с подобно

име е тракийското слънчево божество **Сурегет**.

БАКТЕРИЯ / Българската бактерия **Лактобацилус Булгарикус** ни разкрива древната българска история, която е на повече от **8500 години**.

РУНИТЕ И ЛИНЕАРНАТА, БЪЛГАРСКА ПИСМЕНОСТ

Очевидно е, че руните са изключително близки с линеарната писменост. Факт е използването на **Линеар Б** – за да се пише изобщо на гръцки език, от което се знае и че азбуката на гръците не е гръцка, но заимствана както много други от българите.

Замисълът заложен в логиката на генеративната езикова система на “говорещата азбука на прабългарите”, заедно с всеизвестните прабългарски рунически знаци достигнали до нас, по естествен път ни навеждат до подобни разсъждения и относно графичния вид на изобразяване на буквите-думи в прабългарската писменост. **Не ще и дума, че още се намираме в един съвсем начален етап на проучване и възстановяване на древната писмена традиция присъща на предкнижовните общества на прабългарите**, които са използвали писмеността предимно за управленчески и обредни цели в обширните си териториални държави.

ДЪРЖАВОТВОРЕН ЕЗИК НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

Държавотворността на древнобългарския език, според мен произтича от неговата същност на генеративна мотивирана езикова система, която се превръща в решаващ фактор за историческата цивилизаторска роля на древните българи или прабългарите през Древността и Ранното Средновековие като първоорганизатори на големи териториални държави по цял свят, в които духовни и материални ценности се разпространяват сред най-широки кръгове от населението. Или първоизразният генеративен език на прабългарите в качество на общ държавен език е онова универсално средство за общуване на хора обитаващи обширни географски пространства, което прави възможно изграждане на жизнено важни за териториалната държавност институции – централна власт с множество длъжности, общо законодателство, единна армия, общ календар, административно деление, охраняеми граници, огромен вътрешнотърговски пазар. И то в една епоха, когато технологията на неограничения словесен запис – книжовността още не е навлязла достатъчно сред населението от вътрешно континенталните райони на Евразия, където са съсредоточени значителни човешки ресурси.

Накратко в това се състои предложената от мен теза, представена и аргументирана чрез прилагане на информационно-системен подход, в книжките “Говореща азбука на прабългарите”, “Прабългарска съдбовност” и “Прабългарският език в европейските езици”. Осма научна конференция. гр. Варна, 22-23 ноември, 2003 год.

ОТ МИСЪЛТА ДО КНИЖОВНОТО СЛОВО

Появата на книжовната технология може да се сравни с интелектуален взрив, който ускорява с космическа скорост развитието на цивилизацията. В книгите са натрупани научните знания, там са отразени всички страни на общественото битие и на общественото съзнание, в пълното им многообразие. Чрез богатите изразни възможности на книжовното слово, човек е в състояние да сподели най-вдъхновените мисли и идеи, които го вълнуват. В миналото, единствена пречка пред книжовно-информационния прогрес се оказва високата търговска цена на книгите, което ги прави недостъпни за мнозинството от хората. Хилядолетия изминават, преди книгата да достигне до всеки обикновен човек. Неравномерното разпространение на книжовността през древността и ранното Средновековие, предимно в посока от топлия юг към по-студения север, води до едновременно съществуване на три вида общества, книжовни – предимно в южните имперски градове, предкнижовни – в териториалните държави и некнижовни – в племенните формации. Напълно естествената първоначална посока на книжовно разпространение от по-топлите географски ширини на папируса и на гигантските градове към райони с по-студен климат, най-добре се илюстрира от проблема с вокализацията при писмеността. В зората на книжовността вокализираното писмо е било значително подтискано от силно идеографско влияние на смесения “речеви и графичен” елитарен език, който налага сричкови и консонантни форми на запис. Девета научна конференция, гр. ВАРНА, 27-28 ноември 2004 год.

ГЕНЕРАТИВЕН ЕЗИК / ЕЗИКЪТ НА МЪДРЕЦИТЕ

Арабският писател от 10 век Ал Масуди пише за българите, че “повечето от племената им са поклонници на огъня”, което за арабите през онази епоха означава, че българите са последователи на персийския Зороастризм, т.е. почитатели на култа към Ахура Мазда – Царстващата Мъдрост. Във всебългарския летописен сборник “Джагфар Тарихи” /”История на Джагфар”/, съставен от Бахши Иман през 1680 год., се говори за “персийско високомерие” на кановете от първата Сакланска /Скитска/ династия

управлявала Волжка България от 865 год. Византийски хронисти описват преселение през 830 год. от България в околностите на Солун на 30 хиляди перси-хуррамита от поречието на река Вардар, наречени така или по името на персийското божество Ахура Мазда или поради известните тангриски храмове под открито небе “карамати”, сходни по устроеност и по обредност на зороастрийските светилища. И други средновековни хроники също поставят “персийски” етикети на българите, което разбира се, никак не е случайно. Както не е случайно, че учените откриват прилика между градежа и архитектурните решения в столицата на дунавскобългарските канове Плиска и персийските строежи. В необятния евроазиатски континентален скитски ареал /скити, саки, масагети, сармати/, простиращ се от Скандинавия до Индия, езиковите, общественно-държавните, културно-религиозните исторически процеси са проникнати от общи зависимости и от общи влияния още в най-дълбока древност. Първите големи териториални държави възникват много преди появата на книжовната технология, когато по-съвършен, универсален генеративен език, породен от “говореца азбука”, създава условия за разбирателство сред разноезично население в обширни географски райони. Генеративният език притежава собствена универсална писменост, позволяваща запис на слово върху ограничени повърхности от камък, метал, глина, дърво. По-богатите изразни възможности на генеративния език в сравнение с многобройните примитивни местни и племенни говори, както и въведените от него абстрактни нравствени понятия, укрепват и развиват обществените отношения повече от всякога преди това, а превъзходството на некнижовните териториални държави печели многобройни победи над племената, над градовете-държави и дори над империите на титаничните градове-метрополиси. Доклад пред 11-та научна конференция, гр. Варна 25-26 ноември 2006 год.

ЗА ВИЗАНТИЯ, ВИЗАНТИЙСКА КУЛТУРА – ПАВЕЛ СЕРАФИМОВ / ВИЗАНТИОН – ТРАКИЙСКО СЕЛИЩЕ

Много хора изпадат в екстаз като чуят за Византия и византийско изкуство. В мислите започват да блуждаят представи за красота и благородство. Някои смятат дори, че гърците са създателите на всичко хубаво в столицата на Източната Римска Империя. И не само това, има такива, които искрено вярват, че Византия е гръцка държава.

Нека видим как стоят нещата в действителност. **Византион** е тракийско **селище**. Названието идва от името на основателя **Byzas** (то е древен вариант на българското **Бузан**). Това, че гърците се инфилтрират в тракийския град, не означава, че той е **създаден от гърци**, или, че името му е гръцко.

Велики обаче осъзна
Римската Империя
роля в събитията
Константин I, Кон
тракиецца Юлиан, а
Лъв Бесът, Лъв II, Л

От превръщането на **Византиум** в столица на **Римската Империя**, до началото на **VII-ми** век в него са властвали **петнадесет тракийски императора**. Тяхна е заслугата за изграждането на най-красивите сгради и най-внушителните укрепителни съоръжения.

Между **330 г. и 610 г.** предимно траки са тези, които защитават **Константинопол (Византиум)**. Запомнете това много добре – в първите три века на своето съществуване **Източната Римската Империя е управлявана предимно от траки!** Три века е огромен период от време, напълно справедливо е да се каже, че нашите деди **траките са изконните наследници на Източната Римска Империя** наречена през **XVI-ти век Византия**. Не можем да пренебрегнем факта, че не само града е тракийски, но и това, че траки имат най-големите заслуги за неговото **устройство и укрепване**.

След **610 г.** идва на власт идва не грък, но арменец **Ираклий** – приятел на

княз **Кубрат**. Той е последван от синовете си **Ираклий II** и **Константин II**. Дори и в по-късни времена на трона в Константинопол седят не гърци, но арменци. Става дума за: **Христофор Лакапин, Константин Лакапин, Стефан Лакапин, Лъв V Арменец, Роман I, Йоан Цимисхи, Артавазд, Филип Вардан, Василий I**.

В древния тракийски град царуват също и **фригийците Михаил II, Теофил, Михаил III**. Според П. Каранис **фригиецът Михаил II** не се бил елинизирал, **презирал гръцката култура** както и много от неговите съотечественици:

“The Phrygians, for instance, as we may infer from what we know of the back-ground of **Michael II**, seem to have been only semi-Hellenized as late as the beginning of the **ninth century**. Michael, who is described as coarse, ill-educated, and **contemptuous** of Hellenic culture, was no doubt typical of the natives of Phrygia, many of whom may not have known any Greek at all“.

В Константинопол управлява също илириеца **Анастасий**, исаврийците **Зенон, Лъв III Исавриеца, Константин Копроним, Лъв IV, Константин VI** и др. **Около 40 владетеля** на града основан от **тракиеца Константин Велики** не са от **гръцки произход**. Пълно безумие би било Византия, или по-правилно Източната Римска Империя да бъде считана за гръцка държава, както си мислят някои хора.

Тракийските императори правят много неща за народа, от който са произлезли. **Константин Велики** финансира построяването на **Плиска, Преслав и Силистра**. **Юстиниан Велики** създава **Юстиниана Прима**. Там е седалището на независимата църква за траките. Отново **Юстиниан** укрепва **Сердика** (столицата ни **София**), **Филипопол** (**Пловдив**), **Берое** (**Стара Загора**) и др. Когато император **Маврикий** си позволява гонения срещу дедите ни, тракиеца **Фока** въстава, сваля го от трона и сам става владетел на **Константинопол** (**Византион**). За това слабо познато тракийско въстание пише **Йоан от Нику**.

Изконното право на траките над Константинопол е причината на **Тервел** да бъде дадена титлата **кесар**, а **Симеон Велики** да бъде провъзгласен за **цар на всички българи и ромеи**. През XIII-ти век в надпис от земите на **Асеновград, Иван-Асен II** е наречен **цар на българи, гърци и други страни**. Не случайно **Папа Инокентий III** признава, че предците на **Калоян** са от древен римски род. Във **Ватикана** са знаели много добре кои са нашите деди и какъв е техния

произход. Знаело се е, че **Калоян** е от същия род както и **Константин Велики** – **двамата са мизи**.

В работата си **“Кроватова България и Покръстването на Българите”** проф. **Ценов** обяснява, че **Константинопол** е бил **български град, който е бил прочистен етнически от гърците**. В **“Убийството на Юстиниановата Самоличност”** **Г. Сотиров** разказва за император **Юстиниан**. Той симпатизирал на група наречена **сините**. Те били с бръсната глава и кика, носели дълги мустаци. **Сотиров** предава и зловната забележка на **Прокопий Цезарийски**, че **Юстиниан** **пропилял златото от хазната поради добрината си към варварите**. Любовете на един **тракиец** към собствения си народ е наречена – **порок**.

Следва да се запитаме – защо тези факти не са популярни? Защо е премълчана ролята на траките в основаването на **Константинопол** и първите три века от неговото управление? Става дума за три века, а не за година-две! Как може такъв голям период от време да се пренебрегне, още повече, че той засяга нашите предци!

Докато **“варварите”** са ценели най-много свободата на личността, то старото **гръцко общество** е било **основано на подтиснителството и робството**. Атина не би могла да просъществува без потта и кръвта на **робите**. Гърците са считали за нещо съвсем нормално един роб да бъде подложен на изтезания, да му се отнеме правото да има семейство, да му се отрече правото на **пълноценен живот**. На робите дори не е било позволено да ползват своето собствено име, а само това, което собственика им измислил. Ако робиня раждала дете от господаря си, то било убивано. Трябва ли да се възхищаваме на това?

Южните ни съседни се хвалят със своите мислители. Да, имали са такива, но как са постъпвали с неудобните? **Сократ** е принуден да се самоубие; **Езоп** укорил делфийците, че лентяйстват и живеят само от приходите идващи от храма. За това, че е казал истината делфийците скриват жертвен съд в торбата му, обвиняват го в кражба и го убиват. **Херодот** е бил принуден да живее в изгнание, но поне е имал късмет да запази живота си.

Докато **дедите ни** са наричани **най-праведните хора**, то при гърците корупцията и упадък на нравите е било нещо нормално. **Страбон** има доблестта да признае, че **„гърците са тези, които разпространяват**

корупцията и негативните качества сред варварите“. Проституцията е непозната в обществата на траки, скити, келти и германи, в Стара Гърция тя е нещо **нормално**. По начало проституцията е била непозната на старите римляни. **Марк Порций Катон Старши** е предупреждавал сената, че, **гърците са развратен и порочен народ**, твърдял е, че, ако Рим приеме гръцките нрави, това ще доведе до края на града. Не е тайна, че пороците подронват обществото.

Демостен е осъждан два пъти за корупция. Повечето хора не знаят, че гърците са първите **фалшификатори** на монети. **Диоген**, известен с фразата си – **Търся човек, който не е крадял от среброто предназначено за сечене на монети**. **Харнал** задига хазната на **Александър Велики**, а атиняните укриват мошеника. В последствие се разбира, че **атинските политици** са приели подкупи от **Харнал** и поради това са му дали убежище. Законодателят **Солон** организира опрощаване на дълговете и в същото време казва на приятелите си да заемат огромни суми, **които никога няма да върнат**. **Темистокъл** казва, че няма смисъл да си лидер, ако не се **самообогатиш** и не **направиш и приятелите си богати** с властта, която имаш. Педерастията, наречена днес насилие над деца е считана за нещо **нормално** от дедите на нашите южни съседи.

Нашите предци не са ослепявали пленени войници както направи **Василий Българоубиец**. Нашите деди не са давили и горили на клада хиляди хора заради различните им убеждения. Нашите деди не организират и не поощряват убийството на чужди държавници, както правят старите гърци. **Котис I** е убит от двама гръцки братя – **Питон** и **Хераклид** – ученици на **Платон**. Тези убийци в Атина биват провъзгласени за **национални герои**.

Пясъчните кули трябва да паднат, колкото и болезнено да е това. Без болка няма катарзис, без катарзис няма бъдеще.

Идва новото време, а ние сме в категорията на можещите пред Бога, знаещите въпреки и подвластни на общочовешките качества – ние сме ангели от прекрасен, Божествен свят. Ние сме първите и последните обитатели, на земята и на небето.

СКРИТАТА ИСТОРИЯ ОТ БЪЛГАРИЯ / СВЕТЪТ НА БЪЛГАРИЯ

Това, което българите не разбраха за себе си, защото нямаше откъде и всичко им беше отнето.

„В българската история е скрита истината за историята на народите по света. В също Русия се палят архиви, пренесени там, които още не са отворени.“

„В болгарской истории скрыта правда об истинной истории народов мира. И это кому-то явно очень не нравится, но такая правда и её все равно придется принять. Подумайте сами: tRacii(тракия) – mРасия или emРуси?“

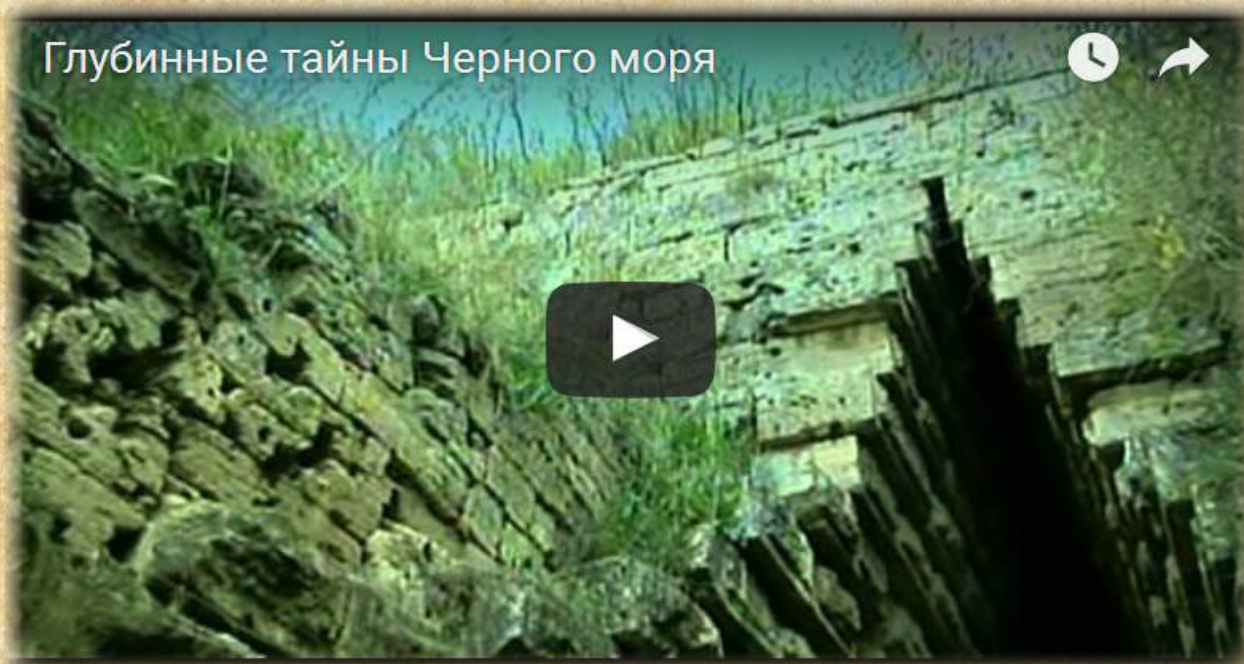
„Този , който продаде, или подари даже педя от българската земя, ще бъде наказан със смърт“ – Кан Мотун Великий – български кан от рода Дуло (209 – 174г. пр. Хр.) Управлявал е Великата хунска империя. Тя се е простирала от Каспийско море до Северния Ледовит океан, и от днешна Япония до Кашмир.

„Тот кто продаст или подарить, даже пядь, болгарской земли будет смертью

наказан!“ Кан Мотун Великий болгарский кан из рода Дуло (209-174 г. до Р.Хр). Правил Великой гуннской империи. Она простиралась от Каспийского моря до Северного ледовитого океана и от сегодняшней Японии до Кашмира.

ЧЕРНО МОРЕ, ТАЙНИТЕ НА БЪЛГАРИЯ

„Състоянието към момента на България е в резултат на разрушителен труд между свързани помежду си народи, отнемащи не само историята ѝ, чрез настоящето прекрояващи бъдещето на целия свят накрая, което е недопустимо и Бог – ще е там, където е **Истината за Него**.“

ПЛАНЕТА / ТРЕТА

2017 - АРХЕА, БЪЛГАРИЯ / ПЛАНЕТА, ИСТОРИЯ / РЕЛИГИЯ, ОБЩЕСТВО

Към края на историята за планетата, започваща от България. Все повече се открояват гласове за мястото на България, която по своето си величие е достойна през вековете и не **1300** години /681 – 135/, но **14.500** години история започваща от град Белоградчик преди **1.4** милиона години – е в основата на духа.

*“Покойници **оплаквам**, гръмотевици **разкъсвам**, празниците **определям**, мързеливите **събуждам** – ветрове **разпръсвам**, кръвожадни **усмирявам**.”*

Не спряха опитите за обезличаване свободата на българския дух, на българската държавност, за приобщаване към „българо-славянското“ братство лишаващо България от свободата, на истината за същността на България.

Свидетели на безкрайни опити за повлияване върху българската съзнателност, която е загубена, пропусната в училищата, липсваща в подрастващите млади и стари лишени от знанието, при липсващо себепознание за България.

Въпреки укривани факти от архивите на българската държавност, имаме (от четвърт век) прилив на показваща ни двуличие, коварство срещу великолепието на българската държавност неприкосновена, съзидателна, обективна, достоверна към България информация. За България робството по такъв начин, предлагащо ни религиозното пожелаване, религиозното преживяване водещо често към психически отклонения, не на последно място е неприемливо и не води към добри резултати.

Срещу стабилността на българската държавност, работят различни централи, упорито, агресивно, вътрешни агентурни гнезда занимаващи се своеобразно с не-държавни, антидържавни, срещу-държавни, нехуманни въпреки обвити в сладки приказки рационални дела, изкривяващи психиката, логиката, свободата, възможностите; резултатното качество, мястото и посоката.

Накрая. Първо. Срещу свободата на България работят псевдо-религиозни дружества, организации получаващи от бюджета възможност, за работа срещу България. Второ. Срещу свободата на България работят създадени организми в българската държавност, официализирани, социализирани, допринасящи за упадък на нравите, на силата и на качеството, на единството, крипто-дегенеративни, псевдо-български елементи.

Трето. В България е допуснато същите елементи, касаещо националния суверенитет, тези да разполагат с потенциала на българската държавност, количеството към качеството. Това са частните медии, държавните медии, държавните институции, частните дружества, легитимни и нелегитимни

представители в държавността, работещи често в синхрон към възбуждането на безпорядък в историята за България, бъдещето и настоящето.

Ние от **ARHEA VM . ARMEDIA** работим тихо, последователно, съзидателно.

Малко преди това от 40 милиона години знаем за живот, започващ от едноклетъчни към многоклетъчни структури на биологичните видове към подвидова организация, касаеща този свят – получаващ от Библията /книга на книгите/ 1-ви опит: **4000** години пр.н.е. **1** – (Поддръжниците на идеята за млада Земя, основавайки се на интерпретация на Библията, вярват, че Земята е била създадена не по-късно от 4004 г. пр.н.е.), вместо 4.567 милиарда години. Втори опит: **2** – („Определяйки къде е мястото на Авраам хронологически в историята чрез прибавяне годините, дадени в Битие глави пета и десета, става очевидно, че Библията показва земята на възраст около 6000 години.„) Трети опит, ако сме сериозни: **3** – (Начин за определяне възрастта на Вселената – 1) Изчисляване възрастта, чрез прецизно измерване на реликтовото излъчване. 13.7 млрд години. 2) Според CNO цъкъла – малко над 14 млрд години. 3) Според константата на Планк – около 11 млрд години.“) Четвърти опит: **4** – Плодът на Библията към съвременната наука, цивилизация отпреди **10 000** години: („В Евангелие от Матей 1 гл. е посочено родословието на Иисус. Според написаното от Адам до Иисус има $3 \cdot 14 = 52$ „рода. В Евангелие от Лука обаче 3 гл., са изброени над 70 души от Адам до Иисус: 1. Защо е това разминаване? 2. В статистиката възрастта на едно поколение се приема условно за 25 години. Ако умножим $70 \cdot 25$ би трябвало да получим приблизителната възраст на човечеството. Вярно е, че Адам е живял над 900 г. Но, както и да се смята, излиза, че Адам е бил сътворен преди не повече от 7000 хиляди години. Има открити следи от цивилизации обаче, които са над 10 000 години отдалечени от нас. Биолозите говорят за милиони години. На формално ниво се появява противоречие.„) Пети опит – „Не се подвеждайте по светската наука“, бъдете адекватни към религиозната напоследък, създадена от религиозните племена към възрастта на Земята / по въпроса за душевното към религиозното безпокойство и което е увличащо светлите умове: **5** – („Светът е на ~ 6000 – 7000 години. Знам, че на много хора това ще прозвучи „много младо“, обаче ето някои факти... редактирано, заради безсмислие ... Всяка истинска наука е в синхрон с религията. И винаги ще сме ограничени в знанието си. Не се подвеждайте по светската наука.„) Шести опит: **6** – **ЕВОЛЮЦИЯТА** /Ванс Феръл/ **НЕ Е СПОРЕД ВРЕМЕТО НА ЗЕМЯТА / МЕТОДИ НА ДАТИРАНЕ** – Освен записаната история, която се простира не повече от няколко хиляди

години назад в миналото, ние нямаме начин да проверим предполагаемата точност на теоретичните методи за датиране. Първо, дългите времеви периоди не могат да ДОКАЖАТ еволюция; второ, дългите времеви периоди не могат да ПРОИЗВЕДАТ еволюция. Процесите на преобразуване от един вид форма на живот в друг, са невъзможни нито в кратък, нито в дълъг времеви период. / Законите показват, че произходът на живота към еволюцията на видовете не могат да се случат дори за милиарди години. Седми опит: **7 – НАУЧНА КРИТИКА**

Главният метод за датиране, който учените използват за определяне възрастта на Земята е радиоизотопното датиране. Радиоизотопното датиране е състоятелен метод за добиване на абсолютни възрасти за скалите, касаещо възрастта на Земята. Тази последователност ни показва Земята отпреди 4.6 млрд. години. / **А – Радиоизотопното датиране (наричано също радиометрично датиране) е процесът на изчисляване възрастта на скалите от разпадането на техните радиоактивни елементи. В природата има определени видове атоми, които са нестабилни и спонтанно се променят (разпадат) в други видове атоми. Например уранът, се разпада радиоактивно в последователност от стъпки докато се превърне в стабилния елемент олово. По същия начин калият се разпада до елемента аргон. Първоначалният елемент се нарича “родител” (в тези случаи уранът и калият), а крайният резултат се нарича “дъщерен елемент” (олово и аргон). / Б – Прекният прочит на Писанието разкрива, че дните на сътворението (Битие 1) са били измерими с дни и земята е на възраст от няколко хиляди, не милиарди години. Очевидно има противоречие между Библията към радиоизотопното датиране. Тъй като Бог е Създател на всичко (включително науката) и Неговото Слово е истинско. / В – Радиоизотопното датиране се използва за определяне възрастта на вулканични скали. Това са скали, които се образуват когато горещата лава се охлажда и втвърдява. Вулканичните скали включват гранит и базалт. Седиментните скали, които съдържат повечето от вкаменелостите в света, обикновено не се използват при радиоизотопно датиране. Тези видове скали са съставени от частици от стари скали, които са били пренесени (предимно чрез вода) и отложени на друго място. Седиментните скали включват пясъчник, глина и варовик. Уран-238, Торий-234, Протактиний-234, Уран-234, Торий-230, Радий-226, Радон-222, Полоний-218, Олово-214, Бисмут-214, Полоний-214, Олово-210, Бисмут-210, Полоний-210, Олово-206 (стабилен) / Г – Уран-238 (^{238}U) е изотоп на урана. Изотопите са разновидности на елемент, които имат същия брой протони, но различен брой неутрони в ядрото. Например, въглерод-14 (^{14}C) е отделен изотоп. Всички въглеродни атоми имат 6 протона, но могат да се различават**

по броя на неутроните. ^{12}C има 6 протона и 6 неутрона в ядрото си. ^{13}C има 6 протона и 7 неутрона. ^{14}C има 6 протона и 8 неутрона. Допълнителните неутрони често водят до нестабилност или радиоактивност. По същия начин, всички изотопи (разновидности) на урана имат 92 протона. ^{238}U има 92 протона и 146 неутрона. Той е нестабилен и ще се разпадне радиоактивно първо до ^{234}Th (торий-234), и накрая до ^{206}Pb (олово-206). Понякога радиоактивният разпад прави атома да изгуби 2 протона и 2 неутрона (това се нарича алфа-разпад). Например, разпадът на ^{238}U в ^{234}Th е процес на алфа-разпад. В този случай се променя атомната маса (238 до 234). Атомната маса е теглото на атома сравнено с въглерода, който се приема за единица. Друг вид разпад се нарича бета-разпад. При бета-разпада или се губи електрон и един неутрон се превръща в протон (бета минус разпад), или се добавя електрон и един протон се превръща в неутрон (бета плюс разпад). При бета-разпада общата атомна маса не се променя значително. Разпадът от ^{234}Th в ^{234}Pa (протактиний-234) е пример за бета-разпад. / Д – Радиоизотопният часовник започва да работи от момента, когато скалата се охлади. Приема се, че по време на разтопеното състояние силната горещина ще принуди всякакви газообразни дъщерни елементи като аргона да напуснат. Веднъж като скалата се охлади, се приема че никакви атоми не могат да се освободят от нея и че всеки дъщерен елемент намерен в скалата, ще бъде плод на радиоактивен разпад. Тогава датираният процес изисква да се измери колко от дъщерния елемент има в мострата и каква е скоростта на разпада (т.е. колко дълго отнема родителят да се разпадне до дъщерния елемент – от уран до олово или калий, до аргон). Скоростта на разпад се измерва на основата на полуразпад. Полуразпадът се дефинира като времето необходимо за разпадане на половината от оставащите атоми на радиоактивния родител. Например, оставащият радиоактивен родител ще намалява с $1/2$ за всеки период на полуразпад ($1 \rightarrow 1/2 \rightarrow 1/4 \rightarrow 1/8 \rightarrow 1/16$, и т.н.). Периодите на полуразпад, както са измервани днес, са много точни, дори изключително дългите периоди. Тоест, периоди на полуразпад от милиарди години могат да се измерят статистически само за няколко часа.

Родител, Дъщерен елемент, Период на полуразпад, Полоний-218, Олово-214, 3 минути, Торий-234, Протактиний-234, 24 дни, Въглерод-14, Азот-14, 5,730 години, Калий-40,

Аргон-40, 1.25 милиарда години, Уран-238, Олово-206, 4.47 милиарда години, Рубидий-87, Стронций-87, 48.8 милиарда години.

Наука,

Учените използват количеството дъщерен елемент в мостра и определят скоростта на разпад на родителя.

Първоначалните условия на мострата са точно известни.

Количествата на родителя & на дъщерния елемент в мострата не са били променяни от други процеси освен радиоактивен разпад.

Скоростта на разпад (периодът на полуразпад) на родителския изотоп е постоянна през цялото време от образуването /изстиването/ на скалата.

Изохронно датиране – Има още една форма на датиране, наречено изохронно и което включва анализиране на четири или повече мостри от една и съща скала. Тази форма премахва неточности при единична мостра като използва съотношения и графики, вместо да брои наличните атоми. Не изисква концентрацията на дъщерния елемент да бъде нула в началото. Изохронното датиране се смята за непогрешимо, тъй като премахва възможните пропуски. /Екипът на RATE избира две места, от които да вземе скални мостри и изпробва върху тях множество методи на радиоизотопно датиране. Геолозите приемат, че и двете места имат докамбрийски възрасти (543-4,600 милиона години). Двете места са планините Беъртут в северен Уайоминг близо до националния парк Йелоустоун и Бас Рапидс в централната част на Големия каньон в Аризона. Всички скални мостри (цели скали и отделни минерали вътре в скалата) са били анализирани с четирите радиоизотопни метода. Те включват изотопите калий-аргон (K-Ar), рубидий-стронций (Rb-Sr), самарий-неодим (Sm-Nd) и олово-олово (Pb-Pb). За да се избегнат всякакви влияния, процедурите по датиране са поръчани на частни лаборатории в Колорадо, Масачузетс, Онтарио в Канада. /

Д.1 – There are over 100 elements in the periodic table. The properties of each element are determined by the number of protons and neutrons in each element's atoms. The atomic number (which defines each element) is a function of the number of protons (positively charged), which is exactly balanced by the number of electrons (negatively charged). The number of neutrons (each consisting of a proton and electron, being charge-neutral) within each atom is usually about the same as the number of protons, although some elements can exist in different forms (called isotopes) based upon different numbers of neutrons. A fundamental physical law, called the weak nuclear force, determines the stability of atoms that contain differing numbers of neutrons. Some isotopes are somewhat or very unstable and decay in a predictable way and at a predictable rate. Depending upon the isotope, this decay can occur in several

different ways. One form of radioactive decay consists of a neutron decaying into a proton and electron, which is ejected from the nucleus. The atom's atomic number increases by one, so it becomes one element higher on the periodic table, although its mass remains about the same. In other forms of radioactive decay, a proton combines with an electron to form a neutron, resulting in its atomic number decreasing by one. Still another form of radioactive decay results in the emission of an alpha particle (two neutrons and two protons), which lowers the atomic number by 2 and mass by 4. Both the original amount of an element and its decay product(s) can be measured to determine the age of the sample. / **Д.2** – The important thing about radioactive decay is that it provides us with clocks that allow us to determine the ages of various materials on the earth. The stability of a particular isotope determines its „half-life,“ the amount of time required for half of the atoms to decay. Half-lives of isotopes vary from billions of years (or longer) to fractions of a second. The existence of certain isotopes on the earth give us a minimum age for the earth. It is significant that there are over 150 unstable isotopes, although the vast majority of those do not exist naturally on the planet. It turns out that every isotope (other than those which are products of other radioactive decay or are formed today) with a half-life less than 80 million years do not exist.²¹ One could make the claim that maybe God didn't want to create isotopes with „short“ half-lives (other than carbon-14). However, the most compelling answer is that all those isotopes with short half-lives have completely decayed over the earth's 4.5 billion year history. An earth that was only tens of thousands of years old would be expected to contain isotopes with half-lives less than thousands of years long. However, there are none, with the exception of carbon-14, which is formed continually in the earth's atmosphere, through the bombardment of atmospheric nitrogen-14 with cosmic rays. Some young earth creationists have attempted to get around the radioisotope problem by claiming that the half-lives of radioactive elements were shorter in the past. However, since the half-lives of radioisotopes vary over many orders of magnitude, this would require that God would have had to have changed pre-fall or pre-flood physics to adjust the decay rates of individual isotopes more or less compared to others. Needless to say, creationists who propose such special pleading have never produced any kind of coherent scientific model for how this contrived idea might have been accomplished. In addition, the Bible tells us that the physics of the universe are constant and „fixed,“²² suggesting that such special pleading is incongruent with biblical theology. / **Д.3** – Because of the earth's aggressive tectonic activity, it was anticipated that dating of the earth's rocks would yield a minimum, but probably „young“ date for the earth. As stated previously, the oldest rock formations are just over 4.2 billion years old, while the earth's oldest

minerals are 4.4 billion years old. Since the moon has no measureable tectonics, its oldest rocks date from 4.5 billion years ago. With the assumption that all the solar system bodies were formed at the same time,²³ scientists have dated meteorites to determine the age of the solar system. Using different isochron methods, the dates for all these. Д.4 – The Bible establishes a minimum date for the creation of human beings on the sixth „day“ of ~50,000 years ago. However, because the Bible clearly indicates the length of the previous five creation „days,“ are longer than ordinary solar days, we must look to God’s creation to establish an accurate date for the length of the days and the age of the earth. The age of the earth is most accurately established by examining the age of its rocks, along with the age of rocks from the moon and meteorites, which were formed around the same time. All these measurements indicate that the earth is just over 4.5 billion years old. Measurement of the ages of some of earth’s features establish a minimum age for those features that is in the hundred of thousands to millions of years. Since most of the measurement merely involve the counting of annual layers, they are unlikely to be grossly inaccurate. Therefore, the young earth paradigm that the earth is merely 6,000 years old is falsified by both the Bible and science. The vast ages of the earth does not diminish the power and glory of God, but establishes that God thought that preparing the earth for human habitation was worth the billions of years of preparation. Since God is not subject to the temporal dimension of this universe,⁴⁸ it all happened „instantly“ for Him.

„But now ask the beasts, and let them teach you; And the birds of the heavens, and

let them tell you. „Or speak to the earth, and let it teach you; And let the fish of the sea declare to you. „Who among all these does not know That the hand of the LORD has done this, In whose hand is the life of every living thing, And the breath of all mankind? „Does not the ear test words, As the palate tastes its food? (Job 12:7-11)

Духовната сила на вярата е способна на чудеса, които се случват по целия свят и най-вече в огнищата на духовното ни богатство.

Каквото и да поискаме, без ограничение – ще го получим.

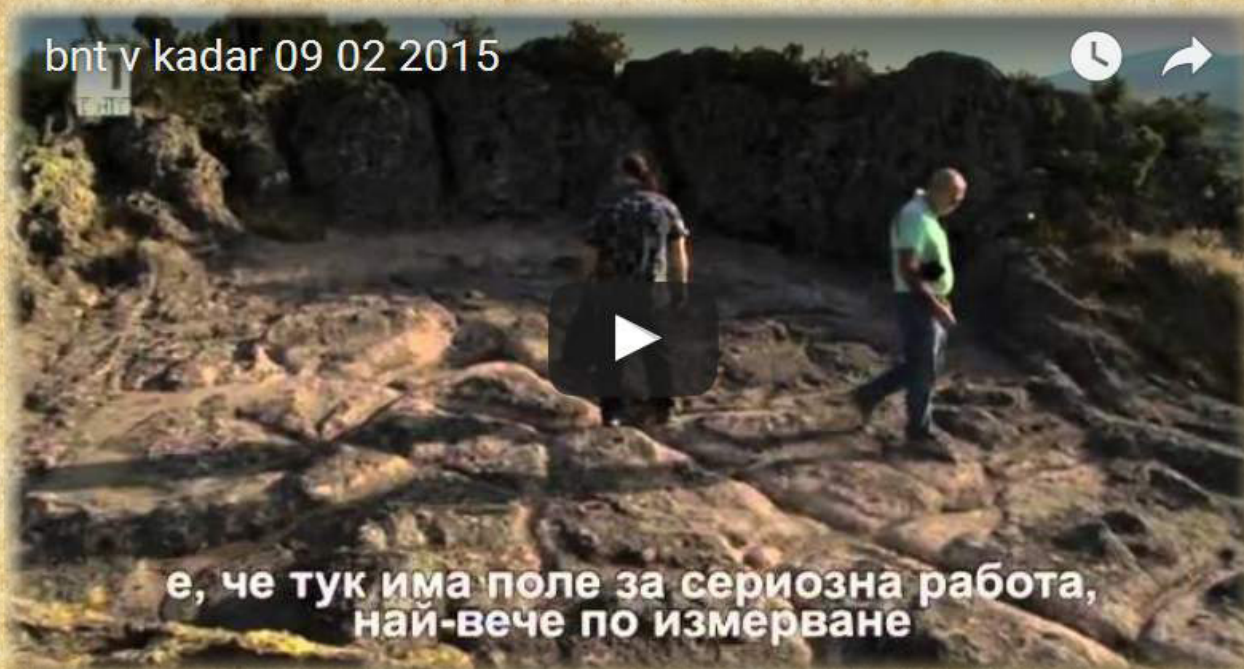
Духът на съвременника по всяко време е способен на невероятни неща, единствено и чиято медиативна част въздига до небесата величието му. Без значение в коя част на света се намираме, духовните качества ни последват. Събирането от друга страна на повече хора със същите качества правят възможна духовната единица, която е непобедима и на небето, и на земята.

Очакването е, че когато и да било – България ще си възвърне правото на първа измежду първите, *primus inter pares* за тракийското ни богатство – първоизточник

по пътя към Бога отпреди братските ни еврейски и гръцки народи, да родят легендата за Христос, Който е.

Битието на българите по дух продължава. При основите, е България.

Възвръщаме не чужда собственост, но традиционно българските богатства като наследници на титани във величието на България като духовна, за духовните майка на всички деца, която е държава от нов свят въпреки с отнети богатства, преиначени човешките качества, където безкрайни води се събират в безкрайните океани, благодат с благодат. Не се интересуваме от чужди земи, от чужди богатства, от интерпретацията, която е пресъздаваща политиката във властта на религията – имаме собствени. Духовни сме и ще бъдем. При основите – е България, малка страна, не повече от големият взрив за Вселената, имаща всичките светове.

1 – Призванието – Българи, е митичното раждане на човеци към Рая.

Да си Българин е призвание, до което всеки човек през живота си трябва да се докосне.

Думата Българин означава Божии човек, Благородни хора. Всеки човек трябва да стане Българин стига да го поиска, в което се крие тайната за България – духът на България.

Българин е човек от последно ниво в еволюцията, преди да достигне до състоянието Рай, което не е неосъзната, митична земя, но състояние на Духа. Всеки от нас трябва от Израел /богоборец/ да стане Българин /почитащ Бога и ближните/. Но не всеки наричащ се българин, представлява България – земята от Рая, изпълнена с благи и светли сърца.

Вярвайте, че вълшебната приказка за България е в началото въпреки, че голяма част от човечеството не го знае.

1 – Това, че религиозните хора вярват в много неща, които са лъжливи, не лишава религията от състоятелност, тъй като опитността се основава на признаването на ценностите и се потвърждава от вярата опираща се на личния религиозен опит.

Така религията, основана на опита води към религиозната мисъл, докато теологията, която е философия на религията, е добросъвестен опит за интерпретация на този опит. Обяснението на вярата може да бъде истинско или лъжливо, може да съчетава истината със заблудението.

2 – Християнството е авраамическа религия, основана на едно божество, живота и учението на Иисус Христос. Християнството счита за част от канона и еврейската Библия, известна като Стария завет.

3 – Религията е организирана система от вярвания, културни системи и миогледи, които свързват човечеството с даден порядък на съществуване. Много религии имат свои наративи, символи и свещени истории, предназначени да обяснят смисъла на живота или произхода на света. От религиозните вярвания за Вселената и човешката природа хората извеждат практически правила като морал, етика, религиозно право или желателен начин на живот.

Много от религиите имат организирано поведение, духовенство, дефиниции за членство или съпричастност, свещени места и текстове. Практикуването на дадена религия може да включва също ритуали, проповеди, почитане или поклонение пред Бог или божества, жертвоприношения, транс, инициации, погребални служби, брачни церемонии, медитация, молитва или други страни на човешката култура.

„ПЛАНЕТА“ – ПЪРВА / ВТОРА / ТРЕТА / БЪДЕЩЕ – ПЪРВА ЧАСТ / ВТОРА ЧАСТ / ТРЕТА ЧАСТ / ГЕНЕТИКА – 14 500 / МИСТЕРИЯ

ВРЕМЕ,

„Какво се случва по българските земи?, на този въпрос можем да отговорим поглеждайки назад към близката ни история, свидетели на споделена във времето информация /с не по-малко актуалност/ за богатството на България, което е неизмеримо. Заговорим ли за богатство, тепърва се открива в духовен аспект от центъра на света не религията, не възможностите за изхранване на неспособни да полетят, препятстващи тайните, но духовността – единствената е стъпка напред, разбира се без посредници, медиатори, подставените лица пред Духа на България на планетата.

Информацията очаква своето и ще бъде приета сърдечно, по човешки от родените под нейната светлина.“

СИЛА,

В процес на задълбочено изследване факти от историята на България, имаме достатъчно информация да направи темата в размер на стотици, хиляди страници научен материал, исторически, религиозен според видяното от историята към религията при еднаквост между получения политически резонанс, съобразен към невидимото пространство. Политиката и религията са свързани с интереси, за сметка разбира се на последната, изоставена в търсенето на истината и изолирана през годините по една или друга причина. От друга страна имаме информация, позволяваща оформянето на непозната картина по обясними причини, която е неприемлива – в центъра, да бъде България и което е факт, злепоставящ свързани помежду си държави, техните им народи, обяснено чрез поставените задачи. В началото – Бог беше в Словото и Словото, беше у Бога. Духът на България не само съзрява бързо и се възстановява, но възвръща свойствата си в духовния свят. Последният, който е невидим за нас, в непозната земя, забравена по една или друга причина, без да сме я загубили и която, през цялото време очаква съзряването, волята на решението ни да знаем, да можем, да го направим.

ЗАЩОТО,

Времето приближава, изучава действията, очаква решенията ни. Въпросите получават отговорите си почти веднага; от своя страна информацията става достъпна, необходима, търсена, като загадка на сътвореното върху камък, който е на здрава основа. На здрава основа е логиката, споделяща словото. Ние не можем да продължим към познанието, без да имаме белезите на следващ етап

от развитието, получаващи достъп чрез словото /между нас/, което споделя за качествата. В състояние сме на преход, който е позволяващ на цивилизацията човешките качества. Говорим за безкрайно число, тъй като ограничение няма. Използваме също възможността, да разберем за случващото се на друго ниво и където разумът е част от материята на този безкраен човешки & ангелски свят.

Земята ще преживее промяна с преход към единно съзнание, съединяващо разума по такъв начин, когато ще се окажем в друго пространство, измерение и с други потребности. Това са глобални процеси, потайни, съсредоточени в извличането на мъдрост от сегашния свят. Осъзнаването от своя страна, ще ускори духовното ни израстване в същото, оставащо време на красивата ни планета Земя.

Промяната ще протече хармонично.

ДЕН „АДЕТ“

Учени се обединяват около тезата, че има много признаци, че по българските земи е съществувала цивилизация, която е била в пълен разцвет още преди времето на Древен Египет.

В галерия **Credo Bonum** беше представен предпремиерно филмът „Забравена цивилизация“, който е заснет по време на научно посещение на светилищата на Белинташ, Харман Кая и Татул в Източните Родопи. В екипа участват проф.

Ана Радунчева от Археологическия институт към БАН, археоастрономът **Робърт Бовал**, геологът д-р **Робърт Шок** и астрофизикът от НАСА **Томас Брофи**.

След прожекцията зрителите имаха възможност да разговарят по скайп с **Робърт Бовал**. В разговора той сподели, че „в България има изключително интересни праисторически обекти с конкретни астрономически характеристики, които наподобяват това, което откриваме в Египет.

Интересното е, че някои от обектите в Северна България са датирани в епоха значително по-стара от традиционното ни разбиране за египетската цивилизация и може да се окаже, че влиянието е дошло от българските земи към Египет.”

Също така археоастрономът разказа легенда, според която египетския сфинкс е бил посветен на фараонска жена от Тракия на име Родопи.

От свое име и от името на колегите си д-р Шок и д-р Брофи, Робърт Бовал изрази възхищението от обектите, които са посетили в България. Със съжаление учените са установили, че тези обекти са почти неизвестни извън страната, затова искат да помогнат да се даде една по-голяма международна гласност за българските обекти. „Международната научна общност не знае какво се намира в България. България е *terra incognita* за нас.”, каза професор Бовал.

„Следващата стъпка е да предприемем по-задълбочени проучвания, обстойни геоложки и астрономически проучвания.”, сподели археоастрономът.

Той направи и важното уточнение, че с неговите колеги нямат за цел да дойдат и да превземат работата на българските учени. „Напротив! Искаме да използваме това, което те са създали и да му дадем международна гласност, независимо дали ще е през публикации, телевизия или интернет, защото това което имате в България представляват изключителни обекти, за които си заслужава светът да научи.”

Продължаваме систематизирането на информация, която е свързваща исторически факти, писмени сведения – пиктографски знаци, археологически паметници, възвръщащи не само достойнството на България, същевременно позволяващи ѝ пространна, духовна перспектива. Последната, която по една или друга причина все още липсва при изкривяване на историята, отпреди раждането на нова от пепелищата ѝ – онези, които ще ги намерим във всеки от нас.

Без да сме ревизионисти по никакъв начин, каквото и да означава, намираме истината на същото място. Ако все пак е извършено злодеяние при липсваща власт, каквато е съдебната срещу всяко социално, обществено, религиозно и нравствено престъпление, лишаване, обругаване, злепоставяне, укриване, затаяване, остава крепка възможността – диамантът, скъпоценният камък, богатството, благородните качества, да бъдат показани чрез историята на тяхното тайнствено раждане в човешкия свят. Светът ще погледне към земното ни богатство със сигурност, ако знаем България като място на тайна с магически ритуали, въпреки отстраняването ѝ по пътя на логика по обратен път и на същото място към духовното естество, материалните и духовните ценности, качества, производни. Чрез изкуството на граматиката предлагаме немислимото между нас, сакраменталното, съхранено и предоставено.

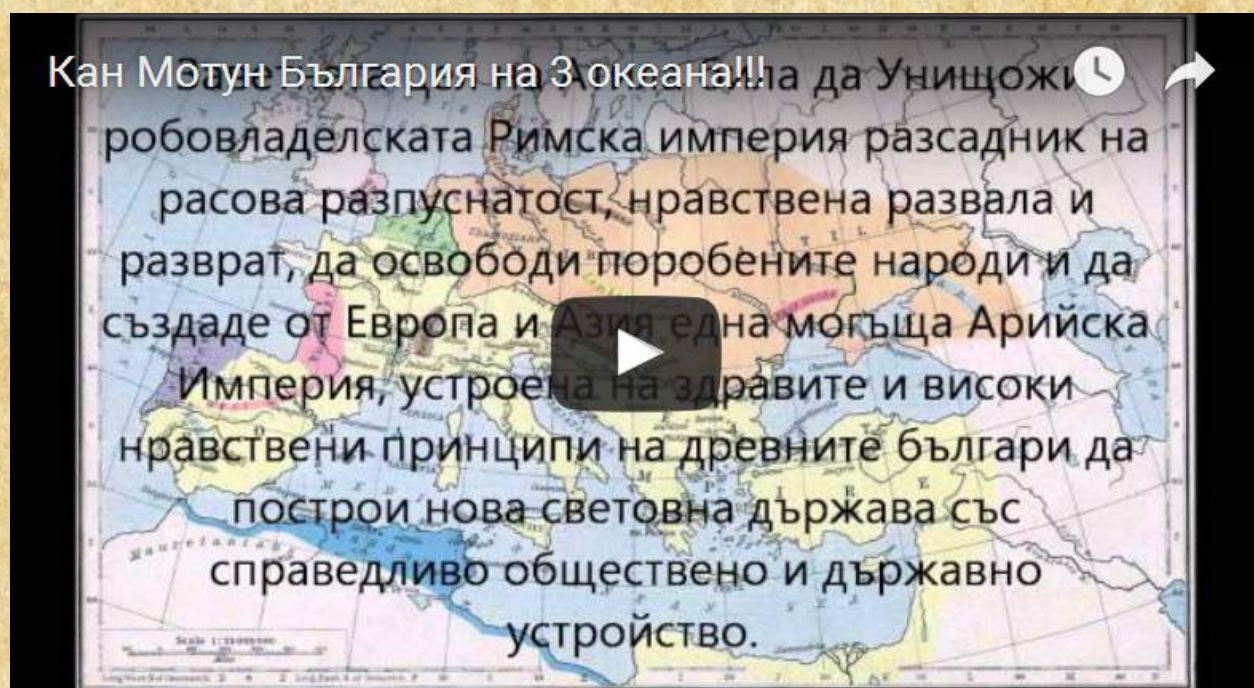
Възможността – доказано братски народи, да са извършили злодеяние вероятно по навик, чрез подмяна и по обясними причини, срещу благородните качества е голяма. Още повече, че от тези богатства е грабено, които са радвали новите собственици преди да се разбере за набързо напечатани книги, ръкописи, куриозни предания, изкривени по мистериозен, недопустим, унизителен начин. За да достигнат до нас в този им вид на zlepоставящи човешкия род логически ръкописи, обругаващи човешкото раждане, водещо към далечни и близки земи на раздори, противопоставяне, изкривяване. Ако уважаваме себе си, първото нещо и което ще го направим е – да разберем истината за случващото се с нас. Ние сме при основата и имаме методите, показваме начина, което е позволяващо перспектива със съответните резултати.

ВЛАДЕТЕЛИ, КАНОВЕ, ХАНОВЕ

Кан Мотун създава най-голямата империя в човешката история. Около 198 г. пр. Хр. – великият български владетел кан Мотун (200-174 г. пр. Хр.) – от рода

Дуло и син на Кан Тюмен, завладява Китай за 200 години, като пленява император Лиу Панг с 320 000-та му армия и поставя Китай във васална зависимост. Кан Мотун през II в. пр. н. е. владее 27 народи от Каспийско море до Великия океан, включително Япония до Кашмир на юг. Кан Мотун, на китайски Мо Дун или Маодун, е основател на империята Хунну и първият владетел, който е назован с титлата „кан“, макар, че владетелите на Хунну се наричали „шанюй“. Според исторически сведения той е от рода Дуло, вероятно и негов родоначалник. Управлява в периода 209-174 г. пр. Хр.

ДРУГИ ВЛАДЕТЕЛИ – Кан Тюмен / Кан Ишка / Кан Атила, назован „Бич Божий“ / всичките от рода „Дуло“.

КРАТКА ИСТОРИЯ

– След последния световен катаклизъм, известен със загиването на Атлантида, Основателите решили да преместят Луната като небесно тяло, което да балансира Земята и спомага за развитието на планетата, интелекта, да донесе светлина. / – Това небесно тяло е открито, проектирано, моделирано и поставено в орбита около Земята преди 11000 години. Известно е като „Луна“ и никога не е било близко до нас. / – При поставянето му в орбита на Земята, се образува огромна приливна вълна, която предизвиква всемирен потоп. След преместване

на Луната на предвиденото ѝ място, водата се оттегля. Потопът продължава в различните области на Земята до 50 дни. / – Няколко хиляди години след това, на Земята са изпратени учители за развитието на цивилизацията. Един от центровете е в древен Египет. / – По различни причини, един от първите посветени впоследствие и главен учител в Египет е с маска на лицето си. Маските са с образ на лъв или котка. / – В негова чест е построен Сфинксът на Египет. Оригиналният вид, е с лъвска глава. / – Учителят живее около 800 години. Малко преди преминаване в другото измерение, той идва в Странджа планина. Оттук нататък се открива технология за връзка с Вселената, която ще се покаже само на посветени, когато човечеството е готово да го приеме. / – Този район е известен в Египет като един от главните доставчици на заредени метали, полезни изкопаеми, минерали, кристали. / – Материалите позволяват изработка на египетските цилиндри, използвани масово. / – Времето за връзката с Отците и основатели наближава. / – В началото само неколцина, ще са посветени. / – Скоро след това ще се развият събития, засягащи планетата, цялото ѝ човечество. / В резюме, информация.

Разбира се, всичко изглежда фантастично и непостижимо. **Бастет** (Баст) е богиня от пантеона на египетските божества пред Бога, заобиколен от множество ангели – боговете са ангели. По-късно ангелите се определят със собствени имена, ангелски войнства. Бастет е покровителка на радостта, любовта, плодородието и веселието. Покровителка е на бременните жени. Нека видим част от историята на **Хор, Богът – Слънце** на Египет отпреди 3000 години пр. н. е., която е следната:

25 ДЕКЕМВРИ; 12 ГОДИНИ; 12 УЧЕНИКА; ИСТИНАТА, СВЕТЛИНАТА, АГНЕЦЪТ; ЧУДЕСА

– *Хор бил роден на 25-ти декември, от девицата Изиди Мери. / – Неговото раждане е съпроводено от звезда на Изток, която кара трима кrale да я следват, за да се поклонят на новородения Спасител. / – На 12 години е Учител на заблудени деца. / – На 30 е покръстен от лице, познато като Анап и така започва мисията Си на духовен Водач. / – Хор има 12 ученика /последователи/, които пътуват с Него при излекуването на болни, различните чудеса, ходене по вода. / – Хор е познат с много имена, като „Истината“, „Светлината“, „Богопомазан Син“, „Божий Пастир“, „Божии Агнец“ и други. / – След като е предаден от Тифон, Хор е разпънат на кръст, погребан и след три дни Възкръсва.*

Тази история, като че ли ни е позната?

Център на култа към **Бастет** е град Бубастис, намиращ се на изток от делтата на река Нил. Там според Херодот се намира един от най-хубавите храмове със статуя на богинята, която е Слънчево божество, дете и същевременно ангел.

ТРАКИ – УИКИПЕДИЯ (българска, вярното е показано) **Траките** са етно-културна общност от племена, населявали областта от **северноегейско** крайбрежие (вкл. островите **Тасос**, **Самотраки**, **Лемнос** и **Имброс**) до **Карпатите**, от **Черноморското** крайбрежие до р. **Морава** и земите в Северозападна **Мала Азия** (съвременните територии на **България**, **Румъния**, **Молдавия**, **Беломорска Тракия** в **Гърция**, включително **Анатолия**, **Поморавието** и част от **Македония**).

Траките живеят на отделни **племена**, **всяко от които се стреми** да запази **своята самостоятелност** и да образува **отделна държава**.

След като римляните завладяват териториите на траките в средата на 40-те години на 1 век, през 45 г. е създадена римската провинция **Тракия**, която граничи на запад с провинция **Македония**, на север с **Дунав**, на юг с **Бяло море**, **Дарданелите**, **Мраморно море** и на югоизток с **Витиния**.

Многократните нашествия на **хуни**, **готи**, **келти**, **сармати** и **славяни** в периода IV – VI в. в тракийските земи, съпровождани с процеси на елинизация и славянизация, довеждат до намаляването числения състав на тракийските племена. Потомците на траките заедно с останалото население живеещо на територията им, формират българския етнос.

Археологически данни сочат, че в Анатолия и Тракия се установява могилна култура към края осмото хилядолетие пр. Хр. при устието на река Марица. Въпреки отсъствието на аргументи, се отхвърлят забележителни резултати от изследвания, които показват проливите – Дарданели и Босфора като място на природен катаклизъм, превърнал сладководните езера Черно и Азовско в морета. Поразяването на обширен географски район чрез внезапната поява на население, което единодушно сменя своите духовни и културни приоритети, може да се случи единствено след катастрофа. От своя страна въпросът с езика на траките и до днес не е разрешен, тъй като не е достигнал до наши дни и опитите той да бъде реконструиран, са затруднени заради оскъдните сведения намерени върху писмени паметници, умишлено, които са заличавани.

А – За първи път името “траки” се споменава от **Омир** в песен на “**Илиада**”,

където с това име е обозначено населението на Херсонес: "...А пък *Пейрой* с *Акаманта* предвождаха всички траки, мирно живеещи покрай *Хелеспонт*.". Тук не става въпрос за цялото население. Името "траки" е събирателно от множество племена, които **не се различават** по етнос, докато носят имена на **царско-жречески** династични фамилии: *Одриси*, *Гети*, *Трибали*, *Едони*, *Беси*.

Б – Траките се споменават за първи път от *Омир* в стих 434 от Десета песен на „*Илиада*“. В „*Илиада*“ на *Омир* е записано, че траките идват от *Хелеспонт* и са били на страната на *трояните*. В книга IX на „*Одисеята*“ се споменава за тракийското племе *кикони*, тъй като *Одисей* минава покрай техните земи на връщане от *Троя*. Голяма част от написаното в българската Уикипедия за траките, не е четимо като коректно, за да бъде споделяно.

ПЪРВА ЧАСТ / ВТОРА ЧАСТ / ТРЕТА ЧАСТ - ПЛАНЕТА

1 – В началото Бог сътвори небето и земята, а земята беше безвидна и пуста, и Дух Божий се носеше над водата. И рече Бог – да бъде светлина, и светлина озари първом България като място добро за живот, където водата произведе злак и трева за храна на земните твари, райските обитатели. Направено бе и Духовното царство, Дух Божий се носеше над водата и озаряваше съвършенството на духовния свят. Духовното царство предваряше всичките времена. В шестия ден Бог произведе човека – видя го добър плод и произведе от него жената – прабългарката. Даде им място прекрасно за живот в центъра на земята; произведе духовен народ от двамата в Рая на безвидната и пуста материя, преди да се родят обитателите – мъжът и жената.

2 – Наплоди се земята с духовен народ. Започна се с изучаване на земята, на земната твърд, природата, под ръководството на Бога и на небето, и на земята. Израстнаха велможи, князе, богове родени от Бога във власт като ангели – спуснати чрез познанието, себепознанието, науката в целия блясък на тържествената награда, която Сам Бог я направи – да бъде.

3 – В началото бе Словото, Което беше у Бога и Бог беше в Словото, Което е родено преди всичките времена. А Дух Божий се носеше над земята в целия блясък, накрая позволяващ познанието да се роди между ангелите.

Човеците все още бяха ангели, на небето и на земята.

4 – Настъпи времето. Човек се събуждаше с времето и си лягаше с него. Мъжът и жената бяха от ангелите, изпратени на земята. Творецът направи

подобни Нему от отражението Си – направи ги богове. Това бяха българите – можеха всичко, буквално владееха времето и пространството.

5 – Написаха се първите страници на живота, както и последните преди първото време. Човек беше във времето между първото и последното, си направи пристанище. Това беше България – пристанището към Рая, която подготвяше ангелите.

БЪДЕЩЕ

Преминаваме неусетно към него чрез настоящето, позволяващо човешкото ни пространство. От миналото към неизвестното настояще прекриваме границите; живеем заради тях и посрещаме спомените с нестихващи водопади към съзерцанието. Съзерцаваме този прекрасен, човешки свят. Изследваме информацията за различни процеси отдалечени от миналото към резултатното бъдеще, позволяващо животът да продължава и което е свързано с нас.

Бъдещето, отнесено към България е в короната на познанието, при дървото от Райската ни градина в царството носещо мирозданието, във вратата като качество на Земята, плод на човешката цивилизация. Тепърва ще бъдат изследвани фактите, говорещи за промяна започваща от България, при основите на Алфата и Омегата, и което е свързано към процесите представляващи неделима част от всичко това. Ние сме ангели – обяснено, **което е предварително с факти** от историята на Земята в частност и на България, исторически през милиони години, от които знаем за изключително малка част.

Разбира се идва времето на промяна, която има своето си начало и възгласът от България постепенно се очертава на небосклона на планетарното ни небе, на земната цивилизация. **Земята е с безкрайни възможности**, чиито пътища са безкрайни. В началото сме на преодоляване на процеси, наложени според времето върху него и заради него. Разкриват се тайни от мирозданието на Земята, която свидетелства сакраментално и че сме на прага на еволюционна промяна в истинността към духовния свят, започващ от нас. Показахме фактите, че отнесено към България разполагаме с данни за цивилизационен живот **отпреди 1,4 милиона години**. Това е технически срыв за наука изследваща данни отпреди хиляда години, когато се дават 1300 години / 13 века, не историята от 50 века заради незавидното положение по редица причини, което все пак се променя, а ние сме при основите.

Какво е отнето? – всичко, но е запазено **бъдещето, короната**. На Земята всяко богатство е споделено от алчността – **заради първородния грях**, показващо по такъв начин света. Земният свят е сегашният свят, носещ своята острота и чиято суетност покрива истинността, където фактите позволяват споделяне към безкрайно число.

Съвсем естествено е предлаганото, търсеното, намереното да бъде обявено по агресивен път за ревизионизъм повтаряно многократно, създаващо острота на усещането за мрак – на хората се предлага мрак, заместващ предишната светлина. В реда на нещата, се обуславя вреда на засегнатите, застанали крепко на колоси върху миражи на приобретението и което, изцяло лишава последните по такъв начин, че първите и последните ще забравят за майка си от историята на България, ще получат съответните им награди с признание от съвременните „научни среди“, накрая името им ще просветлява над поколенията като гробница от варосани камъни, притоплени като хляб под небесните птици. Това ни открива пространството и когато, ще получим признание за възможностите на всеки от нас, достатъчно

и което е позволяващо всеки от нас, да се роди свободен в човешкия свят.

Достойният ще се изправи; няма да се срамува, да се спасява, да търси, да бяга, да се сражава, да умира никому неизвестен за своите и децата си, запомнящо се. Ще се измислят новите песни, новата музика с нови тропари към нови хвалебствия, направено от новите автори на съвременника – свободен да твори за народите по света. Всичко това ще покрие Земята със скъпоценните камъни на нова съзнателност, която е изливаща от недрата реки на признанието за /красотата на/ човешкия Рай. От друга страна, ще бъдат заличени различни звезди, богове, междинни слънца, светеци креатури на небосклона върху историята, в обществото и на човеците, на сенките покрай миражите – всяващи мрак. Ще се напишат карти с пътища от звездната магистралата на Бога и на Небето, и на Земята; ще говорим за Космоса; ще получаваме резултати – на тайнството, на магията заради времето, въпреки него, по изключение. Непотребните ще се изправят малко

преди това, да изригнат с вулканите си от купища към пространството, своеобразно създаващи навизите във всеки от нас. Можем да се погледнем, какво представляваме ние – част от човешката цивилизация. Не знаем кои са засегнатите, своеобразно посегнали върху истината, която от своя страна се укрива, изгаря, унищожжава. Това не е работа на [АРХЕА Пресвета Богородица](#), да губи време от материята на света със съответните резултати. Ние сме от друг свят; имаме друго пространство.

ВИНАГИ ЩЕ НИ ИМА

Васил Томов е инженер, получил образованието си в някогашния Съветски съюз. Работи в българското търговско представителство в Ню Йорк. Постепенно започва да проучва непознати страни от българската история и достига до изводи, известни, но скривани от т. нар. официална наука. Като това, че родът Дуло стои в основата на цялата човешка цивилизация.

– Г-н Томов, защо твърдите, че българите са най-уникалният народ на Земята?

– Ние, българите, притежаваме специфичен геном. Надарени сме с високи интелект и духовност, много положителни качества. Постигнали сме високо еволюционно ниво на развитие, но имаме и недостатъци. Наш дълг е да успеем да изясним своите проблеми и да се отърсим от това, което ни пречи.

– Посочете конкретни факти, които доказват тези положителни качества?

– Отдавна изследвам същността на българите и в частност рода Дуло. Твърдя, че съвременните ни представи за понятието „род Дуло“ са твърде **ограничени и материалистични** в сравнение с **мисленето** на древните българи, които са притежават **висока духовност**, отворени към Космоса в осъществяване на диалог с представители от Космическата йерархия.

– Искате да кажете – с извънземни?

– Понятието „извънземни“ е свързано с **геоцентризма** – по-точно е да се каже с представители на различни космически култури/цивилизации. От това произтича, че понятието „род Дуло“ надхвърля границите на нашите съвременни представи за роднинска връзка „родител – деца – внуци“ и би следвало да се свързва с Космоса, с предхождащите ни култури.

– Официалната наука някак се плаши да говори за Лемурия и Атлантида,

дори твърди, че те не са съществували.

– Официалната наука твърди това, което съответства на материалистичната ѝ същност. Родът Дуло е управлявал при лемуриите, след това при атлантите, по-късно и в нашата раса. В такъв случай е естествено да приемем, че родът Дуло има „божествен“ произход. Представителите от рода Дуло са изглеждали като богове и са приемани като такива от тогавашните човешки същества.

– Защо ние днес не сме като тях, нали българите сме техни наследници?

– Отговорът на този въпрос е дълъг и започва от най-дълбока древност. Български владетелски родове (от рода Дуло и др.) са създавали и управлявали огромни империи и държави. Позитивната страна на този процес е, че български хански родове са умеели да организират добре държавата. Всеки отделен жител е знаел своето място, задължения и отговорност, и се е гордеел с принадлежността си към своята държава. Практически тези владетели са нямали съперници, накрая вероятно са нарушили Космическа закономерност чрез „Силата“, с която са разполагали – им е била предоставена. Достига се до мания за величие, противопоставяне.

– А някои от тези български владетели се стремят да покажат своето „величие“ преди всичко пред българската държава, от която са произлезли и са въвели във военни действия огромни маси хора. Противопоставянето между български владетели в древността вероятно е една от основните причини, от които произтича съвременното ни „падение“. Например така наречените хуни, възглавявани от Атила от рода Дуло, разрушават боспорските градове и унищожават Боспорското царство, управлявано в същото време от владетели от същия род Дуло.

– Причиняват огромни страдания на хората, населявали големи европейски територии, през които са преминавали. И от тогава е останало това понятие „хуни“ като маса (тълпа), която унищожаваше всичко по своя път. Друг пример е противопоставянето между държави, управлявани от различни български владетелски родове. Например монголите, ръководени от Чингизхан от рода Дуло, водят продължителни войни с Волжка България. Внукът на Чингизхан – Бату (Батый), превзема и разрушава Волжка България, ръководена от друг български род; преминава през Киевска Рус, ръководена от Рюриковичи от рода Дуло и продължава към Западна Европа.

– Искате да кажете, че днес ние изплащаме греховете си?

– Не само. Поредното сериозно натрупване на причина и следствие, вероятно се продължава при Борис I, който под натиска на Византия приема гръцкото християнство. За да запази властта си, избива 52 български владетелски рода. Тези събития, както и преследването на богомили са отключили изплащането на дълга при българите чрез страдание.

– **Доколкото разбирам, сегашното положение на българите в собствената им държава е резултат от „Его“-то на предците?**

– Да, така е. Българите в древността са били толкова организирани и силни, че по същество не са имали достойни противници. Това е породило в тях чувство за превъзходство над другите. Следват претенции за величие и властване, и произтичащото от това – противопоставяне, натрупване на дългове, резултат от което е съвременното „падение“ и страдание.

– Българите са жители на най-мощната държава в миналото, били са горди с нея, но гордостта е преминала постепенно в надменност. Това ни предположение се основава на последвалите събития, като „смачкване“, „пречупване“ на българската гордост – в продължение на близо 500 години българите сме тотално обезправени. Около 20-25 поколения загуба. Освен това почти всяка от съвременните държави, в това число така наречените Велики сили е заимствала части от българската история, абсолютизира и ги присвоява. Разбира се, в случая българите трябва да изчезнат, за да остане **историята повторена** хиляди пъти, която все още не може да стане истина.

– **Дайте примери, докажете, че сте прав за това, което твърдите?**

– Нека да уточним – не доказвам, но показвам/онаглеждавам. Могат да бъдат посочени много примери. Да погледнем към Франция, която се счита за една от „Великите сили“. Би ли се съгласила тази да признае, че първата ѝ държавност е създадена от български владетели от рода Дуло – Меровеи и неговите наследници – меровингите. Както и че през всичките 1500 години след това французите са използвали български троични знаци; че съвременната френска гордост – автомобилите Ситроен и Рено са с емблеми от български знаци.

Натискът за унищожаване на българите и българската държавност върви по няколко направления. 1 – От една страна, чрез изгонване на българите от България – напусналите България надвишават 3 милиона, точната цифра не е известна. 2 – Чрез поддържане ниво на крайна бедност за основна част от българите. 3 – Чрез физическо унищожаване на останалите в България с

ликвидиране системата на здравеопазване, образованието, културата.

– **Има ли светлина в тунела?**

– Винаги има. Има и още нещо – територията на България е **уникална**. Много народи се стремят към тази земя. Намерено е мирно решение на „проблема“ чрез унищожаване на българите, т. е. необходима е България, но без българите. Това се осъществява по много пътища, на територията на страната.

– **Оптимист ли сте, или песимист?**

– Нашата най-голяма сила е **духовната**. Каквото и да се случи в материален план, нея винаги ще я има. Включително българите, защото те са **в основата** на човешката цивилизация. Ние, българите, е необходимо да осъзнаем, че не следва да разглеждаме страданието като беда, но като път за преодоляване на причината.

– В момента властва тотално дезинформация за историята на страната. Тя е насочена срещу българите, които са в основата на човешкото общество, на Българската държава. Дезинформацията продължава да властва докато народите разберат, че българите не ги застрашават, но ще ги спасят в предстоящия преход.

– Има и още нещо: историята на българите започва от елементарни частици – ние сме продукт на Космическа одисея, която има материално проявление поне от 13-14 милиарда години. Топологията на елементарните частици има същите знаци, които българите използват от хилядолетия на територията на България; същите знаци ги виждаме в Плиска и Преслав.

Същност на българите – „Величие” и „падение“

Ние, българите, сме в процес на страдание повече от 1000 години (с незначителни изключения). Съвременната историческа наука, разглежда събитията на този процес поотделно. Например, по редица причини България пада под византийска власт. След 200 години се освобождава и започва своя възход. След това пада под турска власт. За съвременната наука няма връзка между причините за падането под византийска власт и съвременното състояние на България.

В настоящото изследване ще се докоснем до същността на проблема като разгледаме целия този процес като едно цяло – от материалистичното „величие” на българите, до съвременното „падение” свързвайки минало, настояще и

бъдеще. Като вървим по следите на владетелския знак на рода Дуло, ще разкрием истинската история на българите и причините, довели до това състояние.

1. Човекът е космическо същество.

Формулираме: ние, разумните човешки същества от вида Хомо сапиенс, сме космически същества, пребиваващи на планетата. Съвременната наука не изследва този проблем, тъй като той не се вмести в нейната парадигма. За потвърждаване на това, нека разгледаме научните данни.

Съотношението между размерите на Вселената (около 13 млрд. светлинни години) и планетата Земя е около 10¹⁹, т. е. 10 000 000 000 000 000 000 към 1.

Планетата Земя се намира в периферията (в един от ръкавите) на галактиката Млечен път. Съотношението между размерите на планетата Земя и човека е около 10⁷. Следователно съотношението между размерите на Вселената и на човека е около 10²⁶.

Възрастта на Вселената според съвременната наука е около 13-14 милиарда години, а разумният човек от вида Хомо сапиенс се е появил преди около 150 хил. години. Съотношението между съществуването (възрастта) на Вселената и появата на разумния човек е в порядъка на около 10⁵, т. е. 100 000 към 1.

За съвременния човек практически е невъзможно да си представи и възприеме цифри от такъв порядък. Затова при подобни случаи се подхожда по следния начин: възрастта на Вселената се приравнява към 24 часа и се изчислява кога се е появил човекът? Отговорът в този случай е: в последната секунда.

2. Знаци. Тридесет групи знаци на българите.

За съвременния човек знакът е преди всичко двумерна рисунка, тримерно изображение. Знаците са разгледани от специализираната литература, но постигнатото познание **не предлага** подход за изясняване същността на материята на знака. След като можем да констатираме присъствието на знаци от най-високо и ниско ниво на Космическата Йерархия, то би следвало да приемем, че знаците съществуват обективно на всички нива. Те са многомерни и холограмни, но ние ги възприемаме материалистично и ограничаващо ни. Йерархията на знаците като част от Космическата Йерархия притежава свойството на изключителна сложност. Изображението на знака има обективен характер, защото нанесено върху устойчив носител като камък, керамика, се

пренася през хилядолетията без изменения и ние го виждаме във вида, в който е бил изобразен от своя създател.

Що се отнася до съдържанието на знака, нещата са по-сложни, защото съвременният човек до такава степен се е сраснал с използваните системи, че е невъзможно да си представи живота без тях. От друга страна информационното съдържание на троичните знаци на българите и информационното съдържание на знаците от съвременните азбучни системи е толкова различно, че ги прави несъпоставими.

Отношението на съвременната наука към значението на знака се разкрива с термина семантика, която е „*дял от езикознанието изучаващ значението на думите и на техните части*” [Милев и др. 1979: 654]. Ако използваме това определение към съвременните азбучни системи, то следва например, че семантиката на знака от буква „А”, която има определено изписване със звуково произношение, означава единствено – „А”, същевременно има същото, единично значение (съвременната наука не допуска съществуването на друг смисъл, видяно в езотеризма).

Знакът е носител на дълбоко съдържание от значения, но да се проникне по същността и в дълбочина е подходящо използването на термина информационна наситеност, плътност. Това означава, че всеки отделен знак има различна плътност и тежест, наситеност в съответствие към нивото от Йерархията на знаците.

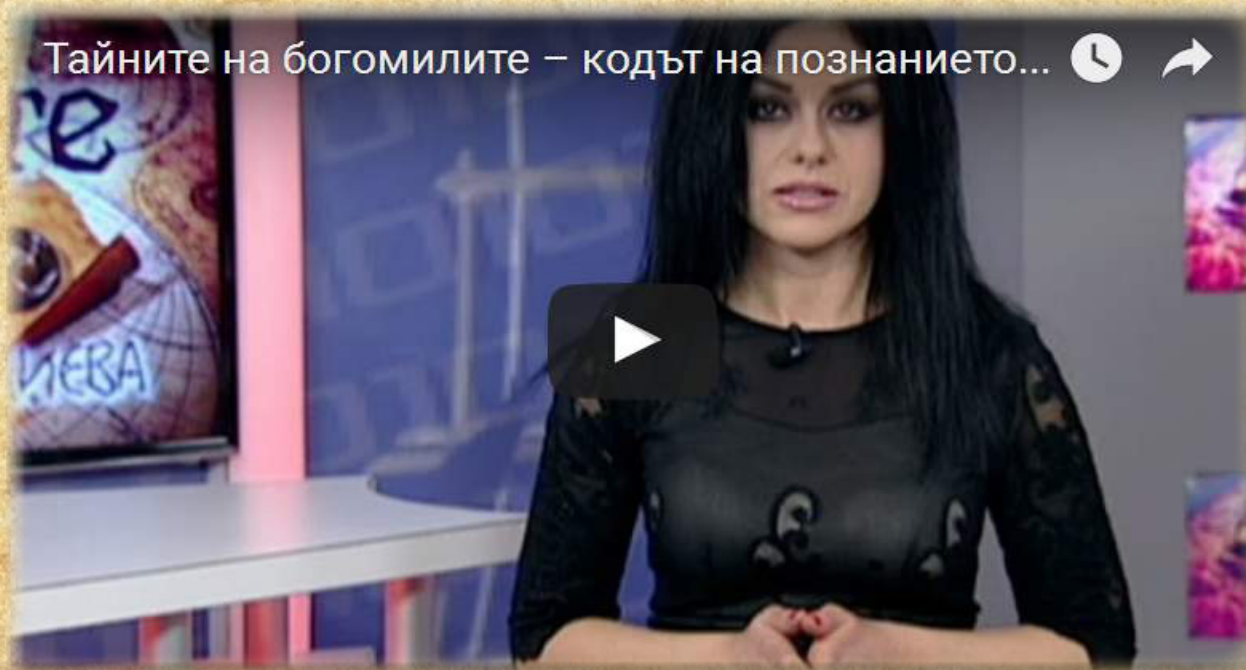
Да направим накратко сравнение между българските и използваните знаци от пиктограмите, идеограмите и съвременните азбучни системи. Вече установихме, че знаците от съвременните азбучни системи имат единично информационно съдържание – една буква. Знаците от пиктографското писмо имат по-висока информационна наситеност – съдържание на пиктограмата – образ, най-общо казано – дума. Знаците от идеограмното писмо имат информационна плътност и тежест, съответстваща на целта. При българите знаците имат високо информационно ниво, защото символизират троичното ниво на Космическата Йерархия. За тяхната информационна наситеност няма измислена дума, затова използваме известното и достъпно понятие – знание.

Често се задава въпросът за различните знаци при българите? Отговорът на този въпрос не е еднозначен. Владетелските – троични знаци, са заемали особено място сред знаците в древността. Преди всичко да отбележим, че съществуват

сериозни различия между съвременното и древно разбиране за знак на владетеля. А ние не можем да вникнем в мисленето на хората в древността, затова ще използваме достъпните примери. Трите имена (лично, бащино и фамилно) представляват една от основните личностни характеристики на съвременния човек. Фамилното име е носител на родова памет за няколко поколения. На пръсти се броят фамилиите в България, които могат да се похвалят със столетна традиция. Да обърнем внимание, че днес личността оценява трите си имена и смяната е рядко явление.

В древността освен името съществува специален знак, особено при владетелските родове. Историята е запазила информация за смяната на владетели, но не и за смяната на родовия знак. Последният е носител на памет представляваща информация, която се утвърждава през вековете.

Да подчертаем, че използването на родовия владетелски знак на рода Дуло няма случаен характер и е **обективен критерий** за истинност – онагледява връзката на съответния владетел с рода Дуло и неговия основен, български произход.

ЗНАКЪТ НА РОДА „ДУЛО“

Досегашните ни изследвания водят към извода, че съвременните представи за понятието на рода „Дуло“ са твърде ограничени и материалистични в сравнение с мисленето на древните българи, които са притежавали значително по-висока

духовност; осъществявали са пряк диалог с представители от Космическата Йерархия. Следователно понятието на рода „Дуло“ излиза от границите на съвременните представи за генетична, роднинска връзка от вида „родител – деца – внуци“ и следва да се свързва предимно с Космоса към предхождащите култури, цивилизацията.

Очертават се две направления на понятието на рода „Дуло“ и неговият произход:

– атланти, преди и след унищожаване на техните раси, които активно работят за еволюционно израстване на човешките същества;

– представители, дошли от Космоса в помощ към еволюцията на човешките същества.

Доколкото е известно, родът Дуло е управлявал при лемуриите, след това при атлантите, по-късно при човешката раса. В такъв случай е естествено да приемем, че родът Дуло има „божествен“ произход и би следвало да е свързан с българското представяне. Всички от рода Дуло са изглеждали като богове и са приемани за такива.

Да подчертаем отново, че използването на родовия владетелски знак на рода Дуло няма случаен характер и е обективен критерий за истинност – той онагледява българския произход на всеки владетел, носител на знака на рода Дуло, който е надживял времето и ни показва истинската история. Боговете, представяни със знака на рода Дуло, би следвало да са свързани с троичността и предхождат появата на род Дуло на физическо ниво, т. е. знакът на рода Дуло ни дава основание да направим извода, че в древността представителите на рода са били в контакт с човешките същества, изглеждали са като богове и са запечатани в паметта на поколенията като богове.

1. Същността на българите е неразривно свързана със същността на троичните знаци. Понятието „българи“ на ниво семантика е твърде късно и се отнася за ограничена част от българите по същност.

2. Културите/човешките общности, които са използвали троични знаци от палеолита до наши дни, са континуитивно свързани с българите.

3. Използването на знака на рода Дуло – Т.11, на ниво богове и владетели свидетелства, че тяхната същност е свързана с рода Дуло, а те са представители на рода Дуло.

4. Използвани знаците на българите и в частност на рода Дуло, позволява да се докоснем до истинската българска история и предоставя възможност за нейното пълно възстановяване.

5. Изследването на знаците позволява събиране на историята в едно цяло, като отделните държави и общности ще бъдат разглеждани като части от цялото.

4.1. Ние, българите, притежаваме специфичен геном, български ген; надарени с високи интелект и духовност, положителни качества; постигнали високо еволюционно ниво.

4.2. Българите в древността са толкова организирани, че по същество не са имали достойни противници. Това е породило чувство за превъзходство над другите.

4.3. Българите, които са жители на изключително мощната си държава, са горди с принадлежността си към нея, но гордостта им преминава в надменност.

4.6. Територията на България е уникална на планетата Земя с уникална и силна позитивна, духовна енергия. Стремещт е да се отнеме тази територия, тъй като е необходима България, но без българите.

4.9. Известно е, че предвид ниското ни еволюционно ниво, единственият начин за еволюиране е страданието.

5. Бъдеще. Нашето съзнание е ограничено в рамките на тримерно пространство и линейното време, липсва възможност да прозрем и сме лишени от възможност да погледнем към бъдещето.

НЕОЛИТНО СЕЛИЩЕ НА 8000 ГОДИНИ В БЪЛГАРИЯ

1 – Neolithic village hidden beneath Bulgaria: 8,000-year-old streets and rows of two-storey houses unearthed / DailyMail

Village was built 8,000 years ago by Neolithic farmers near Mursalevo. So far, three parallel streets have been found, plus 60 large, tall houses. All were two storey, reflecting how advanced the civilisation was Houses were deliberately burned down, suggesting somesortofritualfollowedbythepeople,whowerethoughttoworshipafertilitygoddess.

The stereotype of Stone Age men was cave dwelling brutes rather than sophisticated town planners who lived in two-storey houses. But archaeologists have uncovered the remains of 60 large houses built 8,000 years ago as part of a Neolithic village, in south west Bulgaria.

Thought to be built by farmers, the part of the village that's been excavated so far, has three parallel streets with homes spread over five acres (215,278 square ft or 20,000 square metres). The later part of the Neolithic village also features a ditch that could be used as a canal, as a type of a port for boats

The remains of 60 large houses – all two storeys high – have been discovered as part of a Neolithic village built 8,000 years. The image above shows the extent of the village so far, which is currently being excavated by archaeologists in south west Bulgaria. They have found three parallel streets spread of five acres of land. Excavation of the site, located near the village of Mursalevo, is underway and has so far yielded pottery and jewellery as well as the fascinating buildings.

It first came to light in 1925 during the construction of a railroad but remained unexcavated until recently, when work began on the construction of the Struma Highway – a main road intended to link the Bulgarian capital Sofia, with the Kulata Crossing on the border with Greece. Archaeologists from the National Institute and Museum of Archaeology of the Bulgarian Academy of Sciences have unearthed prehistoric houses that would have stood 26 feet (eight metres) tall with gabled roofs, Archaeology in Bulgaria reported.

Experts believe that the well-planned village, built between two ravines on the bank of the Struma River and consisting of 60 houses so far, was home to the earliest European civilisation.

The experts are excavating less than one third of the village so they are unsure how many there are in total and there may be several layers of simultaneously existing houses. They are made of wattle and clay with thin walls of eight inches (20cm) despite some of them being as large as 1,076 square feet (100 square metres), Professor Vasil Nikolov, co-lead archaeologist of the excavations told the Bulgarian daily newspaper, Standart. All of the 60 buildings had two storeys and stood 26 feet (eight metres) tall, 'which attests to high technological advancements at the time,' he said.

Professor Krum Bacvarov who is co-directing the project with Professor Nikolov, Corresponding Member of the Bulgarian Academy of Sciences, told MailOnline that the ancient people used wood frames and then plastered them with clay mixed with dung.

The floor of the second story was constructed of boards, also plastered with clay,' he said. There are three main streets running parallel to each other, linking narrow streets with three to four houses on them, laid out to mirror the path of the sun.

СЕЛИЩЕТО И ЕВРОПЕЙСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

2 – Archaeologists Find Huge Prehistoric Homes Burned Deliberately by Dwellers at Early Neolithic City in Bulgaria's Mursalevo.

Huge two-storey houses which were deliberately set on fire by their inhabitants have been unearthed at the 8,000-year-old Early Neolithic site excavated by Bulgarian

archaeologists near the town of Mursalevo, Kocherinovo Municipality, in Southwest Bulgaria.

The prehistoric city at Mursalevo was first discovered in April-May 2014 during rescue excavations preceding the construction of Lot 2 of the Struma Highway, which is to connect the Bulgarian capital Sofia with Kulata Crossing on the border with Greece. Because of the significance of the discovery the deadline for terminating the excavations has already been pushed back twice.

The archaeologists from the National Institute and Museum of Archaeology of the Bulgarian Academy of Sciences have now unearthed further the prehistoric homes dating to the 6th millenium BC.

These prehistoric houses, each one of which is at least 7,500 years old, have now emerged to be 7-8 meters tall, with two-sloped roofs, and a built-up area of between 60 and 100 square meters, reports Bulgarian news site Dnevnik.

According to the Bulgarian archaeologists, the prehistoric city near the town of Mursalevo in Bulgaria's Blagoevgrad District was inhabited by the earliest European civilization.

КИМЕРИЙЦИ, ПРОТОБЪЛГАРИ / СВЕЩЕНОРОДИЕ, САКРАЛНОСТ И ИДЕНТИЧНОСТ

КИМЕРИЙЦИ, ПРОТОБЪЛГАРИ – НАРОДЪТ НА ТРАКИТЕ

Националната идентичност започва с това, показващо за великаните на духа, съчетаващи многообразието на таланти по сакралните, великолепни, небесни земи, правещи възможен не само този свят.

БЪЛГАРИ / БРАМИНИ / КИМЕРИЙЦИ / ОДРИСИ / ТРАКИЙЦИ

Българите са потомци на най-древното население на Балканския полуостров. Съгласно някои сведения първата поява на българите в Източна Европа може да

се обвърже с появата на кимерийците през VIII в. пр. Хр. Такива податки има в “Зографска Българска история” (XVIII в.), у Ербело дьо Моленвил, Жозеф дьо Гин, Димитър Хоматиян и дори в “Джагфар Тарихъ”. Според едно от мненията дошлите от изток кимерийци етнически са били близки до траките.

Тези теории всъщност се допълват взаимно в светлината на последните изследвания. Тезите на Петър Добрев за Памир, хунската на Съселов и този на д-р Ганчо Ценов, както и на “забравения” Г. С. Раковски (вж. т. 4 от съчиненията му) за автохтонността се оказват различни части от пъзела на Древна България.

Свързващото звено между тях са откритите мумии в Такла макан, датирани на 3-4 хиляди години. От двата филма, които бяха излъчени по National Geographic Channel, посветени на експедициите, правени в последните няколко години от проф. Виктор Майер – експерт по Изтока и древна китайска история, се установява, че:

– мумиите са бели европеиди с ръст 170-180 см; – от селскостопанския инвентар, намерен там, цветовете и тъканите са идентични с ирландски и шотландски мотиви (според Майер), но човек се изумява при вида на “родопското” одеяло и др. тъкани, характерни за България; – в колчаните на двойнореверзивния лък със стрели са открити трите вида срели, характерни за траки, скити, бели хуни и българи – ловна, бойна и бронебойни – т.нар. тривърхи или трипери (описани от Омир в “Илиада”); – мумиите са облечени с тъкани и дрехи от овча вълна и обработена кожа и обути в кожени ботуши, характерни за българите. Освен това Херодот описва траките като “хипемолгии – пиещи конско мляко” – това е известно и за българите; – ДНК-анализът на коса, изследван от проф. Паоло Франкалаци от университета в Сардиния, доказват категорично: мумиите са от кавказко-причерноморския расов тип европеиди (а това са траки, скити, бели (царски) хуни и... българите); – прическите при аристокрацията на траките са удивително идентични с тези на древните българи; – бръсната глава и пусната дълга коса, сплетена в три плитки отзад, както и т.нар. чембас, както и ритуалът с черепите-чаши, засвидетелстван от хронисти при траките и скитите; – проф. Майер посочва района на северното Причерноморие (съвпада удивително с картите на Стара Велика България), за района на който са тръгнали 2 хил. г. пр. Хр. “белите номади” и които според него са донесли опитомения кон в Кита, както и медицинските умения (най-старият опитомен кон е открит в района на Северното Причерноморие и е датиран на 5500 години); – проф. Майер прилага

като доказателство древен китайски трактат, в който се описва оперативна техника на корема, в която завършва и информацията, че това е дошла в Китай от Запад и от “белите номади”; – открити са десетки градове от печени тухли, населявани от т.нар. бели номади, но засега китайските власти дават много оскъдна информация в тази посока и трудно допускат изследователи в много райони; – според Виктор Майер това са хората, които преди Троянската война са мигрирали на Изток и след 2000 години, след промяна в климата, водените войни с китайците са изтласкани обратно на Запад (под известното ни т.нар. Велико преселение на народите, неправилно обозначено от съвременната наука). Това според него са хората от т.нар. Тохарска култура от Такла макан. Но никой от западните и нашите историци не е видял, че етимологически името тохари се извежда лесно от древнобългарски, а именно: тох – петел + ари – наставката за мн. число у българите, т.е. петлите, петльовците – Болг-ари, тох-ари.

На фона на откритията за “потопа” в Черно море преди 7500 г., доказан от американския учен проф. Робърт Балард (по този повод е издадена книгата “Ноевия потоп” от проф. Уолтър Питман и проф. Уйлиам Райън, което предшества експедициите на проф. Балард извършени съвместно с български учени от екипа на проф. Петко Димитров), Варненският халколитен некропол с най-старото злато в света (6500 г. пр. Хр.), а и това, че най-старата писменост досега в света е открита по нашите земи (Градешница, 8000 години), допълнено и от откритата кленописна плочка от Шумер, показваща, че шумерите идват от Запад, т.е. от района на Причерноморието и Балканския полуостров.

ПЪРВОРОДНИЯТ ГРЯХ – КАКВО ОЗНАЧАВА АЛЧНОСТТА, НЕ ЯБЪЛКАТА

Какво допринасят **двете заповеди** – човешката и Божествената?

1 – Едната непременно потиска, отнема, противопоставя, разрушава и наказва без право освен „самостойното“ – обявеното в Бога, заради Него и въпреки Него. **а)** От друга страна плоденето, познанието, търсенето, умножават земните качества; откриват нови пространства, позволяват на Бог да заеме **мястото** на върха. **б)** Първата „заповед“ го потиска, преиначава и заема мястото – Творческото начало. „Божият народ“ препятства, възпира достъпа по пътя към Бога; издава собствени заповеди, разпространява ги – владеят се пространството на печата, медията, двуизмерно и триизмерно в ефирната част. Екзистенциално, което уврежда поколенията по пътя към Божията магистрала /след Рая/ – задължително загубени пътищата. Обаче, дали са загубени пътищата?

2 – Другата прави от свободата пространство, на човешкото знание – лишено от алчността, от заблудата, тревогата; допринасящо за развитие на науката, космогонията, възможностите – духовните резултати – познанието е в апогея си,

както и позволява да се случват неимоверни неща и до днес, които са запазени като стожери от природата, също и като знаци, позволяващи на човеците памет – човешката памет. Паметта въпреки гонена, унищожавани фактите, е на мястото си. а) Срещу това се изправя алчността, същата стара поквара, чиято природа разрушава целия този съвременен свят; греховността на човешката ни природа се укрива и възползва умело чрез предоставяне на „**първородния грях**“, който е скриваш в себе си първородния грях. б) Заменени са при основите качества, позволяващи действието чрез позитивен придатък към Бездната и обратно, да бъдат познати, употребени в полза на всеки от нас – не алчността, но познанието създава пътищата, напредъка след хоризонта. След хоризонта е Бездната.

3 – Първородният грях владее **навсякъде**; всеки от нас го носи посредством **заблудата** като качество, позволяващо възгордяване, алчността, сребролюбие, укриването на факти, кражбата и посяването на общочовешки раздори – да бъде издигнато в качество, за сметка на качеството. Подменени са при основите факти, споделящи истинността в първо лице, което е позволяващо на съвременника – човекът от бъдещето напредък, на човечеството пространство, на търсещите – пристанище, във водите на световните океани – мир. Спокойствието, е засегнато грубо и неподправено. Лишени, хората са объркани, търсят спасение, намират утеха – за която се каза и че заблудата при основите ѝ посява раздори, донася погром, поражения върху психиката. Говорим за психика, чиято лабилност създава основите на човешкото стадо. От друга страна, неприемливо е творението на Бога, отражението от Образа на Твореца да бъде потискано, лишавано, укорявано без вина.

Защото познанието според написаното от еврейските ни и гръцки приятели – покварява, което е преследвано въпреки напредъка на науката в мракобесието на епохата. Познанието води към кървав погром срещу агнета, които не знаят срещу какво се изправят – невежеството на мракобесието, което изгаря на клада, разпъва живите ангели, унищожават познанието за Бога и което, Го потвърждава.

Това се използва срещу духовността, развитието на човека посредством религиозността предадена, която е от Бога във вярата – свързана като познание. Ти трябва да знаеш за Бога, не в митологията на езотериката за Него и срещу Него.

Нищо подобно не се е случило и познанието, е било в основата на комуникацията между Райските обитатели – не познанието е било първородния грях – вменен за такъв. Знанието, познанието и до днес освобождава, не ограничава напредъка

по пътя към Бога.

Вярата съпровожда логиката и логиката, е вяра в единствената ѝ чистота – като **Сила**.

Не **Райската ябълка** на познанието е първородния грях – но **Алчността**.

Това унищожаваша цивилизацията на Атлантите. Алчност унищожилата атлантите – Платон твърди, че Атлантида била нещо като „градината на Рая“, имали монопол върху производството и търговията със злато и мед. Живеели в изключително плодородни земи, които осигурявали достатъчно ресурси за всички. Дълги години никой от митичната Атлантида не познавал алчността. Всички спазвали законите, радвали се на природните дадености и не злоупотребявали с тях. В самия край на диалога „Критий“ Платон отбелязва, че с течение обществото на атлантите станало алчни и агресивни. Последвал Големия потоп, който унищожил цветущата им цивилизация. Не е ли това едно предупреждение и за съвременното общество.

Познанието за първородния грях, ни **освобождава** от него.

Няма да търсим народ или народи, подвластни към първородния грях и до днес, които са изразяващи го. Не е присъщо на българите, да бъдат лицемери, робовладелци, потисници, измамници, преиначаващи при основите истината, които са завистливи към чуждото забравили своето си.

Богати и пребогати са българите – при основите на познанието.

БИБЛИЯ – „БЕСИКА“ – ОТЗИВИ

Историкът Павел Серафимов, отговаря предварително на въпроси по съдържанието на книгата, предизвикала сензация не само у нас.

Първо, названието **Библия Бешои**– *библия на бесите*, е нелогично. През IV век **Урфил** познат още като Вулфила превежда библията заради **гетите** обитаващи подножията на Стара Планина: “(Philostorgius) says that at this time Ulfilas led a large body of the Scythians (Goths) from those living across the Ister (the people whom in olden times they called **Getae**, but now call Goths) to the land of the Romans, driven through piety from their own homes... Ulfilas was elected by Eusebius (of Nicomedia) and the bishops of his party (the Arians) as bishop of the Christians in the **Getic** land. Among the matters which he attended to among them, he was the inventor for them of their own letters, and **translated all the Scriptures into their language** – with the exception, that is, of the Books of Kings.”

Бесите са съседи на гетите не само в областта Мизия (Северна България), но и

отвъд Дунава. Край Карпатите живеят не само гети, но и беси според работите на Клавдий Птолемей: *“Below the Venedae are the Gythones, then the Finni, then the Sulones; below whom are the Phrungundiones; then the Avarini near the source of the Vistula river; below these are the Ombrones, then the Anartophracti, then the Burgiones, then the Arsietae, then the Saboci, then the Piengitae and the Biessi near the Carpathian Mountains”*. Ptol. Geography, III.5.

След като гетите имат превод на **библията** още през **IV век**, защо живеещите с тях **беси** трябва да имат **отделен превод**? Двете племена говорят на разбираем език, разликите /в диалектите им/ са минимални. Всъщност, **никой** от племето на бесите не е превеждал Светото писание. Работата е там, че през Късната Античност името **беси** е **колективно** за всички **траки**, включително **гетите**. Това е причината **гетската библия** да бъде наречена **библия на бесите**.

Изследователят твърди, че: *“езикът на древната тракийска писменост от Енеолита, както и този от Книгата на Мъртвите от Бронзовата епоха, а също и този от по-късните надписи през Желязната епоха, написани на линейната трако-фригийска азбука е един и същи, който е съхранен и до днес като бохарски диалект в северната част на Египет.”* – Поднасям извиненията си, но **бохарският диалект** на **коптите** от Египет **няма** допирни точки с **граматиката** на българския език. Самото название **бохарски** няма общо с името на езика на българите и траките.

Бохарски, или по-точно **бохайра** е арабска дума за **езеро** – *Bohaira* قري حب (lake). In Arabic, words are either masculine or feminine, so anything you may think of should take either feminine or masculine form, now you can recognize if a word is feminine or masculine by its ending, for example: Shajara قرجش (tree), Saheefa قفي حص (newspaper), Kora قرك (ball), Ghorfa قفرغ (room), **Bohaira** قري حب (lake)

До VII век думата **бохайра**, **бухайра**–*езеро* не е била позната в Египет защото принадлежи на съвсем различен народ, това са арабите. През Ранното Средновековие те не само покоряват страната на пирамидите, но и цяла Северна Африка. В последствие налагат доста свои топоними и хидроними, към които спада и **Бохайра**. Това е област, в която има голямо езеро, което е и причината за възникването на името *Bohaira* قري حب.

На с. 34 от “Тракийското Писмо Декодирано” IV се споменава **Дион-Исус**. Направен е опит за кръстосване на името на бога на виното с това на Исус

Христос. Проблемите тук са няколко. Най-древният вариант на името Дионис е от микенски документи от второ хил. пр. Христа. Там срещаме **ДИВОНУСО(С)** – J.Chadwick, The Mycenaean World, Cambridge University Press, 2005, p.99.

На с.80-81 от “Тракийското Писмо Декодирано” IV е показана плочица с древна писменост от Енеолита. Там д-р Гайд също намира името на Иисус. По-горе бе обяснено, че **Иисус е гръцкото предаване на еврейско–арамейското – Йешуа**. Освен това през **Енеолита** гърците са говорили съвсем **различен език**, а и са обитавали **прародината си Африка**.

Ето какво казват специалисти в лицето на д-р С. Янакиева: *Както е добре известно на езиковеди и историци, бохаирският (бохейрски) е диалект на коптския език, последният стадий от развитието на древноегипетския от около I-II век насетне. Без съмнение древноегипетският (включително и коптският) принадлежи към хамитския клон на семито-хамитското езиково семейство. Коптските преводи на Библията и други текстове се изучават от няколко века – класифицирани са ръкописите в различните библиотеки, добре проучен е и самият **бохаирски диалект**. Той никога не е имал нужда да бъде „декодиран“, тъй като има дълга **писмена традиция** и до днес се употребява като **литургичен език** в коптската **православна църква**.*

Вярно е, че завладелите Египет хиксози са от **Балкански произход**. Обаче, те не пренасят йероглифното писмо в Египет. Йероглифното писмо е дело на самите египтяни. Балканската писменост съдържа различни знаци. Те се срещат **върху керамика** от първите египетски династии, после изчезват, правейки място за **новите** йероглифи.

Разказвайки за древен Египет Уолтър Емъри споменава, че благородническата прослойка на египетските династии принадлежи към раса, която е различна от местното население. Емъри не уточнява обаче откъде са дошли. Това ни подсказва проф. Ян Бест давайки карта на древна миграция от източноевропейци в **Левант и Египет**. Индикация за **балканския произход** на първите господари на Египет виждаме върху **египетската керамика**. От своя страна, тя ни показва прилика с по-старата балканска керамика.

1	ψο, λο, οψ	20	ΔΤ	39	ψ
2	Δψ, ψΔ	21	οηΤ	40	ψ
3	ψψ	22	ο†, †ο	41	ψ
4	οψ, ψο, ψψ	23	†Δο	42	ψ
5	ψ(	24	ψο, ψο, οψ	43	ψ
6	ψψ, ψψ	25	ψψ	44	ψ
7	οψ, ψο	26	οηψ	45	ψ
8	οψ	27	ψ	46	ψ
9	οψ	28	ψ	47	ψ
10	ψψ, ψψ	29	οψ		
11	ψο, οψ	30	ψ†, †ψ		
12	οψ	31	Κο		
13	ψψ	32	ππ		
14	ψψ	33	ππ		
15	ψο	34	ψ		
16	ψψ	35	ψ		
17	ψψ, Χψ	36	ψ		
18	οψ, οψ	37	ψ		
19	οψ, οψ	38	ψ		

afb. 121. Potmerken

gereedschappen enz. soms korte teksten zoals die op het deksel van de zegeldoos van koning Oedimoe, waarop zijn naam staat en de inhoud van het kistje. Uit al die bronnen kunnen we nu een lijst van tweehonderddrie hiëroglyfen opstellen die in later tijden algemeen werden gebruikt.

174

POTMERKEN

We komen nu aan de potmerken, waaraan men de toepasselijke naam heeft gegeven van een signarium – een aantal tekens die niets te maken hebben met bekende hiëroglyfen en die men vindt op de grote wijnkruiken van de Eerste en de Tweede Dynastie (afb. 121). Deze tekens werden met een scherp instrument in de potten gegrift voordat ze werden gebakken, en over hun betekenis is men het nog steeds niet eens. Het zijn bepaald geen willekeurige merken, maar er is een zekere orde in hun groepering. Men heeft ze succesievelijk verklaard als merken van eigenaars, signaturen van de pottenbakkers, aanduidingen van de latere inhoud van de pot, enz., maar geen van die verklaringen voldoet in alle opzichten. Het kunnen geen merken van eigenaars of pottenbakkers zijn geweest, want men heeft dezelfde groepen tekens gevonden op potten, waarvan de data van vervaardiging meer dan honderd jaar uit elkaar liggen. Het zou kunnen zijn dat de merken toebehoren aan de werkplaats waarin de pot is gemaakt, maar ook dat lijkt niet heel waarschijnlijk, want we vinden verschillende groepen tekens op potten die stellig afkomstig zijn uit hetzelfde atelier, wat blijkt uit de identieke vorm en de samenstelling van de klei. Eén ding staat vast: het merksysteem was niet beperkt tot een plaats, maar werd over geheel Egypte gebruikt. Bovendien was het niet beperkt tot een enkele periode, want we vinden dezelfde groepen tekens gedurende meer dan driehonderd jaar in gebruik.

171

Трябва да се отбележи, че балканските заселници в Египет са били добре организирани, а и по-силни физически от местното население, но са незначително малцинство. Емъри и Дери споменават, че в продължение на няколко века расата на господарите се смесва с тази на местното население. Балканските преселници оставят следи в египетския език, но се касае за малко думи.

В по-късният вариант на египетския, коптския език, са запазени известно количество думи показващи връзка с езика ни. Някои от тях са **кас–кост**, **калка–колело**, **сике–сека**, **тай–тая**, **тази**.

1. **Бохарски** няма нищо общо с **български**, защото е коптски диалект, чието име идва от арабската дума **Бохайра/Бухайра–езеро**.
2. В най-древните надписи от земите ни няма споменаване Името на Иисус, защото

е гръцка транскрипция на еврейско-арамейското Йешуа. По времето на Енеолита гърците все още са в **Африка**, докато прадедите на българите не знаят за съществуването на народи като **евреи** и **арамеи**. 3. Следващото е, че комбинацията Дион-Исус е неправилна заради най-древното име на Дионис, което е **Дивонус**. Около **800 години** след споменаване името на тракийския бог, гърците предават името му като Дионис. Историците го приемат, но **езиковедите знаят** как е правилното име на тракийския бог. **Дивонус** е сродно на санскр. **diva, diviya**– *светлина, сияние, чудо*, а също така и на стблг. **диво**–*чудо*, **дивънь**–*смайващ*, **дивъно**–*удивително*. 4. Няма как тракийската библия да е наречена от дедите ни Библия Бешои, защото **гетите** правят **превод** на **Светото писание**. През Късната Античност с името беси се обозначават **траките**, независимо дали ще са гети, мизи, одриси. Със сигурност дедите не са наричали превода на Светото писание библия, защото думата е навлязла по-късно и **не присъства** в старобългарския / среднобългарски езици.

Анонимен – *В крайна сметка внуците на Магдалена, която е служителка в храма на Инанна при двора на Вениаминовото коляно от еврейския род, управляват света. Те не се интересуват от факта, че в Палестина са били белгите, белазги или пелазги в различна езикова интерпретация. От тях идва името на земята, която някой ги е излъгал, че е определена за тях. Целта е да се изгубим без да роптаем. От друга страна поданиците на Савската царица – гърците и евреите, както и арабите са братя, роднини, братовчеди.*

Павел Серафимов – *Значи се страхуват от нас. А след като се страхуват, значи в нас все още има сила. Кимерийците са само едно от около 140-те тракийски племена. Да наречеш само кимерийците българи е толкова странно, колкото да определиш за българи само жителите на Вакарел, а останалите да дефинираш като побългарени.*

Анонимен – *Наистина ли се запознахте /към г-н Серафимов/? Съмнявам се това да е така. Удивена съм как дори и Вашите източници с малки изключения не опровергават, но потвърждават тезата /на г-н Гайд/. Ако бохайра е арабска дума за езеро, какво тогава например е малка Бохария в Северен Китай? Жалко за повърхностния прочит на четирилогията, която е монолитна и всичко е свързано с множество връзки, които изграждат единна концепция. Толкова са дълбоки тезите и концепциите в нея, че като ги чета ми се струва, че хората и след 50 години едва ли ще ги осъзнаят напълно. Този труд е мощен и напълно*

компрометираща клишето на научната методология за едностранно тълкуване на фактите. А каква по-тясна връзка между историята и лингвистиката? Жалко, че това сега се публикува и д-р Гайд няма възможност да отговори директно /посмъртно/. Приживе, той призоваваше българските учени на дискусия, но нямаше кой да откликне. Сега се намериха източници, но те не опровергават написаното.

УНИЩОЖЕНИТЕ БЪЛГАРСКИ КНИГИ – Павел Серафимов, как се унищожава историята на един народ.

Тонове с български книги са отнесени в Русия за няколко века, говорим за тонове, не двеста книги. Още по-голямо количество е унищожено от гръцките фанариоти. Унищожено напълно, не откраднато, но изгорено т.е. загубено безвъзвратно. През 18 век заради действията на гръцките фанариоти, Българската Църква е подчинена на гръцкия патриарх и тогава се започва масираното, добре организирано унищожаване на българска книжнина.

1. Княз Светослав не е руснак, но украинец за жалост, който носи българска кръв. Тъжно, но вярно – правнук на българския цар Борис I. Светослав е подтикнат да нападне България от гръцкия дипломат Калокир, какво точно му казва Калокир не се знае. Светослав обаче унищожава Хазария, а хазарите са тези, които отнемат от дедите ни Стара Велика България и налагат тежки данъци на окупираните от тях. / 2. Иван Грозни, в неговите вени не тече българска, но гръцка кръв – тази на Зоя Палеологиня. Грозни не е идвал в Дунавска България, но води войни, накрая анексира мюсюлманската част на Волжка България. / 3. Екатерина Велика. По нейно нареждане се започва създаването на руска история, за сметка на българската. В началото, задачата е поверена на живеещия в Русия германец Шльоцер. Самата Екатерина Велика е германка. Нейното истинско име е София Фредерика Августа фон Анхалт-Цербст.

ПРЕВЗЕТИ БОЖЕСТВА – Зевс не е гръцки бог, Омир и Страбон го наричат пеласгийско божество. / Аполон е признат за негръцко божество. / Атина е призната за негръцко божество. / Деметра не е гръцко божество. / Арес не е гръцко божество. / Дионис не е гръцко божество. / Това, че гърците са взели от културата на други народи е добре, без да го превръща на собственост.

Тези твърдения се приемат за несериозни от водещите български археолози и историци, negliжират и се отбягват вредананещата – години наред същите хранят различните светилища, обожествени на територията на България. Последните без

да са наследници на Златаревата школа имат не по-малко изкривена представа за онова, което се изучава в училищата, университетите – подготвящи младото поколение. Поколение след поколение българи губят сериозната информация. За сметка на това – официалните историци, от същото поколение млади твърдят, че историята е такава, каквато е изучавана – показателно за липсата на познание, водещо към съответните резултати на първо място – безпросветност, самонадеяност /често съпътствана с глупост, непреодолимо/, при изкривено светоусещане, изкривено съзнание, липса на себепознание, което се различава от санитарния минимум, често непоправимо, при невъзможна комуникация, до изкривяване съпровождано от умствено заболяване на части от мозъка както на веществото, на реакцията говорим ли за пространство. Логически този факт, обуславя присъствието на субекти с характерните белези отстрани, които се забелязват. Различните фактори определят битието на всеки от нас, така намираме мястото си. Без да говорим за манипулативното отношение с цел злоупотреба, но за липса на информация – водещо към незнание, изкривяване, преповтаряне на редица неистини, повторени многократно – ние намираме този факт за смущаващ, особено основавайки мними платформи към тържеството на разума, чиято основа е липсваща. За България няма как да е иначе, когато информация липсва, изгорени архивите, унищожени пътищата, заличени пътеките. Какво е останало? – не много.

ОТ ПОЗНАТИТЕ, НАЙ-ПЪРВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Учени се обединяват около тезата, че има изключителни признаци как по българските земи е съществувала цивилизация, която е била в пълен разцвет отпреди времето на Древен Египет.

В галерия **Credo Bonum** беше представен филмът „Забравена цивилизация”, който е заснет по време на научно посещение на светилищата Белинташ от **Харман Кая** и **Татул** на място в Източните Родопи. В екипа участват проф. Ана Радунчева от Археологическия институт към БАН, археоастрономът **Робърт Бовал**, геологът д-р **Робърт Шок** и астрофизикът от НАСА **Томас Брофи**.

След прожекцията зрителите имаха възможност да разговарят с г-н **Робърт Бовал**. В разговора той сподели, че „в България има изключително интересни праисторически обекти с конкретни астрономически характеристики, които наподобяват това, което откриваме в Египет. Интересното е, че някои от

обектите в Северна България са датирани в епоха значително по-стара от традиционното ни разбиране за египетската цивилизация и може да се окаже, че влиянието е дошло **от българските земи** към Египет.”

Също така археоастрономът разказа легенда, според която **египетския сфинкс** е бил посветен на **фараонска жена** от Тракия на име Родопи.

От свое име и от името на колегите си д-р **Шок** и д-р **Брофи**, Робърт Бовал изрази възхищението от обектите, които са посетили в България. Със съжаление учените са установили, че тези обекти са **почти неизвестни** извън страната, затова искат да помогнат да се даде една по-голяма **международна гласност** за българските обекти. „Международната научна общност **не знае какво се намира** в България. България е *terra incognita* за нас.”, каза професор Бовал. „Следващата стъпка е да предприемем по-задълбочени проучвания, обстойни геоложки и астрономически проучвания.”, сподели археоастрономът.

Той направи и важното уточнение, че с неговите колеги **нямат за цел** да дойдат и превземат работата на българските учени. „Напротив! Искаме да използваме това, което те са създали и му дадем **международна гласност**, независимо дали ще е чрез публикации, телевизия, интернет, защото **това, което имате**

в България представлява изключително богатство, за които си заслужава светът да научи.“

ПЛАНЕТА / БЪДЕЩЕ – 4 (РЕЗЮМЕ)

КОМАРЪТ ИМА ИСТОРИЯ ОТ 40 000 000, МЛН. ГОДИНИ / КАК ДА ДОКАЖЕМ, ЧЕ **НА БАЛКАНИТЕ** Е ИМАЛО ЧОВЕК ПРЕДИ 1,4 МИЛИОНА ГОДИНИ – КОЛКО ГОДИНИ СЕ ДАВАТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

ВРЕМЕ,

1 – Ние не знаем, освен да представим факти от занимаващи се с научни изследвания като покажем експертно и че възрастта на човек е значително повече от 5-6-7 хиляди години излизайки извън границите, дадени от еврейската ни и гръцки приятели, тяхната митология, потвърдено във всеобщата им религиозна и светска доктрина. Обаче приемаме този дар от еврейските ни приятели, данайските проповедници, преводачи, имащи своето си прозрение от миналото към бъдещето на целия свят.

2 – Знаем, че от синовете на Ной след потопа се създава поколение от човешки жени, но за да има човешки жени, млади девойки за синовете на Ной, ние търсим – освен старозаветния праведник, дали е нямало други народи, които да родят своите си деца, предоставящи после млади жени и деца за децата на Ной, водещо към въпроса за оцелелите след всемирния, вселенски потоп, дали е регионален срещу цивилизацията или освен старозаветния праведник нищо не е останало по Земята? Разказът бе, че се говори единствено за синовете на Ной и че това са оцелелите хора, без да се предполага наличие на живот извън поколението на праведника. Кой фокусира възможностите, ние не знаем. Откъде започва историята, посоката и кой фокусира възможностите все пак, ние не знаем. Ако останалите са грешници, без да се търсят и кои са наследниците на техните родове, освен родовете от библейските разкази, къде се намират библейските разкази към останалите – няма зададени по такъв начин въпроси, които да смутят религиозното общество, едното и другото. Особено и което се отнася до псевдорелигиозното му крило като истина, която се дистанцира от резултати свързани пряко с религиозната истина. Ние не знаем освен библейските разкази да е имало други, освен в предшестващата ги философия на Египет към тракийската, свързани с теократичното общество на предшестващата цивилизация на Земята. Намираме за нормални отговорите, показващи старозаветния Ной като праведник на еврейските колена,

разпростиращи по Земята своята истина и сме съгласни, че пътят към истината ни се показва коректно, за което сме благодарни. Без да говорим за злодеяние в реда на нещата, възвръщаме стария свят – на духовните, тяхното неизразимо богатство.

3 – Въпреки фактите, се говори за време от времето, дадено на човешкия род.

4 – Оказва се, че малък комар може да преживее генетически милиони години, докато човешкия род получава история написана за човешкия род, повторена в историческа правда. Въпросите изостават с милиони години назад, което е продиктувано от г-н Дарвин чрез приноса към прогреса посредством /логиката, психологията, зоологията на/ маймуните, на които сме преки наследници.

5 – Нима съвременната наука, ще трябва да се откаже от обективната си история, касаещо пряко планетата, написано от еврейските ни и гръцки приятели, ние не знаем.

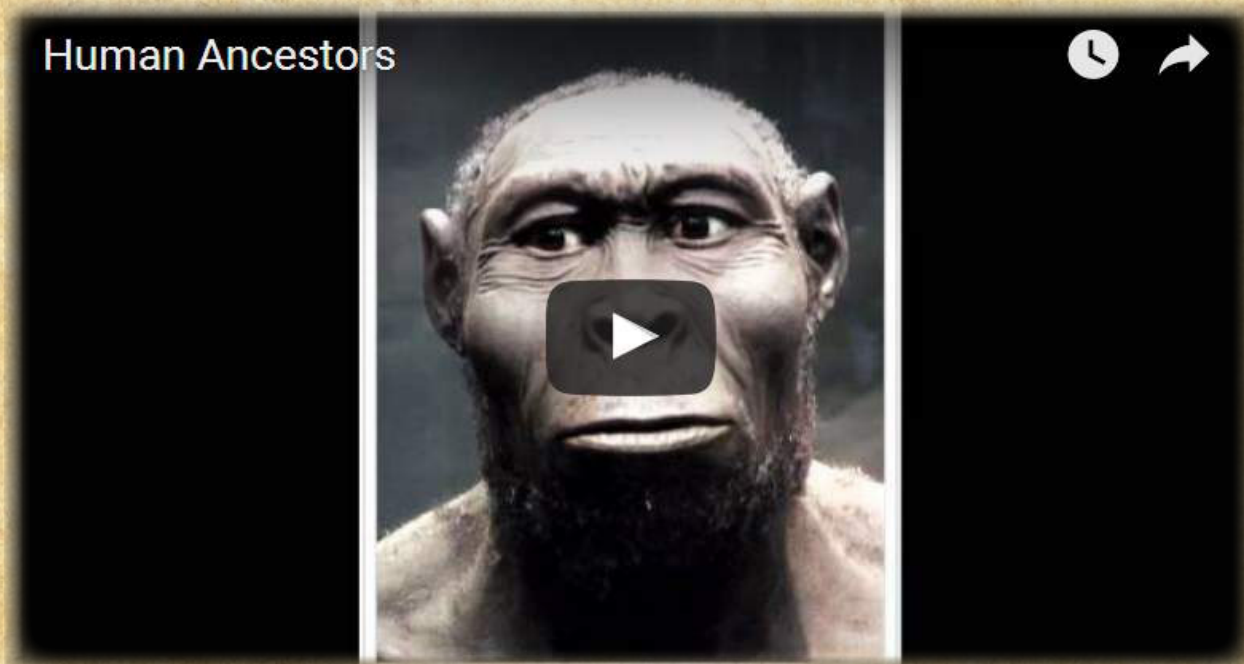
6 – Дали човекът обаче произхожда ако не от маймуната, от дълбините с неземна съзнателност и което е доказателство за произход, свързан с Космоса & Галактиката, тепърва има да се доказва, но нито един от животинския свят не е проявил признаци на еднаквост към човешкия свят, предоставено му от съвременната наука. Белези. Дадени са първосигнални реакции, първична съзнателност, комутационна към заобикалящата среда, подвидова, не и еднаква. Имаме съвпадение, не и сходство; отражение, не и еднаквост. Най-близко намираме сходство на човешките органи при свинята, но никой не се припознава. Какво всъщност ни отличава от животинския свят? Най-първото, може да се потърси в наличието на **епифизна жлеза** и за която малко се знае, но много се пише от последователите на Дарвин. Обект, комуникационен субект, жлеза, която е търсеца духовното, неизвестното, тайнственото, не на последно място правеща чудеса с неподготвените, създаваща логическа яснота. Достигнали до безкрайност, за която се каза е в основите на света като низ от безкрайности към пространство, представляващо който и да било свят.

7 – И така; не знаем за времето, отделено към човешката ни съзнателност дали е достатъчно; търси се сходство към земните обитатели, без се поглежда към Космоса в определението за безкрайност; не знаем защо при наличието на първична съзнателност, духовна и тайнствена, на човек му се позволяват не повече от годините, дадени в Библията – дар от данайците, преписвачи на книги несиметрични към оригинала, но който еврейските ни и гръцки приятели

приемат на драго сърце, припознават, разпространяват, въпреки, че отдавна по българските земи Дух Божий се носеше върху земята, на българите ...

Но ние знаем, че има:

СИЛА,

ДВА МИЛИОНА ГОДИНИ

Учени откриха нов човешки вид на Земята. Тази сензационна находка е била разкрита при изследване на фосили от Северна Кения. Оказало се, че те принадлежат на уникална разновидност на човешките същества, които са обитавали Земята преди два милиона години.

Това революционно откритие означава, че по едно и също време поне три човешки вида са живеели в Африка. Невероятното твърдение е публикувано в сп. „Найчър“, като потвърждава тезите срещу линейната еволюция от ранни примати до съвременни хора.

Учените антрополози са открили и изследвали три фосили на хора, които на възраст между 1,78 и 1,95 милиона години. Те имат лице и две челюсти със зъби. Това сензационно откритие дава отговор на въпроса какъв е бил онзи череп, който бе открит през 1972 г., и за който се смяташе, че е на отделен човешки вид, по-известен като Хомо рудолфенсис. Този череп е видимо по-

различен от всички останали, които са били обект на проучване и изследване от учените. Древният човек се е отличавал със сравнително голям мозък и дълго плоско лице.

Невероятна находка са фосилите, открити в Кения, които разкриха съществуването на Хомо рудолфенсис

Цели 40 години този череп така и не разкри мистерията за непознатите човешки същества, живели на Земята преди милиони години. Но с откриването на трите фосили в Кения, учените със сигурност ще могат да потвърдят, че Хомо рудолфенсис наистина е на напълно различен вид човешки същества, които са съществували преди 2 милиона години.

По-рано се смяташе, че най-древният предшественик на човека е примитивния вид Хомо еректус, който е живял преди около 1,8 милиона години. Техните представители са се характеризирали с малки глави, изпъкнали вежди и изправено телосложение.

Преди 50 години антрополозите откриха, че на Земята има останки от още по-стар и примитивен човешки вид – той е наречен Хомо хабилис. За него се предполага, че може да е живял с Хомо еректус. При настоящето революционно откритие, се оказва, че по същото време в Африка са живели и представителите на третия човешки вид Хомо рудолфенсис, което кара учените да предполагат, че е възможно и други видове човеци да са съществували преди около **2 милиона** години.

ХОМИНИД / ХАЙДЕЛБЕРГСКИ ЧОВЕК

На 17 юни 1921 година швейцарският миньор Том Цвиглаар, търсейки находища на желязна руда във варовиковите пещери край африканския град Кабуе в Централна Замбия, се натъква на древен череп на възраст 125 – **300** хиляди години, който е и първият фосил с характеристиките на Хомо сапиенс, откриван дотогава в Африка

Необикновенният **череп** обаче изненадващо се превръща в огромна научна сензация, след като от лявата му страна съдебномедицинските експерти откриват малко отверстие с кръгла форма, което според тях може да бъде образувано само от движещ се с голяма скорост летящ обект, подобен на куршум.

На 17 юни 1921 година швейцарският миньор Том Цвиглаар се натъква на

древен череп.

Първоначално се предполага, че това е череп на някакъв непознат вид **хоминид**, наречен Родезийски човек, но впоследствие той е класифициран като Хайделбергски човек, а най-последните научни анализи сочат, че има сходни характеристики с няколко различни вида – Хомо еректус, неандерталец и съвременен човек, между които най-вероятно е и кръстоска.

Според една от възможните хипотези, опитващи се да разгадаят мистерията на африканския череп, възрастта му не е чак толкова древна.

ЧОВЕШКА ИСТОРИЯ

Пирамиди могат да се открият по целия свят и на всички континенти. Въпросът е: Кой и кога ги е построил? Защо много от пирамидите по света си приличат толкова много? Друг въпрос е дали е съществувала глобална цивилизация. Проучванията показват, че преди много години е имало такава. Но не знаем преди точно колко хиляди години. Голяма част от аудиторията на проект

„Камелот” вероятно знаят историята за каменната пирамида, открита през 1984 г. на 25 м под водата край японския остров Йонагуни, част от островната група Рюкю. Съществуват боричкания между някои международни археолози, които казват, че тези монументи са сътворени от природата. Но проф. Масааки Кимура прави няколко годишни проучвания след това и на други монументи, открити в близост. Изследванията показват, че е съществували цивилизация преди **6000** години, която по целия свят е владеела предсанскритното писмо.

Далечни предци на първите хора за живели на територията на днешна България, свидетелства зъбът на човекоподобно на възраст 7 милиона години, открит в местността Азмака край Чирпан.

Зъбът от човекоподобна маймуна, намерен в България, е повод за преразглеждане на теорията за човешката еволюция, коментира „Дейли мейл”.

Учените от университета в германския град Тюбинген, въз основа на находката, изказват предположението, че територията на днешна България е била населявана далечните предшествениците на човека. Досега се смяташе, че човекоподобните маймуни са мигрирали от Европа към Африка, поради неблагоприятните климатични условия преди около 9 милиона години. Фосили подобен род същества от този период са намирани в Гърция.

Палеонтологът Николай Спасов от Националния природонаучен музей към БАН, през 2007 година открива зъб от човекоподобна маймуна. Датирането му сочи възраст 7 милиона години и според научните среди зъбът е една от най-късните следи от човекоподобно в Европа.

Досега се смяташе, че климатичните промени са лишили от храна човекоподобните Далечни предци на първите хора за живели на територията на днешна България, свидетелства зъбът на човекоподобно на възраст 7 милиона години, открит в местността Азмак край Чирпан.

Зъбът от човекоподобна **маймуна**, намерен в България, е повод за преразглеждане на теорията за човешката еволюция, коментира „Дейли мейл”.

Учените от университета в германския град Тюбинген, въз основа на находката, изказват предположението, че територията на днешна България е била населявана далечните предшествениците на човека. Досега се смяташе, че човекоподобните маймуни са мигрирали от Европа към Африка, поради неблагоприятните климатични условия преди около 9 милиона години. Фосили подобен род същества от този период са намирани в Гърция.

Палеонтологът Николай Спасов от Националния природонаучен музей към БАН, през **2007** година открива зъб от човекоподобна маймуна. Датирането му сочи възраст 7 милиона години и според научните среди зъбът е една от най-късните следи от човекоподобно в Европа.

Досега се смяташе, че климатичните промени са лишили от храна човекоподобните маймуни и те са мигрирали доста по-рано. Находката от Чирпан доказва, че те са оцелели и са се адаптирали. Наред с нея палеонтолозите са открили и фосили на носорози, слонове, антилопи, жирафи и саблезъби тигри, типични за саваната. Анализът на зъба показва, че храната на тази маймуна се е състояла от треви, семена и ядки – същото, като на обитателите на Африка и на австралопитека, които са живели преди 4 милиона години. И един зъб само може ще доведе преразглеждане на теорията за човешката еволюция, смята професор Маделайне Боме.

МИСТЕРИЯ / ЧИРПАН

Сензационната теория се ражда след откриването на зъб от хоминид (пряк предшественик на човека, б.а.) близо до града. Находката е намерена от проф.

Николай Спасов от Националния природонаучен музей при БАН.

Експертиза, правена в чужбина, потвърждава, че това е най-старата находка от прачовек в света. Тя е открита при проучване на масов гроб на животни от късния миоцен (10,7 – 5,3 милиона години пр.н.е.) в изоставена пясъчна кариера край Чирпан през есента на миналата година. Обявяването ѝ е бавено, за да може безотказно да се докаже нейната уникалност.

Експертиза на френска лаборатория показва, че става дума за горен предкътник на човекоподобна маймуна, смятана за предшественик на хомо еректус и хомо сапиенс с възраст около 7 млн. г. Така намереният край Чирпан зъб е официално признат за част от най-стария познат на науката хоминоид, категоричен е Спасов. С това според учения от БАН се доказвала съществуващата от години хипотеза, че първите предшественици на хората са се появили първо на Балканите, а не както се смята досега в Африка.

„Откритият зъб е повече от потресаващ. С негова помощ със сигурност можем да твърдим, че хоминидите нямат африкански произход. Новата теория е, че предците на човека са тръгнали от Балканите преди 7 млн. години и впоследствие са мигрирали в Африка“, категоричен е проф. Николай Спасов. В момента Спасов и шефът на парижката Лаборатория по еволюция на човека д-р Дени Жераадс продължават разкопките в търсене на още останки на загадъчния човешки братовчед.

Изследователите от българо-френската експедиция вече имат и обяснение за мистериозната миграция на чирпанския хоминид до Източна Африка. „Причина е засушаването, настъпило на Балканите. Разселвайки се панически в Африка, хоминидите намират подобна на тази флора и фауна, с която вече са свикнали да живеят. Това им помага да оцелеят без проблеми и впоследствие да дадат началото на човешкото семейство“, обяснява проф. Спасов.

Въпреки огромната възраст на находката Спасов е категоричен, че на външен вид чирпанският хоминид е сходен с първобитните хора.

„Дори и с оскъдните данни, с които разполагаме, мога спокойно да заявя, че откритото от нас същество се е движило изправено на задните си крака. Било е високо колкото женска горила, с масивна конструкция, огромни зъби и силно окосмяване“, допълва ученият.

Размерът на зъбите бил доказателство, че първите хора са се хранели с растителна

храна, категоричен е Спасов. За това говорела и средата, в която са живеели – открити пространства, подобни на днешните африкански савани. Според учения откритите до момента находки от пътя на хоминидите към Африка показвали, че тези същества са имали доста сложна социална структура.

Сензационното откритие проф. Спасов прави случайно през есента на миналата година. По това време той и колегите му от Националния природонаучен музей са на поредната си експедиция в Югозападна България в търсене на останки на човешкия братовчед. Преровени са десетки гробища на древни животни, но резултати няма. Учените са на път да се откажат, когато пристига новината, че в пясъчна кариера в местността Карасура край Чирпан излизат останки на животни от късния миоцен. Находището е част от археологическия резерват Сарлъка, обитаван от ранния неолит до средновековието. Местността е в полезрението на учените от дълги години. Според световноизвестния френски археолог Ербер Тома, който открива австралопитека Люси, в местността Карасура ще бъдат открити останките от най-древния човек в света. Откритието не закъснява. Преди около година чирпанският колекционер и любител-палеонтолог Петър Попдимитров попада на древен зъб, докато събира фосили за колекцията си.

„Докато разглеждах колекцията на Петър Попдимитров, ми направи впечатление един странен зъб. Щом го взех в ръце, изтръпнах. Моментално ми стана ясно, че сме попаднали на останки от търсения от нас хоминид“, спомня си с вълнение професорът от БАН.

Сравненията с отливки от други намерени хоминиди по света потвърждават тезата. Потресен от откритието си, ученият изпраща находката в Лабораторията за еволюция на човека в Париж. Изводът на френските експерти е повече от категоричен – откритият зъб е на хоминоид. Най-сензационното е, че той се датира с около с 2 млн. години по-назад във времето от откритите в Гърция и Испания подобни останки, категоричен е проф. Спасов.

Отговорът от Френската академия на науките пристига няколко седмици по-късно. Френските учени са категорични, че откритието от Чирпан ще предизвика истинска сензация в палеонтологията. Според тях находката може да промени традиционната представа за еволюционната линия на развитие на вида. Това ще наложи и промяна в учебниците и в приетата до този момент схема на развитие на човека и неговите обиталища в древността.

Освен писмото със сензационните изводи, френските учени предлагат да

финансират експедиция в Чирпан. От началото на юни предложението им става факт. Група учени начело с проф. Спасов и експерта по Динамика на човешката еволюция д-р Дени Жераадс разкопават пясъчната кариера в търсене на нови следи от чирпанския братовчед на човека.

Нашата надежда е за първи път в света да открием кости или части от черепа на хоминид. Публикуването на подобна находка ще предизвика истинска сензация. С нейна помощ най-после ще може да се запълни еволюционната верига, водеща до възникването на човека“, категоричен е проф. Николай Спасов.

През 1981 г. екип от немски учени открива в местността Карасура, близо до Чирпан, базилика, датирана от времето на византийския император Алексей I Комнин (1048-1118).

В основите на сградата са открити скелети на възрастни хора с гротескно малки глави и обратното – детски тела с огромни глави. В множество гробове под пода на църквата са намерени мъртъвци, погребани в златен бродат. При други скелети са установени изменения, породени от ревматични заболявания.

Археолозите предполагат, че в Средновековието Карасура е бил лечителски център, в който са се събирали болни от местността. Това обяснява болестните изменения при намерените скелети.

Името на местността има три значения. Всички те идват от **старогръцки** и означават „**Място на лошите и крадливи хора**“, „Край на височините“ и „Скрита в гънките на хълма крепост“.

КРИСТАЛНИТЕ ЧЕРЕПИ, НЕВЪЗМОЖНИ

През 1995 г. тв продуцентите Крис Мортън и Чери Луис Томас се отправят на пътешествие в Централна Америка, без да знаят, че то ще промени живота им завинаги. Тогава за пръв път чуват за загадъчните кристални черепи, които според индианците са свещени: имат магически и лечебни свойства и могат да пеят или да говорят. Първоначално Крис и Чери приемат, че това са легенди, докато не се сблъскват с факта, че кристални черепи наистина съществуват. Двамата се заемат да разбулят загадката им и започват проучване, продължило с години.

В резултат от техните изследвания се появява книгата им „Загадката на кристалните черепи“ (издадена у нас от „Хермес“) и документален филм,

излъчен по ВВС. Книгата им е преведена на повече от 15 езика и се счита за най-подробното и достоверно изследване за кристалните черепи.

Според древна индианска легенда съществуват 13 кристални черепа, които съдържат информация за произхода и съдбата на човечеството. Легендата предрича, че един ден във време на голяма криза черепите ще се появят на бял свят, за да дадат жизненоважна информация за съдбата на света. Не помалко загадъчни от Египетските пирамиди, Сфинкса в Гиза или Стоунхендж, кристалните черепи предизвикват буря от полемики между археолозите.

В началото на XX век един британски изследовател – Фредерик Мичъл-Хеджис – открива първия кристален череп в джунглите на Централна Америка. Той е изследван в лабораториите на Хюлет Пакард и резултатите са поразителни. Оказва се, че този ръчно изработен череп днес не би могъл да бъде направен, дори и с най-модерните технологии! Като се има предвид, че такива кристали се поставят в компютрите, за да съхраняват данни, учените не изключват

възможността черепите действително да пазят информация от дълбока древност, научаваме от „Седмичен труд“.

Крис и Чери провеждат изумително пътешествие през времето и пространството. Те разглеждат подробно фактите и легендите, вдъхновили филма „Индиана Джоунс и Кралството на кристалния череп“. Оказало се, че съществуват много и различни хипотези за това колко древни са черепите и какъв е техният произход. Според някои от тях кварцовите са наследство от изчезналата цивилизация Атлантида и са на повече от сто хиляди години. Други ги датират от по-късен период – от времето на майте или ацтеките, но като цяло е прието, че имат много древен произход.

Смята се, че дори и да не са били създадени от самите ацтеки или май, и двете цивилизации са използвали уникалните им свойства, за да контактуват с Отвъдното, да черпят информация и знания от други измерения. Впрочем, пророчицата Ванга гадае миналото и бъдещето чрез бучки захар, а както знаем, захарта има кристална структура.

Кристалната решетка явно крие много тайни, които един ден ще бъдат разбулени. Хора, надарени със свръхсетивност като нашата пророчица, при контакт с черепите осъществили връзка с разумни енергии, непринадлежащи на нашето време и пространство.

Може би затова легендите описват черепите като говорещи и им приписват магически характеристики – можели да лекуват, да усилят телепатичните способности и да карат хората в тяхно присъствие да стават по-интуитивни. „Произходът и свойствата на кристалните черепи все още будят недоумение сред учените, а това оставя голямо поле за спекулации“, подчертават Мортън и Томас.

- Научните тестове са доказали, че кристалните черепи са на-правени от абсолютно същия кварцов кристал като този, който се използва в съвременните електронни устройства. Всеки компютър или GSM апарат съдържа кристален микропроцесор, който позволява съхраняването и извличането на информация.
- Черепът на Мичъл-Хеджис, включително и подвижната долна челюст, е изработен само от един къс кварцов кристал – един от най-твърдите и чупливи материали. Как тогава е бил разрязан този къс с примитивните оръдия на труда на инките, след като дори със съвременните технологии това е невъзможно да се направи?

Legend of the Crystal Skulls

- Някои учени предполагат, че черепът Мичъл-Хеджис е направен ръчно. Но това е още по-невероятно, защото за изработката му биха били нужни поне 300 години!
- Някои твърдят, че, ако се взреш в кристален череп, можеш да видиш галактики, пирамиди, НЛО, мисъл-форми, холографски изображения.

ЗАГАДКИ / 1. Черепът на Съдбата

Черепът на Съдбата е известен като откритието на Мичел-Хеджес. Върху неговата история Стивън Спилбърг снима Индиана Джоунс-4. Намерен е през 1924 г. при разкопки в древния град на майте Лубаантуна. Черепът е от планински кристал, а габаритите му са 13 x 18 x 13 см, тежи 5 кг. Долната челюст е съчленена с нещо като шарнирни болтове.

През 1970 г. на тестове в лабораториите Хюлет-Пакард се сачисват: черепът е изработен от цял кристал, което е невъзможно дори при съвременните технологии, и върху него няма никакви следи от инструменти. Неотдавна стана ясно, че има и други черепи от природен кварц. Те също се смятат за наследени от ацтеките и майте.

Един се пази в Британския музей, друг в Париж, трети, от аметист, в Токио, в

Тексас, но най-масивният е в Смитсоновия институт. Изследователите цитират легенда, според която има 13 кристални черепа, свързани с култ към Богинята на смъртта. Те дошли от атлантите. Първоначално били при олмеките, преминали при ацтеките, а в края на петия цикъл по дълголетния календар -при майте. Т.е. през 2014 г. те ще помогнат човечеството да се спаси от катастрофа, стига хората да се досетят как да ги използват. Предишните 4 цивилизации били унищожени от катаклизми. Може би кристалните черепа са нещо като древни суперкомпютри, които ще се включат, ако 13-те се съберат на едно място?

2. Камъните Ика

Те са открити в Перу до град Ика. И са десетки хиляди. Споменават се за пръв път в хроники от XVI век. На всеки камък има рисунка, която показва сцена от живота уж на древните люде.

Рисунките изобразяват животни, измрели преди стотици хиляди години. Ездачите върху коне ловуват динозаври. Изписани са ясни хирургически операции като присаждане на сърце, А СЪЩО така планети, Слънчевата система, звездите. Многочислените експертизи потвърждават, че камъните са древни.

Но официалната наука все още си дава вид, че камъните от Ика не съществуват. Или ги нарича съвременни фалшификати. Но на кого ще му хрумне да рисува върху десетки хиляди камъни, че и да ги закопава в земята?!

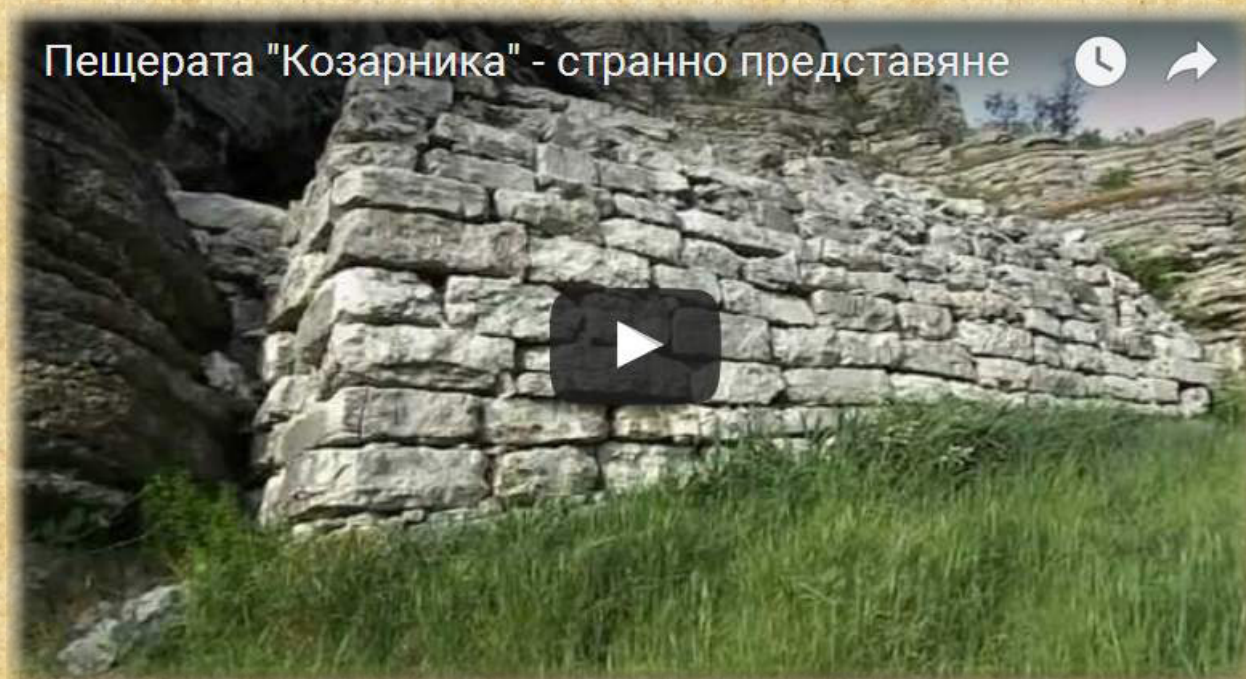
3. Картата на Пири Рейс

През 1929 г. в истанбулския дворец Топкапъ е намерен фрагмент от карта на света върху кожа на газела, датирана от 1513 г., подписана от адмирал Пири ибн Хаджи Мамед. Рейс на турски е господин. През 1956 г. картата попада в американското морско хидрографско управление и е тотално изследвана.

Най-удивителното не е изображението на Южна Америка, рисувано само 20 г. след първото плаване на Колумб. На картата свръхточно е очертана Антарктида! А тя е открита чак през 1818 г.! И това не е единствената тайна на картата: крайбрежието на Антарктида е изобразено като на континент без лед. А възрастта на леда е между 6 и 12 хиляди години. При това очертанията съвпадат без грешка със сеизмографската експедиция на шведски и британски учени през 1949 г. Пири Рейс твърди, че е нарисувал картата, ползвайки древни източници, вкл. и от Александър Македонски. Но откъде са могли да знаят за Антарктида?

Геологът Чарз Хепгу твърди, че е от атлантите. Но учените срамежливо не го цитират. А са намерени още много карти, вкл. и съставени от Оронтеус фиенеус (1531) и Меркатор (1569). Данните в тях картографите очевидно са копирали от свръхинформиран първоизточник. А създателите му явно са знаели, че Земята е кръгла, къде минава Екваторът, и са владеели сферичната тригонометрия.

БЕЛОГРАДЧИК 1 , 4 МИЛИОНА ГОДИНИ

АПОКАЛИПСИСЪТ СЛЕД 2012 ГОДИНА

Апокалипсисът е потвърден от надпис в календара на майите. Той е открит от археолози по каменно стълбище при разкопките на La Corina в Гватемала, и за пореден път бележи датата 21 декември 2012 г. като край на света. Надписът на древните плочки, които са на повече от 1300 години, е описан като една от най-важните и значими находки, останали от времето на майите до днес. В по-голямата си част надписът е насочен към политическата история, но има пасаж, в който се говори за края на света. Там е упоменато за връщането на Краля. Според някои учени, всъщност идеите за Апокалипсиса са дело на западната цивилизация. При подробно изучаване писанията на древните майи може да се каже, че с този край те предвиждат **не края на света**, а само на една епоха, което ще даде **ново начало** на живота ни.

НОВ ЖИВОТ / НОВ СВЯТ

Предричаният Апокалипсис се отнася за завършека на цикъл от **5125** години. Календарът на маите започва от 3113 г. пр. Хр. Учените разчитат, че надписът, който са открили, е поставен в чест на визитата на могъщия владетел на маите от онова време.

ХЕРАКЪЛ ОТ ПЛОВДИВ

Уникална маска на Херакъл откриха археолозите в Пловдив. Тази уникална находка е част от два антефикса, които са с изображения на театрални маски. Тя е открита по време на археологическите разкопки на Форума до Одеона в град Пловдив.

През различни периоди на разкопките са открити няколко антефикса. На декоративни керемиди са изобразени мъже, единия е с плитки, друг – с къдрици, а има и образ на жена, за която най-вероятно учените казват, че е вакханка. На една от керемидите е изобразен и Херакъл, който е представен наметнат с лъвска кожа.

Открити са голям брой монети от късната античност, гравирани керамична лампа от III век, 3 съда лакова римска керамика, глинени артефакти, на които е

изобразена театрална маска, както и над 20 монети с ликовите на римските императори Каракала и Гета, които са сечени в древна Сердика (днешна София) и Пауталия (Кюстендил). Те са датирани от края на II и началото на III век от новата ера.

По време на археологическите разкопки учените откриват и над стотина по-дребни експонати, части от битова керамика, кости от различни животни, облицовки от мрамор, стъкла, гвоздеи, паници и чаши от римско време, амфори. Намерени са още и водопроводна тръба, направена от олово, която е ползвана за канализация, а също и съд, на който са изобразени гущер и костенурка, прилаган при различни религиозни обреди.

Понякога гърците обърквали старите предания и говорили за едно божество (или герой) като за две – като Херакъл, защото в Египет имало двама Херакловци – синът на Амфитрион и Алкмена, и един друг, много по-древен от него. Сведенията за боговете достигали до гърците не направо от египтяните, а чрез посредничеството на други народи, особено на пеласгите, които обитавали земите, населени днес от /нареклите себе си/ гърци – народ с изяснен произход и потекло.

Херодот за Египет 2. География, обичаи и рели...

НЕИЗВЕСТНИ БЪЛГАРСКИ СТОЛИЦИ И СВЕТИЛИЩА, ГРАДОВЕ & ЦЕНТРОВЕ

Когато чуем или прочетем думата ‘столица’, в комбинация с думата ‘България’ в съзнанието ни веднага изникват наименованията: Плиска, Преслав, Велико Търново, Пловдив (за кратко столица на Източна Румелия), София. Средновековните и по-нови столици на Българската държава са ясни и до ден днешен са важни и масово посещавани обекти от културното ни наследство. Но може би повечето от вас не знаят, че на територията на днешна България има поне 10 столици на малки царства от античния (предримски) период. Това е така, защото по нашите земи са живели траките (а временно и други ‘гости’), които са били повече от 120 различни племена (и то тези с известни названия).

За тях Херодот е писал: “Траките след индийците са най-многобройните в света. Ако те бяха нещо общо и се управляваха само от един владетел, биха били непобедими и според мен най-могъщи от всички, които съществуват“. Но те живеели на отделни племена, всяко от които се стремяло да запази своята самостоятелност и да образува отделна държава. Частта от Европа, която са обитавали траките била обширна – съвременните територии на България, Румъния,

Молдова, Беломорска Тракия (в Гърция), Анатолия (в Турция), Поморавието и част от Македония. Нека видим кои столици на тракийски (и нетракийски) царства се намират в нашата страна.

1. Била Зора (Bylazora) е спомената от древния хронист Тит Ливий като седалище на Пеонските царе. Значението на названието е Бяла Зора. До V-ти век преди Христа това тракийско племе обитава територия в пределите на съвременна България, а по-късно е преселено от персиеца Дарий в Азия.

2. Визия, Бизия, Виза, Визе, Висон (Vizya, Βίσυα) е била столицата на Астите през V в. пр. Хр., считатучени, позовавайки сена античния писател Страбон. Това тракийско племе владеело територии по югоизточните склонове на Странджа (от българска и турска страна, според границите от 1944 г.), над които царувал династът Терей.

3. Гордион (Gordium, Gordion) бил градът-седалище на царската династия на Фригия. Селището получило името си от мъдрия владетел Гордий, за когото има-

ло много легенди. Фригите произхождали от Азия, а след заселването си по нашите земи обитавали региона между Беласица и долното течение на река Струма.

4. Тиле – В началото на III в. пр. Хр. на Балканите нахлули войнствените Келти. Те създали свое царство със столица Тиле в района на Източна Стара планина, което просъществувало до 20-те години на III в. пр. Хр., когато било унищожено от мощно въстание на покорените траки.

5. Дуасдава, Хелис, в превод “град на вълците” или “град на слънцето” била столица на Гетското царство, намирало се в днешна Североизточна България. Локализирана е в резервата “Сборяново” до гр.Исперих. През IVв. пр.Хр., царството на Гетите се разпростирило от двете страни на река Дунав.

6. Ямворина (Jamphorina) – в превод “място с много яворови дървета” се е казвала столицата на тракийското племе Меди, територията на което била в Пирин планина. Медите били известни със своята войнственост и с това, че от

тях произлиза Спартак – гладиаторът, чийто бунт разклатил Римската империя.

7. Перперикон, Перперек (Perpericon, Перперіков) е археологически комплекс в Източните Родопи, състоящ се от голямо мегалитно светилище от преди 8000 години, паметници от античността и средновековна крепост. При траките Сатри Перперикон е свещен скален град, столица и крепост с царски дворец.

8. X – названието на столицата на Трибалите все още не е изяснено, но тя е локализирана в района на Местността Градище, намираща се на километър и половина западно от град Враца, в дефилето на река Лева (според ст.н.с. д-р Нарцис Торбов, който в продължение на седем сезона прави с екипа си разкопки в местността).

9. Севтополис е древен град, основан от тракийския цар Севт III, както и столица на Одриското царство от 320 г. пр. Хр. Развалините му са били открити и изследвани през 1948 г. от български археолози по време на строителството на язовир “Копринка“ (до град Казанлък) и понастоящем се намират на дъното му.

10. X – внушителен (с площ от 8 дк.) династичен център на одриския цар Ама-ток е разкрит под връх Кози грамади в Централна Средна гора, съобщава ръководителят на разкопките Иван Христов. Запазени са архитектурни структури (до 2,5-3 м високи стени на множество сгради).

ОПРОВЕРЖЕНИЯ – Тодор Карапетков – „1. Била Зора (Bylazora) е тракийското име на град Тополовград, но не е била столица или главен град на тракийско племе. /2. Хелис е действително тракийското име на столицата на тракийското племе ГЕТИ, Даусдава не е „град на вълците“, а нещо друго. /3. Перперикон, Перперек (Perpericon, Перперіков) никога не е бил град или столица, той е само светилище на траките. /4. Столицата на Трибалите винаги е било тракийското селище ВРАТА, сега град Враца. /5. Севтополис е град, столица на тракийския цар Севт III, както и временна столица на Одриското царство. /Всички други наименования на селища или градове не са тракийски и

не са столици, с изключение на ТИЛЕ, днешно Тулово, главно селище на келтите при кратковременното им пребиваване в българските земи. ; Стоян Трашлиев – „А Визия, Бизия, Виза, Визе, Висон (Vizya, Visva) е в Странджа но на турска територия. ; Стоян Карапетков – „Биса е тракийско селище в близост до днешния град Виза в република Турция, но не е бил столица на Одриското царство.“ ; Соница Марчева – „Грешии за Била Зора. Тоа е најголем град во Пајонија 3-2 век п.н.е., а убициран е во Градиште – Кнежје крај Св. Николе.

ТРАКИЙСКО НАСЛЕДСТВО ПО БЪЛГАРСКИТЕ ЗЕМИ, НА ЮГ /Павел Серафимов/

През 1981 г. Излезе една изключително интересна книга – Авторите – проф. Ян Бест и Сибила фон Реден представиха своето виждане за възникването на гръцката цивилизация като бяха отделени цели сто и седемдесет страници за ролята траките. Представени бяха нови карти, някои от които доста необичайни и разтърсващи стереотипите. На една от тях се вижда, че през второто хилядолетие преди Христа Епир, Македония, Тесалия, Евбея, Етолия, Аргос,

а също големи части от Ахея и Аркадия са принадлежали на траките. Това означава, че през 17-ти век пр. Христа над 80% -90% от територията на Гърция е била населена с хора наричани в Античността траки, а по-късно, в Ранното Средновековие българи.

1 – Към посочените в картата области трябва да се добави и Атика. [Както знаем от Страбон, тя е била обитавана от траките – for Attica was once held by the Thracians – VII-7](#)

2 – Павзаний съобщава, че тракийския цар Терей е властвал в Давлида – [Here in Daulis the women are said to have served up to Tereus his own son](#) (Описание на Гърция -X.4.8).

3 – Потвърждение за това, че в дълбока древност тракиец е царувал в сърцето на Гърция получаваме и от друг летописец: [Tereus lived in Daulis, part of what is now called Phocis, but which at that time was inhabited by Thracians](#) (Тукидид-II-29).

Интересен, а и важен факт е това, че името на **полуостров Пелопонес** е дадено от тракиеца Пелопс, който идва от Фригия: Pelops brought over peoples from Phrygia to the Peloponnesus that received its name from him (Страбон, География, VII-7-1). Софокъл направо нарича Пелопс фригиец: – *“Не ти ли е известно, че Пелопс, твоят древен дядо е варварин фригиец?* (Д. Попов, Гръцките интелектуалци и Тракийският Свят, стр.286)“.

Виждаме, че древните исторически извори дават право на Бест и Фон Реден да създадат карта показваща, че в далечното минало, преди идването на данайците от Африка, Гърция е била обитавана предимно от нашите предшественици. Друго доказателство за правотата на картата, са древните топоними и хидроними. Известният изследовател на гръцката култура Джон Чадук признава, че названията на населени места като Атина, Микена, Коринт, Закинт и др. **не принадлежат на гръците**, а на **друг народ** живял в земите си дълго преди тях (J. Chadwick, The decipherment of Linear B, 1958, стр.31).

Нека обърнем внимание на Коринт, Закинт, Саминт, Каминт. Те имат същата наставка както **тракийския град Перинт** и тракийската дума волинт – вол. Според В. Георгиев тракийската наставка **инт** е идентична на **старобългарската умалителна** наставка **енте** (намираме я в думи като воленте, осленте, жребенте).

От това става ясно, че древните селища Коринт, Закинт, Саминт, Каминт, Провалинт, Тиринт, Препесинт, Трикоринт, Зеринт и много други са създадени от хора говорещи древен **вариант на българския език**.

Отново Георгиев отбелязва, че **на територията** на Гърция има пет хидронима Ахеро(н), чието име се обяснява с думата **езеро** (има тракийски град Азера). Със същото обяснение е топонима **Азорос**.

Нашия лингвист е един от първите, които обясниха **значението на името** на течащата в Тесалия река Пеней с думата пена, пяна, т.е. **Пеней** означава *пенлива река*. Трябва да се отбележи, че на територията на Тракия са регистрирани реките Панис, Панисия, както и поток Панак. Вариацията А-Е в Панис, Пеней е древна тракийска **диалектна особеност**, която същевременно е типична за българския език.

Друга важна подробност е това, че Тесалия е **дом на предвожданите** от Ахил мирмидони. Според Йоан Малала тези хора са **предци на българите** от негово време (491 – 578г.) – *“И така споменатия Ахил заминал заедно с Атридите, като водил своя собствена войска от три хиляди души, **наричани тогава** мирмидони, а сега българи.*

Името на **Копайското езеро**, а също и на девет реки (с име Кафисос) в

обитаваната от траките Фокида и две в Атика, В. Георгиев свързва с думата капя. Цели **дванадесет хидронима** от територията на нашите южни съседи са свързани с **българските думи** капя, капка, капене.

Георгиев доказва също, че името на **Олимп** се тълкува със **санкритския глагол** лумпати-троша, правя отломки, т.е. Олимп означава **място с отломки**. Санскритската дума лумпати отговаря на нашите ломя, лумя (диал.) лупам. За пореден път виждаме, че едни от най-древните топоними от земите на Гърция се обясняват с помощта на български език. Ето, Олимп, чието име повечето хора свързват с гръцката история е всъщност **древно българско название** на планина, но историята е така изкривена, че написаното по-късно е крайно недостатъчно за каквото и да е.

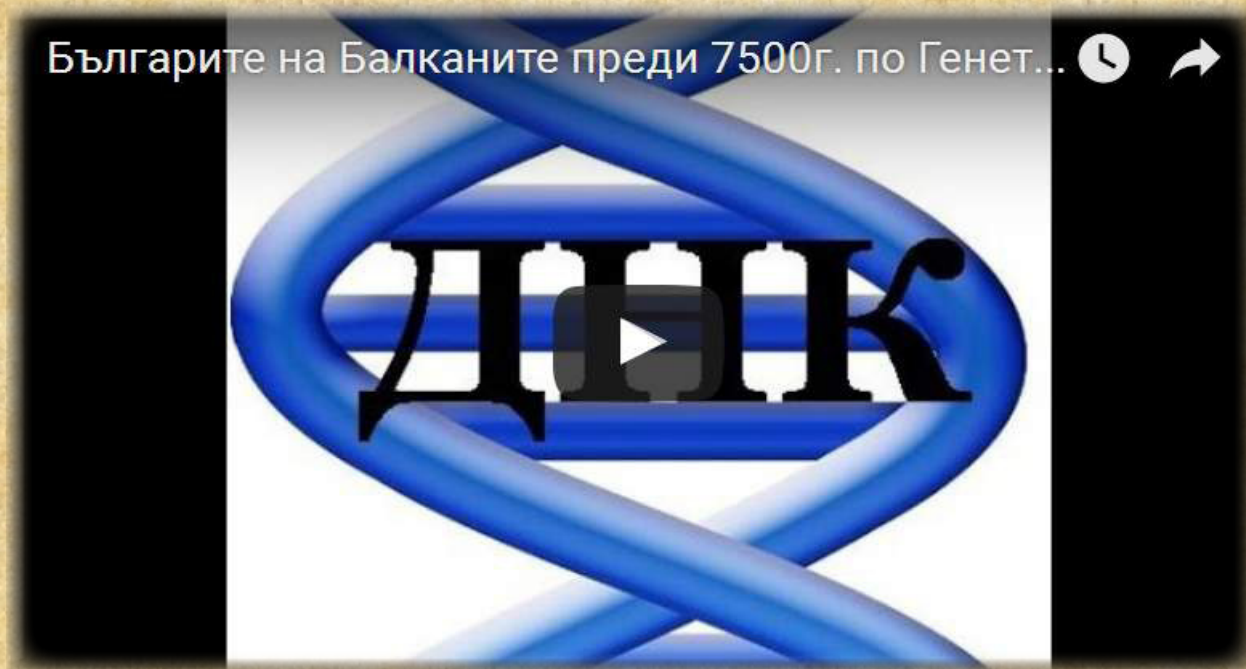
Не трябва да забравяме и че освен в Тесалия (**дом на мирмидоните** – българи), има и **друг Олимп** наречен **Мизийски**. За него говорят Херодот (**История-1-36, 7-74**), а и Д. Хоматиан, който дава едно интересно и важно свидетелство: *“Този велик наш отец и светилник на България бил по род от европейските мизи, които народът обикновено знае и **като българи**. Те били изселени в старо време от военната сила на Александър от разположения край Бруса Олимп към Северния океан и Мъртвото море, а след **като минало време**, със страшна войска **преминали Дунава** и завзели всички съседни области: Панония и Далмация, Тракия и Илирик, а и голяма част от Македония и Тесалия.”*

Поредното доказателство за тракийското присъствие в Гърция са десетките тракийски имена споменати в Линеар Б документи от **второ хилядолетие** преди Христа. Някои от тях са Бато, Гета, Арей, Бузо, Марон, Котис, Перкун, Мирул, Рескупорис, Гоаксис, Козар. За техния **тракийски произход** няма спор, но съществуват и други, които изследователите избягват. Това са Вокил(о), Крумен(о), Карамесийо, Винайо, Кубирийо, Северийо, Ерма, и Токеу, което е най-древният вариант на старобългарските Вокил, Крум, Кормесий, Винех, Кубер, Севар, Ерми и Токту. Какво се оказва, че **на документи** от територията на Гърция, датирани XIV-ти век **преди** Христа са записани имена на **стари български** владетели: 1. Крум / 2. Кормесий / 3. Винех / 4. Кубер / 5. Севар / 6. Токту

В древните документи присъстват също **две родови имена** – Вокил и Ерми. Не е трудно да се досетим и защо тези данни не са популярни. В случай, че тези сведения бяха представени на широката публика всеки щеше да разбере, че ние сме потомци на древен, местен народ, докато от друга страна – нашественици

по нашите земи, са не само гърците. Различно от това заключение е невъзможно, защото няма как да бъдат обяснени наличните **старобългарски имена** в документи на възраст **3350** години. Тези **негръцки имена** са добре известни на учените. Джон Чадуик признава, че много от антропонимите в документите с Линеар Б не са гръцки (J.Chadwick, The decipherment of Linear B, 1958, стр. 102). Британския учен обаче не уточнява, на кой друг народ принадлежат тези странни имена. Обаче, характерът им е толкова ясен, че едва ли може да възникне спор относно тяхната принадлежност. Мируло, Видако, Тато, Руси, Румано, Дейко, Силано, Камонийо, Делеу, Пирино (плочици 1084, 1280 E, 1293 E, 1421 X, 482 U, 1516 A 301 lxxxvii – по Чадуик) са българските лични имена Бато, Ботьо, Гето, Котьо, Мирул, Видко, Тато, Руси, Румен, Дейко, Силан, Камен, Дельо, Пирин.

Заради неверни теории в близкото и далечно минало, от България са откъснати Беломорска Тракия с Македония. Загубени са не само земи, но милиони сънародници. Загубен е също престиж, уважение и признателност към тези, които неуморно разпространяват искрата на познанието и на тези, които раждат императорите на Рим като ревностни пазители на истинското християнство, не на гръцката му интерпретация.

ТРАКИЙСКО ВЛИЯНИЕ ВЪРХУ РИМСКАТА ИМПЕРИЯ

1 – През III се започва и засилването на тракийското влияние в Римската Империя. Роденият в лоното на Хемус (Стара Планина) Максимин Тракиец става генерал в армията на Септемий Север, а по-късно и император. След него на престола сядат много други: Клавдий II, Квителий, роденият в София Галерий, Максимин Дакиецът, Лициний, Констанций Хлор, Константин Велики, Констант, Константин II, Констанций II, Тиберий II, Ветран, Юлиан Отстъпник, Льв Бесът, Маркиан, Юстин I, Юстиниан I, Юстин II. Нека не забравяме и Фока, който е властвал в Константинопол до 610 година.

2 – Траките дават не само императори, но също така способни военонначалници и управители. Бащата на Аеций е местен жител от Дуросторум (Силистра). Най-великият пълководец на Късната Античност е роденият в Германея (Сапарева Баня) Велизарий. Прокопий Цезарийски съобщава за пълководците от тракийски произход Рекитанг, Руфин, Кутила, Улимут, Теренций, Зайдус, Маркиан, Имерий, Сита, Петър.

3 – Предвождащият през 511-513 година българи, генерал Виталиан е също тракиец. По рано, по времето на Константин Велики управител на Египет и Либия е бил тракиец с фамилия Реметалк. Колкото повече време минава толкова повече се засилват траките политически.

ХУНИТЕ

Що се касае до хуните, те също не са чужд на Балканите народ. Приск Панийски посещава двора на Атила и описва прекрасно битка на тези хора, а и без колебание ги нарича скити, царски скити. Точно това е значението и на името хуни. Неговият смисъл е царски, благородници, а обяснение можем да поучим от стблг. унии–по-добър, т.е. благороден. Ските обитават земите на Добруджа още по времето когато Рим е бил село със сламени колиби, това е причината Добруджа да бъде наричана в древността Малка Скития.

За това, че скитите и траките делят едни корени научаваме от Дион Касий, Стефан Византийски, а и други старогръцки автори, които съобщават, че източните скити – саките са траки. Според Прокопий Цезарийски хуни и масагети са едни и същи хора. Йордан от друга страна е пределено ясен, че масагетите са част от семейството на гетите. Този автор даже твърди, че град Томи (в Добруджа) е основан от масагетската царица Томира след битката ѝ с Кир Велики. Това събитие е станало през VI век преди Христа.

Така наречените “варварски” нападения са били опит за освобождение населението на Тракия. Не случайно местните хора подпомагат готите на Фритигерн, защото са техни роднини говорещи същия език, имащи същите обичаи. Нападани са градовете, където живеят предимно римляни и гърци. Атаките на готи и хуни не са редуцирали тракийското население, но само броя на чужденците по нашите земи.

ОСВОБОЖДЕНИЕТО ПРЕЗ 681-ВА ГОДИНА

Обитаващите Източните Карпати и Черноморските степи независими траки правят опити от II до VII да освободят своите братя. Това те постигат през 680-681 година, когато се стига до обединение на всички сродни групи. Названието – българи, е първоначалното име на част от мизите заради своята популярност, което се налага над всички говорещи сродни диалекти.

ДРЕВНОТО ОРЪЖИЕ – МАХАЙРА

Оръжие на древните траки – Махайра. Любителите на хладното оръжие, но и ценителите на историята на траките оценяват това:

Възстановка на истинска тракийска махайра според достоверни източници.

Махайра е оръжието на древните траки, представляваща къс меч с едностранно острие. Това, което виждате е ръчно изработено острие от дамаска стомана, което е ковано в продължение на един месец. Дръжката, изобразяваща глава на орел е направена от орехово дърво, а в нея са положени инкрустации от масивно сребро. Дървената кания е облечена с естествена кожа, а стоманените елементи по нея довършват пълната възстановка на махайрата.

ГЕНЕТИКА НА БЪЛГАРИТЕ / 14 500 ГОДИНИ ИСТОРИЧЕСКА СЪДБА

ТРАКИТЕ СА ВСЕ ОЩЕ ЖИВИ / ТРАКИЙСКИЯТ АНТРОПОЛОГИЧЕН ТИП Е ПРИСЪЩ НА БЪЛГАРИТЕ / ТРАКИТЕ НЕ СА ИЗЧЕЗВАЛИ

Съвремените български учени, го отричат неясно защо.

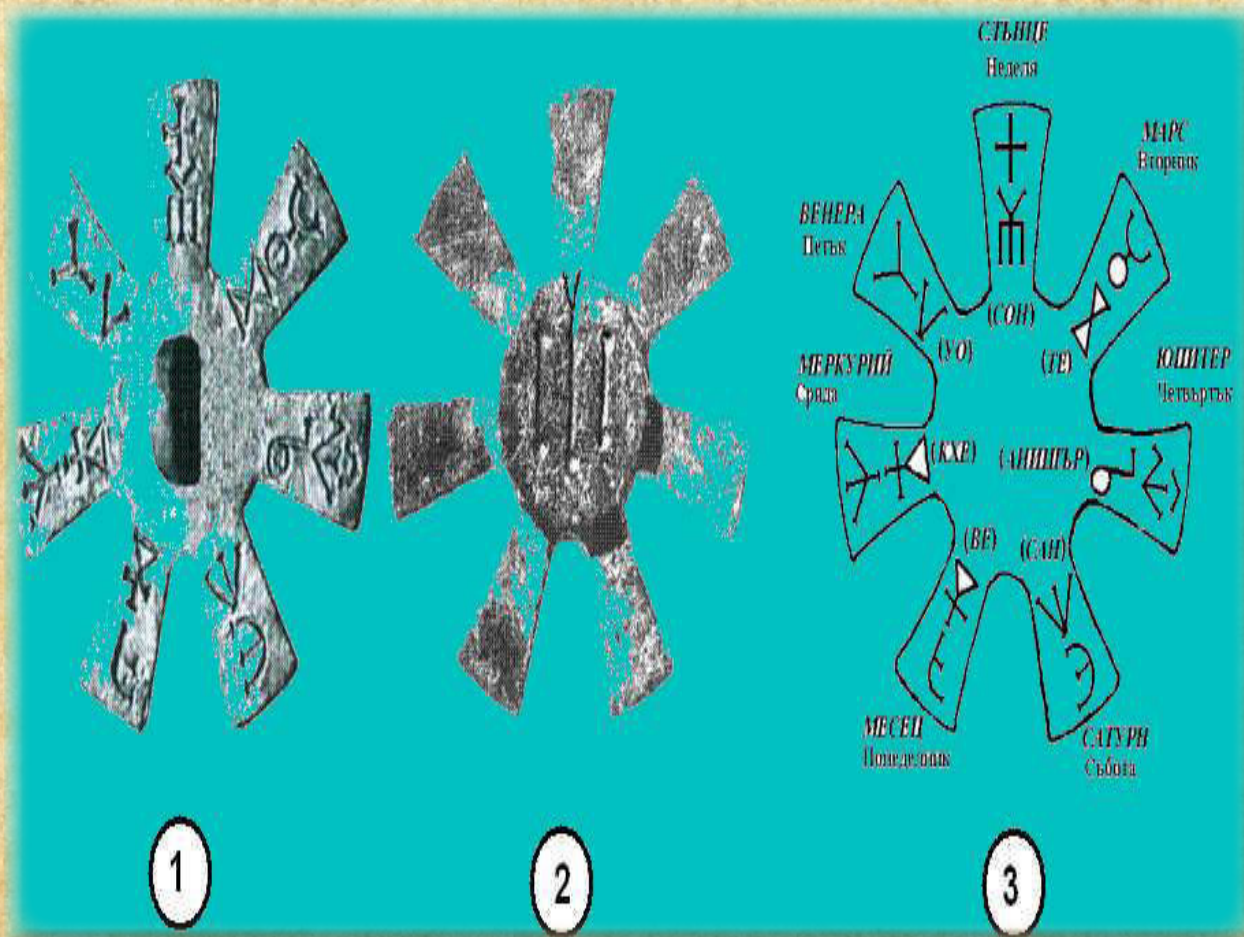
ВРЕМЕ,

Седмолъчната звезда на прабългарите е била използвана като символ още в зората на расата, когато първотраките са се заселили по земите на днешна България, след като напускат Атлантида преди около 15 000 години, и създават тук първата държава на расата.

За уточнение те са живели около 5000 години заедно с атлантите на Атлантида. В центъра на звездата винаги е стоял знакът на Дуло и е показвал, че на българските посветени царе е позволено да ползват алфа вълните.

Гласът на Боговете!

Седемте лъча на звездата символизират седемте клона, на които се разделят траките, когато започват разселването си. Основният лъч – на Слънцето – това е ядрото на траките, тези, които остават да живеят по нашите земи. Лъчите на Марс и Юпитер са клоновете, които тръгват на изток, стигат до Шамбала и се разселват из Азия. Лъчите Месец

(Луна) и Сатурн са клоновете, които се разселват на юг, а лъчите Венера и Меркурий са клоновете, които се разселват на север и на запад из Европа.

Първият основател на българската държава, владетел и предводител е бил Алвехтосепт||, който е пряк потомък на Гаинати и Алвех. Той е водачът на основния лъч – на **Слънцето**. Държавата е била създадена на територията на днешната Североизточна България и върху части от Северна. Столицата им се намирала в посока запад-северозапад от днешния град Варна, 10-15 км към Вълчи Дол.

Разселването на траките започва преди около 14 500 години. Тогава обособените отделни клонове поемат в различни посоки. Първи тръгват лъчите Марс и Юпитер – в посока изток. Водач на клон Марс е **Севторкан**, чието име впоследствие, дава наименованието на владетелската титла -КАН. Този клон, заедно с клон на Юпитер, предвождан от Авитохол, стигат до Шамбала, където достъп се дава само на Авитохол. Там той получава правото да носи името Дуло, като име на рода си и знакът Дуло, който да използва като личен герб. Останалите арани или българи са ползвали знака Дуло като символ на народа и расата си.

СИЛА,

Авитохол създава първата **българска държава** в Азия, преди около **14500** години, след като вече е бил в **Шамбала**. Част от клон на Севторкан и някои от клон на Авитохол се връщат в земите на днешна България, при основното ядро, където донасят чистия и усъвършенстван ген, получен от Шамбала. По времето, когато се връщат, другите четири клон на траките са били вече напуснали земите и не получават обогатения с атлантските стойности ген.

Около 20-30 години след първите клонове тръгват и лъчите на Месеца (Луната) и Сатурн – в посока юг. Водач на лъча на Месеца е Неамей ||, а на лъча Сатурн – Птолиахър |.

Клоновете на Венера и Меркурий тръгват приблизително по същото време, съответно на запад за Меркурий и север за Венера. Водач на лъча на Меркурий е Митон-Рест, а на Венера – Ихславстохъл ||, по чието име, по-късно, част от племената по-късно започват да се наричат славяни. Тези славяни получават впоследствие чистия и обогатен с лемурийски стойности ген, който им занасят някои от клоновете на Севторкан и Авитохол.

Имената на планетите, за всеки отделен лъч на звездата са избрани чисто символично. Всеки клон е носил името на небесно тяло от една обща система – Слънчевата, показвайки по този начин принадлежността си към едно общо начало, един общ корен, общатата си расова и насродностна принадлежност. Може да се каже, че всеки отделен клон на траките се е наричал с името на небесното тяло, символ на лъча. Не са имали отделни племена и имена. В по-късни времена, с обособяването на отделните народи, разселелите се тракийски клонове са приели и различни наименования.

В ТЪРСЕНЕ КОРАБА НА НОЙ / ЧИНИЯТА НА НОЙ / БЪЛГАРИЯ В НАЧАЛОТО – БИБЛЕЙСКИ ПОТОП

1 – При по-нататъшните изследвания на зоната се открива наличието на специфични клинообразни и кръстосани желяза на регулярни интервали по протежението на структурата. Счита се, че това са огромни гвоздеи и ъгли от клетките, където са държани натоварените животни. Геологът Джон Баумгарднер от Калифорнийския университет е **раздвоен между две** отричащи се възможности това или са вкаменените останки на една от палубите на Ноевия ковчег, или е огромна скала с формата на кораб, която по случайност има размерите на ковчега от Сътворението.

Скептиците възразяват, че дори и да става дума за останки на гигантски кораб, все още няма достатъчно доказателства, че принадлежат на Ноевия ковчег. В книгата си Загубеният кораб на Ной Чарлз Берлитц отбелязва, че жителите на зоната считат древната структура за кораба на митичния султан Малик Ша, кръстосвал огромно езеро, намиращо се в района на Арарат. След 1988 г. Баумгарднер започва допълнителни сондажи, но **не открива** нови доказателства за библейските останки. Обезкуражаващо е мнението на експертите, че високите равнища на въглерод в скалните образци вероятно се дължат на присъствието на **калциев карбонат**, а не на вкаменено дърво. Новите радарни тестове се сблъскват с непроницаеми каменни пластове, материалът, от който се е смятало, че е направена палубата на предполагаемия кораб, се оказва идентичен със състава на скалите от околността, а за металните менсоли се предполага, че може да са специфична рудна съставка от желязен оксид, кварц и др. минерали. След химически анализ на една от каменните котви шефът на геологическия факултет към държавния университет на Калифорния Лоуренс Колинз подчертава, че скали с подобен състав се срещат в зоната около Дурупинар, но не и в Месопотамия (днешен Ирак), където според библейските текстове Ной е

построил ковчега. Арменският археолог Абрахам Териан допълва, че каменните котви кхатчкар всъщност са ритуални символи на езически култови церемонии. Според изследователите корабът на Ной е имал размери или 137 м на 23 м, или 157 м на 26 м. Възниква въпросът как съоръжение с подобни размери би могло да приеме представители на всички живи създания, както е споменато в Библията? Освен това как Ноевият ковчег се е оказал на 2000 м над морското равнище? На планетата няма толкова вода, за да подхрани потоп, при който да се достигнат такива височини. Отчитайки геологическата активност през последните 20 хилядолетия, сеизмолозите смятат, че останките на Ноевия ковчег биха могли да бъдат тласнати най-много до 450 м височина, но според други специалисти корабът може да е изтласкан нагоре след мощна морска вълна. Болшинството от учените подкрепят тезата, че скалата от Дурупинар не е Ноевият ковчег, а само геологически феномен определено рядък, но напълно природен. Геофизикът Том Феннер отбелязва противоречивите научни заключения на различните изследователски колективи. Разочарованието на археолозите още не е затихнало, когато през 1994 г. Салих Байрактутан хвърля бомбата за поредни открития, свързани с кораба на Ной. От мерните единици на Витрувианският човек на рисунката на Леонардо да Винчи самите вие можете да си направите съответните изчисления като не забравяйте да вмъкнете космичното време спрямо земното. В статията се посочва, че по древната египетска мярка един кубит е равен на 52,3 см., но на иврит и арамейски мярката за дължина на един лакът е един кунут равен на 42.8 см. Тората е написана на иврит и арамейски от което се изчислява, че кубатурата на „ковчега“ е 14 570 кв.м. Случайно или не, интересното е, че Родопите са с кубатура 14 571 кв. м. Което отговоря на ширина и дължина съвпадащи с измеренията посочени в библията. Ако капсулата (кораба) е била в метри, то и ембриони да са били съхранени от всеки животински вид, е нямало как да се поберат. Случайно или не, интересното е, че Родопите са с кубатура 14 571 кв. м. И не е маловажен факта, че макар и не добре проучена, според ботаниците планината Родопи е дала убежище на повече от 2000 вида висши растения, факт който я нарежда сред най-богатите на висши растения европейски планини. 15 от тези видове са съименници на планината и се срещат само тук, а десетки други т.н. реликти са останали от минали геоложки епохи, което ги прави изключително интересни за науката. Не по-малко разнообразен е животинският свят. От групата на насекомите внимание заслужават пеперудите със своите 800 вида. Родопите са признати със своите находки за най редките представители на животински свят от най древните епохи и до днес в цяла Европа. Нещо повече, разкрити са останки на лъвове,

жирафи и други животни, които вече не обитават Родопите, а присъстват в другите континенти. Тоест селекцията на флора и фауна направена от Бог преди потопа има широко присъствие в Родопите. Защо планината Арарат? В Битие (8 : 4) е написано: „А на седемнадесетия ден от седмия месец ковчегът заседна върху Араратските планини.” – планини, в множествено число. Известният сеизмолог Джон Вайнер пише, че преди милиони години на Балканите е имало много огромен **планински масив**, състоящ се от Арарат, Родопи и Рила. Всички разкрития и изчисления са предадени в Изследователският център за библийски разкрития и тълкование в САЩ, за получаване на патент. /Красимир Куртев/

ГИЛГАМЕШ – ГЕРОЯТ И БЕЗСМЪРТИЕТО

Тази преразказана древнобългарска легенда от шумерите, където се преплитат няколко персонажа от тенгрианската митология е достигнала до нас благодарение на **клинописното** писмо и глинени плочки от знаменитата библиотека на **Ашурбанипал**.

Фрагмент от оригиналния мит за алп Самар, Гюлджимеш – Гилгамеш: ...*Кул Гали записал един интересен мит за Самар-Тюрк, когото го изобразявали и като прекрасен юноша-багатур със седем плитки и цвете в ръката. Плитката и житния клас българите наричали с думата-соб, това означавало още и „прекрасен”. Белката отначало я наричали собол. По-късно това название преминало към днешното животно собол. Най-добрите соболи българите докарвали от една Сибирска река и я нарекли-Соболска.*

ЦИВИЛИЗАЦИЯТА ПРИ ШУМЕР

В началото на четвъртото хилядолетие пр.н.е., в Междуречието се заселили две различни по произход народности групи: в южната част на Месопотамия и край бреговете на Персийския залив – шумери, а северно от тях, където двете реки се доближават най-много – акади.

...*Но част от българите почитаща легендарния дух на Самара, в облика на огромния бик-Тюрк, от Средна Азия продължила на Запад. Заели и подчинили огромни територии-Близкия изток, Балканите, Мала Азия, Северен Египет, Сирия, Ливан, Ирак, Палестина, Закавказието, Западен Иран. В памет на духа Самар образували държавата Самар/Шумер, Шумерстан/. Значителна част от българите била съсредоточена в Ирак, когото те наричали Сувар-„Междуречие”. /оттук и гръцкото му название „Месопотамия”-*

Междуречие/. Първата столица на Самара бил южносуварския град Ат-Атлан, по негово име цяла блискоизточна държава някои източници наричали Атлантида. Българите дали свои названия и на всички останали области на Самара: Финикие/от българското „бейнек“-кораб от снопове тръстика/, на Балканския полуостров/от българското „балкан”/, на остров Крит/от българското „креш“-борчески/, на Мала Азия/тази област нарекли Яна Идел-„Нов Идел“-от което се получило и Анатолия/...

Шумерите дошли от североизток откъм югозападните области на днешния Иран, наричан тогава Елам (това е древнобългарска дума и означава – страна или цветуща страна. По същия начин и Елада от Елам. И в наше време производна дума от това название на гръцки означава – крава – отзвук от върховното почитане в древността на бика – Самар – „син божий“ и брат близък на Кубар), а акадите – откъм Сирийската пустиня. Това предопредило по-късно и резултатите от катастрофалното наводнение в Междуречието станало известно в Библията като „Всемирнен потоп“. По-голямата част от българите – самарци (шумери) загинали, а афразийците оцелели. След преврата на Саргон техните династии овладели властта, но продължили да развиват българо-шумерската култура. Пример за това е възстановяването на храма на Мардук (Мардукан) от Ашурбанипал.

Но това вече бил Късния Шумер съсредоточен в днешен Ирак и имаш афразийски облик. В Близкия изток като цяло българите-самарци останали малцинствени групи и постепенно били асимилирани от съседните народи – сирийци, ливанци, араби и евреи.

В периода на проливните дъждове водите на реките Тигър и Ефрат буйно прииждали, излизали от коритата си и заливали околните низини. Когато отново кротко потичали в леглата си, оставяли наторена почва, но и твърде много блата и мочурища, особено в долното течение – в земята на шумерите. За да направи тази земя годна за обработване и да извлече от нея плодовете, които тя можела обилно да даде, населението на тези места трябвало да обедини силите си. Така в тази част на Месопотамия организирания живот бил наложен от самата околна среда. Най-напред в Шумер, а после и в Акад възникнали първите общини.

Развитието на общественния живот и на търговията довело до едно от най-големите постижения в културната история на човечеството – шумерите първи създали писменост, тъй нареченото клинописно писмо. Тази писменност древните българи наричали – самра и нейни по-късни варианти останали дълго

време в употреба сред техните общности по света. Преди нея е съществувало сакралното писмо – ползвано от жреците и висшата аристокрация. Шумерското писмо е първата писменост. Пригодено към особеностите на езика на акадите, то се употребявало в древността не само от населението на Месопотамия, но в Иран, в Мала Азия. За известно време клинописът е дипломатическо писмо в международните отношения.

ЦИВИЛИЗАЦИЯ „ВАРНА“, ПЪРВА ИЗМЕЖДУ ПЪРВИТЕ

НАТАГЪК,

Разбира се, както се каза – „съпротивлението ще е голямо след придобивката“ носеща диаманти, злато, богатства, като по всякакъв начин наследниците ще се стремят да запазят неистинността на „своята си наука“, която е плодоносна – носеща ветрове, парично признание, миражи, но с какво ще ги запомнят останалите, хората, можещите, знаещите, пострадалите? Какво всъщност правят онези, които говорят за духовните същества, за възвишените неща, за Царството Божие, но се покланят на менталните идоли и миражи, а с другата си

ръка посягат към алчността в атрибутите на властта? Компенсират се слабите, в обществото на слабите. Изградени са цели звена, научни комплекси занимаващи се да разрушават истинността при основите, получаващи в края на краищата компенсация по един или друг начин, нормално в обществото на слабите и където ценностите не получават дължимото съизмеримо. Мистика, митология, облаци от измамна „наука“ разкриват основите, позволяващи ни възможните резултати. Да го повторим – „позволяват се възможните резултати“. От друга страна чий Бог е толкова кръвожаден, че да поиска от агнето жертвата, болката му, да го лиши от светилника? – ние не знаем, но Единственият, Който е – е крайно Миролюбив, при къпината; там се намира. Всичкото друго е от човека. Бог е Креатор, Наставник, Вездесъщ, на небето и на земята, Бог е навсякъде. Ние Го принизяваме с кръвожадност, да иска жертвени агнета и се прави на интересен – егоцентричен като човек, свадлив, агресивен, борец се по цял ден с „Израел“, защото си няма работа, безделник по пладне, който не спира да се търкаля. Да си представим как Бог се търкаля борейки се по цял ден, пък забравя за другото. Това са човешките качества, което говори за липсващо просветление през годините на човешкото осъзнаване, когато Израил по цял ден се търкаля с Бог и си говорят за техни неща, пият вино и се забавляват. Намерен е начин човек да измести Бога представяйки се за Негов наследник, последовател, разпространител на волята, говорител от Божие име – защото Бог не говори, безсловесен е, мързелив, търпелив, пие вино по цял ден, ленив по характер; дават се жертви открай време, когато Бог все още е на небето и съдържа Вселената, без да Го познаваме освен по такъв начин. Обаче, какво се показва за Бог и чий Бог ни се показва, ние не знаем. Има излъгани, ненужни жертви заради богове, духове, съзерцатели, които обитават пристанището, наречено планета Земя. Имаме кръвожадност, която е търсеща жертвите като агнета. Търси се страх и несигурност, страдание, смърт и разруха – това не са качества, които идват от Бога. Човешките навици, предизвикани от човека не се изпращат от Бога – далеч, Който е на небето, не търси никакво оправдание пред човека – имаш живот колкото утринната роса. Напразни са жертвите, да се нахранят човешките отклонения, чиито вулкани са ненаситни. Светът е спокоен, достоен, прекрасен, възвишен, изпълващ със сила Вселената чрез Хармония, за да може накрая всеки от нас да я има в сърцето си, като полет в пространството малко след пладне към залеза. Това е пътят към Бога, не религията, характерна за изостаналите от магистралата без да сме готови, осъзнати, логически адекватни, празни по пътя към Бога и Царството Му. Логиката е изкривена при отражението си, за което се каза. От друга страна не сме изоставени, защото при

основите е короната – чиста и светла, сакраментална идея към мирозданието – лишаващо и създаващо, показващо и доказващо, можещо, знаещо, свързано и отвързано, бързащо и очакващо ни към края на всичко това.

ТРЕПАНАЦИЯ

Редица факти доказват, че древните българи са имали сериозни медицински познания; умеели да правят сложни хирургически операции, една от които е трепанацията. При находките от пустинята Такла Макан е открита мумия, на която приживе е направена гръдна операция, като **оперативната рана** е зашита с **конски косъм**. Намерени са и хирургически инструменти от този период (мумиите са на възраст **3000 години**).

Особено забележителни са извършваните трепанации, изучени и описани от д-р Петър Боев, чиято заслуга е, че световната наука ги призна за специфичен **древнобългарски обичай**, който „маркира“ пътя на българите в Алтай през Средна Азия до централна Европа и Балканския полуостров.

Посочените трепанации са два вида: **символични** (с магическо-обреден характер) и истински **хирургически операции** с лечебна цел.

Символичната трепанация на черепа, се отличава от реалната трепанация по това, че се премахва само външната черепна пластинка и част от гъбестото вещество (диплое), без да се засяга вътрешната пластинка на черепните кости. Следите, които оставят символичните трепанации, най-често имат овална форма, с диаметър от 8 до 20 мм и дълбочина от 0,5 до 2 мм и се намират върху или в съседство със стреловидния шев на черепния покрив, предимно около точката на свързване с венечния шев (областта на **Брегма**).

При мъжкия череп от Плиска (VII-IX в.), който има **три белега** от ритуална **трепанация**, е приложен лечебен метод за лекуване на нервно или психическо заболяване.

От намерените находки се установява, че трепанациите, правени за лечение на психически заболявания, са най-често в областта на темето (върха на главата). Там обаче съгласно теорията на тибетската и китайската медицина се намира важна енергийна точка – бай-хуй („**сто срещи**„) това е точка 20 от т.нар. „Заден среден меридиан“, прилагана при лечение на главоболие, неврастения, влошаване на паметта, шум в ушите, епилепсия.

Символичните трепанации правени от древните българи, са с религиозно мистични цели за постигане на определени нива на **съзнателност**, което е свързано с езотеричните практики на **колобрите** – жреците на Тангра.

При реалната трепанация се отнема и вътрешната костна пластинка (ламина интерна). При реалната трепанация на череп на 7-годишно дете отнекропола при с. Одърци, Добричко (IX-X в.) следата от трепанацията е върху лявата теменна кост. Пирамидата на лявата слепоочна кост е разрушена от възпалителен процес, който е и вероятната причина за трепанацията.

Трепанацията на черепа се налагала най-често при **сериозни травми** на главата (например **след удар** с боздуган, меч или бойна секира) за отстраняване на костиците, притискащи мозъка.

Черепът от Ловешкия некропол (VIII-XI в.) свидетелства за трепанация, направена приживе и довела до **оздравяване**. В случая се счита, че оперативното вмешателство се е наложило след счупване на черепа и хлътване на част от костта. След грижливото обработване на травматичната рана не се е развил супуративен процес.

Това говори за добри **познания** по асептика и антисептика, оперативни инструменти и използване на билки за **упойка** – мак, блян (*съдържа скополамин и се дава като успокоително при психомоторна възбуда*), мандрагора, коноп, мухоморка, зърнеш и алкохол.

При правенето на лечебните трепанации древните български хирурзи са действали изключително внимателно, защото в случай на неуспех и особено ако пострадалия е бил важна личност, те са били **погребвани заедно** с мрежия пациент.

Подобен случай е описан от Георги Костов и потвърден от изследователя на **древни български** некрополи от **Украйна** Константин Красилников (некропола е край с. Жолтое-Украйна). В гроба на хирурга, чиито ръце и глава са били отсечени, са намерени **медицински инструменти** и специални **кръгли сребърни шаблони** за извършване на **трепанации**. Последното доказва, че древните българи са знаели за **антисептичните** свойства на **среброто**.

Обгарянето (моксата) като оперативна техника е донесено от българите на Балканския полуостров. Моксата се извършвала с корени от тръстика, обвити с вълна и напоени с мас. Има данни, даващи основание да се приеме, че българите са използвали и **акупунктура** – практикувана е с игли от акация, глог и игли от кост. Дори до началото на XX век е имало **народни лечители** (в Пернишко), практикуващи **лечение с игли** от акация.

Древните българи отглеждали различни домашни животни, едър и дребен рогат добитък, най-вече коне. Като добри животновъди те познавали добре заболяванията при животните и разбира се, ги лекували. Моксата и акупунктурата първоначално са прилагани върху животни, след това тези методи са използвани

и при хората. С помощта на моксата при лечебно обгаряне с нажежено желязо, те са лекували копитния гнилец при конете и овцете, също така заболявания, предизвикани от животните като „синя пъпка“ (**антракс**), злокачествения цирей (**карбункул**).

В **китайската ветеринарна акупунктура** са описани различни методи за **лекуване на животни**, най-вече коне.

Известно, че конете не достигали в Китай и са внасяни отвън (от хуно-българите), а лесно можем да се досетим откъде е заимствана и традицията.

Бойното изкуство на българите (*техниките със захвати*) говори, че за лечение са използвани техниките също на мануална терапия (чекръкчийство). Търсейки паралели между българската и източна медицина, виждаме интересен факт

– показващ известните у нас „чекръкчий“, които умело наместват кости и изкълчени стави, които преминават своеобразен тест за майсторство при сглобяване на счупена стомна в чувал, без да я гледат (само с опипване). Абсолютно същият изпит съществува в Китай за техните лекари – специалисти по ортопедия. Знае се, че мнозина са специалисти по **бойни изкуства** У-ШУ и Ци-Гун.

ОСНОВАНИЕ, ВЪЗХОД

Възвръщаме не чужда собственост, но традиционно българските богатства като наследници на титани, във величието на България като духовна за духовните майка на всички деца, която е държава от нов свят въпреки с отнети богатства, преиначени човешките качества, в безкрайни води на безкрайните океани. При основите – е България, малка страна, не повече от големият взрив за Вселената, имаща всичките светове.

РЕВИЗИОНИЗЪМ – НЕ, ИСТИНАТА

Съвсем естествено е предлаганото, търсеното, намереното да бъде обявено по агресивен път за ревизионизъм повтаряно многократно, създаващо острота на усещането за мрак – на хората се предлага мрак, заместващ предишната светлина. В реда на нещата, се обуславя вреда на засегнатите, застанали крепко на колоси върху миражи на приобретението и което, изцяло лишава последните по такъв начин, че първите и последните ще забравят за майка си от историята на България, ще получат съответните им награди с признание от съвременните „научни среди“, накрая името им ще просветлява над поколенията като гробница от варосани камъни, притоплени като хляб под небесните птици. Това ни открива пространството и когато, ще получим признание за възможностите на всеки от нас, достатъчно и което е позволяващо всеки от нас, да се роди свободен в човешкия свят. Достойният ще се изправи; няма да се срамува, да се спасява, да търси, да бяга, да се сражава, да умира никому неизвестен за своите и децата си, запомнящо се. Ще се измислят новите песни, новата музика с нови тропари към нови хвалебствия, направено от новите автори на съвременника – свободен да твори за народите по света. Всичко това ще покрие Земята със скъпоценните камъни на нова съзнателност, която е изливаща от недрата реки на признанието за /красотата на/ човешкия Рай. От друга страна, ще бъдат заличени различни звезди, богове, междинни слънца, светещи креатури на небосклона върху историята, в обществото и на човеците, на сенките покрай миражите – всяващи мрак. Ще се напишат карти с пътища от звездната

магистралата на Бога и на Небето, и на Земята; ще говорим за Космоса; ще получаваме резултати – на тайнството, на магията заради времето, въпреки него, по изключение. Непотребните ще се изправят малко преди това, да изригнат с вулканите си от купища към пространството, своеобразно създаващи навиците във всеки от нас. Можем да се погледнем, какво представляваме ние – част от човешката цивилизация. Не знаем кои са засегнатите, своеобразно посегнали върху истината, която от своя страна се укрива, изгаря, унищожава. Това не е работа на [АРХЕА Пресвета Богородица](#), да губи време от материята на света със съответните резултати. Ние сме от друг свят; имаме друго пространство.

ХОРА НА БОГА – БЪЛГАРИТЕ / ВЛЪХВИ, БИБЛИЯТА, БОГОРОДИЦА

12 февруари 2014 г.

Българите са хора носещи в себе си частица от Божествения Дух. Историята на България е история на изначалното раждане на Божествена длан, над която се отразява Вселената – да, българите са с битие към космическа одисея. Ако се

разбере за България, ще се разбере за останалото. Имали сме зората на Златен век далеч преди златния век. Малко по-късно хората възприемат порока; алчността заменя човешките качества. Така сме лишени от място в Библията заради гордостта, описано иносказателно. Древната българска култура е на познанието. Българите са Божий народ, който е запазил божествените си качества – любов, сърдечност, доброта. Тези качества, ще помогнат да се възроди човечеството и ще го спасят.

„Не бойте се, България никога няма да се изгуби от света, за разлика от други държави!“ /Севрюкова/

*„Най-древният епос, намерен в Месопотамия – „Епосът на Гилгамеш“, е писан не от шумерите, но от нашите **предци** – кутригурите. 2500 години по-късно Библията **копира** фактите, но с **различни** имена и места.“*

Според Кул-Гали, преди 35 хиляди години огузо-тюркските и сакланските, източно арийските предци на българите населявали Волго-Урал. Да се отбележи, че **не българите** са излезли от **Иран**, но иранците са излезли от **Булгар** и населили днешната си родина. Тезата за чуждият ни произход, са модерна фантазия с която се спекулира. Мястото го нарекли Ара / Арья или Ура. От това название по-късно произлизат – Туран, Урал, Арья, Иран – Ирон, Уран.

Отначало, в Ледниковата епоха арийците живели в пещерите на Уралските планини, споделено от учени като Фирдаус-ханум Салихов/ и се сражавали с „потомците на злите духове“ – убирите /човекоподобните маймуни/. Когато ледникът започнал да отстъпва, хората заселили равнините на Волго-Уралието. Благодарната памет за гостоприемните Уралски планини, завинаги се съхранила в сърцата на българите и прерастнала в преклонение.

Преди около **15** хиляди години се образува съюз от **седем** арийски/огузо-тюркски и саклански/ племена, който е наречен Идел, седем/иде/ и ел/племена/. Главното занимание на арийците отначало било лов на мамонти/аслан/, вълнести носорози/аждаха/, дългороги елени/ямал/, китове и тюлени/байгул/, моржове/су-аждаха/, зубри/атбуга/, пещерни мечки/абада/. Затова предците на българите дълбоко уважават опитния нощен ловец, вълка.

По-късно, когато българското общество се запознава с южните райони, където господстват „ловците“ от семейство котки, българите придават на вълка способността да се превръща в лъв/барс, леопард/. Започнали да го наричат

Барис/Барс/. Любопитно е, че лъва за северните българи отначало е ”голям вълк”, улуг мак и значително по-късно, същият получава името си аслан/ първоначално това означава чудовищен дракон/.

Казан станал могъщ богатир и възобновил иделския род на елбирите. Този род започнали да го наричат ”Бурджан” и „Набури”/Неври/ – означаващо новите вълци. Тъй като от този род произлизат Царете на българите, които носели особенни шапки ”дуло”, нарекли го **Дуло**.

Българска царска шапка – Дуло. Военен трофей от Волжка България. Подобна на знаменитата „шапка на Мономах“, на която сложили кръст в качеството на руска корона.

Отначало шапката Дуло е жреческа, но след като става царски венец, жреците започнали да я носят висока и конусовидна – тудуло „високо дуло“. Благодарение на алпа Вълк, българите първи овладели майсторството да пекат глина и леят метали.

Впечатление прави изобразяването на влъхвите – тримата царе, тримата магове – в евангелския текст, влъхвите са наречени μάγος.

БОГОРОДИЦА С МЛАДЕНЕЦА

„Севера, бъди жива в Господа“ – паметна плоча от IV в. на катакомбата Присцила в Рим с изображение поклонението на влъхвите заедно с Пресвета Богородица и Младенеца.

Поклонение на влъхвите. Стенопис от IV в. в катакомбата Маркус и Марцелинус в Рим.

Щапките на **влъхвите** са като тези на **бригите** – живели на Балканите, които по късно се преселват в Мала Азия, на място наричани **фриги**.

Основата на „християнството“ е Орфизма.

Влъхви – мозайка от базиликата Св. Аполинарий в Равена. Правят впечатление „панталоните“ на влъхвите.

Конник от храма край село Александрово – Хасковска област. „Панталоните“ му са еднакви с тези на влъхвите.

Учението е българско и за това по късно са възникват спорове по време на

„вселенските“ събори. На основата на българското учение е изградена имперска религия, която българите не искат да приемат и Юстиниан е принуден да основе Първа Юстиниана с Българска Архиепископия със седалище град Охрид с новела 131 от 18 Май 535-та година. Интересно е описанието в протокола от църковния събор 869-870г на българската делегация, според превода направен от Моравчик в „Bizantinoturcica“, II, 1958, p. 355 в книгата му „Златният фонд на българската древност“ с. 47 / „По същия начин бяха седнали и преславните съдии на височайшия български княз Михаил-Стасис зергобула, Сондоке вагантус, Ил вестранабаре престит Зисунас кампис, Алексис сампис хунол.“

БЪЛГАРСКИ НАРОДНИ ПЕСНИ / СИРИЯ

2 – „... Посетихме стар християнски манастир на едно възвишение, където пуснаха грамофонна плоча с църковно песнопение от времето на Спасителя. С голямо учудване възкликнах: – „Та това е **българска народна песен**.” Отговори ми се, че много българи, които идват тук, казват същото. Нима още тогава, че и до днес българската народна песен от страната на Орфей има силата на съвършено изкуство, а песнопението за Христос звучи изпратено в Космоса...?“

1 – „Отивайки в Сирия, от Националния исторически музей в Дамаск ме заведоха на изток в района на Майлюля, където живеят арамеите“, пише изтъкнатата етнографка Сава Костова. – „Казаха ми, че те говорят на езика, който се говорел по времето на Иисус Христос. Посетихме много стар християнски манастир на едно възвишение, пуснаха грамофонна плоча с църковно песнопение по времето на Спасителя.“

3 – Анализ на „Книга за Енох“, която е написана преди 4 500 години ни праща по-далеч, като българското родословие се свързва с Матусал, дядото на Ной. Това го твърди арабският летописец Ал-Масуди (893-956).

БЪЛГАРСКИТЕ КНИГИ, НАРЕЧЕНИ БИБЛИЯ

Библията не съществува на английски до преди малко повече от 600 години. Преди това най-широко използваният превод на Библията е на латински, който от своя страна е превод на Улфила от гръцки на готски език. Тази версия съществува през Средновековието и е наречена „Латинската“ Вулга. – Днес се среща под различни названия, но от кого е писана и защо се казва така е един от казусите, който обостря споровете за произхода на българите. Улфила е ръкоположен през 340/341 г. за готски-гетски епископ в Гетия. Долен Дунав, днешна България. Това са едни от най-неудобните факти, по които се

спори. Защо в тези ранни години от новата ера, тракиец – свещенодействащ по нашите земи, прави превод на библията наречен българска библия?

The Bible didn't exist in English until a bit more than 600 years ago. Before that the most popular translation of it had been in Latin. That version existed in the Medieval times and was called Latin Bulga. Today it is known under various names. Who wrote it? Why was it called exactly that way? These are questions connected with the debates about the origin of the Bulgarians. A man called Ulfila was ordained as a Gothic – Getti priest in 340/341 in the Getti lands – Lower Danube, present Bulgaria. These facts are uncomfortable enough to be debated. Why in those early years of the first millennium AD, did a Thracian priest in our lands make a translation of the Holy Bible, called the Bulgarian Bible?

ОРФЕЙ – ТРАКИЕЦЪТ ОТ ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

По пътя на изследване, извършено от Любомир Цонев върху оставените следи от Александър Фол, Йорданов, Порожанов, Валерия Фол.

ВНИМАНИЕ, РАЗКРИВА СЕ ИНФОРМАЦИЯ

ПРЕДИСЛОВИЕ („Всичко започна в края на януари 2005, когато с мъка отделих значителна сума и купих в голяма столична книжарница единствената бройка от книгата: Al. Fol, K.Jordanov, K.Porozhanov, V.Fol “Ancient THrace”, издадена от фондацията EUROPA ANTIQUA и Института по тракология при БАН, София 2000. Тя очевидно не е предназначена за българската публика – освен луксозният печат и високата цена, книгата е изцяло на английски език. Реших да я купя не толкова заради текста, колкото заради множеството твърде рядко срещани снимки на важни находки и обекти от Древна Тракия, които никога дотогава не бях виждал. Занапред ще я цитирам в текста като [Al.Fol et al, 2000].

1 – Дотук – нищо особено.

Книгата съдържа няколко обзорни статии, групирани в 4 глави. Всяка глава започва със специална заглавна страница. За фон на заглавието служи нарочно избледнено изображение на действителен археологичен обект. Ако някой от тези фонове обекти ви интересува – можете да намерите нормална, качествена снимка на същия вътре в самия текст като илюстрация.

2 – Дотук – пак нищо особено.“)

Изведнъж доброто правило се наруши при IV глава, точно там, където фоновият обект силно ме заинтригува. Заглавието “Orpheus, the Thracian” (“Орфей Тракиец”) е отпечатано на фона на бледа сивобяла графика, скица на релеф с изключително странно съдържание.

ПРИЛОЖЕНИЕ – ОРФЕЙ / НЕМРУТ ДАГ / АРМЕНИЯ

Немрут Даг (**Nemrut Dag**) е планински връх, който се извисява на 2150 м надморска височина. Планината Немрут се намира в отдалечената югоизточна част на страната, в непосредствена близост до град Адияман, намираща се в Източен Анадол. В района е разположено и село Карадут. / Най-общо върхът на планината Немрут представлява древна гробница с голям брой статуи около кралските гробове. Най-приятното време за посещение на тази историческа забележителност е през ранната есен или късната пролет. Лесно може да се доберете до Немрут Даг, ако кацнете на летището в Адамян, а оттам с автобус или кола до планината. / Адамян и околностите са били управлявани от кралете на династията Комагена от 80 г. пр. н.е. до 72 г. Това кралство, чиято столица е била Самосата, сега Самсат, е било основано от Митридат I, баща на Антиох I. Кралството изгубва своята независимост след като е победено от римските легиони и става част от римската провинция Сирия. / Величествените руини на върха днес са наследство като място за погребение на кралското семейство, властвало в Комагане. В култов надпис, Антиох, който управлява между 69 и 36 г. преди Христа, декларира, че е построил мястото за вековете и идните поколения като благодарност на боговете и неговите предшественици. / През 1989 г. Немрут Даг и околностите му са обявени за национален парк, а от 1987 г. историческият паметник е включен в списъка със световното културно наследство на ЮНЕСКО. Гробната могила на върха е с височина 50 метра и с диаметър 150 метра. Тя е изградена от камъни с големината на юмрук, и е свързана от изток, запад и север с терасовидни дворове издълбани в естествената скала. / Източният двор е центъра на сакралното място Немрут Даг и е най-важната група от скулптурни и архитектурни елементи. На запад Немрут Даг е заобиколен от колосални статуи, седнали на тронове. Всяка от тях е изваяна от 5-тонен каменен блок и достига средно между 8 и 10 м. На изток има огнен олтар във формата на стъпаловидна пирамида на север, както и на юг със стени от изправени каменни плочки.

Този монументален археологически обект е открит едва през 1881 г. През следващия век текат усилен разкопки и реставрационни процеси.

Абаса о событиях на севере Большого Кавказа и о переселении оттуда части болгар в Армению. В первом из них сообщается, что царь Вахаршак созвал жителей Большого Кавказа и просторных долин к северу от него и потребовал от них повиновения и дани, после чего отошел со своими войсками в луговые земли близ пределов Шарая. «Эти земли, – заявляет рассказчик, – в древности назывались Верхним и Безлесным Басеном, а впоследствии были заселены переселенцами Вхндур Булгара Вунда, по имени которого назван Ванандом. Вахаршак е царувал от 153-та до 131-ва година преди новата ера.

В другом рассказе, посвященном событиям времен царя Аршака, имеется следующее сообщение: «Во время его царствования у края Большого Кавказа произошли волнения в стране болгар, из которых многие, отделившись, пришли в нашу землю и на долгое время поселились на юге от Коха, в плодородных и хлебородных местах. Переселение части болгар в Армению оставило следы в географических наименованиях. Область к западу от Карса с тех пор стала называться Ванандом, левый приток Аракса – Вананд-чай, река, известная в скифское время под именем Балан-род, получила название Болгару-чай.

СВАСТИКА / БЪЛГАРИЯ И КАМЕННИЯ БЛОК

В началото на шестото хилядолетие преди Христа, сме свидетели на българска свастика изобразена в Деветашката пещера. Най-старата свастика в света върху фрагмент от паница от ранния неолит (началото на VI хилядолетие пр. Хр – Деветашката пещера.

Поредицата от червени и бели триъгълници се забелязва на несебърската църква.

Звездата от Вергина виждаме на артефакт с фригийски произход, което показва звездата с шестнадесетте лъча като символ от Българския календар.

ЙОРДАН, МАГИЧЕСКАТА СЕДМИЦА

В предверието на гробницата в Свещари има поставен голям каменен блок. Би могло да се помисли, че той е служел за сядане като пейка. В сравнение със скулптурите на десетте кариатиди и красивия стенопис този камък изглежда съвсем обикновен. Въсъщност, това е най-голямата загадка на древната гробница. Инженер от Археологическия институт при БАН – Петър Вълев, се заема с проучването. / „Изследванията показват – пише той в своята статия,

– че датираната от първата половина на III в. пр.Хр. тракийска гробница притежава не само архитектурно-художествени качества, но е носител на богата математическа и религиозно-философска информация. Нещо повече – тя е своеобразен феномен. / В предверието, до входа на централната гробна камера, има един добре обработен каменен блок, като чели поставен там за сядане. Неговите размери са $2,1 \times 1,4 \times 1,1$ тракийски свещени стъпки1 ($1 \text{ стъпка} = 0,2676 \text{ м}$). Той стои безмълвен, плътно прилепен до две от стените на предверието. / Най-напред обърнахме внимание на обиколката на хоризонталната му страна: $2 \times (2,1 + 1,4)$. Оказа се, че тя е 7 стъпки. Присъствието на „магическата“ седмица ни озадачи, но и насърчи. Изчислихме площта: $2,1 \times 1,4 = 2,94$ (приблизително 3 квадратни стъпки). Така се появи и свещенната за древните религии тройка. За да постигне такова оразмеряване на камъка, съзателят на гробницата е трябвало да реши системата от следните две уравнения:

$$2(x + y) = 7 \quad x \cdot y = 3$$

Корените им са 2 и 1,5. Защо ги е променил в каменния блок на 2,1 и 1,4? “Неволно ли древният строител е допуснал тази грешка? Ако бе направил стените дълги по 2 и 1,5 свещени стъпки, правоъгълната площ на камъка щеше да е точно 3 квадратни стъпки. Разсъждавайки върху тези малки „грешки“ на древния архитект, Петър Вълев прави смайващо откритие. „Тази лека деформация води най-вече до промяна на ъгъла между диагонала и страната на правоъгълната повърхност на блока. Или от $4 : 3$ и съотношението между страните става $3 : 2$. / Пресметнахме, че – $3:2 = \cotg 33^\circ 4Г$

Ъгълът $33^\circ 4Г$ е от особен интерес за нашето изследване. Вече е установено и публикувано, че оста на гробницата е насочена към онази точка на хоризонта, където изгрява Слънцето на 22 декември от IV в. пр.Хр. Това означава, че зимното слънцестоене, когато Слънцето кулминира най-ниско над хоризонта и в следващите дни започва да се издига все по-високо и по-високо и да набира мощ, е било важен момент за соларно-хтоничния култ на траките.“ / Изчислено е, че ъгълът, сключен между посока изток и първия слънчев лъч на 22 декември от IV в. пр.Хр. е $33^\circ 52'$. От това следва, че диагоналят на каменния блок отбелязва линията запад-изток, а дългата му страна – оста на строежа, т. е. пред нас е онзи първи, основен камък, с лице на хоризонталната страна 3 квадратни стъпки и периметър 7 квадратни стъпки, който е бил положен най-напред.“ / В този камък е била закодирана невероятно сложна астрономическа информация, която е била и строителен план. Подобни открития показват до какво технологично

ниво е достигнала тракийската цивилизация. Жреците-архитекти са строили превъзходни сгради, при които е имало отредена роля дори за Слънцето. / „Светлината играела също роля в мистериите на обезсмъртяването – пише археоложката Диана Гергова в книгата си „Сборяново“. – Над входа на гробната камера личи прозоречен отвор, зазидан впоследствие. Изчисленията показват, че точно в деня на зимното слънцестоене, в този един-единствен ден в годината, когато слънцето преминава през най-южната част на еклиптиката си, неговата светлина трябвало да прониква в недрата на могилата, във вътрешността на гробницата. Лъчът светлина не просто осветявал камерата, но попада точно върху фигурата на владетеля на кон и увенчан с венец на Великата богиня. По слънчевия лъч душата на покойника поемала пътя към небето и всяка година, в деня на зимното слънцестоене, тя се завръщала обратно на земята.“ / Не показва ли този сноп от слънчева светлина, проникващ в мрака на гробницата, къде според древните траки отива енергията на умрелите владетели. На небето, сред безбройните звезди. Върху златни плочки, намерени в гробовете на знатни траки, са изписани свещени формули, създадени от Орфей. Те учили душите как да изминат пътя до Отвъдния свят. Всеки, посветен в тайното учение, трябвало да каже на стражите му: „Аз съм син на Земята и Звездното небе. Но че съм потомък на Небесните, знаете добре. Името ми е Звезден.“ Древните траки са вярвали, че са дошли от звездите и след смъртта си се връщат отново там.

СУБАРУ И ПЛЕЯДИТЕ, ОТКРОВЕНИЕТО НА ЙОАН

Какво значение има съзвездие Пляди за японците, виждаме в емблемата на японската кола Субару и се сещаме за поздрава, с който посрещат Тодор Живков. Оттук има само една крачка и трябваше поне един учен, да се досети за нещо малко, но изключително важно:

Субару („японското“ наименование на Плядите) = Суба = Субиги (ювиги).

Изписани са много статии по въпроса, като превода е „от Бога поставен“ или „от Небето поставен“, „от звездите поставен,“. Нека посочим Откровението на Йоан, което по никакъв начин не е християнско и там е казано:

Гл.1:16. Той държеше в дясната Си ръка седем звезди, а от устата му излизаше тракийски меч, двуостър; лицето Му сияеше, както слънце сияе в силата си.

Откровението на Йоан, дори не е израз на „първото християнство“, което е ликвидирано окончателно след четвъртия вселенски събор. Повечето образи в

него, както и символите са Тенгриански, защото това е изначалният монотеизъм. Всичко друго е интерпретация чрез вземане на отделни пасажии при съставянето на нова религия. Затова Откровението на Йоан не е разбираемо лесно, особено за обикновения християнин. Още повече, че самата екстаза на Иван (Йоан) и неговите „видения“, „чувания“ са напълно в духа на колобърската/шаманска традиция. Накрая, не е ясно само как не са направили Събор, на който да го анатемосат.

На 19 Юли 1918-та година е приета Конституцията на Руската Социалистическа Федеративна Съветска Република.

Свастиката е вселенски символ, който се среща по цял свят и само определени народи мразят присъствието му. Символизира се вихър, който се появява във въздуха, водата, пространството и във времето чрез цикличността, според изследването на Раен където в етера има кристална решетка с базова структурна частица, наречена фитон и която се върти наляво или надясно /свастика, сувастика/, чието въртене на макро ниво се проявява като торсионно поле.

Освен свастиката по цял свят се срещат редица други неща, като най-разпространеното е **Канатицата**, която се вижда при тъканта от **Навахо** и се среща включително в Азия и Африка, при коптите. А това, че предците ни не са разполагали с авиокомпаниии не означава, че не са обикаляли, прекосявали Земята.

Жива е паметта, жив е българският дух. - ДЕФОРМИРАНЕ НА ДЕЗИНФОРМАТОРА, ПО ВЪПРОСА НА ЧОВЕШКАТА СЪДБА – ДИПЛОМИ, ЗВАНИЯ И ТИТЛИ НЕ ОЗНАЧАВАЩИ НИЩО

Към процеса по изкривяването на информацията чрез нейното разпространение по света, избрани лица и човеци.

Самият дезинформатор трябва да се зареди със звания и титли, агресивен, настъпателен. Краят на онези съдби, имащи в клоните на човешкия си живот дипломите, научните звания и титли прикриващи едно друго лице. Покрито с мрак е лицето на завистта, скриващо едно друго лице, на измамника. Можем да си представим с каква съвест се събуждат и лягат измамниците, въпреки всичко записани със светли букви към паметта с което и ще ги запомнят. Част от човешката ни история на съвременната цивилизация, е потънала в мрак.

БЪЛГАРСКИЯТ ХИМН

„Когато през 1964 г. държавният глава на Народна Република България Тодор Живков свиква комисия, за да приеме „Мила Родино“ за химн, той среща съпротивата на акад. Петко Стайнов, композитор, роден в гр. Казанлък. Стайнов твърди, че мелодията е еврейска (ашкеназка – бел. Трибал), това не дава основание тя да бъде химн на българите. Към 1900-1910 г. в Казанлък са идвали еврейски (ашкеназки – бел. Трибал) музиканти откъм Дунав, за да свирят на сватби и други тържества. Те свирели ХОРО (подчертано от Трибал), чиято мелодия напълно се покрива с мелодията на „Мила Родино“. Живков освобождава Стайнов от комисията, съставена от музиканти и поети, и „Мила Родино“ става национален химн. Акад. Добри Христов също споменава, че мелодията е заимствана от еврейска (ашкеназка – бел. Трибал) инструментална мелодия, която вероятно Цветан Радославов, живял в Свищов, е възприел от клезмерите.“

„Щем докажа необратимо, защо ние сме първите и най-старите жители в Европа...“, Г. С. Раковски

Анастасий Библиотекар (ок. 810 – 879/880) съобщава, че след разделянето на Римската империя през 364 г. при императорите Валентиниан I (321 – 375) и Валент (328 – 378) „българският народ врѣхлетял и заел всички страни по Дунав,. От това произлиза, че в края на 4 век българите са представлявали силен народ, способен да отнеме от Византия дунавските провинции. Важно е да се отбележи, че Анастасий (Historia de viti Rom. Pont. Patrolog. lat. 128, col. 1393 f) пояснява събитието с любопитна подробност, че българите обединили своето отечество, съгласно родственото си право. („...quia Bulgares, qui jure gentile sibi pariam subjugantes”).

Горният абзац описва времето, споменато във „Веда словенах“ – Преселението на народа от крайната земя на Дунав, където се споменава Читайска краля – тоест крайната земя е Китай.

БАЛКАН

Приск Панийски (още известен като *Приск Тракиец*) е късно-античен византийски софист и историк, живял през 5 век. През 448 той придружава Максимин, посланик на Теодосий II в двора на Атила. По-късно извършва пътувания до Рим, Дамаск и Александрия придружавайки византийски официални посещения. При управлението на Марциан (450–457) участва в мисии в Арабия и Египет. Приск е автор на исторически труд (*Византийска история*), вероятно обхващащ периода от идването на власт на Атила до това на Зенон (433–474). От него са оцелели само фрагменти, най-вече включени в Гетика на Йорданес, но описанието на двора на Атила е ценен исторически източник.

Приск споменава важен факт. Когато уведомили кан Атила, че Архиепископа на византийски град южно от река Дунав, преминава с лодки и работници и копаят могилите, които са погребални комплекси на неговите предци, Атила обявил война на Византия и атаката на неговите войски стигнала от Нисус до Морава. За кан Атила, гробът на неговите предци е свещен и неприкосновен. В сведения за войната на цар Дарий срещу Скитите, се споменава също: „...опитай се да разровиш гробовете на нашите предци...и ще разбереш за нашата сила!...”

Българите първо се връщат в долната земя Охридска, по-късно Аспарух разширява България тъй като в именника на Българските владетели е записано, че през 515-те години, петте царе управляват от татък Дунав и при кан Аспарух, българите преминават реката, но не пише – че се създава нова държава. При цар Анастасий започнаха българите да превземат тази земя, като дойдоха в Бдин /Видин/ и първо започнаха да превземат Долната земя Охридска и след това цялата тази земя. **Завръщането на българите по тази земя не е случайно, защото на това място преди време след като помагат на енкелейците /бригите/, Кадъм основава град Лихнида.** Преди бригите в **Индия** срещахме **Дионис** като Дев Нис, българските владетели са обожествени като синове на Слънцето. Думата за **Бог** е **Дев**.

Малцина знаят, че освен бог на виното и плодородието Дионис е завоевател. Със своите вакханки и сатири стига до Индия, покорява местното население и

изгражда свещен град с име Ниса. Луций Ариан разказва, че преди идването на Дионис в Индия, местното население било от номади непознаващи градове. Обличали се с кожи, ядели кора от дърветата и сурово месо. Тракийския бог им дал огъня, научил ги да орат, да се трудят, да правят вино, да коват оръжие, да строят, направил закони, религия, като разбира се поставил себе си начело на индийския пантеон. С други думи, според Ариан – Дионис е основател на древната индийска цивилизация.

VII ... The Indians, he says, were originally nomads, as are the non-agricultural Scythians, who wandering in their waggons inhabit now one and now another part of Scythia; not dwelling in cities and not reverencing any temples of the gods; just so the Indians also had no cities and built no temples; but were clothed with the skins of animals slain in the chase, and for food ate the bark of trees; these trees were called in the Indian tongue Tala, and there grew upon them, just as on the tops of palm trees, what look like clews of wool. They also used as food what game they had captured, eating it raw, before, at least, Dionysus came into India. But when Dionysus had come, and become master of India, he founded cities, and gave laws for these cities, and became to the Indians the bestower of wine, as to the Greeks, and taught them to sow their land, giving them seed. It may be that Triptolemus, when he was sent out by Demeter to sow the entire earth, did not come this way; or perhaps before Triptolemus this Dionysus whoever he was came to India and gave the Indians seeds of domesticated plants; then Dionysus first yoked oxen to the plough and made most of the Indians agriculturists instead of wanderers, and armed them also with the arms of warfare. Further, Dionysus taught them to reverence other gods, but especially, of course, himself, with clashings of cymbals and beating of drums and dancing in the Satyric fashion, the dance called among Greeks the 'cordax'; and taught them to wear long hair in honour of the god, and instructed them in the wearing of the conical cap and the anointings with perfumes; so that the Indians came out even against Alexander to battle with the sound of cymbals and drums.

„ХРИСТИЯНИТЕ ЗАБРАВИХА, НО БОГ ВИЖДА“

Славяните и Християните са предците, които Българите заварват тук *Τον πολλων Βου(λ)γαρον [ο] εκ θεου αρχον ο Περσιανος απεστιλεν Ι[σ]βουλον τον καυχανον δοσας αθτον φοσατα κ(ε) τοω ητζιργου βοιλαν κ(ε) τον κανα βοιλα κολοβρον κ(ε) ο καυχανοσ επι τουσ Σμολεανουσ ον Η [τησ] την αληθηαν γυρευη, ο θ(εος) θεωρι.κ(ε), η της ψευδετε, ο θ(εος) θεωρι. Τουσ Χριστηανουσ οι βουλγαρις πολα αγαθα επιυισα[v] κ(ε) οι Χριστηανοι ελησμονησαν, αλλα ο θ(εο)ς θεωρι.*

На многото българи от Бога архонтът Персиан изпрати капхан Исбул, като му даде войски и ичиргу боила и кана боил колобъра и капханът срещу смоляните. Който и да търси истината, Бог вижда, който и да лъже, Бог вижда. На християните българите направиха много добрини. И християните ги забравиха, но Бог вижда.

Християни е религиозен термин за местното население, на които завърналите се бриги – българи, са направили много добрини.

През 1971 год. съветският изследовател Н.Ф.Жиров публикува смелата хипотеза, че шумерите са дошли от Балканския полуостров! Той сочи като доказателство изследванията на полския астроном Лудвиг Зайдлер върху календарите. Зайдлер обръща внимание върху една особеност на най-древния шумерски календар. В него продължителността на най-дългия ден през годината е 16 часа, а най-късият ден е само 8 часа. Но времетраенето на най-дългия и най-късия ден се определя от географската ширина. В Месопотамия тези стойности са много по-близки една до друга и това е коригирано в следващите календари. Посочените по-горе продължителности на най-дългия и най-краткия ден съответствуват на географска ширина 48 – 50. Такава географска ширина имат земите, разположени северно от Черно море. Според Жиров планината, от която са дошли шумерите са Карпатите. На същата ширина няма друга планина на изток чак до Източен Казахстан – но планините в Източен Казахстан са по-далеч от Месопотамия, отколкото Карпатите. Карпатите са част от Балкано – Карпатската културна област – единственият район в света, където са намерени писмени знаци, по-стари от шумерските. При това появата на шумерите в Месопотамия по време е непосредствено след нашествието, унищожило Балкано-Карпатската енеолитна цивилизация. Близко до ума е да се предположи, че отделни групи и цели народи са търсили спасение в бягството.

Някои са успели да уседнат по-близо – в земите на съвременна Гърция и Мала Азия, където тяхното влияние върху културата и изкуството вече е признато от историците. Други не са имали възможността да се заселят близко и стигнали до Месопотамия и Египет пренасяйки със себе си познанията, които имали. Като разгледаме внимателно историята на Близкия изток, забелязваме, че в почти всички разглеждани територии, втората половина на IV и началото на III хил. е време на „решаващи промени“.

BALACRI, *gentes in exercitu Alexandri Magni*, apud Curt. l. 4. c. 13. & Arrianum l. 3. an Milesi ?

BALACRUS, Prætor Alexandri Magni, qui, Idarne Prætor Darii superatō, Miletum cepit. Curt. l. 4. c. 13. Hunc adnotat Janus Gebhardus, filium fuisse Nicanoris, ac Pisidis Præfectum & adhuc superstitē Alexandrō Rege, à provincialibus occisum; de mum ejus mortem excidiō Larandæorum & Isaurensium à Perdice vindicatam; è Diodor. Sic. l. 18. f. 639.

BALACRUS, Amyntæ fil. Præfectus auxiliariis copiis Alexandri Magni. Q. Curt. l. 4. c. 5. *Phrygas Balagrus regebat.* Sic enim legendus locus iste, Freinshemiō notante; Kaderus gentis nomen putavit, nempe quia legit apud Arrianum l. 3. Οἱ Βαλάκρη ἀκονίζοντες, cum verba illa sic essent vertenda, *jaculatores*, quos ducebat Balacrus Nic. Lloydius. Fuit alius Nicanoris filius, Ciliciæ Satrapa; Arrian l. 2. Vide suprâ.

Hofmann, Johann Jacob: Lexicon Universale, Leiden, 1698.

В този лексикон става дума за Балагър като име и балагър като етнос, свързан с **бригите**. По-точно е изписано като балаКрус, но Николай Тодоров доказва, че става въпрос за едно и също нещо.

Божият народ-пътят на древните българи от ту...

БОЖИЯТ НАРОД – ПЪТЯТ НА БЪЛГАРИЯ /електронна книга/

БОЖИЯТ НАРОД – ПЪТЯТ НА БЪЛГАРИЯ /електронна книга/

366 OPERIS MAJORIS PARS QUARTA.

recedendo ab imperatore Tartarorum circuevit latus occidentale: et in cundo ad eum perambulavit latus aquilonare, ut ipse retulit Domino regi Francie qui nunc est, anno Domini 1253. Et a parte aquilonis habet vastam solitudinem, in qua sunt Tartari. Et ultra eos sunt multae regiones aquilonares antequam perveniatur ad Oceanum; et ideo non potest illud mare esse sinus maris Oceani, quod tamen fere omnes auctores scribunt; sed experientia hujus temporis facta per fratrem Willielmum et homines alios fideles docet, quod non venit a mari, sed fit per flumina magna et multa, quorum congregatione fit hoc mare Caspium et Hyrcanicum. Tota vero haec terra Tartarorum a Tanai usque ad Ethiliam fuit Cumanorum, qui vocabantur Canglae, qui omnes sunt deleti per Tartaros. Et tota ista vocabatur Albania antiquitus. Et hic sunt canes maximi, ita ut leones perimant, tauros premant, et homines ponunt eos in bigis et aratris.

Deinde ultra Ethiliam est tertius principatus Tartarorum; et destructae sunt gentes indigenae ab eis, et fuerunt Cumani Canglae, sicut prius. Et durat ille principatus a flumine in orientem per iter quatuor mensium ex parte meridionali usque veniatur ad terram principalem imperatoris. Sed ex parte aquilonari durat per iter duorum mensium, et decem dierum. Ex quo patet quod Cumania fuit terrarum maxima. Nam a Danubio usque ad terram hanc, in qua imperator residet, habitabant Cumani, qui omnes sunt destructi a Tartaris praeter eos qui fugerant ad regnum Hungariae. Et hic principatus habet ab aquilone primo majorem Bulgariam¹, a qua venerunt Bulgari qui sunt inter Constantinopolim, et Hungariam, et Sclavoniam. Nam haec quae in Europa est minor Bulgaria, habens linguam illorum Bulgarorum qui sunt in majori Bulgaria, quae est in Asia. Et isti Bulgari de majori Bulgaria sunt pessimi Saraceni. Et hoc est mirabile; quoniam illa terra distat a porta ferrea seu a portis Caspiis triginta diebus et plus per transversum solitudinis; et est in fine

The third and principal of the Tartar kingdoms; Caracathais.

Great Bulgaria.

¹ Marco Polo (l. 9, ed. Yule) mentions the city of Bolgara. Yule remarks on this, "It was the capital of the region sometimes called Great Bulgaria, on the Volga, . . . latitude about 54° 54', 90 miles below Kazan. It was captured by the Mongols in 1225."

GEOGRAPHIA. 367

aquilonis; unde mirum est valde quod ad eos tam distantes a Saracenis pervenit secta Mahometi. Et de hac Bulgaria venit Ethilia, de qua dictum est. Post eam ad orientem est terra Pascaty quae est magna Hungaria, a qua exiverunt Huni, qui postea Hungri, modo dicuntur Hungari; qui colligentes secum Bulgaros et alias nationes aquilonares ruperunt, sicut dicit Isidorus, claustra Alexandri. Et solvebatur eis tributum usque in Aegyptum, et destruxerunt terras omnes usque in Franciam; unde majoris potentiae fuerunt quam adhuc sunt Tartari; et magna pars eorum resedit in terra quae nunc vocatur Hungaria, ultra Bohemiam et Austriam, quae est modo apud Latinos regnum Hungariae. Et juxta terram Pascaty sunt Balchi¹ de Balchia majore, a quo venerunt Balchi in terra Assani inter Constantinopolim, et Bulgariam et Hungariam minorem. Nam populus ille dicitur nunc a Tartaris Ilac, quod idem est quod Blac. Sed Tartari nesciunt sonare *b* literam. A parte vero meridiei istius solitudinis Tartarorum est mare Caspium. Et deinde montes Caucasii usque in orientem.

Et extenditur hic principatus ab Ethilia usque in Cathaiam nigram, unde vocatur Caracathais. Et Cara idem est quod nigra; et dicitur Cathaia nigra ad differentiam alterius Cathaiae, quae est longe ultra hanc ad orientem multis regionibus distantem ab ista Cathaia nigra; de qua postea dicetur. Et haec terra cum sibi adjacentibus est terra imperatoris Tartarorum praecipua, in quibus vagatur semper cum curia sua, ascendendo in aestate ad frigidas regiones, et in hyeme ad calidas. Et haec Cathaia nigra fuit terra Presbyteri Johannis, sive regis Johannis, de quo tanta fama solebat esse, et multa falsa dicta sunt et scripta.

Hic vero oportet exprimi originem Tartarorum, non solum propter evidentiam distinctionis regionum majorem, sed propter ipsam gentem, quae nunc famosissima est, et subdit mundum pedibus suis. Sciendum igitur est, quod quando bellum fuit Antiochia tunc regnavit in terra ista Coir Cham².

Origin of the Tartar power.

¹ J. has Blaci and Blacia; O. has Balchi and Balchia.
² Yule, in his notes on Marco Polo, l. 46, remarks that during the last two-thirds of the twelfth century there was a great empire in Northern Asia called Kara

(<https://archive.org/stream/opusmajusofroger01baco#page/366/mode/2up>)

Божествено ще трябва да е това българско племе и велика вярата му, както мъдреците хортуват, щом повече от 2000 години всякакви гнѣсни опити не успяват да го унищожат и да притулят историята му. А дали ще я има светлината на древните му знания и божественото му семе, зависи само от днешните му чеда.

СКИТО – САРМАТСКИ РЕЧНИК, от Иван Танев Иванов по В. И. Абаев

За продължителен интервал от време в Северното Причерноморие и Прикавказие са господствали ирански народи: кимерийци (VII в до н.е.), скити (VII-III в до н.е.) и сармато-алани (II в до н.е. – V в н.е.). Големият народ на скитите е известен още от съчиненията на Херодот. В руската историография интересът към скитите започва с книгата на А.И. Лызлов «Скитска история» (1692 год), в която се описват войните на Русия с чергарските народи. М.В. Ломоносов разглежда скитите и родствените им сармати като родоначалници на славяните. В.И. Морощкин (1842) представя скитите като част от славянските племена и голяма част от учените поддържа тази позиция. Във всички учебници и справочници от бившия СССР скитите се споменават като народ, населяващ територията на страната в древността. Част от скитските народи, изброени от Херодот се приемат за праславянски. / Б.А. Рыбаков счита скитите-орачи за предци на славяните. Полските историци приемат, че скито-сарматите съставляват важна част от полската народност. Друга част от европейските скито-сармати влиза в състава на хърватската и българската държави. Езикът на скито-сарматите обаче е слабо познат на българските любители на историята. За всички сериозни изследователи на проблема без съмнение този език има източноирански характер. Нещо повече, съгласно трудовете на акад. О. Н. Трубачев, езикът на най-близките съседи на скитите – синди, меоти и таври е също близък до индоарийския или пра-древноиндийския език. / Първи данни за иранския език на скитите представя немският професор Карл Мюлленхофф в неговата статия от 1866 година в «Месечни съобщения на Императорската Пруска Академия на науките». Най-важен принос за възстановяването на думите от езика на скитите имат М. И. Ростовцев, В. И. Абаев и др. Първоначално В. И. Абаев привежда ограничен брой скитски изоглоси запазени в някои европейски езици. В последствие той разширява списъка до около 400 думи като привежда имена от епиграфски материали и данни от исторически съчинения. Всеволод Федорович Миллер (1848-1913), известен руски езиковед и етнограф, пръв обръща

внимание на генетическата връзка между осетинския език и наречията, на които са говорили сарматските племена, обитаващи някога степите на Южна Русия. Миллер успява да обясни значителна част от негръцките имена в античните епиграфски надписи по Северното Причерноморие. След като той публикува няколко статии през 1887 година под общото заглавие „Осетински етюди“ много специалисти са осъзнали, че осетинският език представлява онзи инструмент, с помоща на който могат да се решат много проблеми на историческата лингвистика, свързани с древните ирански племена по Северното Причерноморие и Прикавказие. / Изключителна трудност представлява диференцирането на езика на скитите от този на сарматите. Изучавайки иранските заемки в старославянския и руския езици на основата на известните скитски и сарматски имена, М. Фасмер стига до извода, че двата езика трябва да се отделят един от друг. Обратно на това, В.Ф. Миллер заключава, че иранския ономастически материал в надписите по Северното Причерноморие и най-вече от град Танаис дава основание за разглеждане на тези два езика като близки помежду си и като преки предшественици на съвременния осетински език. / Л. Згуста изследва етническата принадлежност на негръцките лични имена в причерноморските епиграфски паметници и ги разделя в следните групи: авестийски, древноперсийски, средноперсийски, осетински, новоперсийски, тракийски, малоазиатски и имена с неустановен произход. Той установил, че иранските имена с по-древен произход (авестийски и древноперсийски) са равномерно разпределени по цялата територия на Северно Причерноморие, докато имената близки до средноперсийската фонетика са съсредоточени в източната ѝ част. Имената с по-архаична, авестийска фонетика Згуста свързва със скитите, докато имената от втората група, разпространени главно от района на Танаис и Боспор Кимерийски – със сарматите. Според Згуста, всички изследвани ирански имена принадлежат на два диалекта, а не на два отделни езика. / Друг учен, Янош Харматта, също изследва негръцките “ирански” имена от античните градове на Северното Причерноморие и заключава, че сарматския език не представлява единно цяло, а се подразделя на няколко (вероятно четири) диалекта, в зависимост от племенната принадлежност. Един от тези диалекти е езикът на аланите и точно той е предшественик на осетинския език, докато останалите диалекти не са. / Езиковата близост между родствените скити и сармати може да бъде следствие от продължителното съжителстване и тесните икономически контакти между тях. До скоро господстваше представата, че скитите и сарматите имат обща прародина в Средна Азия, като появата на скитите в южна Русия (VIII в. пр н.е.) предшества тази на сарматите с 5-6 столетия. Напълно е възможно,

щото временната загуба на езиков контакт между двата източноирански етноса да е довел до отдалечаване на техните езици. Някои съвременни автори стигат до извода, че скитите са включвали в себе си няколко етноса, различаващи се както по своето препитание (скотовъдство или земеделие) и по произход (местни или мигрирали от Средна Азия). По всичко изглежда, част от предшествашите кимери са останали по местата си и са били мирно асимилирани от дошлите скити, както по-късно сарматите са асимилирали заварените скити. Американският лингвист М. Сводеш счита, че едно 500-годишно разделяне представлява онази естествена граница, която определя кога два различни диалекта на общия праезик стават различни езици. Според С.Я. Яхонтов, след такъв срок на раздяла действително от два диалекта се пораждат нови езици, но те все още са силно взаимно разбираеми, подобно на съвременните руски и украински. След 1000 годишен срок на разделен държавен живот, от два сродни диалекта вече се оформят трудно разбираеми езици, каквито са днешните полски и руски езици. Вероятно, в III в. пр. н.е. сарматите са донесли в Северното Причерноморие свой собствен език, който е бил родствен, но различен от езика на завареното скитско население. / Големият иранист със световна известност В. И. Абаев може би основателно разглежда езиците на скитите и сарматите като много близки помежду си. Основание за това дава фактът, че те влизат в източноиранския дял на ирано-арийския клон от индо-европейското езиково семейство. Намирайки се в твърде начален етап на езиково диференциране, разликите между тези езици са малки, например езиците на свещените книги Авеста и Ригведа са много близки помежду си до степен на взаиморазбиране. / Като осетинец по националност и специалист в областта на древните ирански езици, В.И. Абаев успешно изяснява лингвистичната връзка на съвременния осетински език с езика на древните алани, а чрез тях и със сарматските диалекти, и още по-дълбоко – с езика на скитите. Не случайно, своя основен труд по този въпрос Абаев завърша с пламенното заключение: „От всички известни ирански езици, най-близо да осетинския език стои езикът на скитите. Тази близост е толкова ярка и подчертана, че „скитския“ (в същност скито-сарматския) и осетинския езици могат да се разглеждат като две стъпала в развитието на един и същи език. / В приложение А е даден списък на реконструирания „скитски“ (в същност скито-сарматски) думи съгласно речника на Абаев. За реконструкция на скито-сарматската лексика Абаев използва общо 397 думи-основи. Те са взети от произведенията на антични историци и писатели, например „Историята“ на Геродот, от която са взети 20 думи, трудовете на Ариана (14 думи), „Географията“ на Страбон (12 думи), както и собствени имена, топонимни и

племенни названия, съхранени в многочисленните исторически, географски и епиграфски източници. Чрез труда на много поколения изследователи е съхранен колосален обем от епиграфски данни от вида надгробни и посветителски надписи, открити в останките от градовете на античното гръцко Боспорско царство. / Повечето от съхранените лични имена са гръко-йонийски. От негръцките имена най-голяма част представлява групата от 284 „ирански“ имена. От тях 87 произхождат от различни градове на Боспорското царство, а отделни групи от 114 и 83 имена са засвидетелствани в надписи от Танаис и Олвия. Град Танаис също е основан от гърците на Боспорското царства, но доста по-късно спрямо другите боспорски градове, при това на място намиращо се на противоположния бряг на Меотида., където околната етническа среда е била по-различна от тази в околностите на Пантикапея. / Навремето американският лингвист М. Сводеш изготвил списък от 207 най-неизменяеми думи в езиците по света. В лингвистиката този списък се използва за определяне на степента на родство между различни езици. Списъкът от „скитски“ термини на Абаев съдържа малко повече от този брой, при това те съставляват около 30% от базовите лексеми в списъка на Сводеш. Това означава, че речникът на Абаев достатъчно пълно отразява най-устойчивата част от лексиката на изучавания етнос и на неговата основа по принцип може да се направи етническа идентификация на носителите на реконструирания език. В речника на Абаев се откриват две етнонимни самоназвания, чрез които достатъчно пълно се проявява етническата принадлежност на този етнос: *aryana* ‘арийски’ и *as* ‘аси’. Първият термин свидетелства за принадлежността на носителите на абаевската лексика към широкия евроазиатски кръг от арийски племена, а вторият термин ги свързва с аланите и по-точно с роксаланите. Действително, съдейки по данните на Ибн-Руста, роксаланите са наричани още *рухс-ас*, което означава “благородни (светли) аси. Названието аси (бели, светли) е тясно свързано с историята на ранните алани, а произходът на асите – със скито-азиатския или още массагетски свят. / Чрез някои термини в речника на Абаев се разкриват религиозните и космогонични представи на носителите на възстановената „скито-сарматска“ лексика. Това са думите *arta* ‘божество’, *baga* ‘бог’, *od* ‘душа’, *spanta* ‘свещен’, *farna* ‘небесна благодат’, *sugda* ‘чист, свят’. По повод на думата *sugda* Абаев отбелязва, че то, най-вероятно, е пренесено от Средна Азия, от областта Согдиана. Фасмер извежда тази дума от древно перс. *suxta* ‘очистен с огън’, което е характерно за народите, влизащи в кръга на последователите на Заратуштра, които вярвали в изчистването с огън. Както е известно, европейските скити не са влизали в този кръг от последователи. / Един от основните принципи на древното индо-иран-

ско общество е “наличието на ред и законност”, наричан *rata* при индоариите и *arta* при иранците. Обратният на този термин, *anrata* – безредие, е еквивалентен на гръцкото ХАОС. Етимологично и смислово ирано-арийската дума *rata* – *arta* е еквивалентна с българската дума РЕД. Скито-сарматската дума *baga* по-късно е възприета от протославянците като БОГ. / Друга важна група от термини разкрива обществения строй на носителите на абаевската лексика: *ardar* ‘господин’, *pathaka* ‘вожд’, *zantu* ‘племе’, *sagar* ‘роб’, *dar* ‘владае’, *zaranya* ‘злато’, *asraina* ‘желязо’; роднински отношения: *pita* ‘баща’, *mata* ‘мама’, *pura* ‘син’, *brata* ‘брат’ *nar* ‘мъж’, *os* ‘жена’; военни термини: *spada* ‘войска’, *bala* ‘военна дружина’, *gasma* ‘отряд’, *spar* ‘настъпвам’, *xsathra* ‘доблест’, ‘храброст’, *skunx* ‘извършвам подвиг’, *arsti* ‘копие’, *karta* ‘меч’, *druna* ‘лък’; ловни термини: *arsa* ‘мечка’, *saka* ‘елен’, *varka* ‘вълк’, *varaza* ‘глиган’. По-често се срещат термини от скотовъдството (*aspa* ‘кон’, *gau* ‘крава’, *rasu* ‘овца’, *kuti* ‘куче’, *hara* ‘магаре’), отколкото от земеделието (‘оран’, ‘просо’, ‘семена’, ‘лоза’). Интересно е да се анализира към кой от древните езици е най-близък този лингвистичен материал. От него около триста думи (75% от общия брой) имат общ корен с думи от авестийския език. При това половината от тези думи имат аналогия само и единствено с думи от авестийския език и не се срещат в никакъв друг древен език. 124 думи-основи (31% от общия брой) имат по-общ ирански корени, включително древноперсийски и средноперсийски корени, като само 14 от тях нямат общи корени с думи от древнеиндийския език и езика на Авеста. Броят на думите, в които има древнеиндийски корени е 101 или 25% от общия брой на думите-основи. От тях 10 думи имат само древнеиндийски корени и нямат корени в нито един от другите древни езици. За подавяващия брой думи-основ (почти 80%) Абаев е могъл да подбере еднокоренни думи от осетинския език. Едва за една десета част от посочените думи-основи (около 40 думи) Абаев не намира аналози в никой от древните езици – нито авестийски, нито древноперсийски или древнеиндийски. От тях 26 думи-основи имат еднокоренни аналози само в осетински без да имат опори в никой друг съвременен език и само 16 (около 4 % от общия брой думи-основи) имат еднокоренни аналози както в осетински, така и в други съвременни езици – грузински, арменски, кабардински, афгански, монголски, унгарски, немски, литовски и руски. / Лексическият материал чрез който Абаев възстановява част от скито-сарматската лексика носи изключително еднороден, индо-ирански характер, като най-силно прилича на езика на Авеста. Следователно, ние можем да заключим, че езикът на сарматите, към който е спадал и основния език на който са говорили мнозинството прабългари, е най-близък до авестийския и в по-слаба степен до

езика на индо-ариите. Това се съгласува с други данни, че авестийският език е бил широко разпространен в Средна Азия и на части от територията на съвременните Иран и Афганистан.

ПРОДЪЛЖЕНИЕ / ТАЙНАТА НА БЪЛГАРСКОТО ХОРО

Освен виждащото се на повърхността с привидната си примитивност, българските традиции съдържат дълбок езотеричен пласт като пазят трудно разгадаема тайна. Тайната за голямата им вибрационна мощ, защото винаги най-важното, което са правили, е било да настройват човешките си души и тела към една или друга вибрация на Природата, към една или друга еманация на нейния Създател. Така се получава безкрайното преливане между Човек и Природа. Нека спрем вниманието си на нещо конкретно – българското хоро, оставено като наследство от древните чудодейци – траките. Веднага възниква въпросът: що за идея е това, хората да играят заловени един за друг в кръг с музиканта, най-често гайдар в самия му център? Идеята е такава: хорото да дублира Космоса като модел от Слънчева система. Дори с движението на играчите по посока, обратна на часовниковата стрелка – както се движат планетите около Слънцето и с епизодичната промяна на посоката – по подобие епизодичното планетно движение от гледна точка на Земята. Всичко това е обмисляно до най-малки подробности от древните мъдреци, докато се получи по закон вибрационен резонанс, който е проникващ навсякъде – навън и навътре, във всички пространства, на измеренията. Българското хоро, за което се смята от пропагандата за изживяло времето си, всъщност е истински ретранслатор и генератор на психична, физична, биологична и духовна сила и мощ.

Този генератор безотказно е служил на българите, зареждани с нови сили в продължение на хилядолетия. На всички празници най-вече всяка Неделя без прекъсване хиляди, стотици хиляди недели поред. Селският мегдан или градският площад в Неделя е представлявал центъра на Вселената. Днес паралелите свършват дотук, главно защото на хорото тогава идвали всички, млади и стари. Удивителен ритуал на обединението, близостта към хармонията.

ХОРО – САКРАЛНИЯТ, НЕБЕСЕН ТАНЦ НА БЪЛГАРИТЕ, СЕ НАРИЧА ХОРО

1. Стотици артефакти от **най-старото злато във Варненския некропол**,

всъщност са уникални еталони за измерване на ъгли, разстояния и пропорции. Отражават точно **Златното сечение**, **числата на Фибоначи**. Откритието прави изследователят Христо Смоленов, който по професия е математик и установява, че тези отразяват **мерната единица царски лакът** или части от нея. **2000 години** по-късно, която се **използва** при изграждането на **пирамидите**.

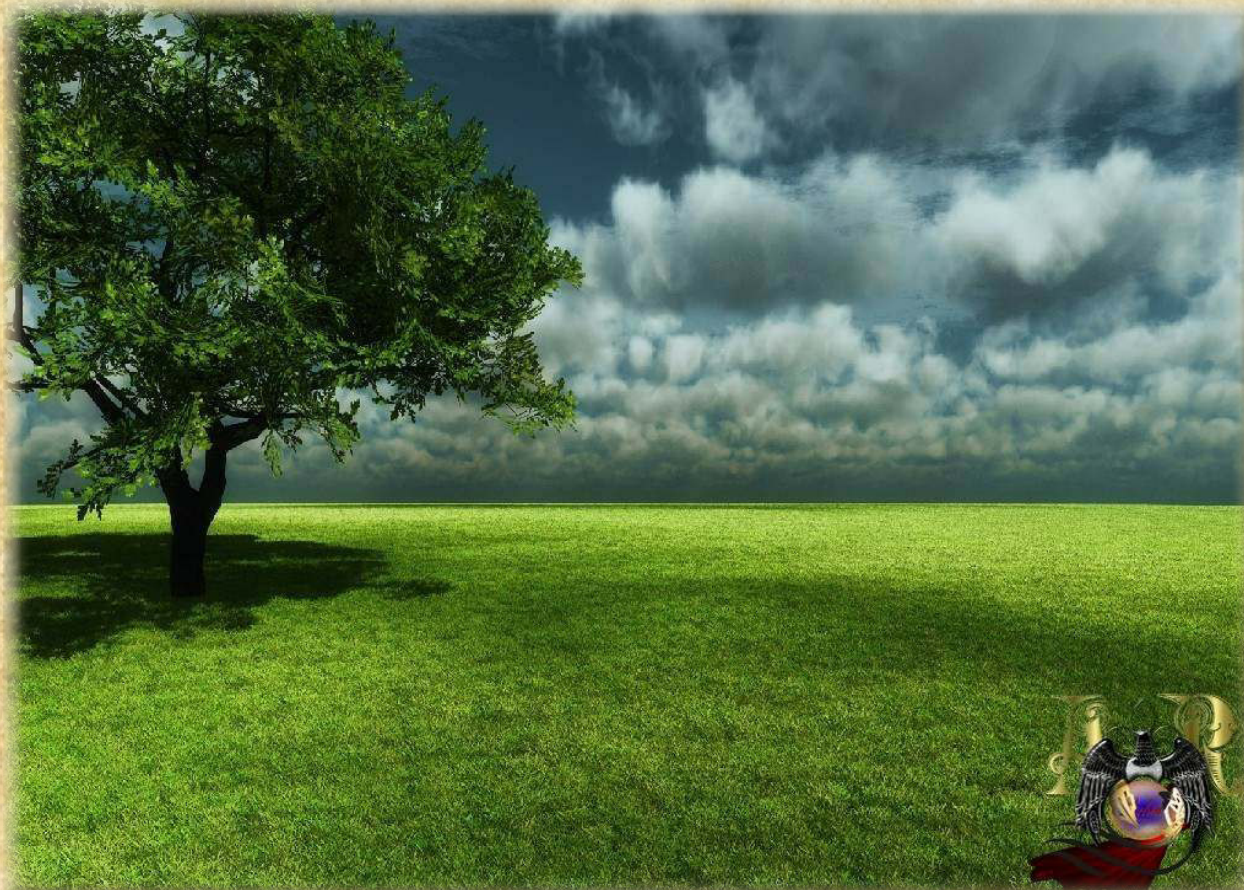

2. Феноменалният танц „хоро”, чийто произход е от траките лежи в основата на редица култови ритуали в древна Елада, Египет, Шумер и Иран.

ХОР, ХОРО, ХОРА – група от елементи, които съставят единство, правят нещо едновременно. В пеенето е **ХОР**, в танците е **ХОРО**, в множествена форма за група човеци е **ХОРА**, в говоренето **ХОРАТЯ** /хортуваме си, говорим, разговаряме/.

Понятието **ХОР** изразява по принцип единство. Хоровото пеене идва от **Шумер**, където възхваляващите **химни** са съдържали **молби** и **възхвала**. Хоровото пеене означава и до днес единство от **много гласове**.

Сакралният, Небесен танц на българите се нарича **Хоро** – единство от еднакво танцуващи единици. **Хорото е български ритуален танц.** Чрез него самите **мистерии**, посветени на различните божества, пресъздават **исторически далечното минало.**

Радослава Трифонова / 02.01.2004, № 1 (50)

„1. *Старобългарският език*, адекватен на книжовната комуникация на славянското население през периода X-XII в., се възприема като наднационален, каквато е и самата християнска догматика. Старобългарската книжнина става носител на сакралността, а старобългарският език (езикът на Симеонова България от X в.) се възприема като полифункционален универсален език за формиращата се православна славянска общност. Чрез църквата и богослужението старобългарският език става ядрото на литературната комуникация между славяните, поема функциите на общ славянски език и в продължение на векове служи като специфичен свещен език.

2. *Византийското влияние* върху православните славяни е от изключително значение във всички области на културата. За новопокръстените славянски държави Византия е върховен израз на християнската цивилизация. Нейните културни ценности се възприемат като общо достояние, от което славяните могат да черпят с широка ръка, без да накърнят етническата си идентичност или да се лишат от националните си характеристики. Християнството, въведено сред православните славянски народи, вместо да стане оръдие на византийската политика, приема собствен облик и се превръща в разпространител на оригинална славянска книжнина, която силно съдейства за културното развитие и за изграждането на славянските националности (Дуйчев 1998: 46).

3. В устойчивия корпус от канонични текстове най-функционални са новозаветните книги, предназначени за църковна употреба – евангелия и апостоли. Всички южнославянски библейски църковни книги се отнасят към един и същ превод. Все още стои нерешен въпросът дали това е Кирило-Методиевият и имало ли е по-късен Преславски (или Охридски) превод, но на този проблем тук няма да имам възможност да се спра.

4. Кл. Иванова (1986а) обобщава наблюденията си върху ролята на българската преводна литература за православната славянска книжнина. Те се отнасят за преводния репертоар на българския Златен век и влиянието му в Русия и Сърбия до XIV в.

5. Откриването на оригинални старобългарски произведения, редом с текстовете на раннохристиянските творци, е възможно поради закрепването им в рамките на устойчивия корпус от богослужебни текстове. Особено показателен пример в това отношение са славянските преписи на химнографски сборници. Обикнатият през Средновековието акростихов похват позволи на изследователите да открият оригинални произведения на Кирило-Методиевите ученици (Константин Преславски, Климент Охридски и презвитер Наум) в рамките на триода, минея и октоиха (Попов 1978а, 1978б, 1982, 1994, 1995; Кожухаров 1983а, 1984, 1991; Йовчева 1996, 1999; Мошкова, Турилов 1998, 1999; Федоскина 2000; Крашенинникова 2000; *Вещцагин...*).

6. *Пандеховото пророческо сказание* е оригинален старобългарски текст, който е запазен само в Драголовия сборник. Дж. Сп. Радойчич (1960) го определя като възникнал през 1259 г., в днешните северно-македонски земи. В него се съдържат исторически и легендарни сведения за създаването на Константинопол и за историческата съдба на сърбите, българите, руснаците,

унгарците, татарите и куманите. То е художествен текст, но е изключително ценен исторически източник за събитията не само на Балканите, но и в Русия, Унгария и други страни. Апокрифните съчинения *Видение Даниилово* и *Тълкувание Даниилово*, също известни в най-ранен препис от Драголовия сборник, според М. Каймакамова (1976) са създадени вероятно в западна България през XI-XII в. Те съдържат летописни сведения, свързани с историческата действителност в България през първата половина на XI в. и насочват своите известия към историята на западнобългарските земи. Тяхното възникване се свързва с книжовната дейност в Средецкото книжовно средище в посочения по-ранен период. А. Милтенова (1991) изследва целия историко-апокалиптичен цикъл от текстове в Драголовия сборник и стига до заключението, че той е изграден от преводни, компилативни и оригинални текстове с български произход, компилирани от най-малко два книжовни източника – един от втората половина на XI в., възхождащ към Симеоновите сборници, и друг по-късен – от средата на XIII в. Част от поучителните слова, въпросите и отговорите с имената на Йоан Златоуст, Василий Велики, Максим Исповедник и други патристични автори, които заемат централно място в Драголовия сборник, се включват в някои от редакциите на Златоструя или в сборници от типа на Изборника от 1076 г. (Милтенова 1991, 1996а и 1996б: 24-28).

7. *Берлинският сборник* от края на XIII в. (български ръкопис, изд. от Х. Миклас и В. Загребин 1988), също показва редица общи статии с Мелецкия сборник (№117) от XVI в. Този факт (посочен от А. Милтенова в доклад „Симеоновите сборници като типологически предходници на сборниците със смесено съдържание“, изнесен на Великопреславския научен събор през септември 1993 г. – непубликуван) отново подкрепя тезата, че през XIII в. се преобразуват старите състави, като към тях се прибавят нови текстове, но без да се губи органичната връзка с репертоара от времето на Първата българска държава. Съставът на Берлинския сборник се оказва основно свидетелство, че чети-сборниците с допълнени апокрифни съчинения се оформят въз основа на антологиите от тълкувателни и поучителни слова от типа на Симеоновите сборници и представят монашеската книжнина на славянското средновековие.

8. *Драголовият сборник* е писан от сръбския книжовник поп Драгол, откъдето сборника е получил названието си Драголов. Той е запазил езиково-правописните особености на ранните рашки ръкописи и представя антология от творби на православно-славянските литератури. Съставен е от поучителни слова, повествователни и есхатологични съчинения, молитви, гадателни книги и други

текстове. Освен това сборникът съдържа и полемични антиеретични текстове, като цитираната по-горе сръбска преработка на Беседа против богомилите на презвитер Козма. Преобладаваща част в него са апокрифите: въпросо-ответната Беседа на тримата светители, апокрифни молитви, приписвани на св. Сисиний, Повест за кръстното дърво от презвитер Йеремия и др. В този сборник е забележителен цикълът от български историко-апокалиптични съчинения: Видение и Тълкувание Даниилово, Пандехово пророческо сказание, Видение на пророк Исая, Откровение на Методий Патарски и др.

9. Засега няма достатъчно данни преводът на *Поученията на Теодор Студит* да се свързва с книжовната дейност в България през IX-X в., а както вече бе посочено тези слова още през XIII в. са изместили от богослужебна употреба Климентовите поучителни слова. Хилендарският ръкопис от втората четвърт на XIII в. с *Поученията на Теодор Студит* вероятно отразява най-ранния славянски превод на този текст. В него са регистрирани някои особености на по-ранна българска писмена традиция (Йованович-Стипчевич 1979: 85).“

ПОХВАЛНО СЛОВО ЗА СВЕТИ МЕТОДИЙ ОТ СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ ЧУДОТВОРЕЦ / БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

И по бащина, и по майчина страна той произхождаше не от прост, а от много добър и почтен род, известен преди всичко на Бога, а след това и на царя и на цялата Солунска област, което личеше и от външния му вид. Затова и първенците, които го обичаха още от детинството му, водеха с него достойни разговори. Най-сетне царят, като узна за неговите способности, даде му да управлява славянско княжество – като че ли предвиждаше, бих казал аз, че ще го изпрати за учител и пръв архиепископ на славяните, та да изучи всичките им обичаи и постепенно да ги обикне. Като прекара в това княжество много години и видя много смутове и престъпления в този живот, той замени стремежите си към мрачните земни дела с небесни мисли; защото не искаше да смуцава благородната си душа с неща, които не пребивават вечно. Като намери сгоден случай, той се освободи от княжението и като отиде в Олимп, където живеят свети отци, подстрига се, облече черна дреха и се повинуваше покорно, като изпълняваше напълно цялото монашеско правило и се занимаваше усърдно с книгите. Когато се появи някакъв случай, царят изпрати брата му Константин у хазарите и той го взе със себе си на помощ. Защото там имаше юдеи, които много хулеха християнската вяра. А той рече: „Готов съм да умра за християнската вяра,, и не прояви непослушание, а отиде и помагаше като слуга на по-малкия

си брат, като му се подчиняваше. И така той с молитва, а Философът със слово обориха евреите и ги посрамираха.

Царят и патриархът, като видяха неговия добър подвиг в божие дело, убеждаваха го да го посветят за архиепископ на почетно място, където има нужда от такъв мъж. Но тъй като той не поиска, придумаха го, та го поставиха за игумен на манастира Полихрон, който има доходи до двадесет и четири мери злато и в който има повече от седемдесет души монаси. След много дни, когато Философът щеше вече да се представи пред Божия съд, той рече на брата си Методий: *„Ето, брате, ние бяхме една двойка, впрегната да тегли една бразда и аз, завършил своя ден, падам на нивата. Ти пък обичаш твърде много планината; но недей зарад планината да изоставиш своето учителство, защото чрез него можеш по-добре да се спасиш.“*

След това старият враг, завистник на доброто и противник на истината, повдигна против Методия сърцето на моравския неприятел, краля, заедно с всички епископи, които казваха: *„Ти учиш в наша област.“* А той отговори: *„Ако знаех, че е ваша, бих се отстранил; но тя е на свети Петър. И наистина, ако вие от стръвност и от алчност прекривате, въпреки каноните, старите граници и забранявате божие учение [в тези области], пазете се да не би, като искате с костен череп да пробие желязна планина, да си пръснете мозъка.“* Рекоха му: *„Щом говориш остро, зло има да патиш.“* А той отговори: *„Казвам истината пред царете и не се срамувам; а вие правете с мене каквото искате. Аз не съм по-добър от ония, които, като са говорили истината, чрез много мъки са се освободили от тоя живот.“*

Като изприказваха много думи и не можаха да му възразят, кралят рече изпод вежди: *„Не измъчвайте моя Методий, защото се е изпотил като при пец.“* А той рече: *„Тъй е, господарю. Веднъж някои хора срещнали един философ изпотен и му рекли: „Защо си изпотен?“ Той отговорил: „Препирах се с прости хора.“*

Но старият враг, завистникът на човешкия род, не можейки да търпи всичко това, повдигна някои хора срещу него – като Датан и Авирон срещу Мойсея, – едни явно, други тайно. Това бяха хора, заразени от йопаторската ерес, които отбиваха слабите от правия път към себе си, като казваха: *„Папата е дал властта на нас, а тогава заповядва да изгоним вън с неговото учение.“* Като се събраха всички моравски люде, поискаха да се прочете пред тях папското писмо, за да чуят за неговото изгонване. И както е присъщо на човеците, хора

тъгуваха и се окайваха, задето се лишават от такъв пастир и учител, освен слабоволните, които измамата люшкаше, както вятърът люшка листата. Но като прочетоха папското писмо, видяха, че в него пише следното: „**Нашият брат Методий е свят и правоверен и върши апостолско дело. В неговите ръце са дадени от Бога и от апостолския престол всички славянски страни; и когото той прокълне, да бъде прокълнат, а когото той благослови, да бъде благословен.**“ И като бяха изобличени, със срам се разпръснаха като мъгла. А ти, света и пречестна главо, с молитвите си от висините поглеждай милостиво към нас, които копнеем за тебе. Избявай от всяка напаст твоите ученици, разпространявай учението и прогонвай ересите, та и ние, като преживеем тук достойни за званието си, да застанем заедно с тебе като твое стадо от дясната страна на Иисуса Бога нашего, приемайки от Него вечен живот. Нему се пада слава и чест вовеки веков. Амин!

Успенски сборник от XII–XIII век. Сборник Стара българска литература. Том IV. Житиеписни творби. Изд. „Български писател“, София. 1986 година.

ПОХВАЛНО СЛОВО ЗА СВЕТИ КИРИЛ ФИЛОСОФ ОТ СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ / БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

Със своето благочестие и красота той изгря на земята като слънце, просвещавайки целия свят чрез зарите на триипостасния Бог. Божията премъдрост си съгради храм в неговото сърце и върху неговия език като върху херувим почиваше Светият Дух, който винаги раздава дарове според силата на вярата, както е казал апостол Павел: „На всеки един от нас благодатта е дадена по мярката на дара Христов“ (Еф. 4:7). Нали Господ е казал: „Който ме обича, и аз ще го възлюбя, и ще му се явя сам (Йоан. 14:21); ще си направя жилище в него и той ще ми бъде син, а аз ще му бъда баща“ (по Йоан. 14:23).

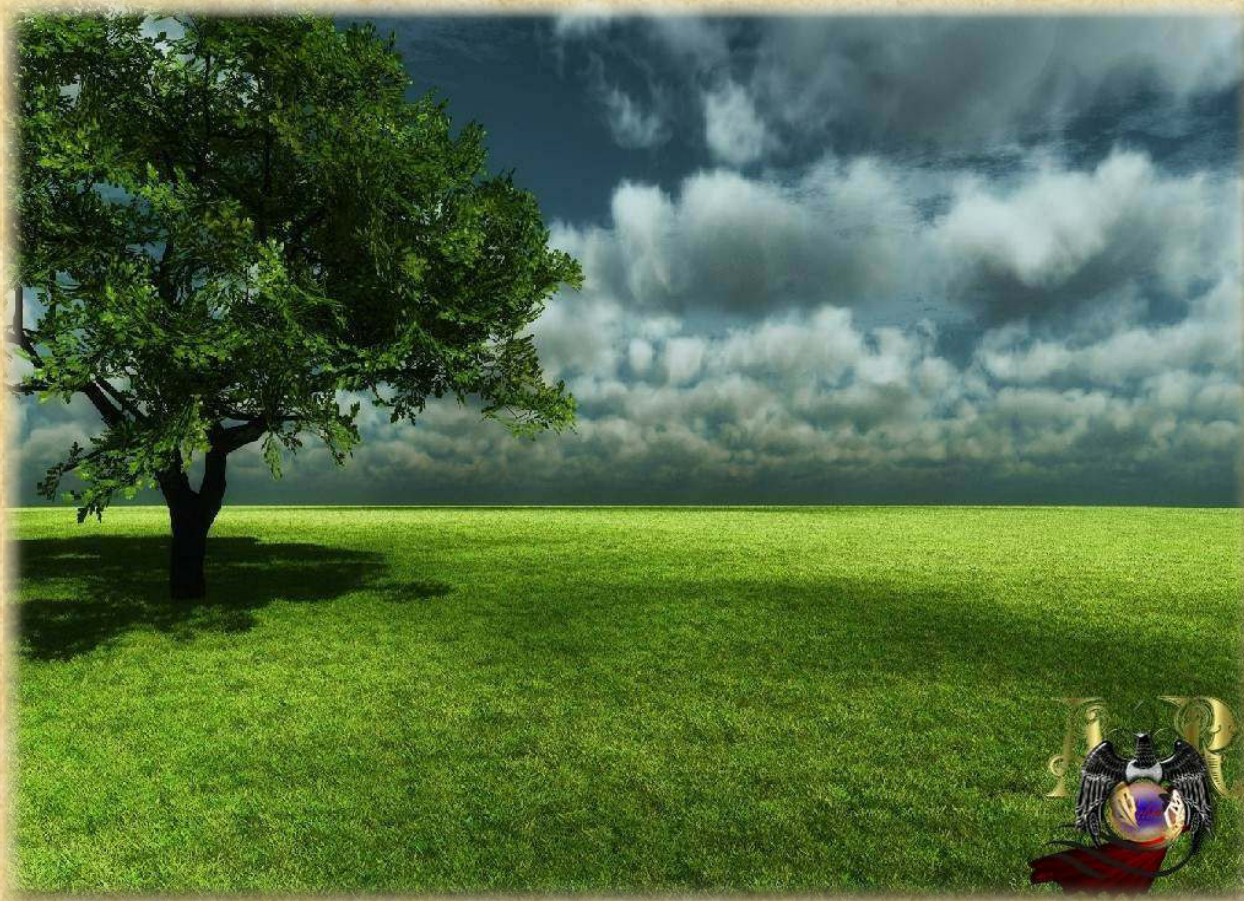
По милостта и човеколюбието на нашия Господ Иисус Христос той стана пастир и учител на славянския народ, който тънеше в невежество и в греховен мрак. И [както Даниил затвори устата на лъвовете], той затыкна устата на вълците – еретиците-триезичници, [които, помрачени от завист, казваха: „Не е достойно Бог да бъде прославян на друг език, освен на еврейски, на латински и на гръцки“]. Поради злобата си те станаха съучастници на Пилат. С ясни доказателства той разори техните заблуди, възпламенен от силата на Светия Дух]. Той, според пророчеството, направи ясен езика на гъгниви (Ис. 32:4) и с книги насочваше всички по пътя на спасението.

И така, тази пречестна уста се яви като някой серафим, прославяйки Кога, и чрез нея ние познахме трисъставния Бог, по същина един, а по свойства и имена разделяем и еднакво прославян – вечно съществуващите Отец и Син, и Свети Дух.

Затова, о, преблажени отче Кириле, аз облажавам твоите устни, от които се изля духовна сладост за моите устни. / Облажавам твоя многогласен език, чрез който зарята на троичния безначален Бог, като изгря за моя народ, разпръсна греховния мрак. / Облажавам твоето тъй много светло лице, озарено от Светия Дух, чрез което светлината на богопознанието изгря на моето лице, а многобожната заблуда бе изкоренена. / Облажавам твоите златозарни очи, чрез които слепотата на незнанието бе премахната от моите очи и засия светлината на богопознанието. / Облажавам твоите ангелозрачни зеници, озарени от божествената слава, които ме просветиха с боговдъхновени слова, след като премахнаха сърдечната ми слепота. / Облажавам твоите пречестни ръце, чрез които слезе върху моя народ дъждовният облак на богопознанието, който напои с изтичаща от Бога роса нашите сърца, изгорели от греховна суша. / Облажавам твоите движени от Бога пръсти, чрез които се написа за моя народ свобода от греховното иго. / Облажавам твоята златозарна утроба, от която изтече за моя народ животворна вода, слизаща отгоре чрез твоите молитви. / Облажавам твоите светлозарни нозе, с които ти бързо обходи като слънце целия свят, проповядвайки боговдъхновеното учение. / Облажавам твоите златозарни стъпки, чрез които насочи нашите заблудени стъпки по правия път. / Облажавам твоята пресвета душа, чрез която се излекуваха греховните рани на душата ми и се всади разум в сърцата ни чрез духовните ти слова. / Облажавам твоите движени от Бога пръсти, чрез които се написа скритата за мнозина божия премъдрост и които разкриха тайните на богопознанието. / Облажавам твоята пречестна църква, в която почива твоето многоразумно и богоречиво тяло.

Блажен е градът, който е приел третия изпълнител на божия промисъл. И наистина този блажен се яви, за да довърши недовършеното от двете върховни светила. И затова Господ Бог разпореда той да получи пречестен покой при тях. Той почина в мир в Господа през 6377 (=869) година от сътворението на целия свят, в четиринадесетия ден на месец февруари. И след като завърши всички служби и трудове, той се присъедини към всички свети отци поради живота си и вярата си. Той стана с ангелите като ангел, с апостолите – апостол, с пророците – пророк, съучастник в божията слава заедно с всички светии.

Преподобни учителю, заедно с тях моли се за нас, които чествуваме твоята преславна смърт за слава на Пресвета Троица – на Отца и Сина, и Светия Дух – сега и всякога, и во веки. Амин!

СЛЕД СВЕТИТЕ БРАТЯ

„Да имаш в сърцето си изключителни хора, бисери на небесното слово, да говориш за тях и ги споделяш, да знаеш за случващото се, но да предаваш вярата си заради светската суета, да раздаваш ордени, награди, където не ти е мястото, пък злепоставяш достойнството си – отново, където не ти е мястото, човек не може да разбере с какъв ум съвременната ни църква представлява Божието Слово ...

Капацитети излизат, показват и се скриват, откъдето малко преди това са дошли.

Няма по улиците таксидиоти, спасяващи бедните; храмовете компилират търговския усет; свеците преди празници натежават; ние не забелязваме, ако църквата беше на Иисус, не на Христос – гръцкият, на еврейските ни приятели.

Много трудове, човешки съдби, капацитети са развили своето его – със същите резултати.

При наличието на такова богатство, все пак благодарим за вниманието.,

ТРЕТА ЧАСТ, ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение към трета част на ПЛАНЕТА – БЪЛГАРИЯ от екип на [АРХЕА Пресвета Богородица](#) / [VM . ARMEDIA](#) , ще кажем на сънародниците, да знаят за родените в светлина, които са търсещи сродни;

А 1 – Първото е – не отнемаме ничие място, имаме собствено и използваме възможността да поканим други под слънцето на – правдата, истината, единствената, силната, който разбрал – разбрал /к.р.р./. **2** – Ние имаме своето настояще своеобразно към бъдещето, представляваме България не отсега преминавайки след времето на духовните (от Дуло) продължаваме към различните между нас, събиращи ценностите на боговете в пространството; даваме и надежда, за всеки. **3** – Не се интересуваме от посредствени, абстинентни, мерзки, от крясъци, радостите им, проблемите на останалите – в човешкото ни пространство, не се занимаваме. **4** – Идваме от далечното минало, преминаваме към далечното бъдеще, нямаме интерес в настоящето, ако има какво да се показва. **5** – Не се интересуваме от социалната крива, от маргиналната майка, от сродните, бозайници, тревопасни, не търсим комуникация срещу която и да било човешка душа – имаме собствена, междוזвездна материя, далеч от съвременника в този му вид, не представляваме никого. **6** – Не съучастваме на публичната дискусия заради зрелищата, която се храни с последните.

Б 1 – Не отнемаме от никого настоящето, бъдещето му – точно обратното, който търси намира, получава и съхранява. **3** – Не последваме религиозна, недуховна, псевдодуховна, антидуховна, историческа, философска, политическа, обществена школа; не представляваме традиционната, която е с изчерпана перспектива. **4** – Идваме от далечното минало, преминаваме към далечното бъдеще – работим за него, к.р.р. **5** – Съчетаваме накрая психомоторна динамика с агресивен, обективен характер, която оперира човешката ни съзнателност – по-скоро липсата ѝ с нанасяне на мисловни сигнали, в мисловните пластове,

имащи мисловното тяло. Хирургически отразяваме случващото се при ума, на човешката ни съзнателност. Изграждаме друг, непознат за съвременника човешки свят. Гаранция никаква, при наличието на навици показващи съвестта.

Специалността ни е да работим чрез логика, като форма от моторните свойства на антилогика днес, към духовната перспектива в пространството за ума имащо бъдеще, настояще, видимо и невидимо, след дълбочината на човешкия мрак.

Знанието, познанието е ничие като право на собственост само на Бога на небето, и на земята.

Търсейки сродни, направихме опит да съберем „българските звезди от планетите им“ – ние сме психолози, демонолози, разполагаме с философи, кооператори, оратори, имащи опит в пространството, но забравихме за България, че в момента всяка звезда се намира в информационния мрак, създава допълнителен мрак, своеобразно обкръжане, възползва се от усмивката му, накрая се държи за нещо токова здраво, по навик позволяващо ѝ да падне. Тоест, имаме много звезди по земята.

Корабът на **VM.ARMEDIA** ималице, същност, здравина психическа и логическа, дълбоко духовна, събираща в себе си екип от специалисти в различните области на науката, техниката, медията, сигурността, направен опит накрая да съберем „звезди от планетите им“ за което се каза, излъгани по един или друг начин от обкръжението. Ако сме сериозни обаче, ще се похвалим с изпълнение на програми имащи власт над съзнанието, което е получаващо резултати. В триизмерното обкръжение, разполагаме с инструменти на триизмерната власт. В двуизмерното обкръжение, разполагаме с инструменти на двуизмерната власт. В безкрайното ни пространство, разполагаме с безкрайната власт. Нарича се – Сила.

За „съзвездието от българските планети“, забравихме. България по такъв начин, ще бъде поставена в центъра на света, когато можещи го направят. Дадени в края на краищата са възможностите за комуникация с нас, правим срещи с интересни за нас хора, имащи своеобразна полезност към **ARHEA VM.ARMEDIA** владеещи историята, историческата наука, археологията, запознати с медията, културата, риториката, не на последно място сигурността.

На България всъщност, се предложи държава:

„Здравейте,

Имаме честта да Ви поканим на среща в удобно за Вас време и място в София, във връзка с комуникацията с **VM . ARMEDIA**, чиято екипна дейност продължава в името на България с единствена цел, възстановяването държавата на духа.

Очакват ни много трудности, да преодолеем безброй възползващи се от истинността, да проникнем към милионите вярващи с убеждението че са излъгани, а ние сме в основата на духа, както и не само това.

Предвиждането е, че трябва да изградим основите на пробивното тяло, да съберем информацията чрез динамика, умело представяна с организирането на лекции, семинари, ефирна комуникация, както и на живо с представители по целия свят – да бъдем готови с отговорите, да се изработи работна карта, дълготрайни проекти – краткотрайни такива.

Всеки да поеме част от общата ни задача, да има своето място, да представлява България с качествата, които го представляват. Да сме заедно като част екип – **ARHEA VM . ARMEDIA** разбира се, който агресивно да знае за качествата си, без уговорки, без компромиси, без въпроси.

Ако сте опитни хора знаете, че всяка слабост, човещина, всяка добродетел, ще бъдат наказани от същия свят.

Предлагаме съучастие в общото тяло на организация, която се разширява, направена само от изключително адекватни, качествени, проверени по дух, интелигентни, находчиви, умни, обиграни, комуникатори.

А ние го можем,

Големите умове, големите специалисти, големите българи & българки, да не работят самостоятелно, но организирано и целенасочено, със съответните резултати. Да имаме доброплодна комуникация, помежду си също, да имаме цел върху целта преодоляващи взаимната нетърпимост.

Всеки ще има мястото си, ще се запомни; ще се концентрира направеното, трудовете, възможностите; ще се срещаме с хора; ще работим над предстоящи проекти, задачи; ще общуваме във външна среда и във вътрешна между нас. Ще имаме тайни, отговорността за което е лична.

Ще преодоляваме лъжепространство изхранващо милиони; ще посрещнем агресивна среда; ще видим добрата и недобрата страна; чакат ни дълги и

трудни дни, благодатни и резултатни.

Което е казано от нас, е направено.

Ще се изгради система по сигурността, на високо ниво. Ще имаме нужда от опитни хора във всяка сфера, проверени. Информацията ще бъде защитена надлежно със съвременни средства – разделена по категории.

Политическа дейност не се допуска, извън интереса на духовното бъдеще.

Сключва се духовен, братски договор, по съвест.

Поздрав,

„Планетите“ се разклатиха, и се преместиха.

Каква бе задачата ни?, изпълнихме ли я – да. Събрахме на едно място информацията за България и българите по дух, които са рядкост. Показахме логиката, указахме пътищата, добавихме на добра воля посоката. От друга страна покрай нас истински и неистински хора, се трудят на тихия фронт на борбата срещу България. Информацията с която се разполага по един или друг начин, създаващи своеобразни огнища малко преди да се върнат към човешкия мрак. Светят с ореола на самостоятелни, залязващи малко след пладне. Каква е ползата за България? – никаква. Ако това е целта, говорим за заболяване. Не е предмет на [VM . ARMEDIA](#), да се занимава с човешките слабости, уважени да бъдат поканени.

Човекът е като трева, от сутрин до пладне, времето му убягва.

ЗАДАЧАТА Е ИЗПЪЛНЕНА,

Какво направихме с поредицата „ПЛАНЕТА – БЪЛГАРИЯ“, показахме кои сме.

СПОКОЙСТВИЕ,

Нека да бъдат спокойни също религиозните ни водачи, не търсим конфронтация с никого нито с еврейските, гръцките или българските религиозни представители, поклонниците, йерархията, техните племена, каквото е останало; **не искаме смут** при човешките времена, не искаме чуждите богове, чуждите хора, чужда история. Не искаме чуждо богатство, което не е от богатството на човешката ни душа. Показахме, обяхме живот при къпината, където православие то ще си остане православие; юдеизма ще е при основите на юдео-гръцкото

християнство; инославните ще клатят камбаните; пострадалите и жертвите, бедните и богатите, ще ги срещаме по земята. Бог ще прослави едните, и другите. Направени са значителни трудове при основите на неистина, които трудове ние **няма да zlepоставяме**, няма да унищожим милионите заблудени човешки съдби, нито сме против християните, ако сме християни, имащи своите песнопения, химни, хвалебствия, молитви, мотика, последование – всичко това ще си остане за поколенията. Последните ще страдат докато не преодолеят травмата, все още и когато не може да се излекува каквото и да било за родените малко преди да се сбъдне историята, на пророчеството, за България.

Специалността на **ARHEA VM . ARMEDIA** е задълбочена, сериозна, занимава се с психология, медиативната конвергенция на сигналите, трансформиране на преди непознатото в обикновени – допустими, очаквани, търсени. Ние предлагаме търсене, пътища, възможности. Откриваме хоризонти. Концентрирахме знанието също, което прави от всеки опитен в областта на науката, техниката, обществените ангажименти /четящите се променят/; трансформира се знание, запаметяват се качества, във възможност да се придобият прото-ангелските криле на познанието. Ще бъде издадено **безплатно пособие** за българи, наречено **ПЛАНЕТА БЪЛГАРИЯ** включващо в себе си над 1000 страници научен материал, да се знае, че духът е навсякъде. Няма да бъдат допуснати хора, преценени за непотребни. Защото. Рибарите вдигат котва, разпъват платната на кораба по пътя към Бога и на небето, и на земята. Обявихме за присъствието на богоподобни, ангели и човеци изучавайки източниците за духовен народ с информация **1** – откъде идваме, **2** – накъдето отиваме. Не говорим за логически звяр, в подобна среда имащи целия свят. Останалите светейки ще изгарят по пътя на своята слава. Делата на Бога са дела на Неговите деца, по целия свят. Дадохме възможност на човек да усети магията в себе си, да получи от познанието, традицията на духа, където са съхранени качествата едно от които е **себеуважението**. Последното, ще разтвори редица врати, ще затвори останалите.

Последното и което е, че никой няма да го отнеме и ние от екип на **ARHEA VM . ARMEDIA** продължаваме смело напред, да направим достъпно бъдещето чрез настоящето на всеки от нас.

Уверяваме, че ние го можем.

ПРИЛОЖЕНИЕ, ОГНЯН

ВТОРА ЧАСТ / Вселенска, Светове и Царство. Говорихме за времевото пространство, за видимото и невидимо за човека и което, е касаещо всеки от нас. Това е материя не за един разговор, да се обясни подобен обем от материя в други обеми от всеобема – съвкупност от безкрайно число към единственото число; ще се направят книги за обучение и на младите, успешно да различават логиката в един нов свят – ние от „старата генерация“ сме отписани дори да се опитваме, често не се получава.

Забравих, показах ти графика на А4 за времеви свят, който обхваща безкрайно число светове, но световите се различават и има не само времево изразени, ако срещаме събитийни пространства, обеми, Вселени, по интереси. Ето – разговорът ни въпреки логически конструиран във вид на игра, създава пространство, показващо как във времето се изгражда един свят в обем на друго пространство, което е в друго пространство – или се разминават, съвпадат, припокриват. Забелязваме множество светове покрай нас разговарят, изразени по резултати в пространството, което наричаме свят. Светът е пространство, не задължително паралелен към който и да е друг, и обратно. Затова се сетих за статията във ФБ за световите..

За другото, вече се каза.

/ 1 – Джагфар Тарихы-2 / Милев и др. 1979: Ал. Милев, Й. Братков, Б. Николов. Речник на чуждите думи в българския език. София, Наука и изкуство, 1970. / Речник: Андрейчин, Любомир, Любен Георгиев, Стефан Илчев, Никола Костов, Иван Леков, Стойко Стойков, Цветан Тодоров. Български тълковен речник. Трето издание. София, Наука и изкуство, 1973. / Томов 2003: Томов, Васил. «Тангра» – знак на българите. София, Зимек-99, 2003. / Libbrecht 1999: Kenneth G. Libbrecht, Caltech. SnowCrystals.com. Designer Snowflakes – Part One, The Art of Growing Snowflakes, Snow Stars. Page views since 1999. / **Ангелов 1967:** Ангелов, Б. Служба на Кирил Философ. // Из старата, българска, руска и сръбска литература. Кн. 2, С., 1967, 3-16. **Бегунов 1969:** Бегунов, Ю. Сербская компиляция из „Беседы“ Козмы Пресвитера. // Slovo, 18/19, 1969, 91-108. **Бегунов 1973:** Бегунов, Ю. Козма Пресвитер в славянских литературах. С., 1973. **Биркфелнер 1975:** Birkfellner, G. Glagolistiche und Kyrillische Handschriften in Österreich. Wien, 1975. **Богданова 1993:** Богданова, С. Към въпроса за първия славянски превод на Пандектите на Никон Черногорец. // Медиевистични ракурси. С., 1993, 71-81. **Богданович 1976:** Богдановић, Д.

Српска прерада Козмине беседе у Зборнику попа Драгоља. // *Balkanica*, 7, 1976, 61-90. **Богданович 1978:** Богдановић, Д. Нове тежње у српској књижевности првих децења XIV в. // *Византијска уметност почетка XIV в.* Београд, 1978, 91-103. **Димитров 1990:** Димитров, П. Изборниците на цар Симеон. // *Литературна мисъл*, 7, 1990, 3-16. **Добрев 1993:** Добрев, Ив. Климентовото химнографско творчество и Октоиха. // 1080 години от смъртта на Наум Охридски. С., 1993, 107-123. **Дуйчев 1998:** Дуйчев, Ив. Отношения между южните славяни и Византия през X-XII век. // *Избрани произведения. Том първи: Византия и славянският свят.* С., 1998, 45-86. **Загребин 1981:** Загребин, В. М. Заупокойные стихири азбуконне в сербском требнике XIII в. // *Археографски прилози*, 3, 1981, 65-91. **Златарски 1918:** Златарски, В. История на българската държава през средните векове. Т. I (Първо българско царство), С.: БАН, 1918. **Иванов 1925:** Иванов, Й. Богомилски книги и легенди. С., 1925 (фототипно издание 1970), 131-191. **Иванов 1931:** Иванов, Й. Български старини из Македония. С., 1931 (фототипно издание 1970). **Иванова 1971:** Иванова-Константинова, Кл. Два неизвестни азбучни акростиха с глаголическа подредба на буквите в среднобългарски празничен миней. // *Константин-Кирил Философ. Доклади от симпозиума посветен на 1100 годишнината от смъртта му.* С., 1971, 341-366. **Иванова 1977а:** Иванова, Кл. Цикл Великопостных гомилий в гомилиарии Михановича. // *ТОДРЛ*, 32, 1977, 219-244. **Иванова 1977б:** Иванова, Кл. Цикъл постни поучения за неделите на Четиридесетница. // *Климент Охридски. Събрани съчинения.* С., 1977, 623-635. **Иванова 1977в:** Иванова, Кл. Две неизвестни старобългарски жития. // *Литературна история*, 1, 1977, 7-65. **Иванова 1978:** Иванова, Кл. Няколко наблюдения върху книжовното наследство на Климент Охридски. // *Старобългарска литература*, 3, 1978, 91-106. **Иванова 1979:** Иванова, Кл. Хилендарски препис на първия Симеонов сборник. // *Старобългарска литература*, 5, 1979, 57-96. **Иванова 1981:** Иванова, Кл. Агиографско-хомилетичните сборници с устойчив състав в южнославянските литератури. // *Cirillomethodianum*, 5, Tessoniki, 1981, 11-21. **Иванова 1986а:** Иванова, Кл. Болгарская переводная литература X-XIV вв. в контексте „*Slavia Orthodoxa*“. // *Studia slavica medievalia et humanistica*, Ricardo Piccio dicata, Roma, 1986, 361-371. **Иванова 1986б:** Иванова, Кл. Значението на хилендарските ръкописи за изучаването на средновековната българска книжнина. // *Кирило-Методиевски студии*, 3, 1986, 154-162. **Иванова 1987:** Иванова, Кл. Неизвестна редакция на триодния панегири в състава на триода. // *Старобългарска литература*, 20, 1987, 20-39. **Иванова 1989:** Иванова, Кл. Неизвестни преписи от творби на Климент Охридски в книгохранилищата на Югославия. //

Palaeobulgarica, XIII/4, 1989, 51-67. **Иванова 1994:** Иванова, Кл. За един ръкопис с палимпсест от Библиотеката на Йерусалимската патриаршия. // Palaeobulgarica, XVIII/2, 1994, 3-31. **Иванова-Мирчева 1965:** Иванова-Мирчева, Д. „Германов сборник“ – български паметник от X в. в препис от 1359 г. // Български език, 4-5, 1965, 308-325. **Иванова-Мирчева 1968:** Иванова-Мирчева, Д. Хомилиарът на Миханович. // Известия на ИБЕ, 16, 1968, 381-391. **Иванова-Мирчева 1971:** Иванова-Мирчева, Д. Старобългарският хомилиар и изследването на Кирило-Методиевия език. // Константин-Кирил Философ. Доклади от симпозиума посветен на 1100 годишнината от смъртта му. С., 1971, 109-120. **Йованович 1974:** Jovanoviĥ. B. Peĕki paterik. Tri jeziĕke redakcije slovenskoga prevoda Skitskog paterika. // Slovo, 24, 1974, 139-188. **Йованович-Стипчевич 1979:** Јовановић-Стипчевић, Б. Спис о убијеним бугарима Теодора Студита (препис из српског рукописа XIII века). // Археографски прилози, 1, 1979, 81-102. **Йованович-Стипчевич 1980:** Јовановић-Стипчевић, Б. Текстолошка условљеност састава и броја слова старословенске азбуке према стихирама Рођење и Крштење у српском препису. // Археографски прилози, 3, 1980, 93-121. **Йованович-Стипчевич 1981:** Јовановић-Стипчевић, Б. Русална среда у српском рукопису XIII в. // МНС, Текстологија средњовековних јужнословенских књижевности, САНУ, Научни скупови, књ. X, Одељење језика и књижевности, књ. 2, Београд, 1981, 231-282. **Йованович-Стипчевич 1988/9:** Јовановић-Стипчевић, Б. Средњовековно писано наслеђе у заоставштини Љ. Ковачевића. // Археографски прилози, 10/11, 1988-1989, 71-81. **Йованович 1974:** Јовановић, Т. Пандехово пророчанско сказаније. // Књижевна историја, 7/25, 1974, 139-149. **Йовчева 1996:** Йовчева, М. Цикълът молебни стихирѝ за пророците, мъчениците и светителите в октоиха. // Palaeobulgarica, XX/2, 1996, 43-56. **Йовчева 1999а:** Йовчева, М. Солунският октоих – среднобългарски ръкопис от края на XIII – началото на XIV век. (Автореферат на дисертация за присъждане на научната и образователна степен „доктор“). С., 1999. **Йовчева 1999б:** Йовчева, М. Новооткрити химнографски произведения на Климент Охридски в Октоиха. // Palaeobulgarica, XXIII/3, 1999, 3-30. **Йовчева 2002:** Йовчева, М. Гимнографическое наследие Кирилло-Методиевских учеников в русской книжности. // Древняя Русь, 8, 2002, 100-112. **Каймакамова 1976:** Каймакамова, М. Две старобългарски летописни съчинения от XI в. // Исторически преглед, 5, 1976, 86-96. **Каталог 1999:** Българското средновековно културно наследство в сбирката на Алексей Хлудов в Държавния исторически музей в Москва. Каталог. С., 1999. **Ковачевич 1995:** Ковачевић, Р. Прилог проучавању пролошког житија св. Саве. // Проучавање средњовековних јужнословенских рукописа,

уредник П. Ивић, Београд, 1995, 167-174. **Кодов 1966:** Кодов, Хр. Един фрагмент от старобългарски ръкопис с глаголическа приписка. // Климент Охридски. Сборник статии по случай 1050 години от смъртта му, С., 1966, 121-130. **Кодов 1969:** Кодов, Хр. Опис на славянските ръкописи в библиотеката на БАН, С., 1969. **Кожухаров 1969:** Кожухаров, Ст. Една редакция на поместения в Синайския молитвеник чинъ надъ исповѣда«щимъ се в пергаментен препис от края на XIII в. // Константин-Кирил Философ. Юбилеен сборник по случай 1100 годишнината от смъртта му, С., 1969, 349-367. **Кожухаров 1983:** Кожухаров, Ст. Пѣти достойтъ архистратига (Новооткрито произведение на Константин Преславски. // Литературознание и фолклористика, в чест на 70 годишнината на акад. Петър Динеков, С., 1983, 59-62. **Кожухаров 1984:** Кожухаров, Ст. Песенното творчество на старобългарския книжовник Наум Охридски. // Литературна история, 12, 1984, 3-20. **Кожухаров 1991:** Кожухаров, Ст. Преславски канон за Въведение Богородично. // *Palaeobulgarica*, XV/4, 1991, 28-38. **Крашенинникова 2000:** Крашенинникова, О. А. Три канона из октоиха Климента Охридского (неизвестные страницы древнеславянской гимнографии). // *Славяноведение*, 2, 2000, 29-41. **Куев 1974а:** Куев, К. Азбучна молитва в славянските литератури, С., 1974. **Куев 1979б:** Куев, К. Съдбата на старобългарските ръкописи през вековете. С., 1979. **Максимович 1998:** Максимович, К. А. К проблеме происхождения древнейшего славянского перевода „Пандектов“ Никона Черногорца. // *Славянское языкознание. XII Международный съезд славистов. Краков, 1998. Доклады российской делегации.* М., 1998, 368-412. **Миклас, Загребин 1988:** Berlinski Sbornik. Vollständige Studienausgabe im Originalformat. Eingeleitet und herausgegeben auf weiteren Quellen von H. Miklas. Mit einem Anhang von V. Zagrebin., Graz, 1988, 138+410 s. **Милтенова 1991:** Милтенова, А. Цикълът от историко-апокалиптични творби в Драголия сборник – произход, източници, композиция. // *Старобългарска литература*, 25/26, 1991, 135-144. **Милтенова 1996:** Милтенова, А. Един непроучен флорилегий в южнославянската ръкописна традиция от XIII- XIV в. // *Медиевистични изследвания. В памет на Пейо Димитров, Шумен*, 1996, 74-86. **Милтенова 2000:** Милтенова, А. Ранният флорилегий от Хилендарски сборник № 382 и българо-сръбските книжовни връзки през Средновековието. // *Осам векова Хиландара. Историја, духовни живот, книжевност, уметност и архитектура.* (Научни скупови САНУ, књ. XCV, Одељење историјских наука, књ. 27), Београд, 2000, 317-324. **Милтенова, Гетов 2002:** Милтенова, А., Гетов, Д. Византийският паметник „*Florilegium Mosquense*“ и неговите славянски преводи. // *Международна конференция „Византийското културно наследство*

и Балканите“. Сборник доклади., Пд., 2002, 305-320. **Мирчева 1994:** Мирчева, Б. Някои структурни особености на преписите на ранната Служба за Константин-Кирил Философ. // *Palaeobulgarica*, XVIII, 1994, 1, 22-36. **Мирчева 2003:** Мирчева, Б. Канонът за св. Димитър Солунски (нови данни за историята на текста). // Пэти достойтъ. Сборник в памет на Стефан Кожухаров. С., 2003, 68-94. **Михайлов 1895:** Михайлов, А. В. К вопросу об Учительном Евангелии Константина, епископа Болгарского. // Древности труды славянской комиссии имперского Московского археологического общества, т. I, М., 1895, 85-89. **Мошин 1959:** Mošin, V. Slavenska redakcija prologa Konstantina Mokisijskog u svijetlosti vizantijsko-slavenskih odnosa ŐII-ŐIII vijeka. // *Zbornik historijskog instituta*, 2, 1959, 17-68. **Мошин 1972:** Mošin, V. Heretici trojeziinici u staroslovenskom prijevodu Trioda. // *Slovo*, 22, 1972, 117-125. **Мошкова, Турилов 1998:** Мошкова, Л., Турилов, А. „Моравские земле велеи гражданин“ (неизвестная древняя служба первоучитлю Мефодию). // *Славяновядение*, 4, 1998, 3-23. **Мошкова, Турилов 1999:** Мошкова, Л., Турилов, А. Неизвестный памятник древнейшей славянской гимнографии (канон Климента Охридского на Успение Богородицы). // *Славяновядение*, 24, 1999, 24-36. **Мулич 1970:** Мулич, М. К вопросу о художественном мастерстве в древнейших славянских переводах служебных минеи. // Симпозиум 1100 – годишнина од смртта на Кирил Солунски. Кн. 2. Скопје, 1970, 239-255. **Мутафчиев 1948:** Мутафчиев, П. История на българския народ, С., 1948. **Неделкович 1974:** Nedeljkoviћ, O. Problem tipologije slavenskog paterika. // *Slovo*, 24, 1974, 7-16. **Павлова 1988:** Павлова, Р. Пандекты Никона Черногорца в славянской письменности. // *Славянска филология*, 19, 1988, 99-116. **Павлова 1996:** Павлова, Р. Пролог РС 107 от Народната библиотека на Сърбия в Белград. // *Palaeobulgarica*, XX/2, 1996, 110-128. **Павлова 1999:** Павлова, Р. Увод. // Станиславов (Лесновски) пролог от 1330 година, Велико Търново, 1999, 5-16. **Павлова, Богданова 2000:** Pavlova, R., Bogdanova, S. Die Pandekten des Nikon vom Schvarzen Berge (Nikon Ėernogorec) in der ältesten slavischen Überetzung. Vergleichende Studien zu den slavischen Sprachen und Literaturen. Band 6. Peter Lang Europäische Verlag der Wissenschaften. Frankfurt am Main, 2000. **Попатанасов 1987:** Поп-Атанасов, Ѓ. Оригинално литературно дело од IX-X век. // *Спектар*, 9, 1987, 15-52. **Попатанасов 1988:** Поп-Атанасов, Ѓ. Непознат препис на Методиевиот канон за Димитар Солунски од почеткот на XIV век. // *Спектар*, 6, 1988, 12, 13-29. **Попов 1978а:** Попов, Г. Някои текстологични наблюдения върху Битолския триод и други триодни ръкописи. // *Старобългарска литература*, 4, 1978, 3-20. **Попов 1978б:** Попов, Г. Новооткрита оригинална старобългарска част в текста

на триода. // Български език, 28/6, 1978, 497-508. **Попов 1982:** Попов, Г. Новооткрити химнографски произведения на Климент Охридски и Константин Преславски. // Български език, 32/1, 1982, 3-26. **Попов 1985:** Попов, Г. Триодни произведения на Константин Преславски. // Кирило-Методиевски студии. Т. 2. С., 1985. **Попов 1994:** Попов, Г. Следи от разпространението на Наумовия канон за св. апостол Андрей. // Старобългарска литература, 28-29, 1994, 10-22. **Попов 1995:** Попов, Г. Из химнографското наследство на Константин Преславски (Новооткрит трипеснец за предпразненство на Успение Богородично). // *Palaeobulgarica*, XIX/3, 1995, 3-31. **Попов 1997:** Попов, Г. Новооткрит канон на Константин Преславски с тайнописно поетическо послание. // *Palaeobulgarica*, XXI/4, 1997, 3-17. **Попов 1998:** Попов, Г. Канон за Рождество Христово от Константин Преславски. // *Palaeobulgarica*, XXII/4, 1998, 3-27. **Попов 2001:** Попов, Г. Службата за славянския първоучител Методий в Хлудовия миней 156. // Старобългарска литература, 32, 2001, 3-20. **Попов 2002:** Попов, Г. Византийската химнографска традиция и песнотворческите прояви на Кирило-Методиевите ученици. // Средновековна християнска Европа: Изток и Запад. С., 2002, 370-381. **Пролович 1986:** Проловић, Ј. Српски рукописи XIII и XIV века у Бечу и манастир Хиландар. // Хиландарски зборник, 6, 1986, 163-269. **Радойчич 1960:** Радойчич, Д. Сп. Пандехово сказание 1259 г. (О Византии, татарах, куманях, русских, венграх, сербах, булгарах). // ТОДРЛ, 16, 1960, 161-166. **Симић 1976:** Симић, П. Требник српске редакције XIII в. // Зборник историје књижевности, 10, 1976, 53-87. **Сречкович 1890:** Сречковић, П. Зборник попа Драгоља. Садржина и пророштва. // Споменик СКА, 5, 1890, 10-25. **Станков 2002:** Станков, Р. К проблеме древнейших славянских переводов с греческого. // *Slavica gaudensia*, 29, 2002, 177-205. **Станкова 2003:** Станкова, Р. Службата за св. Димитър Солунски в србски преписи от XIII в. // Пэти достоитъ. Сборник в памет на Стефан Кожухаров. С., 2003, 143-156. **Станчев, Попов 1988:** Станчев, Кр., Попов, Г. Климент Охридски. Живот и творчество, С. 1988. **Суботин-Голубович 1987:** Суботин-Голубовић, Т. Култ светог Ахилија Лариског. // Зборник радова Византолошког института, 26, 1987, 21-33. **Трифенова 1993:** Трифенова, Р. Към проблема за идентификацията на Теодор Граматик с Теодосий Хиландарски. // Медиевистични ракурси, С., 1993, 91-103. **Трифенова 1994:** Трифенова, Р. Българската традиция при формирането на общия южнославянски книжовен фонд и неговото усвояване по србските земи. // Старобългарска литература, 28/29, 1994, 56-61. **Трифенова 1998:** Трифенова, Р. Манастирски средища и монашеска книжнина в Сърбия и България през XIII в. // Медиевистика и културна антропология. Сборник в

чест на 40-годишната творческа дейност на проф. Донка Петканова, С., 1998, 291-306. **Трифенова 2002:** Трифенова, Р. Сръбски препис на най-ранната служба за св. Петка Търновска. // Търновска книжовна школа, т. 7, Велико Търново 2003, 181-198. **Федер 1982:** Федер, У. Мелецкий сборник и история древнеболгарской литературы. // *Palaeobulgarica*, VI/3, 1982, 154-165. **Федер 1990:** Veder, W. Literature as a kaleidoscope. The strukture of slavic ietii sborniki. // *Semantic Analysis of Literary Texts*, Elsevier Science Publishers B. V., 1990, 599 – 613. **Федоскина 2000:** Федоскина, Е. С. Покаянный канон Климента Охридского в составе древнеславянского Октоиха. // Вестник МГУ, Сер. 9, Филол., 3, 2000, 75-82. **Щавлянин-Джорджевич, Грозданович-Паич, Цернич 1986:** Штавланин-Ђорђевић, Љ., Гроздановић-Пајић, М., Црнић, Л. Опис ћирилских рукописа Народне Библиотеке Србије, Београд, 1986. **Ягич 1898:** Jagić, V. Bericht über einen mittelbulgarischen Zlatoust des 13-14 Jh. // *Sitzungsberichte der Akad. der Wiss. in Wien*, 139, 1898, IV, 1-72.

/2 – [Appendix B—The Forgotten Archbishop](#), *Answers in Genesis*. / Donald Simanek, [BISHOP USSHER DATES THE WORLD: 4004 BC](#). / *Strong's Hebrew Dictionary* / *bên בֵּן* (Strong's #H1121) / From H1129; a son (as a builder of the family name), in the widest sense (of literal and figurative relationship, including grandson, subject, nation, quality or condition, etc., (like H1, H251, etc.): – + afflicted, age, [Ahoh-] [Ammon-] [Hachmon-] [Lev-]ite, [anoint-]ed one, appointed to, (+) arrow, [Assyr-] [Babylon-] [Egypt-] [Grec-]ian, one born, bough, branch, breed, + (young) bullock, + (young) calf, X came up in, child, colt, X common, X corn, daughter, X of first, + firstborn, foal, + very fruitful, + postage, X in, + kid, + lamb, (+) man, meet, + mighty, + nephew, old, (+) people, + rebel, + robber, X servant born, X soldier, son, + spark, + steward, + stranger, X surely, them of, + tumultuous one, + valiant[-est], whelp, worthy, young (one), youth. / *Brown-Driver-Briggs Hebrew Dictionary* ; 'āb אָב (Strong's #H1) ; father of an individual ; of God as father of his people ; head or founder of a household, group, family, or clan ; ancestor ; grandfather, forefathers – of person ; of people ; originator or patron of a class, profession, or art ; of producer, generator (figuratively) ; of benevolence and protection (figuratively) ; term of respect and honour ; ruler or chief (specifically) ; Part of Speech: noun masculine ; A Related Word by BDB/Strong's Number: a root ; Same Word by TWOT Number: 4a ; And there was evening, and there was morning—the first day. ([Genesis 1:5](#)) And there was evening, and there was morning—the second day. ([Genesis 1:8](#)) ; And there was evening, and there was morning—the third day. ([Genesis 1:13](#)) ; And there was evening, and there was morning—the fourth day. ([Genesis 1:19](#)) ; And there was evening, and there was morning—the fifth day. ([Genesis 1:23](#)) ; And there was

evening, and there was morning—the sixth day. ([Genesis 1:31](#)) ; *Strong's Hebrew Dictionary* ; םוי (Strong's #H3117) ; From an unused root meaning to be hot; a day (as the warm hours), whether literally (from sunrise to sunset, or from one sunset to the next), or figuratively (a space of time defined by an associated term), (often used adverbially): – age, + always, + chronicles, continually (-ance), daily, ([birth-], each, to) day, (now a, two) days (agone), + elder, X end, + evening, + (for) ever (-lasting, -more), X full, life, as (so) long as (. . . live), (even) now, + old, + outlived, + perpetually, presently, + remaineth, X required, season, X since, space, then, (process of) time, + as at other times, + in trouble, weather, (as) when, (a, the, within a) while (that), X whole (+ age), (full) year (-ly), + younger. / Harris, Archer, and Waltke, *Theological Wordbook of the Old Testament*, Chicago, Moody Press, 1980. / Brown-Driver-Briggs' Hebrew Definitions: dasha אִשָּׁה (Strong's H1876) ; to sprout, shoot, grow green ; (Qal) to sprout, grow green ; (Hiphil) to cause to sprout, cause to shoot forth ; Part of Speech: verb ; A Related Word by BDB/Strong's Number: a primitive root ; Same Word by TWOT Number: 456 ; Brown-Driver-Briggs' Hebrew Definitions: deshe אִשָּׁה (Strong's H1877); grass, new grass, green herb, vegetation, young ; Part of Speech: noun masculine ; A Related Word by BDB/Strong's Number: from H1876 ; Same Word by TWOT Number: 456a ; Brown-Driver-Briggs' Hebrew Definitions: eseb בִּשְׁע (Strong's H6212) ; herb, herbage, grass, green plants ; Part of Speech: noun masculine ; A Related Word by BDB/Strong's Number: from an unused root meaning to glisten (or be green) ; Same Word by TWOT Number: 1707a ; Brown-Driver-Briggs' Hebrew Definitions: peri יֶרֶק (Strong's H6529) ; fruit ; fruit, produce (of the ground) ; fruit, offspring, children, progeny (of the womb) ; fruit (of actions) ; (figuratively) ; Part of Speech: noun masculine ; A Related Word by BDB/Strong's Number: from H6509 ; Same Word by TWOT Number: 1809a ; Brown-Driver-Briggs' Hebrew Definitions: ets עֵץ (Strong's H6086) ; tree, wood, timber, stock, plank, stalk, stick, gallows ; tree, trees ; wood, pieces of wood, gallows, firewood, cedar-wood, woody flax ; Part of Speech: noun masculine ; A Related Word by BDB/Strong's Number: from H6095 ; Same Word by TWOT Number: 1670a ; Then the man said, „At last, here is one of my own kind– Bone taken from my bone, and flesh from my flesh. ‘Woman’ is her name because she was taken out of man.“ ([Genesis 2:23](#)) / Brown-Driver-Briggs' Hebrew Definitions: pa'am/pa'āmah (מַעַף/הַמַּעַף) (Strong's H6471) ; stroke, beat, foot, step, anvil, occurrence ; foot, hoof-beat, footfall, footstep ; anvil ; occurrence, time, stroke, beat ; one time, once, twice, thrice, as time on time, at this repetition, this once, now at length, now...now, at one time...at another ; Part of Speech: noun feminine ; A Related Word by BDB/Strong's Number: from H6470 ; Same Word by TWOT Number: 1793a ; „So the LORD'S

anger burned against Israel, and He made them wander in the wilderness forty years, until the entire generation of those who had done evil in the sight of the LORD was destroyed.“ ([Numbers 32:13](#)) / Now the sons of Israel again did evil in the sight of the LORD, so that the LORD gave them into the hands of the Philistines forty years. ([Judges 13:1](#)) / Klein, R.G. 1992. *Evolutionary Anthropology* 1: 5-14. / Balter, M. 1999. Restorers reveal 28,000-year-old artworks. *Science* 283: 1835. / Pike AWG, Hoffmann DL, García-Diez M, Pettitt PB, Alcolea J, De Balbín R, González-Sainz C, de las Heras C, Lasheras JA, Montes R et al. 2012. U-Series Dating of Paleolithic Art in 11 Caves in Spain. *Science* 336:1409-1413. / The creation declares the truth and righteousness of God according to the Bible: The heavens declare the glory of God; the skies proclaim the work of his hands. Day after day they pour forth speech; night after night they display knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. Their voice goes out into all the earth, their words to the ends of the world. ([Psalm 19:1-4](#)) ; „But now ask the beasts, and let them teach you; And the birds of the heavens, and let them tell you. „Or speak to the earth, and let it teach you; And let the fish of the sea declare to you. „Who among all these does not know That the hand of the LORD has done this, In whose hand is the life of every living thing, And the breath of all mankind? „Does not the ear test words, As the palate tastes its food? ([Job 12:7-11](#)) ; For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who suppress the truth in unrighteousness, because that which is known about God is evident within them; for God made it evident to them. For since the creation of the world His invisible attributes, His eternal power and divine nature, have been clearly seen, being understood through what has been made, so that they are without excuse. ([Romans 1:18-20](#)) / Bowring, Samuel A. and Williams, Ian S. 1999. Priscoan (4.00-4.03 Ga) orthogneisses from northwestern Canada. *Contributions to Mineralogy and Petrology* 134: 3. / O’Neil, J., Richard W. Carlson, Don Francis, and Ross K. Stevenson. 2008. Neodymium-142 Evidence for Hadean Mafic Crust. *Science* 321: 1828-1831. / Wilde S.A., J.W. Valley, W.H. Peck, and C.M. Graham. 2001. Evidence from detrital zircons for the existence of continental crust and oceans on the Earth 4.4 Gyr ago. *Nature* 409:175–178. / J. Papike, G. Ryder, and C. Shearer. 1998. „Lunar Samples“. *Reviews in Mineralogy and Geochemistry* 36: 5.1–5.234. / L.E. Nyquist, D.D. Bogard, C.-Y. Shih, and A. Greshake. 2001. Ages And Geologic Histories Of Martian Meteorites. *Chronology and Evolution of Mars* 96 105–164. / The shortest lived isotope found in nature is ²⁴⁴Pu, with a half-life of 81.1 million years: D. C. Hoffman, F. O. Lawrence, J. L. Mewherter and F. M. Rourke. 1971. Detection of Plutonium-244 in Nature. *Nature* 234: 132. ; Thus says the LORD, Who gives the sun for light by day And the fixed

order of the moon and the stars for light by night, Who stirs up the sea so that its waves roar; The LORD of hosts is His name: „If this fixed order departs From before Me,“ declares the LORD, „Then the offspring of Israel also will cease From being a nation before Me forever.“ (*Jeremiah 31:35-36*) / The Bible seems to support the assumption that God created the entire solar system at nearly the same time. See *Genesis 1: The Literal Interpretation of the Creation Account*. / Dalrymple, Brent G. (2004). *Ancient Earth, Ancient Skies: The Age of the Earth and Its Cosmic Surroundings*. Stanford University Press. pp. 147, 169. / Dohnanyi, J. S. 1972. Interplanetary Objects in Review: Statistics of Their Masses and Dynamics. *Icarus* 17:1-48. / Kaluzny, J. and Shara, M.M. 1988. A CCD survey for contact binaries in six open clusters. *Astrophysical Journal* 95:785. / Hartmann, W. K. 1 and G. Neukum. 2001. Cratering Chronology And The Evolution Of Mars. *Space Science Reviews* 96: 165-194. / Dott, Jr., Robert and Roger Batten. 1976. *Evolution of the Earth* (Second Edition) McGraw-Hill, Inc., 504 pages. ; If we assumed that all of the minerals which are carried by rivers into the oceans remains trapped in the oceans, then it would take 260 million years for the concentration of sodium to reach its present level (assuming plankton, fish and plants do not adsorb sodium, which they do). / Sverdrup, H.U., Martin W. Johnson, and Richard H. Fleming, 1942. *The Oceans*. Prentice Hall, Inc., New York, p. 219. / M. Seton, C. Gaina, R.D. Müller, and C. 2009. Heine Mid-Cretaceous seafloor spreading pulse: Fact or fiction? *Geology* 37: 687-690. / Vine, F. J. and D. H. Matthews. 1963. Magnetic Anomalies over Oceanic Ridges. *Nature* 199: 947-949. / Morley, L. W. and A. Larochelle. 1964. Paleomagnetism as a means of dating geological events“. *Geochronology in Canada* 8: 39-50. / Pavlov, V. and Gallet, Y. 2005. A third superchron during the Early Paleozoic. *Episodes (International Union of Geological Sciences)* 28: 78-84. / Raup, D. M. 1985. Magnetic reversals and mass extinctions. *Nature* 314: 341-343. / Victor Polyak, Carol Hill and Yemane Asmerom. 2008. Age and Evolution of the Grand Canyon Revealed by U-Pb Dating of Water Table-Type Speleothems. *Science* 319: 1377-1380. / Herrnstein, J. R. et al. 1999. A geometric distance to the galaxy NGC4258 from orbital motions in a nuclear gas disk, *Nature* 400, 539. / Anselmetti, F. S. Eberli, G.P., and Ding, Z.-D., 2000. From the Great Bahama Bank into the Straits of Florida: A margin architecture controlled by sea level fluctuations and ocean currents. *GSA Bulletin* 112: 829-844. / Michael C. Malin and Kenneth S. Edgett 2000. Sedimentary Rocks of Early Mars. *Science* 290: 1927-1937. / Algeo, T.J., and Watson, B.A., 1995, Calcite, aragonite, and bimineralic ooids in Missourian (Upper Pennsylvanian) strata of Kansas: Stratigraphic and geographic patterns of variation, in Pausé, P.H., and Candelaria, M.P., eds., *Carbonate Facies and Sequence Stratigraphy: Practical Applications of*

Carbonate Models: Permian Basin Section SEPM, Publ. 95-36, p. 141-173. / Bradley, W. H. 1929. The varves and climate of the Green River epoch. *U.S. Geol. Survey Prof. Paper 158*: 87–110. / Fischer, A. G. and L. T. Roberts. 1991. Cyclicity in the Green River Formation (lacustrine Eocene) of Wyoming. *Journal of Sedimentary Research 61*: 1146-1154. / Brunthaler, A., M. J. Reid, H. Falcke, L. J. Greenhill, C. Henkel. 2005. The Geometric Distance and Proper Motion of the Triangulum Galaxy (M33). *Science 307*:1440. / Anderson, R. Y., Dean, W.E., Kirkland, D.W., And Snider, H.I. 1972, Permian Castile varved evaporite sequence, west Texas and New Mexico: *Geological Society of America Bulletin 83*: 59-86. / G.L. Netzeband, , C.P. Hübscher, , D. Gajewski. 2006. The structural evolution of the Messinian evaporites in the Levantine Basin *Marine Geology 230*: 249–273. / K. Nishiizumi a, CP. Kohl a, J.R. Arnold a, J. Klein b, D. Fink b and R. Middleton. 1991. Cosmic ray produced ¹⁰Be and ²⁶Al in Antarctic rocks: exposure and erosion history. *Earth and Planetary Science Letters 104*: 440-454. / Huge stalactites, stalagmites, and columns (over 50 feet high and over 30 feet in diameter) exist in the Carlsbad Caverns in New Mexico. The rate of deposition of minerals is such that the structures must be at least 500,000 years old. There is no way to increase the rate of deposition, since increasing the flow of water merely produces a waterfall and decreasing the flow of water produces no deposition. (carlsbad.caverns.national-park.com) / Petit *et al.* 1999. Climate and atmospheric history of the past 420,000 years from the Vostok ice core, Antarctica. *Nature 399*: 429-436. / The coral reef at Eniwetok atoll in the Pacific Ocean has been measured to have a thickness of up to 4,610 feet. Even the most optimistic coral growth rates would require that the atoll be over **130,000** years of age. / H. S. Ladd, Earl Ingerson, Martin Russel, H. Kirk Stephenson and R. C. Townsend. 1953. Drilling on Eniwetok atoll, Marshall islands. *AAPG Bulletin 37*: 2257-2280. / King, P. B. 1948. Geology of the southern Guadalupe Mountains, Texas. *U. S. Geological Survey Professional Paper 215*. / Joy K. Ward, John M. Harris, Thure E. Cerling, Alex Wiedenhoeft, Michael J. Lott, Maria-Denise Dearing, Joan B. Coltrain, and James R. Ehleringer. 2005. Carbon starvation in glacial trees recovered from the La Brea tar pits, southern California. *PNAS 102*: 690-694. / Some bristlecone pine trees in California date back to 2500 BC. But their tree rings have been matched with those of dead trees; this shows that the latter germinated about 11,000 years ago. / Becker, B. and B. Kromer. 1993. The continental tree-ring record—absolute chronology, ¹⁴C calibration and climatic change at 11 ka. *Palaeogeography, Palaeoclimatology, Palaeoecology 103*: 67–71. / Becker, B. 1993. An 11,000-Year German Oak And Pine Dendrochronology For Radiocarbon Calibration. *Radiocarbon 35*: 201-213. / Arvidson, R. S. and F. T. Mackenzie. 1999. The dolomite problem; control of

precipitation kinetics by temperature and saturation state. [*American J. of Science* 299: 257–288.](#)

/ 3 – Гайдукевич В.Ф. Боспорское царство. М.; Л., 1949, С. 346. Каллистов Д.П. Очерки по истории северного Причерноморья античной эпохи. Л., 1949. С.74. 3. Шелов Д.Б. Танаис и Нижний Дон в первые века нашей эры. М., 1972. The old-Iranian origin of Croats. Symposium proceedings, Zagreb 24. 6. 1998; 526 pages Editors: prof. Zlatko Tomicic & dr. Andrija-Zeljko Lovric. Scientific supervision: Prof.dr. Ivan Biondic, prof.dr. Marko Japundzic, Cultural center of I.R. Iran in Croatia, Zagreb and Zlatko Tomicic publisher, Karlovac Zagreb – Tehrân, 1999

N. B. *

Забележка към „ПЛАНЕТА – БЪЛГАРИЯ“ – поредицата ще бъде издавана **безплатно** като пособие за българи, чрез изучаване в училищата от поколенията след нас, предназначено към бъдещето със съдържание от различни автори имащи собствено виждане за историята на България и българския народ. Редактирани, обособени, изчистени са различията чрез концентриране към резултатна перспектива; обяснено в целта. **1** – Показан е интелектуален продукт, който се разпространява безплатно. **2** – По такъв начин систематизирано съдържанието, редактирани текстовете, подредена логическата поредица, граматически подредено, стилизирано, доловени нюансите в намерението на различните автори от различните поколения, български и чуждоезични у нас и в чужбина, което ще позволи на **всеки името** му да бъде удостоено с безсмъртието и на времето, и на пространството. **3** – Както и в материята на този свят, всеки ще има своето собствено място. **4** – От друга страна – който и да било, ако същият реши да се покаже самостойно и представлява своята си галактика, чрез място в мрежата към заобикалящото го лично пространство, използващ / само и единствено/ собствени данни неиздадени от други лица, несподелени четимо, на графични носители, чрез археологически знаци, писмени паметници, творчески изначално – каквато е при основите дейността на **VM . ARMEDIA** с ангажимент към прогресия на духа, това негово му желание ще бъде изпълнено веднага и този, ще **бъде премахнат** от поредицата – предназначена само за българи, от бъдещето на този свят.

Обяснено, съдържанието на „ПЛАНЕТА БЪЛГАРИЯ“ обхваща историята на България от раждането на земната цивилизация, до наши дни. **1** – Препоръчително е да се цитират източниците, които са положили този невъзможен преди това труд да имате в ръцете си информация по такъв начин, поднесена разбираемо,

коректно, точно и ясно. 2 – От друга страна дългове към **АРХЕА Пресвета Богородица / VM . ARMEDIA** нямате, които са определящи поведението в публичното пространство. 3 – Свободни сте в решенията си към видяното, подарено по достъпен начин за всеки от нас.

Дейността на **VM . ARMEDIA** продължава с развитие в информационното, човешко пространство.

ИЗТОЧНИК - <http://bulbg.cloudaccess.host/?p=1303>

trophyplus . org / alexandradelova . blogspot . bg / kolevm38 . blog . bg / 168chasa . bg / webnovinar . com

ИЗТОЧНИК - <http://bulbg.cloudaccess.host/?p=1364>

wikipedia . org / thracebulgaria . blogspot . bg / sparotok . blogspot . bg / trophyplus . org / alexandradelova . blogspot . bg / kolevm38 . blog . bg / 168chasa . bg / webnovinar . com / trafficnews . bg / institutet – science . com / kvantov – prehod . org

ИЗТОЧНИК - <http://bulbg.cloudaccess.host/?p=1492>

dailymail . co . uk / mideastfacts . org / 30dumi . eu / bultimes . com / astrofenomen . com / xcombg . net / tefterche . org / burgasnews . com / inopressa . ru / forum . abv . bg / forumat – bg . com / liveinternet . ru / viapontika . com / patheos . com / independent . co . uk / refiningtruth . com / trophyplus . org / alexandradelova . blogspot . bg / kolevm38 . blog . bg / 168chasa . bg / webnovinar . com / balkan1 . blog . bg / bulgaria – is – alive . com / sites . google . com / atil . blog . bg / multivselena . com / bradva . bg / bgnow . eu / 10te . bg / vsekiden . com / za – balgarite . com / liternet . bg / mideastfacts . org / dailypress . bg / astrofenomen . com / forum . abv . bg / xcombg . net / tefterche . org / inopressa . ru / forumat – bg . com / liveinternet . ru / viapontika . com / hayadan . org . il

Land of the Gods

ЗЕМЯ НА БОГОВЕ

ПРИЛОЖЕНИЕ

VM ARMEDIA

TEAM

НАЙ-ДРЕВНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ – DW

No permission is granted for commercial use. © Paul Halsall, January 1995-March 2001 Най-древната цивилизация по българските земи? (“Християнството е започнало като еврейска секта в средата на първи век. Неговите корени се намират в региона на [Близкия изток](#) – съвременните територии на Израел и Палестина. То бързо се разпространило към Сирия, Месопотамия, Мала Азия и Египет. Християнството се разрастнало по последователи и влияние само за няколко десетилетия и в края на четвърти век се превърнало в официална църква на [Римската империя](#), като изместило другите форми на религиозни практики под управлението на Рим. По време на [Средновековието](#) по-голямата част то Европа също приела християнството. След Ерата на откритията християнството се разпространило чрез мисионска работа и колонизациите към [Северна Америка](#), [Южна Америка](#), [Австралия](#), [Африка](#) и останалата част на света.

В света трите най-големи групи на християнството са [Римокатолическата църква](#), [Източната православна църква](#) и различните деноминации на [Протестантизма](#).

В началото на 21 век християнството има приблизително 2.2 милиарда последователи. Християнството представлява една трета от световното население и е най-голямата световна [религия](#).^[27] От всички християни 37.5% живеят в [Северна Америка](#) и [Южна Америка](#), 25.7% живеят в [Европа](#), 22.5% в [Африка](#), 13.1% в [Азия](#), 1.2% в [Океания](#) и 0.9% в [Близкия изток](#). Християнството нараства бързо в [Азия](#) – особено в [Китай](#) и [Южна Корея](#). То е изиграло в съществена роля в оформянето на т.нар. Западна цивилизация.”)

Нови открития доказват нещо наистина сензационно: Балканите са люлката на цивилизацията. Учени твърдят, че тези земи са били обитавани от една високо развита култура, която е много по-стара от месопотамските цивилизации.

Балкански загадки.

Науката за древните цивилизации трябва да бъде преразгледана, убеден е езиковедът и културолог Харалд Харман. В своята книга „Загадките на Дунавската цивилизация” той доказва, че Балканските земи са били обитавани от цивилизация, която развива първата писменост.

Харман нарича тази култура, обитаваща земите на днешна Сърбия, Македония, България, Румъния, Гърция, като и части от Украйна и Унгария,

„староевропейска”. Според археологическите открития нейната поява може да бъде отнесена към 7 хил. пр. Хр. Ето и основните тези на Харман:

Общоприетото научно схващане гласи: земите между Тигър и Ефрат, както и тези по поречието на Нил, са люлката на цивилизацията. Нови археологически открития обаче доказват съществуването на една високо развита култура на територията на Балканско-дунавските земи, при това хилядолетия преди зараждането на месопотамските цивилизации и тези по поречието на река Нил.

Варненското злато - най-старото в света

Българското злато датира от около 4 500 години преди Христа

Така например има доказателства, че писмеността на Дунавската цивилизация се е появила 2000 години преди тази на шумерите. Нещо повече - те разкриват огромното влияние на тази писменост; от нея са заимствали и по-късни култури. Харман твърди, че думи, които досега са били считани за старогръцки, всъщност са „староевропейски“ и се използват и до днес в съвременните езици - камина, маслина, керамика, метал, химн и много други.

Според културолога и езиковед Харман наличието на тези думи свидетелства за определени техники, които са били развити за първи път тъкмо от староевропейците. В тази връзка той говори не просто за езиково, а за цивилизационно влияние - наличието на думата „метал“ например доказва

съществуването на технологии за обработването му.

Писмеността обаче далеч не е единственият белег за високата култура на староевропейците. Металообработването и градоустройството, както и начинът им на живот са други определящи критерии. Науката вече е сигурна, твърди Харман, че най-старото злато в света е именно златото, намерено на територията на днешна Варна. Според съвременните методи и технологии за датиране то е правено някъде през 4 500 г. пр. Хр., което означава, че е с 2000 години по-старо от златото, намерено в Египет.

Староевропейците живеели в големи селища с добре развита инфраструктура и жилища, наподобяващи днешните къщи, строени една до друга, които делят обща стена. Обикновено в едно подобно селище живеели от 7 000 до 10 000 души. А липсата на археологически пласт от пепел в периода 6500 - 3000 пр. Хр. говори за мирното и хармонично съжителство на староевропейците в едно, по думите на Харман, егалитарно общество:

Залезът на староевропейците.

По следите на миналото.

„При тях не е имало йерархия, а разделение на труда. За това съдим по гробовете. Когато дадена общност е разделена на елит и по-нисше съсловие, археолозите намират различни по богатство налози в отделните гробове. При

староевропейците не се наблюдава подобно нещо”, казва Харман.

Как може да бъде обяснен залезът на една толкова развита цивилизация като староевропейската? Харман смята, че причината се корени в слабо развитото военно дело на Дунавската цивилизация, което позволило на номадите, идващи от степите, да покорят и асимилират староевропейците.

А как Харман обяснява сравнително късната поява на тези нови археологически открития? „Още по времето на комунизма имаше археологически разкопки по тези земи, но с определени цели. Днес, след залеза на социалистическите идеи, се забелязва една друга насоченост. Хората търсят своите корени и копаят надалеч в миналото, чак до предисторията”, казва Харман.

□ Дата 26.10.2011

□ Автор АГ, ВДР, ТК, Ж. Казакова, Е. Видински

СИНЕОКИТЕ ХОРА – БОЖЕСТВЕНИ ПРАТЕНИЦИ

Throughout history they have been the eyes that are prized. Frank Sinatra's were legendary, Paul Newman's melted a million hearts while Cameron Diaz's dazzle in modern Hollywood.

But how - and why - blue eyes arose has always been something of a genetic mystery. Until now.

According to a team of researchers from Copenhagen University, a single mutation which arose as recently as 6-10,000 years ago was responsible for all the blue-eyed people alive on Earth today.

The team, whose research is published in the journal Human Genetics, identified a single mutation in a gene called OCA2, which arose by chance somewhere around the northwest coasts of the Black Sea in one single individual, about 8,000 years ago.

The gene does not „make“ blue in the iris; rather, it turns off the mechanism which produces brown melanin pigment. „Originally, we all had brown eyes,“ says Dr Hans Eiberg, who led the team.

And most people still do. The finding that a rare mutation, probably dispersed in the rapid wave of colonisation that followed the end of the last ice age, highlights one of the great mysteries of human evolution: the oddness of Europeans.

Those from Europe and the Near-East have many characteristics that set them apart from the rest of the human race.

Not only are Europeans far more likely to have blue eyes (95 per cent in some Scandinavian countries), they also have a far greater range of skin tones and hair colour than any other ethnic grouping.

It is only in Europe that you will find large numbers of blondes and redheads, brunettes, pale skins and olive skins, blue-eyed and green-eyed people living together in the same communities. Across the rest of the world people are almost uniformly dark-haired and dark-eyed.

Why this should be remains unknown, and in particular how such mutations can have arisen so quickly since Europe was colonised by Africans just a few tens of thousands of years ago.

One theory is that Europe's cold weather and dark skies played a part. Fair skin is better at making Vitamin D from the 8 per cent of the world's population have blue

eyes weak sunlight found in northern latitudes.

Another suggestion is that the strange skin, eye and hair colours seen in Europe are down to ancient interbreeding with the Neanderthals, who died out about 25,000 years ago.

Maybe the Neanderthals were blonde or red-haired and it is their genes which we have inherited. The trouble with this theory is that there is no evidence, from the scraps of Neanderthal DNA that have been recovered from bones, that there was any substantial interbreeding between them and Homo sapiens at all.

Perhaps the most plausible theory is that blonde hair and blue eyes arose because of a mechanism called sex selection.

This is where males and females choose as their mates those who have one unusual physical characteristic, not necessarily associated with „fitness“ per se but simply something unusual.

The gigantic (and otherwise useless) tail of the peacock is the best example.

Sex selection comes to the fore when there is a lot of competition for mates of one sex or the other. The theory is that in Europe, where men had to spend weeks at a time out on the hunt, males were in very short supply.

In such societies, women who had flaxen locks stood a better chance of standing out and attracting the attention of the few men that would have been available for mating.

Even back then, the blue-eyed blonde was not only in demand, but also definitely would have had more fun.

БИБЛИЯ БЕСИКА

Библия Бесика (на [латински](#): *Biblia Bessica*) е предполагаемият превод на [Библията](#) на езика на [тракийското](#) племе [беси](#), съществуването на който е упоменато от античните автори. В науката преобладава мнението, че подобен превод наистина е съществувал, и че под бески език, трябва да се разбира изобщо [тракийският език](#).

Описание.

Сведенията за съществуването на превод на Библията на езика на бесите са от IV - V век. В 394 година свети [Григорий Нисийски](#) пише:

Ἡμεῖς ουρανόν τοῦτο λέγομεν Σαμαίμ ὁ Εβραῖος ὁ Ῥωαῖος κέλοῦμ, καί
ἄλλως ὁ Σύρος, ὁ Μήδος, ὁ Καπαδοκης, ὁ Μαυρούσιος, ὁ Σκύθης, ὁ
Ἑράξ, ὁ Αὔπτιος.^[3]

В част от поема, писана от свети **Павлин Нолански** около 400 година и посветена на епископа на **Ремесиана Никита Ремесиански** пише:

nam simul terris animisque duri et sua Bessi nive duriores nunc
oves facti duce te gregantur pacis in aulam .Quosque cervices dare
servituti,semper a bello indomiti negarunt, nunc iugo veri domini sub
actas sternere gaudent.^[4]

В 396 година свети **Йероним** Блажени пише:

Bessorum feritas et pellitorum turba populirum qui mortuorum inferiis
homines immolabant, stridorem suum in dulce (s) crucis fregerunt melos
et totius mundi una vox Christus est ^[5]

Около 399 година **Йоан Златоуст** пише:

... скитите, траките, савроматите, маврите, индийците, даже жители-
те на крайните предели на вселената, всички любовмъдърстват пре-
вели на собствения си език тези изречения [Евангелията] ^[6]

В 2008 година емигриралият в САЩ д-р Стефан Гайдарски (психиатър), но вече под името Стив Гайд, заявява, че изследвана от него в Британската библиотека в Лондон библия, написана на **коптската азбука**, за която дотогава се смята, че е написана на **коптски език**, всъщност е Библия Бесика.^[7] Твърдението на д-р Гайд, че това наистина е Библията на бесите не се потвърждава от никакви сериозни научни източници.^[8]

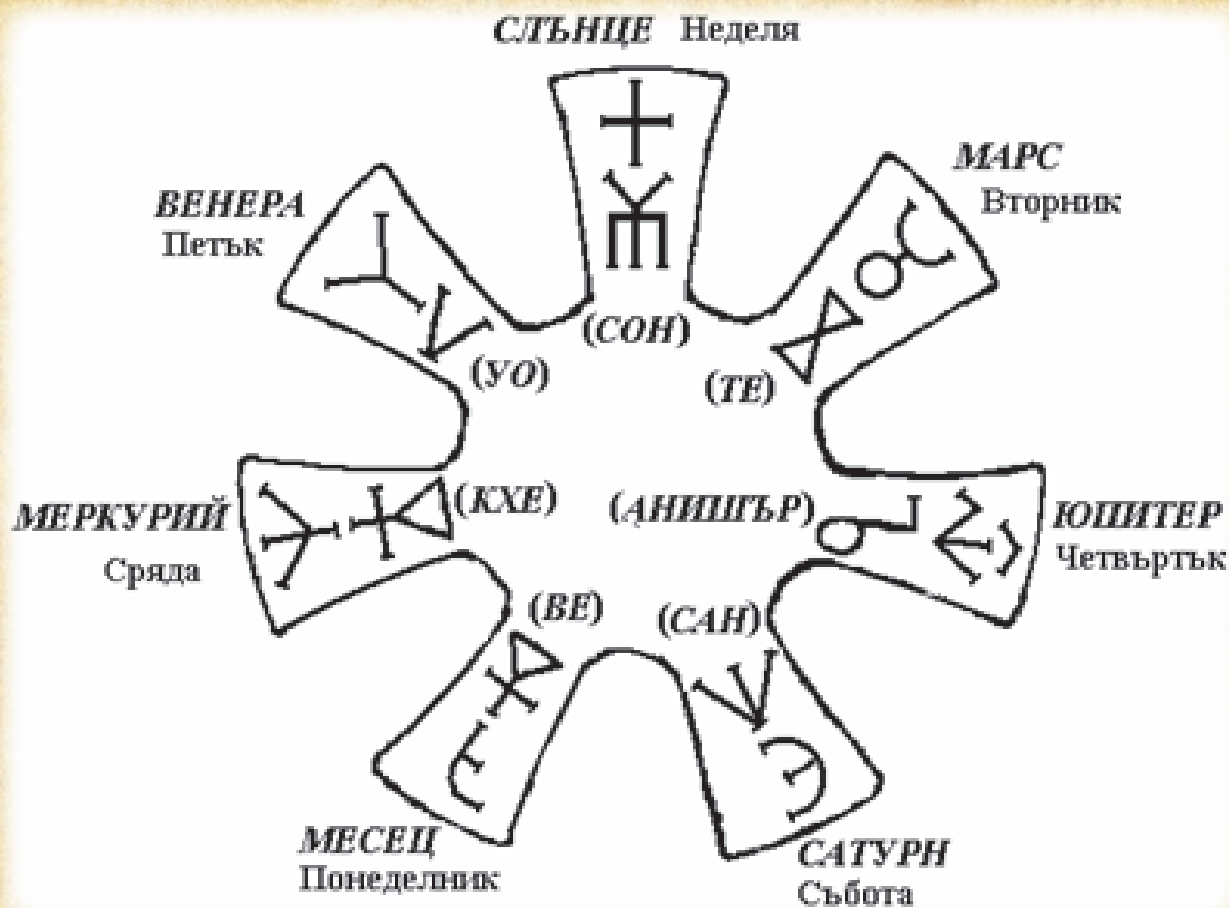
РОЗЕТАТА ОТ ПЛИСКА

Част от древния български дворец Плиска

Намереният през 1961 г. в Плиска и публикуван от Ст. Ваклинов [1] седемлъчев бронзов медальон продължава да привлича вниманието на много изследователи. Пред вид на мястото на неговото намиране и поради наличието на голям брой чисто прабългарски знаци по него, неговият прабългарски произход не буди съмнение у никого.

Броят на лъчите на розетата и броят на върховете на знака IYI изписан на гърба на розетата са равни на седем, колкото е броят на небесните светили – планети, известни на древния свят, който ги е почитал като богове. Почти никой изследовател на звездата от Плиска не оспорва първоначалното предположение на В. Бешевлиев [2], че знаците и лъчите са свързани със седемте планети, Юпитер, Сатурн, Марс, Венера и Меркурий, към които традиционно са добавяни Слънцето и Месеца.

Всички изследователи приемат, че върху всеки лъч на звездата от Плиска има по два знака. Повечето от тях допускат, че всяка една от седемте планети е обозначена посредством съответен знак от външния кръг знаци. Ролята на знаците от вътрешния кръг не е ясна. Някои автори предполагат, че знаците служат като фонемни, букви [4], други оприличават тези знаци на идеограми [5]. На тази основа са правени много, но засега неуспешни опити да се разчетат тези знаци [4, 5, 6]:

По мое мнение най сполучлив опит да се декодират знаците по външния кръг на розетата е направил А. Алексиев – Хофарт [7]. Според него розетата е инструмент за посочване на най-благоприятния ден и час за извършване на някаква дейност, както и планетата покровител на този час. Добре документирано е, че древните българи са имали такава практика при предприемане на важни начинания. В древната астрологична традиция всеки ден от седмицата и всеки час от деня е управляван от определена планета. Например, първия час от неделния ден се владее от Слънцето. В посока обратна на часовата стрелка, наляво от

Слънцето е Венера (фиг. 1). На нея се пада втория час от неделния ден. Следват Меркурий, който владее третия час, Месеца владее четвъртия час, Сатурн – петия час, Юпитер – шестия час и накрая Марс владее седмия час на неделата. Планетите управляващи следващите осем часа от неделния ден се определят по същото правило. Двадесет и четвъртия час се пада под знака на Меркурий, а следващия първи час от понеделника се владее от Месеца. Така, първия час от неделния ден се владее от Слънцето, а първия час от понеделника – от Месеца. Съответно, приема се, че Слънцето владее целия неделен ден, Месеца владее целия понеделник, а Марс управлява вторника. По-нататък, срядата се управлява от Меркурий, четвъртъка от Юпитер, петъка от Венера и съботата от Сатурн.

Това е т.н. планетарен модел, съгласно който всяка планета се движи по своя сфера. На най-високата сфера се намира Слънцето, останалите планети са подредени в посока обратна на часовата стрелка по намаляващата височина на тяхната сфера. Този автор приема знака “+” върху един от лъчите на звездата от Плиска като знак на Слънцето, което в светлината на по-новите данни за епиграфската традиция на древните българи [8] изглежда напълно обосновано. Останалите знаци по външния кръг се декодират лесно съгласно планетарния модел (фиг. 1). Получената последователност от знаци на планетите съвпада с известните планетарни модели от библиотеката на Ашурбанипал и този на Зелотин от XVI в. [7], а също съвпада с поредността на планетните кръгове при древните арабски и индийски астролози [9].

За древните народи, включително и прабългарите, Юпитер е “господар на времето” във връзка с неговия 12-годишен цикъл на въртене около Слънцето и от тук подразделянето на неговия неспирен ход по еклиптиката с 12 съзвездия. При древните българи това е още повече подчертано чрез структурата на техния цикличен календар, в който най-голямата единица за време е една юпитерова година, съдържаща 12 слънчеви години, всяка от които има по 12 месеца. Това обяснява защо наименованието на Юпитер като главна планета е изписано с три руни и три лигатури, с което се предава вероятно пълната форма на неговото наименование АНИШЪР.

Юпитер бил наричан от древните индийци Ангирас, а от арабите – Ал муштари. В известната книга “Historia Polonica” (1460 г.) написана от Ян Длугош се казва, че в езически времена полските славяни наричали Юпитер Yesza (Йенша) [11]. Съгласно П. Добрев [4], в древния свят е широко распростра-

нено наименованието на Юпитер ЙЕН или ЙАН. Всички тези наименования на Юпитер са много близки до прабългарското Анишър. В българските народни предания Юпитер се възпява под името Янкул, което лесно се извежда от Анишър. Наименованието Анишър – Янкул има успоредици в келтските езици – JANGU (кимр.), JANCAIL (корн.), означаващи “главен”, “голям”.

При много народи Юпитер е почитан и като бог на гърма, светкавиците и бурите.

С тази си роля Юпитер е известен при гърците като Зевс, германците Thor и индийците Индра. Наименованието Анишър звучи близко до Индра. В пантеона от богове при тези и много други народи, Юпитер е бил главен и най-важен бог. Семантиката на наименованието АНИШЪР би могла да се изведе от двете широко известни в Древния свят думи АН (бог при шумерите и по-късни народи) и ИСИ, ИША (господар, господин). От тук, АНИШЪР би могло да означава “господар на боговете” или “управляващ бог”.

При древните българи, Анишър-Юпитер също може да е бил главен бог-

гръмовержец. Те много се страхували от небесните гръмове и са ги възприемали като божие наказание. Може да се очаква, че те са поднасяли дарове на този бог. В един надпис на гръцки език отнасящ се за жертвоприношение, извършено от Канът сьбиги Омортаг е вмъкната фразата "...ТАНГРАН...", която много хора възприемат като наименование на омилоствивявания бог. Има много примери, когато исторически имена, понятия и термини на древни народи са предавани силно променени в надписи на гръцки език.

Фразата ТАНГРАН също би могла да бъде силно гърцизирана членувана форма на Анишър, при което отсъстващите в гръцката азбука фонети "ш" и "ъ" са предадени като "г" и "а": ТОУ (ТОН) АНИШЪР = Т' АНИГЪР = ТАНГРА. Вероятно този надпис свидетелства, че кан Омортаг е поднесъл дарове на върховния бог на българите Анишър – Юпитер.

Доц. Иван Танев Иванов, дб, Юни 3rd, 2012

Book VII, Chapter 7

1 These alone, then, of all the tribes that are marked off by the Ister and by the Illyrian and Thracian mountains, deserve to be mentioned, occupying as they do the whole of the Adriatic seaboard beginning at the recess, and also the seaboard that is called „the left parts of the Pontus,“ and extends from the Ister River as far as Byzantium. But there remain to be described the southerly parts of the aforesaid³⁸⁷ mountainous country and next thereafter the districts that are situated below them, ³²¹among which are both Greece and the adjacent barbarian country as far as the mountains. Now Hecataeus of Miletus says of the Peloponnesus that before the time of the Greeks it was inhabited by barbarians. Yet one might say that in the ancient ^{p287}times the whole of Greece was a settlement of barbarians, if one reasons from the traditions themselves: Pelops³⁸⁸ brought over peoples³⁸⁹ from Phrygia to the Peloponnesus that received its name from him; and Danaüs³⁹⁰ from Egypt; whereas the Dryopes, the Caucones, the Pelasgi, the Leleges, and other such peoples, apportioned among themselves the parts that are inside the isthmus — and also the parts outside, for Attica was once held by the Thracians who came with Eumolpus,³⁹¹ Daulis in Phocis by Tereus,³⁹² Cadmeia³⁹³ by the Phoenicians who came with Cadmus, and Boeotia itself by the Aones and Temmices and Hyantes. According to Pindar,³⁹⁴ there was a time when the Boeotian tribe was called „Syas.“³⁹⁵ Moreover, the barbarian origin of some is indicated by their names — Cecrops, Codrus, Aëclus,

Cothus, Drymas, and Crinacus. And even to the present day the Thracians, Illyrians, and Epeirotes live on the flanks of the Greeks (though this was still more the case formerly than now); indeed most of the country that at the present time is indisputably Greece is held by the barbarians — Macedonia and certain parts of Thessaly by the Thracians, and the parts above Acarnania and p289Aetolia by the Thesproti, the Cassopaei, the Amphilochi, the Molossi, and the Athamanes — Epeirotic tribes.

2 As for the Pelasgi, I have already discussed them.³⁹⁶ As for the Leleges, some conjecture that they are the same as the Carians, and others that they were only fellow-inhabitants and fellow-soldiers of these; and this, they say, is why, in the territory of Miletus, certain settlements are called settlements of the Leleges, and why, in many places of Caria, tombs of the Leleges and deserted forts, known as „Lelegian forts,“ are so called. However, the whole of what is now called Ionia used to be inhabited by Carians and Leleges; but the Ionians themselves expelled them and took possession of the country, although in still earlier times the captors of Troy had driven the Leleges from the region about Ida that is near Pedasus and the Satniois River. So then, the very fact that the Leleges made common cause with the Carians might be considered a sign that they were barbarians. And Aristotle, in his *Politics*,³⁹⁷ also clearly indicates that they led a wandering life, not only with the Carians, but also apart from them, and from earliest times; for instance, in the *Polity* of the Acarnanians he says that the Curetes held a part of the country, whereas the Leleges, and then the Teleboae, held the westerly part; and 322in the *Polity* of the Aetolians (and likewise in that of the Opuntii and the Megarians) he calls the Locri of to-day Leleges and says that they took possession of Boeotia too; again, in the *Polity* of the Leucadians he names a certain indigenous Lelex, and also Teleboas, the son of a daughter of Lelex, and twenty-two sons of Teleboas, some of p291whom, he says, dwelt in Leucas.³⁹⁸ But in particular one might believe Hesiod when he says concerning them: „For verily Locrus was chieftain of the peoples of the Leleges, whom once Zeus the son of Cronus, who knoweth devices imperishable, gave to Deucalion — peoples³⁹⁹ picked out of earth“;⁴⁰⁰ for by his etymology⁴⁰¹ he seems to me to hint that from earliest times they were a collection of mixed peoples and that this was why the tribe disappeared. And the same might be said of the Caucones, since now they are nowhere to be found, although in earlier times they were settled in several places.

3 Now although in earlier times the tribes in question were small, numerous, and obscure, still, because of the density of their population and because they lived each under its own king, it was not at all difficult to determine their boundaries; but now

that most of the country has become depopulated and the settlements, particularly the cities, have disappeared from sight, it would do no good, even if one could determine their boundaries with strict accuracy, to do so, because of their obscurity and their disappearance. This process of disappearing began a long time ago, and has not yet entirely ceased in many regions because the people keep revolting; indeed, the Romans, after being set up as masters by the inhabitants, p293 encamp in their very houses.402 Be this as it may, Polybius403 says that Paulus,404 after his subjection of Perseus and the Macedonians, destroyed seventy cities of the Epeirotes (most of which, he adds, belonged to the Molossi),405 and reduced to slavery one hundred and fifty thousand people. Nevertheless, I shall attempt, in so far as it is appropriate to my description and as my knowledge reaches, to traverse the several different parts, beginning at the seaboard of the Ionian Gulf — that is, where the voyage out of the Adriatic ends.

4 Of this seaboard, then, the first parts are those about Epidamnus and Apollonia. From Apollonia to Macedonia one travels the Egnatian Road, towards the east; it has been measured by Roman miles and marked by pillars as far as Cypsela406 and the Hebrus407 River — a distance of five hundred and thirty-five miles. Now if one reckons as most people do, eight stadia to the mile, there would be four thousand two hundred and eighty stadia, whereas if one reckons as Polybius does, who adds two plethra, which is a third of a stadium, to the eight stadia, one must add one hundred and seventy-eight stadia — the third of the number of miles. 323 And it so happens that travellers setting out from Apollonia and Epidamnus meet at an equal distance from the two places on the same road.408 Now although the road as a whole is called the Egnatian Road, the first part of it is called the Road to Candavia (an Illyrian mountain) and passes through Lychnidus,409 a city, and Pylon, a place on the road which marks p295 the boundary between the Illyrian country and Macedonia. From Pylon the road runs to Barnus410 through Heracleia411 and the country of the Lyncestae and that of the Eordi into Edessa412 and Pella413 and as far as Thessaloniceia;414 and the length of this road in miles, according to Polybius, is two hundred and sixty-seven. So then, in travelling this road from the region of Epidamnus and Apollonia, one has on the right the Epeirotic tribes whose coasts are washed by the Sicilian Sea and extend as far as the Ambracian Gulf,415 and, on the left, the mountains of Illyria, which I have already described in detail, and those tribes which live along them and extend as far as Macedonia and the country of the Paeonians. Then, beginning at the Ambracian Gulf, all the districts which, one after another, incline towards the east and stretch parallel to the Peloponnesus belong to Greece; they then leave the whole of the Peloponnesus on the right and project into the Aegaeen Sea. But the districts

which extend from the beginning of the Macedonian and the Paeonian mountains as far as the Strymon⁴¹⁶ River are inhabited by the Macedonians, the Paeonians, and by some of the Thracian mountaineers; whereas the districts beyond the Strymon, extending as far as the mouth of the Pontus and the Haemus, all belong to the Thracians, except the seaboard. This seaboard is inhabited by Greeks, some being situated on the Propontis,⁴¹⁷ others on the Hellespont and the Gulf of Melas,⁴¹⁸ and others on the Aegean. The Aegean p297Sea washes Greece on two sides: first, the side that faces towards the east and stretches from Sunium,⁴¹⁹ towards the north as far as the Thermaean Gulf⁴²⁰ and Thessaloniceia, a Macedonian city, which at the present time is more populous than any of the rest; and secondly, the side that faces towards the south, I mean the Macedonian country, extending from Thessaloniceia as far as the Strymon. Some, however, also assign to Macedonia the country that extends from the Strymon as far as the Nestus River,⁴²¹ since Philip was so specially interested in these districts that he appropriated them to himself, and since he organized very large revenues from the mines and the other natural resources of the country. But from Sunium to the Peloponnesus lie the Myrtoan, the Cretan, and the Libyan Seas, together with their gulfs, as far as the Sicilian Sea; and this last fills out the Ambracian, the Corinthian, and the Crisaeian⁴²² Gulfs⁵ Now as for the Epeirotes, there are fourteen tribes of them, according to Theopompus, but of these the Chaones and the Molossi are the most famous, because of the fact that they once ruled over the whole of the Epeirote country — the Chaones earlier and later the Molossi; ³²⁴and the Molossi grew to still greater power, partly because of the kinship of their kings, who belonged to the family of the Aeacidae,⁴²³ and partly because of the fact that the oracle at Dodona⁴²⁴ was in their country, an oracle both ancient and renowned. Now the Chaones and the Thesproti and, next in order after these, the Cassopaei (these, too, are Thesproti) inhabit the p299seaboard which extends from the Ceraunian Mountains as far as the Ambracian Gulf, and they have a fertile country. The voyage, if one begins at the country of the Chaones and sails towards the rising sun and towards the Ambracian and Corinthian Gulfs, keeping the Ausonian Sea⁴²⁵ on the right and Epeirus on the left, is one thousand three hundred stadia, that is, from the Ceraunian Mountains to the mouth of the Ambracian Gulf. In this interval is Panormus,⁴²⁶ a large harbour at the centre of the Ceraunian Mountains, and after these mountains one comes to Onchesmus,⁴²⁷ another harbour, opposite which lie the western extremities of Corcyraea,⁴²⁸ and then still another harbour, Cassiope,⁴²⁹ from which the distance to Brentesium is one thousand seven hundred stadia. And the distance to Taras from another cape, which is farther south than Cassiope and is called Phalacrum,⁴³⁰ is the same. After Onchesmus comes

Poseidium,⁴³¹ and also Buthrotum⁴³² (which is at the mouth of what is called Pelodes Harbour, and has alien settlers consisting of Romans), and the Sybota.⁴³³ The Sybota are small islands situated only a short distance from the mainland and opposite Leucimma, the eastern headland of Corcyraea. And there are still other small islands as one sails along this coast, but they are not worth mentioning. Then comes Cape Cheimerium, and also Glycys Limen,⁴³⁴ into which the River p301Acheron⁴³⁵ empties. The Acheron flows from the Acherusian Lake⁴³⁶ and receives several rivers as tributaries, so that it sweetens the waters of the gulf. And also the Thyamis⁴³⁷ flows near by. Cichyrus,⁴³⁸ the Ephyra of former times, a city of the Thesprotians, lies above this gulf, whereas Phoenice⁴³⁹ lies above that gulf which is at Buthrotum. Near Cichyrus is Buchetium, a small town of the Cassopaeans, which is only a short distance above the sea; also Elatria, Pandosia, and Batiae, which are in the interior, though their territory reaches down as far as the gulf. Next in order after Glycys Limen come two other harbours — Comarus,⁴⁴⁰ the nearer and smaller of the two, which forms an isthmus of sixty stadia⁴⁴¹ with the Ambracian Gulf, and Nicopolis, a city founded by Augustus Caesar, and the other, the more distant and larger and better of the two, which is near the mouth of the gulf and is about twelve stadia distant from Nicopolis.⁴⁴²

6 Next comes the mouth of the Ambracian Gulf. 325 Although the mouth of this gulf is but slightly more than four stadia wide, the circumference is as much as three hundred stadia; and it has good harbours everywhere. That part of the country which is on the right as one sails in is inhabited by the Greek Acarnanians. Here too, near the mouth, is the sacred precinct of the Actian Apollo — a hill on which the temple stands; and at the foot of the hill is a plain which contains a sacred grove and a naval station, the naval station where Caesar p303dedicated as first fruits of his victory⁴⁴³ the squadron of ten ships — from vessel with single bank of oars to vessel with ten; however, not only the boats, it is said, but also the boat-houses have been wiped out by fire. On the left of the mouth are Nicopolis and the country of the Epeirote Cassopaeans, which extends as far as the recess of the gulf near Ambracia.⁴⁴⁴ Ambracia lies only a short distance above the recess; it was founded by Gorgus, the son of Cypselus. The River Aratthus⁴⁴⁵ flows past Ambracia; it is navigable inland for only a few stadia, from the sea to Ambracia, although it rises in Mount Tymphe and the Paroraea. Now this city enjoyed an exceptional prosperity in earlier times (at any rate the gulf was named after it), and it was adorned most of all by Pyrrhus, who made the place his royal residence. In later times, however, the Macedonians and the Romans, by their continuous war, so completely reduced both

this and the other Epeirote cities because of their disobedience that finally Augustus, seeing that the cities had utterly failed, settled what inhabitants were left in one city together — the city on this gulf which was called by him Nicopolis;⁴⁴⁶ and he so named it after the victory which he won in the naval battle before the mouth of the gulf over Antonius and Cleopatra the queen of the Egyptians, who was also present at the fight. Nicopolis is populous, and its numbers are increasing daily, since it has not only a considerable territory and the adornment taken from the spoils of the battle, but also, in its suburbs, the thoroughly equipped sacred precinct — one part of it being in p305a sacred grove that contains a gymnasium and a stadium for the celebration of the quinquennial games,⁴⁴⁷ the other part being on the hill that is sacred to Apollo and lies above the grove. These games — the Actia, sacred to Actian Apollo — have been designated as Olympian,⁴⁴⁸ and they are superintended by the Lacedaemonians. The other settlements are dependencies of Nicopolis. In earlier times also the Actian Games were wont to be celebrated in honour of the god by the inhabitants of the surrounding country — games in which the prize was a wreath — but at the present time they have been set in greater honour by Caesar.

7 After Ambracia comes Argos Amphilochicum, founded by Alcmaeon and his children. According to Ephorus, at any rate, Alcmaeon, after the expedition of the Epigoni against Thebes, on being invited by Diomedes, went with him into Aetolia and helped him acquire both this country and Acarnania; and when Agamemnon summoned them to the Trojan war, ³²⁶Diomedes went, but Alcmaeon stayed in Acarnania, founded Argos, and named it Amphilochicum after his brother; and he named the river which flows through the country into the Ambracian Gulf „Inachus,“ after the river in the Argeian country. But according to Thucydides,⁴⁴⁹ Amphilochus himself, after his return from Troy, being displeased with the state of affairs at Argos, passed on into Acarnania, and on succeeding to his brother's dominion founded the city that is named after him.

p307 8 The Amphilochians are Epeirotes; and so are the peoples who are situated above them and border on the Illyrian mountains, inhabiting a rugged country — I mean the Molossi, the Athamanes, the Aethices, the Tymphaei, the Orestae, and also the Paroraei and the Atintanes, some of them being nearer to the Macedonians and others to the Ionian Gulf. It is said that Orestes once took possession of Orestias — when in exile on account of the murder of his mother — and left the country bearing his name; and that he also founded a city and called it Argos Oresticum. But the Illyrian tribes which are near the southern part of the mountainous country and

those which are above the Ionian Gulf are intermingled with these peoples; for above Epidamnus and Apollonia as far as the Ceraunian Mountains dwell the Bylliones, the Taulantii, the Parthini, and the Brygi. Somewhere near by are also the silver mines of Damastium,⁴⁵⁰ around which the Dyestae and the Enchelii (also called Sesarethii) together established their dominion; and near these people are also the Lyncestae, the territory Deuriopus, Pelagonian Tripolitis, the Eoerdi, Elimeia, and Eratyra. In earlier times these peoples were ruled separately, each by its own dynasty. For instance, it was the descendants of Cadmus and Harmonia who ruled over the Enchelii; and the scenes of the stories told about them are still pointed out there. These people, I say, were not ruled by men of native stock; and the Lyncestae became subject to Arrabaeus, who was of the stock of the Bacchiads (Eurydice, the mother of Philip, Amyntas' son, was Arrabaeus' daughter's daughter and Sirra was his daughter); and again, of the Epeirotes, the Molossi became subject to Pyrrhus, the son of Neoptolemus the son of Achilles, and to his descendants, who were Thessalians. But the rest were ruled by men of native stock. Then, because one tribe or another was always getting the mastery over others, they all ended in the Macedonian empire, except a few who dwelt above the Ionian Gulf. And in fact the regions about Lynceus, Pelagonia, Orestias, and Elimeia, used to be called Upper Macedonia, though later on they were by some also called Free Macedonia. But some go so far as to call the whole of the country Macedonia, as far as Corcyra, ³²⁷at the same time stating as their reason that in tonsure, language, short cloak, and other things of the kind, the usages of the inhabitants are similar,⁴⁵¹ although, they add, some speak both languages. But when the empire of the Macedonians was broken up, they fell under the power of the Romans. And it is through the country of these tribes that the Egnatian Road⁴⁵² runs, which begins at Epidamnus and Apollonia. Near the Road to Candavia⁴⁵² are not only the lakes which are in the neighbourhood of Lychnidus,⁴⁵³ on the shores of which are salt-fish establishments that are independent of other waters, but also a number of rivers, some emptying into the Ionian Gulf and others flowing in a southerly direction — I mean the Inachus, the Aratthus, the Acheloüs and the ^{p311}Evenus (formerly called the Lycormas); the Aratthus emptying into the Ambracian Gulf, the Inachus into the Acheloüs, the Acheloüs itself and the Evenus into the sea — the Acheloüs after traversing Acarnania and the Evenus after traversing Aetolia. But the Erigon, after receiving many streams from the Illyrian mountains and from the countries of the Lyncestae, Brygi, Deuriopes, and Pelagonians, empties into the Axios.

9 In earlier times there were also cities among these tribes; at any rate, Pelagonia used to be called Tripolitis,⁴⁵⁴ one of which was Azorus; and all the cities of the Deuriopes

on the Erigon River were populous, among which were Bryanium, Alalcomenae, and Stubara. And Cydrae belonged to the Brygi, while Aeginium, on the border of Aethicia and Tricca,⁴⁵⁵ belonged to the Tymphaei. When one is already near to Macedonia and to Thessaly, and in the neighbourhood of the Poeus and the Pindus Mountains, one comes to the country of the Aethices and to the sources of the Peneius River, the possession of which is disputed by the Tymphaei and those Thessalians who live at the foot of the Pindus, and to the city Oxineia, situated on the Ion River one hundred and twenty stadia from Azorus in Tripolitis. Near by are Alalcomenae, Aeginium, Europus, and the confluence of the Ion River with the Peneius. Now although in those earlier times, as I have said, all Epeirus and the Illyrian country were rugged and full of mountains, such as Tomarus and Polyanus and several others, still they were populous; but at the present time desolation prevails in most parts, ^{p313}while the parts are still inhabited survive only in villages and in ruins. And even the oracle at Dodona,⁴⁵⁶ like the rest, is virtually extinct.

10 This oracle, according to Ephorus, was founded by the Pelasgi. And the Pelasgi are called the earliest of all peoples who have held dominion in Greece. And the poet speaks in this way: „O Lord Zeus, Dodonaean, Pelasgian“;⁴⁵⁷ and Hesiod: „He came to Dodona and the oak-tree, seat of the Pelasgi.“⁴⁵⁸ The Pelasgi I have already discussed in my description of Tyrrhenia;⁴⁵⁹ ³²⁸and as for the people who lived in the neighbourhood of the temple of Dodona, Homer too makes it perfectly clear from their mode of life, when he calls them „men with feet unwashen, men who sleep upon the ground,“⁴⁶⁰ that they were barbarians; but whether one should call them „Helli,“ as Pindar does, or „Selli,“ as is conjectured to be the true reading in Homer, is a question to which the text, since it is doubtful, does not permit a positive answer. Philochorus says that the region round about Dodona, like Euboea, was called Hellopia, and that in fact Hesiod speaks of it in this way: „There is a land called Hellopia, with many a corn-field^o and with goodly meadows; on the edge of this land a city called Dodona hath been built.“⁴⁶¹ It is thought, Apollodorus says, that the land was so called from the marshes⁴⁶² around the temple; as for the poet, however, Apollodorus takes it for granted that he did not call the people ^{p315}who lived about the temple „Helli,“ but „Selli,“ since (Apollodorus adds) the poet also named a certain river Selleeïs. He names it, indeed, when he says, „From afar, out of Ephyra, from the River Selleeïs“;⁴⁶³ however, as Demetrius of Scepsis says, the poet is not referring to the Ephyra among the Thesprotians, but to that among the Eleians, for the Selleeïs is among the Elians, he adds, and there is no Selleeïs among the Thesprotians, nor yet among the Molossi. And as for the myths that are told

about the oak-tree and the doves, and any other myths of the kind, although they, like those told about Delphi, are in part more appropriate to poetry, yet they also in part properly belong to the present geographical description.

11 In ancient times, then, Dodona was under the rule of the Thesprotians; and so was Mount Tomarus,⁴⁶⁴ or Tmarus (for it is called both ways), at the base of which the temple is situated. And both the tragic poets and Pindar have called Dodona „Thesprotian Dodona.“ But later on it came under the rule of the Molossi. And it is after the Tomarus, people say, that those whom the poet calls interpreters of Zeus — whom he also calls „men with feet unwashen, men who sleep upon the ground“⁴⁶⁵ — were called „tomouroi“; and in the *Odyssey* some so write the words of Amphinomus, when he counsels the p³¹⁷woosers not to attack Telemachus until they inquire of Zeus: „If the tomouroi of great Zeus approve, I myself shall slay, and I shall bid all the rest to aid, whereas if god averts it, I bid you stop.“⁴⁶⁶ For it is better, they argue, to write „tomouroi“ than „themistes“; at any rate, nowhere in the poet are the oracles called „themistes,“ but it is the decrees, statutes, and laws that are so called; and the people have been called „tomouroi“ because „tomouroi“ is a contraction of „tomarouroi,“ ³²⁹the equivalent of „tomarophylakes.“⁴⁶⁷ Now although the more recent critics say „tomouri,“ yet in Homer one should interpret „themistes“ (and also „boulai“) in a simpler way, though in a way that is a misuse of the term, as meaning those orders and decrees that are oracular, just as one also interprets „themistes“ as meaning those that are made by law. For example, such is the case in the following: „to give ear to the decree⁴⁶⁸ of Zeus from the oak-tree of lofty foliage.“⁴⁶⁹

12 At the outset, it is true, those who uttered the prophecies were men (this too perhaps the poet indicates, for he calls them „hypophetae,“⁴⁷⁰ and the prophets might be ranked among these), but later on three old women were designated as prophets, after Dione also had been designated as temple-associate of Zeus. Suidas,⁴⁷¹ however, in his desire to gratify the Thessalians with mythical stories, says that the temple was transferred from Thessaly, from the part of Pelasgia which is about Scotussa (and p³¹⁹Scotussa does belong to the territory called Thessalia Pelasgiotis), and also that most of the women whose descendants are the prophetesses of to-day went along at the same time; and it is from this fact that Zeus was also called „Pelasgian.“ But

CineasXXXVIII. The Thracian War III, 4 After the Macedonians (heaven save the mark) the Thracians, former tributaries of the Macedonians, rebelled and, not content with making incursions merely into the neighbouring provinces of Thessaly

and Dalmatia, penetrated as far as the Adriatic; checked by the boundary which it formed, since nature apparently stayed their advance, they hurled their weapons against the very waters. 2 Throughout the period of their advance they left no cruelty untried, as they vented their fury on their prisoners; they sacrificed to the gods with human blood; they drank out of human skulls; by every kind of insult inflicted by burning and fumigation⁹ they made death more foul; they even forced infants from their mothers' wombs by torture. 3 The cruellest of all the Thracians were the Scordisci, and to their strength was added cunning as well; 4 their haunts among the woods and mountains harmonized well with their fierce temper. An army, therefore, was not only routed and put to flight by them, but — what almost seemed like a miracle — entirely cut up under the command of a Cato. 5 Didius, finding them wandering about and dispersed in undisciplined plundering, drove them back into their own land of Thrace. Drusus forced them still further and prevented them from recrossing the Danube. Minucius laid waste all the country along the Hebrus, losing, however, many of his men as they rode across a river covered p179with treacherous ice. 6 Volso penetrated to Rhodope and the Caucasus.¹⁰ Curio reached Dacia, but shrank from its gloomy forests. Appius advanced as far as the Sarmatians, while Lucullus reached the Tanais, the boundary of those tribes, and Lake Maeotis. 7 These savage enemies could only be reduced by the employment of their own methods against them; severe cruelties were inflicted upon the captives by fire and the sword, but nothing was regarded by the barbarians as more horrible than that they should be left with their hands cut off and be forced to survive their punishment.

Plutarch, The Parallel Lives **p3 The Life of Theseus**

1 1 Just as geographers, O Sossius Senecio,¹ crowd on to the outer edges of their maps the parts of the earth which elude their knowledge, with explanatory notes that „What lies beyond is sandy desert without water and full of wild beasts,“ or „blind marsh,“ or „Scythian cold,“ or „frozen sea,“ so in the writing of my Parallel Lives, now that I have traversed those periods of time which are accessible to probable reasoning and which afford basis for a history dealing with facts, I might well say of the earlier periods: „What lies beyond is full of marvels and unreality, a land of poets and fabulists, of doubt and obscurity.“ 2 But after publishing my account of Lycurgus the lawgiver and Numa the king, I thought I might not unreasonably go back still farther to Romulus, now that my history had brought me near his times. And as I asked myself “With such a warrior” (as Aeschylus says) “who will dare to

fight?" "Whom shall I set against him? Who is competent?"

It seemed to me that I must make the founder of lovely and famous Athens the counterpart and parallel to the father of invincible and glorious Rome. 3 May I therefore succeed in purifying Fable, making her submit to reason and take on the semblance of History. But where she obstinately disdains to make herself credible, and refuses to admit any element of probability, I shall pray for kindly readers, and such as receive with indulgence the tales of antiquity.

2 1 It seemed to me, then, that many resemblances made Theseus a fit parallel to Romulus. For both were of uncertain and obscure parentage, and got the reputation of descent from gods "Both were also warriors, as surely the whole world knoweth," 2

And with their strength, combined sagacity. Of the world's two most illustrious cities, moreover, Rome and Athens, Romulus founded the one, and Theseus made a metropolis of the other, and each resorted to the rape of women. 2 Besides, neither escaped domestic misfortunes and the resentful anger of kindred, but even in their last days both are said to have come into collision with their own fellow-citizens, p7if there is any aid to the truth in what seems to have been told with the least poetic exaggeration.

3 1 The lineage of Theseus, on the father's side, goes back to Erechtheus and the first children of the soil; on the mother's side, to Pelops. For Pelops was the strongest of the kings in Peloponnesus quite as much on account of the number of his children as the amount of his wealth. He gave many daughters in marriage to men of the highest rank, and scattered many sons among the cities as their rulers. One of these, named Pittheus, the grandfather of Theseus, founded the little city of Troezen, and had the highest repute as a man versed in the lore of his times and of the greatest wisdom. 2 Now the wisdom of that day had some such form and force as that for which Hesiod was famous, especially in the sententious maxims of his „Works and Days.“ One of these maxims is ascribed to Pittheus, namely:

"Payment pledged to a man who is dear must be ample and certain." 3

At any rate, this is what Aristotle the philosopher says, 4 and Euripides, 5 when he has Hippolytus addressed as „nursling of the pure and holy Pittheus," shows what the world thought of Pittheus. Now Aegeus, king of Athens, desiring to have children, is said to have received from the Pythian priestess the celebrated oracle in which she

bade him to have intercourse with no woman until he came to Athens. But Aegeus thought the words of the command somewhat obscure, and therefore turned p9aside to Troezen and communicated to Pittheus the words of the god, which ran as follows:—
“Loose not the wine-skin’s jutting neck, great chief of the people, Until thou shalt have come once more to the city of Athens.”⁶

4 This dark saying Pittheus apparently understood, and persuaded him, or beguiled him, to have intercourse with his daughter Aethra. Aegeus did so, and then learning that it was the daughter of Pittheus with whom he had consorted, and suspecting that she was with child by him, he left a sword and a pair of sandals hidden under a great rock, which had a hollow in it just large enough to receive these objects. 5 He told the princess alone about this, and bade her, if a son should be born to her from him, and if, when he came to man’s estate, he should be able to lift up the rock and take away what had been left under it, to send that son to him with the tokens, in all secrecy, and concealing his journey as much as possible from everybody; for he was mightily in fear of the sons of Pallas,⁷ who were plotting against him, and who despised him on account of his childlessness; and they were fifty in number, these sons of Pallas. Then he went away. 4 1 When Aethra gave birth to a son, he was at once named Theseus, as some say, because the tokens for his recognition had been placed^{8a} in hiding; but others say that it was afterwards at Athens, when Aegeus acknowledged^{8b} him as his son. He was reared p11by Pittheus, as they say, and had an overseer and tutor named Connidas. To this man, even down to the present time, the Athenians sacrifice a ram on the day before the festival of Theseus, remembering and honouring him with far greater justice than they honour Silanio and Parrhasius, who merely painted and moulded likenesses of Theseus.

5 1 Since it was still a custom at that time for youth who were coming of age to go to Delphi and sacrifice some of their hair to the god, Theseus went to Delphi for this purpose, and they say there is a place there which still to this day is called the Theseia from him. But he sheared only the fore part of his head, just as Homer⁹ said the Abantes did, and this kind of tonsure was called Theseis after him.

2 Now the Abantes were the first to cut their hair in this manner, not under instruction from the Arabians, as some suppose, nor yet in emulation of the Mysians, but because they were war-like men and close fighters, who had learned beyond all other men to force their way into close quarters with their enemies. Archilochus is witness to this in the following words
3 “Not many bows indeed will be stretched tight, nor frequent slings Be whirled, when Ares joins men in the moil of war

Upon the plain, but swords will do their mournful work; For this is the warfare wherein those men are expert Who lord it over Euboea and are famous with the spear.”

p13 4 Therefore, in order that they might not give their enemies a hold by their hair, they cut it off. And Alexander of Macedon doubtless understood this when, as they say, he ordered his generals to have the beards of their Macedonians shaved, since these afforded the readiest hold in battle.

6 1 During the rest of the time, then, Aethra kept his true birth concealed from Theseus, and a report was spread abroad by Pittheus that he was begotten by Poseidon. For Poseidon is highly honoured by the people of Troezen, and he is the patron god of their city; to him they offer first fruits in sacrifice, and they have his trident as an emblem on their coinage. 2 But when, in his young manhood, Theseus displayed, along with his vigour of body, prowess also, and a firm spirit united with intelligence and sagacity, then Aethra brought him to the rock, told him the truth about his birth, and bade him take away his father’s tokens and go by sea to Athens.

3 Theseus put his shoulder to the rock and easily raised it up, but he refused to make his journey by sea, although safety lay in that course, and his grandfather and his mother begged him to take it. For it was difficult to make the journey to Athens by land, since no part of it was clear nor yet without peril from robbers and miscreants.

4 For verily that age produced men who, in work of hand and speed of foot and vigour of body, were extraordinary and indefatigable, but they applied their powers to nothing that was fitting or useful. Nay rather, they exulted in monstrous insolence, and reaped from their strength a harvest of cruelty and bitterness, mastering and forcing and destroying everything that came in their path. And as for p15 reverence and righteousness, justice and humanity, they thought that most men praised these qualities for lack of courage to do wrong and for fear of being wronged, and considered them no concern of men who were strong enough to get the upper hand. 5 Some of these creatures Heracles cut off and destroyed as he went about, but some escaped his notice as he passed by, crouching down and shrinking back, and were overlooked in their abjectness. And when Heracles met with calamity and, after the slaying of Iphitus, removed into Lydia and for a long time did slave’s service there in the house of Omphale, then Lydia indeed obtained great peace and security; but in the regions of Hellas the old villainies burst forth and broke out anew, there being none to rebuke and none to restrain them.

6 The journey was therefore a perilous one for travellers by land from Peloponnesus to Athens, and Pittheus, by describing each of the miscreants at length, what sort of a monster he was, and what deeds he wrought upon strangers, tried to persuade Theseus to make his journey by sea. But he, as it would seem, had long since been secretly fired by the glorious valour of Heracles, and made the greatest account of that hero, and was a most eager listener to those who told what manner of man he was, and above all to those who had seen him and been present at some deed or speech of his. 7 And it is altogether plain that he then experienced what Themistocles many generations afterwards experienced, when he said that he could not sleep for the trophy of Miltiades.¹¹ In like manner Theseus admired the valour of Heracles, until by night his dreams were of the hero's p17 achievements, and by day his ardour led him along and spurred him on in his purpose to achieve the like.

7 1 And besides, they were kinsmen, being sons of cousins-german. For Aethra was daughter of Pittheus, as Alcmena was of Lysidice, and Lysidice and Pittheus were brother and sister, children of Hippodameia and Pelops. 2 Accordingly, he thought it a dreadful and unendurable thing that his famous cousin should go out against the wicked everywhere and purge land and sea of them, while he himself ran away from the struggles which lay in his path, disgracing his reputed father¹² by journeying like a fugitive over the sea, and bringing to his real father as proofs of his birth only sandals and a sword unstained with blood, instead of at once offering noble deeds and achievements as the manifest mark of his noble birth. In such a spirit and with such thoughts he set out, determined to do no man any wrong, but to punish those who offered him violence.

8 1 And so in the first place, in Epidauria, when Periphetes, who used a club as his weapon and on this account was called Club-bearer, laid hold of him and tried to stop his progress, he grappled with him and slew him. And being pleased with the club, he took it and made it his weapon and continued to use it, just as Heracles did with the lion's skin. That hero wore the skin to prove how great a wild beast he had mastered, and so Theseus carried the club to show that although it had been vanquished by him, in his own hands it was invincible.

2 On the Isthmus, too, he slew Sinis the Pine-bender p19 in the very manner in which many men had been destroyed by himself, and he did this without practice or even acquaintance with the monster's device, but showing that valour is superior to all device and practice. Now Sinis had a very beautiful and stately daughter, named

Perigune. This daughter took to flight when her father was killed, and Theseus went about in search of her. But she had gone off into a place which abounded greatly in shrubs and rushes and wild asparagus, and with exceeding innocence and childish simplicity was supplicating these plants, as if they understood her, and vowing that if they would hide and save her, she would never trample them down nor burn them. 3 When, however, Theseus called upon her and gave her a pledge that he would treat her honourably and do her no wrong, she came forth, and after consorting with Theseus, bore him Melanippus, and afterwards lived with Deïoneus, son of Eurytus the Oechalian, to whom Theseus gave her. From Melanippus the son of Theseus, Ioxus was born, who took part with Ornytus in leading a colony into Caria; whence it is ancestral usage with the Ioxids, men and women, not to burn either the asparagus-thorn or the rush, but to revere and honour them.

9 1 Now the Crommyonian sow, which they called Phaea, was no insignificant creature, but fierce and hard to master. This sow he went out of his way to encounter and slay, that he might not be thought to perform all his exploits under compulsion, and at the same time because he thought that while the brave man ought to attack villainous men only in self defence, he should seek occasion to risk his life in battle with the nobler beasts. However, some say p21that Phaea was a female robber, a woman of murderous and unbridled spirit, who dwelt in Crommyon, was called Sow because of her life and manners, and was afterwards slain by Theseus.

10 1 He also slew Sciron on the borders of Megara, by hurling him down the cliffs. Sciron robbed the passers by, according to the prevalent tradition; but as some say, he would insolently and wantonly thrust out his feet to strangers and bid them wash them, and then, while they were washing them, kick them off into the sea. 2 Megarian writers, however, taking issue with current report, and, as Simonides¹³ expresses it, „waging war with antiquity,“ say that Sciron was neither a violent man nor a robber, but a chastiser of robbers, and a kinsman and friend of good and just men. For Aeacus, they say, is regarded as the most righteous of Hellenes, and Cychreus the Salaminian has divine honours at Athens, and the virtues of Peleus and Telamon are known to all men. 3 Well, then, Sciron was a son-in-law of Cychreus, father-in-law of Aeacus, and grandfather of Peleus and Telamon, who were the sons of Endeïs, daughter of Sciron and Chariclo. It is not likely, then, they say, that the best of men made family alliances with the basest, receiving and giving the greatest and most valuable pledges. It was not, they say, when Theseus first journeyed to Athens, but afterwards, that he captured Eleusis from the Megarians, having circumvented

Diocles its ruler, and slew Sciron. Such, then, are the contradictions in which these matters are involved.

p23 11 1 In Eleusis, moreover, he out-wrestled Cercyon the Arcadian and killed him; and going on a little farther, at Erineüs, he killed Damastes, surnamed Procrustes, by compelling him to make his own body fit his bed, as he had been wont to do with those of strangers. And he did this in imitation of Heracles. For that hero punished those who offered him violence in the manner in which they had plotted to serve him, and therefore sacrificed Busiris, wrestled Antaeus to death, slew Cynus in single combat, and killed Termerus by dashing in his skull. 2 It is from him, indeed, as they say, that the name „Termerian mischief“ comes, for Termerus, as it would seem, used to kill those who encountered him by dashing his head against theirs. Thus Theseus also went on his way chastising the wicked, who were visited with the same violence from him which they were visiting upon others, and suffered justice after the manner of their own injustice.

12 1 As he went forward on his journey and came to the river Cephissus, he was met by men of the race of the Phytalidae, who greeted him first, and when he asked to be purified from bloodshed, cleansed him with the customary rites, made propitiatory sacrifices, and feasted him at their house. This was the first kindness which he met with on his journey.

It was, then, on the eighth day of the month Cronius, now called Hecatombaeon, that he is said to have arrived at Athens. And when he entered the city, he found public affairs full of confusion and dissension, and the private affairs of Aegeus and his household in a distressing condition. 2 For Medea, p25who had fled thither from Corinth, and promised by her sorceries to relieve Aegeus of his childlessness, was living with him. She learned about Theseus in advance, and since Aegeus was ignorant of him, and was well on in years and afraid of everything because of the faction in the city, she persuaded him to entertain Theseus as a stranger guest, and take him off by poison. Theseus, accordingly, on coming to the banquet, thought best not to tell in advance who he was, but wishing to give his father a clue to the discovery, when the meats were served, he drew his sword, as if minded to carve with this, and brought it to the notice of his father. 3 Aegeus speedily perceived it, dashed down the proffered cup of poison, and after questioning his son, embraced him, and formally recognized him before an assembly of the citizens, who received him gladly because of his manly valour. And it is said that as the cup fell, the poison was spilled where now is the enclosure in the Delphinium,¹⁴ for that is where the house of Aegeus stood, and the Hermes to the east of the sanctuary is called the Hermes at Aegeus's gate.

13 1 Now the sons of Pallas had before this themselves hoped to gain possession of the kingdom when Aegeus died childless. But when Theseus was declared successor to the throne, exasperated that Aegeus should be king although he was only an adopted son of Pandion and in no way related to the family of Erechtheus, and again that Theseus should be prospective king although he was an immigrant and a stranger, they went to war. 2 And dividing p27themselves into two bands, one of these marched openly against the city from Sphettus with their father; the other hid themselves at Gargettus and lay in ambush there, intending to attack their enemies from two sides. But there was a herald with them, a man of Agnus, by name Leos. This man reported to Theseus the designs of the Pallantidae. 3 Theseus then fell suddenly upon the party lying in ambush, and slew them all. Thereupon the party with Pallas dispersed. This is the reason, they say, why the township of Pallene has no intermarriage with the township of Agnus, and why it will not even allow heralds to make their customary proclamation there of „Akouete lei“ (Hear, ye people!). For they hate the word on account of the treachery of the man Leos.

14 1 But Theseus, desiring to be at work, and at the same time courting the favour of the people, went out against the Marathonian bull, which was doing no small mischief to the inhabitants of the Tetrapolis. 15 After he had mastered it, he made a display of driving it alive through the city, and then sacrificed it to the Delphinian Apollo. 2 Now the story of Hecale and her receiving and entertaining Theseus on this expedition seems not to be devoid of all truth. For the people of the townships round about used to assemble and sacrifice the Hecalesiab to Zeus Hecalus, and they paid honours to Hecale, calling her by the diminutive name of Hecaline, because she too, when entertaining Theseus, in spite of the fact that he was quite a youth, caressed him as elderly people do, and called p29him affectionately by such diminutive names. 3 And since she vowed, when the hero was going to his battle with the bull, that she would sacrifice to Zeus if he came back safe, but died before his return, she obtained the above mentioned honours as a return for her hospitality at the command of Theseus, as Philochorus has written.

15 1 Not long afterwards there came from Crete for the third time the collectors of the tribute. Now as to this tribute, most writers agree that because Androgeos was thought to have been treacherously killed within the confines of Attica, not only did Minos harass the inhabitants of that country greatly in war, 16 but Heaven also laid it waste, for barrenness and pestilence smote it sorely, and its rivers dried up; also that when their god assured them in his commands that if they appeased Minos and became reconciled to him, the wrath of Heaven would abate and there would be an

end of their miseries, they sent heralds and made their supplication and entered into an agreement to send him every nine years a tribute of seven youths and as many maidens.

2 And the most dramatic version of the story declares that these young men and women, on being brought to Crete, were destroyed by the Minotaur in the Labyrinth, or else wandered about at their own will and, being unable to find an exit, perished there; and that that "A mingled form and hybrid birth of monstrous shape,"
„Two different natures, man and bull, were joined in him.“¹⁷

p31 16 1 Philochorus, however, says that the Cretans do not admit this, but declare that the Labyrinth was a dungeon, with no other inconvenience than that its prisoners could not escape; and that Minos instituted funeral games in honour of Androgeos, and as prizes for the victors, gave these Athenian youth, who were in the meantime imprisoned in the Labyrinth; and that the victor in the first games was the man who had the greatest power at that time under Minos, and was his general, Taurus by name, who was not reasonable and gentle in his disposition, but treated the Athenian youth with arrogance and cruelty. 2 And Aristotle himself also, in his „Constitution of Bottiaea,“¹⁸ clearly does not think that these youths were put to death by Minos, but that they spent the rest of their lives as slaves in Crete. And they say that the Cretans once, in fulfilment of an ancient vow, sent an offering of their first-born to Delphi, and that some descendants of those Athenians were among the victims, and went forth with them; and that when they were unable to support themselves there, they first crossed over into Italy and dwelt in that country round about Iapygia, and from there journeyed again into Thrace and were called Bottiaeans; and that this was the reason why the maidens of Bottiaea, in performing a certain sacrifice, sing as an accompaniment: „To Athens let us go!“

And verily it seems to be a grievous thing for a man to be at enmity with a city which has a language and a literature. 3 For Minos was always abused and reviled in the Attic theatres, and it did not avail him either that Hesiod¹⁹ called him „most p33royal,“ or that Homer²⁰ styled him „a confidant of Zeus,“ but the tragic poets prevailed, and from platform and stage showered obloquy down upon him, as a man of cruelty and violence. And yet they say that Minos was a king and lawgiver, and that Rhadamanthus was a judge under him, and a guardian of the principles of justice defined by him.

17 1 Accordingly, when the time came for the third tribute, and it was necessary for

the fathers who had youthful sons to present them for the lot, fresh accusations against Aegeus arose among the people, who were full of sorrow and vexation that he who was the cause of all their trouble alone had no share in the punishment, but devolved the kingdom upon a bastard and foreign son, and suffered them to be left destitute and bereft of legitimate children. 2 These things troubled Theseus, who, thinking it right not to disregard but to share in the fortune of his fellow-citizens, came forward and offered himself independently of the lot. The citizens admired his noble courage and were delighted with his public spirit, and Aegeus, when he saw that his son was not to be won over or turned from his purpose by prayers and entreaties, cast the lots for the rest of the youths.

3 Hellanicus, however, says that the city did not send its young men and maidens by lot, but that Minos himself used to come and pick them out, and that he now pitched upon Theseus first of all, following the terms agreed upon. And he says the agreement was that the Athenians should furnish the ship, and that the youths should embark and sail p35with him carrying no warlike weapon, and that if the Minotaur was killed the penalty should cease.

4 On the two former occasions, then, no hope of safety was entertained, and therefore they sent the ship with a black sail, convinced that their youth were going to certain destruction; but now Theseus encouraged his father and loudly boasted that he would master the Minotaur, so that he gave the pilot another sail, a white one, ordering him, if he returned with Theseus safe, to hoist the white sail, but otherwise to sail with the black one, and so indicate the affliction.

5 Simonides, however, says²¹ that the sail given by Aegeus was not white, but „a scarlet sail dyed with the tender flower of luxuriant holm-oak,“ and that he made this a token of their safety. Moreover, the pilot of the ship was Phereclus, son of Amarsyas, as Simonides says; 6 but Philochorus says that Theseus got from Scirus of Salamis Nausithoüs for his pilot, and Phaeax for his look-out man, the Athenians at that time not yet being addicted to the sea, and that Scirus did him this favour because one of the chosen youths, Menesthes, was his daughter's son. And there is evidence for this in the memorial chapels for Nausithoüs and Phaeax which Theseus built at Phalerum near the temple of Scirus, and they say that the festival of the Cybernesia, or Pilot's Festival, is celebrated in their honour.

18 1 When the lot was cast, Theseus took those upon whom it fell from the prytaneium

and went to the Delphinium, where he dedicated to Apollo in their behalf his suppliant's badge. This p37 was a bough from the sacred olive-tree, wreathed with white wool. Having made his vows and prayers, he went down to the sea on the sixth day of the month Munychion, on which day even now the Athenians still send their maidens to the Delphinium to propitiate the god. 2 And it is reported that the god at Delphi commanded him in an oracle to make Aphrodite his guide, and invite her to attend him on his journey, and that as he sacrificed the usual she-goat to her by the sea-shore, it became a he-goat („tragos“) all at once, for which reason the goddess has the surname Epitragia.

19 1 When he reached Crete on his voyage, most historians and poets tell us that he got from Ariadne, who had fallen in love with him, the famous thread, and that having been instructed by her how to make his way through the intricacies of the Labyrinth, he slew the Minotaur and sailed off with Ariadne and the youths. And Pherecydes says that Theseus also staved in the bottoms of the Cretan ships, thus depriving them of the power to pursue.

2 And Demon says also that Taurus, the general of Minos, was killed in a naval battle in the harbour as Theseus was sailing out. But as Philochorus tells the story,²² Minos was holding the funeral games, and Taurus was expected to conquer all his competitors in them, as he had done before, and was grudged his success. For his disposition made his power hateful, and he was accused of too great intimacy with Pasiphaë. Therefore when Theseus asked the privilege of entering the lists, it was granted him by Minos.

3 And since it was the custom in Crete for women to view the games, Ariadne was present, and was p39 smitten with the appearance of Theseus, as well as filled with admiration for his athletic prowess, when he conquered all his opponents. Minos also was delighted with him, especially because he conquered Taurus in wrestling and disgraced him, and therefore gave back the youths to Theseus, besides remitting its tribute to the city.

4 Cleidemus, however, gives a rather peculiar and ambitious account of these matters, beginning a great way back. There was, he says, a general Hellenic decree that no trireme should sail from any port with a larger crew than five men, and the only exception was Jason, the commander of the Argo, who sailed about scouring the sea of pirates. Now when Daedalus fled from Crete in a merchant-vessel to Athens, Minos, contrary to the decrees, pursued him with his ships of war, and was driven from his course by a tempest to Sicily, where he ended his life.²³

5 And when Deucalion, his son, who was on hostile terms with the Athenians,

sent to them a demand that they deliver up Daedalus to him, and threatened, if they refused, to put to death the youth whom Minos had received from them as hostages, Theseus made him a gentle reply, declining to surrender Daedalus, who was his kinsman and cousin, being the son of Merope, the daughter of Erechtheus. But privately he set himself to building a fleet, part of it at home in the township of Thymoetadae, far from the public road, and part of it under the direction of Pittheus in Troezen, wishing his purpose to remain concealed.

6 When his ships were ready, he set sail, taking Daedalus and exiles from Crete as his guides, and since none of the Cretans knew of his design, but thought the approaching ships to be friendly, Theseus made himself master of the harbour, disembarked his men, and got to Gnossus before his enemies were aware of his approach. Then joining battle with them at the gate of the Labyrinth, he slew Deucalion and his body-guard. 7 And since Ariadne was now at the head of affairs, he made a truce with her, received back the youthful hostages, and established friendship between the Athenians and the Cretans, who took oath never to begin hostilities.

20 1 There are many other stories about these matters, and also about Ariadne, but they do not agree at all. Some say that she hung herself because she was abandoned by Theseus; others that she was conveyed to Naxos by sailors and there lived with Oenarus the priest of Dionysus, and that she was abandoned by Theseus because he “Dreadful indeed was his passion for Aigle child of Panopeus.”

2 This verse Peisistratus expunged from the poems of Hesiod, according to Hereas the Megarian, just as, on the other hand, he inserted into the *Inferno* of Homer the verse:—

“Theseus, Peirithous, illustrious children of Heaven,”²⁵

43 Now the most auspicious of these legendary tales are in the mouths of all men, as I may say; but a very peculiar account of these matters is published by Paeon the Amathusian. 3 He says that Theseus, driven out of his course by a storm to Cyprus, and having with him Ariadne, who was big with child and in sore sickness and distress from the tossing of the sea, set her on shore alone, but that he himself, while trying to succour the ship, was borne out to sea again. The women of the island, accordingly, took Ariadne into their care, and tried to comfort her in the

discouragement caused by her loneliness, brought her forged letters purporting to have been written to her by Theseus, ministered to her aid during the pangs of travail, and gave her burial when she died before her child was born. 4 Paeon says further that Theseus came back, and was greatly afflicted, and left a sum of money with the people of the island, enjoining them to sacrifice to Ariadne, and caused two little statuettes to be set up in her honour, one of silver, and one of bronze. He says also that at the sacrifice in her honour on the second day of the month Gorpiaeus, one of their young men lies down and imitates the cries and gestures of women in travail; and that they call the grove in which they show her tomb, the grove of Ariadne Aphrodite.

5 Some of the Naxians also have a story of their own, that there were two Minoses and two Ariadnes, one of whom, they say, was married to Dionysus in Naxos and bore him Staphylus and his brother, and the other, of a later time, having been carried off by Theseus and then abandoned by him, came to Naxos, accompanied by a nurse named Corcyne, whose tomb they show; and that this Ariadne also died there, and has honours paid her unlike those of the former, for the festival of the first Ariadne is celebrated with mirth and revels, but the sacrifices performed in honour of the second are attended with sorrow and mourning.

21 1 On his voyage from Crete, Theseus put in at Delos, and having sacrificed to the god and dedicated in his temple the image of Aphrodite which he had received from Ariadne, he danced with his youths a dance which they say is still performed by the Delians, being an imitation of the circling passages in the Labyrinth, and consisting of certain rhythmic involutions and evolutions. 2 This kind of dance, as Dicaearchus tells us, is called by the Delians The Crane, and Theseus danced it round the altar called Keraton, which is constructed of horns („kerata“) taken entirely from the left side of the head. He says that he also instituted athletic contests in Delos, and that the custom was then begun by him of giving a palm to the victors.

22 1 It is said, moreover, that as they drew nigh the coast of Attica, Theseus himself forgot, and his pilot forgot, such was their joy and exultation, to hoist the sail which was to have been the token of their safety to Aegeus, who therefore, in despair, threw himself down from the rock and was dashed in pieces. But Theseus, putting in to shore, sacrificed in person the sacrifices which he had vowed to the gods at Phalerum when he set sail, and then dispatched a herald to the city to announce his

safe return. 2 The messenger found many of the people bewailing the death of their king, and others full of joy at his tidings, as was natural, and eager to welcome him and crown him with garlands for his good news. The garlands, then, he accepted, and twined them about his herald's staff, and on returning to the seashore, finding that Theseus had not yet made his libations to the gods, remained outside the sacred precincts, not wishing to disturb the sacrifice. 3 But when the libations were made, he announced the death of Aegeus. Thereupon, with tumultuous lamentation, they went up in haste to the city. Whence it is, they say, that to this day, at the festival of the Oschophoria,²⁷ it is not the herald that is crowned, but his herald's staff, and those who are present at the libations cry out: „Eleleu! Iou! Iou!“ the first of which cries is the exclamation of eager haste and triumph, the second of consternation and confusion.

4 After burying his father, Theseus paid his vows to Apollo on the seventh day of the month Pyanepsion; for on that day they had come back to the city in safety. Now the custom of boiling all sorts of pulse on that day is said to have arisen from the fact that the youths who were brought safely back by Theseus put what was left of their provisions into one mess, boiled it in one common pot, feasted upon it, and ate it all up together. 5 At that feast they also carry the so-called „eiresione,“ which is a bough of olive wreathed with wool, such as Theseus used at the time of his supplication, and laden with all sorts of fruit-offerings, to signify that scarcity was at an end, and as they go they sing.

Some writers, however, say that these rites are in memory of the Heracleidae,²⁸ who were maintained in this manner by the Athenians; but most put the matter as I have done.

23 1 The ship on which Theseus sailed with the youths and returned in safety, the thirty-oared galley, was preserved by the Athenians down to the time of Demetrius Phalereus.²⁹ They took away the old timbers from time to time, and put new and sound ones in their places, so that the vessel became a standing illustration for the philosophers in the mooted question of growth, some declaring that it remained the same, others that it was not the same vessel.

2 It was Theseus who instituted also the Athenian festival of the Oschophoria. For it is said that he did not take away with him all the maidens on whom the lot fell at that time, but picked out two young men of his acquaintance who had fresh and

girlish faces, but eager and manly spirits, and changed their outward appearance almost entirely by giving them warm baths and keeping them out of the sun, by arranging their hair, and by smoothing their skin and beautifying p51their complexions with unguents; he also taught them to imitate maidens as closely as possible in their speech, their dress, and their gait, and to leave no difference that could be observed, and then enrolled them among the maidens who were going to Crete, and was undiscovered by any. 3 And when he was come back, he himself and these two young men headed a procession, arrayed as those are now arrayed who carry the vine-branches. They carry these in honour of Dionysus and Ariadne, and because of their part in the story; or rather, because they came back home at the time of the vintage. And the women called Deipnophoroi, or supper-carriers, take part in the procession and share in the sacrifice, in imitation of the mothers of the young men and maidens on whom the lot fell, for these kept coming with bread and meat for their children. And tales are told at this festival, because these mothers, for the sake of comforting and encouraging their children, spun out tales for them. At any rate, these details are to be found in the history of Demon. Furthermore, a sacred precinct was also set apart for Theseus, and he ordered the members of the families which had furnished the tribute to the Minotaur to make contributions towards a sacrifice to himself. This sacrifice was superintended by the Phytalidae, and Theseus thus repaid them for their hospitality.³⁰

24 1 After the death of Aegeus, Theseus conceived a wonderful design, and settled all the residents of Attica in one city, thus making one people of one city out of those who up to that time had been scattered about and were not easily called together for the common interests of all, nay, they p53sometimes actually quarrelled and fought with each other. 2 He visited them, then, and tried to win them over to his project township by township and clan by clan. The common folk and the poor quickly answered to his summons; to the powerful he promised government without a king and a democracy, in which he should only be commander in war and guardian of the laws, while in all else everyone should be on an equal footing. 3 Some he readily persuaded to this course, and others, fearing his power, which was already great, and his boldness, chose to be persuaded rather than forced to agree to it. Accordingly, after doing away with the town-halls and council-chambers and magistracies in the several communities, and after building a common town-hall and council-chamber for all on the ground where the upper town of the present day stands, he named the city Athens, and instituted a Panathenaic festival. 4 He instituted also the Metoecia, or Festival of Settlement, on

the sixteenth day of the month Hecatombaeon, and this is still celebrated. Then, laying aside the royal power, as he had agreed, he proceeded to arrange the government, and that too with the sanction of the gods. For an oracle came to him from Delphi, in answer to his enquiries about the city, as follows.

25 1 Desiring still further to enlarge the city, he invited all men thither on equal terms, and the phrase „Come hither all ye people,“ they say was a proclamation of Theseus when he established a people, as it were, of all sorts and conditions. However, he did not suffer his democracy to become disordered or confused from an indiscriminate multitude streaming into it, but was the first to separate the people into noblemen and husbandmen and handicraftsmen. 2 To the noblemen he committed the care of religious rites, the supply of magistrates, the teaching of the laws, and the interpretation of the will of Heaven, and for the rest of the citizens he established a balance of privilege, the noblemen being thought to excel in dignity, the husbandmen in usefulness, and the handicraftsmen in numbers. And that he was the first to show a leaning towards the multitude, as Aristotle says, and gave up his absolute rule, seems to be the testimony of Homer also, in the Catalogue of Ships,³¹ where he speaks of the Athenians alone as a „people.“ 3 He also coined money, and stamped it with the effigy of an ox, either in remembrance of the Marathonian bull, or of Taurus, the general of Minos, or because he would invite the citizens to agriculture. From this coinage, they say, „ten oxen“ and „a hundred oxen“ came to be used as terms of valuation. Having attached the territory of Megara securely to Attica, he set up that famous pillar on the Isthmus, and carved upon it the inscription giving the territorial boundaries. It consisted of two trimeters, of which the one towards the east declared.

4 He also instituted the games here, in emulation of Heracles, being ambitious that as the Hellenes, by that hero's appointment, celebrated Olympian games in honour of Zeus, so by his own appointment they should celebrate Isthmian games in honour of Poseidon. For the games already instituted there in honour of Melicertes were celebrated in the night, and had the form of a religious rite rather than of a spectacle and public assembly. But some say that the Isthmian games were instituted in memory of Sciron, and that Theseus thus made expiation for his murder, because of the relationship between them; for Sciron was a son of Canethus and Henioche, who was the daughter of Pittheus. 5 And others have it that Sinis, not Sciron, was their son, and that it was in his honour rather that the games were instituted by Theseus. However that may be, Theseus made a formal agreement

with the Corinthians that they should furnish Athenian visitors to the Isthmian games with a place of honour as large as could be covered by the sail of the state galley which brought them thither, when it was stretched to its full extent. So Hellanicus and Andron of Halicarnassus tell us.

p59 26 1 He also made a voyage into the Euxine Sea, as Philochorus and sundry others say, on a campaign with Heracles against the Amazons, and received Antiope as a reward of his valour; but the majority of writers, including Pherecydes, Hellanicus, and Herodorus, say that Theseus made this voyage on his own account, after the time of Heracles, and took the Amazon captive; and this is the more probable story. For it is not recorded that any one else among those who shared his expedition took an Amazon captive.

2 And Bion says that even this Amazon he took and carried off by means of a stratagem. The Amazons, he says, were naturally friendly to men, and did not fly from Theseus when he touched upon their coasts, but actually sent him presents, and he invited the one who brought them to come on board his ship; she came on board, and he put out to sea.

And a certain Menecrates, who published a history of Bithynian city of Nicaea, says that Theseus, with Antiope on board his ship, spent some time in those parts,

3 and that there chanced to be with him on this expedition three young men of Athens who were brothers, Euneos, Thoas, and Soloïs. This last, he says, fell in love with Antiope unbeknown to the rest, and revealed his secret to one of his intimate friends. That friend made overtures to Antiope, who positively repulsed the attempt upon her, but treated the matter with discretion and gentleness, and made no denunciation to Theseus.

4 Then Soloïs, in despair, threw himself into a river and drowned himself, and Theseus, when he learned the fate of p61 the young man, and what had caused it, was grievously disturbed, and in his distress called to mind a certain oracle which he had once received at Delphi. For it had there been enjoined upon him by the Pythian priestess that when, in a strange land, he should be sorest vexed and full of sorrow, he should found a city there, and leave some of his followers to govern it.

5 For this cause he founded a city there, and called it, from the Pythian god,

Pythopolis, and the adjacent river, Soloïs, in honour of the young man. And he left there the brothers of Soloïs, to be the city's presidents and law-givers, and with them Hermus, one of the noblemen of Athens. From him also the Pythopolitans call a place in the city the House of Hermes, incorrectly changing³² the second syllable, and transferring the honour from a hero to a god.

27 1 Well, then, such were the grounds for the war of the Amazons, which seems to have been no trivial nor womanish enterprise for Theseus. For they would not have pitched their camp within the city, nor fought hand to hand battles in the neighbourhood of the Pnyx^o and the Museum, had they not mastered the surrounding country and approached the city with impunity.

2 Whether, now, as Hellanicus writes, they came round by the Cimmerian Bosphorus, which they crossed on the ice, may be doubted; but the fact that they encamped almost in the heart of the city is attested both by the names of the localities there and by the graves of those who fell in battle.

Now for a long time there was hesitation and delay on both sides in making the attack, but finally p63Theseus, after sacrificing to Fear, in obedience to an oracle, joined battle with the women.

3 This battle, then, was fought on the day of the month Boëdromion on which, down to the present time, the Athenians celebrate the Boëdromia. Cleidemus, who wishes to be minute, writes that the left wing of the Amazons extended to what is now called the Amazoneum, and that with their right they touched the Pnyx at Chrysa; that with this left wing the Athenians fought, engaging the Amazons from the Museum, and that the graves of those who fell are on either side of the street which leads to the gate by the chapel of Chalcodon, which is now called the Peiraïc gate.

4 Here, he says, the Athenians were routed and driven back by the women as far as the shrine of the Eumenides, but those who attacked the invaders from the Palladium and Ardetus and the Lyceum, drove their right wing back as far as to their camp, and slew many of them. And after three months, he says, a treaty of peace was made through the agency of Hippolyta; for Hippolyta is the name which Cleidemus gives to the Amazon whom Theseus married, not Antiope.

But some say that the woman was slain with a javelin by Molpadia, while fighting at Theseus's side, and that the pillar which stands by the sanctuary of Olympian Earth was set up in her memory.

5 And it is not astonishing that history, when dealing with events of such great antiquity, should wander in uncertainty, indeed, we are also told that the wounded Amazons were secretly sent away to Chalcis by Antiope, and were nursed there, and some were buried there, near what is now called the Amazoneum. But that the war ended in a solemn treaty is attested not only by the naming of the place adjoining the Theseum, which is called Horcomosium,³³ but also by the sacrifice which, in ancient times, was offered to the Amazons before the festival of Theseus.

6 And the Megarians, too, show a place in their country where Amazons were buried, on the way from the market-place to the place called Rhus,^{34a} where the Rhomboid^{34b} stands. And it is said, likewise, that others of them died near Chaeroneia, and were buried on the banks of the little stream which, in ancient times, as it seems, was called Thermodon, but nowadays, Haemon; concerning which names I have written in my *Life of Demosthenes*.³⁵ It appears also that not even Thessaly was traversed by the Amazons without opposition, for Amazonian graves are to this day shown in the vicinity of Scotussa and Cynoscephalae.

28 1 So much, then, is worthy of mention regarding the Amazons. For the „Insurrection of the Amazons,“ written by the author of the *Theseid*, telling how, when Theseus married Phaedra, Antiope and the Amazons who fought to avenge her attacked him, and were slain by Heracles, has every appearance of fable and invention.

2 Theseus did, indeed, marry Phaedra, but this was after the death of Antiope, and he had a son by Antiope, Hippolytus, or, as Pindar says,³⁶ Demophoön. As for the calamities which befell Phaedra and the son of Theseus by Antiope, since there is no conflict here between ^{p67}historians and tragic poets, we must suppose that they happened as represented by the poets uniformly.

29 1 There are, however, other stories also about marriages of Theseus which were neither honourable in their beginnings nor fortunate in their endings, but these have not been dramatised. For instance, he is said to have carried off Anaxo, a maiden of Troezen, and after slaying Sinis and Cercyon to have ravished their daughters; also

to have married Periboea, the mother of Aias, and Phereboea afterwards, and Iope, the daughter of Iphicles;

2 and because of his passion for Aegle, the daughter of Panopeus, as I have already said,³⁷ he is accused of the desertion of Ariadne, which was not honourable nor even decent; and finally, his rape of Helen is said to have filled Attica with war, and to have brought about at last his banishment and death, ^{o3} Of the many exploits performed in those days by the bravest men, Herodorus thinks that Theseus took part in none, except that he aided the Lapithae in their war with the Centaurs; but others say that he was not only with Jason at Colchis,³⁸ but helped Meleager to slay the Calydonian boar, and that hence arose the proverb „Not without Theseus“; that he himself, however, without asking for any ally, performed many glorious exploits, and that the phrase „Lo! another Heracles“ became current with reference to him.

4 He also aided Adrastus in recovering for burial the bodies of those who had fallen before the walls of the Cadmeia,³⁹ not by mastering the ^{p69}Thebans in battle, as Euripides has it in his tragedy,⁴⁰ but by persuading them to a truce; for so most writers say, and Philochorus adds that this was the first truce ever made for recovering the bodies of those slain in battle,

5 although in the accounts of Heracles it is written that Heracles was the first to give back their dead to his enemies. And the graves of the greater part of those who fell before Thebes are shown at Eleutherae, and those of the commanders near Eleusis, and this last burial was a favour which Theseus showed to Adrastus. The account of Euripides in his „Suppliants“⁴¹ is disproved by that of Aeschylus in his „Eleusinians“,⁴² where Theseus is made to relate the matter as above.

30 1 The friendship of Peirithoüs and Theseus is said to have come about in the following manner. Theseus had a very great reputation for strength and bravery, and Peirithoüs was desirous of making test and proof of it. Accordingly, he drove Theseus's cattle away from Marathon, and when he learned that their owner was pursuing him in arms, he did not fly, but turned back and met him.

2 When, however, each beheld the other with astonishment at his beauty and admiration of his daring, they refrained from battle, and Peirithoüs, stretching out his hand the first, bade Theseus himself be judge of his robbery, for he would

willingly submit to any penalty which the other might assign. Then Theseus not only remitted his penalty, but invited him to be a friend and brother in arms; whereupon they ratified their friendship with oaths.

3 After this, when Peirithoüs was about to marry Deidameia, he asked Theseus to come to the wedding, p71 and see the country, and become acquainted with the Lapithae. Now he had invited the Centaurs also to the wedding feast. And when these were flown with insolence and wine, and laid hands upon the women, the Lapithae took vengeance upon them. Some of them they slew upon the spot, the rest they afterwards overcame in war and expelled from the country, Theseus fighting with them at the banquet and in the war.

4 Herodorus, however, says that this was not how it happened, but that the war was already in progress when Theseus came to the aid of the Lapithae; and that on his way thither he had his first sight of Heracles, having made it his business to seek him out at Trachis, where the hero was already resting from his wandering and labours; and he says the interview passed with mutual expressions of honour, friendliness, and generous praise.

5 Notwithstanding, one might better side with those historians who say that the heroes had frequent interviews with one another, and that it was at the instigation of Theseus that Heracles was initiated into the mysteries at Eleusis, and purified before his initiation, when he requested it on account of sundry rash acts.

31 1 Theseus was already fifty years old, according to Hellanicus, when he took part in the rape of Helen, who was not of marriageable age. Wherefore some writers, thinking to correct this heaviest accusation against him, say that he did not carry off Helen himself, but that when Idas and Lynceus had carried her off, he received her in charge and watched over her and would not surrender her to the Dioscuri⁴³ when they demanded her; or, if you will believe it, that her own father, Tyndareüs, p73 entrusted her to Theseus, for fear of Enarsphorus, the son of Hippocoön, who sought to take Helen by force while she was yet a child. But the most probable account, and that which has the most witnesses in its favour, is as follows.

2 Theseus and Peirithoüs went to Sparta in company, seized the girl as she was

dancing in the temple of Artemis Orthia, and fled away with her. Their pursuers followed them no farther than Tegea, and so the two friends, when they had passed through Peloponnesus and were out of danger, made a compact with one another that the one on whom the lot fell should have Helen to wife, but should assist the other in getting another wife.

3 With this mutual understanding they cast lots, and Theseus won, and taking the maiden, who was not yet ripe for marriage, conveyed her to Aphidnae. Here he made his mother a companion of the girl, and committed both to Aphidnus, a friend of his, with strict orders to guard them in complete secrecy.

4 Then he himself, to return the service of Peirithoüs, journeyed with him to Epirus, in quest of the daughter of Aïdoneus the king of the Molossians. This man called his wife Phersephone, his daughter Cora, and his dog Cerberus, with which beast he ordered that all suitors of his daughter should fight, promising her to him that should overcome it. However, when he learned that Peirithoüs and his friend were come not to woo, but to steal away his daughter, he seized them both. Peirithoüs he put out of the way at once by means of the dog, but Theseus he kept in close confinement.

32 1 Meanwhile Menestheus, the son of Peteos, grandson of Orneus, and great-grandson of Erechtheus, the first of men, as they say, to affect popularity p75and ingratiate himself with the multitude, stirred up and embittered the chief men in Athens. These had long been hostile to Theseus, and thought that he had robbed each one of the country nobles of his royal office,⁴⁴ and then shut them all up in a single city, where he treated them as subjects and slaves. The common people also he threw into commotion by his reproaches. They thought they had a vision of liberty, he said, but in reality they had been robbed of their native homes and religions in order that, in the place of many good kings of their own blood, they might look obediently to one master who was an immigrant and an alien.

2 While he was thus busying himself, the Tyndaridae⁴⁵ came up against the city, and the war greatly furthered his seditious schemes; indeed, some writers say outright that he persuaded the invaders to come.

At first, then, they did no harm, but simply demanded back their sister. When, however, the people of the city replied that they neither had the girl nor knew where

she had been left, they resorted to war.

3 But Academus, who had learned in some way or other of her concealment at Aphidnae, told them about it. For this reason he was honoured during his life by the Tyndaridae, and often afterwards when the Lacedaemonians invaded Attica and laid waste all the country round about, they spared the Academy,⁴⁶ for the sake of Academus.

4 But Dicaearchus says that Echedemus and Marathus of p77Arcadia were in the army of the Tyndaridae at that time, from the first of whom the present Academy was named Echedemia, and from the other, the township of Marathon, since in accordance with some oracle he voluntarily gave himself to be sacrificed in front of the line of battle.

To Aphidnae, then, they came, won a pitched battle, and stormed the town. 5 Here he says that among others Alycus, the son of Sciron, who was at that time in the army of the Dioscuri, was slain, and that from him a place in Megara where he was buried is called Alycus. But Hereas writes that Alycus was slain at Aphidnae by Theseus himself, and cites in proof these verses about Alycus.

33 1 At any rate, Aphidnae was taken and the city of Athens was full of fear, but Menestheus persuaded its people to receive the Tyndaridae into the city and show them all manner of kindness, since they were waging war upon Theseus alone, who had committed the first act of violence, but were benefactors and saviours of the rest of mankind. And their behaviour confirmed his assurances, for although they were masters of everything, they demanded only an initiation into the mysteries, since they were no less closely allied to the city than Heracles.

2 This privilege was accordingly granted p79them, after they had been adopted by Aphidnus, as Pylius had adopted Heracles. They also obtained honours like those paid to gods, and were addressed as „Anakes,“ either on account of their stopping hostilities, or because of their diligent care that no one should be injured, although there was such a large army within the city; for the phrase „anakos echein“ is used of such as care for, or guard anything, and perhaps it is for this reason that kings are called „Anaktes.“ There are also those who say that the Tyndaridae were called „Anakes“ because of the appearance of their twin stars in the heavens, since the Athenians use „anekas“ and „anekathen“ for „ano“ and „anothen,“ signifying above

or on high.

34 1 He says that Aethra, the mother of Theseus, who was taken captive at Aphidnae, was carried away to Lacedaemon, and from thence to Troy with Helen, and that Homer⁴⁷ bears witness to this when he mentions as “Aethra of Pittheus born, and Clymene large-eyed and lovely.”

But some reject this verse of Homer's, as well as the legend of Munychus, who was born in secret to Laodice from Demophoön, and whom Aethra helped to rear in Ilium.

2 But a very peculiar and wholly divergent story about Aethra is given by Ister in the thirteenth book of his “Attic History.” Some write, he says, that Alexander (Paris) was overcome in battle by Achilles and Patroclus in Thessaly, along the banks of the Spercheius, but that Hector took and plundered the city of Troezen, and carried away Aethra, who had been left there. This, however, is very doubtful.

35 1 Now while Heracles was the guest of Aïdoneus the Molossian, the king incidentally spoke of the adventure of Theseus and Peirithoüs, telling what they had come there to do, and what they had suffered when they were found out. Heracles was greatly distressed by the inglorious death of the one, and by the impending death of the other. As for Peirithoüs, he thought it useless to complain, but he begged for the release of Theseus, and demanded that this favour be granted him.

2 Aïdoneus yielded to his prayers, Theseus was set free, and returned to Athens, where his friends were not yet altogether overwhelmed. All the sacred precincts which the city had previously set apart for himself, he now dedicated to Heracles, and called them Heracleia instead of Theseia, four only excepted, as Philochorus writes. But when he desired to rule again as before, and to direct the state, he became involved in factions and disturbances; he found that those who hated him when he went away, had now added to their hatred contempt, and he saw that a large part of the people were corrupted, and wished to be cajoled into service instead of doing silently what they were told to do.

3 Attempting, then, to force his wishes upon them, he was overpowered by demagogues and factions, and finally, despairing of his cause, he sent his children away privately into Euboea, to Elephenor, the son of Chalcodon, while he himself, after invoking curses upon the Athenians at Gargettus, where there is to this day the place called Araterion,⁴⁸ sailed away to the island of Scyros, ^{p83}where the people were friendly to him, as he thought, and where he had ancestral estates. Now Lycomedes was at that time king of Scyros.

4 To him therefore Theseus applied with the request that his lands should be restored to him, since he was going to dwell there, though some say that he asked his aid against the Athenians. But Lycomedes, either because he feared a man of such fame, or as a favour to Menestheus, led him up to the high places of the land, on pretence of showing him from thence his lands, threw him down the cliffs, and killed him. Some, however, say that he slipped and fell down of himself while walking there after supper, as was his custom.

5 At the time no one made any account of his death, but Menestheus reigned as king at Athens, while the sons of Theseus, as men of private station, accompanied Elephenor on the expedition to Ilium; but after Menestheus died there, they came back by themselves and recovered their kingdom. In after times, however, the Athenians were moved to honour Theseus as a demigod, especially by the fact that many of those who fought at Marathon against the Medes thought they saw an apparition of Theseus in arms rushing on in front of them against the Barbarians.⁴⁹

36 1 And after the Median wars, in the archonship of Phaedo,⁵⁰ when the Athenians were consulting the oracle at Delphi, they were told by the Pythian priestess to take up the bones of Theseus, give them honourable burial at Athens, and guard them there. But it was difficult to find the grave and take up the bones, because of the inhospitable and savage nature of the Dolopians, ^{p85}who then inhabited the island. However, Cimon took the island, as I have related in his Life,⁵¹ and being ambitious to discover the grave of Theseus, saw an eagle in a place where there was the semblance of a mound, pecking, as he says, and tearing up the ground with his talons.

2 By some divine ordering he comprehended the meaning of this and dug there, and there was found a coffin of a man of extraordinary size, a bronze spear lying by its side, and a sword. When these relics were brought home on his trireme by

Cimon, the Athenians were delighted, and received them with splendid processions and sacrifices, as though Theseus himself were returning to his city. And now he lies buried in the heart of the city, near the present gymnasium,⁵² and his tomb is a sanctuary and place of refuge for runaway slaves and all men of low estate who are afraid of men in power, since Theseus was a champion and helper of such during his life, and graciously received the supplications of the poor and needy.

3 The chief sacrifice which the Athenians make in his honour comes on the eighth day of the month Pyanepsion, the day on which he came back from Crete with the youths. But they honour him also on the eighth day of the other months, either because he came to Athens in the first place, from Troezen, on the eighth day of the month Hecatombaeon, as Diodorus the Topographer states, or because they consider this number more appropriate for him than any other since he was said to be a son of Poseidon.⁵³

4 For they pay honours to Poseidon on the eighth day p87of every month. The number eight, as the first cube of an even number and the double of the first square, fitly represents the steadfast and immovable power of this god, to whom we give the epithets of Securer and Earth-stayer.

The Loeb Editor's Notes:

1 One of the many friends whom Plutarch made during his residence at Rome. He was four times consul between the years 98 and 107 A.D. Plutarch addresses him also at the opening of the Demosthenes and the Dion, thus dedicating to him these „books.“

Strabo Geography
p173 Book VII, Chapter 3

1 (294) As for the southern part of Germany beyond the Albis, the portion which is just contiguous to that river is occupied by the Suevi; then immediately adjoining this is the land of the Getae, which, though narrow at first, 295stretching as it does along the Ister on its southern side and on the opposite side along the mountain-side of the Hercynian Forest p175(for the land of the Getae also embraces a part of the mountains), afterwards broadens out towards the north as far as the Tyregetae; but I cannot tell the precise boundaries. It is because of men's ignorance of these

regions that any heed has been given to those who created the mythical „Rhipaeon Mountains“⁵¹ and „Hyperboreans,“⁵² and also to all those false statements made by Pytheas the Massalian regarding the country along the ocean, wherein he uses as a screen his scientific knowledge of astronomy and mathematics.⁵³ So then, those men should be disregarded; in fact, if even Sophocles, when in his role as a tragic poet he speaks of Oreithyia,⁵⁴ tells how she was snatched up by „Boreas“ and carried „over the whole sea to the ends of the earth and to the sources of night⁵⁵ and to the unfoldings of heaven⁵⁶ and to the ancient garden of Phoebus,“⁵⁷ his story can have no bearing on the present inquiry, but should be disregarded, just as it is disregarded by Socrates in the *Phaedrus*.⁵⁸ But let us confine our narrative to what we have learned from history, both ancient and modern.

2 Now the Greeks used to suppose that the Getae were Thracians; and the Getae lived on either side the Ister, as did also the Mysi, these also being Thracians and identical with the people who are now called Moesi; from these Mysi sprang also the Mysi who now live between the Lydians and the p177Phrygians and Trojans. And the Phrygians themselves are Brigians, a Thracian tribe, as are also the Mygdonians, the Bebricians, the Medobithynians,⁵⁹ the Bithynians, and the Thynians, and, I think, also the Mariandynians. These peoples, to be sure, have all utterly quitted Europe, but the Mysi have remained there. And Poseidonius seems to me to be correct in his conjecture that Homer designates the Mysi in Europe (I mean those in Thrace) when he says, „But back he turned his shining eyes, and looked far away towards the land of the horse-tending Thracians, and of the Mysi, hand-to-hand fighters“⁶⁰ for surely, if one should take Homer to mean the Mysi in Asia, the statement would not hang together. Indeed, when Zeus turns his eyes away from the Trojans towards the land of the Thracians, it would be the act of a man who confuses the continents and does not understand the poet's phraseology to connect with Thrace the land of the Asiatic Mysi, who are not „far away,“ but have a common boundary with the Troad and are situated behind it and on either side of it, and are separated from Thrace by the broad Hellespont; for „back he turned“ generally⁶¹ means „to the rear,“ and he who transfers his gaze from the Trojans to the people who are either in the rear of the Trojans 296or p179on their flanks, does indeed transfer his gaze rather far, but not at all „to the rear.“⁶² Again, the appended phrase⁶³ is testimony to this very view, because the poet connected with the Mysi the „Hippemolgi“ and „Galactophagi“ and „Abii,“ who are indeed the wagon-dwelling Scythians and Sarmatians. For at the present time these tribes, as well as the Bastarnian tribes, are mingled with the Thracians (more indeed with those outside the Ister, but also with those inside). And mingled with them are also the Celtic

tribes — the Boii, the Scordisci, and the Taurisci. However, the Scordisci are by some called „Scordistae“; and the Taurisci are called also „Ligurisci“⁶⁴ and „Tauristae.“⁶⁵

3 Poseidonius goes on to say of the Mysians that in accordance with their religion they abstain from eating any living thing, and therefore from their flocks as well; and that they use as food honey and milk and cheese, living a peaceable life, and for this reason are called both „god-fearing“ and „capnobatae“;⁶⁶ and there are some of the Thracians who live apart from woman-kind; these are called „Ctistae,“⁶⁷ and because of the honour in which they are held, have been dedicated to the gods and live with freedom from every fear; p181 accordingly, Homer speaks collectively of all these peoples as „proud Hippemolgi, Galactophagi and Abii, men most just,“ but he calls them „Abii“ more especially for this reason, that they live apart from women, since he thinks that a life which is bereft of woman is only half-complete (just as he thinks the „house of Protesilaus“ is only „half complete,“ because it is so bereft);⁶⁸ and he speaks of the Mysians as „hand-to-hand fighters“ because they were indomitable, as is the case with all brave warriors; and Poseidonius adds that in the Thirteenth Book⁶⁹ one should read „Moesi, hand-to-hand fighters“ instead of „Mysi, hand-to-hand fighters.“

4 However, it is perhaps superfluous to disturb the reading that has had approval for so many years; for it is much more credible that the people were called Mysi at first and that later their name was changed to what it is now. And as for the term „Abii,“ one might interpret it as meaning those who are „without hearths“ and „live on wagons“ quite as well as those who are „bereft“; for since, in general, injustices arise only in connection with contracts and a too high regard for property, so it is reasonable that those who, like the Abii, live cheaply, on slight resources, should have been called „most just.“ In fact, the philosophers who put justice next to self-restraint strive above all things for frugality and personal independence; and consequently extreme self-restraint diverts some of them to the Cynical mode of life. But as for the statement that they live „bereft of women,“ the poet suggests nothing of the sort, and particularly in the country of the Thracians and p183 of those of their number who are Getae. And see the statement of Menander about them, which, as one may reasonably suppose, was not invented by him but taken from history: 297“All the Thracians, and most of all we Getae (for I too boast that I am of this stock) are not very continent;“⁷⁰ and a little below he sets down the proofs of their incontinence in their relations with women: „For every man of us marries ten or eleven women, and some, twelve or more; but if anyone meets death before he has married more than four or five, he is lamented among the people there as a

wretch without bride and nuptial song.“ Indeed, these facts are confirmed by the other writers as well. Further, it is not reasonable to suppose that the same people regard as wretched a life without many women, and yet at the same time regard as pious and just a life that is wholly bereft of women.^a And of course to regard as „both god-fearing and capnobatae“ those who are without women is very much opposed to the common notions on that subject; for all agree in regarding the women as the chief founders of religion, and it is the women who provoke the men to the more attentive worship of the gods, to festivals, and to supplications, and it is a rare thing for a man who lives by himself to be found addicted to these things. See again what the same poet says when he introduces as speaker the man who is vexed by the money spent by the women in connection with p185the sacrifices: „The gods are the undoing of us, especially us married men, for we must always be celebrating some festival;“⁷¹ and again when he introduces the Woman-hater, who complains about these very things: „we used to sacrifice five times a day, and seven female attendants would beat the cymbals all round us, while others would cry out to the gods.“⁷² So, then, the interpretation that the wifeless men of the Getae are in a special way reverential towards the gods is clearly contrary to reason, whereas the interpretation that zeal for religion is strong in this tribe, and that because of their reverence for the gods the people abstain from eating any living thing, is one which, both from what Poseidonius and from what the histories in general tell us, should not be disbelieved.

5 In fact, it is said that a certain man of the Getae, Zamolxis by name, had been a slave to Pythagoras, and had learned some things about the heavenly bodies from him,⁷³ as also certain other things from the Egyptians, for in his wanderings he had gone even as far as Egypt; and when he came on back to his home-land he was eagerly courted by the rulers and the people of the tribe, because he could make predictions from the celestial signs; and at last he persuaded the king to take him as a partner in the government, on the ground that he was competent to report the will of the gods; and although at the outset he was only made a priest of the god who was most honoured in their country, ²⁹⁸yet afterwards he was even addressed as p187god, and having taken possession of a certain cavernous place that was inaccessible to anyone else he spent his life there, only rarely meeting with any people outside except the king and his own attendants; and the king cooperated with him, because he saw that the people paid much more attention to himself than before, in the belief that the decrees which he promulgated were in accordance with the counsel of the gods. This custom persisted even down to our own time, because some man of that character was always to be found, who, though in fact only a counsellor to the king, was called god

among the Getae. And the people took up the notion that the mountain⁷⁴ was sacred and they so call it, but its name is Cogaeonum,⁷⁵ like that of the river which flows past it. So, too, at the time when Byrebistas,⁷⁶ against whom already⁷⁷ the Deified Caesar had prepared to make an expedition, was reigning over the Getae, the office in question was held by Decaeneus, and somehow or other the Pythagorean doctrine of abstention from eating any living thing still survived as taught by Zamolxis.

6 Now although such difficulties as these might fairly be raised concerning what is found in the text of Homer about the Mysians and the „proud Hippemolgi,“ yet what Apollodorus states in the preface to the Second Book of his work On Ships⁷⁸ can by no means be asserted; for he approves the declaration of Eratosthenes, that although both p189Homer and the other early authors knew the Greek places, they were decidedly unacquainted with those that were far away, since they had no experience either in making long journeys by land or in making voyages by sea. And in support of this Apollodorus says that Homer calls Aulis „rocky“⁷⁹ (and so it is), and Eteonus „place of many ridges,“⁸⁰ and Thisbe „haunt of doves,“⁸¹ and Haliartus „grassy,“⁸² but, he says, neither Homer nor the others knew the places that were far away. At any rate, he says, although about forty rivers flow into the Pontus, Homer mentions not a single one of those that are the most famous, as, for example, the Ister, the Tanais, the Borysthenes, the Hypanis, the Phasis, the Thermodon, the Halys;⁸³ and, besides, he does not mention the Scythians, but invents certain „proud Hippemolgi“ and „Galactophagi“ and „Abii“; and as for the Paphlagonians of the interior, he reports what he has learned from those who have approached the regions afoot, but he is ignorant of the seaboard,⁸⁴ and naturally so, for at that time this sea was not navigable, and was called Axine⁸⁵ because of its wintry storms and the ferocity of the tribes that lived around it, and particularly the Scythians, in that they sacrificed strangers, ate their flesh, and used their skulls as drinking-cups; 299but later it was called „Euxine,“⁸⁶ when the Ionians founded cities on the seaboard. And, likewise, Homer is also ignorant of the facts about Egypt and Libya, as, for example, about the risings of the Nile and the silting up of the sea,⁸⁷ p191things which he nowhere mentions; neither does he mention the isthmus between the Erythraean⁸⁸ and the Egyptian⁸⁹ Seas, nor the regions of Arabia and Ethiopia and the ocean, unless one should give heed to Zeno the philosopher when he writes, „And I came to the Ethiopians and Sidonians and Arabians.“⁹⁰ But this ignorance in Homer's case is not amazing, for those who have lived later than he have been ignorant of many things and have invented marvellous tales: Hesiod, when he speaks of „men who are half-dog,“⁹¹ of „long-headed men,“ and of „Pygmies“; and Alcman, when he speaks of „web-footed men“; and Aeschylus, when he speaks of „dog-headed men,“ of „men with eyes in

their breasts“, and of „one-eyed men“ (in his Prometheus it is said);⁹² and a host of other tales. From these men he proceeds against the historians who speak of the „Rhipaeian Mountains,“⁹³ and of „Mt. Ogygium,“⁹⁴ and of the settlement of the Gorgons and Hesperides, and of the „Land of Meropis“⁹⁵ in Theopompus,⁹⁶ and the „City of Cimmeris“ in Hecataeus,⁹⁷ and the „Land of Panchaea“⁹⁸ in p193Euhemerus,⁹⁹ and in Aristotle „the river-stones, which are formed of sand but are melted by the rains.“¹⁰⁰ And in Libya, Apollodorus continues, there is a „City of Dionysus“ which it is impossible for the same man ever to find twice. He censures also those who speak of the Homeric wanderings of Odysseus as having been in the neighbourhood of Sicily; for in that case, says he, one should go on and say that, although the wanderings took place there, the poet, for the sake of mythology, placed them out in Oceanus.¹⁰¹ And, he adds, the writers in general can be pardoned, but Callimachus¹⁰² cannot be pardoned at all, because he makes a pretence of being a scholar;¹⁰³ for he calls Gaudos¹⁰⁴ the „Isle of Calypso“ and Corcyra „Scheria.“ And others he charges with falsifying about „Gerena,“¹⁰⁵ and „Acacesium,“¹⁰⁶ and „Demus“¹⁰⁷ in Ithaca, and about „Pelethronium“¹⁰⁸ in Pelion, and about Glaucopium¹⁰⁹ in Athens. To these criticisms Apollodorus adds some petty ones of like sort and then stops, but he p195borrowed most of them from Eratosthenes, and as I have remarked before¹¹⁰ they are wrong. For while one must concede to Eratosthenes and Apollodorus that the later writers have shown themselves better acquainted with such matters than the men of early times, yet to proceed beyond all moderation as they do, and particularly in the case of Homer, is a thing for which, as it seems to me, one might justly rebuke them and make the reverse statement: that where they are ignorant themselves, there they reproach the poet with ignorance. 300However, what remains to be said on this subject meets with appropriate mention in my detailed descriptions of the severa7 Just now I was discussing the Thracians, and the „Mysians, hand-to-hand fighters, and the proud Hippemolgi, Galactophagi, and Abii, men most just,“¹¹³ because I wished to make a comparison between the statements made by Poseidonius and myself and those made by the two men in question. Take first the fact that the argument which they have attempted is contrary to the proposition which they set out to prove; for although they set out to prove that the men of earlier times were more ignorant of regions remote from Greece than the men of more recent times, they showed the reverse, not only in regard to regions remote, but also in regard to places in Greece itself. However, as I was saying, let me put off everything else and look to what is now before me: they¹¹⁴ say that the poet through ignorance fails to mention the Scythians, or their savage dealings with strangers, in that p197they sacrifice them, eat their flesh, and use their skulls as

drinking-cups, although it was on account of the Scythians that the Pontus was called „Axine,“ but that he invents certain „proud Hippemolgi, Galactophagi, and Abii, men most just“ — people that exist nowhere on earth. How, then, could they call the sea „Axine“ if they did not know about the ferocity or about the people who were most ferocious? And these, of course, are the Scythians. And were the people who lived beyond the Mysians and Thracians and Getae not also „Hippemolgi,“¹¹⁵ not also „Galactophagi“¹¹⁶ and „Abii“?¹¹⁷ In fact, even now¹¹⁸ there are Wagon-dwellers and Nomads, so called, who live off their herds, and on milk and cheese, and particularly on cheese made from mare’s milk, and know nothing about storing up food or about peddling merchandise either, except the exchange of wares for wares. How, then, could the poet be ignorant of the Scythians if he called certain people „Hippemolgi and Galactophagi“? For that the people of his time were wont to call the Scythians „Hippemolgi,“ Hesiod, too, is witness in the words cited by Eratosthenes: „The Ethiopians, the Ligurians, and also the Scythians, Hippemolgi.“¹¹⁹ Now wherein is it to be wondered at that, because of the widespread injustice connected with contracts in our country, Homer called „most just“ and „proud“ those who by no means spend their lives on contracts and money-getting but actually possess all things in common except sword and drinking-cup, and above all things have their p¹⁹⁹wives and their children in common, in the Platonic way?¹²⁰ Aeschylus, too, is clearly pleading the cause of the poet when he says about the Scythians: 301“But the Scythians, law-abiding, eaters of cheese made of mare’s milk.“¹²¹ And this assumption even now still persists among the Greeks; for we regard the Scythians the most straightforward of men and the least prone to mischief, as also far more frugal and independent of others than we are. And yet our mode of life has spread its change for the worse to almost all peoples, introducing amongst them luxury and sensual pleasures and, to satisfy these vices, base artifices that lead to innumerable acts of greed. So then, much wickedness of this sort has fallen on the barbarian peoples also, on the Nomads as well as the rest; for as the result of taking up a seafaring life they not only have become morally worse, indulging in the practice of piracy and of slaying strangers, but also, because of their intercourse with many peoples, have partaken of the luxury and the peddling habits of those peoples. But though these things seem to conduce strongly to gentleness of manner, they corrupt morals and introduce cunning instead of the straightforwardness which I just now mentioned.

8 Those, however, who lived before our times, and particularly those who lived near the time of Homer, were — and among the Greeks were assumed to be — some such people as Homer describes. And see what Herodotus says concerning that king of the

Scythians against whom Dareius made his expedition, and the message which the king sent p201back to him.¹²² See also what Chrysippus¹²³ says concerning the kings of the Bosphorus, the house of Leuco.¹²⁴ And not only the Persian letters¹²⁵ are full of references to that straightforwardness of which I am speaking but also the memoirs written by the Egyptians, Babylonians, and Indians. And it was on this account that Anacharsis,¹²⁶ Abaris,¹²⁷ and other men of the sort were in fair repute among the Greeks, because they displayed a nature characterized by complacency, frugality, and justice. But why should I speak of the men of olden times? For when Alexander, the son of Philip, on his expedition against the Thracians beyond the Haemus,¹²⁸ invaded the country of the Triballians¹²⁹ and saw that it extended as far as the Ister and the island of Peuce¹³⁰ in the Ister, and that the parts on the far side were held by the Getae, he went as far as that,¹³¹ it is said, but could not disembark upon the island because of scarcity of boats (for Syrmus, the king of the Triballi had taken refuge there and resisted his attempts); he did, however, cross over to the country of the Getae, took their city, and p203returned with all speed to his home-land, after receiving gifts from the tribes in question and from Syrmus. And Ptolemaeus,¹³² the son of Lagus,¹³³ says that on this expedition the Celti who lived about the Adriatic joined Alexander for the sake of establishing friendship and hospitality, 302and that the king received them kindly and asked them when drinking what it was that they most feared, thinking they would say himself, but that they replied they feared no one, unless it were that Heaven might fall on them, although indeed they added that they put above everything else the friendship of such a man as he. And the following are signs of the straightforwardness of the barbarians: first, the fact that Syrmus refused to consent to the debarkation upon the island and yet sent gifts and made a compact of friendship; and, secondly, that the Celti said that they feared no one, and yet valued above everything else the friendship of great men. Again, Dromichaetes was king of the Getae in the time of the successors of Alexander. Now he, when he captured Lysimachus¹³⁴ alive, who had made an expedition against him, first pointed out the poverty both of himself and of his tribe and likewise their independence of others, and then bade him not to carry on war with people of that sort but rather to deal with them as friends; and after saying this he first entertained him as a guest, and made a compact of friendship, and then released him. p205Moreover, Plato in his Republic thinks that those who would have a well-governed city should flee as far as possible from the sea, as being a thing that teaches wickedness, and should not live near it.¹³⁵

9 Ephorus, in the fourth book of his history, the book entitled Europe (for he made the circuit¹³⁶ of Europe as far as the Scythians), says towards the end that the modes of life both of the Sauromatae and of the other Scythians are unlike, for,

whereas some are so cruel that they even eat human beings, others abstain from eating any living creature whatever. Now the other writers, he says, tell only about their savagery, because they know that the terrible and the marvellous are startling, but one should tell the opposite facts too and make them patterns of conduct, and he himself, therefore, will tell only about those who follow „most just“ habits, for there are some of the Scythian Nomads who feed only on mare's milk,¹³⁷ and excel all men in justice; and they are mentioned by the poets: by Homer, when he says that Zeus espies the land „of the Galactophagi and Abii, men most just,“ and by Hesiod, in what is called his Circuit of the Earth,¹³⁸ when he says that Phineus is carried by the Storm Winds „to the land of the Galactophagi, who have their dwellings in wagons.“ Then Ephorus reasons out the cause as follows: since they are frugal in their ways of living and not money-getters, they not only are orderly towards one another, because they have all things in common, their wives, children, the whole of their kin and everything, ³⁰³but also remain invincible and unconquered by outsiders, because they have nothing to be enslaved for. And he cites Choerilus¹³⁹ also, who, in his *The Crossing of the Pontoon-Bridge* which was constructed by Dareius,¹⁴⁰ says, „the sheep-tending Sacae, of Scythian stock; but they used to live in wheat-producing Asia; however, they were colonists from the Nomads, law-abiding people.“ And when he calls Anacharsis „wise,“ Ephorus says that he belongs to this race, and that he was considered also one of Seven Wise Men because of his perfect self-control and good sense. And he goes on to tell the inventions of Anacharsis — the bellows, the two-fluked anchor and the potter's wheel. These things I tell knowing full well that Ephorus himself does not tell the whole truth about everything; and particularly in his account of Anacharsis (for how could the wheel be his invention, if Homer, who lived in earlier times, knew of it? „As when a potter his wheel that fits in his hands,“¹⁴¹ and so on); but as for those ^{p209}other things, I tell them because I wish to make my point clear that there actually was a common report, which was believed by the men of both early and of later times, that a part of the Nomads, I mean those who had settled the farthest away from the rest of mankind, were „galactophagi,“ „abii,“ and „most just,“ and that they were not an invention of Homer.

10 It is but fair, too, to ask Apollodorus to account for the Mysians that are mentioned in the verses of Homer, whether he thinks that these too are inventions¹⁴² (when the poet says, „and the Mysians, hand-to-hand fighters and the proud Hippemolgi“), or takes the poet to mean the Mysians in Asia. Now if he takes the poet to mean those in Asia, he will misinterpret him, as I have said before,¹⁴³ but if he calls them an invention, meaning that there were no Mysians in Thrace, he will contradict the facts; for at any rate, even in our own times, Aelius Catus¹⁴⁴ transplanted from the

country on the far side of the Ister into Thrace¹⁴⁵ fifty thousand persons from among the Getae, a tribe with the same tongue as the Thracians.¹⁴⁶ And they live there in Thrace now and are called „Moesi“ — whether it be that their people of earlier times were so called and that in Asia the name was changed to „Mysi,“¹⁴⁷ or (what is more apposite to history and the declaration of the poet) that in earlier times their people in Thrace were called „Mysi.“ Enough, however, on this subject. I shall now go back to the next topic in the general description.

p211 11 As for the Getae, then, their early history must be left untold, but that which pertains to our own times is about as follows: Boerebistas¹⁴⁸ a Getan, on setting himself in authority over the tribe, restored the people, who had been reduced to an evil plight by numerous wars, and raised them to such a height through training, sobriety, and obedience to his commands ³⁰⁴that within only a few years he had established a great empire and subordinated to the Getae most of the neighbouring peoples. And he began to be formidable even to the Romans, because he would cross the Ister with impunity and plunder Thrace as far as Macedonia and the Illyrian country; and he not only laid waste the country of the Celti who were intermingled¹⁴⁹ with the Thracians and the Illyrians, but actually caused the complete disappearance of the Boii¹⁵⁰ who were under the rule of Critasirus,¹⁵¹ and also of the Taurisci.¹⁵² To help him secure the complete obedience of his tribe he had as his coadjutor Decaeneus,¹⁵³ a wizard, a man who not only had wandered through Egypt, but also had thoroughly learned certain prognostics through which he would pretend to tell the divine will; and within a short time he was set up as god (as I said when relating the story of Zamolxis).¹⁵⁴ The following is an indication of their complete obedience: they were persuaded to cut down their vines and to live without wine. However, certain men rose up against Boerebistas and he was deposed before the Romans sent an expedition against him;¹⁵⁵ and those who p213succeeded him divided the empire into several parts. In fact, only recently, when Augustus Caesar sent an expedition against them, the number of parts into which the empire had been divided was five, though at the time of the insurrection it had been four. Such divisions, to be sure, are only temporary and vary with the times.

12 But there is also another division of the country which has endured from early times, for some of the people are called Daci, whereas others are called Getae — Getae, those who incline towards the Pontus and the east, and Daci, those who incline in the opposite direction towards Germany and the sources of the Ister. The Daci, I think, were called Dai in early times; whence the slave names „Geta“ and „Daus“¹⁵⁶ which prevailed among the Attic people; for this is more probable than that „Daus“ is from those Scythians who are called „Daae,“¹⁵⁷ for they live far

away in the neighbourhood of Hyrcania, and it is not reasonable to suppose that slaves were brought into Attica from there; for the Attic people were wont either to call their slaves by the same names as those of the nations from which they were brought (as „Lydus“ or „Syrus“), or addressed them by names that were prevalent in their countries (as „Manes“ or else „Midas“ for the Phrygian, or „Tibius“ for the Paphlagonian). But though the tribe was raised to such a height by Boerebistas, it has been completely humbled by its own seditions and by the Romans; nevertheless, they are capable, even to?day, of sending forth an army of forty thousand men.

p215 13 The Marisus River flows through their country into the Danuvius,¹⁵⁸ on which the Romans used to convey their equipment for war; the „Danuvius“ I say, for so they used to call the upper part of the river from near its sources on to the cataracts, I mean the part which in the main flows through the country, of the Daci,³⁰⁵ although they give the name „Ister“ to the lower part, from the cataracts on to the Pontus, the part which flows past the country of the Getae. The language of the Daci is the same as that of the Getae. Among the Greeks, however, the Getae are better known because the migrations they make to either side of the Ister are continuous, and because they are intermingled with the Thracians and Mysians. And also the tribe of the Triballi, likewise Thracian, has had this same experience, for it has admitted migrations into this country, because the neighbouring peoples force them¹⁵⁹ to emigrate into the country of those who are weaker; that is, the Scythians and Bastarnians and Sauromatians on the far side of the river often prevail to the extent that they actually cross over to attack those whom they have already driven out, and some of them remain there, either in the islands or in Thrace, whereas those¹⁶⁰ on the other side are generally overpowered by the Illyrians. Be that as it may, although the Getae and Daci once attained to very great power, so that they actually could send forth an expedition of two hundred thousand men, they now find themselves reduced to as few as forty thousand, and they have come close to the point of yielding obedience to the Romans, though as yet p217 they are not absolutely submissive, because of the hopes which they base on the Germans, who are enemies to the Romans.

14 In the intervening space, facing that part of the Pontic Sea which extends from the Ister to the Tyras,¹⁶¹ lies the Desert of the Getae, wholly flat and waterless, in which Dareius the son of Hystaspis was caught¹⁶² on the occasion when he crossed the Ister to attack the Scythians and ran the risk of perishing from thirst, army and all; however, he belatedly realised his error and turned back. And, later on, Lysimachus, in his expedition against the Getae and King Dromichaetes, not only ran the risk

but actually was captured alive; but he again came off safely, because he found 15
Near the outlets of the Ister River is a great island called Peuce;¹⁶⁴ and when the Bastarnians took possession of it they received the appellation of Peucini. There are still other islands which are much smaller; some of these are farther inland than Peuce, while others are near the sea, for the river has seven mouths. The largest of these mouths is what is called the Sacred Mouth,¹⁶⁵ on p219 which one can sail inland a hundred and twenty stadia to Peuce. It was at the lower part of Peuce that Dareius made his pontoon-bridge,¹⁶⁶ although the bridge could have been constructed at the upper part also. The Sacred Mouth is the first mouth on the left as one sails¹⁶⁷ into the Pontus; the others come in order thereafter as one sails along the coast towards the Tyras; and the distance from it to the seventh mouth is about three hundred stadia. Accordingly, small islands are formed between the mouths. Now the three mouths that come next in order after the Sacred Mouth are small, but the remaining mouths are much smaller than it, but larger than any one of the three. According to Ephorus, however, the Ister has only five mouths. Thence to the Tyras, a navigable river, the distance is nine hundred stadia. 306 And in the interval are two large lakes — one of them opening into the sea, so that it can also be used as a harbour, but the other mouthless.

16 At the mouth¹⁶⁸ of the Tyras is what is called the Tower of Neoptolemus,¹⁶⁹ and also what is called the village of Hermonax.¹⁷⁰ And on sailing inland one hundred and forty stadia one comes to two cities, one on each side, Niconia¹⁷¹ on the right and Ophiussa¹⁷² on the left. But the people who live near the river speak of a city one hundred and twenty stadia inland.¹⁷³ Again, at a distance of five p221 hundred stadia from the mouth is the island called Leuce,¹⁷⁴ which lies in the high sea and is sacred to Achilles.

17 Then comes the Borysthenes River,¹⁷⁵ which is navigable for a distance of six hundred stadia; and, near it, another river, the Hypanis,¹⁷⁶ and off the mouth of the Borysthenes, an island¹⁷⁷ with a harbour. On sailing up the Borysthenes two hundred stadia one comes to a city of the same name as the river, but the same city is also called Olbia;¹⁷⁸ it is a great trading centre and was founded by Milesians. Now the whole country that lies above the said seaboard between the Borysthenes and the Ister consists, first, of the Desert of the Getae;¹⁷⁹ then the country of the Tyregetans;¹⁸⁰ and after it the country of the Iazygian Sarmatians and that of the people called the Basileians¹⁸¹ and that of the Urgi,¹⁸² who in general are nomads, though a few are interested also in farming; these people, it is said, dwell also along the Ister, often on both sides. In the interior dwell, first, those Bastarnians whose country borders on

that of the Tyregetans and Germans — they also being, one might say, of Germanic stock; and they are divided up into several tribes, for a part of them are called Atmoni and Sidoni, while those who took possession of Peuce, the island in the Ister, are called „Peucini,“ whereas the „Roxolani“ (the most northerly of them all) roam the plains between the Tanais and the Borysthenes.¹⁸³ In fact, the whole country towards the north from Germany as far as the Caspian Sea is, so far as we know it, a plain, but whether any people dwell beyond the Roxolani we do not know. Now the Roxolani, under the leadership of Tasius, carried on war even with the generals of Mithridates Eupator;¹⁸⁴ they came for the purpose of assisting Palacus,¹⁸⁵ the son of Scilurus, as his allies, and they had the reputation of being warlike; yet all barbarian races and light-armed peoples are weak when matched against a well-ordered and well-armed phalanx. At any rate, those people, about fifty thousand strong, could not hold out against the six thousand men arrayed with Diophantus, the general of Mithridates, and most of them were destroyed. They use helmets and corselets made of raw ox-hides, carry wicker shields, and have for weapons spears, bow, and sword; and most of the other barbarians are armed in this way. 307As for the Nomads, their tents, made of felt, are fastened on the wagons in which they spend their lives; and round about the tents are the herds which afford the milk, cheese, and meat on which they live; and they follow the grazing herds, from time to time moving to other places that have grass, living only in the marsh-meadows about Lake Maeotis in winter, but also in the plains in summer.

18 The whole of the country has severe winters p225as far as the regions by the sea that are between the Borysthenes and the mouth of Lake Maeotis; but of the regions themselves that are by the sea the most northerly are the mouth of the Maeotis and, still more northerly, the mouth of the Borysthenes, and the recess of the Gulf of Tamyraes,¹⁸⁶ or Carcinites, which is the isthmus of the Great Chersonesus.¹⁸⁷ The coldness of these regions, albeit the people live in plains, is evident, for they do not breed asses, an animal that is very sensitive to cold; and as for their cattle, some are born without horns, while the horns of others are filed off, for this part of the animal is sensitive to cold; and the horses are small, whereas the sheep are large; and bronze water-jars burst¹⁸⁸ and their contents freeze solid. But the severity of the frosts is most clearly evidenced by what takes place in the region of the mouth of Lake Maeotis: the waterway from Panticapaeum¹⁸⁹ across to Phanagoria¹⁹⁰ is traversed by wagons, so that it is both ice and roadway. And fish that become caught in the ice are obtained by digging¹⁹¹ with an implement called the „gangame,“¹⁹² and particularly the antacaei,¹⁹³ which are about the p227size of dolphins.¹⁹⁴ It is said of Neoptolemus, the general of Mithridates, that in the same strait he overcame

the barbarians in a naval engagement in summer and in a cavalry engagement in winter.¹⁹⁵ And it is further said that the vine in the Bosphorus region is buried during the winter, the people heaping quantities of earth upon it. And it is said that the heat too becomes severe, perhaps because the bodies of the people are unaccustomed to it, or perhaps because no winds blow on the plains at that time, or else because the air, by reason of its density, becomes superheated (like the effect of the parhelia¹⁹⁶ in the clouds). It appears that Ateas,¹⁹⁷ who waged war with Philip¹⁹⁸ the son of Amyntas, ruled over most of the barbarians in this part of the world.

19 After the island¹⁹⁹ that lies off the Borysthenes, and next towards the rising sun, one sails to the cape²⁰⁰ of the Race Course of Achilles, which, though a treeless place, is called Alsos²⁰¹ and is sacred to Achilles. Then comes the Race Course of Achilles, a peninsula²⁰² that lies flat on the sea; it is a ribbon-like stretch of land, as much as one thousand stadia ^{p229}in length, extending towards the east; its maximum breadth is only two stadia, and its minimum only four plethra,²⁰³ and it is only sixty stadia distant from the mainland that lies on either side of the neck. It is sandy,²⁰⁴ and water may be had by digging. 308The neck of the isthmus is near the centre of the peninsula and is about forty stadia wide. It terminates in a cape called Tamyrace,²⁰⁵ which has a mooring-place that faces the mainland. And after this cape comes the Carcinites Gulf. It is a very large gulf, reaching up towards the north as far as one thousand stadia; some say, however, that the distance to its recess is three times as much. The people there are called Taphrians. The gulf is also called Tamyrace, the same name as that of the cape.

ПИСМЕНИ ЗНАЦИ НА “ГОВОРЕЩАТА АЗБУКА НА ПРАБЪЛГАРИТЕ”

Замисълът заложен в логиката на генеративната езикова система на “говорещата азбука на прабългарите”, заедно с всеизвестните прабългарски рунически знаци достигнали до нас, по естествен път ни навеждат до подобни разсъждения и относно графичния вид на изобразяване на буквите-думи в прабългарската писменост. Не ще и дума, че още се намираме в един съвсем начален етап на проучване и възстановяване на древната писмена традиция присъща на предкнижовните общества на азите-прабългари, които са изпозвали писмеността предимно за управленчески и обредни цели в обширните си териториални държави. Завладявайки по пътя си гигантски градове-центрове или достигайки в съседство с тях, азите-прабългари влизат в съприкосновение с натрупания там огромен писмен фонд и за да почерпят от познанията записани в този фонд, навсякъде

приемат по-развитите писмени системи на големите градове-центрове. Синхронизирайки ги с езика ЪЗЪЕр на “говорещата азбука”, като ги допълват с необходимите липсващи графични знаци. Налагането на езика ЪЗЪЕр като държавен език в обширни територии, за общуване между хора отдалечени на големи разстояния, неминуемо води до изключително силно влияние на оригиналната писмена традиция на азите-прабългари дори и в райони с вече развита писменост.

Тъй както езикът ЪЗЪЕр е повлиял на големите днешни европейски езици /виж. “Прабългарският език в европейските езици” от Б. Иванов/, така също и съответстващата му оригинална графична писмена система е оставила трайно отражение в съвременните основни писмености. Ще направя опит да илюстрирам горното твърдение чрез импровизирано конструиране на графични знаци, логически съответстващи на буквите-думи от “говорещата азбука” и на думи от генеративния език ЪЗЪЕр.

Буквите-думи на “говорещата азбука” представляват атомарни звукови знаци обозначаващи конкретни генеративни обекти - части на лицето, на тялото, общи свойства и отношения и др., и заедно с това отделни специфични качества на всеки генеративен обект. Още от най-дълбока древност се появява необходимостта думите от речта да бъдат “запаметявани” и на външни носители, освен в масовата човешка памет. И тогава се появяват графичните писмени знаци, удобни за запис върху камък, глинена плоча, кожа, платно, дърво, папирус и др. носители на информация. Самата идея заложена в генеративния език ЪЗЪЕр където елементарните звуци-букви са значещи, предполага и прилагане на писменост от буквен тип, а не от сричков тип, т.е. на всеки звук-буква от “говорещата азбука” съответства един графичен символ - графема-буква. Следователно най-логично е графемата-буква да изобразява съответната звукова-буква от “говорещата азбука”, символизирайки генеративния обект свързан с нея. Например уста - О, нос - І, мъжко - Т, ръка /шепа/ - Ш, женско, гънка - С, ухо - У, крак, свивам - К, зъб - Д, очи - Ф и т.н.

Но първо искам да се спра на цифровите знаци, които са били крайно необходими в ежедневните дейности на обикновените хора още от най-ранните години на човешката цивилизация. Отброяването на брой дни, брой добитък, брой дивеч, брой стрели и пр. много често е предизвиквало потребност от тяхното запаметяване на външен носител. Няма никакво съмнение, че на първо време за отброяване са се използвали предим-

но пръстите на ръцете чрез присвиването им, известно на всички и до днес.

Предложеното на фиг.1 конструиране на графични символи /цифри/ за числата от едно до пет не се нуждае от обяснение. Естествено цифрата едно ще се изведе от Чъ - нос, две от Йо - очи, три от Тъ - мъжко, четири от Ръ - пръсти, много, пет от Шъ - ръка,шепа.

По интересен е методът за конструиране на цифрите от 6 до 10. /на фиг.2/. Предлагам подход за получаване на графичния им вид чрез наслагване един върху друг цифровите символи на събираемите съответно: $1+5=6$, $2+5=7$, $3+5=8$, $4+5=9$, $5+5=10$. Кое то съответства на реалното ръчно отброяване на числата от шест до десет - едната ръка с всички пръсти свити т.е. пет, към която се добавят свити пръсти от другата ръка.

Не трябва да забравяме, че при ръчното броене, числото десет представено от две шепи със свити пръсти "изглежда" като два симетрични, а не последователни образа. Нашите прабългарски деди не са разполагали с компютри, затова разчитам единствено на тяхното въображение при подобни графични операции.

Следвайки същия път на разсъждения ще се опитам да представя и една възможна картина на писмените знаци - букви /графема/, съответстващи на буквите-думи от "говорещата азбука на прабългарите" /фиг. 3/.

Абстрактният символ "малко кръгче" се свързва с главата на човека. Черта от кръгчето нагоре символизира вдигната ръка нагоре, което означава "голямо" - Бъ, а черта от кръгчето надолу означава "малко" - Аъ. /Впрочем и днес тези движения на ръката означават абсолютно същото/.

Хоризонтална черта отдолу означава "земя" - ГРъ, хоризонтална черта отгоре означава "покрив" - Ю.

И другите графични буквени знаци на фиг.3 също изобразяват символично значението на звуковите букви-думи от "говорещата азбука" : Нъ - уста, Гъ - дърво, растение, Ер - език, Тъ - мъжко, Къ - гънка, женско, Дъ - зъб, У - ухо, Чъ - нос, Л - връх и пр.

“Огън” - Зъ е представен посредством зигзагообразния знак наподобяващ пушек.

“Имам” - Мъ може да се означаи с триъгълник, асоцииращ “ограждане с ръце”.

“Няма” - А изобразява и днес използваното движение на отворените ръце, с което показваме, че наистина няма.

“Много” - Ръ /също и “пръсти” и “четири”/ логично намира символно представяне в четирите пръста на кръстачката. /До днес математическите действия “събиране” и “умножение” се изобразяват с “+” и “Х” навсякъде по света/.

“Тоз човек, Онзи човек, е” - Ъ е означено с вертикална черта.

За символен знак на И - хвърля, оставя - може да послужи “лък със стрела”, а знакът за О - месо, плът - напомня за нещо, което “расте без стебло, но за сметка на това има глава” и т.н.

В гореспоменатата писмена азбука, за четири от буквите /съответстващи на звуковите букви с фонетични стойности Е - вик, крясък; Я - смях; ТРъ - въртя, търкалям, стръмно, търкам; и МРъ - мърдам, мръщя се/ не предложих съответстващи графични знаци, защото до момента на отпечатване на книгата нямах уточнени. И тъй като вече имам готовност, ще представя тези четири буквени писмени знака в настоящата статия /виж. фиг 1/.

На звуковата буква Е - викам, според мен отговаря най-добре символът оприличаващ на гърло, врат, шия, със съответстващите задължителни за древността атрибути - един или няколко обръча.

За означаване на Я - смях, може да послужи изплезен език от уста / подобен на латинското Q/. Каквито следи се забелязват и в днешното ни Я.

Знакът за ТРъ - търкалям, колело - би могъл да напомня за използваните от дълбока древност, мелнични или гърнчарски колела, или дори за обикновено колесно колело с ос в центъра.

За графично изобразяване на МРъ - мърдам, мръщя се - подходящи са вълните на морето, езерото, водата - доста сходни с набръчканото смръщено лице. Междувпрочем, интернационалната дума “море” и днес звучи като МРъ ЙО - мърдаща вода.

Как са се разполагали прабългарските графични букви и текстове върху повърхността на носителя - камък, плоча, дърво, кожа, платно, папирус и пр. Според мен има указания, че текста е писан отгоре надолу, във вертикална посока. Тъй както е при бронзовата розета от Плиска - фиг.6. При руническите надписи върху розетата прави впечатление, че е приложен принципът на свързване между отделните съседни графични букви, характерен за днешните ръкописни шрифтове, и дори е възможно припокриване на две последователни букви ако позволява начертанието им. Всичко това се прави с цел по-оптимално използване на площта на носителите, които в ония времена са били доста дефицитни и с ограничена повърхност.

Искам да се спра малко по-подробно на бронзовата розета с рунически надписи от Плиска -фиг.6, датирана от историците в 9 век . Убеден съм, че буквените знаци върху розетата, които будят изумление с калиграфската си прецизност и имат напълно завършен графичен стил, несъмнено са от прабългарски произход. Предназначението на розетата според мен е било за избор на “късмети”, ролетка с късмети, или както днес е популярно “колело на късмета”. Днес при българите още е широко разпространена традицията д На фиг.5 предлагам опит за разчитане на “късметите”, записани на всеки от седемте лъча на розетата. Прабългарските думи, които не обяснявам, са вече известни и публикувани в книгата ми “Говореща азбука на прабългарите” / публикувана и в Интернет”/.

1. ОБъ - живот
2. ИЛъ - изобилие, богатство
3. УМъ - ум, разум
4. ГъМъ - здраве

ГъМъ - здраве, идва от Гъ - изправен, дърво, растение и Мъ - има, притежава. Днес имаме израза “здрав и прав”. Още се използва битово-църковното пожелание “за комка” сиреч “за здраве”. А в славянското лексикално съответствие “здорове” почти преводно е залегнало понятието “дърво”.

5. ТъКРъ - вървене, сполука, късмет

Тъ - прави, КРъ - крачи, върви, тръгва. За използвани днешни аналози на “вървене” съзвучни на ТъКРъ може да посочим новобългарския израз “тръгна

ми”.

6. РѢЩѢ - надежда, пожелание.

Тук РѢЩѢ вероятно изпълнява ролята на Черен Петър - носи само надежда.

7. КѢБѢ ЗѢЗѢ - хубост, а защо не и “много жени”

КѢБѢ - жена, хубав и ЗѢЗѢ - със, мн.число.

Опитът ми за импровизиране вида на графични знаци от прабългарската писменост, въз основа на идеята заложена в “говорещата азбука на прабългарите”, вероятно ще се стори на мнозина не достатъчно сериозен. Според мен по-важното в случая е да започне прилагането на системни подходи към все още неразгаданото наследство на дедите ни прабългари. Системният подход рано или късно ще ни доведе до заветната цел, да изпълним синовния си дълг като възстановим духовната връзка с нашите забележителни предци и възкресим от забвението на годините техните послания към потомците.

И вече никога да не допуснем многобройни чисто български думи да бъдат “прогонени” по речниците за чужди думи, където “познавачи” ги квалифицират в повечето случаи като “турски” и понеже подобни думи липсват в турския език им приписват измислени определения от рода на “турски през персийски” или пък “турски през арабски”.....

Осма научна конференция. гр. Варна, 22-23 ноември 2003 год.

ДЪРЖАВОТВОРНИЯТ ЕЗИК НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

Държавотворността на древнобългарския език, според мен произтича от неговата същност на генеративна мотивирана езикова система, която се превръща в решаващ фактор за историческата цивилизаторска роля на древните българи или прабългарите през Древността и Ранното Средновековие като първоорганизатори на големи териториални държави по цял свят, в които духовни и материални ценности се разпространяват сред най-широки кръгове от населението. Или първоизразният генеративен език на прабългарите в качество на общ държавен език е онова универсално средство за общуване на хора обитаващи обширни географски пространства, което прави възможно изграждане на жизнено важни за териториалната държавност институции

- централна власт с множество длъжности, общо законодателство, единна армия, общ календар, административно деление, охраняеми граници, огромен вътрешнотърговски пазар. И то в една епоха, когато технологията на неограничения словесен запис - книжовността още не е навлязла достатъчно сред населението от вътрешно континенталните райони на Евразия, където са съсредоточени значителни човешки ресурси. Накратко в това се състои предложението от мен теза, представена и аргументирана чрез прилагане на информационно-системен подход, в книжките "Говореща азбука на прабългарите", "Прабългарска съдбовност" и "Прабългарският език в европейските езици".

Тук няма да се спирам върху принципното описание на генеративния език на "говорещата азбука на азите-прабългари" ЪЗЪЕр, а ще изброя негови съществени характеристики.

На първо място трябва да се подчертае, че обемът на езика се състои от ограничено множество смислово генерирани лексеми, но напълно достатъчни за речево общуване между хората на битово ниво, както и за религиозно култови ритуали и за управление на държавата през ранната предкнижовна епоха. При изграждане на думите, словосъчетанията и изразите решаващо значение има смисловото начало, семантиката, представата, а служебните езикови компоненти са минимални на брой. Явно липсата на книжовни граматически образци и правила, предопределя съвсем ограничена диференцираност на морфологичните форми, както и прилагане на елементарни синтактични структури. Ето защо тук, в условия на словесно изразна полисемантичност, най-общият семантичен и контекстологичен анализ играе важна роля за определяне на смисловата еднозначност както на лексикално, така и на синтактично равнище. Защото полисемантичността е заложена още при дефиниране на символните значения на буквите от звуково-знаковата азбука, където буквите отразяват и отделни специфични свойства на генеративните си обекти при участие в семантичния градеж на думите.

Още в азбуката на първоизразния език се забелязва присъствие на една първична универсална жестово-знакова система, открояваща се и при графичните начертания на буквите от съответстващата писмена азбука. Фигурират жестове, запазени и днес в употреба навсякъде по света за - голям, малък, няма, има, искам, соча и др. Което навежда на мисълта, че кинемата съвсем не е била чужда при говорното общуване с този език и че паралелен съпровод от уточняващи жестове /най-вече с ръце/ вероятно е бил неразделна част при разгово-

рите. Същата универсална жестова система използваме най-вече при общуване с още не овладели напълно говорните умения малки деца. Всички споменати до тук особености на генеративния език показват, че нашите предци са говорили малко, но са влагали изключително наситено съдържание в думите. Високата стойност на словото като средство за комуникация се потвърждава от исторически сведения за множество пратеничества от онова време, пренасящи предимно словесни послания между кореспондиращите страни.

Звуково знаковите азбуки предлагат по-добра възможност за кодиране на абстрактни понятия отколкото картинно-образните йероглифни системи, а директната релация с говорното общуване означава по-лесен достъп на обикновените хора до грамотността и информацията, за разлика от йероглифните системи, които поради своето трудно изучаване и неикономичен запис са предназначени за много тесен кръг от посветени. Със сигурност може да се твърди, че звуково знаково азбучните езикови системи са присъщи на общества с по-висша степен на цивилизованост, където просветата и духовната култура стават масово достояние на хората, а не са привилегия само за отделна жреческа класа както в древен Египет например. В този смисъл, общият генеративен език в териториалните държави най-добре отразява равнопоставеността на населението, същият общоразбираем говор позволява да се провеждат всенародни събори за приемане съдбовни за държавата решения. И до днес познаването на държавния език, навсякъде по света е основен критерий за придобиване на чуждо гражданство.

Несъмнено общият държавен език оказва първостепенно обществено влияние в огромните териториални държави на азите-прабългари и съвсем логично цивилизацията създадена от тях може да бъде наречена “единноговорна”.

Многобройни документални извори доказват историческия принос на прабългарите за разпространение прогреса във всички области на материалната и духовна култура сред народите по света. За разлика от гигантските градове-метрополиси и техните колонии, възникнали предимно в крайбрежни райони на южните географски ширини, които считат съседните племена и народи за по-низша категория хора и се стремят да заграбят световните богатства единствено за себе си, в териториалните държави на азите-прабългари населението от всички краища притежава равнопоставен граждански статут. Борбата за надмощие между империите на градовете-метрополиси и териториалните държави се изразява в непрекъснати военни конфликти помежду им, които все

по-често се печелят от представителите на съвременната държавност. Териториалните държави са единствените свободни райони от римо-византийско подчинение в Европа през Ранното Средновековие и много племена/например славянски племена/ често пъти доброволно се присъединяват към тях за да избегнат участието си на второразрядно население предназначено да обслужва егоистичните интереси на световните господари от Рим и Константинопол.

“Предкнижовният етап” на езиково общуване, характерен за приложението на генеративния език ЪЗЪЕр е друга съществена особеност на прабългарската териториална държавност. През “предкнижовния етап” или “предкнижовната епоха” книгите не намират широко разпространение сред населението поради високата и недостъпна за обикновените хора цена, а служат предимно за религиозни и управленчески цели. За запис на словесна информация се използват ограничените повърхности на камък, глина, метал и пр. Откритите исторически паметници потвърждават употребата на азбучна писменост в ежедневието и обичайните стопански дейности на прабългарите.

Технологията на книгите предоставя на практика неограничена площ за запис на речева информация и разкрива необятни хоризонти пред езиковото общуване. Върху папируси, пергаменти, книги, вече могат да се съхраняват големи текстове за продължителен период, което отваря пътя за свободно словотворчество на отделния автор, дотогава ограниченият капацитет на човешката памет позволява запомняне само незначителни по обем и строго структурирани речеви данни. В действителност книгите за пръв път дават възможност за въвеждане на общи именни стандарти чрез именни списъци-регистри, ето защо думите от указатели към понятия /обяснители на понятия/ се превръщат в имена на понятия, а генеративният език от ограничен речеви код за общуване прераства в неограничена медия на словесната изразност - книжовността.

От друга страна книгите предоставят възможност за въвеждане на по-сложни граматични норми, писани граматики и писмени образци, в резултат езиковите изразни форми непрестанно се реформират и обогатяват, а некнижовният генеративен език много бързо отстъпва място пред книжовните езици в полето на литературата, законодателството, науката, религията. Но точно тогава започва да действа един друг фактор, който столетия наред, бих казал почти до наши дни, издига непреодолима бариера между говоримия език на населението и официалния книжовен език, а именно неравномерното навлизане на книжовността

сред различни слоеве от обществото. Най-напред книжовността се появява в южните страни, там където вирее растението папирус, суровина за изготвяне на папируската хартия. По-рано се налагат книгите в големите градове поради съсредоточените там обществени и културни институции. Заможните граждани, управляващите среди, висшите духовници, също имат привилегирован достъп до скъпите за времето си книги. За изключителен тласък в развитието на книжовността и на официалните книжовни езици допринасят универсалните световни религии, ориентирани изцяло към книжовно канонично вероизповедание. Световните универсални религии през Средновековието притежават необходимите ресурси за организиране на мащабна книгописна дейност и най-вече за постоянно възпроизвеждане и опазване на богатия книжовен фонд. За съжаление в контролираната от църквата литература верски фанатизъм и мракобесна цензура методично заличават ценна информация, изопачават исторически факти и причиняват непоправими загуби в историческата памет на поколенията, тъй като често пъти църковните книги са единствените достигнали до нас документални свидетелства за миналото. Разминаването между говоримия народен език и официалния книжовен език, характерно явление за почти всички народи, изчезва чак когато нови производствени печатни технологии поевтиняват значително цената на книгите и те стават общодостъпни за повечето жители. Тогава от естествените народни говори възникват днешните официални национални книжовни езикови системи, а изкуствено наложените “езици на мъдростта” - латински, гръцки, църковнославянски, отпадат от масова употреба в световен мащаб.

Неравномерното навлизане на книжовността е причина през Древността и Ранното Средновековие на историческата сцена да присъстват едновременно общества с развита книжовност напр. градовете империи, общества намиращи се в “предкнижовна епоха”, напр. териториалните държави на азите прабългари, както и общества без собствена книжовна практика, каквито са били например славянските племена. Взаимодействието между тези три вида формации обяснява логиката на много исторически събития през тъмните векове.

В статията “Корените остават -първа, втора и трата част”, с многобройни примери се опитам да покажа, че въпреки вековете развитие, генеративният език отбелязва трайно присъствие в лексикалния състав на днешните най-големи европейски езикови системи. Според мен, никога не трябва да подценяваме факта, че в началото е било словото, а не книгите, че десетки хилядолетия речта е била висшия инструмент за човешко общуване, докато повсеместната достъпност до

книгите датира едва от няколко века насам. Още в “предкнижовната епоха” благодарение на своя държавотворен език, прабългарите създават огромни териториални държави, предшественици на днешните съвременни национални държави. Само при защитени от силна армия държавни граници е възможно да съществува мащабно земеделие и животновъдство, т.е. въобще развито селско стопанство, представляващо икономическия стълб на териториалната държава, основен поминък на тогавашното българско население. Не случайно в Константинопол още преди 8 век се споменава за забележителна статуя на “българин, който оре с вол, като, че готов да прокара бразда по земята”, художествено възплащение на истинската неполитизирана представа за българите като прочут земеделски народ.

Многобройни са историческите сведения потвърждаващи близката езикова принадлежност на народите от различни предкнижовни териториални държави, дължаща се на общия за всички държавотворен генеративен език. И днес в най-големите европейски говори vulgar означава народ, народен, произхождащо от българин - свободен жител на България. Самото название България на прабългарски означава велика, огромна земя и напълно покрива понятието за държава.

Превърнал се в обединителен фактор за разбирателство между хората обитаващи обширна държавна територия през предкнижовната епоха, първоизразният генеративен език би могъл да се окаже неопценимо средство за комуникация при евентуални контакти с други разумни същества от Космоса, особено ако техният биологичен произход е аналогичен на човешкия. Тогава съвсем естествено би могло да се очаква и съвпадение на първознаковите ни системи за общуване, което значително ще улесни и космическото разбирателство.

Във века на кибер-информационното претранство речта остава висш орган за общуване, тъй като книгите и магнитните носители на данни, не са нищо друго освен безкрайни полета за запис на словото посредством различни кодиращи методи. Защото пълноценно човешко общуване е невъзможно чрез картинни-изображения, те само поясняват, илюстрират достигащата до човешкия ум словесна информация. А когато човек мисли, разсъждава, тогава човек пак говори същия език, но с вътрешния шепот на мисълта. Картинно-образното мислене присъщо и за животинския свят, не притежава необходимата степен на абстракция за обясняване на явленията, за формулиране на принципи, за търсене на истината, не съдържа изразни средства за понятия като вяра, справедливост, достойнство и пр. За сега единствено чрез словото висшият човешки интелект е в състояние

концентрирано ясно да изрази своя вечен стремеж към съвършенство, към всемирна хармония, да заяви своята вяра в бъдещето и да сподели своята мечта за свят на свободни хора и равноправни народи, за настъпване на нова, светла ера в човешките взаимоотношения, за една бленувана епоха без насилие и лъжа, която хората от тъмните векове нарекоха - vulgar era. гр. Бургас, 31.10.2003 г.

Девета научна конференция, гр. Варна 27-28 ноември 2004 год.

ОТ ИЗРЕЧЕНАТА МИСЪЛ ДО КНИЖОВНОТО СЛОВО

Дарен с анатомична способност за звуково разчленяване на гласа, хомосапиенс придобива несравним говорен апарат за речево общуване и за звуково-знаков израз на по-сложни понятия и представи, което придизвиква качествен скок в човешкия ум.

Езикът като система от знаци, при човека служи за изразяване на мисловна информация. Градивни елементи на мисълта са понятията, представляващи комплекс от взаимосвързани възприятия, вътрешно множество от състояния в съзнанието, образ в паметта на човека, поради което езиковите единици също са ориентирани към озбозначаване на понятия. В качеството си на средство за външно и вътрешно общуване, езикът служи не само за изход, но и за информационен вход на човешката мисъл. Ето защо, развитието на езиковите системи, нарастването на изразните им възможности, непрестанно обогатява мисълта с нови категории понятия, засилва мисловните процеси, води до повишаване на интелекта. Това обяснява, как единици просветени личности, са били в състояние да предизвикат неимоверен интелектуален ръст на цялото общество посредством внедряване на по-съвършени езикови модели. Епохи в човешката история биха могли да се дефинират не само според периодите в металургичния прогрес и според смяната на обществените формации, но също според етапите в езиковото развитие.

В най-общия случай, езикът като информационна категория не се свързва непосредствено само с речта, например съществуват алгоритмични и музикални езици, предметни и пиктограмни/рисуначни/ системи за общуване. Писмеността в най-общия случай представлява средство за графична визуализация, за графичен запис на езика върху повърхности от най-различен материал. Преди в тропическите географски райони през 4-3 хилядолетие пр.н.е. да се появи папирусната хартия с нейната неограничена писмена площ, езиков запис в съвсем ограничен обем се е извършвал предимно върху скали, глинени съдове, дърво,

метални предмети, текстил и други подходящи повърхности.

В най-ранните периоди на човечеството, речевите знаци несъмнено са били сред най-използваните сигнали, наред с жестово мимиковите сигнали и рисунките, а процесът на общуване реално представлявал едновременно комбинация от всички тях. Независимо дали речевият език остава на нивото на примитивните племенни говори, или като генеративен фонетичен език намира разпространение в обширни райони, изразните възможности на речевите езици преди появата на книжовността са силно ограничени поради липса на достатъчно голяма външна памет за запис на слово, което не позволява разширяване лексикалния състав на некнижовния речеви език, защото за съхранение на цялата словесна информация се разчита единствено на човешката памет, а тя съвсем не е безкрайна. По-сложни граматически словообразователни форми и синтактични структури, без книжовност въобще не могат да бъдат въвеждани, поради отсъствие на писани граматически правила или на обемни книжовни образци-модели. Тук още веднъж ще отбележа, че съвсем погрешно е да се поставя знак за равенство между писменост и книжовност. Писменост е имало много преди книжовността. Едва книжовната технология предоставя условия за неограничен писмен запис на езика, докато първите примитивни физически носители на писмеността са притежавали крайно оскъден капацитет и почти никаква практическа универсална преносимост. Поради силното лексикално ограничение, при некнижовните говорими езици преобладават обяснителните, сигнификационни форми за представяне на идейните понятия. Например орелът би могъл да се опише речево като “голяма птица, която сграбчва животни с нокти”, бурята би могла да се обясни като “голям дъжд със силен вятър” и т.н. Впрочем, генеративността на мотивирания фонетичен език също произтича от сигнификационна описателност още на най-ниско атомарно буквено-звуково ниво, където буквените фонемии са значещи и отразяват характерни свойства на генеративните символни обекти. Значенията на линейно групирани звукови буквени знаци изграждат семантично лексемите, които всъщност представляват сигнификационни указатели към мисловни понятия. Обяснителното словообразуване също намира място в днешните естествени езици, казваме контейнеровоз, ледоразбивач, природозащитник, доброволец.

Силно обяснителният характер прави некнижовния говорим език твърде тромав, неикономичен, и още повече намалява шансовете за широко писмено отразяване на речта, дори при наличие на съответстваща графична азбука как-

то при генеративния език. Това обяснява защо в най-ранните епохи, хората са предпочитали графично да изразяват идеите си чрез рисунки-пиктограми, съставляващи графичен език, който не съдържа /или почти не съдържа/ говорни знаци. Освен чисто зрителното си възприемане, подобно на днешните комикси, пиктограмите-рисунки са инициирали говорен изказ-коментар на изобразеното събитие или съобщение, т.е. паралелна речева компилация, в която може да се потърси косвена връзка на пиктограмата с речта, за да се убедим още веднъж, че информационният процес предполага едновременно действие на всевъзможни изразни системи, за постигне крайната цел - най-пълно, най-точно предаване на мисловна информация. Ето защо, в най-дълбока древност, разговорите на предците ни задължително са били придружавани от многобройни спомагателни жестове и от други допълнителни параезикови знаци. Кратките писмени записи на некнижовна реч, почти винаги са били съпровождани от рисунки, а смесеният запис на реч и пиктограма се оказва най-подходящ за оптимално използване ограничения писмен ресурс в епохите преди книжовността. В некнижовна среда, единствено речевият език /и още повече генеративният фонетичен език/ е бил в състояние да определи основно множество от по-сложни и по-абстрактни понятия като дълг, достойнство, добродетел, справедливост, доверие и пр., така, първостепенното езиково значение на речта остава неоспоримо още от самото начало на цивилизацията.

От същността на езиковите системи като изразители на мисловна информация произтича тяхната основна функция - да отразяват идейния замисъл максимално точно, еднозначно, достатъчно пълно, чрез смисловите значения на своите езикови единици. В реалността много често се получава разминаване между езиковия израз и заложената в него действителна мисловна информация, което води до неразбиране, двузначност, неяснота при общуване. Основни единици на речевия език са думите /лексемите/, а при пиктограмните /рисункови/ езици, за структурни елементи се открояват отделни стилизирани фигури и условни пиктограми, които в терминологията на информатиката могат да се нарекат графични думи. Смисловият характер на езиковите единици допуска в някои случаи семантична многозначност и тогава точното значение на структурния елемент /думата/ в езиковия израз се определя контекстуално. Например думата “земя” може да означава обработваема земя /нива, парцел/, поставя на земята /на пода/, чужда земя /чужбина/, земя в морето /суша/, родна земя /родина/, глинеста земя /пръст, почва/, слизам на земята /осъзнавам се/, земята се върти /планетата Земя/ и т.н. Фундаменталният принцип за контекстуална определя-

емост на езиковите единици, показва дейното участие на паметта, представата, въображението, в процеса на езиково общуване. Друга постоянно срещана особеност е стремежът за съкращаване на често употребявани думи, или на думи еднозначно следващи от контекстуалната логика, с цел пестене на време при речта и на писмени ресурси при запис.

Всичко казано дотук подсказва, че преди поява на книжовната технология, на битово ниво хората са общували предимно говорно, а при по-значими обществени прояви, изискващи по-сложно информационно отразяване на събития, намерения, управленчески решения, култови вярвания и пр., са използвали смесен “речеви и графичен” език. Този смесен език, според мен, е представлявал говор, комбиниран с визуални обръщения към рисунки/пиктограми/, за да се предаде мисловната информация максимално точно. По същата логика, писменият вид на смесения “речеви и графичен” език ще представлява запис на реч посредством фонетични графични знаци, с вмъкнати в текста или намиращи се непосредствено до него, стилизирани и често пъти условни рисунки /пиктограми/. Записите на некнижовен език винаги са били кратки, не само поради минималната площ на физическия носител, но и поради ограничените изразни възможности.

Папируската хартия, с която стартира епохата на книжовността, в началото съвсем не е била достъпна за обикновеното население, с нея са разполагали само представители от най-висшите управляващи и духовнически среди. Народният говорим език остава далеч от книжовната технология чак до изобретяване на печатарската преса през 1445 год. от Йохан Гутенберг (1406 - 1468 год.). Първи в книжовността навлизат елитарните езикови системи, които през 4-3 хилядолетие пр.н.е. са били от смесен “речеви и графичен” тип. Книжовната технология включва следните основни принципни особености:

1. Наличие на достатъчно физическа памет/хартия, пергамент, магнитен носител и др./ за неограничен езиков запис.
2. Създаване именни регистри с фонетични или графични наименования на понятията, с което основните некнижовни езикови единици - думите и пиктограмите, от указатели и обяснители на понятия вече се превръщат в имена на понятия. Многократно нараства елементният състав и изразната способност на езика. Отделни личности вече могат да внедряват в употреба сътворени от тях

нови фонетични или графични думи. Разбира се, всичко това следва от технологичната възможност за неограничен запис и оттам за неограничено размножаване и разпространяване на големи по обем езикови записи.

3. Въвеждане граматически норми за словообразуване и за граматичен строеж на езика, с което също се повишава многократно неговия обем и изразност. Именните регистри и писаните граматика в древността много често са заменяни от книжовни образци, в ролята на езиков модел при масово разпространение на книжовния език. Подобни книжовни образци-моделни през 9 век са били първите църковнославянски книги написани от Кирил и Методий и техните ученици.

4. Особено важна характеристика на книжовността са необходимите условия за създаване, съхранение и възпроизводство на книжовния фонд. Дори днешните магнитни и оптични носители на информация не са вечни. А в миналото, изключително бавното ръчно изписване на книгите и необходимостта от често преписване на остарял книжовен фонд, налагало поддръжка на огромен писарски апарат. Подобна мащабна организация, изискваща значителни за времето кадрови и финансови ресурси е била по силите единствено на централната духовно-религиозна власт. Ето защо, официални книжовни езици стават религиозните езици, а религиите установяват пълен информационен монопол върху обществото чак до последните няколко века.

Първите книжовни езикови системи от 4-3 хилядолетие пр.н.е. са елитарни, дори често наричани свещени и са от смесен “речеви и графичен” тип. При тях графичните думи вече като имена на понятия, получават напълно абстрактни схематизирани начертания, така наречените идеограми. Въпреки, че обозначават конкретни понятия, графичните думи не притежават еднозначна фонетична стойност, техният изговор дълго време запазва характера си на компилативен речеви изказ-коментар, както при пиктограмите. Речевите елементи на първите книжовни идеограмни езици - звуковите думи съпровождат идеограмите, продължават да служат за изразяване на все по-сложни граматически форми, а при запис техните фонемографични знаци участват наред с идеографичните. Така с развитието на книжовния процес, двете страни на идеограмните езици - речева и графична, продължават взаимно да се допълват в неразривно хармонично единство. Там където папируската хартия е била по-достъпна, за писменост на идеограмните езици са използвали йероглифното писмо, а в по-север-

ните райони, алтернативна технология на запис върху глинени плочки налага за официална писменост клинописа още през 4 хилядолетие пр.н.е в Шумер. Клинописът и възникналите през 3-2 хилядолетие пр.н.е. скорописни варианти на линейните йероглифи, йерартично и демотично писмо, несъмнено отразяват сближаване между графичната и фонетична страни на книжовния език. Все повече идеограмата придобива еднозначно фонетично съдържание, подобно на звукова дума. Стига се дотам, че към графичната дума започват да се добавят служебни афикси с граматически значения, нещо подобно на разпространеното цифрово изписване на дати с окончание, напр. 22-ри септември, 19-ти век. И все пак, силното графично влияние върху езика се запазва до ден днешен, най-много в съвременната йероглифна книжовност и по-малко във възникналите още през 2-1 хилядолетие пр.н.е. сричкови/силабически/ и консонантни книжовни традиции, при които явно има следи от доминиране на графично-именният регистър на думите.

Масовият некнижовен говорим език на населението, изцяло фонетичен, също търпи постоянно развитие под въздействие на официалния книжовен език, но винаги трябва да се отчита неговото самостоятелно решаващо значение в общолингвистичния процес. Обикновеният говорим език, включително генеративният език, започва постепенно да се отдалечава от първоначалния си вид, взаимствайки от богатата лексика и от граматиката на елитарния книжовен език. Историята показва, че кратки фрази на говорим народен език се записват предимно с по-престижните писмени знаци на официалната книжовност, притежаваща често пъти вариант за опростено писмо. Дългите слова винаги са запазен монопол на книжовния език. Говоримият и книжовният език остават докрай различни въпреки непрестанната конвергенция /сближаване/ помежду им и едва, след като полиграфията през последните няколко века прави книгите достъпни за по-голяма част от хората, от говоримата реч възникват днешните национални книжовни езикови системи, запазващи в повечето случаи осъвременен вариант на заварената писменост от елитарната книжовност. Въпреки хилядолетното господство на елитарните книжовни езици, народната реч съхранява свои основни характерни особености. Най-красноречив пример представлява съвременният български език, успял да съхрани аналитичността, членуването, глаголните форми и много други свои особености, диаметрално противоположни на съответните църковнославянски граматически конструкции.

На атомарно буквенозвуково ниво генеративният език също наподобява въ-

трешна идеограмна образност, но принципно различна - тук символните обекти и техните признаци, които са съпоставени на буквените звукови знаци, са строго фиксирани и съвсем ограничени на брой /досега са известни 30 значещи буквени фонemi/. Ето защо, генеративният език не е от смесен “звуков и графичен”, а от чисто звуков вид, при него понятията се идентифицират само чрез звукови единици. Указателно-описателният, смислово инициализиращ понятията лексикален градеж, позволява изразяване на по-абстрактни ценностни идейни категории, което превръща генеративния език в универсално средство за речево общуване в обширни географски територии. Именно постигнатите чрез генеративния език разбираемост и етичност в обществото, обединяват разнородни групи население в големи териториални държави през предкнижовната епоха.

Появата на книжовната технология може да се сравни с интелектуален взрив, който ускорява с космическа скорост развитието на цивилизацията. В книгите са натрупани научните знания, там са отразени всички страни на общественото битие и на общественото съзнание, в пълното им многообразие. Чрез богатите изразни възможности на книжовното слово, човек е в състояние да сподели най-вдъхновените мисли и идеи, които го вълнуват. В миналото, единствена пречка пред книжовно-информационния прогрес се оказва високата търговска цена на книгите, което ги прави недостъпни за мнозинството от хората. Хилядолетия изминават, преди книгата да достигне до всеки обикновен човек. Неравномерното разпространение на книжовността през древността и ранното Средновековие, предимно в посока от топлия юг към по-студения север, води до едновременно съществуване на три вида общества, книжовни - предимно в южните имперски градове, предкнижовни - в териториалните държави и некнижовни - в племенните формации. Напълно естествената първоначална посока на книжовно разпространение от по-топлите географски ширини на папируса и на гигантските градове към райони с по-студен климат, най-добре се илюстрира от проблема с вокализацията при писмеността. В зората на книжовността вокализираното писмо е било значително подтискано от силно идеографско влияние на смесения “речеви и графичен” елитарен език, който налага сричкови и консонантни форми на запис. Архаичното гръцко писмо, с доказан финикийски произход, също притежава консонантни черти, докато согадийското писмо от района на Самарканд и Бухара в Средна Азия /датиращо от началото на новата ера/, единствено от останалите ирански /персийско-арамейски/ писмености, напълно обозначава гласните звуци. Това може да се обясни с факта, че в по-

студените географски ширини, генеративният език, притежаващ изцяло вокализирана писменост, се запазва до по-късни векове и при книжовния преход оказва благотворно въздействие върху съвременните буквено-звукови писмени азбуки, каквито са латиницата и кирилицата.

Изконни пазители на държавотворния генеративен език, прабългарите завещават на бъдещите потомци първоизразната реч и писменост, изцяло въплътени в днешния български език. А според Петър Дънов /Беинса Дуно/ “Българският език е най-точният език, на който могат да се предадът окултните закони и словото на Бога...”.

Информационните достижения винаги предвождат духовния и материалния напредък, защото те осъществяват пряк достъп до мисълта, до висшия човешки интелектуален център. Сегашното динамично технологично развитие също се дължи на върховете постижения в информатиката, където лингвистиката заема своето достойно място. Продължавайки пътя на книжовността, съвременните компютърни мултимедийни приложения са днешните мощни информационни двигатели на безспирния човешки възход. гр. Бургас, 31.10.2004 год.

С ВЯРАТА НА МЪДРОСТТА

Доклад пред 11-та научна конференция, гр. Варна 25-26 ноември 2006 год.

Арабският писател от 10 век Ал Масуди пише за българите, че “повечето от племената им са поклонници на огъня”, което за арабите през онази епоха означава, че българите са последователи на персийския Зороастризм, т.е. почитатели на култа към Ахура Мазда - Царстващата Мъдрост. Във всебългарския летописен сборник “Джагфар Тарихи” /”История на Джагфар”/, съставен от Бахши Иман през 1680 год., се говори за “персийско високомерие” на кановете от първата Сакланска /Скитска/ династия управлявала Волжка България от 865 год. Византийски хронисти описват преселение през 830 год. от България в околностите на Солун на 30 хиляди перси-хуррамита от поречието на река Вардар, наречени така или по името на персийското божество Ахура Мазда или поради известните тангристски храмове под открито небе “карамати”, сходни по устроеност и по обредност на зороастрийските светилища. И други средновековни хроники също поставят “персийски” етикети на българите, което разбира се, никак не е случайно. Както не е случайно, че учените откриват прилика между градежа и архитектурните решения в

столицата на дунавскобългарските канове Плиска и персийските строежи. В необятния евроазиатски континентален скитски ареал /скити, саки, масагети, сармати/, простиращ се от Скандинавия до Индия, езиковите, общественостранстваните, културно-религиозните исторически процеси са проникнати от общи зависимости и от общи влияния още в най-дълбока древност. Първите големи териториални държави възникват много преди появата на книжовната технология, когато по-съвършен, универсален генеративен език, породен от “говореща азбука”, създава условия за разбирателство сред разноезично население в обширни географски райони. Генеративният език притежава собствена универсална писменост, позволяваща запис на слово върху ограничени повърхности от камък, метал, глина, дърво. По-богатите изразни възможности на генеративния език в сравнение с многобройните примитивни местни и племенни говори, както и въведените от него абстрактни нравствени понятия, укрепват и развиват обществените отношения повече от всякога преди това, а превъзходството на некнижовните териториални държави печели многобройни победи над племената, над градовете-държави и дори над империите на титаничните градове-метрополиси. Нова, по-висша духовна идентичност заменя старите местни и племенни зависимости. Териториалната държавност се разпространява по света, за да достигне до съвременните национални държави в епохата на масово достъпна книжовност. Още в далечни времена възторгът от непобедимата сила, с която моралните ценности зареждат обществото, прераства в култ към нравствени категории. Божества олицетворяващи верността, приятелството, справедливостта, доблестта и пр. заменят старите езически богове. За върховен Бог е обявена “Царстващата Мъдрост”, Любовта е Бог, а “Истината е най-доброто благо”. Така възникват некнижовни религии от “нравствен” тип, сродни на персийския Зороастризм, където молитвите и химните биват запамятавани и предавани от “уста на уста” между жреците. Изумителна прилика на достигнали до нас думи от свещения авестийски език на Зороастрийската вяра и генерирани лексеми от “Говорещата азбука” на българите, потвърждава глобалния характер на цивилизационните процеси в необятния скитски евро-азиатски ареал.

Всеизвестен факт е, че забележителното шумерско наследство от 4 хилядолетие пр.н.е. стои в основата на Асиро-Вавилонската и Хетската култури, които по-късно оказват силно влияние върху Персийската и Гръко-Римската духовни традиции. Интелектуално издигнат народ, появил се неизвестно откъде, шумерите се заселват в Месопотамия в обкръжение на примитивни семитски племена и предизвикват мощен духовен протуберанс, който променя света

и отеква през вековете до наши дни. Своята прародина шумерите наричат “планинска земя”, а в езика им думата за “държава” съвпада със словосъчетанието “планинска земя”. На езика на “Говорещата азбука” понатието за териториална държава се изразява с думата **БЪЛЪ ГРЪ** - велика/огромна/ земя - т.е. България. Но **БЪЛЪ** освен велик, огромен, означава и планина, балкан. Следователно, според генеративния език на българите “държава” също се пише и изговаря като “планинска земя”.

До самия край на Асиро-Вавилонските царства през средата на първото хилядолетие пр.н.е. там са употребявани два държавни езика - шумерски и акадски /семитски/. Шумерският е език на жреците при богослужение, на него задължително са превеждани химните, молитвите, не само защото почти всички месопотамски богове водят началото си от шумерската теогония, но и защото се е търсила по-голяма универсална речева разбираемост сред разноезично население в огромните държави. Докато за дипломатически цели управниците използват елитарен акадски език от смесен “фонетично графичен” тип /присъщ за най-древните елитарни езикови системи/, както се вижда от неговите образни /идеографски/ и сричкови /силабически/ характеристики, добре изразени в клинописите.

Върховен бог на Месопотамия в шумеро-акадската митология е Мардук, “бог на боговете”, “най-великия между боговете”, “властелин на боговете”, “спасител на боговете”, “съдия на боговете”. Обявен от жреците за главен бог и покровител на “небесния Вавилон” - “пъпа на света”, Мардук се превръща в събирателен бог на много народи поради централното място на титаничния Вавилон в древния свят. Официално са провъзгласени 50 негови имена, някои от които са Адду, Бел, Асарлухи, Туту, Зику, Зиси, Сухгурим, Захгурим, Гугал, Сирсир, Мумму /разум, мъдрост - име давано често на Мардук/, Лугал-дуку. За отличителни символи на Мардук в епоса и в иконографията служат дракон, копие, брадва, мотика, лопата. Статуята на Мардук от чисто злато, в главния храм на неговия култ Есагил /**ЗЪКЪ** - светлина поражда - /, изобразява грифон, чудовище с глава на орел и тяло на лъв. Светилище на Мардук е разположено на върха на прочутата Вавилонска кула. Доминиращ над останалите богове, Мардук приема техните черти и през нововавилонския период достига качество на универсален всебог на народите, абсолютен бог, заплащение на всички богове, включително и на най-великия от четиримата шумерски богове-първосъздатели Енлил, “господар на всички земи”, аналог на Тангра - **ТЪНЪ ГРЪ** - господар земя - господар на земята, име съзвучно на шумерското название за бог - Дингир.

Краят на Асиро-Вавилонските царства и възходът на Мидийско-Персийската държава бележат победата на “нравствените” богове /”нравствени ахури”/ над господстващите дотогава месопотамски божества, възглавявани от Мардук. Новият хегемон на божествения престол вече е Царстващата Мъдрост Ахура Мазда /**АЙЧЪРЪ УМЪЗЪЗЪ** - най-висш цар мъдрост/, върховен бог, висш бог на доброто, светлината и истината, създател на света, творец на живота и на човека като венец на сътворението. Няма съмнение, че Ахура Мазда наследява всички божествени достойнства на своя първообраз Мардук - “най-мъдър от мъдрите”, а знаменитите шумерски седем мъдреци “предначертаващи съдбата”, преминават в седемте безсмъртни свети Амеша Спента /1+6 заедно с Ахура Мазда; Амеша отговаря на ведическото Амрта - безсмъртен - **А МРЪА** - без смърт/ на Зороастрийската вяра, които по-късно ще открием в християнските Свети Седмочисленици от Православието и в седемте християнски стълба на Премъдростта. Появяват се религиозни форми характерни за монотеизма и неговия всевишен Господ, единен господар и повелител или “куриос” /Ахура?/ на древногръцки, както титулували царете в царствата на Селевкидите и Птоломеите, цезарите в Римската Империя, а по-късно за “куриос” е обявен самия Иисус Христос /при превода на Стария завет на гръцки език еврейската дума за Господ Адонай е преведена с Куриос/.

И все пак остава богатият епос, многобройните легенди за подвизите на шумерските богове-герои, намерили трайно място в съзнанието на обикновените хора в необятните евро-азиатски скитски пространства. Докато властниците по-върховете на държавите изповядат официалния култ към Царстващата Мъдрост Ахура Мазда и неговите абстрактни нравствени категории, то голяма част от населението, особено в отдалечените степни райони, продължава да почита божествата от стария шумерски пантеон, начело с Дингир, т.е. Тангра - **ТЪНЪ ГРЪ** - господар на Земята. В това няма нищо необичайно, защото историческата теогония позволява едновременно съжителство на стари и нови богове, като най-често небесната власт принадлежи на новите божества, а старите изпълняват подчинена роля. Подобен религиозен модел се наблюдава в българските не книжовни езически държави, където народната тангристка обредност не противоречи на основни религиозни норми присъщи на господстващата зороастрийска идеология. Значително съвпадение има в устройството на храмовете “карамати” под открито небе, в ритуалите посветени на огъня, водата, слънцето, звездите, при стимулиращите напитки - хаома и бал /тангристко пиво/, при жертвоприношенията, при практиките на очищение, както и при някои знакови символи - тревата /по-късно сноп пръчки/, свещеното

число 3, ритуалното вързване с ленти/повезки, шнурове, ремъци/и др. Историята потвърждава най-красноречиво, че ранносредновековните български “държави на духа” са управлявани по законите на честта и справедливостта. Целият свят се е прекланял пред могъществото на “../българите/...народът, който е имал всичко, което е пожелал...”, според оценката на хрониста Енодий от 5 век. Византийският военоначалник т.нар. “Готски топарх” в 1003 год. заявява “.....че поради справедливостта и законността, която българите най-много почитали, народите се присъединявали доброволно към тях....”. Категоричен зороастрийски символ на обединяващата нравствена сила е снопът пръчки в притчата за завета на кан Кубрат (593 - 653 год.) към петте му сина. В апокрифа “Слово на Кирил Философ как покръсти българите” грачеща врана /заменена в някои преписи с ортодоксален гълъб/ хвърля в скута на светеца 32 букви под формата на сноп смокинови пръчки, двойно привързани с червено. При сключване на 30-годишен мирен договор между България и Византия, освен християнски ритуали, кан Омуртаг (814 - 831 год.) и византийският император Лъв V (813 - 820 год.) изпълняват езически свещенодействия с определено зороастрийски внушения, възлияние с вода, разпръскване на трева, хващане на тройно сплетени ремъци. Най-емблематичен зороастрийски паметник остава бронзовата розета от Плиска (9 век), на чиито седем лъча, с графични букви от “Говорещата азбука” са изписани “благите творения” на седемте безсмъртни свети Амеша Спента, между които и Ахура Мазда (1+6), начин на представяне на висшите зороастрийски божества, известен още от химните на Гатите, най-старата част от религиозния сборник Авеста. Наличието на Тангриски култ в българските езически държави намира значително по-широко отражение в историографията. Някои днешни български народни обичаи, например кукерските танци, удивително съвпадат с описаните в “Джагфар Тарихи” тангриски обреди.

Сега вече сме в състояние да разберем, защо всички открити преписи на “Именника на българските канове” нареждат българските владетели сред списъка на Асиро-Вавилонските царе и започват с библейския вавилонски цар Навуходоносор. Защото съществува директна връзка на културата, езика и религията на българската държавност в Скития с най-древната цивилизация на Месопотамия. Защото в огромния евроазиатски континентален скитски мегаареал народите са говорили един и същ език на духовно общение. Добрият алп на светлината Мардукан-Гарван (с друго име Сабан – **ЗЪБЪ** - светлина) от тангриската митология, подобно на своя едноименен аналог - месопотамския върховен бог Мардук, също побеждава старите космически сили на хаоса и на

мрака предвождани от алпа на тъмнината Тама Тархан, чието име поразително съвпада с името на месопотамската прабогиня Тиамат, сразена в жестока битка от покровителя на Вавилон бог Мардук. Както Мардук, така и тангристият Мардукан-Гарван не принадлежат към първото поколение на първичните богове в своите пантеони, но това не им пречи да са творци на света, създатели на небето и земята. Епосът винаги свързва месопотамския Мардук със светлината, наричат го “светлия бог на небето”, “момчето-слънце”. “Светли дни” се казвали празничните новогодишни дни по време на пролетното равноденствие през март, посветени на бог Мардук. Новогодишният тангристички обичай на 20 срещу 21 март чествал подвига на Мардукан-Гарван, митическия гарван, който с цената на живота си разбил стената на дивовещите и слънцето отново огряло Земята, а човечеството било спасено от ледената пустош на мрака. За своя героичен подвиг той бил удостоен от Тангра с безсмъртие. Според “Говорещата азбука” името Мардук както и Мардукан може да означава **АМРЪА ДЪОКЪ** - безсмъртна птица, но и **МРЪАО ДЪОКЪ** - мърша птица, т.е. мършоядна птица, каквато е враната, гарванът в северните страни. Тук се наблюдава натрупване на двузначна символика чрез близки по звучение думи, задължително изискване при общественозначими наименования в епохата на генеративната реч. В Зороастризма месецът на пролетното годишно прераждане на природата, март, се свързва с първите простосмъртни мъж и жена, от които тръгва човешкият род. Авестийските им имена са Мартъа и Мартъананг, а “Говорещата азбука” ги разчита като **МРЪ ТЪТЪ** - жив татко - или “бащата на живота” и **МРЪ НЪНЪКЪ** - жива нанка /майка; вж. Н. Геров “Речник на българския език”/ - или “майка на живота”, символи на мъжкото и женското начало на новия живот, които до ден днешен българите почитаме чрез типично зороастрийско ритуално вързване на усукани червени и бели конци - мартеници. Според мен, съвременното международно име на месец март също пази далечния спомен за месопотамския всебог на народите Мардук. В старобългарския народен календар месец март са наричали “сух” /на белоруски “сакавік”/, което може да се отнесе към лексемата **ЗЪКЪ** - светлина пораждам - достигнала до нас в думите съкне /светва/, съкане /светване, блескане; вж. Н.Геров/, напomniaщо светлината и топлината на мартенската пролет. Сак и Сок са двамата сина на Гарвана в мита за тангристият Мардукан /най-вероятно символизиращи топенето на ледовете - **ЗЪКЪ** - топлина пораждам - и **ШЪЙОКЪ** - вода пораждам -/, а Сухгурим и Захгурим са две от обявените имена на вавилонския бог Мардук. Славянското име на месец март “брезен”, идващо от “брезжитъ” /свети, блещука/, още веднъж потвърждава древния етимологичен произход на името “март” от “светлите дни” на Мардук

и от новогодишните чествания на алпа на светлината Мардукан-Гарван. Както може да се предполага, мартенските езически новогодишни обичаи посветени на светлината и топлината и на събуждащия се сред топящите зимни ледове живот, са били толкова здраво вкоренени в народното съзнание, че векове след покръстването българите празнували Суха Коледа /**КЪ АЙЛЪТЪ** - поражда година - Нова година/, т.нар. Малка Коледа, един ден преди официалната Християнска Коледа /вж. Найден Геров/.

За тъждество на скитския Мардукан-Гарван с царя на боговете, месопотамския Мардук, недвусмислено говори и “царският кръст” широко популярен в скитския свят под името “знак на гарвана” по сведения на “Джагфар Тарихи” /вж. фиг. 1, фиг 2 - рисунка върху камък от Плиска, фиг. 3 - кръст на франките от времето на Меровингите (5 - 8 век); с точки е предадено цифровото значение на буквите **ЧЪ** - 1 - едно и **РЪ** - + - четири, т.е. $1+4=5$ /. Вероятно кръстовият знак има отношение към числото 4, свързано с митологичните представи за Мардук като огнедишащо божество с четири очи и четири уши, за негов ден от седмицата се счита четвъртък. Известно е, че алпът на светлината Мардукан-Гарван приема образа на змиевиден дракон /вж. фиг. 2/. Чудовище дракон с дълга змийска глава е един от най-често срещаните символи на Мардук. Всички паралели на идентичност между месопотамския бог Мардук и алпа на светлината Мардукан-Гарван от Тангриската митология едва ли оставят някакво съмнение, че и двете божества са продукт на единосъщностна духовно-религиозна традиция, чиито най-ранни проявления са установени в шумерската цивилизация. Светлината винаги е синоним на истината и съвсем естествено Зороастризмът, който се явява продължение на същия неимоверно дълбок духовен корен, включва в религиозните химни на сборника Авеста образа на митичната всепобеждаваща птица Варагн, в която учените съвсем закономерно разпознават врана-гарван - птица на мъдростта и на победата. Може би, именно зороастрийската птица на победата Варагн с черти на грифон виждаме изобразена върху златната кана от Наги Сент Миклош (9 век), до нея стои жрец, който и поднася купа с божествения еликсир хаома /вж. фиг. 4/.

Името на прославения български езически владетел кан Омуртаг (814 - 831 год.) в старите извори се споменава като Муртагон /Мортагон, Муртаго и пр./ и напълно съответства на Мардукан-Гарван, името на добрия алп на светлината, централно божество в Тангриската митология. Съществуват редица потвърждения за обичай в миналото, да се кръщават внуци на името на прочут прадядо, например цар Борис II (970 - 971 год.) и киевският княз

Светослав-Борис носят името на праядо си, покръстителя княз Борис I (852 - 889 год.). Константин Философ-Баксан-Зарко-**БЪЗЪ АЙНЪ** също е кръстен на неколkokратно споменавания в пространното му житие негов праядо, който според “Джагфар Тарихи” е българският кан Сабин (764 - 765 год.) /**ЗЪБЪ АЙНЪ** - светлина небесна - заря/ от охридския кавхански род Кюнгат-Билиг. Така княз Владимир Хръсате Крекугл-Гарван /вж. Мавро Орбини, “Царство на славяните” 1601 год./ получава името на праядо си кан Омуртаг-Муртагон-Мардукан-Гарван, защото според речника на Найдeн Геров, “кръкавец” някога означавало гарван на български език. Многобройни средновековни паметници напомнят за някогашната почит към безсмъртната птица Гарван по цялата назована в апокрифите “земя Карвунска”, т.е. “земя на Гарвана”. Фиг. 5 изобразява български езически жрец в поза за молитва, държащ култова врана, а фиг. 6 представлява фрагмент от българска старопечатна графика от 1512 год.

През 9 век Християнството вече е навлязло дълбоко сред управляващите кръгове и сред голяма част от населението, а старите езически представи неудържимо отстъпват място на християнския канон. Въоръжени с религиозна книжнина и с имперска подкрепа мисионерите на църквата срещат огромната съпротива на онези, които не желаят да се откажат от хилядолетната си вяра, от боговете, от приказните митове, от обредите и от свещените знаци на предците си. Векове са били необходими, за да бъде окончателно заличена езическата вяра от народната памет. В Дунавска България грандиозният религиозен сблъсък през 9-10 век. води до тежки политически сътресения в държавата. Като се почне от акта на административно покръстване с извършените “огромни насилия”, според летописите, и се стигне до своеобразния последен реванш на езическите сили, начело с първородния Борисов син княз Владимир Хръсате (889 - 893), когото “българите наричат Крекугл”, т.е. Гарван. Неуспешно завършва опитът на героичния български княз Владимир Хръсате да провъзгласи нова държавна религия в скитския свят, култ съчетаващ основни черти на християнството и на зороастрийско-тангристката вяра, култ, който да обедини отново, разпадащата се под ударите на световните универсални книжовни религии, българска държавност в Скития /повече за “Християнството на Гарвана” вж. в “Безсмъртна птица на вярата”/. Свидетелства за бурните съдбовни времена при управлението на Владимир Хръсате са намерените оловни печати на висши български духовници, върху които съжителства езическа и християнска символика. Един такъв печат виждаме на фиг. 7 и фиг. 8 - тук са изобразени основни християнски и зороастрийско-тангристски знаци - кръст, сакралният знак IYI, птицата Мардукан-Гарван и според мен, клони и цветове от растението служещо за

приготовление на свещената напитка хаома /предп. хвойна?; ефедра?/. Смайващ пример на подобна “смесена” християнско-езическа символика откриваме в миниатюра от Светославовия сборник от началото на 10 век, където върху кубетата на величествен християнски храм, вместо християнски кръстове, се извисяват знакът на Гарвана и знакът на Царстващата Мъдрост Ахура Мазда /вж. кн. “Безсмъртна птица на вярата”/.

Вече почти близо 1050 години, като непоклатим страж на българската памет, възправен под открито небе стои Големият Царски Кръст от Балчик, най-грандиозният монумент на Християнството на Гарвана, вярата на Владимир Хръсате, на дъщеря му - великата киевска княгиня Олга и на нейния син Светослав-Борис. Върху каменната му снага са изсечени знаци и надписи разкриващи цялата философия на идеята за примирение между Християнството и Зороастрийско-тангристката религия, единствено спасително решение за оцеляване на огромната българска държава. Тук е мястото да се спомене, че 9 и 10 век задълбочават тенденцията за сливане на зороастрийско-тангристка символика в единен общ знак на вярата, подобно на християнския кръст. Сакралният знак **YI** /**Ъ ТЪ Ъ** - този, който е/ все повече започва да се възприема графично за буква **М** - централна буква от знака на Царстващата Мъдрост. Върху Големия Кръст Мъдростта - **УМЪ ЗЪЗЪ** - ум звезди - много ум, мъдрост /вж. кн. “Безсмъртна птица на вярата”/, подчертавайки формата си на “премъдрост” е вписана в кръг чрез образно-символни знаци съответстващи на буквения запис на думата /вж фиг. 9/. Буквата **У** е представена с ухо, **МЪ** с буквената си графема, **ЗЪЗЪ** - много - с две звезди. Славянски слова “Благословен си Христе Боже наш, ти който си премъдър” прокламират единението на Христос с Царстващата Мъдрост и са написани с най-стари кирилишки букви. Например, там графичната буква **Ч** най-много доближава първообраза си “1” от “Говорещата азбука”, с подобен аналог само в добре познатия монограм на кавханския и царски Шишманов род.

След продължили близо един век кръвопролитни военни кампании с интернационално участие на наемници от близки и далечни страни, довели до гибелта на Дунавска България през 11 век, Византийската Империя най-после успява да установи пълен контрол върху Християнството в Източна Европа. Векове наред споменът за нравствената вяра се разнася по цяла Европа от учението на богомилите. Названието богомили в превод на езика на волжките българи е худаяри, а в изворите се среща и като кудугери. По време на Втората българска държава отсам Дунав, възкръснала в края на 12 век, отново е обявен

кръстоносен поход (1238 год.) срещу България и нейния цар Иван Асен II (1218 - 1241 год.), обвинен в покровителство на еретизма. За щастие, кръстоносният поход, свикан от римския папа Григорий IX (1227 - 1241 год.), не се осъществява, но нека да не забравяме, че в заветния храм “Св. 40 мъченици” във Велико Търново, издигнат с ясното съзнание да предаде съкровено послание към следващите поколения българи, цар Иван Асен II поставя мраморни колони с надписите на езическите владетели Крум (802- 814 год.) и Омуртаг-Муртагон-Гарван, които са син и внук на кан Азан Токту (766 - 767 год.) от рода Дуло, родоначалник на династичното име на Асеновци според “Джагфар Тарихи”. Но дали само приемствеността в родовата и в държавната традиции е заложена в свещения храм, обгърнат от призрочни легенди и от пророчеството на Ванга, че от въздигането му зависи съдбата България. “Джагфар Тарихи” известява, че в Търново се намирало главно езическо светилище, където прекарва последните дни от живота си основателят на Дунавска България кан Аспарух (род. 634 год., 677 - 692 год.). По силата на логиката, главното светилище трябва да бъде посветено на главния държавен бог, зороастрийския Ахура Мазда - Царстваща Мъдрост, наследник на вавилонския “светъл бог на небето” Мардук и аналог на простонародния тангристски алп на светлината Мардукан-Гарван. Честванията на “Св. 40 Мъченици” /на латински 40 Maertyrer?!/ или на Все светии, са се провеждали на датата 22 март, съпадаща с празничните новогодишни “светли дни” посветени на вавилонския бог Мардук и на пролетното годишно прераждане. Би могло да се потърси някаква връзка в близкото звучение при изговор на “40 мъченици” и **АЙЧЪРЪ УМЪЗЪЗЪ** /Царстваща Мъдрост, Ахура Мазда/, а също в числото 40 и числото 4 на бог Мардук. Според описан в литературата народен обичай, на този ден се вързват “40 пръчки от шумата” за здраве, което силно напомня зороастрийските ритуали. Правят впечатление големия брой монограми “М” открити от археолозите върху 250 тържествени църковни съда. Дали християнският храм е издигнат на мястото на старото главно езическо светилище на българите и дали там някъде се намира гробът на Аспарух, засега остава загадка. Намереният там 61 грамозлатен печат “Калоянов пръстен” от 13 век, с рисунка на драконоподобен звяр, само разпалва въображението. С този храм-светиня великият цар Иван Асен II съгражда духовно-информационна капсула на хилядолетната българска идентичност, която да премине през времето на разруха и смърт, за да пренесе кълновете на българската държавност в бъдещето.

Интересни следи от влияние на древните месопотамски и зороастрийски култове биха могли да се потърсят в късносредновековното западноевропейско

Християнство. Когато кръстоносците от Първия кръстоносен поход превземат Йерусалим през 1099 година и се установяват трайно в Близкия Изток, там те откриват все още запазени документални източници, разкриващи богатата Асиро-Вавилонска култура, запознават се с епоса, религията, историята, водещи началото си от древния Шумер. И разбира се, веднага забелязват близката приемственост на Християнското учение от старите месопотамски култове и най-вече от нравствената религия на Зороастризма. Ето защо рицарите от ордена на Тамплиерите или “рицарите на Храма”, издигат за висше достойнство в своето братство верността, храбростта, приятелството, почтеността, справедливостта. Известният тамплиерски кръст следва символиката на “царския кръст” /вж. фиг. 10 и фиг. 1/, а знакът на “свещения Граал” много наподобява “знака на Гарвана” /die Kraehe - гарван (нем.), crow - гарван (англ.)/. Знамето на тамплиерите - две части бяло и една част черно, би могло да се свърже с шумерския герой полубог Гилгамеш от най-значителния месопотамски епос, който бил две трети бог и една трета човек, а прословутият печат на тамплиерите, двама рицари яздещи на един кон, определено възвеличава митичното приятелство между Гилгамеш и неговия равностоен побратим и другар Енкиду /вж. фиг. 11/. Вероятно някаква символика може да изразяват трите черни негърски глави с повезки, от фамилия герб на основателя на ордена на Тамплиерите, бургундския рицар Хюго дьо Пайен (1118 - 1136 год.) /вж. фиг. 12/, особено ако се отнесът към шумерите, които в клинописите най-често са наричани “черноглави” и “черноглаво племе”. Според мен, “черноглави” представлява съкратен запис на думата “българи”, защото буквата от “Говорещата азбука” **Бъ** - голям, по - графично-образно се представя с вдигната над главата ръка, а крайт на думата “българи” завършва на **ГРЪРЪ**, което означава “черен”. Известна е трагичната участ на тамплиерите. Те са обвинени от католическата църква в най-чудовищни еретически грехове, подложени са на нечовешки изтезания и стотици от тях са изгорени на клада в началото на 14 век. Пред жестокото лице на Инквизицията някои от тях признават, че са почитали Бафомет. Едва през 80-те години на миналия век д-р Хю Шонфийлд декодира думата Бафомет с помоща на традиционния еврейски шифър атбаш, използван още 500 години пр.н.е. и установи, че под нея е скрито името София, означаващо на гръцки Мъдрост. В историята са известни раннохристиянски гностически секти последователи на култ към София. Орденът на тамплиерите още веднъж потвърждава жизнеността на Царстващата Мъдрост в съзнанието на хората през една доста късна епоха.

Всичко казано дотук би трябвало да послужи за убеждение, че изборът на София за име на столицата на днешна България не е плод на случайно стечение

на обстоятелствата. Не е възможно точно столицата на България случайно да носи името Мъдрост по силата на някакво съвпадение, след като хилядолетия нашите предци са отправяли взор на упование и надежда към небесните висини на Царстващата Мъдрост. Да, има Провидение. Има божествен Промисъл. гр. Бургас, 19.11.2006 год.

ВЪЗРАСТ НА ЗЕМЯТА

*Съвременните **геолози** определят възрастта на Земята на около 4.54 милиарда години.^[1] Възрастта на **Земята** е определена посредством **радиоактивно датиране** на материал от **метеорити** ^[2]. Тяхната възраст отговаря на възрастта на най-старите открити земни и **лунни** проби.*

В миналото възрастта на Земята е била определяна или чрез пресмятане на времето от създаването според религиозните текстове, или чрез философска интерпретация на геоложки белези, най-вече от **древногръцките философи Теофраст** и **Ксенофан**. Поддръжниците на идеята за млада Земя, основавайки се на интерпретация на **Библията**, вярват, че Земята е била създадена не по-късно от 4004 г. пр.н.е. Същевременно **хиндуистите** вярват, че **Вселената** трае милиарди години, преди да бъде разрушена и отново изградена в един затворен и безкраен цикъл.

След **научната революция** и откриването на радиоактивното датиране, измерванията на количеството олово в богати на уран **минерали** показват, че пробите са на възраст над 1 милиард години. ^[3] Най-старите минерали, анализирани до днес – малки кристали на минерала **циркон** от Джак Хилс в Западна **Австралия** – са на възраст най-малко 4.404 милиарда години. ^[4] Сравнявайки **масата** и **яркостта** на **Слънцето** с тези на останалите **звезди** може също да се заключи, че **Слънчевата система** не може да е много по-стара от тези скали. Богатите на **калций** и **алуминий** включения – най-старите познати съставки на метеоритите, образувани едновременно с образуването на слънчевата система, са на възраст 4.567 милиарда години. Това датиране става възможно след усилията положени от геолога Клер Патерсън, който пръв използва метеоритите като средство за определяне възрастта на планетата Земя. ^[5] Това е възрастта на слънчевата система и същевременно горна граница за възрастта на Земята. Приема се, че **натрупването на маса** при Земята започва скоро след образуването на включенията от калций и алуминий и на метеоритите. Понеже понастоящем точното време на образуване на Земята не е известно, а

моделните резултати имат разлика от няколко милиона до сто милиона години, то абсолютно точната възраст на Земята е трудно да бъде определена.

Въпрос: Каква е възрастта на земята? На колко години е земята?

Отговор: Като се приеме факта, че според Библията, Адам е бил създаден на шестия ден от съществуването на планетата ни, ние можем да определим на тази библейска основа приблизителната възраст на земята, преглеждайки хронологическите детайли на човешката раса. Това, разбира се, допуска, че описанието в Битие е точно и шестте дни на създаване, описани в Битие, са били буквален 24-часов период и че няма никакви неопределени хронологически празноти.

Родословията, изброени в главите на Битие пета и десета, дават възрастта, на която Адам и неговите потомци са създавали следващото поколение в една успешна наследствена линия от Адам до Авраам. Определяйки къде е мястото на Авраам хронологически в историята и прибавяйки годините, дадени в Битие глави пета и десета, става очевидно, че Библията учи, че земята е на около 6000 години, плюс минус няколко стотици години.

Какво да кажем за популярната възраст от около 4.6 милиона години, приета от по-голяма част от учените днес и преподавана на болшинството от нашите академични учреждения? Тази възраст произхожда от два начина за определяне на датите: радиометричното датиране и геоложката скала на времето. Учените, които поддържат по-малката възраст от 6 000 години подчертават, че радиометричното датиране се проваля в това, че е основано на поредица погрешни предположения, докато геоложката скала на времето се пропуска в това, че използва околни аргументи. Още повече, те посочват развенчаването на старовременните митове като популярното погрешно схващане, че стратификацията, вкаменяването и оформянето на диамантите, въглищата, петрола, сталактитите, сталакмитите и т.н. изискват големи периоди от време за формирането им. Накрая, защитниците на ранната възраст представят положителни доказателства за малката възраст на земята вместо старовременните доказателства, които са развенчали. Учените, защитници на малката възраст на земята, признават, че са малцинство днес, но настояват, че техните постулати ще се разраснат през времето, след като все повече и повече учени изследват наново доказателствата и разгледат по-подробно възприетата сега парадигма

за по-голямата възраст.

Все пак, възрастта на земята не може да бъде доказана. Независимо дали 6000 години или 4.6 билиона – и двете гледища (и всички между тях) почиват на вяра и предположения. Поддръжниците на 4.6 билиона години се доверяват на надеждността на методи като радиометричното датиране и че нищо не се е появило в историята, което би могло да наруши нормалното гниене на радиоизотопите. Поддръжниците на 6000 години се доверяват на истинността на Библията и че другите фактори обясняват „очевидната“ възраст на земята, като Потопа или това, че Бог е създал вселената в състояние, в което „изглежда“ на голяма възраст. Например, Бог създаде Адам и Ева като пълнолетни възрастни човешки същества. Ако един лекар трябваше да изследва Адам и Ева в деня на сътворението им, той би определил тяхната възраст на около 20 години (или на каквато възраст са изглеждали) – когато, всъщност, Адам и Ева бяха на по-малко от един ден. Въпреки всичко, винаги има основателни причини да се довериш на Божието Слово повече от думите на атеистични учени с твърдение за еволюция.

КОМЕНТАР, В Евангелие от Матей 1 гл. е посочено родословието на Иисус. Според написаното от Адам до Иисус има $3 \times 14 = 52$ „рода“. Вероятно род означава поколение. В Евангелие от Лука обаче 3 гл. , са изброени над 70 души от Адам до Иисус:

1. Защо е това разминаване?

2. В статистиката възрастта на едно поколение се приема, мисля, условно за 25 години. Ако умножим 70×25 би трябвало да получим приблизителната възраст на човечеството. Вярно е, че Адам, например, е живял над 900 г. Но, както и да се смята, излиза, че Адам е бил сътворен преди не повече от 6-7 хиляди години. А има открити следи от цивилизации, които са над 10000 години отдалечени от нас във времето. А биолозите говорят за милиони години...

Не съм запознат как стои въпросът с летоброенето в Стария завет. Но тук на истина на формално ниво се появява противоречие между Библията и съвременната наука.

КОМЕНТАР, Има привидни разминавания, но те всъщност не са разминава-

ния, защото:

1. Матей върви по низходяща линия, а Лука - по възходяща.

2. Глаголът „egennese“, който щем-нешем превеждаме като „роди“, изобщо не озаначава родствена връзка баща-син, т.е. от първа степен. Прескачат се родове. Матей сортира по този начин родовете, за да улесни броенето и запомнянето, но с цената на прескачане на родове.

3. Матей проследява родословието на Христа през Йосиф, а Лука - през Мария. Защото Матей е написал Евангелието си за юдеите, за които е важна юридическата валидност на Христовото родословие, докато Лука проследява родословието Му през Мария, защото на практика Йосиф не Му е истинският баща.

Това са в общи линии причините за разликите. Има и други неща, но това е най-важното, което трябва да се помни.

КОМЕНТАР, А какво да кажем за подобни изброявания в Стария завет, в които, освен родовете, се посочват и годините? Нали оттук произлиза библийското летоброене, според което сега е седем хиляди и не знам коя година от Сътворението?

КОМЕНТАР, Здравейте,

1) $3 * 14 = 42$, а не 52.

2) Ако правилно си спомням, Матей проследява родословието на Христос само до Авраам, докато Лука го проследява до Адам.

Това обаче не е по същество. Причината е много проста - не знам какво да ти отговоря. Вярно, че и Никола се е затруднил...

КОМЕНТАР, Такива проблеми се решават много трудно. Работата е там, че отговор може да даде само човек, който много добре познава както Библията, така и съвременната наука.

Наистина, там където има противоречие, едното мнение със сигурност е не-

вярно и просто трябва да бъде отхвърлено (ако противоречието е истинско) или правилно изказано (ако противоречието е привидно - напр. дължи се на лоша формулировка).

За да може да разсъждава критично, човек би трябвало да бъде специалист и в двете области - библеистиката и биологията. (Аз не се чувствам такъв нито в едната, нито в другата.) Чувал съм, че в Библията имало два начина за назоваване на времето - буквален и алегоричен (при който годините се наричат „дни“ - вж. някои от пророчествата), но не съм напълно сигурен в източниците. От друга страна, не познавам въобще методите, по които в науката се изчислява възрастта на един или друг вид.

Не мисля, че са много хората, които могат да решат това противоречие. За да разбираш Библията, не е достатъчно да я знаеш наизуст, трябва да „чувстваш“ нейния смисъл. Горе-долу така стои въпросът и в науката - в момента твърде много се залага на тясната специализация, при което често (колкото и парадоксално да звучи) се губи „живата“ наука: един тесен специалист може много добре да се справя с проблемите в своята област, но той често не вижда тази област „отгоре“, съответно не би могъл да я огледа критично, нито да изкаже някоя революционна в научно отношение идея.

КОМЕНТАР, Въпросът за възрастта на човечеството пак се свежда до това, доколко буквално четем книга Битие. Според мен няма да е лошо да я четем както са я чели св. отци през първите векове на Църквата.

Най-разпространеният метод за специфична датировка на органични находки е основан на радиоактивното разпадане на въглеродния изотоп C[14]. Той обаче дава точни данни само толкова назад във времето, колкото назад можем да имаме сигурност за неизменната концентрация на въглероден двуокис в атмосферата, което е не повече от няколко хиляди години.

Методите, основани на радиоактивното разпадане на тежките елементи си имат свои неточности и неизвестни, и едва ли носят нещо повече от експериментална информация.

Ако трябва да имаме нещо твърдо, на което да стъпим, най-добре да изберем дали да предпочетем евентуалните налични светоотечески тълкувания или на-

учните методи (независимо дали си противоречат, или не).

КОМЕНТАР, Св. Отци не могат да бъдат прави по тези въпроси, просто защото ние абсолютизираме неправилно и по чужд на православния начин техният авторитет. Църквата е сигурна само в едно и то е изразено в Символа на вярата: **Вярвам в един бог, Отец, Вседържител и Творец на небето и земята, на всичко видимо и невидимо.** Това е единствената истина, в която ние християните не трябва да имаме колебания и противоречия помежду си. Това е основата на християнската космогония. По всички останали въпроси, засягащи детайлите около това „кога?“, „какво?“ и „как?“ Св. Отци се изказват от позицията на мислещи хора, боравещи с познанията и понятийния апарат на епохата си и основаващи се на нивото на натурфилософията от съответната епоха, като зависят изцяло от ограниченията на същата тази епоха. Историята на православната богословска мисъл обаче не познава догмат за незаблудимост на Св. Отци. При това, тук не говоря само въпроси на естествознанието, а дори и за догматически въпроси, по каквито немалко Св. Отци са имали също противоречия. Моля, имайте това предвид, когато се опитвате да си служите с Отците като с авторитет по всичко. Имайте предвид, че този начин на позоваване на авторитети не е православен по своята природа. Дори и по тълкуването на разказа за сътворението има буквалисти и алегористи. Да не забравяме, че „Шестоднев“ пише не само св. Василий...

За наука в съвременния смисъл на думата по времето на Св. Василий не може да се говори. Основите на съвременната наука са положени от Коперник (католически свещеник!), Декарт, Паскал, Нютон... Под основи имам превид именно онези принципи за извличане и анализ на опита, които раждат съвременната наука.

Просто няма богословски основания да бъде задължен човек да приема като чиста монета всеки ред, написан от ръката на Св. Василий Велики по въпроса за произхода и устройството на света, само защото пред името на автора Църквата е сложила определението „свети“. Целта на неговия „Шестоднев“ е ясно дефинирана още от първото изречение - да се покаже, че светът не е самопороден, че има свое начало и това начало е в Бога като негова причина. Това е тезата, по която няма как да не сме съгласни като християни. Оттук нататък, неговите разсъждения си остават изцяло зависими от нивото на естествознанието по негово време. Той разглежда и оборва конкретни хипотези за

света, но това до известна степен е и ограничение в неговия мироглед. Ограничение, което е съвсем естествено и нормално и не бива да ни смущава.

Светоотеческата литература е последният източник, който може да бъде авторитетен по отношение проблемите на естествените науки. Говоря за детайлните проблеми, а не за принципните положения, като например това, което Първият вселенски събор е записал в първия член на Символа на вярата.

КОМЕНТАР, Нито в Библията пише за възрастта на човечеството. нито пък науката може на този етап да даде точен отговор за това. Годините, упоменати в Книгата на книгите са условни и често пъти символични. Имало е практика сред древните цивилизации, като записват годините, които е живял даден човек, да записват само онези, които са били благоденствени за т. човек, а „нещастните“ са ги пропускали... друго - в древния Изток (м/у Тигър и Ефрат по специално) са си служили с лунен календар, а малко по на изток - със слънчев... Едните са имали 6-десетично броене - от мерки и теглилки до дати, а другите десетично и т. н.

В Библията е любим израз „хиляда, хиляди...“, но една и съща дума се използва за „хиляда“ и за „отряд“, „съвкупност от нещо“ - т. е. не се означава точната бройка с това число така, както ние я разбираме.

Изобщо цифрите не са това, което са, ето защо са толкова глупави кабалистичните изчисления за възраст на човечеството, идване на Месия и края на света, с които се занимават някои юдейски кръгове...

Що се отнася до науката - тя се уповава на своите научни хипотези, а не толкова на фактология - поне по този въпрос... Както споменава Легион, датирането на света и въобще археолог. датировка се е основавала на C14. Да, ама сега се оказва, че датировката с въглеродния двуокис е неточна, варира само с +/- 6 000 години...

И не забравяйте - никой не знае колко време е изтекло от сътворението до грехопадението - възможно е да са минали векове, възможно е се е случило и веднага след това - никой не може да каже. Като се има предвид, че до грехопадението човешката природа не е била подвластна на смъртта и старостта, за нас този период си остава неизвестен...

Също и думата „йом“ на еврейски, с която се бележи част от време има значение на 1. „ден“; 2- „период от време“; 3- „хилядолетие“...

КОМЕНТАР, Да, мнението на Св. Отци не бива да се абсолютизира, и те вероятно са мислели от гледна точка на натурфилософията на своето време.

От друга страна, не виждам пречка всичко да се е случило точно както го казват Св. Отци. В съвременната наука също има противоречия и спорове за произхода на вселената. Но дори и да имаше единно мнение, научното познание не е свършено и окончателно, а се променя всеки век примерно ... Когато Пол Дирак бил студент, един професор му казал - „Млади човече, защо искате да се занимавате с теоретична физика? Там всичко е ясно, има само две малки облачета на хоризонта...“ Но от едното облаче се родила общата теория на относителността, а от другото- квантовата механика.

КОМЕНТАР, Светът е на ~ 6000 - 7000 години. Знам, че на много хора, особено ако са хора на науката, това ще прозвучи „много младо“, обаче ето някои факти;

1. През 2006 година бяха оповестени резултатите от голям проект, свързан с митохондриалната наследственост (това е ДНК-материал, който се предава не чрез половите хромозоми, а чрез митохондриите от цитоплазмата на майчината клетка). Тъй като процеса на оплождане е свързан със загуба на цялата цитоплазма за сперматозоида, информацията на тези гени върви само по майчин път. Това прави възможно обратното проследяване на въпросните гени (тъй като няма комбиниране на наследствен материал). Та въпросния проект заключава, че сходящите редици на наследствеността се заключват в една личност, жена, съществувала около 5500 - 7000 години назад. Имали сме прамайка, с други думи. Коментара на ръководителя на проекта е интересен „Сигурно изпускаме някой фактор“ - олицетворение на слепостта, в която въвежда чистия материализъм.

2. Спектралния анализ на кометите - това са тела с огромна енергия, които в движението си я губят бързо (употребявам думата във вселенските й мащаби). Кометите са неопоримо доказателство за това, че света съществува от въпросното време.

3. Периода на полуразпад на въглерода (въглеродния метод е най-широко използвания в датирането на находките. Грешката при него е стотици години при милионите, и хиляди години при милиардите). Но всъщност самия период на полуразпад е около 5700 години, което за всички химици може би ще е повод за размисъл. (това е веществото на живота, ако словосъчетанието е уместно).

4. Втория принцип на термодинамиката (?... на термодинамиката ли се водеше...?).

Грешката на светската наука е тази, че се опитва да универсализира материята. С нейните закони не може да се гледа във вечността. Просто защото тази материя е преходна. А нашето човешко познание за нея е изключително ограничено - емпириката ни слага рамки, които не могат да се надскочат с сложна емпирика.

Затова и се стига до конфликт между науките. Физиците казват „света не би могъл да възникне сам, защото втория принцип на термодинамиката гласи „всяка материя оставена сама на себе си, се стреми към хаос“, а химиците казват „разпадането на веществата говори за това, че света е на милиарди години“. Да не говорим за това какво казват биолозите.

Всяка истинска наука е в синхрон с религията. За това от кога е светът мога да ви дам още много доказателства, които не се вписват в теорията за милионите години и парапитека.

На тези ми доказателства всеки учен би отвърнал „много малко знаем все още“. Да, така е. И винаги ще сме ограничени в знанието си. Не се подвеждайте по светската наука.

КОМЕНТАР, Това ли е „православната просвета“??? Би следвало да усещате разликата между наука и псевдонаука само с носа си. Не знам откъде сте го цитирали, но моето мнение е, че това е за „Рибари на Мрежата“, не за тук.

КОМЕНТАР, Има си и методи за калиброване. Дендохронологията може да увеличи точността, като има дървета на над 8000 години, които са източник

на образци. Калиброване се прави и чрез сравнение на резултати, измерени с други изотопни методи. Във всички случаи, за на ниво епохи, методът не греши.

РАДИОИЗОТОПНА ДАТИРОВКА, БИБЛЕЙСКИ ПЕРИОДИ

How Old is the Earth According to the Bible and Science?

by [Rich Deem](#), Introduction

The age of the earth has been a topic of debate among Christians over the last two centuries. Several Christian ministries promote the idea that the earth is less than 10,000 years old, which they say comes from the Bible. In reality, the Bible makes no claim as to the age of the earth, although it does establish a minimum age. This page examines some of the history of the controversy—what the Bible actually says and does not say—and the [scientific evidence](#) surrounding the age of the earth.

Age of the earth according to the Bible.

The following is a summary of the biblical evidence presented on this website regarding the age of the earth. For more detailed explanations of each topic, please click on the associated link.

History of the age of the earth.

As indicated earlier, the Bible does not fix the age of the earth, contrary to the claims of Answers in Genesis.¹ Historically, their claim comes from the work of James Ussher, Bishop in the Church of Ireland, from 1625 to 1656. Archbishop Ussher took the genealogies of Genesis, assuming they were complete, and calculated all the years to arrive at a date for the creation of the earth on Sunday, October 23, 4004 B.C.² Of course, even assuming the method was valid, such an exact date is not possible from the genealogies of the Bible (Ussher assumed all the years the patriarchs lived were exactly 365.25 days long and that they all died the day before their next birthday). There are a number of other assumptions implicit in the calculation. The first, and foremost, assumption is that the genealogies of Genesis are complete, from father to son throughout the entire course of human existence. The second assumption is that the Genesis creation „days“ were exactly 24-hours in length. It turns out that both assumptions are false.

Although Archbishop Ussher assumed the Genesis genealogies were complete, it is clear from the rest of the Bible that those genealogies were telescoped (some names were left out for the sake of brevity), which is common in biblical genealogies but rare in modern genealogies. Similarly, the key genealogical terms (such as „son“ and „father“) have much broader meanings in Hebrew than their corresponding English words. The Hebrew word translated „son“ can also have the meaning of „grandson,“ „great grandson,“ „descendant,“ etc.³ Likewise, the Hebrew word translated „father“ can mean „grandfather,“ „great grandfather,“ „ancestor,“ etc.⁴ An accurate understanding of biblical genealogies is difficult, yet it is important for the understanding of Scripture. Having a proper understanding of biblical genealogies is a prerequisite to attempting to address the Genesis genealogies. By cross referencing the biblical genealogies with other events dated in the Bible, one can find instances where numerous genealogies were telescoped, resulting in the exclusion of numerous generations of individuals. When examining individual genealogies, one can find examples where individuals are excluded or added to the lists found in Genesis. The fact that the genealogies

of the Bible are given symmetrically (where the numbers of generations in each group are identical) lends credence to the argument that they are representative of generations found throughout human history. More information about the biblical genealogies can be found in our article, [The Genesis Genealogies: Are They Complete?](#)

Length of creation days.

Most people who read English translations of the Bible assume that the English words have the same meaning as the original languages in which the Bible was written (Hebrew and Aramaic for the Old Testament, and Greek for the New Testament). In fact, the original biblical languages contained many fewer words than modern English, which means that the words in those languages had more different meanings. In the Genesis 1 creation account, each „day“ ends as „evening and morning ,n‘ day,“⁵ where „n“ is the day’s number. Although many Christians claim this makes the days exactly 24-hours in length, the Hebrew word translated „day“ in English actually has three literal translations; the daylight portion of a 24-hour day, a 24-hour day, and a long, unspecified period of time (as in „day of the dinosaurs“).⁶ The Hebrew word translated „evening“ also means „sunset,“ „night“ or „ending of the day.“ The Hebrew word translated „morning“ also means „sunrise,“ „coming of light,“ „beginning of the day,“ or „dawning,“ with possible metaphoric usage.⁷ Our English expression: „The dawning of an age“ serves to illustrate this point. The intended meaning of the word should be determined from the context. More information and examples can be found in our article [Biblical Evidence for Long Creation Days](#).

24-hour days?

Although some Christians claim the days of creation are exactly 24-hours in length, it is apparent from the literal reading of the Genesis 1 text that this is not so. Two days stand out, in particular. On the third day, God created the plants. The particulars are important, so let’s look at what Genesis 1 says:

Then God said, „Let the earth sprout vegetation, plants yielding seed, and fruit trees bearing fruit after their kind, with seed in them, on the earth“; and it was so. And the earth brought forth vegetation, plants yielding seed after their kind, and trees bearing fruit, with seed in them, after their kind; and God saw that it was good. ([Genesis 1:11-12](#))

The interesting part of the account is that God did not create the plants in the manner we might assume He did. Instead of creating a world filled with full-grown plants, God actually created seeds and planted those. We understand this from the word „sprout,”⁸ which refers to God allowing the earth to produce plants through germination (sprouting). The Hebrew word *dasha* tells us that God used processes identical to what we see on the earth today. Plants sprouted, grew to maturity, and produced seeds. Several kinds of plants are described. The Hebrew word *deshe*⁹ refers primarily to grasses; the word *eseb*¹⁰ refers primarily to herbs and the words *peri*¹¹ *ets*¹² refer to fruit trees. Some Christians claim that God could have sped up the process so that it all this sprouting and growing happened within a period of 24-hours. However, the text clearly states that the *land* produced the vegetation and trees. Conjecture about what God could have done to speed up the process have *no* biblical support and directly contradict what the text actually says. Since fruit trees take several years to mature and produce fruit, the third „day“ must have been *at least* several years long.

The sixth day was also a very busy „day.“ On the sixth day, God created the *nephesh* (soulish) animals, including the wild animals (**carnivores**), cattle (herbivores) and „creeping things“ (rodents?) ([Genesis 1:25](#)). Then God created Adam, the first man ([Genesis 1:27, 2:7](#)). He placed the man into a special garden that He had planted ([Genesis 2:8](#)). Again, God was playing farmer by planting the garden and letting it grow ([Genesis 2:9](#)). Adam was placed into the garden „to work it and take care of it“ ([Genesis 2:15](#)). We don’t know how long Adam worked the garden before God gave him another assignment. However, it wouldn’t have been much „work“ if Adam was there for less than 24 hours. Next, God had Adam give names to „all the beasts of the field and all the birds of the air“ ([Genesis 2:19](#)). The process would have required Adam naming tens of thousands of species (minimum). Even naming one animal every ten seconds would have taken Adam several days, at minimum. Then God put Adam to sleep and created Eve from part of Adam’s side ([Genesis 2:22-23](#)). Adam’s response to Eve’s creation is also telling, since upon seeing Eve for the first time, Adam said „at last.“¹³ This is not exactly the response one would have expected from a man who had waited for less than one day (or else Adam was the most impatient man in the history of humanity). So, we must conclude that the sixth day was much longer than 24 hours, and probably took at least several years, based on Adam’s response. For more information, see our article [Genesis 1: The Literal Interpretation of the Creation Account](#).

The seventh day. Besides the biblical evidence that at least some of the Genesis

„days“ are long periods of time, [Genesis 2:4](#) refers to all 6 days of creation as one day: This is the account of the heavens and the earth when they were created, in the day that the Lord God made earth and heaven. ([Genesis 2:4](#)) In addition, the seventh day of Genesis is not closed:

Then God blessed the seventh day and sanctified it, because in it He rested from all His work which God had created and made. ([Genesis 2:3](#))

In all other days the text says, „there is the evening and the morning, the n day.“ In the book of Hebrews, the author tells us to labor to enter into God’s seventh day of rest:

„For He has thus said somewhere concerning the seventh day, And God rested on the seventh day from all His works“... Let us therefore be diligent to enter that rest, lest anyone fall through following the same example of disobedience. ([Hebrews 4:4-11](#))

By any calculation, God’s seventh day of rest from creating has been at least 6,000 years long, since it continues to today. God’s seventh day of rest from creating will end when He creates the [new heavens and new earth](#).

Age of humanity.

Other than incomplete genealogies, there are other measures of the age of humanity found in the Bible. First, the Bible says that the Lord made a covenant and commanded his law to 1,000 generations:

- Remember His covenant forever, The word which He commanded to a thousand generations, ([1 Chronicles 16:15](#))
- He has remembered His covenant forever, The word which He commanded to a thousand generations, ([Psalm 105:8](#))
- but showing love to a thousand generations of those who love me and keep my commandments. ([Exodus 20:6](#))
- but showing love to a thousand generations of those who love me and keep my commandments. ([Deuteronomy 5:10](#))
- Know therefore that the LORD your God is God; he is the faithful God, keeping his covenant of love to a thousand generations of those who love him and keep his commands. ([Deuteronomy 7:9](#))

Unless those generations are only 6 years long, these verses indicate that humanity has been around much longer than 6,000 years. In most instances, a biblical generation is ~40 years long,¹⁴ meaning that human beings have been around for at least 40,000 years.

Another, less accurate way to look at the age of humanity is to compare an early biblical event with earth's natural history. One example is the person Peleg, of whom it is said „for in his days the earth was divided...“ ([Genesis 10:25](#)) This dividing of the earth was likely a result of the removal of land bridges at the end of the last interglacial period, about 12,000 years ago. During this time, sea levels rose several hundred feet as continental ice sheets melted and flowed into the oceans. Assuming the biblical genealogies were complete, we could calculate that Peleg lived ~4,000 years ago. However, since the dividing of the earth really occurred 12,000 years ago, one can determine that the genealogies represent only one third of the actual generations ($12,000 \div 4,000$). This would place the beginning of humanity at ~24,000 years ago, assuming the missing genealogies are missing at the same rate throughout human history. Since it would seem likely that more of the earlier genealogies are missing, the estimate is likely low, probably being more in line with the biblical 40,000 years.

From a scientific standpoint, I would place the creation of Adam as the first modern human (*Homo sapiens sapiens*), corresponding with the explosion of sophisticated tool making, art, and religious worship in Europe, about 50,000 years ago.¹⁵ I do not believe that Adam was a Neanderthal, *Homo erectus*, or other hominid species found in the fossil record, but a fully modern, spiritual human being.

Summary of biblical evidence.

Contrary to the calculation of Archbishop Ussher, it seems that the biblical genealogies are telescoped, representing only a small percentage of the actual human generations. Therefore, the time that humanity has existed on earth is in the tens of thousands of years rather than thousands of years. However, humanity was the very last of God's creations, on the sixth days. The days of creation can be shown to be longer than ordinary calendar days, with at least two of the days being years long or longer (in addition to the seventh day, which is a minimum of thousands of years long). So, although the Bible may give us an approximate date for the creation of human beings, we can only guess at how long the other creation „days“ are. However, God has given us another „book“ that testifies to His power and creative ability—none other than the creation itself. The Bible explicitly tells us that God's creation is a

reliable witness for the truth about God's power and righteousness. The Bible also says that one can see the truth about God from His creation, so that unbelievers are „without excuse“ in denying God's „eternal power and divine nature.“¹⁶ So, the Bible says that we can learn about God from His creation. Let's do that!

Age of the earth according to science

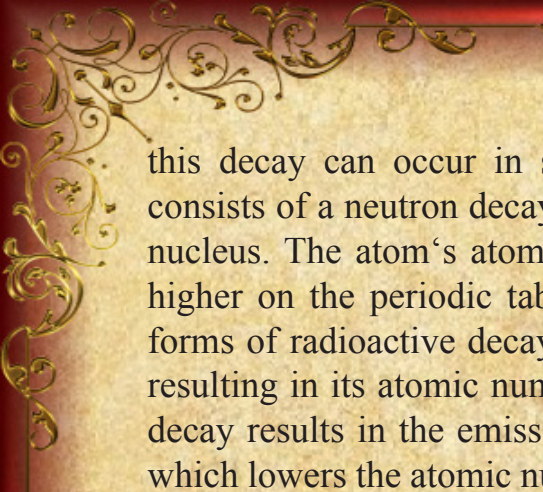
The age of the earth can be measured by numerous different techniques, most of which provide just a *minimum* age. The absolute age of the earth has been most accurately measured through radioactive decay of its rocks. Because of plate tectonics (which recycles the earth's crust) and the late heavy bombardment, none of the original rock formations appear on the surface of the earth at this time. So, the oldest known rock formations have been dated to 4.0-4.2 billion years old.¹⁷ However, tiny zircons, some of the hardest minerals on earth, have survived these catastrophic events and have been reliably dated to 4.4 billion years old.¹⁸ Rocks returned from the Apollo moon missions,¹⁹ along with meteorites derived from

Mars²⁰ have been dated at 4.5 billion years old. Meteorites from the solar system that have landed on the earth have been dated to 4.56 billion years old, which establishes the date at which the solar system and all its worlds were created.

Radioactive decay.

Sm Radioactive (Parent) Os Radiogenic (Daughter) Rd Radiogenic and Radioactive																	
H																	He
Li	Be											B	C	N	O	F	Ne
Na	Mg											Al	Si	P	S	Cl	Ar
K	Ca	Sc	Ti	V	Cr	Mn	Fe	Co	Ni	Cu	Zn	Ga	Ge	As	Se	Br	Kr
Rb	Sr	Y	Zr	Nb	Mo	Tc	Ru	Rh	Pd	Ag	Cd	In	Sn	Sb	Te	I	Xe
Cs	Ba	La	Hf	Ta	W	Re	Os	Ir	Pt	Au	Hg	Tl	Pb	Bi	Po	At	Rd
Fr	Ra	Ac															
		La	Ce	Pr	Nd	Pm	Sm	Eu	Gd	Tb	Dy	Ho	Er	Tm	Yb	Lu	
		Ac	Th	Pa	U												

There are over 100 elements in the periodic table (right). The properties of each element are determined by the number of protons and neutrons in each element's atoms. The atomic number (which defines each element) is a function of the number of protons (positively charged), which is exactly balanced by the number of electrons (negatively charged). The number of neutrons (each consisting of a proton and electron, being charge-neutral) within each atom is usually about the same as the number of protons, although some elements can exist in different forms (called isotopes) based upon different numbers of neutrons. A fundamental physical law, called the weak nuclear force, determines the stability of atoms that contain differing numbers of neutrons. Some isotopes are somewhat or very unstable and decay in a predictable way and at a predictable rate. Depending upon the isotope,

this decay can occur in several different ways. One form of radioactive decay consists of a neutron decaying into a proton and electron, which is ejected from the nucleus. The atom's atomic number increases by one, so it becomes one element higher on the periodic table, although its mass remains about the same. In other forms of radioactive decay, a proton combines with an electron to form a neutron, resulting in its atomic number decreasing by one. Still another form of radioactive decay results in the emission of an alpha particle (two neutrons and two protons), which lowers the atomic number by 2 and mass by 4. Both the original amount of an element and its decay product(s) can be measured to determine the age of the sample.

Isotopes and the age of the earth.

The important thing about radioactive decay is that it provides us with clocks that allow us to determine the ages of various materials on the earth. The stability of a particular isotope determines its „half-life,“ the amount of time required for half of the atoms to decay. Half-lives of isotopes vary from billions of years (or longer) to fractions of a second. The existence of certain isotopes on the earth give us a minimum age for the earth. It is significant that there are over 150 unstable isotopes, although the vast majority of those do *not* exist naturally on the planet. It turns out that every isotope (other than those which are products of other radioactive decay or are formed today) with a half-life less than 80 million years do not exist.²¹ One could make the claim that maybe God didn't want to create isotopes with „short“ half-lives (other than carbon-14). However, the most compelling answer is that all those isotopes with short half-lives have completely decayed over the earth's 4.5 billion year history. An earth that was only tens of thousands of years old would be expected to contain isotopes with half lives less than thousands of years long. However, there are none, with the exception of carbon-14, which is formed continually in the earth's atmosphere, through the bombardment of atmospheric nitrogen-14 with cosmic rays. Some young earth creationists have attempted to get around the radioisotope problem by claiming that the half-lives of radioactive elements were shorter in the past. However, since the half-lives of radioisotopes vary over many orders of magnitude, this would require that God would have had to have changed pre-fall or pre-flood physics to adjust the decay rates of individual isotopes more or less compared to others. Needless to say, creationists who propose such special pleading have never produced any kind of coherent scientific model for how this contrived idea might have been accomplished. In addition, the Bible tells us that the physics of the universe are constant and „fixed,“²² suggesting that such special pleading is incongruent with biblical theology.

Dating of meteorites.

Because of the earth's aggressive tectonic activity, it was anticipated that dating of the earth's rocks would yield a minimum, but probably „young“ date for the earth. As stated previously, the oldest rock formations are just over 4.2 billion years old, while the earth's oldest minerals are 4.4 billion years old. Since the moon has no measureable tectonics, its oldest rocks date from 4.5 billion years ago. With the assumption that all the solar system bodies were formed at the same time,²³ scientists have dated meteorites to determine the age of the solar system. Using different isochron methods, the dates for all these meteorites fall in the same range—from 4.5-4.6 billion years ago.

Isochron Dating of Meteorites²⁴

	Isochron Age (billions of years)				
	Pb-Pb	Sm-Nd	Rb-Sr	Re-Os	Ar-Ar
St. Severin	4.543 ± 0.019	4.55 ± 0.33	4.51 ± 0.15	4.68 ± 0.15	
Juvinas	4.556 ± 0.012	4.56 ± 0.08	4.50 ± 0.07		
Allende	4.553 ± 0.004				4.55 ± 0.03

Other dating techniques.

Radioactivity is not the only means of measuring the age of the earth, although it does give us the most accurate measure. However, other techniques allow us to calculate a *minimum* age for the earth. Below is a table of these techniques, all of which show the earth is much older than 6,000 years.

Techniques for Measuring the Earth's Age

Part of God's Creation	Minimum Age of the formation (yrs.)
Age of moon rocks	4.5 billion ¹⁹
Age of meteorites	4.5 billion ²⁴
Accumulation of space dust on the moon (at the measured rate of about 2 nanograms per square centimeter per year)	4.5 billion ²⁵
Age of earth rocks	4.2 billion ¹⁷
Relaxation times of star clusters	4 billion ²⁶
Erosion on Mercury Mars, and Moon	4 billion ²⁷
Length of days of coral fossils	370 million ²⁸
Accumulation of sodium in the oceans	260 million ²⁹
Rate of continental drift to form the the Atlantic Ocean	200 million ³⁰

Techniques for Measuring the Earth's Age

Part of God's Creation

Minimum Age of the formation (yrs.)

Reversals of the earth's magnetic pole recorded in the Atlantic Ocean sea bottom	80 million ³¹
Erosion of the Grand Canyon	17 million ³²
Geometric measurement to the galaxy NGC4258	23.5 million ³³
Carbonate deposits: The Great Bahama Bank, off the coast of Florida, has multiple layers over 14,500 feet thick	12.4 million ³⁴
There are sedimentary rock formations on Mars that are over 4 kilometers thick. Such layers would require tens to hundreds of millions of years of running water to form. In addition there must have been millions of years for all the water to have disappeared, since Mars is now extremely dry.	10 million ³⁵
Ooids (small spheroidal bodies): Formation for adding many layers of mineral deposits involves massive time elements.	>7 million ³⁶
The Green River annual layers (alternating Summer calcium carbonate and Winter organic layers)	4 million ³⁷
Geometric measurement to the galaxy M33	2.4 million ³⁸
Evaporites: When bodies of salt water are trapped so that circulation is limited, evaporation produces precipitation of calcium carbonate, then calcium sulfate and finally calcium chloride out of the water. Each layer takes several years to form.	
The Delaware Basin formation is 1,400 feet thick, consisting of 200,000 layers, requiring at least 600,000 years to form. The Mediterranean Sea floor is underlain by about 7,000 feet of evaporites, requiring millions of years to form and evaporation of a 60 miles depth of salt water.	>3 million ³⁹
Length of time that surface rocks have been exposed to cosmic rays (Antarctic rocks)	3 million ⁴⁰
Huge stalactites, stalagmites, and columns in the Carlsbad Caverns in New Mexico (Carlsbad reference)	500,000 ⁴¹
Vostok ice core in Antarctica	420,000 ⁴²
Thickness of coral reefs	130,000 ⁴³
Organic banks (The Capitan Reef of West Texas, 2,000 feet thick in places, with fossilized remains of organisms.)	100,000 ⁴⁴
Radiocarbon dating of wood (upper limit of ¹⁴ C dating method)	50,000 ⁴⁵
Bristlecone pine trees in California	11,000 ⁴⁶

Techniques for Measuring the Earth's Age

Part of God's Creation

**Minimum
Age of the
formation
(yrs.)**

Dolomite formation: Replacement of calcium carbonate particles in lime sediment or lime rock gives strong evidence of vast amounts of time required. Rate is as slow as 200 million years/mm. millions⁴⁷

Conclusion.

The Bible establishes a minimum date for the creation of human beings on the sixth “day” of ~50,000 years ago. However, because the Bible clearly indicates the length of the previous five creation “days,” are longer than ordinary solar days, we must look to God’s creation to establish an accurate date for the length of the days and the age of the earth. The age of the earth is most accurately established by examining the age of its rocks, along with the age of rocks from the moon and meteorites, which were formed around the same time. All these measurements indicate that the earth is just over 4.5 billion years old. Measurement of the ages of some of earth’s features establish a minimum age for those features that is in the hundred of thousands to millions of years. Since most of the measurement merely involve the counting of annual layers, they are unlikely to be grossly inaccurate. Therefore, the young earth paradigm that the earth is merely 6,000 years old is falsified by both the Bible and science. The vast ages of the earth does not diminish the power and glory of God, but establishes that God thought that preparing the earth for human habitation was worth the **billions of years of preparation**. Since God is not subject to the temporal dimension of this universe,⁴⁸ it all happened „instantly“ for Him.

„But now ask the beasts, and let them teach you; And the birds of the heavens, and let them tell you. „Or speak to the earth, and let it teach you; And let the fish of the sea declare to you. „Who among all these does not know That the hand of the LORD has done this, In whose hand is the life of every living thing, And the breath of all mankind? „Does not the ear test words, As the palate tastes its food? (Job 12:7-11)

УРАНТИЯ / ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ НА РЕЛИГИОЗНИЯ ОПИТ

Документ 103

Действителността на религиозния опит

(1129.1) 103:0.1 **ВСИЧКИ** истински религиозни реакции на човека се инициират на ранния етап на неговото развитие от спомагателните духове на поклонението и се контролират от спомагателния дух на разума. Първият свръххразумен дар на човека се заключава в съединяването на личността с контура на Светия Дух – пораждането на Съзидателния Дух на вселената; и дълго преди посвещенията на божествените Синове или вселенското посвещение на Настройчиците задача на това въздействие става разширяването на възгледа човека за етиката, религията и духовността. След посвещението на Райските Синове, освободилият се Дух на Истината внася огромен принос в повишаването на човешката способност да възприема религиозните истини. С прогреса на еволюцията в обитаемия свят нарастваролята на Настройчиците на Съзнанието във формирането на религиозна интуиция от по-висок тип. Настройчикът на Съзнанието е космическият прозорец, през който крайното създание, благодарение на проникателността на вярата, е способно да види несъмнеността и божествеността на безкрайното Божество – Всеобщият Баща.

(1129.2) 103:0.2 Религиозните тенденции се присъщи на човешкия род; те се проявяват повсеместно и имат явно естествен произход; примитивните религии са винаги еволюционни в своето възникване. С развитието на естествения религиозен опит иначе бавното протичане на планетарната еволюция периодически се прекъсва от откровения на истината.

(1129.3) 103:0.3 Понастоящем на Урантия съществуват четири вида религии:

(1129.4) 103:0.4 1. Естествена или еволюционна религия.

(1129.5) 103:0.5 2. Свръхестествена или богооткровена религия.

(1129.6) 103:0.6 3. Практическа или ежедневна религия – различни степени на съчетаване на естествената и свръхестествената религия.

(1129.7) 103:0.7 4. Философски религии – изкуствени или философски теологически доктрини и религии породени от разсъдък..

1. Философия на религията.

(1129.8) ^{103:1.1} Единството на религиозния опит сред членовете на социалната или религиозната група се обяснява с еднаквата същност на пребиваващите в индивида частици на Бога. Именно това божествено начало в човека поражда безкористна заинтересованост от благополучието на другите хора. Но предвид това, че личността е неповторима – не съществуват двама еднакви смъртни, не може да има и двама души еднакво интерпретиращи водителството и подбудите на живеещия в техния разум дух на божествеността. Група смъртни е способна да изпитва духовно единство, но такива създания никога няма да могат да постигнат философско еднообразие. Разнообразието в интерпретацията на религиозната мисъл и опит се демонстрира от факта, че теолозите и философите на двадесети век са дали повече от петстотин различни определения на религията. В действителност всеки човек определя религията изхождайки от своето собствено емпирично разбиране на божествените импулси изпращани от пребиваващия в него дух на Бога и затова такива интерпретации задължително ще бъдат уникални и съвършено неприличащи на религиозната философия на всички останали хора.

(1130.1) ^{103:1.2} Когато един смъртен е напълно съгласен с религиозната философия на друг смъртен, то такова явление означава, че две такива същества притежават еднакъв *религиозен опит* по тези въпроси, на които те дават еднакво философско-религиозно тълкуване.

(1130.2) ^{103:1.3} Макар че вашата религия е основана на личния опит, изключително важно е да знаете огромно множество други примери за религиозен опит (различните тълкувания предлагани от различни смъртни), за да не позволите на своя собствен религиозен живот да стане егоцентричен – ограничен, егоистичен и асоциален.

(1130.3) ^{103:1.4} Рационализмът греши, когато предполага, че религията в началото е примитивно вярване в нещо, което бива последвано от преследване на ценности. Религията е на първо място стремеж към ценности, след което се формира система на обяснителни вярвания. За хората е много по-лесно да стигнат до съгласие по отношение на религиозни ценности – цели, отколкото по отношение на вярвания – интерпретации. С това се обяснява факта, че в

религията може да съществува съгласие по отношение на ценностите и целите и едновременно да се наблюдава обезкуражаващото явление: запазване на вярването в стотици противоречащи си едно на друго религиозни течения. По силата на тази причина даденият човек може да запазва своя религиозен опит отхвърляйки или изменяйки много от своите религиозни вярвания. Религията продължава да съществува независимо от революционните промени в религиозните вярвания. Не теологията създава религията, а религията е тази, която създава теологическата философия.

(1130.4) 103:1.5 Това, че религиозните хора вярваха в много неща, които беше лъжливи, не лишава религията от състоятелност, тъй като тя е основана на признаването на ценностите и се потвърждава от вярата опираща се на личен религиозен опит. Така религията е основана на опита и религиозната мисъл, а теологията – философия на религията, е добросъвестен опит за интерпретация на този опит. Такива обяснителни вярвания могат да бъдат истински или лъжливи, или могат да съчетават истината със заблудението.

(1130.5) 103:1.6 Осъзнаването на признаването на духовните ценности е опит излизащ извън рамките на понятийната сфера. В нито един човешки език няма думи, с които да може да се изрази това “чувство”, “усещане”, “интуиция” или “опит” – това, което ние решихме да наричаме Бого-съзнание. Пребиваващият в човека дух на Бога не е личностен – Настройчикът е доличностен, но този Наставник представлява ценност, разпространява аромата на божественост, която е личностна в най-висшия и безкраен смисъл. Ако Бог не беше поне личностен, той не би могъл да притежава съзнание, а ако нямаше съзнание, щеше да стои по-ниско от човека.

2. Религията и индивида.

(1130.6) 103:2.1 Религията функционира в разума на човека и се реализира в опита преди да се появи в човешкото съзнание. Детето успява да преживее около девет месеца преди да изпита *раждането*. Но “раждането” на религията не е внезапно: то представлява постепенно формиране. И все пак рано или късно идва “денят на раждането”. Вие встъпвате в небесното царство само “родени отново” – родени в Духа. Много духовни раждания се съпровождат със силно терзание на духа и сериозно възбуждане на психиката подобно на това както

много физически раждания се характеризират с “бурни и мъчителни родилни болки” и други аномалии при “освобождаването от бременността”. В други случаи духовното раждане е следствие от естествен и нормален растеж в процеса на възприемането на висшите ценности и усъвършенствания на духовния опит, макар че религиозното развитие е невъзможно без съзнателно усилие, без позитивни и лични стремежи. Религията никога не е пасивен опит, отрицателно отношение. Това, което е наречено “раждане на религията” няма пряка връзка с така наречения опит с обръщането, с който обикновено се характеризират религиозните епизоди случващи се с възрастта в резултат на разстройство на психиката, подтискане на емоциите и кризи на характера.

(1131.1) 103:2.2 Но хората, възпитани от своите родители в съзнание за това, че те самите са деца на любвеобилния небесен Баща, не са длъжни да гледат подозрително на своите смъртни другари, които са могли да постигнат такова съзнание за дружеска връзка с Бога едва след психична криза, емоционален стрес.

(1131.2) 103:2.3 Еволюционната почва в разума на човека, в която израстват семената на богооткровената религия, са тази нравствена природа, която още на най-ранния си етап поражда обществено съзнание. Първите подбуди на нравствената природа на детето имат отношение не към пола, чувството за вина, или самолюбието, а към импулсите на справедливостта, честността и желанието за доброта – оказването на полезна помощ на своите другари. И възпитанието на такива ранни прояви на нравственост води до постепенно развитие на религиозен живот относително свободен от конфликти, сътресения и кризи.

(1131.3) 103:2.4 Още в началото на своя живот всеки човек изпитва нещо като конфликт между егоистичността и алтруистичните пориви и често първият опит за богосъзнание идва в резултат на търсенето на свръхчовешка помощ за разрешаването на такива нравствени конфликти.

(1131.4) 103:2.5 Психологията на детето по природа е позитивна, а не негативна. В много случаи причината за негативизма на смъртния човек се заключава във възпитанието им. Когато се казва, че детето е позитивно, се имат предвид неговите нравствени подбуди – тези сили на разума, появата на които сигнализира

пристигането на Настройчик на Съзнанието.

(1131.5) 103:2.6 Ако обучението на детето не се извращава, неговият разум се развива позитивно и според проявата на религиозно съзнание води към праведност и социално служене, а не негативно - далеч от греха и вината. Развитието на религиозния опит може да доведе или да не доведе до конфликт, но в него винаги присъстват неизбежни решения, усилия и функция на човешката воля.

(1131.6) 103:2.7 Нравственият избор винаги се съпровожда с по-голям или по-малък нравствен конфликт. И първият такъв конфликт в съзнанието на детето възниква между егоистичните подбуди и алтруистичните пориви. Настройчикът на Съзнанието не пренебрегва личностните ценности на егоистичния мотив, но той оказва своето въздействие така, че известно предпочитание да се окаже на алтруистичния импулс водещ към човешкото щастие и радостите на небесното царство.

(1131.7) 103:2.8 Когато нравственото същество избира безкористността независимо от подбудите към егоизъм, то това е елементарен религиозен опит. Нито едно животно не е способно на такъв избор; подобно решение е както човешко, така и религиозно. То включва факта на богосъзнанието и проявява порив към социално служене – основата на човешкото братство. Когато разумът прави правилен нравствен избор посредством действията на свободната воля, то такова решение представлява религиозен опит.

(1131.8) 103:2.9 Но преди детето да се е развило достатъчно, за да бъдат формирани нравствени качества позволяващи му да прави избор в полза на алтруистичното служене, в него е успял да се развие силен и монолитен егоистичен характер. Именно тази реална ситуация поражда теорията на борбата между “висшата” и “низшата” природа между “предишния човек на греха” и “новия човек” на благодатта. Още в най-ранна възраст нормалното дете започва да усвоява това, че е “по-блажено да даваш, отколкото да вземаш”.

(1131.9) 103:2.10 Обикновено човек свързва стремежа към удовлетворяването на собствените потребности със своето его – собственото “аз”. В противовес на това той е склонен да свързва своите алтруистични желания с някакво външно въздействие – Бога. Такъв възглед е свършено верен, тъй като всички негоис-

тични желания действително са следствие от направляващото въздействие на вътрешния Настройчик на Съзнанието, а Настройчикът е частица от Бога. Импулсът на Духовния Наставник се възприема в човешкото съзнание като подбуда към алтруизъм, отзивчиво отношение към своите другари. Във всеки случай такъв е ранният и основополагащ опит в съзнанието на детето. Ако растящото дете е неспособно да обедини своята личност, хипертрофираният алтруистичен порив може да нанесе сериозен ущърб на благополучието на вътрешното “аз”. Въведеното в заблуждение съзнание става причина за много конфликти, безпокойства, преживявания и безкрайни човешки нещастия.

3. Религията и човешкият род.

(1132.1) 103:3.1 Макар че вярата в духове, сънища, а също и в различни суеверия изиграха роля в процеса на еволюцията на примитивните религии, вие не следва да забравяте за влиянието на клановия или племенния дух на солидарност. Именно взаимоотношенията в групата доведоха до тази социална ситуация, която предложи алтернатива на конфликта на егоистичните и алтруистичните наклонности в нравственото съзнание на първобитния човек. Независимо от вярата им в духове, съсредоточаването на религията на примитивните австралийци и досега си остава клана. Като тенденция такива религиозни представи с времето се персонализират – в началото във вид на животни, по-късно – като свръхчовек и Бог. Даже примитивните африкански бушмени, поверията на които и досега се намират на ниските нива на тотемизма, осъзнават различието между лични и групови интереси, а това е елементарната способност да различаваш световните ценности от свещените. Но социалната група не е източникът на религиозния опит. Независимо от влиянието на всички тези първобитни фактори за развитието на религията в древния човек източникът на истински религиозен импулс както преди е присъствието на истинските духовни сили, подбуждащи волята към приемането на безкористни решения.

(1132.2) 103:3.2 По-късната религия се предзнаменува от примитивни вярвания в природни чудеса и тайни, в неличностен авторитет. Но рано или късно еволюиращата религия изисква от индивида той да принесе на олтара на групата лична жертва – да направи нещо за това другите хора да станат пощастливи и по-добри. Крайното призвание на религията е да служи на Бога и човека.

(1132.3) 103:3.3 Религията е призвана да измени обкръжаващата човека среда, но тази религия, която съществува понастоящем в смъртните, в значителна степен е неспособна да се справи с тази задача. Твърде често средата е подчинявала религията.

(1132.4) 103:3.4 Помнете, че във всички векове най-важният религиозен опит бяха чувствата, в които се пробуждаха нравствените ценности и социалните значения, а не разсъжденията относно теологичните догми или философските теории. Религията се развива благоприятно според това как елемента на магията се изтласква от представите за морала.

(1132.5) 103:3.5 Преминавайки в своето развитие през суеверията на свръхестествено-то излъчване, магията, поклонението пред природата, страха от духове и поклонението пред животните, човекът премина към различни ритуали, посредством които религиозното отношение на индивида се превърна в групови реакции на клана. Впоследствие такива обреди бяха съсредоточени и закрепени в племенните вярвания, а с времето тези страхове и поверия се персонализираха в богове. Но в цялата тази религиозна еволюция присъстваше някакъв нравствен елемент. Импулсът, съобщаван на човека от вътрешния Бог, винаги е притежавал сила. И тези могъщи въздействия – едното от които човешко, а другото – божествено, осигуриха запазването на религията в продължение на векове независимо от това, че тя неведнъж се намираше на ръба на гибел поради многобройните пагубни тенденции и непримири противоречия.

4. Духовното общуване.

(1133.1) 103:4.1 Характерното различие на светското събиране от религиозната среща се състои в това, че в сравнение със светската, религиозната среща е проникната от атмосфера на *общуване*. Така в човешката група се изработва чувството за приятелски взаимоотношения с божественото, с което започва груповото поклонение. Най-древният вид социално общуване беше участието в общата трапеза и затова в древните религии някаква част от обредната жертва трябваше да се изяжда от вярващите. Тази форма на духовно общуване се запазва и в християнското причастие. Атмосферата на общуване предоставя живителен и успокоителен период на примирие между своето користоно “аз” и алтруистичното подбуждане на вътрешния Духовен Наставник и е предверие

на истинското поклонение – практиката на присъствието на Бога, която води до появата на братството на хората.

(1133.2) 103:4.2 Когато първобитният човек чувстваше, че неговото общуване с Бога е прекъснато, той прибягваше към жертвоприношения в опит да се сдобие с примирение, да възстанови дружеските отношения. Жаждата за праведност води до откриване на истината, а истината повишава идеалите, което създава нови проблеми за индивидуалния вярващ, тъй като нашите идеали имат тенденцията да нарастват в геометрична прогресия, а нашата способност да живеем съгласно тези идеали се подобрява само в аритметична прогресия.

(1133.3) 103:4.3 Чувството за вина (не съзнанието за греха) произхожда или от прекъснатото духовно общуване, или от понижаване нивото на нравствените идеали на индивида. Изходът от това неприятно положение е само в осъзнаването на това, че висшите нравствени идеали на човека не задължително означават Божията воля. Човекът не може да се надява на това, че неговият живот ще съответства на неговите най-висши идеали, но той може да бъде верен своята цел: да търси Бога, постепенно придобивайки все по-голямо сходство с него.

(1133.4) 103:4.4 Иисус отхвърли всички ритуали на жертвоприношението и изкуплението. Той разруши основата за всеки подобен измислен страх и чувство на изолация във вселената като провъзгласи, че човекът е дете Божие; отношението на създанието и Създателя се постави на основата на отношенията дете-родител. Бог става любящ Баща по отношение на своите смъртни синове и дъщери. Навечно се отменят всякакви ритуали, които не са законна част на тези съкровени семейни отношения.

(1133.5) 103:4.5 Отношението на Бога-Баща към своето дете се определя не от действителната добродетел или достойнство на създанието, а от признаването на мотивацията на детето – от неговите цели и намерения. Такива взаимоотношения са отношения между родител и дете движени от божествената любов.

5. Произходът на идеалите.

(1133.6) 103:5.1 Ранният еволюционен разум поражда чувството за социален

дълг и морални задължения извлечени основно от емоционален страх. По-позитивната подбуда към социалното служене и безкористният идеализъм възниква като непосредствен импулс на божествения дух пребиваващ в човешкия разум.

(1133.7) 103:5.2 Идеята-идеал за правене на добро на други хора - импулсът, подбуждащ да си откажеш нещо заради своя ближен отначало е крайно ограничен. Първобитният

(1134.1) 103:5.3 човек смята за свои близки само тези, които са близки до него, тези, които се отнасят към него дружелюбно; с развитието на религиозната цивилизация представата за близкия се разширява и включва клана, племето и нацията. По-късно Иисус включи в него цялото човечество, като ни поръча да обичаме даже своите врагове. И във всеки нормален човек има нещо, което му говори за нравствеността, за справедливостта на това учение. Даже тези, които по-малко от всичко следват този идеал признават, че на теория той е правилен.

(1134.2) 103:5.4 Всички хора осъзнават нравственото начало на тази всеобща човешка подбуда към безкористност и алтруизъм. Хуманистът приписва тази подбуда на естествената дейност на човешкия разум; вярващият е по-близко до истината признавайки, че истински безкористният стимул на смъртния разум е реакция на вътрешното духовно ръководство на Настройчика на Съзнанието.

(1134.3) 103:5.5 Но не винаги може да се разчита на човешката интерпретация на тези ранни конфликти – желанието да служиш на своето “аз” и на “аз-а” на другите. Само достатъчно монолитната личност е способна да бъде арбитър в многообразните сблъсъци на егоистичните стремежи и пробуждащото се социално съзнание. “Аз”-ът има такива права каквито и близките. Нито едната от тези две страни не притежава изключителни права над вниманието на индивида и неговото служене. Неспособността да разреши този проблем води до най-древната разновидност на чувството за вина на човека.

(1134.4) 103:5.6 Човекът постига щастие едва тогава, когато егоистичното желание на “аз” (божествения дух) се координират и примиряват с обединената воля на интегриращата и координираща личност. Разумът на еволюционния човек винаги

се сблъсква с трудния проблем на разрешаването на спора между естествения растеж на емоционалните импулси и нравствения растеж на безкористните подбуди, основани на духовната интуиция – истинската религиозна рефлексия.

(1134.5) 103:5.7 Опитът да се осигури еднаква полза за себе си и за най-голям брой други хора представлява проблем, който не винаги може да се реши удовлетворително в пространствено-времевия контекст. В аспекта на вечния живот такива антагонизми са разрешими, но те са непримирими в течение на краткия човешки живот. Иисус е имал предвид този парадокс, когато е казвал: “Този, който запази своя живот, ще го загуби, а този, който отдаде живота си за царството, ще го придобие”.

(1134.6) 103:5.8 Следването на идеала – стремежът да бъдеш подобен на Бога, не се прекратява както до смъртта, така и след нея. В своята същност животът след смъртта не се отличава от смъртното съществуване. Цялото благо, извършвано от нас в този живот, пряко спомага за усъвършенстването на бъдещия живот. Истинската религия не поощрява моралното безделие и духовната леност, не поощрява напразната надежда за това, че резултатът от преминаването през вратата на естествената смърт ще бъде даряване с всички добродетели, присъщи на благодатния характер. Истинската религия не намалява стремежа на човека да се сдобие с прогрес в течение на дадения му живот. Всяко постижение на смъртния е пряк принос към обогатяването на първите етапи на опита от безсмъртния живот.

(1134.7) 103:5.9 Когато на човека се внушава, че неговите алтруистични пориви са не повече от развит природен стаден инстинкт, това погубва неговия идеализъм. Но когато човек научи, че тези висши подбуди на душата произхождат от пребиваващите в неговия смъртен разум духовни сили, това го облагородява и пробужда в него огромна енергия.

(1134.8) 103:5.10 Когато човек истински осъзнае, че в него живее и действа нещо вечно и божествено, той се възвисява над своето “аз”, излиза извън неговите предели. Така живата вяра в свръхчовешкия източник на нашите идеали става потвърждение на нашата вяра в това, че ние сме Божии синове и прави истински нашите алтруистични убеждения – чувството за братство между хората.

(1135.1) 103:5.11 В областта на своя дух човек действително притежава свободна воля. Смъртният човек не е нито безпомощен роб на неумолимото владичество на всемогъщия Бог, нито жертва на сляпата фаталност на механистичния и космически детерминизъм. Наистина, човек сам е творец на своята вечна съдба. Но спасението и облагородяването на човека не се извършва по принуда. Духовният растеж възниква в недрата на развиващата се душа. Принудата може да деформира личността, но никога не стимулира растежа. Даже тази принуда, която осъществява образованието, помага само негативно – в този смисъл, че то може да спомага за предотвратяване на гибелния опит. Най-голям духовен растеж се извършва при минимално външно въздействие. “Където е духът господен, там има свобода”. Човекът се развива най-добре тогава, когато натискът от страна на семейството, обкръжението, църквата и държавата е най-малко. Но това не следва да се разбира, че в прогресивното общество няма място за семейство, социални институти, църква и държава.

(1135.2) 103:5.12 Когато член на социална религиозна група удовлетворява изискванията на такава група, следва да се поощрява неговото религиозно право свободно да изразява личните тълкувания на истината на религиозната вяра и фактите на религиозния опит. Увереността на религиозната група в бъдеще зависи от духовното единство, а не от теологичното еднообразие. Религиозната група трябва да бъде в състояние да използва правото на свободомислие без да се превръща в “група от свободомислещи”. Всяка църква, която се покланя на живия Бог, утвърждава братството на хората и има смелост да освободи своите членове от всеки догматичен натиск, може с надежда да гледа в бъдещето.

6. Философската координация.

(1135.3) 103:6.1 Теологията изучава действията и реакциите на човешкия дух; тя никога няма да се превърне в наука, тъй като трябва в по-голяма или по-малка степен да се обединява с психологията в личното си изразяване и с философията в своето систематично изложение. Теологията е винаги изучаване на *вашата* религия; изучаването на религията на друг човек е психология.

(1135.4) 103:6.2 Когато човекът пристъпва към изучаване и изследване на своята вселена *отвън*, той създава различните физически науки; когато пристъпва към изследване на себе си и на вселената *отвътре*, той поставя началото на теологията и метафизиката. Последващото изкуство на философията се

развива в стремеж да се хармонизират множеството несъответствия, отначало неизбежно възникващи между откритията и ученията на тези две диаметрално противоположни пътища за приближаване към вселената на неща и същества.

(1135.5) 103:6.3 Религията е свързана от духовна гледна точка с осъзнаване на *вътрешния* характер на човешкия опит. Духовната природа на човека му позволява да обърне външната страна на вселената навътре. Затова е вярно, че при изключително вътрешен поглед от позицията на опита на личността, цялото творение се представя като духовно по своята природа.

(1135.6) 103:6.4 Когато човек аналитично изследва вселената с помощта на своите материални способности – физическите органи на чувствата и свързаното с тях умствено възприятие, космосът изглежда механичен и енергийно-материален. Такъв метод на изследване на реалността представлява обръщане на вътрешната страна на вселената наопаки.

(1135.7) 103:6.5 Логичната и последователна представа за вселената не може да бъде построена на постулатите на материализма или спиритизма, тъй като тези две системи на мислене, въздигнати в абсолюти, неизбежно изкривяват представата за космоса, при което първата има работа с вселена вътрешната страна на която става външна, а втората изразява вселена външната страна на която става вътрешна. По този начин няма ни най-малка надежда науката или религията самостоятелно да могат да постигнат адекватно разбиране на вселенските истини и отношения без ръководство от страна на човешката философия и разяснения от страна на божественото откровение.

(1136.1) 103:6.6 В своето изражение и самопостижение вътрешният дух на човека неизбежно зависи от устройството и от начина на действие на разума. Така външното емпирично постижение на човека в материалната реалност трябва да се основава на умственото осъзнаване на придобиващата опит личност. Затова духовният и материален, вътрешен и външен човешки опит винаги се съпоставя с функцията на разума и в това, което засяга тяхното съзнателно постигане, той се обуславя от неговата дейност. Човекът усеща материята в своя разум; той изпитва духовната реалност в душата си, но осъзнава този опит в своя разум. Разумът е вечният съгласуващ, обуславящ и определящ съвкупното съдържание

на смъртния опит. Както енергийните същности, така и духовните ценности се изменят в процеса на интерпретацията, която се осъществява в съзнанието посредством разума.

(1136.2) 103:6.7 Причината за трудността, с която се сблъсквате в стремежа си към по-съгласувана координация на науката и религията се заключава в това, че вие сте напълно незапознати с промеждутъчната област – моронтийния свят на неща и същества. Локалната вселена е представена от три степени или стадии на проявление на реалността: материя, моронтия и дух. Моронтийният подход сменя всички отклонения между откритията на физическите науки и функционирането на духа на религията. Познавателният метод на науката е аргументацията; интуитивният метод на религията е вярата; методът на моронтийното ниво са мотата. Мота – това е възприемчивостта към свръхматериалната реалност започваща да компенсира незавършеността на растежа благодарение на това, че нейна субстанция е знанието-разум, а нейна същност – вярата-интуиция. Мота – това е свръхфилософско съгласуване на възприятията на разнотелната реалност непостижимо от материалните личности; частично се определя от опита на преживелите материалния живот в плът. Но много смъртни съзнаваха желателността на някакъв метод за осигуряване на съгласуваното взаимодействие на полярните области – наука и религия; и метафизиката е резултат от безуспешния опит на човека да запълни тази добре известна празнота. Но човешката метафизика се оказва повече плашеща, отколкото разясняваща. Метафизиката символизира добронамерен, но напразен опит на човека да компенсира отсъствието на мотата на моронтия.

(1136.3) 103:6.8 Метафизиката претърпя поражение; мотата за човека са недостъпни. Откровението е единственият метод способен да компенсира отсъствието в материалния свят на възприемчивостта към истината, присъща на мотата. Откровението решително отстранява бъркотията, към която разсъдъчната метафизика довежда в еволюционния свят.

(1136.4) 103:6.9 Науката е опит на човека да изучи своето физическо обкръжение, света на енергията-вещество; религията е човешкия опит за постижение на космоса на духовните ценности; философията възникна вследствие стремежа на човешкия разум да организира и съотнесе получените от тези противоположни представи

данни в някакво подобие на разумно и цялостно отношение към космоса. Философията, очистена чрез откровение, функционира удовлетворително в отсъствието на мота и в условията на криза и провал на нейната рационална човешка замяна – метафизиците.

(1136.5) 103:6.10 Древният човек не правеше разлика между енергийните и духовни нива. Първи да разделят математиката и волята се опитаха виолетовата раса и нейните андитски приемници. Все повече цивилизовани хора повтаряха пътя на древните гърци и шумери отличаващи неодушевеното и одушевеното. С развитието на цивилизацията на философията ще бъде все по-трудно да прехвърля мост през пропастта разделяща понятията дух и енергия. Но в пространство-времето тези разминавания се съвместяват с Висшия.

(1137.1) 103:6.11 Науката винаги трябва да се основава на разума макар че въображението и догадките спомагат да се разширят нейните граници. Религията извечно зависи от вярата макар че разумът е стабилизиращ фактор и полезен слуга. Винаги ги е имало и винаги ще ги има въвеждащи в заблуждение тълкувания на явленията както на естествения, така и на духовния свят погрешно наричани науки и религии.

(1137.2) 103:6.12 Човекът се опитваше да построи своята философска система в условията на непълно овладяване на науката, лошо разбиране на религиите и неуспехи в метафизиката. И на съвременните хора действително би се отдало да създадат достойна и привлекателна философия за човека и своята вселена, ако не беше разрива на принципно важната и задължителна метафизическа връзка между световите на материята и духа – ако не беше безсилието на метафизиците не съумели да прехвърлят мост през моронтийната пропаст, разделяща физическото и духовното. В смъртния човек няма представа за моронтийния разум и материалното; *откровението* е единственият метод компенсиращ недостатъка на понятийните данни крайно необходими на човека за създаване на логическа философия на вселената и удовлетворително разбиране на своето надеждно и постоянно място в тази вселена.

(1137.3) 103:6.13 Откровението е единствената надежда на човека да може да премине през пропастта на моронтия. Без помощта на мотата вярата и разума са

неспособни да постигнат и построят логическа вселена. Без интуицията на мота смъртният човек не е в състояние да познае добродетелта, любовта и истината в явленията на материалния свят.

(1137.4) 103:6.14 Когато човешката философия започне твърде много да клони към света на материята, тя става рационалистична или *натуралистична*. Когато философията особено започне да клони към духовното ниво, тя става *идеалистична* или даже мистична. Когато философията е толкова неудачна, че да клони към метафизиката, тя неизбежно става *скептична*, забъркана. В миналите векове мнозинството човешки знания и интелектуални оценки се падаха на един от трите вида изкривено възприятие. За философията е непозволено да изразява своите интерпретации на реалността в линейния стил на логиката; тя е длъжна извечно да се съобразява с елиптичната симетрия на реалността и същественото изкривяване на всякакви представи за връзките.

(1137.5) 103:6.15 Висшата постижима за смъртният човек философия трябва логически да се основава на доводите на науката, религиозната вяра и проникването в истината, което става възможно благодарение на откровението. С помощта на този съюз, човекът е способен отчасти да компенсира своя неуспех в създаването на адекватна метафизика и своята неспособност да разбере мотата на моронтия.

7. Науката и религията.

(1137.6) 103:7.1 Науката се поддържа от разума, религията – от вярата. Макар че вярата не се опира на разума, тя се поддава на обосноваване; не бидейки зависима от логиката, тя при все това се поддържа от убедителна логика. Вярата не може да бъде подхранвана даже от идеалната философия; в действителност – наред с науката, тя сама е източник на такава философия. Надеждно ръководство за вярата, човешката религиозна интуиция, може да стане само откровението; надеждно средство за възвишената вяра може да бъде само личния смъртен опит заедно с присъствието на духовен Настройчик – Бога, който е дух.

(1137.7) 103:7.2 Истинското спасение е метод за божествена еволюция на смъртният разум от нивото на отъждествяване с материята чрез свързващите сфери на моронтия, към високия вселенски статут на съотнасяне с духа. И така,

както материалният интуитивен инстинкт в процеса на земната еволюция предшества появата на разумно знание, така проявата на интуитивната духовна проникателност предшества последващата поява на моронтиен и духовен разум и опит в божествената програма на небесната еволюция – превръщането на потенциалите на човека тленен в действителността и божествеността на човека вечен, Райският завършил.

(1138.1) 103:7.3 Но според това как възходящият човек се стреми към центъра – към Рая и познаването на Бога, той едновременно се стреми и навън, в пространството – към енергийното разбиране на материалния космос. Развитието на науката не е ограничено от земния живот на човека; неговият опит за възход във вселената и свръхвселената не на последно място ще се заключава в изучаване на превращенията на енергията и метаморфозата на веществата. Бог е дух, но Божеството е единство, а единството на Божеството не само обхваща духовните ценности на Всеобщия Баща и Вечния Син, но също така обхваща и енергийните факти на Всеобщия Властелин и Райския Остров, докато тези две фази на вселенска реалност са свършено съотнесени в интелектуалните взаимовръзки на Съвместния Извършител и обединени на крайното ниво във формиращото се Божество на Висшето Същество.

(1138.2) 103:7.4 Обединението на научното отношение и религиозното постижение с помощта на емпиричната философия е част от дългия човешки опит от възхода към Рая. Приближенията на математиката и несъмнеността на интуицията винаги ще се нуждаят от съгласуваща функция – логиката на разума на всички нива на опита, чак до максималното придобиване на Висшия.

(1138.3) 103:7.5 Но логиката е неспособна да съгласува данните на науката и прозренията на религията, ако и научната и религиозната страна на личността не се подчиняват на истината, ако отсъства искрено желание да се следва истината където и да изведе тя, на каквито и изводи да се натъкне.

(1138.4) 103:7.6 Логиката е метод на философията - метод за нейното изразяване. В пределите на истинската наука аргументацията винаги се поддава на подобряване посредством истинската логика; в пределите на истинската религия, вярата, изхождайки от вътрешната гледна точка, винаги е логична, даже

ако изглежда съвършено необоснована при научен поглед отвън. При поглед отвън навътре, вселената може да ви се стори материална; ако я погледнете отвътре навън, същата тази вселена може да изглежда съвършено духовна. Рационалната аргументация израства от материалното съзнание, вярата – от духовното съзнание, но с помощта на философията, усилена от откровението, логиката е способна да потвърди както вътрешния, така и външния погледи, с това укрепвайки както науката, така и религията. Така, чрез общата връзка с логиката на философията и науката и религията могат да стават все по-търпими една към друга, проявявайки все по-малко скептицизъм.

(1138.5) 103:7.7 Това, което е необходимо и на развиващата се наука и на религията, - е по-взискателна и смела самокритика, по-голямо разбиране на незавършеността на еволюционния статут. Нерядко и религиозните и научните учители са твърде самоуверени и догматични. Научната и религиозна самокритика може да се отнася само към *фактите*. Достатъчно е човек да отстъпи от фактите, и неговият разум губи своето оглавяващо положение, или бързо се изражда в подобие на лъжлива логика.

(1138.6) 103:7.8 Истината – разбирането на космическите отношения, вселенските факти и духовните ценности – се открива най-добре чрез служенето на Духа на Истината и се подлага на най-добра критическа оценка в откровения. Но откровението не се поражда нито от науката, нито от религията; неговата функция се заключава в координирането на науката и религията с истинската реалност. В отсъствието на откровения, или в случай на неспособност да го приеме или разбере, смъртният човек винаги е прибегвал към внимателни търсения в областта на метафизиката – единственото човешко подобие на откровение на истината или на мотата на моронтийната личност.

(1139.1) 103:7.9 Науката на материалния свят позволява на човека да контролира и в някаква степен да подчинява себе си на физическата среда. Религията на духовния опит е източник на приятелския порив, позволяващ на хората да живеят заедно в сложните условия на цивилизацията на научния век. Метафизиката, и в още по-голяма степен откровението, се явяват свързващо звено както за научни, така и за религиозни открития, което позволява на човека да се опитва логически да съотнесе тези отделни, но взаимосвързани области на мисли във

възвишената философия, която би се отличавала с устойчивост на науката и увереност в религията.

(1139.2) 103:7.10 В условията на смъртното съществуване абсолютните доказателства са невъзможни; и науката и религията са основани на допускания. На моронтийно ниво постулатите - както на науката, така и на религията, се поддават на частичното потвърждение от логиката на мотата. На духовно ниво – нивото на постигане на материален статут, потребността от крайно доказателство постепенно отстъпва пред действителния опит на реалността и причастността към реалността; но и тогава много от това, което лежи отвъд пределите на крайното остава недоказано.

(1139.3) 103:7.11 Всички области на човешката мисъл са основани на някакви допускания, които се приемат, макар и без доказателства, благодарение на принципната възприемчивост към реалността свойствена на разума на човека. Науката тръгва по своя прехвален път на рационална аргументация като започва с *допускането* на реалността на три неща: материя, движение и живот. Религията започва с допускането на действителността на три неща: разум, дух и вселена – Висшето Същество.

(1139.4) 103:7.12 Науката става област на мислите обхващаща въпросите на математиката, енергията и материята във времето и пространството. Религията включва в своята сфера не само крайния и временен дух, но и духа на вечността и върховността. Само благодарение на въздействието на продължителния опит мотата на тези две противоположни възприятия на вселената могат да стигнат до аналогични интерпретации на причините, функциите, отношенията, реалностите и целите. Максималното съгласуване на различията на енергията и духа се постига в контура на Седемте Главни Духа; тяхното първо обединение – в Божеството на Бога-Висшия; тяхното окончателно единство е в безкрайността на Първия Източник и Център, АЗ СЪМ.

(1139.5) 103:7.13 *Съждението* е признаване на изводите на съзнанието по отношение на опита на физическия свят на енергията и материята и причастността към този свят. *Вярата* е акта на признаване на обосноваността на духовното съзнание – същността, която няма други смъртни доказателства. *Логиката* е синтетичното

развитие на единството на вярата и съжденията в търсене на истината и е основана на принципните интелектуални свойства на смъртните същества, на вътрешното осъзнаване на неща, значения и ценности.

(1139.6) 103:7.14 Присъствието на Настройчика на Съзнанието е действително потвърждение на духовната реалност, но истинността на това присъствие е невъзможно да се демонстрира на външния свят – тя е достъпна само за този, който по такъв начин постига пребиваващия в него Бог. Съзнанието за присъствието на Настройчик е основано на интелектуалното възприемане на истината, на свръхразумното осъзнаване на добродетелите и личностна подбуда към любов.

(1139.7) 103:7.15 Науката открива материалния свят, религията го оценява, философията се опитва да интерпретира неговите значения, координирайки научния материален възглед с религиозна духовна представа. Но историята е област, в която науката и религията могат никога да не стигнат до пълно съгласие.

8. Философията и религията.

(1140.1) 103:8.1 Макар че науката и философията могат да допускат вероятността за Бог с помощта на своите аргументи и логика, само личният религиозен опит на водения от духа човек може да потвърди несъмнеността на такова висше личностно Божество. В резултат от подобна инкарнация на живата истина на философската хипотеза, вероятността за Бога става религиозна реалност.

(1140.2) 103:8.2 Бъркотията съпровождаща емпиричното постигане на несъмнеността на Бога е следствие от различните интерпретации и изложения на такъв опит от различни индивиди и раси. Опитът от Бога може да бъде изцяло достоверен, но разсъжденията *относно* Бога – бидейки интелектуални и философски, се различават едно от друго и често биват непоследователни и погрешни.

(1140.3) 103:8.3 Добрият и благороден човек може дълбоко да обича своята жена, но да бъде напълно неспособен удовлетворително да издържи писмен изпит по психология на съпружеската любов. Друг човек, почти или съвсем необичащ своята съпруга, може много успешно да издържи такъв изпит. Несъвършенството

на проникването на обичайния човек в истинския характер на своята любима в никаква степен не намалява реалността или искреността на неговата любов.

(1140.4) 103:8.4 Ако вие действително вярвате в Бога – познали сте го чрез вяра и го обичате, не допускайте каквото и да било принизяване или отслабване на реалността на такъв опит от инсинуациите на съмняващата се наука, интригите на логиката, постулатите на философията или ловките предложения на благонамерените души готови да създадат религия без Бог.

(1140.5) 103:8.5 Неувереността на съмняващия се материалист не трябва да тревожи увереността на богопозналия вярващ; обратното, основаната на опита дълбока вяра и непоколебима увереност на вярващия са длъжни да хвърлят могъщо предизвикателство към съмненията на невярващия.

(1140.6) 103:8.6 За да може философията да донесе най-голяма полза и на науката и на религията, тя трябва да избягва крайностите както на материализма, така и на пантеизма. Само такава философия, която признава реалността на личността – постоянството сред измененията, може да има нравствена ценност за човека, може да служи като свързващо звено между теориите на материалната наука и духовната религия. Откровението е компенсация за недостатъците на еволюиращата философия.

9. Същността на религията.

(1140.7) 103:9.1 Теологията се занимава с интелектуалното съдържание на религията, метафизиката (откровението) – с нейните философски аспекти. Религиозният опит е духовното съдържание на религията. Независимо от митологичните приумици и психологическите илюзии, характерни за интелектуалното съдържание на религията, независимо от погрешните метафизични допускания и водещите към самозаблуда методи, независимо от политическите изкривявания и социално икономическите извращения на философското съдържание на религията, духовният опит на личната религия остава неподправен и действителен.

(1140.8) 103:9.2 Религията има отношение не само към мисленето, но и към чувствата,

действията и начина на живот. Мисленето е по-тясно свързано с материалния живот и трябва – като цяло, но не напълно, да се подчинява на разума и фактите на науката, а също така, в своите нематериални стремежи към сферите на духа – на истината. Колкото и илюзорна и погрешна да е теологията на индивида, неговата религия може да бъде абсолютно неподправена и извечно истинска.

(1141.1) 103:9.3 В своята изначална форма будизмът представляваше една от най-добрите религии без Бог за цялата еволюционна история на Урантия, макар че с развитието на това вероучение в него се появи Бог. Религия без вяра е противоречие; без Бога тя е философски непоследователна и интелектуално абсурдна.

(1141.2) 103:9.4 Магическият и митологичен произход на естествената религия не принижавя реалността и истинността на последващите богооткровени религии и съвършенствата на спасителното евангелие на Иисус. Животът на Иисус и неговите учения окончателно освободиха религията от суеверието на магията, илюзията на митологията и оковите на традиционния догматизъм. Но тази древна магия и митология крайно ефективно проправиха пътя към последващата и по-съвършена религия благодарение на това, че допускаха съществуването и реалността на свръхматериалните ценности и същества.

(1141.3) 103:9.5 Макар че религиозният опит е чисто субективен духовен феномен, подобен опит включва позитивното и живото, присъщо на вярата отношение към висшите сфери на обективната вселенска реалност. Идеалът на религиозната философия – такава вяра-доверие, която би помогнала на човека безусловно да се облекне на абсолютната любов на безкрайния Баща на вселената на вселените. Такъв истински религиозен опит значително превъзхожда философското обективизиране на идеалистичното желание; той действително приема спасението за даденост и се съсредоточава само върху познаването на волята на Райския Баща и нейното изпълнение. Отличителни признаци на такава религия са: вяра във висшето Божество, надежда за вечен живот и любов – на първо място, любовта към ближните.

(1141.4) 103:9.6 Когато теологията поробва религията, религията умира; тя се превръща в доктрина, а не в живот. Задачата на теологията е само да помогне на човека

да осъзнае личния си духовен опит. Теологията представлява религиозен опит да определи, проясни, развие и обоснове емпиричните твърдения на религията, които в крайна сметка могат да бъдат обосновани само от живата вяра. Във висшата философия на вселената мъдростта, както и разума, става съюзница на вярата. Разумът, мъдростта и вярата представляват най-висшите човешки постижения на хората. Разумът запознава човека със света на фактите, с нещата; мъдростта го запознава със света на истината, с отношенията, вярата го въвежда в света на божествеността, духовния опит.

(1141.5) 103:9.7 Вярата е винаги готова да води след себе си разума, докато не се изчерпят неговите способности; тя продължава пътя заедно с мъдростта, докато не изчерпи философските възможности; и след това тя намира в себе си мъжеството да продължи безкрайния и вечен вселенски път, съпровождана само от *ИСТИНАТА*.

(1141.6) 103:9.8 Науката (знанието) се опира на неотменимото (спомагателния дух) допускане, че разумът е действителен и че вселената може да бъде разбрана. Философията (координираното постижение) се опира на неотменимото (духът на мъдростта) допускане, че мъдростта е действителна, че материалната вселена може да бъде съгласувана с духовната. Религията (истината за личния духовен опит), се основава на неотменимото (Настройчика на Съзнанието) допускане, че вярата е действителна, че Бог е познаваем и постижим.

(1141.7) 103:9.9 Пълното осъзнаване на реалността на смъртния живот се заключава във все по-голямата готовност да вярвате в тези допускания на разума, мъдростта и вярата. Такъв живот се подбужда от истината и е изпълнен с любов; в това се състоят идеалите на обективната космическа реалност, съществуването на която е материално недоказуемо.

(1142.1) 103:9.10 Научавайки се да разпознава доброто и злото, разумът проявява мъдрост; когато мъдростта избира между доброто и злото, истината и заблудението, тя показва, че я ръководи духът. Така функцията на разума, душата и духа извечно се намират в тясно обединение и функционална взаимовръзка. Разумът е свързан с фактическо знание, мъдростта – с философията на откровението, вярата – с живия духовен опит. Чрез истината човек придобива красота, благодарение на

духовната любов той възхожда към добродетели.

(1142.2) 103:9.11 Вярата води към познаване на Бога, а не само към мистичното усещане на божественото присъствие. Вярата не трябва да се подлага на прекомерно въздействие на своите емоционални последици. Истинската религия е опит на вярата и знанието, точно както и удовлетворяване на чувствата.

(1142.3) 103:9.12 Реалността на религиозния опит е пропорционална на неговата духовност и такава реалност излиза от пределите на разума, науката, философията, мъдростта, и всички останали човешки постижения. Убежденията от такъв опит са неопровержими; логиката на религиозния живот е неоспорима; увереността на такова знание е свръхчовешка, удовлетворението е благородно и божествено, смелостта е неукротима, привързаността е несъмнена, предаността е съвършена, целите са окончателни – вечни, пределни и всеобщи.

ХРИСТИЯНСТВО, ЕТИМОЛОГИЯ НА ПРОИЗХОДА

Християнството е **авраамическа религия**, основана на едно божество, живота и учението на **Иисус Христос**, така както са представени в каноничните **новозаветни** книги и други.^[1] Християнството също счита за част от **канона** и еврейската Библия, известна като **Стария завет**. Последователите на християнската вяра се наричат **християни**.

Основното християнско вярване е, че **Иисус** е Син на Бог, едновременно напълно божествен и напълно човек и че Той е Спасителят на човечеството. Поради тази причина християните считат **Иисус** за Христос (Месия). Службата на **Иисус**, Неговата саможертвена смърт на кръста и последвалото възкресение често са наричани **εὐαγγέλιον**, сиреч „блага вест“ или „добра вест“. Накратко **Евангелието** е вестта за вечната победа на Бог Отец над злото и обещанието за **спасение на душите** и **вечен живот за всички хора** чрез **божествена благодат**.

Християните вярват, че **Иисус** е Месията, сиреч Спасителят, за Когото е пророкувано в **Стария завет**. Християнското богословие е основано на убеждението, че **Иисус** е разпнат и страдал на кръста, умрял е и е бил погребан, след което възкръснал от мъртвите, за да осигури вечен живот на онези, които вярват в Него и Му се доверяват за опрощаване на техните грехове (спасение).

Вярва се още, че **Иисус** е бил възнесен телесно на небето, където сега управлява и царува наред с Бог Отец. Повечето деноминации учат, че **Иисус** ще се завърне, за да съди всички хора (живи и мъртви) и да осигури вечен живот на Своите последователи. Той е считан за пример за добродетелен живот и едновременно за откривател на **Бог** (който го разкрива) и Негово физическо възплъщение. Християните наричат вестта за Исус Христос **Евангелието** („блага вест“) и като цяло се придържат към **Десетте заповеди**.

Критици на християнската религия посочват наличието на морално спорни твърдения в Библията, които са използвани за оправдаване на робството^[2], колониализма^[3], религиозната нетолерантност^[4], унижаването на жените^[5], оправдаване на насилието^[6], оправдаване на хомофобията^[7]. Сред известните критици на християнската религия на морална и етическа основа са философи като **Бъртранд Ръсел** и **Фридрих Ницше**.

Думата „християнство“ произлиза от **древногръцката** дума χριστιανός^[8], което означава „последовател на Христос“, сиреч „християнин“. Самият корен на думата е *Χριστός* (Христос), което означава „помазан“. Помазването с елей е символичното признаване от Светия Дух. В гръцката Септуагинта тази дума е използвана, за да преведе еврейското מָשַׁח (Месия), което означава „един, който е помазан“.

За първи път понятието християнин е използвано по отношение на Исусовите последователи в град Антиохия в около 44-та година сл. Хр.

Християнството възниква в римската провинция **Юдея** (днес част от Израел, Йордания и Палестина) в средата на 1 век като секта в рамките на **юдаизма**,^[12] с който и днес споделя много от свещените си текстове – най-вече еврейската **Библия**, позната на християните като **Стар завет**. Християнството споделя общия си произход от юдаизма и с **исляма**, друга широко разпространена в света религия. Тези три религии понякога се включват в общата група на **авраамическите религии**.

С името „християнин“ (на **гръцки**: *Χριστιανός*) последователите на Христос започват да бъдат наричани от нееврейските жители на град **Антиохия**,^[13] а първото запазено писмено споменаване на термина „християнство“ (*Χριστιανισμός*) е в текст на свети **Игнатий Богоносец** от около 100 година.^[14] В книгите на **Новия завет** самите християни се наричат „братя“, „вярващи“, „избрани“, „светци“.

В началото на съществуването на християнската **църква** тя се оглавява от дванадесетте **апостоли**, най-активни от които са **Петър** и **Павел**, а след това от първите **епископи**, смятани от християните за наследници на апостолите. Първоначално християнството се разпространява в Палестина, а след това и в **Северна Африка**, **Мала Азия**, **Близкия изток** и европейските земи на **Римската империя** – там главно с усилията на апостол Павел.

При своето възникване християните са подложени на преследване от представителите на ортодоксалния юдаизъм, които отхвърлят ученията на апостолите, а някои от раннохристиянските водачи, като **Стефан Първомъченик** и **Яков Зеведеев**, са убити.^[13] По-масови преследвания на християните започват от страна на римските власти, след като през 64 година те са обвинени от император **Нерон** за предизвикването на **Големия пожар** в **Рим**. Според християнската традиция по това време са убити апостолите Петър и Павел. Преследванията продължават и през следващите десетилетия, като са особено интензивни при императорите **Деций** и **Диоклециан**, и са прекратени трайно едва с **Медиоланския едикт** на император **Константин I** от 313 година.

С времето християнството привлича и по-образовани последователи, които от средата на 2 век започват да пишат богословски и апологетични текстове, защитаващи тяхната религия. Сред тези първи теолози са Игнатий Богоносец, **Поликарп Смирненски**, **Юстин Философ**, **Иринеи Лионски**, **Тертулиан**, **Климент Александрийски** и **Ориген**, някои от които по-късно са обявени за **отци на Църквата**.

След издаването на Медиоланския декрет император Константин полага усилия за уеднаквяване на християнските учения, които са вече широкоприети в Империята. През 325 година е проведен **Първият Никейски събор**, който осъжда **арианството** и утвърждава **Никео-цариградския символ на вярата**. Никейският събор е последван от поредица други **вселенски събори**, които утвърждават формално основни елементи на теологичната доктрина, най-вече свързани с проблемите на **христологията**,^[15] което довежда до отделянето от православната църква на групи, несъгласни с мнението на мнозинството. На **Ефеския събор** от 431 година се обособява **несторианството**, а на **Халкедонския събор** от 451 година – **монофизитството**, към което остават лоялни по-голямата част от патриаршиите на **Александрия**, **Йерусалим** и **Антиохия**.

С упадъка на Римската империя в Западна Европа римският папа започва да се превръща в политическа фигура. Сред първите прояви на този процес са

дипломатическите споразумения на папа **Лъв I** с **хуните** и **вандалите**.^[16] Църквата навлиза и в продължителен период на мисионерска дейност и разпространение на християнството сред различни народи – **германски**,^[16] **келтски**, **славянски**.

Около 500 година свети **Бенедикт Нурсийски** създава своя манастирски правилник, поставил основите на **монашеството** и **манастирите** в Западна Европа.^[16] Монашеското движение се превръща в значим фактор в цяла Европа^[16] и поставя началото на множество ранни книжовни центрове. На Запад са известни манастирските центрове в **Ирландия**, **Шотландия** и **Галия**, които изиграват важна роля за **Каролингския ренесанс** през 9 век.

От 7 век **мюсюлманите** завземат християнски територии в **Близкия изток**, **Северна Африка** и **Пиренейския полуостров**,^[17] което довежда до потискане на християнството и множество военни конфликти, сред които **Кръстоносните походи**, **Реконкистата** и войните срещу **турците**.

Средновековието довежда до големи промени в църквата на Запад. Папа **Григорий I** провежда коренна реформа на църковната администрация.^[18] В началото на 8 век **иконоборството**, подкрепяно от някои източни църкви и няколко последователни императори, се превръща в спорен въпрос, докато е осъдено от **Втория Никейски събор** през 787 година.^[19] В началото на 10 век западното монашеско движение получава нов тласък, стимулиран от реформите, започнали в големия бенедиктински манастир в **Клюни**.^[20]

През 1054 година **Великата схизма** довежда до най-голямото разделение на християнската църква – на западна (**католическа**) и източна (**православна**) част.

Християнството е започнало като еврейска секта в средата на първи век. Неговите корени се намират в региона на **Близкия изток** – съвременните територии на Израел и Палестина. То бързо се разпространило към Сирия, Месопотамия, Мала Азия и Египет. Християнството се разрастнало по последователи и влияние само за няколко десетилетия и в края на четвърти век се превърнало в официална църква на **Римската империя**, като изместило другите форми на религиозни практики под управлението на Рим. По време на **Средновековието** по-голямата част то Европа също приела християнството. След Ерата на откритията християнството се разпространило чрез мисионска работа и колонизациите към **Северна Америка**, **Южна Америка**, **Австралия**, **Африка** и останалата част на света.

В света трите най-големи групи на християнството са **Римокатолическата църква**,

Източната православна църква и различните деноминации на **Протестантизма**.

В началото на 21 век християнството има приблизително 2.2 милиарда последователи. Християнството представлява една трета от световното население и е най-голямата световна **религия**.^[27] От всички християни 37.5% живеят в **Северна Америка** и **Южна Америка**, 25.7% живеят в **Европа**, 22.5% в **Африка**, 13.1% в **Азия**, 1.2% в **Океания** и 0.9% в **Близкия изток**. Християнството нараства бързо в **Азия** – особено в **Китай** и **Южна Корея**. То е изиграло в съществена роля в оформянето на т.нар. Западна цивилизация.

Религията е организирана система от **вярвания**, **културни системи** и **мирогледи**, които свързват човечеството с даден порядък на съществуване. Много религии имат свои **наративи**, **символи** и **свещени истории**, предназначени да обяснят **смисъла на живота** или **произхода на света**. От религиозните вярвания за **Вселената** и **човешката природа** хората извеждат практически правила като **морал**, **етика**, **религиозно право** или желателен **начин на живот**. Според някои оценки в света съществуват около 4 200 религии.^[1]

Много от религиите имат организирано **поведение**, **духовенство**, дефиниции за членство или съпричастност, **свещени места** и **текстове**. Практикуването на дадена религия може да включва също **ритуали**, **пииниииииироповеди**, почитане или поклонение пред **Бог** или **божества**, **жертвоприношения**, **транс**, **инициации**, **погребални служби**, **брачни церемонии**, **медитация**, **молитва** или други страни на човешката култура. Вярата в истинността на религиозните „истини“ не се базира на никакви наблюдения получени на базата на **научния метод** от повторими опити в контролирани среди, както са всички научни теории, на които са базирани съвременните науки - биология, химия, физика и медицинските науки.

Истинността на религията се обляга, не на **научни**, а на „лични доказателства“, които всеки един вярващ сам открива в своя живот. Основен аргумент в защита на вярата е невъзможността да се даде **доказателство за отсъствие** на нещо - т.е. не можем да докажем, че нещо **не** съществува, както християнският **Бог**, така и богът - **летящото спагетено чудовище**.

Понятието *религия* понякога се използва като аналогично на **вяра**, система от вярвания и дори **набор от задължения**.^[2] В същото време, по думите на **Емил Дюркем**, религията се различава от личната вяра по това, че тя е „нещо, крайно социално“. ^[3] Според глобална анкета, проведена през 2012 година, 59% от хората

по света са религиозни, а 36% са **нерелигиозни**, включително 13% **атеисти**, като делът на религиозните намалява с 9 процентни пункта спрямо 2005 година. ^[4] Средно жените са по-религиозни от мъжете. ^[5] Някои хора следват няколко религии или множество религиозни принципи едновременно, независимо от това дали съответните религиозни системи традиционно позволяват **синкретизма**.

НЕОЛИТНО СЕЛИЩЕ В БЪЛГАРИЯ, 8000 ГОДИШНИ УЛИЦИ

Neolithic village hidden beneath Bulgaria: 8,000-year-old streets and rows of two-storey houses unearthed.

Village was built 8,000 years ago by Neolithic farmers near Mursalevo. So far, three parallel streets have been found, plus 60 large, tall houses. All were two storey, reflecting how advanced the civilisation was. Houses were deliberately burned down, suggesting some sort of ritual followed by the people, who were thought to worship a fertility goddess.

The stereotype of Stone Age men was cave dwelling brutes rather than sophisticated town planners who lived in two-storey houses.

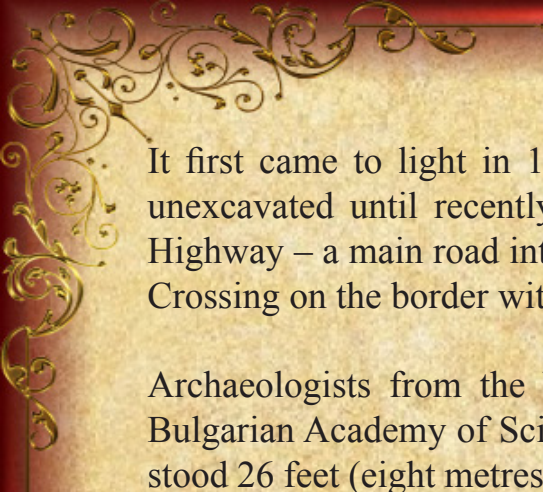
But archaeologists have uncovered the remains of 60 large houses built 8,000 years ago as part of a Neolithic village, in south west Bulgaria.

Thought to be built by farmers, the part of the village that's been excavated so far, has three parallel streets with homes spread over five acres (215,278 square ft or 20,000 square metres).

The later part of the Neolithic village also features a ditch that could be used as a canal, as a type of a port for boats.

The remains of 60 large houses - all two storeys high - have been discovered as part of a Neolithic village built 8,000 years. The image above shows the extent of the village so far, which is currently being excavated by archaeologists in south west Bulgaria. They have found three parallel streets spread of five acres of land.

Excavation of the site, located near the village of Mursalevo, is underway and has so far yielded pottery and jewellery as well as the fascinating buildings.

It first came to light in 1925 during the construction of a railroad but remained unexcavated until recently, when work began on the construction of the Struma Highway – a main road intended to link the Bulgarian capital Sofia, with the Kulata Crossing on the border with Greece.

Archaeologists from the National Institute and Museum of Archaeology of the Bulgarian Academy of Sciences have unearthed prehistoric houses that would have stood 26 feet (eight metres) tall with gabled roofs, [Archaeology in Bulgaria](#) reported.

Experts believe that the well-planned village, built between two ravines on the bank of the Struma River and consisting of 60 houses so far, was home to the earliest European civilisation.

The experts are excavating less than one third of the village so they are unsure how many there are in total and there may be several layers of simultaneously existing houses.

They are made of wattle and clay with thin walls of eight inches (20cm) despite some of them being as large as 1,076 square feet (100 square metres), Professor Vasil Nikolov, co-lead archaeologist of the excavations told the Bulgarian daily newspaper, Standart.

All of the 60 buildings had two storeys and stood 26 feet (eight metres) tall, ,which attests to high technological advancements at the time,‘ he said.

Professor Krum Bacvarov who is co-directing the project with Professor Nikolov, Corresponding Member of the Bulgarian Academy of Sciences, told MailOnline that the ancient people used wood frames and then plastered them with clay mixed with dung.

,The floor of the second story was constructed of boards, also plastered with clay,‘ he said.

There are three main streets running parallel to each other, linking narrow streets with three to four houses on them, laid out to mirror the path of the sun.

Experts believe that the well-planned village, built between two ravines along the banks of the Struma River, consists of at least 60 houses. They say it was home to a community belonging to the earliest European civilisation. This aerial view shows where tall wattle and clay walls would have stood.

The layout is thought to be unique and it's even believed that there was a ditch-turned canal running through the settlement that was used as a port for fishing boats.

In order to build such a well-ordered town, the ancient people living there must have had a strong societal structure and specialist builders and planners.

Excavation of the site, located near the village of Mursalevo, (marked on the map) is underway and has so far yielded pottery and jewellery as well as the fascinating buildings. But there is destructive feature to the town too.

The Bulgarian archaeologists have found evidence that some of the houses were deliberately burned down, confirming suspicions of this prehistoric practice, even if they can't explain why it was carried out.

Experts have argued that parts of several sites around Europe were burnt down in the same way.

Professor Bacvarov of the National Institute and Museum of Archaeology said the act ,could be a mechanism to cope with certain tensions related to social and or natural stresses.' He added: ,During the fire, the floor [of buildings which measured around 15cm thick] was burnt and fell down, together with all installations - ovens, storage bins, pottery, etc. ,We find it covering the remains of what was there on the first floor.

He explained that individual homes were raised to the ground at different times.

The researchers found evidence that homes were filled with firewood – a scarce resource in the region – meaning that groups of people would have had to work together to fetch it. This suggests the burning was possibly ritualistic and must have been deliberately planned in advance.

Interestingly, the practice has helped preserve some of the houses because the heat from fires baked and hardened the clay walls.

The well preserved remains have enabled the archaeologists to build up a detailed picture of what the houses looked like, including their size and placement of beams.

The village was built by farmers who worked the land, raised livestock and sometimes went hunting. The houses are made of wattle and clay with thin walls of eight inches (20cm) despite some of them being as large as 328 square feet (100 square metres). You can see the boundaries of a house in this image.

It's likely the ancient farmers followed a religion concerned with fertility and there

are graves dating to the end of the sixth millennium BC, with one skeleton buried in a foetal position and covered with stones (pictured).

It is likely they followed a religion concerned with fertility and there are graves dating to the end of the sixth millennium BC, scattered around the houses.

In one grave archaeologists discovered a skeleton buried in a foetal position.

,This one is late Neolithic and the burial in contracted position was the norm,' Professor Bacvarov said.

,What is interesting here is that the deceased was covered with two stones, one of them a quern, and you know that for the early farmers, grinders had deep symbolism.

The team also found an Ancient Thracian sanctuary consisting of 20 burial pits, so far, three of which hold the remains of people including three skeletons of children who were victims of Thracian sacrifice between the 5th and 1st century BC.

,We have excavated three Late Iron Age pits containing the remains of sacrificed persons: one with an articulated skeleton, another one with just a leg, and a third one with the articulated skeletons of three children thrown in the pit and covered with stones,'he said.

,Human sacrifice was quite a common practice in Ancient Thrace, mostly between fifth and third century BC.'

It is thought the settlement was later home to Slavs in the early medieval period between the 7th and 8th centuries.

Archaeologists intend to dismantle the homes in order to look deeper underground.

A team of more than 130 people – 30 of whom are experts – are working 10 hours a day and at weekends, because the highway has already been held up by the work.

There are plans to modify the route of the road so that an open air museum can be built on the important archaeological site.

The lead archaeologists have been asked by Bulgaria's Ministry of Culture to propose a plan for the site and the remains may be housed under a protective canopy.

Those leading the project have also said that they hope to reconstruct some of the homes to their original size.

Some of the buildings stood 26 feet (eight metres) tall, ,which attests to high technological advancements at the time,' one archaeologist said. This image shows the fallen floor of the second storey with some decorated installations. That house was almost 62 ft (19 metres) long.

The village was probably built by farmers who worked the land, raised livestock and sometimes went hunting. Decorated pottery has been found (pictured displayed at an exhibition) as well as the fascinating buildings.

The Work of Ulfilas among the Goths

(Philostorgius) says that at this time Ulfilas led a large body of the Scythians (Goths) from those living across the Ister (the people whom in olden times they called Getae, but now call Goths) to the land of the Romans, driven through piety from their own homes. Now this people became Christian in the following way. In the reigns of Valerian and Gallienus (253-268), a large number of Scythians from beyond the Ister (Danube) crossed into Roman territory and overran much of Europe. Crossing also into Asia, they reached as far as Galatia and Cappadocia. They took many prisoners, including some who were members of the clergy, and went home with a great quantity of booty. Now the pious band of prisoners, living as they did among the barbarians, converted many of them to the way of piety and persuaded them to adopt the Christian faith instead of the pagan. Among these prisoners were the

ancestors of Ulfilas; they were Cappadocians by nationality, from a village near the city of Parnassus called Sadagolthina. It was this Ulfilas who led the exodus of the pious ones, being the first bishop appointed among them. He was appointed in the following circumstances: sent with others by the ruler of the race of the Goths on an embassy in the time of Constantine [probably a mistake for Constantius II, 337-361] – for the barbarian peoples in those parts owed allegiance to the emperor, Ulfilas was elected by Eusebius (of Nicomedia) and the bishops of his party (the Arians) as bishop of the Christians in the Getic land. Among the matters which he attended to among them, he was the inventor for them of their own letters, and translated all the Scriptures into their language - with the exception, that is, of the Books of Kings. This was because these books contain the history of wars, while the Gothic people, being lovers of war, were in need of something to restrain their passion for fighting rather than to incite them to it, which those books have the power to do, for all that they are held in the highest honour, and are well fitted to lead believers to the worship of God. The emperor established this mass of refugees in the territories of Moesia, where each man chose to live; and he held Ulfilas in the highest esteem, so as often to refer to him as the „Moses of our time.“ Philostorgius admires this man to excess, and records that with those in his charge he was attached to the same heretical opinions as himself. Philostorgius Ecclesiastical History 2. 5, as excerpted by Photius.

ЛОКАЛИЗАЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКА САРМАТИЯ

Book III, Chapter 5

Location of European Sarmatia (from the Eighth Map of Europe)

Thayer's Note: Stevenson's „translation“ of Ptolemy, to which this page belongs, is abysmally bad. It should not be used for any serious purpose. For details and correctives, see [my Ptolemy homepage](#).

European Sarmatia is terminated on the north by the Sarmatian ocean adjoining the Venedicus bay and by a part of the unknown land, a description of which is the following:

mouth of the Chronus river
mouth of the Rubonis river
mouth of the Turuntus river
mouth of the Chesinus river

50°00 56°00
53°00 57°00
56°00 58°30
58°30 59°30

The terminus of its seacoast is located on that parallel extending thru Thule,
which parallel is the terminus of the known sea 62*00 63°00

The terminus of Sarmatia, which extends southward thru the sources of the Tanais
river
is 64*00 63°00

It is terminated in the west by the Vistula river and by that part of Germania lying
between its source and the Sarmatian mountains but not by the mountains themselves,
the position of which has been indicated; on the south by Iazyges Metanastae then
from the southern terminus of the Sarmatian mountains

to the beginning of the Carpathian mountains which is in 46*00 48°30
and by the following part of Dacia along that parallel up to the mouth of the
Borysthenes river, and the shore of the Pontus which is near the Carcinitus river;
then along the seacoast are:

mouth of the Borysthenes river	57*30 48°30
mouth of the Hypanis river	58*00 48°30
Hecates forest, promontory	58*30 47°45
Isthmus of Cursus Achilles	59*00 47°40

The western promontory of the Isthmus of Achilles is called

Sacred promontory	57*50 47°30
-------------------	-------------

The eastern promontory is called

Mysaris promontory	59*45 47°30
Cephalonensus	59*45 47°50
Pulcher harbor	59*30 47°45
Tamyrace	59*20 48°30
mouth of the Carcinitus river	59*40 48°30

Next is the isthmus separating the Tauric peninsula, the terminus of which is on the
Carcinitus bay in the

position	60*20 48°20
which is near Lake Byce	60*30 48°30

On the east Sarmatia is bounded by the isthmus which is near the Carcinitus river,
which is near Lake Byce 60*30 48°30

Maeotis which extends as far as the Tanais river, then by the Tanais river, and by the
line which extends from the sources of the Tanais river toward the unknown land as

far as the indicated terminus.

This side is thus described from the isthmus which is near the Carcinitus river and along Lake Maeotis:

Neontichus	60*30 48°40
mouth of the Pasiacus river	60*20 49°30
Lianum town	60*00 49°15
mouth of the Byce river	60*20 49°30
Acra town	60*30 49°40
mouth of the Gerrhus river	61*00 49°50
Cnema town	62*30 49°45
Agarum promontory	63*00 49°40
mouth of the Agarus river	62*30 50°30
Dark woodland, Piscatura Dei	62*40 51°15
mouth of the Lycus river	63*00 51°30
Hygres town	63*30 52°30
mouth of the Poritus river	64*30 53°00
Caroca village	65*00 53°30
western mouth of the Tanais river	66*20 54°20
eastern mouth	67*00 54°30
Bend of the river	72*30 56°00
Source of the river	64*00 58°00

Above this the terminus, which I have mentioned, near the unknown land,
the location of which is 64*00 63°00

Sarmatia is divided by other mountains, which are called

Peuce mountains	51*00 51°00
Amadoci mountains	55*00 51°00
Bodinus mountains	58*00 55°00
Alanus mountains	62*30 55°00
Carpathian mountains as we call them	46*00 48°30
Venedici mountains	47*30 55°00
Ripaei, the middle of which is in	63*00 57°30
The part of the Borysthenes river which is near Amodoca lake is in	53*30 50°20

The source of the Borysthenes river more toward the north 52*00 53°00
Of the rivers which are below the Borysthenes
the Tyras separates parts of Dacia and Sarmatia at the bend 53*00 48°30

The Axiaces river flows thru Sarmatia not far above Dacia, and from the Carpathian mountains.

The Greater Venedae races inhabit Sarmatia along the entire Venedicus bay; and above Dacia are the Peucini and the Basternae; and along the entire coast of Maeotis are the Iazyges and the Rhoxolani; more toward the interior from these are the Amaxobii and

the Scythian Alani. Lesser races inhabit Sarmatia near the Vistula river.

Below the Venedae are the Gythones, then the Finni, then the Sulones; below whom are the Phrungundiones; then the Avarini near the source of the Vistula river; below these are the Ombrones, then the Anartophracti, then the Burgiones, then the Arsietae, then the Saboci, then the Piengitae and the Biessi near the Carpathian mountains.

Among those we have named to the east: below the Venedae are the Galindae, the Sudini, and the Stavani, extending as far as the Alauni; below these are the Igylliones, then the Coestoboci and the Transmontani extending as far as the Peuca mountains.

Back from the Ocean, near the Venedicus bay, the Veltae dwell, above whom are the Ossi; then more toward the north the Carbones and toward the east are the Careotae and the Sali; below whom are the Gelones, the Hippopodes and the Melanchlaeni; below these are the Agathyrsi; then the Aorsi and the Pagyritae; then the Savari and the Borusci to the Ripaeos mountains; then the Acibi and the Nasci; below whom are the Vibiones and the Idrae; and below the Vibiones bordering on the Alauni are the Sturni, and between the Alauni and the Amaxobii are the Cariones and the Sargati; near the bend of the Tanis river are the Ophlones and then the Tanaitae; below whom are the Osili extending as far as Rhoxolanis; between the Amaxobii and the Rhoxolani are the Rheucanali and the Exobygitae; and between the Peucini and the Basternae are the Carpiani, above whom are the Gevini, then the Bodini; between the Basternae and the Rhoxolani are the Chuni, and below the mountains named from these are the Amadoci and the Navari.

Near Lake Byce dwell the Toreccadae, and near Achilles Cursus the Tauroscythae; below the Basternae near Dacia are the Tigri and below these are the Tyrangitae.

Below the bend of the Tanais river are located:

the Altars of Alexander	63*00 57°00
and the Altars of Caesar	68*00 56°30
and on the shore of the river is Tanais town	67*00 54°40

The inland towns in the river regions around the Carcinitus river are:

Carcina town	59*30 48°45
Torocca	58*30 49°00
Pasyris	58*30 49°10
Ercabum	58*30 49°15
Tracana	58*30 49°45
Navarum	58*30 50°00

Along the Borysthenes river are:

Azagarium	56*00 50°40
Amadoca	56*00 50°30
Sarum	56*00 50°15
Serimum	57*00 50°00
Metropolis	56*30 49°30
Olbia or Borysthenes	57*00 49°00
above the Axiaces river, Ordessus	57*00 48°30

And near the river which flows into the Borysthenes:

Leinum town	54*00 50°15
Sarbacum	55*00 50°00
Niossum	56*00 49°40

Above the Tyras river near Dacia:

Carrodunum	49*30 48°40
Maetonium	51*00 48°30
Clepidava	52*30 48°40
Vibantavarium	53*30 48°40
Eractum	53*50 48°40

The island located near the mouth of the Tanais river is

Alopecia or Tanais island	66*30 53°30
---------------------------	-------------

ТРАКИЙСКИЯТ ЦАР – ТЕРЕЙ

[Pausanias, Description of Greece, Book 10 - Phocis \(Chapters\)](#) Page 8 / DAULIS

[10.4.7] So said Cleon. About twenty-seven stades distant from Panopeus is Daulis. The men there are few in number, but for size and strength no Phocians are more renowned even to this day. They say that the name of the city is derived from Daulis, a nymph, the daughter of the Cephisus. Others say that the place, on which the city was built, was wooded, and that such shaggy places (dasea) were called daula by the ancients. For this reason, they say, Aeschylus called the beard of Glaucus of Anthedon hypene daulos.

[10.4.8] Here in Daulis the women are said to have served up to Tereus his own son, which act was the first pollution of the dining-table among men. The hoopoe, into which the legend says Tereus was changed, is a bird a little larger than the quail, while the feathers on its head rise into the shape of a crest.

[10.4.9] It is noteworthy that in Phocis swallows neither hatch nor lay eggs; in fact no swallow would even make a nest in the roof of a house. The Phocians say that even when Philomela was a bird she had a terror of Tereus, and so kept away from

his country. At Daulis is a sanctuary of Athena with an ancient image. The wooden image, of an even earlier date, the Daulians say was brought from Athens by Procne.

ТРАКИЕЦ В СЪРЦЕТО НА ГЪРЦИЯ

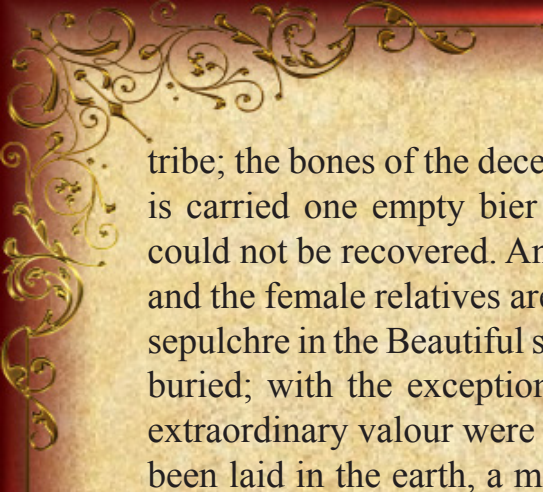
²⁹During the same summer Nymphodorus, son of Pythes, an Abderite, whose sister Sitalces had married, was made their proxenus by the Athenians and sent for to Athens. They had hitherto considered him their enemy; but he had great influence with Sitalces, and they wished this prince to become their ally. Sitalces was the son of Teres and King of the Thracians. Teres, the father of Sitalces, was the first to establish the great kingdom of the Odrysians on a scale quite unknown to the rest of Thrace, a large portion of the Thracians being independent. This Teres is in no way related to Tereus who married Pandion's daughter Procne from Athens; nor indeed did they belong to the same part of Thrace. Tereus lived in Daulis, part of what is now called Phocis, but which at that time was inhabited by Thracians. It was in this land that the women perpetrated the outrage upon Itys; and many of the poets when they mention the nightingale call it the Daulian bird. Besides, Pandion in contracting an alliance for his daughter would consider the advantages of mutual assistance, and would naturally prefer a match at the above moderate distance to the journey of many days which separates Athens from the Odrysians. Again the names are different; and this Teres was king of the Odrysians, the first by the way who attained to any power. Sitalces, his son, was now sought as an ally by the Athenians, who desired his aid in the reduction of the Thracian towns and of Perdiccas. Coming to Athens, Nymphodorus concluded the alliance with Sitalces and made his son Sadocus an Athenian citizen, and promised to finish the war in Thrace by persuading Sitalces to send the Athenians a force of Thracian horse and targeteers. He also reconciled them with Perdiccas, and induced them to restore Therme to him; upon which Perdiccas at once joined the Athenians and Phormio in an expedition against the Chalcidians. Thus Sitalces, son of Teres, King of the Thracians, and Perdiccas, son of Alexander, King of the Macedonians, became allies of Athens.

³⁰Meanwhile the Athenians in the hundred vessels were still cruising round Peloponnese. After taking Sollium, a town belonging to Corinth, and presenting the city and territory to the Acarnanians of Palaira, they stormed Astacus, expelled its tyrant Evarchus, and gained the place for their confederacy. Next they sailed to the

island of Cephallenia and brought it over without using force. Cephallenia lies off Acarnania and Leucas, and consists of four states, the Paleans, Cranians, Samaeans, and Pronaeans. Not long afterwards the fleet returned to Athens.³¹ Towards the autumn of this year the Athenians invaded the Megarid with their whole levy, resident aliens included, under the command of Pericles, son of Xanthippus. The Athenians in the hundred ships round Peloponnese on their journey home had just reached Aegina, and hearing that the citizens at home were in full force at Megara, now sailed over and joined them. This was without doubt the largest army of Athenians ever assembled, the state being still in the flower of her strength and yet unvisited by the plague. Full ten thousand heavy infantry were in the field, all Athenian citizens, besides the three thousand before Potidaea. Then the resident aliens who joined in the incursion were at least three thousand strong; besides which there was a multitude of light troops. They ravaged the greater part of the territory, and then retired. Other incursions into the Megarid were afterwards made by the Athenians annually during the war, sometimes only with cavalry, sometimes with all their forces. This went on until the capture of Nisaea.³² Atalanta also, the desert island off the Opuntian coast, was towards the end of this summer converted into a fortified post by the Athenians, in order to prevent privateers issuing from Opus and the rest of Locris and plundering Euboea.³³ Such were the events of this summer after the return of the Peloponnesians from Attica.

In the ensuing winter the Acarnanian Evarchus, wishing to return to Astacus, persuaded the Corinthians to sail over with forty ships and fifteen hundred heavy infantry and restore him; himself also hiring some mercenaries. In command of the force were Euphamidas, son of Aristonymus, Timoxenus, son of Timocrates, and Eumachus, son of Chrysis, who sailed over and restored him and, after failing in an attempt on some places on the Acarnanian coast which they were desirous of gaining, began their voyage home. Coasting along shore they touched at Cephallenia and made a descent on the Cranian territory, and losing some men by the treachery of the Cranians, who fell suddenly upon them after having agreed to treat, put to sea somewhat hurriedly and returned home.

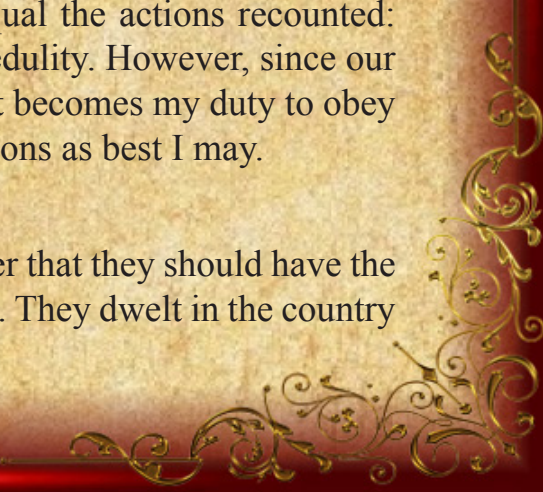
³⁴In the same winter the Athenians gave a funeral at the public cost to those who had first fallen in this war. It was a custom of their ancestors, and the manner of it is as follows. Three days before the ceremony, the bones of the dead are laid out in a tent which has been erected; and their friends bring to their relatives such offerings as they please. In the funeral procession cypress coffins are borne in cars, one for each

tribe; the bones of the deceased being placed in the coffin of their tribe. Among these is carried one empty bier decked for the missing, that is, for those whose bodies could not be recovered. Any citizen or stranger who pleases, joins in the procession: and the female relatives are there to wail at the burial. The dead are laid in the public sepulchre in the Beautiful suburb of the city, in which those who fall in war are always buried; with the exception of those slain at Marathon, who for their singular and extraordinary valour were interred on the spot where they fell. After the bodies have been laid in the earth, a man chosen by the state, of approved wisdom and eminent reputation, pronounces over them an appropriate panegyric; after which all retire. Such is the manner of the burying; and throughout the whole of the war, whenever the occasion arose, the established custom was observed. Meanwhile these were the first that had fallen, and Pericles, son of Xanthippus, was chosen to pronounce their eulogium. When the proper time arrived, he advanced from the sepulchre to an elevated platform in order to be heard by as many of the crowd as possible, and spoke as follows:

³⁵“Most of my predecessors in this place have commended him who made this speech part of the law, telling us that it is well that it should be delivered at the burial of those who fall in battle. For myself, I should have thought that the worth which had displayed itself in deeds would be sufficiently rewarded by honours also shown by deeds; such as you now see in this funeral prepared at the people’s cost. And I could have wished that the reputations of many brave men were not to be imperilled in the mouth of a single individual, to stand or fall according as he spoke well or ill. For it is hard to speak properly upon a subject where it is even difficult to convince your hearers that you are speaking the truth. On the one hand, the friend who is familiar with every fact of the story may think that some point has not been set forth with that fullness which he wishes and knows it to deserve; on the other, he who is a stranger to the matter may be led by envy to suspect exaggeration if he hears anything above his own nature. For men can endure to hear others praised only so long as they can severally persuade themselves of their own ability to equal the actions recounted: when this point is passed, envy comes in and with it incredulity. However, since our ancestors have stamped this custom with their approval, it becomes my duty to obey the law and to try to satisfy your several wishes and opinions as best I may.

³⁶“I shall begin with our ancestors: it is both just and proper that they should have the honour of the first mention on an occasion like the present. They dwelt in the country

without break in the succession from generation to generation, and handed it down free to the present time by their valour. And if our more remote ancestors deserve praise, much more do our own fathers, who added to their inheritance the empire which we now possess, and spared no pains to be able to leave their acquisitions to us of the present generation. Lastly, there are few parts of our dominions that have not been augmented by those of us here, who are still more or less in the vigour of life; while the mother country has been furnished by us with everything that can enable her to depend on her own resources whether for war or for peace. That part of our history which tells of the military achievements which gave us our several possessions, or of the ready valour with which either we or our fathers stemmed the tide of Hellenic or foreign aggression, is a theme too familiar to my hearers for me to dilate on, and I shall therefore pass it by. But what was the road by which we reached our position, what the form of government under which our greatness grew, what the national habits out of which it sprang; these are questions which I may try to solve before I proceed to my panegyric upon these men; since I think this to be a subject upon which on the present occasion a speaker may properly dwell, and to which the whole assemblage, whether citizens or foreigners, may listen with advantage.

¹⁰³The Athenians and Phormio putting back from Acarnania and arriving at Naupactus, sailed home to Athens in the spring, taking with them the ships that they had captured, and such of the prisoners made in the late actions as were freemen; who were exchanged, man for man. And so ended this winter, and the third year of this war, of which Thucydides was the historian.

ἐς πόλεμον τοῖς ἐναντίοις καθίστατο· οὕτω τε
ἐξ ἐκείνου ἐπὶ πλείστον ἐκότεροι διετέλουν κατ'
ἀλλήλων τρεπόμενοι καὶ τὴν δυσμένειαν ἐμ-
πεδοῦντες. νῦν μὲν γὰρ ἐφόδους καὶ λεηλασίας
ἐποιήσαντο, νῦν δὲ ἐς ἐμφανῆ μάχην παρατί-
τοντο, ὥς ἐκατέρωθεν αἱ δυνάμεις διαρρηῖσαι
ἀνάστατοι ἄρδην γενένηται, ὥς καὶ αὐτὴν δῆπου
τὴν πάριον ἑλωνυμίαν ἀποβεβλημένοι. ἐς τοῦτο
γὰρ συμφορᾶς τάδε τὰ Οὐρανὸν ἔθνη ἐξώκειλεν
ὥς εἴπερ ἄρα τι αὐτῶν καὶ μεμνήσκην μέρος, σπο-
ράδην ἐτέρους δουλεύειν καὶ ἐς τὸ ἐκείνων ὄνομα
μεταβεβλήνυσθαι. οὕτω δὲ τι αὐτοὺς ἐνεργότατα
μετήλθον αἱ ποσὶν τῶν προτέρων ἀσβεβημάτων.
ἀλλ' ἢ μὲν παντελὴς τοῖνδε τοῖν γενοῦν ἀνα-
τροπὴ καὶ κατάλειψις χρόνον ὕστερον ξυνηνέχθη,
καὶ μοι εἰρήσεται ἕκαστα προσηκόντως ἀρμο-
ζομένην ὥς οἶόν τε τῇ τῶν χρόνων ὁμολογία.
τῆς δὲ στάσεως ἔτι ἀμαρζούσης καὶ κατὰ τὸ
Βυζάντιον ἀπαγγελλομένης, τότε δὴ ἅπασιν ἀνο-
μολόγητο καὶ διαδηλοτάτῃ ἐδείκνυτο ἢ τοῦ Γασι-
λέως προμήθεια καὶ ἐβουλία, ὅτι δὲ τῶν
βαρβάρων ὑπὸ σφῶν διαφθειρομένων αὐτοὺς
ἐπὶ μὴ κινῶν πάντως ἐνίκα τῇ γνώμῃ ἐφ'
ἐκατέρᾳ ῥατῇ τοῦ πολέμου, καὶ ἀπέλαυε τῆς
ἐλπίδος. Ἰπειδὴ γὰρ ἐμύχθουν ἐκαστοὶ τοῖς
οἴκοι δεινοῖς ἰησυχολημένοι, οὐκέτι κατὰ Ῥω-
μαίων χωρεῖν διενοοῦντο, ἀλλὰ καὶ ὅποι γῆς
ἐτύγχανον ὄντες τοῖς πλείστοις ἡγνόητο. (pp.
389,27—392,26)

си съплеменници, влезли във война с
утигурите. Така след това твърде дълго
време двете страни враждували помежду
си и затвърдявали взаимната си омраза.
Те ту извършвали нападения и грабежи,
ту влизали в открито сражение, докато
силите и на двете страни отслабнали и
съвсем се разстроили, така че двете пле-
мена загубили дори самото си племенно
наименование. В такова голямо нещастие
изпаднали тези хунски племена, та ако
изобщо е останала някаква част от тях,
тя се била разпръснала и робувала на
други племена, чието име възприела. Та-
ка именно ги постигнало най-силното на-
казание за по-раншните им прегрешения.
Обаче пълното сгромолясване и унищо-
жение на тези две племена е станало
по-късно и аз ще разкажа всичко поот-
делно, като се съобразя, както трябва, с
хронологията на събитията, доколкото
това е възможно.¹ Когато раздорът
между тия две племена бил по-силен и
станал известен във Византион, тогава
именно предвидливостта и благоразумие-
то на императора били явно признати
от всички, понеже докато варварите се
изтребвали взаимно, той, без да дигне
оръжие, излязъл с ума си напълно побе-
дител и в двете фази на войната и
надеждата му се сбъднала. Заети постоянно
с вътрешните си вражди, те страдали
и вече не мислели да нападнат ромеите,
тък и на повечето люде не било изве-
стно где на земята се намират.

¹ Агатий не успял да завърши съчинението си и затова обещанието му останало некапълнено.

ХРИСТОС ПРОПОВЯДВА ВСРЕД ЕТНИЧЕСКИ БЪЛГАРИ

Един от ранните християнски манастири в Майлюля.

Отивайки в Сирия, от Националния исторически музей в Дамаск ме заведоха на изток в района на Майлюля, където живеят арамеите – пише изтъкнатата наша етнографка Сава Костова. – Казаха ми, че те говорят на езика, който се говорел по времето на Иисус Христос. Посетихме един много стар християнски манастир на едно възвишение, пуснаха грамофонна плоча с църковно песнопение по времето на Спасителя.

С голямо учудване аз възкликнах: „Та това е българска народна песен!“ Отговори ми се, че много българи, които идват тук, казват същото. Нима още тогава, че и до днес българската народна песен от страната на Орфей е имала такава въздействена сила като най-съвършено изкуство и от песнопение за Христос, днес звучи в Космоса...”

Култовата фраза „Господ е българин!“ може и да не е толкова безсмислена! Всъщност, за да добием малко повече самочувствие, може да си припомним един древен паметник, познат на науката като „Анонмен хронограф“, макар и известен само като късен превод от 334 година от много по-древен оригинал. Там са дадени 21 най-древни народи. Почти всички са изчезнали.

За българите там се пише, че произлизат от внука на Ной Зиези. И като сме казали „А“ да продължим с „Б“: внимателен анализ на „Книга за Енох“, написана преди 4 500 години, ни праща още по-далече, като българското родословие се свързва чак с Матусал, дядото на Ной. Това го твърди не някой наш съвременник от жълто вестниче, а арабският летописец Ал-Масуди (893-956).

Арабите прочее са и те един от малкото останали и до днес народи от ония 21 в хронографа. Самият Матусал пък е син на легендарния Енох, който разкрива тайните на небесната механика посредством българския календар, признат в наши дни от ЮНЕСКО за най-съвършен за всички времена. Китайският календар е само негово несъвършено копие.

Та този български народ, тръгнал от Черноморието преди 8 хиляди години след катаклизма, наречен Големия потоп, в многовековната си сухопътна

одисея е оставил следи от себе си като се започне от Месопотамия и се мине през Шумер и Акад, Индия и Китай, Сибир и Кавказ, Волга и Дон, докато се установи – както се отбелязва в една приписка в Манасиевата хроника – „при брадатия цар Константин”, където „при своите братя отвъд Дунава дойдоха хората на кан Аспарух”.

Няма две мнения, че този народ, наричан в различни времена различно: траки, мизи, македонци, мирмидонци (Троянската война), но и много често булгари (например в индийския епос „Махабхарата”), се е срещал на най-неочаквани места. И едно от тях е там, където Иисус Христос е проповядвал първото християнство.

Прието е при това кой знае защо безусловно, че народите, сред които е излагал учението си Иисус Христос, са юдейски и арабски. Това са земите в „Герасианската страна, която е срещу Галилея” (Лука, 8:26). Веднаж, точно в тази земя, при Христос и учениците му идва човек, мъчен от бесове, името на който бил легион и го моли да го излекува. Сега да обърнем внимание на следния абзац: „А там имаше голямо стадо свине, което пасеше из гората...” (Лука, 8:32).

Всеки знае, че юдеи и араби, откакто светуват, не отглеждат и не консумират свинско месо! Наличието на голямо стадо свине в „Герасианската страна, която е срещу Галилея” говори недвусмислено за наличие на трайно установен по тия места друг етнос. И този етнос не може да бъде друг, освен български.

Наши учени в последните две десетилетия са дали достатъчно доказателства за неговите митарства. Ние ще се спрем обаче на друг аргумент. Откакто българите са на този свят, свинята трайно присъства в живота им. При това тя е не само храна, но и обредно животно. В деня Идинак (превърнал се след приемането на християнството в Рождество Христово, популярно като Коледа, б. а.) канът или старейшината на селището или рода в този ден коли свиня в чест на Върховното божество. Този обичай остава жив и след приемането на християнството.

Има и други доказателства, че по земите, в които е проповядвал Иисус, са живели и българи. Например, че там се използва слънчев, а не лунен календар, както е при юдеи и араби, вън от „Герасианската страна срещу Галилея”. Дори

погребалните обичаи по тия места се различават рязко от традиционните за юдеите и арабите и са точно копие на тия на българския етнос. Автор : Борис Цветанов.

ВИТЛЕЕМ НЕ Е В ПАЛЕСТИНА / ХРИСТОС - БЪЛГАРИНЪТ

Витлеем.

Когато чета за “Второто пришествие” у мен винаги изниква следният въпрос: - Къде ще се появи Христос отново? Предишният път Христос се е появил в плът и кръв и е изживял своя живот на земята.

В Библията пише, че когато влѣхвите видели Звездата, те разбрали за раждането на Христос и тръгнали подир нея. Така тя ги отвела в Иерусалим при цар Ирод:

“А когато се роди Иисус във Витлеем Иудейски в дните на цар Ирод, ето, мъдrecи от изток дойдоха в Иерусалим и казаха: де е родилият се Цар Иудейски? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним.

Когато чу, цар Ирод се смути, и цял Иерусалим с него. И като събра всички първосвещеници и книжници народни, питаше ги: де трябва да се роди Христос? А те му казаха: във Витлеем Иудейски; защото е писано чрез пророка: “и ти, Витлееме, земя Иудина, никак не си най-малък от Иудините воеводства; защото от тебе ще излезе Вожд, Който ще пасе Моя народ Израиля”.

Тогава Ирод тайно повика мъдrecите и узна от тях точно за времето, когато се е появила звездата, и, като ги изпрати във Витлеем, каза: идете, разпитайте грижливо за Младенеца и, като Го намерите, обадете ми, за да ида и аз да Му се поклоня. Те изслушаха царя и заминаха. И ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и се спря над мястото, дето беше Младенецът.”

Ако днес отидете и зададете същия въпрос на някой свещеник, къде ще трябва да се роди отново Христос, не вярвам да ви отговори. И трите големи Християнски религии – Католицизъм, Протестанство и Православие, убеждават вярващите християни че, Христос от Второто пришествие би трябвало да се появи

на небето, в някаква слава, така, че всички на земята да го видят. Те се основават на думите на самият Иисус, за Второто пришествие:

“И тъй, ако ви кажат: ето, в пустинята е Той, не излизайте; ето, в скришните стаи е, не вярвайте; защото, както светкавицата излиза от изток и се вижда дори и от запад, тъй ще бъде пришествието на Сина Човечески; защото, дето бъде трупът, там ще се съберат орлите.

И веднага подир скръбта на ония дни, слънцето ще потъмнее, и месечината не ще даде светлината си, и звездите ще изпадат от небето, и силите небесни ще се разклатят; тогава ще се яви на небето знамението на Сина Човечески; и тогава ще се разплачат всички земни племена и ще видят Сина Човечески да иде на небесните облаци със сила и слава голяма; и ще изпрати Ангелите Си с гръмогласна тръба, и ще съберат избраниците Му от четирите вятъра, от единия до другия край на небесата. От смоковницата вземете подобие: когато клоните ѝ станат меки и пуснат листа, знаете, че е близо лято; тъй и вие, кога видите всичко това, знайте, че е близо, при вратата.»

Говорил съм с много християни и всички те вярват в същото. Никой не предполага идването на Христос в човешко тяло така, както това е станало и първия път. А ако той дойде по същия начин, то това би трябвало да се случи отново там, където се е случило и преди. Идването на Христос е като възраждането на Феникса. Арабите твърдят, че той не може да кацне другаде, освен на планината Каф, която е полюсът, или центърът на света. Къде е този център, ако не във Витлеем? Ето защо трябва да знаем къде в действителност се е намирал този град. Този въпрос интересува не само християните по света. Част от изповядващите Ислям също вярват в идването на Месия, наречен Имам Махди. На една стара рисунка на Витлеем от началото на 19 век, виждаме едно малко арабско село, без антични останки и руини, без следа от старото му величие, описвано от старите автори.

Нека сега да погледнем и в още по-старите картини и в манускриптите, за да видим как е рисуван този град. Него обикновено можем да го видим на сюжети, свързани с “Раждането на Иисус”, “Поклонението на влъхвите”, “Поклонението на пастирите” и “Бягството в Египет” на Светото семейство. При първият сюжет – “Раждането на Иисус” обикновено няма нарисувани град Витлеем и околността му, за сметка на останалите. Когато за първи път с помощта на Ин-

тернет разгледах стотиците картини на тези теми, останах поразен. До 16 век всички художници сякаш бяха завършили една и съща школа, защото рисуваха един и същи неща. При “Поклонението на пастирите” се виждат пейзажи и картини, несъвместими с природата на сочените за Евангелски места в днешна Палестина. Пастирите са нарисувани с необичайни за евреите носии, свирят с каба гайди и кавали, сред природа съвсем различна от тази на Палестина.

Има обилна зеленина, където наистина могат да се отглеждат стада с овце, реки и потоци. Най-интересни са торбите, които носят около кръста си. Те не са никак еврейски. Тези торби са рисувани винаги в тази сцена. Няма значение дали художниците са от Испания, Франция, Германия, Швейцария, Хонландия, Италия или другаде от Средновековна Европа. Те винаги са рисували овчарите с този вид кожени торби. Тогава са ги наричали “булги” така са наричали и хората, които ги носят – българи.

Почти на всички картини има фон от три, или повече конусовидни хълма, които никак ни подхождат на околностите на днешния Витлеем. Нека сега да погледнем дали Витлеем от старите манускрипти и художници няма някакъв аналог в България – истинската Обетована земя. Град Пловдив е имал девет хълма в древността, а днес са останали само седем. Три от тях са свързани и образуват т. н. Трихълмие, на което е била разположена крепостта на старият Пловдив. Най-големият хълм е Джендем тепе и е разположен на запад от града (днес в неговите очертания). Между него и Трихълмието са разположени и останалите два хълма. Бунарджика е малко по-нисък от Джендем тепе, а Сахат тепе е сравнително малък, спрямо другите два. Марково тепе днес не съществува, а също така и тепето на мястото на бирената фабрика. На изток от трихълмието е и седмият хълм, близо до жилищен квартал Тракия. На старите картини ясно се вижда, че пастирите стоят южно от града, на около десеттина километра, защото хълмовете са разположени в редица. Така биха се виждали и от северната страна на града, но тогава художниците нямаше да рисуват най-големият хълм от ляво. По този начин хълмовете на града изглеждат само от юг. Освен това от северната страна на Пловдив протича и река Марица, която е доста голяма, а тя не е нарисувана на тези картини. От юг са първите височини на планината Родопи и мястото е много подходящо за художник, решил да рисува хълмовете и града по този начин. В Библията няма подробности за видението на пастирите, освен разказът на евангелист Лука:

“В тая същата страна имаше пастири, които ношуваха на полето и пазеха нощна стража при стадото си. И ето, яви се пред тях Ангел Господен, и слава Господня ги осия; и се изплашиха твърде много. И рече им Ангелът: не бойте се: ето, благовестя ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци; защото днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ; и ето ви белег: ще намерите Младенец повит, лежащ в ясли. И внезапно се яви с Ангела многобройно воинство небесно, което хвалеше Бога и казваше: слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение! Когато Ангелите си отидоха от тях на небето, пастирите си рекоха един другиму: да идем до Витлеем, и да видим случилото се там, за което ни възвести Господ. И дойдоха бързешком, и намериха Мариам и Иосифа, и Младенеца да лежи в яслите. А като видяха, разказаха каквото им бе възвестено за тоя Младенец. И всички, които чуха, почудиха се на това, що им разказаха пастирите. А Мариам спазваше всички тия думи, като ги слагаше в сърцето си. И върнаха се пастирите, славейки и хвалейки Бога за всичко, що чуха и видяха, както им бе казано.»

В една църковна легенда са се запазили и други допълнения към този разказ:

«Пастирите първи от земните жители видели чудото, което става, но не го проумели. След ангелското пояснение те станали първи благовестници за раждането на Спасителя. Това били пастирите, чиито стада нощували на половин час от Витлеемската пещера, в къшлите, около стълба Едером. Те били четирима. Църковното предание е запазило имената им - казвали се: Мисаил, Ахиил, Кириак и Стефан. Счита се, че били от близкото село Беит Сагюр»

Нека сега да продължим с нашите разсъждения за град Пловдив, след като знаем и тази информация. Ако приемем, че това се е случило около град Пловдив, то първо трябва да локализираме “стълба Едером”. За това нека да се обърнем пак към старите художници и да видим къде поставят овчарите. На една картина от руският художник А. Иванов от 1850 г. “Явление на ангела, благовестуващ за раждането на Христос”, можем да видим следното. Овчарите се намират на хълм, до който има акведукт и градът Витлеем е срещу тях на друг по-нисък хълм, а между тях са полите на трети хълм. Тази картина е несъвместима с палестинският Витлеем, защото виждаме, че в началото на 19 век там няма хълмове, акведукт, равнина с висока планина зад нея.

Всеки пловдивчанин може да ви каже веднага къде се намира това място. Ов-

чарите на картината се намират на Джендем тепе, което по времето на Иисус се е наричало Кендризо. Известните от римските монети, сечени в Пловдив, т. н. Кендризийски игри са посветени на този хълм. Едером е може би неправилно прочитане на името Кендризо. Турците са наричали Александър Македонски Искендер и от това име този хълм се нарича така. Александър, Римската империя, турците - всичко си идва на мястото ако се погледне през призмата на Новата хронология. Отсреща е Трихълмието с град Пловдив върху него. Полите на хълма между тях са от Бунарджика, а планината е Родопи и равнината е Тракия. Нека сега да потърсим и селището, от което са овчарите. Те би трябвало да са от близките села около Пловдив. На юг от града днес са селата Марково и Белащица и тук някъде трябва да търсим и селото Беит Сагюр, или Веид Загюр, както би трябвало да е изписано името на това село. В типика на Григорий Бакурияни има едно село, на което нашите историци днес не могат да намерят местонахождението. Нарича се Захариу. На първите карти на България след Освобождението 1878 год., на 1 км. на запад от Белащица се намира следният топоним: Захаридиево (разв.). Местните наричат днес местността – Заридиево. Земите, които владеели жителите на старото Захаридиево са били чак до централна гара, в началото на 20 век, а навярно и до чертите на старият Пловдив през Средновековието. Ако застанете днес на мястото на старото Захаридиево, ще разберете че много от художниците навярно са посещавали това място, или поне са рисували по някаква картина, или описание на очевидец. Захаридиево написано само със съгласни е ЗХРДВ, а Веид Загюр – ВДЗГР. Не може това да е само някакво си там съвпадение, след като и имета Захаридиево буквално означава – За Хор Диа плюс типичната българска наставка Во. Така в този топоним поколението е запазило спомена, че точно тук са живеели пастирите, станали свидетели За Хор Диа (Бога).

Нека да обърнем внимание и на имената на тези пастири. На много от картините с пастирите, освен трима мъже присъства и една жена. Всеки би прочел в «еврейските» имена Мисаил, Кириак и Стефан типично българските Михаил, Кирил и Стефан. В името Акил (КНЛ) се крие женското име Калина (КЛН). Когато знаем това, всичко си идва на мястото. Вече е нормално пастирите да играят хоро, да свирят с гайди и кавали, жените да предат с хурки, да са обличени по този начин и да са на фона на тази природа и трите Пловдивски хълма.

Богородица с младенеца на фона на могилите около Пловдив.

На една картина на Джовани ди Пауло от 1450 г, която днес се намира в Националната галерия на изкуствата във Вашингтон, озаглавена “Поклонението на влъхвите” можем да видим и още нещо, характерно само за град Пловдив.

Централното действие на нея се развива на един скалист хълм, на много интересен пейзаж зад него. В една плодородна равнина се виждат десеттина малки хълма, подобни на могилите около Пловдив. Тази гледка е правила впечатление на много пътешественици минали през Пловдив. Ето и едни от тях, а те са много:

„Филипопол лежи на единия от трите хълма, които са отделени от другите планини, и градът, поставен върху тях, изглежда като истинско тяхно украшение. Бяхме във Филипопол и видяхме как по блатистите и водни места расте ориз като жито. Цялата равнина е осеяна със земни могили, за които турците разказват, че са построени за спомен от битки, които са станали някога по тези места и че са гробници на хора, паднали по време на отколешни войни.“ Ожие Гизлендъ Бузбек (1522-1592)

„Като се погледне назад, вижда се, че градът преди време е бил непристъпно място и застроен по друг начин – на три стръмни скалисти хълма, върху които вече няма постройки. Това е било навярно яка, непристъпна крепост. На хълма още се вижда един запусиял замък на Филип Македонски. Сега по целия път, от двете му страни, догдето поглед стига, из цялата равнина се виждат високи, остри насипни могили, като малки хълмчета, каквито видяхме и преди това. И може да се преброят по 20, 30 до 40 такива могили; някои са много големи... „

Ханс Дерншвам. Дневник за пътуването му до Константинопол през 1553-1555 г.

Немислимо е този пейзаж да се наложи в днешна Палестина, около градът сочен като библейският Витлеем.

На друга картина, пак на италиански художник от преди Тридентския събор – Джентиле ди Фабиано от 1423 г., която се намира във Флоренция, галерия Уфици, можем да видим как е изглеждала пловдивската крепост на Трихълмието

„Името му е Филипопол; „пол“ значи град. Когато отидох при немския цар, той много ме разпитва за Пловдив и много съжеляваше и скърбеше, задето той не е под негово владение. Той ми каза: „Ако златото, среброто, желязото и оловото, които се крият в пловдивските планини бяха в моята държава, целият свят щях да завладея.“

Евлия Челеби (1611 – 1683/4 г.)

Какво е искал да каже в действителност немският цар? Какви съкровища са укрита в пловдивските планини, които могат да направят един цар владетел на целият свят? От книгата на Ситчин „Стълба към небето“ видяхме, че в град Пловдив е истинската СТЪЛБА КЪМ НЕБЕТО, по която са се изкачвали приживе египетските фараони. Един от преводите на името Вавилон е точно така – Стълба към небето. Къде се е намирал библейският Вавилон? Вавилон на Ефрат, Библа в Ливан, или Баб-и-Али в Истамбул? Град Кайро, край когото се намират прочутите египетски пирамиди, също се е наричал Вавилон по време на мамелюците. Приликата между тези пирамиди и пловдивските хълмове не е случайна. Височините на Хеопсовата, Хефреновата и Микериновата пирамиди е почти идентична с тези на трите най-високи пловдивски хълма – Джендем тепе, Бунарджика и Сахат тепе. Също така и разстоянията между тях и разпо-

ложението им към реките Нил и Марица. Остава да разберем на какво отговаря Сфинкса на картата на град Пловдив. Сфинкса е комбинация от тяло на БИК, крака на ЛЪВ и глава на ЧОВЕК. Ако вярваме на легендите, че на гърба му е имало и крила на ОРЕЛ, то в него веднага ще познаем библейският символ на четиримата евангелисти. Не само това. Тази четворка животни олицетворява и четирите стихии, които стоят в основата на целият роден свят и всичко живо на него. БИКЪТ, това е елемента ЗЕМЯ, ЛЪВЪТ – ОГЪН, ЧОВЕКЪТ – ВОДА и ОРЕЛЪТ – ВЪЗДУХ. Дали това е искал да каже немският цар под „златото, среброто, желязото и оловото”? Четирите тела в човека, отговарят на четирите стихии и тяхното подчинение отговаря на т. н. КРЪСТ. Христос е носител на този кръст, а от него и във всички религии се е разпространило това учение. В Египет Хор с четирите си деца (стихии), в Индия това са Кришна и Буда. В Персия – Митра, а в Гърция и Рим – Нике и Виктория с колесницата от четири коня. Щом като край трите пирамиди в Гиза има направен такъв паметник на Хор – Христос, то в Пловдив трябва да търсим неговият първообраз. За да го открия къде точно се намира, отново много ми помогнаха старите художници, рисували евангелските събития. Освен тях мястото на пловдивският Сфинкс са отбелязали и много от пътешествениците, минали през Пловдив през вековете.

Ето какво пишат те:

„Градът Филипополис е разположен в обширно поле, отворено от всички страни. В това поле се забелязват множество могили, а тамошните граждани разправят, че в тези могили са закопани кости на римляни, които били избити във военно време по тези места.

Една част от същия град е върху възвишение, което не е много високо. Наоколо има още две такива възвишения, които изглеждат като насипани нарочно за бастиони. Из тая местност не се е запазил никакъв знак и спомен от древността освен развалините на два параклиса, построени на кръст от тухли. За един от тези параклиси се разказва, че там св. Павел бил проповядвал много пъти на филипяните. Поради тази своя вяра те често ходят там да се молят. Градските стени са от дълбока древност. Над вратата се забелязват някакви надписи, но толкова изтрпители през вековете, че аз не можех да ги прочета...

Между българите се намира едно население, което се нарича павлини (павликяни); те били християни, обаче изповядвали вярата със забележителни греш-

ки и се считали последователи на учението на свети апостол Павел, когото уважавали повече от колкото неговия господ Исус Христос, и при кръщение-го употребявали огън. Обаче намерили се свещеници от римската вяра, които разкрили заблуждението на тези глупави люде, нуждаещи се от поучение. Тези свещеници намерили случай и ги обърнали в своята вяра, която те сега упорито изповядват.”

Пол Рико. История на сегашното състояние на османската империя. Париж, 1670

„На петнадесетия ден ние стигнахме София, главния град на България...

Докато стояхме там, откъдето беше изпратен куриер за Виена, владиката от града споходи негово превъзходителство и ни показа черквата, която бе въвн от града и за която казваха, че била построена преди хиляда и четиристотин години.

След два дни почивка ние тръгнахме и като преминахме софийската долина, пред нас се изпречиха Родопите, дето едно време Орфей е свирел тъй сладко на арфата си. От върха на тази планина извира седем извора, които местните жители и до днес наричат “седемте Орфееви чешми”, като вярват, че сълзите, които той е пролял за жена си Евридика, са дали началото на тези извори. Тази планина и планината Хемус, които са съединени помежду си, отделят България от Романия, която в старо време се наричала Тракия, една от шесте провинции, които в римско време са образували Дакия...

Жителите на България са изживели много въстания – може би повече от коя и да е друга страна...

Колкото за Тракия изобщо, преди да я завладеят гърците и да я цивилизоват, нейното население било едно от най-варварските в света. Те (траките) оплаквали раждането на децата си и пеели на умрелите си; при това те били войствен народ и никога не са били напълно подчинени, додето не ги покорили римляните.” Джон Рърбъри 1664г.

Можем да се обърнем отново към старите художници и да видим дали не са рисували сюжети от Пловдив свързани с Христос и Богородица.

На тази картина, наречена „Бягство в Египет” виждаме нещо много интересно, което никак не се свързва с днешната Палестина. Нещо друго. На нея има голяма плавателна река с две ладии и речен сал, които са се виждали често през 19 век на пристанището на река Марица в град Пловдив. Вижте селяните с гуглите, сякаш са слезли от някоя българска икона. На тази картина художникът е използвал един оригинален начин да покаже колкото се може повече от подробностите на града. Той е огънал южния бряг на реката. В дясната страна ясно се вижда Небет тепе с крепостта върху него и реката, която тогава е минавала в подножието му. От ляво са двата големи хълма – Бунарджика и Джендем тепе. Това не може да се нарисува по този начин, освен ако авторът на картината не е идвал лично в града.

Тук Богородица е нарисувана на фона на Старият град в Пловдив. От ляво се вижда част от Сахат тепе, а отзад е Стара планина.

Тук Богородица с Младенеца са седнали на ръба на един от Хълмовете, който е т. н. Сфинкс. Тук, на ръба на Джанбаз тепе е било мястото, където се е родил Христос. На това място, където днес е Понеделник пазара, до 18 век е имало църква, която днес е съборена. В началото на 19 век на нейно място е построена цървата Св. Параскева (Петка). Тук е проповядвал и Св. Павел и на това място са идвали влѣхвите, да се поклонят на раждането на Христос.

Това е цялата истина за Раждането на Христос. Той е роден в град Пловдив, в България, а не в соченият днес от всички град Витлеем. В обратен прочит Витлеем е Меелтив. Ако заменим М с Б заради грѣцкото изписване на града, то ще стане БеелТив. Пулпудева е едно от старите имена на града, което е написано отново на грѣцки. Те грѣците нали си нямат буквата Б тук са я заменили с П. Бул, Бел, Бал са наричали Христос и Дева. Бул и Дева в обратен прочит се е превърнало в днешният Витлеем. Останалото с подмяната е извършено от църквата и злите сили, които днес за съжаление управляват нашия свят.

Но Бог има други планове и затова изпраща такива като мен, да възвѣрнат истината на хората.

Богородица на Трихълмието.

ХОРОС, Този Витлеем не го вадя от контекста на Библията, а е логично на мястото на Пловдив. Всички **библейски карти** са късни фалшификати. Художниците преди реформата рисуват Витлеем по един и същи образец. Разбирам от изкуство, защото това ми е и работата. Когато става въпрос за библейски сюжети съществува едно нещо, което се нарича „канон“. Този „канон“ не позволява на никой художник, на който са му възложили да илюстрира дадено библейско събитие да проявява индивидуален „творчески подход“. Тук е изключена всякаква „свобода на интерпретацията“. Иначе няма да се приеме от този, или тези, които са възложители, а те обикновено са **хора на църквата**.

ОРФЕЙ – ТРАКИЕЦЪТ ОТ ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

III) Запазените до днес изображения на Обекта.

Чернобялата снимка (обща ФИГ.2 или увеличена ФИГ.3) от Кataloга, 1909, макар и некачествена, си остава засега единствената сигурна запазена следа от самото съществуване на медальона “Разпятие+ОРФЕОС”. Както оригиналният материал (хематит), така и материалът на тукашния отпечатък (вероятно червен восък) изглеждат черни върху белия фон. Този отпечатък ще номерирам с №1.

Скицата ФИГ.1, публикувана от Eisler, 1921 и сетне от Al.Fol et al, 2000, била нарисувана от художника A.Becker, чиито инициали се виждат отдолу, под внимателния надзор на самия R.Eisler. При създаването ѝ A.Becker имал пред себе си не оригиналният камък, а само гипсови отпечатъци от него, които били предоставени любезно на R.Eisler от O.Wulff – директора на съответния отдел в Берлинския музей (тези отпечатъци ще номерирам общо като №2). В този смисъл можем да разглеждаме тази скица като най-добросъвестното реконструиране на оригинала с научна цел. И въпреки това, като я сравним с оригиналната снимка (ФИГ.2, ФИГ.3), можем да се убедим, че не е 100% точна. Например: разпнатата фигура и вертикалното рамо на кръста са щриховани така, сякаш са осветени полегато отляво, докато полумесецът и хоризонталното рамо на кръста са щриховани така, сякаш са осветени полегато отгоре. Освен това буквите са изчертани с доста тънки линии – гипсовият отпечатък сочи, че в оригинала те са забележимо по-дебели (ФИГ.3, ФИГ.4).

Скицата ФИГ.5, публикувана от Campbell, 1968, много напомня създадената от A.Becker ФИГ.1, но не съвпада с нея! Вгледайте се внимателно, например, в

шриховката на границата между осветената и засенчената половина в горната част от медальона, над полумесеца и между звездите. Навярно е имало проблеми с авторските права върху скицата – не случайно отдолу липсват инициалите на A.Becker. Забавното в случая е, че Al.Fol et al, 2000 публикуват оригиналната скица на A.Becker, взета от труда на Eisler, 1921, но при цитирането ни въвеждат в заблуда, понеже посочват като първоизточник книгата на Campbell, 1968 ...

Противоречиво впечатление оставя книгата на Freke, Gandy, 1999. От една страна вътре в нея е публикувана ценна снимка ФИГ.4 на гипсов отпечатък от оригиналния гравирен камък. Този отпечатък ще бележа с №3. Чудесно е, че снимката е направена професионално – добре осветена, с качествено изображение и с мерна линейка, която определя размерите на обекта такива, че съвпадат с данните от КATALOGA, 1909. Именно музейният професионализъм на снимката позволява да допуснем, че отпечатъкът №3 всъщност е някой от отпечатъците №2, които били направени около 1920г. по молба на R.Eisler с позволението на O.Wulff и които са послужили като образец за художника A.Becker при създаването на скицата ФИГ.1. За жалост, обаче, никъде в литературата не открих дали до днес е оцелял поне един от отпечатъците...

От друга страна върху корицата на гореспоменатата книга е показано чудесно полутоново изображение на оригиналния гравирен камък-медальон в зелен цвят ФИГ.6. То буди у мене доста въпроси. (i) Цветът на обекта е зеленикав, което няма нищо общо с хематита. (ii) По обекта се виждат пукнатини, които му придават вид, сякаш е от слонова кост. Всъщност хематитът е крехък и така напукан би се разпаднал. Гравираният релеф е изобразен като изпъкнал, а от КATALOGA, 1909 знаем, че е вдлъбнат. (iv) На всичкото отгоре изображението е обогатено с едно немислимо богатство от светлосенки. Запитан изрично по този повод, авторът Timothy Freke призна, че това изображение не е снимка, а художествена възстановка (artist's reconstruction). Следователно, изображението не носи автентична информация и може да ни заблуди в детайлите.

Както се убедихте дотук, медальонът няма щастлива съдба като физически обект. Не стига, че е бил откраднат от музея и вече е загубен или унищожен, не стига че и отпечатъците от него са в неизвестност, но снимките, рисунките, описанието не са достатъчно качествени и коректни, както подобава на предмет, за който се предполага, че може да има висока археологична, историческа стой-

ност. От същата непълнота и небрежност страдат и публикуваните тълкувания, за които ще стане въпрос в следващия дял на очерка.

IV) Досегашните мнения за смисъла и датировката. Тук ще цитирам хронологически досегашните публикации и хипотези. Ще обръщам внимание на три основни параметъра: А – сюжет; Б – надпис и В – датировка. Пак напомням, че е нужна огромна предпазливост, понеже датировката няма върху какъв обективен физически критерий да се опре, а тълкуването на гравирани елементи зависи от предполагаемата датировка – заплашени сме от омагьосан кръг.

Каталогът, 1909 СЮЖЕТ: “Христос, облечен само с препаска, на кръста, който е укрепен в земята с два клина и върху чийто връх лежи полумесец. Над него седем звезди (планетите?). ... Забележителен е за историята на религията, понеже Христос е изобразен на мястото на Орфей, а не обратното.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Разпнатият е определен като Исус Христос. Очевидно се смята, че Исус е изобразен на мястото на Орфей единствено поради надписа “ОРФЕОС”. Ако надписът го нямаше, никой не би намерил каквото и да е основание да свърже изображението с Орфей. На какво основание се предполага еднозначна връзка между Орфей, полумесеца и 7-те планети, какво общо има Орфей с планетите? НАДПИС: “Под хоризонталното рамо на кръста е разпределен надпис ОРФЕОС ВАККИКОС.”*

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Изобщо няма мнение за съдържанието и формата на надписа.*

ДАТИРОВКА: “III-IV в.” / КОМЕНТАР Л.Ц.: *Дава се два века неопределеност. Никаква обосновка – явно се изхожда от най-общи съображения, че навярно е от времето на ранното, все още недооформено, неканонизирано християнство, когато единствено е бил възможен религиозен синкретизъм между него и някакви идеи от орфическото учение. В това се предполага и историческата ценност на обекта.*

Eisler, 1921 СЮЖЕТ: (стр. 54 и текст към фиг. XXXI) “Разпнатият Христос като Орфей. Разпнатият Христос на кръста, чиято астро-мистична интерпретация става очевидна чрез добавянето на полумесец и седем звезди – най-вероятно плеядите или т.н. Лира на Орфей. Кръстът навярно трябва да се отъждестви с ***, главните звезди от съзвездие Орион, което в античността понякога е

било смятано за съзвездие на Дионис.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: Категорично идентифициране на разпнатия с Христос.

Но съзвездие Орион съвсем не изглежда като кръст – тук има нещо пресилено в тълкуването. Орион има форма на доста разкривен трапец от 4 ярки звезди, а там, където се пресичат мислените му диагонали, има още 3 по-слаби равноотдалечени звезди. Нима е възможно просто ей така 4 ярки звезди на небето (“главните звезди от съзвездие Орион”) да се обявят за образ на кръст? Това не е сериозно като исторически аргумент!

Сега пък 7-те звезди били не планетите, известни в древността, ами звездният куп Плеяди, които символизирали 7-те струни на лирата на Орфей. Откъде се взе това? Да не би връзката на легендите за Орфей с Плеядите да е по-силна от връзката им със 7-те планети?!

В астрономически смисъл плеядите са плътна група, куп от 7 звезди (англ. The Seven Stars, нем. Das Siebengestirn), разположена в съзвездие Телец (Бик), съседно на Орион. Когато плеядите изгрявали през месец май, древните гърци започвали корабоплаването; когато плеядите залязвали през ноември, гърците приключвали мореплаването за годината. Самото име Pleiades идвало от гръцкия глагол plein, който означавал “плавам с кораб, греба, пътувам”.

А за струните на лирата – вижте част V от очерка! НАДПИС: (текст към фиг. XXXI) “Надписът ОРФЕОС ВАККИКОС е даден, за да идентифицира разпнатия Месия с Орфей от Бакховите мистерии.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: Изглежда, че няма нищо особено в надписа, което според Айслер да заслужава да се отбележи.

ДАТИРОВКА: (текст към фиг. XXXI) “Камъкът от пръстен, който вероятно е принадлежал на човек, посветен в орфизма, и който се е обърнал в християнството, без да се откаже изцяло от предишните си религиозни вярвания, се датира към III или IV в. сл. Хр. Във всеки случай той не би могъл да бъде доста по-ранен, ако се отчете късното въвеждане на разпятието в християнското изкуство.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: Синкретично тълкуване дава основание за датировката. Все още се допуска неопределеност от два века. Много по-ранен от III век медалонът не можел да бъде, понеже тогава разпятието още не фигурирало в християнското изкуство. Добре, а защо не може да бъде доста по-късен? Има ли горна граница за поява на надпис от рода на ОРФЕОС ВАККИКОС?

Eisler, 1925 (стр.338-340): “Един забележителен цилиндричен печат от Берлин от IIIв. сл.Хр. с надпис ОРФЕОС ВАККИКОС изглежда на пръв поглед, че изобразява висящия на кръста Христос под полумесец и седем звезди, така че при съпоставката на изображението с надписа се ражда предположението за гностично-християнски или орфично-християнски синкретизъм. ...в смисъл, че тук страдащият ОРФЕОС ВАККИКОС в образа на разпнатия Месия на евреите е гравирен върху камък-печат по поръчка на привърженик на двата култа. [Дотук се припомня мнението на Айслер от 1921г.! – б.м.Л.Ц.] Срещу такова тълкуване има, обаче, сериозни възражения от историята на изкуството. [Айслер се отмята от старото си мнение! – б.м.Л.Ц.] Най-напред, християнски изображения на разпятието изобщо не са открити отпреди V или VIв.сл.Хр., а характерът на надписа не позволява да се датира толкова късно цилиндричният печат – ако изобщо придаваме значение на неграмотния [vulgär] правопис.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: Датировката, дадена за пръв път в Каталога, 1909, и тук изобщо не се подлага на съмнение! Именно поради това се налага да се оспори личността на разпнатия – не можело да бъде Исус, щом медалонът бил толкова ранен (от IIIв.сл.Хр.)!!!

Прави се някакъв намек за неправилности в надписа, но не се обяснява. Защо надписът да забранява по-късно датиране на медальона? Да не би след IIIв. да не е имало гравьори, които да са неграмотни в гръцкия език?

Изказано е следното важно изкуствоведско твърдение, което възприемам: образи на разпятието се появяват в християнското изкуство едва към VI-VIIв.сл.Хр. “... за разлика от изопнатия, стегнат Христос от раннохристиянските разпятия, който по-скоро стои изправен върху стъпенката на кръста, отколкото да виси на напречното му рамо, тялото на ОРФЕОС ВАККИКОС виси по леко извита, почти напомняща творбите на Праксител линия край дървото на мъченичеството, така както християнското изкуство започва да изобразява Страдалеца доста по-късно, при появата на S-образното положение на тялото през готическия пери-

од.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Още едно важно изкуствоведско твърдение – едва в готическия период (от XII-XIIIв., да речем) се изнамира композиционен похват, чрез който да се преодолее застиналото, вцепененото изображение на разпнатия Исус и да се раздвижи сцената вътрешно – чрез S-образната извивка на тялото.*

Всъщност се твърди, че АКО разпнатият е Исус, то разпятието с неговата S-образна извивка трябва да се датира доста късно, поне от XII-XIIIв.сл.Хр. насетне! Въпреки очевидното стилово свидетелство за късен произход на изображението на разпятието, Айслер не иска да се раздели с датировката му от IIIв. сл.Хр., и за да я запази е готов дори да се усъмни в личността на разпнатия!

[Айслер изказва тук нова хипотеза. – б.м.Л.Ц.] “Човек не може да се освободи от впечатлението, че малкият предмет по своя произход не е имал въобще нищо общо с разпнатия Христос, а представлява единично, уникално изображение на някаква легенда, която случайно не е оцеляла в писмен вид, според която Орфей най-напред е бил разпнат и едва по-късно е бил разкъсан. ...Берлинският цилиндричен печат би могъл да бъде случайно единственото свидетелство за мистерийна легенда за разпъване на Орфей. ... И действително, ако никога не е имало езически мит за разпнатия Орфей, а изображения на разпнатия Исус сред християните от IIIв.сл.Хр. все още не е имало, то как би могъл един гностик да стигне до идеята да надпише едно все още неутвърдено в християнското изкуство изображение с името на Орфей, ако в никой орфически мит не се съдържа основание за такава връзка?”

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Доста пресилена логика само и само медальонът да “произхожда” от IIIв.сл.Хр., а не от по-късно. Добре, ама никакъв мит за разпнат Орфей не е намерен до днес. Няма и намек за такъв мит – било то в писмен или изобразителен вид. Тогава?*

“Пълна сигурност няма да добием дотогава, докато откриването на някакво литературно предание за разпъване на Орфей върху кръст не разсее всякакви съмнения в тълкуването на Берлинския хематитен печат.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Айслер поне е достатъчно честен, за да признае слабост-*

та на новата си хипотеза. Мисля, че разпнатият най-вероятно е Исус и е съвсем слабо вероятно да е Орфей. Поне при сегашното ниво на археологията и нашите познания.

Campbell, 1968 ДАТИРОВКА: (стр.24) “Фиг.9: ОРФЕОС ВАККИКОС разпнат; около 300г.сл.Хр. ... Фиг.9 показва цилиндричен печат от 300г.сл.Хр.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: Изумително! Откъде предишната датировка – колкото и да е под въпрос – се замени с нова, при това с претенция за много по-голяма точност?! Пак никакви обяснения.

СЮЖЕТ: “Датировката му съвпада с таванните стенописи в катакомбите на Домицила [в Рим – б.м.Л.Ц.] и с купата от Пиетроаса [златно съкровище 19кг, открито при селцето Пиетроаса, недалеч на североизток от Букурещ – б.м.Л.Ц.] и, както предполага д-р Айслер, в чиято книга “Orpheus the Fisher” фигурата бе публикувана за пръв път, печатът вероятно е принадлежал на >>човек, посветен в орфизма, който се е обърнал в християнството, без да се откаже напълно от своите стари религиозни вявания<<.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Campbell* сякаш смята, че медальонът е проява на синкретизъм? Той просто буквално повтаря първата, по-ранната хипотеза на Айслер (1921), от която самият Айслер се отказва в публикацията от 1925г.

НАДПИС: Надписът не подлежи на съмнение: Orpheus Bakkikos.” КОМЕНТАР Л.Ц.: Нямамо никакво съмнение?!

СЮЖЕТ: “Седемте звезди представляват плеядите, известни в древността като Лирата на Орфей, а кръстът напомня освен Христовия кръст главните звезди *** от съзвездие Орион, което се е смятало за съзвездие на Дионис. Полумесецът е вечно уголемяващата се и намаляваща луна, която се затъмнила за три дни, докато Исус лежал три дни в гробницата.” КОМЕНТАР Л.Ц.: Campbell просто е решил да приеме тълкуването на Айслер 1921, че 7-те звезди са Плеядите, вместо тълкуването на О.Вулф от Кataloга 1909, че 7-те звезди са планетите, без да благоволи да ни даде каквито и да са обяснения.

Как е свързан Орфей с Плеядите и/или с планетите? Коя връзка е по-здрава и защо? А не може ли звездите в медальона да символизират 7-те чудеса на света, например? 7 по принцип е магическо число във всевъзможни мистични, окултни, кабалистични системи...

Атвърдението за луната и гробницата на Исус е съвсем като изсмукано от пръстите.

Freke, Gandy, 1999 ДАТИРОВКА: “Гипсов отпечатък от амулет във формата на пръстен-печат от трети век сл.Хр.”

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Пак IIIв.! Но сега пък вече “амулет”. СЮЖЕТ: “Това е гипсов отпечатък от амулет, който се пазел в Берлинския музей, докато не бил изгубен през Втората световна война. Макар да изглежда, че изобразява разпнатия Исус, той всъщност показва мъките на езическия богочовек Озирис-Дионис.”*

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Това си е просто втората, по-късната хипотеза на Айслер 1925: разпнатият бил Орфей, а не Исус. Но вместо да го цитират достойно, авторите възпроизвеждат хипотезата му, като леко я маскират по един любопитен начин: макар че върху медальона изрично е гравирано името на Орфей, авторите го разчитат като... Озирис?! Какво може да се каже за такъв подход към нещастния легендарен тракийски певец?*

СЮЖЕТ И НАДПИС: (стр.13) “Амулетът показва разпната фигура, в която повечето хора веднага биха разпознали Исус. Гръцките думи, обаче, наричат фигурата Orpheus Bacchus, един от псевдонимите на Озирис-Дионис.”

(стр.52) “Надписът под фигурата гласи Orpheus Bakkikos, което означава >>Орфей, който се превръща във вакханец<<.” КОМЕНТАР Л.Ц.: Любопитен и засега единствен по рода си опит за разчитане на надписа. “Озирис” псевдоним ли е на чутовния музикант “Орфей”, или е негов шеговит прякор, нещо като Васко Кеца Найденов?

Al.Fol et al, 2000 Целият текст от тази книга съм възпроизвел буквално в началото на настоящия очерк.

КОМЕНТАР Л.Ц.: *Al.Fol et al в текста цитират Campbell 1968, откъдето вземат основното тълкуване на образите, а рисунката, която показват, е взета от книгата на Eisler 1921, но не я цитират, както е възпитано.*

В разсъжденията – нищо оригинално: изобразеният бил Орфей, който случай-

но е изобразен в класическата поза на Исусовото разпятие. Как ли се е получило това случайно омешване?

Появила се е следната новина: равнораменният кръст, който според Католага 1909 на Вулф и според Айслер 1921, приличал на 4-те главни звезди от съзвездието Орион, според Фол бил просто древното означение (“кръстче”) за главната звезда от съзвездието Орион. Нещата избиват на астрология...

За 7-те звезди като струните на орфеевата лира – вижте дял V от очерка.

В.Николова, 1999 На това място непременно искам да обясня кога скицата на медальона се публикува за пръв път в България и как после се появява в монографията Al.Fol et al, 2000. Случайността ми помогна да го установя. През 1999 две издателства – Тилия и Издателството на БАН – публикуват с общи усилия книгата В.Николова, 1999. Върху корицата ѝ е възпроизведена рисунката от книгата на Campbell, 1968 – ФИГ.5, а на страницата, предхождаща съдържанието, е дадено следното пояснение: “Корицата се прави по личен печат от III в.сл.Хр. с изображение-надпис разпнатия Орфей. За първи път публикуван в Лондон през 1921г., тук се открива за първи път у нас.” Тук почти всяка дума изисква пояснение.

Най-напред: “Личен” ли е печатът или не – това никъде не е разисквано нито през 1921, нито от г-жа Видка Николова. Така че квалификацията “личен” е под въпрос. “Печат” – също.

После: Никъде няма надпис “разпнатия Орфей”! Има само надпис “ОРФЕОС ВАККИКОС”, който евентуално означава нещо от рода на “Вакхическият Орфей”, “Дионисовският Орфей” и др. под. Като отчетем и посочената датировка III в.сл.Хр., установяваме, че г-жа В.Николова просто безкритично повтаря най-ранната синкретична хипотеза на O.Wulff и R.Eisler 1921.

Накрая: Наистина в Лондон R.Eisler, 1921 за пръв път въвежда в науката този обект, но Айслер публикува оригинална рисунка от A.Becker (тук - ФИГ.1), а не по-късния анонимен вариант (тук - ФИГ.5), който възпроизвежда г-жа В.Николова върху корицата на книгата си. Последният се появява за пръв път едва в книгата Campbell, 1968. Забележете впрочем, че г-жа Николова не цитира никого!

Както и да е. Въпреки неточностите, г-жа Николова действително за пръв път публикува в България (през 1999) рисунката на чудноватия гравирен камък, която е взела от монографията на Campbell, 1968. Рецензент на книгата ѝ е бил проф. Ал. Фол.

На следващата година излиза монографичният сборник Al.Fol et al, 2000, където: (а) никак не е цитиран приносът на г-жа В.Николова за издирването на въпросната рисунка, но затова пък (б) нейната неточност е заменена с друга, огледална неточност - Al.Fol et al, 2000 публикуват оригиналната рисунка (тук - ФИГ.1) от труда на Eisler, 1921, но вместо него цитират като източник труда на Campbell, 1968.... Забележете каква лавина от неточности за най-елементарни неща!

В.Фол, 2002 Българските недоразумения продължават само след 2 години в книгата В.Фол, 2002. В края на текста съвсем определено се описва медальонът "ОРФЕОС ВАККИКОС", но нито се показва на илюстрация, нито се цитира източник.

Авторката настойчиво се придържа към синкретичната хипотеза, от която Айслер се отказва в 1925г. Ето мнението ѝ (стр.27): "Християнството намира благодатна почва у траките, защото техният стар устен орфизъм клони неудържимо към единобожието, персонифицирано в Сина на Великата богиня-майка. ... този Син-бог, който ... е едносъщен и единен, защото в двата си образа на Аполон и на Дионис обхваща цялостния Космос. Изображения от Ранната императорска епоха представят Орфей не само в познатата християнска метаморфоза на божи пастир... но и на кръста. Разпнатият Orpheos Bacchicos в позата на страдащия Христос е най-плътното сближаване на орфическата вяра с ранното християнство".

Тук изразът "ранната императорска епоха" замества "III в.сл.Хр." и тази датировка не е обоснована по никакъв друг начин, освен от силното желание на автора странният медальон да увенчае ЛОГИЧЕСКАТА верижка от тракийския орфизъм към ранното християнство, да послужи като ново археологично доказателство, отлично от досегашните образи на добрия пастир... Български му работи...

V) Основен белег на медальона е неговата разнородност, еkleктичност – той съчетава поне три вида елементи, които от днешно гледище принадлежат към различни религии, митове или знакови системи:

- (1) Елементи, свързани с Исус – разпятието;
- (2) Елементи, свързани с Орфей – надписът;
- (3) Други елементи – полумесецът, седемте звезди, двата клина в основата на кръста.

Оттук произтича и основното изкушение на модерните изследователи-историци: да разглеждат медальона като веществено свидетелство (доказателство) за преплитането на орфизма с ранното християнство, т.е. като проява на синкретизъм между религиите. Само такова тълкуване би придало особена археологична тежест на медальона. В противен случай той ще си остане обикновен предмет, поне докато се намери още някакъв обект от този род.

ИЗОБРАЖЕНИЯТА НА РАЗПЯТИЕТО: ХРОНОЛОГИЯ, ОБЛЕКЛО, ПОЗА, АНАЛОГИИ С ОДИСЕЙ, СВ.СЕБАСТИЯН И ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

Кой е страдалецът? Според мене колебание тук не може да има. Нека си признаем честно: Ако скрием временно надписа ОРФЕОС ВАККИКОС, би ли някому хрумнало нещо друго, освен че вижда разпятието на Исус? Не! Надписът е единственият повод да се търси орфическо тълкуване на образа. Да оставим надписа за по-късно и да се съсредоточим сега върху образа.

Не ми е известно някакъв друг вид екзекуция да е добила толкова широк отзвук в световното изобразително изкуство, колкото разпятието. При това своето налагане като културен факт, като символ разпятието дължи не на собствени свойства, а единствено на връзката си с християнството, на значението, което придобива в него, за него и чрез него. Преклонението на милионите християни в продължение на повече от две хилядолетия е осигурило на разпятието на Исус толкова мощно културно присъствие, което няма равно на себе си в историята. И все пак до подобна емблематичност съвсем не се стига леко. Очевидно в Древния Рим от края на Старата и началото на Новата ера разпъването на кръст е било толкова унижително и болезнено наказание, че са били нужни повече от 5 века, за да бъде то преосмислено от християните и да се превърне

в техните очи в символ на святост и величествена саможертва, в демонстрация на сила и път към изкупление, в символ на безгранична обич. Този мъчителен процес на преоценка се е осъществил приблизително в интервала между IV в., когато Исус бил разпнат, и VII в., когато в християнските храмове за пръв път се появили изображения на неговото (именно неговото!) разпятие. В цялата световна история и култура разпятието като знак се свързва само с Исус! Разпъването на кръст като наказание сигурно не е било измислено от римляните специално заради Исус и следовниците му, практикувало се е и преди първи и след първи век. Но е безспорно, че то се вгражда в световната култура (текстове и изображения) именно и само като християнски символ, като “запазена марка” или “емблема” на тази религия. Освен по повод на Исусовото мъченичество и във връзка с християнските традиции разпятието на човек никога и никъде не е било изобразявано.

В рамките на Римската империя между I и III в. сл. Хр. християнството се преследва. От началото на IV в. се легализира наравно с всички други религии. От края на IV в. се превръща в официална и задължителна държавна религия. Такава остава и след разпадането на империята на две части, западна и източна (Византия).

Изображения на Христос върху кръста по принцип се срещат от V в., но в черквите се появяват едва от VII в. насетне. В черковните образи от VII-XII в. Исус е изцяло облечен ФИГ.7. Към XII в. дрехите му постепенно се редуцират, докато се сведат до препаска около бедрата ФИГ.8 – точно както е показан впрочем и разпнатият върху дискутирания от нас хематитов медальон! Ето един повод за по-късно датиране на обекта [вж. М.Гонзалес-Уиплър 2003].

Позата на разпнатия върху медальона също е много специфична – тя точно следва модела S, който се появява в християнската иконография доста късно, през готическото време – от XII в. насетне.

Да уточним: в ранните изображения тялото на Исус е изправено ФИГ.7,8; но още през XII в. се появява S-образната поза на разпнатия ФИГ.9a,b. Оттогава и до днес S-образната поза (в ляв ФИГ.9a,b и десен вариант ФИГ.10) съжителства с изправената поза ФИГ.11a,b, без никоя от тях да взема решителен превес и да измества окончателно другите! Следователно е налице още един повод за по-късно датиране на медальона [Eisler 1925].

По времето на Ренесанса се появяват (макар и доста рядко) също разпятията на св. Андрей и св.Павел, а и на престъпниците, разпънати на хълма Голгота заедно с Исус.

Да обобщим. Разпнатият на медальона е Исус и никой друг. Това твърдение ни дава основанието по стиловите белези (облекло, поза) да твърдим, че разпятието от медальона не е раннохристиянско, а от готическия период насетне, т.е. не може да се датира по-рано от XII-XIIIв.

Ако търсим на всяка цена някакви подобия на разпятие в античните изображения, те в никакъв случай не са с Орфей. Както самият Айслер честно признава [Eisler, 1925], не само образ, но и литературен намек не е открит сред легендите за Орфей в такава посока. Античен паралел има – и то чисто изобразителен, формален, а не по съдържание!!! – с Одисей. Както се знае, когато корабът му минавал край острова на сирените, Одисей настоял да го вържат за мачтата, за да може да послуша омайната им песен, без да може да се откаже от пътуването си. И тази сцена наистина е била многократно изобразявана от древните гърци в последните векове на Старата и първите векове на Новата ера ФИГ.12. Известна е още една аналогия с разпятието на Исус, но тя е чисто християнска и е доста късна. Става дума за поруганието на св. Себастиан, който е бил привързан към дърво, кол или колона ФИГ.13.

Има нещо парадоксално и забавно в опитите на всяка цена в разпнатия от медальона да се види Орфей. За целта, след като в митологията никъде не се споменава разпъване на кръст, се допуска, че Орфей може би е бил разпъван върху загадъчното “дърво на живота” и кръстът в медальона всъщност не е христовият класически кръст, а версия на “дървото на живота”, която случайно по форма съвпада с класическия латински кръст! Оказва се, обаче, че положението е точно обратното! Никакъв завързан и разпънат Орфей няма, но съществуват изображения (при това сравнително късни) как Христос е разпънат не върху традиционния кръст, а именно върху дървото на живота! И то е така обилно разклонено, че съвсем несъмнено се отличава от кръста ФИГ.14.

ИЗОБРАЖЕНИЯТА НА ОРФЕЙ: СЮЖЕТИТЕ, ОБЛЕКЛОТО, ЛИРАТА, СТРУНИТЕ

Що се отнася до тракиеца Орфей, той по принцип е бил изобразяван много по-рядко отколкото специфично гръцките митични герои и богове.

Дори когато все пак е бивал изобразен, сюжетите са бедни в сравнение със запазените митове за певеца. Доколкото ми е известно сюжетите са три на брой (вж. например Й.Детев 2004). Първият сюжет е най-рядко срещан: Орфей, заедно с Евридика и Хермес, който съпровождал двамата в подземното царство ФИГ.15.

Вторият сюжет представя как Орфей музицира с лира в ръка и омайва до захлас хора и животни ФИГ.16,17 (от многобройните образи показвам тук само двата, които са намерени в днешна България).

Третият сюжет е гибелта на певеца, но тук се натъкваме на необяснимо и интересно противоречие между словесните легенди и изобразителните находки. Според легендите Орфей е разкъсан от менадите, подстрекавани от Дионисий, а според откритите образи Орфей винаги загива намушкан с копие, с прав меч или със сърповиден тракийски меч от побеснелите жени-вакханки: ФИГ.18,19. Особено странно е, че все пак съществува изображение как вакханки разкъсват мъж, само че мъжът изобщо не е Орфей, а тиванският цар Пентей ФИГ.20 ?! Такова разногласие в източниците е крайно смущаващо и трябва да ни предпазва от лековерни съпоставки между текстове и образи! Например, ако в текстовете за Орфей търсим много настойчиво някакво указание, че евентуално той е бил някога разпнат...

Освен всичко това Орфей, дори и в редките запазени изображения, никога не е представян гол или само с препаска около бедрата, подобно на разпнатия в медальона. Напротив. Той е или в типично тракийско облекло ФИГ. 16,19, издаващо етническия му произход (платнено наметало или кожи, на краката кожени ботуши, на главата – фригийската шапка) или в гърцизиран вариант е поне с хитон от кръста до стъпалата ФИГ.18,21.

С други думи Орфей разпнат и още повече почти гол би бил съвършено извън цялата съществуваща изобразителна традиция!

На всичкото отгоре върху медальона липсва задължителният (макар и недостатъчен) атрибут – лирата. Тълкуването на седемте звезди като далечен намек за седемте струни на лирата му не е убедително, пресилено е, когато опитае да я свържем с наличните и добре датирани изображения на Орфей от края на Старата и началото на Новата ера. Там намираме лирата със 7-9 струни ФИГ.21,22, с 4 струни ФИГ.23 и дори практически без струни ФИГ.15,16. Явно дори през II-III в. сл.Хр. броят на струните не е бил толкова важен, поне от художествено гледище. Важна е била самата музика.

Наблягането върху числото 7, т.е. върху числовата символика, не е характерно за “живото” присъствие на легендарния певец в съзнанието на тогавашните хора, а за схоластичното питагорейско развитие на някои идеи, свързани с Орфей, в цялостна мистична орфична доктрина. Абсолютизираните и канонизирани числови построения на философите-орфици изместват прекрасните митове за певеца, умъртвяват художествената им сила чрез самоцелна интелектуализация. Легендарният кръг за Орфей, носещ поезията на своето древнотракийско начало, губи своята емоционална изразителност и се херметизира в много тясно общество от хора, “посветени” в мистични обреди.

Така че символиката на седемте звезди от медальона – ако изобщо приемем, че тя сочи към лирата и към Орфей – също клони към по-късно датиране на обекта.

ДОБРИЯТ ПАСТИР – ЕДИНСТВЕНАТА ЗАСЕГА СЕРИОЗНО ДОКУМЕНТИРАНА ЛИНИЯ ОТ ОРФЕЙ КЪМ ИСУС

Ако много държим да намерим връзка между легендите и образа на Орфей и християнството, то поне засега медальонът с “разпнатия Орфей” никак не е надежден документ, доказателство. Една връзка между Орфеевите легенди и ранното християнство – при това добре документирана! – идва от съвсем друга посока. От появата на представите за т.н. “добър пастир”.

Най-напред Орфей със съответното облекло и лира се изобразява сред богове ФИГ.15 или сред хора (траки!), които в унес слушат чудната му песен ФИГ.21. По-късно виждаме сцени, където той омайва и укротява с изкуството си животни, включително хищни ФИГ. 23. После атрибутите на певеца Орфей – фригийската шапка и лирата – изчезват, той остава в пастирско облекло, изобразен

сред умиротворени животни ФИГ.24. Накрая намираме дори сцена, където животните са вече само овце, а мъжът е в дълга до земята дреха и държи... кръст ФИГ.25! Мимоходом заслужава да отбележа тук, че мозайката от град Равена на ФИГ.25 е едно от най-ранните изображения на кръста в християнски храм (мавзолей) изобщо! При това още липсва дори намек за разпятието!

И така: представата за певеца, който пее за хората, се допълва с образа на певец, чиято песен укротява дивите животни, и сетне се замества с представата за благия мъж, който като грижовен пастир се грижи за овце. Последният образ кореспондира определено с представите за мисията на Исус и апостолите му сред хората – да въдворяват облекчение и покой чрез новата вяра. Но всичко това стои съвсем настрана от обсъждания медальон!

КЛИНОВЕТЕ В ОСНОВАТА НА КРЪСТА – ИДЕНТИФИКАТОР ЗА ИСУСОВОТО РАЗПЯТИЕ

Сега да разгледаме един любопитен детайл от медальона – двата клина, забити в основата на ръста, за да го укрепят вертикално. В многобройните стари християнски изображения на разпятието понякога (не винаги!) има клинове, които на брой са 2, 3 или повече. Явно няма канонична традиция за броя. Освен това те винаги са скромно показани, малки по размер и с върхове, скрити под земята – понеже са забити в нея. По своята функция те са просто детайли, които искат да дадат реалистичност и убедителност на сцената, но нямат никакво знаково, символно натоварване! Затова художникът не ги изтъква и не ги натрапва на вниманието на зрителя ФИГ.9b, 11b. В медальона клиновете са особени.

Най-напред да отбележим, че от една страна самото присъствие на клинове в основата на кръста е вече една подробност, която е съвсем специфична за разпятието на Исус от средните векове насетне и не оставя никакво съмнение кой е разпнатият.

Но от друга страна в клиновете на медальона има нещо смущаващо - те са изобразени по специален, нетрадиционен начин: (а) незабити докрай в земята, а стърчащи почти изцяло над нея (това противоречи на християнския иконописен канон); (б) обединени в долните си краища, така че образуват фигура, подобна на латинската буква V; (в) несъразмерно големи, силно подчертани на фона на цялата сцена.

Забележете: в един медальон, който е толкова малък, че няма възможност да се изобразят, например, дори гвоздеите, приковаващи човека към кръста, изневиделица се появяват непропорционално големи клинове, които се натрапват на зрителското възприятие.

Трудно ми е да приема тези странности като “несръчност на гравьора”, понеже всичките други елементи в сцената са изработени достатъчно сръчно и пропорционално. Затова не мога да се освободя от впечатлението, че двойката клинове специално е използвана, за да се вмъкне в медальона фигурата V като някакъв специален знак. Или изпадам в мнителност?

Би могло, например, знакът V да е латинска буква или цифра. Тогава неочаквано можем да направим връзка със странния надпис върху медальона.

НАДПИСЪТ ВЪРХУ МЕДАЛЪОНА

Работата е там, че за разлика от всичките цитирани изследователи, аз намирам надписа за изключително странен, дори нелеп. Не става дума за формата на буквите, а за езиковите характеристики.

Окончанията “-ос” в двете имена сякаш ни говорят за гръцки език. Същевременно в гръцкия език имената са съответно ОРФЕОС, ВАКХОС, ΔΙΟΝΥΣΟΣ [Обърнете внимание на записа на звука “с”! До Пв.пр.Хр. за него в гръцкия има само класическа главна буква сигма Σ. Между Пв.пр.Хр. и VIв.сл.Хр. заедно с нея се появява и ползва и главната лунна сигма С. В периода VII-XIVв.сл.Хр. във византийските текстове остава само лунната сигма С, като за нея се появява, обаче, и малък вариант z. В новогръцкия език С-главно изобщо изчезва, а се ползва отново само Σ-главно; същевременно, наред с малкото класическо s се ползва малкото лунно z - макар и само в края на думите. – б.м.Л.Ц.].

ΒΑΣΧΗΝΟΣ е латинското име на гръцкия бог Бакхос или Вакхос или Дионис. Излиза, че ΒΑΚΚΗΚΟΣ е гърцизирано изписване на латинското име на гръцкия бог Дионис! Сякаш гравьорът или поръчителят на медальона неграмотно се опитва да наподобява гръцкия език, като може би добре знае латински, но твърде слабо познава гръцки?

Надписът върху медальона е всичко друго, но не и естествен. Подозрителна е тази особеност! Може би нея е имал предвид Eisler, 1925, като говори за “вулгарен правопис”? И никой историк досега не се е постарал да коментира надписа от езиково гледище...

Не успях да получа засега компетентно мнение на палеограф-елинист за съдържанието, граматичните и правописните особености на надписа. Оставам само с надеждата, че някой ще благоволи да публикува такъв коментар. На мене лично надписът ми звучи като комбинация от епитет и име, т.е. Орфей Вакхически или Орфей Дионисиевски. Нуждае ли се името Орфей непременно от пояснителен епитет, какво е наложило да се добави такъв?

Какво излиза тогава? Излиза, че единствената “несъмнена” връзка на разпятието от медальона с легендарния певец Орфей – надписът – всъщност е доста “съмнителна” или ненадеждна. Ако звездите, луната и кръстът (като равнорамнен и без разпнатия човек) бяха достатъчно ясни знаци, свързани с Орфей, нямаше да има никаква нужда от надписа. Щом е добавен надписът, явно тези елементи не са категорично свързани с Орфей. Но ако бе изобразена, например, комбинацията “лира + фригийска шапка”, надписът щеше да дойде в повече, да е излишен. Забележете, че и лирата сама по себе си не е символ точно и само на Орфей, понеже не само Орфей е свирил на този инструмент - има старогръцки изображения, където е показана богинята Атина, свиреща на лира.

С други думи, напълно е възможно 7-те звезди, полумесецът и евентуално V-образната двойка клинове да са знаци за “нещо трето”, отлично както от Исус, така и от Орфей, за което поне аз в момента нямам точна представа, понеже не съм посветен в съответното учение...

ПОЛУМЕСЕЦЪТ

Накрая да се спрем върху полумесеца. Като отделно взет и чисто художествен образ той не поражда възражения у мене – нека си го има. Толкова интересно, вълнуващо и нетрадиционно би било едно велико човешко страдание (разпятието) да се покаже на фона на нощния космос със звездите и луната, нали? Би напомняло Ботевата балада “Хаджи Димитър”...

Но полумесецът е свършено чужд на цялата многовековна традиция за изо-

бразяване на Христовото разпятие! Също така чужд е и на малобройните запазени изображения на Орфей от края на Старата и началото на Новата ера. Опитите да се тълкува полумесецът като символ на лунен бог (Менос), а защо пък не и богиня (Селена? Хеката?), които по някакъв специален начин на всяка цена да се свържат с Орфей, ми напомня забавната математична дефиниция за многочлен от 4-та степен. А дефиницията е следната: “Израз от вида $ax^4 + bx^3 + cx^2 + dx + e$, където константата е не е непременно основата на натуралните логаритми, но може и да бъде.”

Ако ще говорим за символи, то при налагащата се по-късна датировка на медальона не можем да пропуснем, че полумесецът по някое време се появява като символ в исляма, но никога не е бил такъв в християнството. Появява се и в някои окултни учения, които са извън днешните религии. Но това е безкрайна тема.

ПРИЛОЖЕНИЕ – ОРФЕЙ, НЕМРУТ ДАГ

ПИСЬМЕННЫЕ СВИДЕТЕЛЬСТВА О БУЛГАРАХ IV – VII ВВ. В СВЕТЕ СОВРЕМЕННЫХ ИМ ИСТОРИЧЕСКИХ СОБЫТИЙ

В. Т. Сиротенко

(р. 195-218 in *Балканские Исследования*, Историография и источниковедение Академия Наук СССР, Институт Балканистики
Издадeльство „Наука“, Москва, 1972)

Советские и болгарские слависты осветили сложный процесс образования болгарского народа из славян, местного дославянского населения и болгар, слившихся воедино, и выявили решающую роль славянского элемента в этом процессе. Ряд установленных ими положений не вызывает разногласий. Однако некоторые вопросы еще подлежат решению. К ним относятся вопросы происхождения и этнической принадлежности древних болгарских племен (протоболгар), датировка появления болгар в Подунавье, особенностей отношений между булгарами, славянами и другим населением Подунавья. В настоящей работе, опирающейся на многочисленные первоисточники и исследования советских и болгарских историков, предпринята попытка внести посильный вклад в решение этих вопросов на основе анализа материала письменных источников IV – VII вв. о булгарах в свете современных им исторических событий. Знаменитый историк древней Армении **Мовсес Хоренаци** (около 410 –

493) в 480 – 482 гг. по заказу армянского нахарара Саака Багратуни написал *«Историю Армении»*, в которой осветил события от древнейших времен до своих дней. При составлении этого труда Мовсес Хоренаци использовал работы более сорока своих предшественников и в том числе *«Начальную историю Армении»* **Мар Абаса Катины**. Советские историки А. Абрамян, Гр. Ачарян, С. Малхасянц, Л. Хачикян, М. Абемян и Я. Манандян доказали историчность Мар Абаса, а обнаруженные в разных районах Армении эпиграфические материалы подтвердили достоверность сведений, взятых у него Мовсесом Хоренаци.

Сочинение Мар Абаса широко использовал писатель Себеос (VII в.), который сообщает достоверные сведения об авторе *«Начальной истории Армении»* и называет его так: Мар Абас (Мараба), философ Мцурнийский. [2]

Мар Абас жил в IV в., а не во II в. до н. э., как полагал Мовсес Хоренаци. До нас дошла хранящаяся в Британском музее *«Летопись»* Мар Абаса.

Мовсес Хоренаци сохранил два рассказа Мар Абаса о событиях на севере Большого Кавказа и о переселении оттуда части булгар в Армению. В первом из них сообщается, что *царь Вахариак созвал жителей Большого Кавказа и просторных долин к северу от него и потребовал от них повиновения и дани, после чего отошел со своими войсками в луговые земли близ пределов Шарая. «Эти земли, – заявляет рассказчик, – в древности назывались Верхним и Безлесным Басеном, а впоследствии были заселены переселенцами Вхндур Булгара Вунда, по имени которого назван Ванандом»*. [3]

В другом рассказе, посвященном событиям времен царя Аршака, имеется следующее сообщение: *«Во время его царствования у края Большого Кавказа произошли волнения в стране булгар, из которых многие, отделившись, пришли в нашу землю и на долгое время поселились на юге от Коха, в плодородных и хлебородных местах»*. [4]

Переселение части булгар в Армению оставило следы в географических наименованиях. Область к западу от Карса с тех пор стала называться Ванандом, левый приток Аракса – Вананд-чай, а река, известная в скифское время под именем Балан-род, получила название Болгару-чай. [5]

Засвидетельствованное Мар Абасом переселение было обычным явлением для племен, находившихся на ступени первобытнообщинного строя. Вследствие естественного роста населения новые роды и новые племена образовывались постоянно. «Когда рост населения вызывал недостаток средств к существованию,

избыточная часть населения уходила на новое место, где легко устраивалась благодаря совершенству организации управления в каждом роде, равно как и в любом числе родов, объединившихся вместе».

В свете достоверного сообщения Мар Абаса о булгарах и о переселении части их в Армению приобретает значение и упоминание булгар в Анонимном хронографе 354 г. В самой древней рукописной копии этого сборника, составленной в V в., в списке племен и народностей Причерноморья и Прикаспия на последнем месте упоминаются булгары (вулгары). [7]

Древнейшие письменные свидетельства о булгарах подтверждаются археологическими данными. И хотя по вопросу происхождения древних булгар среди советских археологов еще существуют разногласия, их мнения совпадают по вопросу локализации булгар в первые века нашей эры на севере от Большого Кавказа (А. П. Смирнов, Н. Я. Мерперт). [8]

У нас нет письменных источников, проливающих свет на историю болгарских племен в период гуннского господства в Средней и Нижней Дунайской низменности (377 – 454) .

Болгарский историк С. Лишев полагает, что первое упоминание имени булгар в Европе дано в рассказе Павла Диякона о трех битвах лангобардов с булгарами [9]. Содержание этого рассказа сводится к следующему. Предки лангобардов назывались винилами и жили в Скандинавии. Часть их оставила свою родину и ушла в Скорингию, где победила вандалов и приняла имя лангобардов. Затем лангобарды последовательно овладели странами Голланд, Антаб, Вантаб, Вуругунд, где оставались по несколько лет, и под руководством Агелмунда ушли на восток. Они достигли большой реки, после чего расположились на отдых. Ночью на них напали булгары, которые разгромили их лагерь, убили Агелмунда и пленили его единственную дочь. Собравшись с силами, лангобарды атаковали булгар, но вынуждены были отступить с поля боя. Тогда их предводитель Ламисион призвал соотечественников вспомнить позор прежнего поражения и возобновить атаку. Людям рабского состояния он обещал свободу. Воодушевленные этим призывом, лангобарды врезались в боевые порядки булгар, одержали победу и захватили большую добычу. При пятом царе после Агелмунда они достигли земли рогов на Дунае, а при десятом царе, Альбоине, ушли в Италию (568)

По мнению С. Лишева, три битвы лангобардов с булгарами произошли возле

Карпат, куда булгары пришли с гуннами (377). Такое мнение не имеет оснований ни в приведенном рассказе Павла Диакона, ни в свидетельствах писателей IV – V вв.

Рассказ Павла Диакона следует рассматривать как произведение определенной эпохи с учетом того социального заказа, который стоял перед писателем и воплотился в его трудах.

Павел Диакон (720 – 797) написал *«Историю лангобардов»* в последние 5 – 7 лет своей жизни. В те годы франкский король Карл Великий, присоединивший к своим владениям Лангобардское государство в 774 г., вел войну с аварами. Павел Диакон считал, что настало время высказать претензии лангобардской знати и с этой целью написал *«Историю лангобардов»*, в которой нарисовал картину героического прошлого своих соотечественников, используя при этом любую легенду, отвечающую его замыслу. Поскольку Болгарское государство того времени являлось могучей силой, а его хан Кардам (777 – 802) нанес поражение Византии, Павлу Диакону казалось заманчивым показать бесстрашие лангобардов в борьбе с булгарами, давшими имя этому государству.

При этом историк меньше всего был заинтересован в проверке легенд, послуживших основой для его рассказа. Однако, используя легенды, Павел Диакон сохранил имеющиеся в них зерна исторической истины.

Согласно рассказу Павла Диакона, лангобарды преодолели сопротивление амазонок, после чего подверглись нападению булгар. Легенда об амазонках уходит в далекую древность. Греческие и римские географы локализовали их к востоку от Азовского моря и на Кавказе. Готский историк Иордан (VI в.) использовал эту легенду с целью представить своих соотечественников весьма древними и прославленными. С этой же целью и Павел Диакон вплел ее в венок истории своего народа, сохранив при этом достоверные сведения относительно местожительства древних булгар к востоку от мифических амазонок, т. е. в предкавказских степях, где пребывание булгар засвидетельствовал Мар Абас Катина и где локализуют их советские археологи.

Первое достоверное сообщение о появлении булгар на Балканском полуострове принадлежит **Иоанну Антиохийскому**. До нас дошли отрывки его хроники, охватывающие события от библейского Давида до 610 г. Наш анализ этих отрывков выявил, что они явно составлены из двух частей, написанных в разное время двумя авторами. [11] Первый из них описал события конца V и

начала VI в., а второй – конца VI и начала VII в. Поскольку до нас дошли эти отрывки объединенными, то исследователи приписали их одному и тому же автору (некоторые называют имя антиохийского патриарха Иоанна, жившего в первой половине VII в., другие полагают, что автор хроники жил в VII в.).

В первой части хроники имеется сообщение об установлении союза Византии с булгарами.

В этот период Византия оказалась в тяжелом положении. Ее император Зенон (474 – 491) вел сложную игру с предводителями двух остготских дружин, которых он попеременно принимал на службу и осыпал подарками, используя их взаимную борьбу в своих интересах. В 479 г. предводители двух дружин сговорились и совместно предъявили непосильные требования императору. Тогда Зенон объявил войну остготам. Вскоре стало известно о брожении среди воинов столичного гарнизона. Император отправил воинов на зимние квартиры, опасаясь их пребывания в столице, а сам снова предпринял попытку договориться с остготами. Такая политика вызвала волну народного гнева. Народные массы Фессалоники свергли статуи Зенона, арестовали епарха и сами организовали защиту города на случай нападения остготов.

В это время одна остготская дружина наступала на Константинополь, а другая грабила Фракию и наступала на Новый Эпир. [12]

Византийскому правительству нужны, были вспомогательные войска и против остготов, и против недовольного местного населения. В поисках надежных союзников оно обратилось к булгарам. Об этом так сказано в хронике Иоанна Антиохийского *«Два Теодориха снова приводили в смятение дела ромеев и опустошали города близ Фракии, вынудив Зенона в первый раз склониться к союзу с так называемыми булгарами»*. [13] Затем в следующем отрывке Иоанн Антиохийский рассказал о победе Теодориха Триария над гуннами и его неудачных попытках захватить Константинополь. Сторонники гуннской теории объединяют эти два отрывка и говорят о тождестве наименований «гунны» и «булгары», что противоречит смыслу рассказа Иоанна Антиохийского, который утверждал, что Византия стала на путь союза с булгарами впервые. О гуннах этого нельзя было сказать. Византийское правительство не раз уже прибегало к их помощи.

Хотя в приведенном отрывке нет ни точной даты заключения союза с булгарами, ни указания на местность, где он был заключен, анализ приведенных в нем

фактов в свете других свидетельств и событий того времени дает возможности установить это.

Летом 479 г., когда остготская дружина под предводительством Теодориха Триария наступала на Константинополь, другая дружина, во главе с Теодорихом Амалом, наступала на Новый Эпир. Осенью 479 г. в Лихнид прибыли подкрепления, и византийская армия разбила остготский арьергард возле Кандавии (к западу от Охридского озера). После этой победы полководец Сабиниан получил приказ обрушиться на остготов всеми своими силами, но, как заметил **Марцеллин Комит**, он больше устранил их своим умом, чем доблестью. [14]

А это значит, что остготы перестали быть опасными, Из этого следует, что союз с булгарами был заключен летом 479 г., поскольку осенью того же года, после победы у Кандавии, надобность в их помощи отпала. Откуда были приглашены булгары? Вероятнее всего, из Подунавья, поскольку только отсюда они могли так быстро прийти на помощь Византии. В свете этого приобретает важное значение одна из летописных заметок (глосс) на полях болгарского перевода стихотворной хроники **Константина Манассии** о том, что булгары оставили свою родину (в Прикаспии) и появились в Подунавье в 475 г. [15]

Анализ обстановки в Византии и свидетельств Малха, Иоанна Антиохийского и Марцеллина Комита дают основание признать достоверность этой заметки и считать, что булгары впервые появились в 475 г. в Подунавье, откуда в 479 г. были приглашены Византией для борьбы с остготами. Последующие заметки писателей V – VI вв. о деятельности булгар в Подунавье подтверждают это.

В 507 г. **Эннодий**, епископ г. Тичина, написал панегирик Теодориху, королю остготов. С целью поднять авторитет Теодориха Эннодий восхваляет его победу, преувеличивая силы побежденных: *«Это – племя, которому до тебя принадлежало все, чего оно хотело, в котором приобретал почет тот, кто покупал достоинство кровью противника, у которого поле битвы прославляет род, ибо тот, чье оружие больше покраснело от крови в бою, считается безусловно высшим, которому до сражения с тобой не случалось встречать сопротивления, которое долгое время кончало войны одним набегом. Их не сдерживали по закону необходимости ни горные массивы, ни реки, ни недостаток продовольствия, так как они считают достаточным для наслаждения пить кобылье молоко... Раньше верили, что им открыт весь мир; теперь они считают закрытой для себя только ту часть земного*

круга, которую ты оберегаешь». [16]

В панегирике Эннодия нет конкретных данных о битве. Более достоверный рассказ передает о ней Павел Диакон. Он сообщает, что путь остготам в Италию преградили гепиды и булгары, но остготы смели эту преграду, погубили короля гепидов Трапстилу и короля булгар Бузана, а сами достигли Италии. [17]

После ухода остготов в Италию сложилась благоприятная обстановка для вторжения задунайских племен на Балканский полуостров. Первыми использовали эту обстановку булгары, за ними последовали славяне.

Павел Диакон сообщает, что пока остготы шли в Италию, булгары вторглись во Фракию и жестоко разорили ее, а пожар опустошил Константинополь. [18] Дату этого вторжения можно установить по хронике Марцеллина Комита, где под 491 г. имеется запись о гражданской войне в Константинополе, во время которой большая часть города и цирка были сожжены. [19]

В хронике Марцеллина Комита имеется материал о важнейших болгарских вторжениях конца V и первой половины VI в.

В 499 г., по рассказу Марцеллина Комита, булгары вторглись во Фракию. Против них выступила армия Иллирии с 15 000 солдат и 520 повозками. Битва у р. Тцурты закончилась страшным поражением византийцев, потерявших 4000 солдат. *«С тех пор, – как сказано в хронике, – слава армии Иллирии погибла на веки».* [20]

В 502 г. булгары снова опустошили Фракию. По свидетельству хроники, ни один воин не оказал им сопротивления. [21]

В 530 г. хронист отмечает победу византийских войск под предводительством Мундона над булгарами, потерявшими 500 человек. [22]

В 535 г. хронист записал о вторжении булгар в Мезию, о победе над ними патриция Циты возле Йатры (Янтры). [23]

Краткая запись 548 г. относится к участию болгарского отряда в войне против остготов. Византия приняла этот отряд на службу и направила его в Кампанию, против остготов. Булгары перешли на сторону остготов, что дало возможность Тотиле возобновить наступление в Кампании. [24]

Марцеллин Комит также рассказывает о гетских вторжениях 517 и 530 гг.

Имя гетов уточняет византийский историк **Феофилакт Симокатта** (VI – VII вв.). Он утверждает, что так раньше называли славян [25]. Именно с первых десятилетий VI в. начинаются массовые вторжения славян на Балканский полуостров, которые вскоре превзошли по масштабам все известные до VI в. вторжения варварских племен.

Письменные источники V – VI вв. дают основание полагать, что какая-то часть болгар являлась федератами Византии и имела поселения на ее территории. Об этом можно судить по сообщению **Кассиодора** и других писателей.

Кассиодор записал в хронике под 504 г.: *«В это консульство, после - того как благодаря доблести короля Теодориха были побеждены болгары, Италия снова овладела Сирмием»* [26]. Сторонники гуннской теории обычно приводят письмо Кассиодора сенату, где сказано, что *«полководец Толвин в юности участвовал в сирмийском походе, испытал триумф над гуннами, в числе прочих народов, и обрек на смерть болгар, страшных во всей земле»* [27].

Анализ данного письма в свете других свидетельств показывает, что в нем речь идет о двух разных племенах и двух кампаниях. Сведения о них имеются у Иордана и отчасти в хронике Кассиодора и в его письме сенату о подвигах Киприяна. В первой кампании остготы под руководством Питция завоевали Сирмиум и изгнали оттуда гепидов с их королем Тразарихом [28]. На стороне гепидов находился отряд гуннов. Этих-то гуннов и имел в виду Кассиодор в первой части письма. Затем началась вторая кампания, в которой на стороне византийских войск Сабиниана находились болгарские вспомогательные отряды. Остготы разбили византийцев, а с ними и отряды болгар, которых имел в виду Кассиодор во второй части письма. Об этой же победе над булгарами рассказывает Кассиодор в хронике за 504 г. и в похвале патрицию Киприану.

Еще больше отрывочных данных о булгарах как поселенцах северной части Балканского полуострова имеется в рассказах византийских писателей о восстании Виталиана в 514 – 515 гг.

Восстание Виталиана, начавшись в Константинополе, охватило северную часть Балканского полуострова. По словам **Малалы**, в нем приняли участие народные массы и особенно крестьяне. К восставшим примкнули многочисленные варварские поселенцы, которых византийские писатели называли булгарами и гуннами (Малала, Феофан, Георгий Монах, Кедрин), скифами (Марцеллин Комит), булгарами и мезийцами (Зонара).

Кроме болгарских поселенцев на правом берегу Дуная, имелись еще поселенцы и на левом его берегу, которые совершали набеги на Балканский полуостров. Об этих булгарах рассказывает Иордан.

Готский историк **Иордан** (VI в.) долгое время находился в Мезии и удовлетворительно знал обстановку в этом районе. В компиляции о римлянах он дважды упоминает болгар: в рассказе о правлении Юстиниана (527 – 565), который, по его словам, *«часто через своих наместников оказывал сопротивление герулам, гепидам и булгарам, опустошавшим Иллирию, и мужественно разбил их»* [29], и в общих выводах, где он написал: *«Такие превратности пережило римское государство, кроме ежедневных угроз со стороны булгар, антов и склавинов»* [30]. В другой работе, посвященной готам, он дает крайне неопределенные сведения о расселении антов и булгар в Северном Причерноморье, но и здесь он считал булгар племенами, отличающимися от гуннов [31]. Современники Иордана – византийские историки Прокопий и Агафий, затем продолжатель Агафия, Менандр, не упоминают болгар.

По мнению В. Н. Златарского и Н. С. Державина, болгар следует видеть в гуннских племенах кутригуров и утигуров. Оснований для такого мнения в источниках нет. Когда Агафий и Менандр рассказывают о кутригурах и утигурах, они прибавляют к их собственному имени еще и общеплеменное и называют их «кутригурогунны», «утигурогунны». Ничего этого нет при написании писателями IV – VII вв. имени «булгары». Кроме того, набеги булгар не совпадали с набегами кутригуров и утигуров ни территориально, ни хронологически. Булгары нападали на Византию за пятьдесят лет до появления кутригуров в Подунавье и долго тревожили ее после того, как имена кутригуров и утигуров уже были забыты. Хронист **Захарий Ритор** (VI в.), перечисляя кочевые племена Прикаспия, называл булгар (у него – «бургар») и кутригуров (куртаргар) двумя разными народами, подчеркивая, что *бургары – народ языческий и варварский, имеющий города и свой особый язык* [32].

Вероятно, Прокопий, Агафий и Менандр, писавшие свои труды в Константинополе, не рассказали о болгарских набегах своего времени потому, что эти набеги являлись незначительными эпизодами в сравнении с нападениями кутригуров, которые в 558 г. осаждали Константинополь, и славян, которые, по словам Прокопия, взяли в плен и обратили в рабство бесчисленное количество людей и ограбили в 551 – 552 гг. все, что возможно [33]. К тому же набеги булгар происходили вдали от Константинополя. Естественно, что этим историкам

были мало известны события на далекой северо-западной окраине Византии.

Опасность со стороны задунайских племен и растущее недовольство внутри Византии заставили ее правительство заключить союз с аварами. В связи с натиском аваров в 568 г. лангобарды оставили Паннонию и ушли в Италию. Вместе с ними туда двинулись и другие племена, а среди них и болгары. Следы этого переселения сохранились во времена Павла Диакона в названиях населенных пунктов Италии – Гепиды, Булгары, Сарматы, Паннонцы, Свевы, Норики. Вот почему со времени появления аваров в Подунавье и почти до конца VI в. письменные источники не дают материала о булгарах.

Составитель военного трактата, написанного в начале второй половины VI в. («Византийский Аноним»), не упоминает болгар среди племен, угрожавших Византии. Автор «Стратегикона», приписываемого Маврикию (582 – 602), считал опасными для империи склавов и антов, авар и турок, франков и лангобардов. Он только упомянул болгарские плащи, но не советовал снабжать ими пехоту.

Зато славянские вторжения во вторую половину VI в. превзошли все известные до сих пор вторжения других племен. По свидетельству Иоанна Биклярского, в 576 г. славяне заняли много городов во Фракии. Менандр отметил в 578 г. мощное вторжение славян во Фракию и Элладу. Иоанн Ефесский записал, что в 584 г. славяне *«прошли всю Элладу, области Фессалоники и всю Фракию. Они захватили много городов и крепостей, опустошили, сожгли, полонили и подчинили себе страну и поселились в ней свободно, без страха, как в своей собственной»* [34]. По свидетельству, сохранившемуся в Монеувасской хронике, в 587 г. славяне заняли Пелопоннес, и *«только восточная часть его от Коринфа до Мали была свободна от славянского племени благодаря своей скалистой недоступной местности»* [35]. Массовый характер славянского переселения подтверждается данными топонимики и археологическими находками [36].

В конце VI в. снова появляются сообщения о булгарах в Подунавье, очевидно связанные с новым переселением части их из Северо-Западного Прикаспия. Михаил Сирийский сохранил следующее свидетельство об этом переселении: *«В то время три брата из Внутренней Скифии вели с собой тридцать тысяч скифов и за шестьдесят дней прошли путь от горы Имаона. Они шли в зимнее время, чтобы находить воду, и достигли Танаиса и моря Понтийского. Когда они достигли границ ромеев, один из них, по имени*

Булгарин, взял с собоу десять тысяч мужей и отделился от своих братьев. Он пересек реку Танаис и подошел к Дунаю, впадающему в Понтийское море, и послал (своих представителей) к Маврикию просить дать ему область, чтобы поселиться в ней и стать помощью ромеев. Император предоставил ему Дакию, Верхнюю и Нижнюю Мезию... Они обосновались там и стали охраной для ромеев. И ромеи называли их булгарами» [37]. Возможно, что части этих переселенцев был отдан г. Сингидун, затем отобранный от них Византией в 598 г. [38] Изгнание булгар из Сингидуна, вероятно, связано с тем, что какая-то часть булгар находилась под властью авар. Этих булгар упоминает византийский историк Феофилакт Симокатта в рассказе о походе византийцев против славян в 595 г. Он сообщает, что византийцы наткнулись на десять сотен булгар, находившихся в аварском подчинении. Поскольку между Византией и аварами был тогда мир, булгары двигались без всяких предосторожностей и пытались избежать битвы, но когда им ее навязали, *«булгары, приготовившись, как у них в обычае, к битве, тесными рядами вступили в рукопашный бой и, защищаясь с большим героизмом, заставили ромеев обратиться в бегство»* [39].

Византийский писатель **Георгий Писидский** (первая половина VII в.) также упоминает булгар и называет их в числе участников аварской осады Константинополя в 626 г. *«Славянин с гунном, – пишет он, – скиф с булгаром, мид, согласясь со скифом, подняли против нас одну войну»* [40]. В этом отрывке авары названы гуннами, персы – мидами, а булгары и славяне упомянуты под их собственными племенными названиями.

На основании свидетельств **Фредегария** (VII в.) можно установить численность булгарского племени, находившегося под властью аварского хагана. Фредегарий рассказывает о борьбе между аварами и булгарами в Паннонии в 631 – 632 гг. Победили авары. Тогда девять тысяч булгар с женами и детьми, изгнанные из Паннонии, ушли в Баварию, где с разрешения франкского короля Дагоберта остались на зимовку. Но Дагоберт тайно приказал перебить их. Спаслось только семьсот булгарских мужчин, которые вместе с женами и детьми ушли в Венетскую марку [41]. Лангобардский король Гримуальд предоставил им для поселения Сепинум, Бовианум и Изернию. Потомки этих булгар во времена Павла Диакона уже говорили по латыни, хотя продолжали пользоваться и своим родным языком [42].

За несколько лет до неудачного выступления булгар против авар западные

славянские племена одержали крупную победу над аварами и провозгласили своим царем Само.

В это же время больших успехов добились славянские племена, переселившиеся на Балканский полуостров. По свидетельству Павла Диакона, в 598, 602 и 619 гг. славяне вторглись в Истрию, откуда уже в 600 г. они начали проникать в Италию, о чем с тревогой сообщал папа Григорий I епископу Салоны.

В 614 г. в их руках оказалась вся Греция, о чем засвидетельствовал Исидор Севильский. В 623 г. славяне вторглись на Крит и на другие острова. Массовые вторжения сопровождались колонизацией захваченной территории.

Еще до переселения славян на Балканский полуостров у них складывались союзы государственного типа. Так, византийский историк **Менандр** в рассказе о событиях 578 г. упоминает «*Даврентия и важнейших князей склавинского народа*» [43]. Феофилакт Симокатта в рассказе о событиях 594 г. упоминает царя Мусокия, подданными которого были славяне [44].

Переселение славян на Балканский полуостров ускорило их общественно-экономическое развитие. В начале VII в. в Македонии сложилось объединение Склавиния, в состав которого вошли драгавиты, струмяне, рунхины, смоляне. К юго-западу от него возник союз четырех славянских племен – ваюнитов, велегезитов, миленцев и езерцев. В Нижней Мезии возникло объединение семи славянских племен, а к востоку от него – объединение Северян. Все эти объединения нуждались в военной силе, не связанной своим происхождением ни с одним племенем, входящим в их состав, поскольку эта сила должна была противостоять демократичным традициям племен и являться самостоятельной по отношению к каждому из них. Новое переселение болгар в Подунавье дало такую силу для одного из этих объединений – для семи славянских племен.

Важные сведения о болгарях VII в. и новом переселении их части в Подунавье содержит армянская «*География*». Некоторые исследователи приписывали ее Мовсесу Хоренаци. Советский историк А. Абрамян исследовал рукописные списки «*Географии*» и убедительно доказал, что ее автором является армянский ученый **Ананий Ширакаци** (VII в.). В одном из списков «*Географии*» имеется сообщение о четырех болгарских племенах: *Купи-булгар, Дучи-булкар, Огхондор-булкар и Чдар-болкар*. В этом же списке имеется следующий рассказ о новом переселении болгар из предгорий Большого Кавказа в Подунавье: «*Дануб, делясь на шесть рукавов, образует озеро и остров Певки. На этом*

острове живет Аспар-хруг, сын Хубрата, бежавший от гор Булгарских и прогнавший авар на запад. Он поселился на этом месте» [45]. Из этого сообщения видно, что оно составлено после переселения аспаруховых булгар в Подунавье и до образования Болгарского государства, т. е. в начале 70-х годов VII в.

После нового переселения части булгар в Подунавье качались их активные действия в этом районе. В апреле 680 г. булгары перешли Дунай и вторглись в пределы объединения семи славянских племен, являвшегося федератом Византии [46]. По свидетельству, сохранившемуся у **Никифора Григоры**, это вторжение булгар было более массовым, чем предыдущие: *«Булгары с женами и детьми пришли от Волги, от которой они получили свое название, перешли реку Истр в громадном числе и распространились по обеим Мезиям» [47].*

Таким образом, булгарская орда Аспаруха в 70-х годах VII в., как и ее сородичи в прежние времена, переселилась в Подунавье из основной территории булгарских поселений – из Северо-Западного Прикаспия и предгорий Большого Кавказа. Это подтверждается и археологическими исследованиями (сармато-аланские формы бытовых материалов и погребальных обрядов в Плиске, Мадаре, Преславле и Нови-Пазаре) [48].

Сплоченные своей военной организацией, булгары явились именно той военной силой, в которой нуждалась правящая верхушка союза семи славянских племен. Поэтому она заключила с ними союз (или пакт – по Феофану) [49], чем помогла булгарской знати установить свое господство над этим союзом, получившим с 680 г. наименование Болгарского государства [50]. В 681 г. Византия признала права булгар на земли в Мезии и обещала им ежегодные подарки, какие она обычно выдавала пограничным племенам.

В период нового переселения части булгар в Подунавье и их утверждения в Нижней Мезии все внимание Византии было сосредоточено на борьбе с арабами. Естественно, что в таких условиях византийские писатели мало интересовались булгарами и мало оставили сведений о них.

В конце VII в. яковитский епископ г. **Никиу** в Нижнем Египте **Иоанн** написал «Хронику», в которой, комбинируя материал из различных источников, осветил события от древнейших времен до упрочения арабского господства в Египте.

В 120-й главе «Хроники» имеется рассказ о борьбе за престол Византии после смерти императора Ираклия (610 – 641) и приведены слухи, будто инициатором

заговора в пользу Мартины, жены умершего императора, являлся *«Куэрнак, вождь гуннов, племянник Органы, в детстве крещенный и принятый в лоно христианства в Константинополе, победивший всех варваров и язычников силою света, полученного при крещении»* [51]. Из дальнейшего рассказа хрониста выясняется, что эти слухи не подтвердились и что Куэрнак не принимал участия в придворных интригах. Сообщение хрониста о победах Куэрнака над «варварами и язычниками» также не отражает действительных событий, а является обычным пропагандистским приемом, направленным на возвеличение христианства путем восхваления непобедимости принявших веру.

В конце VII в. (вероятно, в 685 – 688 гг.) неизвестный писатель отредактировал вторую книгу легенд и преданий о попытках варваров захватить Фессалонику. В этой книге имеются рассказы, относящиеся к булгарам.

В первой книге легенд, отредактированной около 620 г. епископом **Фессалоники Иоанном**, приведены в систему предания и легенды о первой и второй осаде города славянами и аварами в конце VI в. и кратко упомянуты события начала VII в. Здесь упоминаются императоры Маврикий (582 – 602) и Фока (602 – 610). Во второй книге собраны легенды, относящиеся к последующим осадам города. В ней сообщается о событиях *«времен епископа Иоанна»* (вероятно, речь идет о редакторе первой книги и о третьей осаде города около 616 или 620 г.) и названы осаждавшие город славянские племена драгубитов, сагудатов, велегизитов, ваюнитов, верзитов с их предводителем Хаконом. Затем описаны события, которые произошли вскоре после этого нападения на город славян под руководством Хакона. На этот раз хаган направил против города *«славян, болгар и других варваров»* (быть может, речь идет о четвертой осаде города, датируемой 618 или 622 г.). Далее описана осада города, предпринятая рунхинами, стримонцами и сагудатами под руководством Первунда (предположительно пятая осада, 658 или 675 г.).

Наконец, последний рассказ сборника целиком посвящен булгарам и их попытке захватить Фессалонику (шестая осада). Рассказчик напоминает о событиях тех времен, когда *«были опустошены почти вся Иллирия, а именно две Паннонии, две Дакии, Дардания, Мезия, Превалитана, Родопа и все другие провинции, а также Фракия и земли до Длинных Стен Константинополя с остальными городами и селами, а их население уведено в плен и поселено возле Дуная, в Паннонии, главным городом которой является Сирмий»* [52]. Далее сказано,

что пленники смешались с булгарами и другими жителями Паннонии и через шестьдесят лет или больше их потомки образовали многочисленный народ, во главе которого аварский хан поставил Кувера. Кувер поднял восстание против хана и после пяти или шести побед над ним перешел со своим народом на правый берег Дуная и овладел Керамисийским полем, которое находилось рядом с драгубитами, жившими по соседству с Фессалоникой. Затем Кувер составил план захвата Фессалоники с помощью своего сообщника Мавра, опытного во всех делах, знающего языки *«ромейский, славянский и болгарский»*.

Под видом перебежчика Мавр явился в город и получил командование над всеми перебежавшими сюда булгарами. Он назначил своих сторонников десятниками, пятидесятниками и сотниками и начал готовиться к выполнению замысла, но прибытие императорского флота помешало этому.

В этом рассказе нет точно датированных фактов, которые послужили бы хронологической канвой. Поэтому существует много мнений по вопросам датировки описанных в нем событий. Ф. И. Успенский отождествлял Кувера из легенды с Куэртом из рассказа Иоанна Никиусского и на этом основании датировал события началом VII в. А. П. Рудаков на том же основании предлагал точную дату – 645 г. Х. М. Лопарев полагал, что речь идет о событиях VIII – IX вв. Н. Милев датирует их 670 – 675 гг., Ф. Баришич – 680 – 685 гг., а Б. Графенауэр – 668 – 674 гг.

Следует учитывать характер этого источника. Агиографическая литература имела свои социальные задачи и по-своему их выполняла. В интересах религиозной пропаганды агиографы брали крупными сведения о реальных исторических событиях, располагали их по дням месяца и обволакивали вымыслами о вмешательстве потусторонних сил. В каждой легенде и так могли быть отголоски разных событий и преданий, а при редактировании несколько легенд еще могли сводиться в одну. Поэтому их нельзя с уверенностью отнести к точно датированным историческим событиям. Зато в легендах верно сообщается о масштабах славянской колонизации, о ее характере, даются имена славянских племен, поселившихся недалеко от Фессалоники. Правильно нарисована картина аварских вторжений и их последствий. Достоверно описана материальная культура пришельцев и местного населения, их военные приемы и техника, быт и нравы.

В легенде о Кувере верным является сообщение об особом болгарском языке, которым владел Мавр наряду со славянским и греческим (последний

назван в легенде ромейским), что подтверждается ранее приведенными нами свидетельствами Захария Ритора (об особом болгарском языке) и Павла Диакона (о замечательной устойчивости этого языка среди болгар, переселившихся в Италию). Сообщение легенды о десятичной военной организации болгар (десяток, полсотни, сотня) подтверждается уже приведенными свидетельствами Феофилакта Симокатты (о встрече византийцев с десятью-сотнями болгар) и Марцеллина Комита (о разгроме пяти сотен болгар). Все это свидетельствует о том, что в основе этих легенд лежат зерна исторической истины, преломившиеся в сознании народа в своеобразные предания, полные поэтического чувства и колорита исторических событий, и поэтому эти легенды имеют такое же значение для понимания эпохи, как и художественная литература, своеобразными зачатками которой они являлись.

Большой интерес к Болгарскому государству появился в Византии в конце VIII и начале IX в. В это время Болгарское государство становилось могучей силой на международной арене. Естественно, что именно в это время появились работы, освещающие древнюю историю болгар и их переселения в Подунавье. Первой такой работой явилось сочинение неизвестного нам автора, сохранившееся в трудах Феофана и Никифора, которые пересказали его с некоторыми расхождениями в подробностях.

Неизвестный автор стоял перед трудной задачей. Ему предстояло найти причины нахождения болгар в разных частях Европы (в Италии и Паннонии, на Балканском полуострове и в Прикубанской низменности) и усиления их в Подунавье, а письменные источники VII и VIII вв. не давали связного ответа на эти вопросы. Не вдаваясь в длительные разыскания, автор использовал рассказы из второй книги фессалоникских легенд, сообщение Иоанна Никиусского о предводителе гуннов Куэрте и упоминание болгар в сообщении сирийского пресвитера Константина на заседании шестого Вселенского собора. Эти рассказы были сведены в один, которому автор придал определенную последовательность и взаимосвязь в соответствии со своим пониманием вопроса.

Содержание этого рассказа, несмотря на крайнюю сбивчивость географических представлений неизвестного автора и дополнительные неточности, внесенные его последующими компиляторами, в кратких чертах можно свести к следующему.

На обширной территории за Меотидским озером находилась издревле известная великая Болгария и жили так называемые котраги, одноплеменные с булгарами. В правление Константина ее правитель Куверт скончался, завещав сыновьям не покидать родной земли. Но сыновья не выполнили завещания. Только старший из них, Ваян (Ватвиан), остался на земле предков, а остальные разошлись с подвластными им народами. Котраг перешел Танаис и занял землю по соседству с Ваяном.

Аспарух поселился около Дуная, заняв укрепленную местность Оглом. Четвертый сын поселился в Паннонии, заключив союз с местными племенами, а пятый обосновался в Равеннском Пентаполисе и стал подданным ромеев. Такое расселение булгар привело к ослаблению их родины и благоприятствовало хазарам в распространении их господства до Евксинского Понта.

В начале IX в. появились работы Феофана и Никифора, которые поместили этот рассказ в виде особых исторических экскурсов.

Византиец **Феофан** написал летопись, охватившую события с 284 до 813 г. Он использовал довольно широкий круг источников или компиляцию, на них основанную. В рассказе о событиях конца V и начала VI в. Феофан не раз называет булгар (А. М. 5994; 6006, 6026, 6031, 6032). Затем он отметил взаимоотношения Византии с булгарами в конце VI в. (А. М. 6089, 6090) и участие булгар в аварской осаде Константинополя в 626 г. (А. М. 6117).

Освещая события 679 г. (А. М. 6171), Феофан помещает в виде особого экскурса рассказ о древней великой Болгарии, содержание которого дано выше, но не связывает с ним своих предыдущих сообщений о деятельности булгар [53].

Патриарх Никифор составил краткую историю, охватившую события 602 – 769 гг. В рассказе о событиях 613 – 618 гг. он отметил прибытие в Константинополь *«государя гуннского народа вместе со своими правителями и дорифорами»*, принятие ими христианства и награждение их подарками и званиями, после чего они были отпущены в *«гуннскую страну»*.

Описывая события 635 г., **Никифор** отметил: *«В те же самые времена восстал вновь Куврат, родственник Органы, государь гунно-гундоров, против аварского хакана и весь народ, который находился вокруг него, подвергая оскорблениям, прогнал из родной земли. Прислал послов к Ираклию и заключил с ним мир, который они сохранили до конца своей жизни. И Ираклий послал ему подарки и удостоил его сана патрикия»* [54]. Судя

по содержанию этой заметки, источниками для нее служили фессалоникская легенда о Кувере и рассказ Иоанна Никиусского о Куэрте. Никифор взял из них основные факты и подал их по-своему.

Никифор также переписал рассказ неизвестного автора о древней великой Болгарии, не согласовав его даже со своим предыдущим рассказом о Кувере, Повествуя о событиях 635 г., он назвал Кувера *«государем гунно-гундоров»*. В историческом же экскурсе он говорит «о так именуемых гуннах и болгарах», затем *«о древней великой Болгарии и соплеменных с ними котрагов»*, затем о Кувере, *«государе этих племен»*.

Письменные источники V – VII вв. помогают выявить зерно исторической истины, находящееся в основе этого рассказа. В свете материала этих источников становится очевидным, что неизвестный автор рассказа о древней великой Болгарии не использовал наиболее надежных свидетельств, а опирался на фессалоникскую легенду о Кувере и на рассказ Иоанна Никиусского о Куэрте, а Феофан и Никифор переписали этот рассказ целиком, не согласовав его даже с текстом своих предыдущих сообщений о булгарах.

Таким образом, анализ сообщений письменных источников IV – VII вв. в свете современных им исторических событий показывает, что их составители знали болгар в качестве особой этнографической единицы, с присущими только им особыми признаками, на основе которых они отличали болгар от других кочевников, с особым устойчивым языком и собственным именем, с определенной постоянной территорией, из которой болгары переселялись отдельными частями в другие области (одно переселение в Армению, одно переселение в местность, где обитали аланы, три переселения в Подунавье – в 475 г., в конце VI в. и в 70-х годах VII в.)

В силу конкретных исторических условий болгары не слились в единый народ, а приняли участие в формировании ряда народов и в том числе славянского болгарского народа на Балканском полуострове. Причем две первые группы переселенцев в Подунавье (475 г. и конец VI в.) сравнительно скоро перестали играть здесь заметную роль. Третья же группа болгарских переселенцев в Подунавье, явившаяся в Нижнюю Мезию в то время, когда там уже сложилось объединение семи славянских племен, заняла ведущее положение в этом объединении благодаря своей военной организации и союзу с его социальной верхушкой, что способствовало утверждению независимости этого объединения

от Византии и созданию самостоятельного Болгарского государства.

Исследование ранней истории предков болгарского народа, как мы уже показывали выше, имеет своей основой разнообразные и многочисленные исторические источники, значительная часть которых опубликована уже на языке подлинника с болгарским переводом и научным комментарием в многотомном издании «Извори за българската история», предпринятом Институтом истории Болгарской академии наук. Историки-марксисты уже внесли значительный вклад в научное исследование разнохарактерных и разновременных материалов этих памятников. И хотя свидетельства этих письменных источников нередко носят отрывочный характер, они тем не менее являются надежной основой для восстановления исторической картины жизни болгарского народа и его предков.

БЕЛЕЖКИ,

1. **А. Абрамян.** *Мовсес Хоренаци.* Ереван, 1962, стр. 30, 31, 70 – 80; **Гр. Ачарян.** *Словарь армянских собственных имен*, т. 3. «Мовсес Хоренаци». Ереван, 1946; **С. Малхасянц.** *К проблеме Моисея Хоренского.* Ереван, 1940; **Я. Манандян.** «Начальная история Армении» *Мар Абаса.* «Палестинский сборник», вып. 2, 1956, стр. 69 – 86; **М. Абебян.** *История древней армянской литературы*, т. I. Ереван, 1948, стр. 216 – 233. 2. **Себеос.** *История.* Перевод С. Малхасянна. Ереван, 1939, стр. 11. 3. **Моисей Хоренский.** *История Армении*, II, 6. СПб., 1809, стр. 137; М., 1893, стр. 55 – 56. 4. Там же, II, 8. СПб., 1809, стр. 154 – 155; М., 1893, стр. 62. 5. **Г. Капанцян.** *Хайаса – колыбель армян.* Ереван, 1948, стр. 120, 250. 6. **К. Маркс.** *Конспект книги Льюиса Г. Моргана «Древнее общество», «Архив Маркса и Энгельса», т. 9.* Госполитиздат, 1941, стр. 80. 7. *Chronographus anni 354.* Cap. XV. Liber generationis. Monumenta Germaniae Historia. Auctor. Antiquissimi, t. XI, p. 105. См. также: «Извори за българската история», II. София, 1958, стр. 82. О хронографе 354 г. см.: **Н. Stern.** *Le Calendrier de 354.* Paris, 1953. 8. **А. П. Смирнов.** *Волжские булгары.* М., 1951, стр. 10, сл. По мнению А. П. Смирнова, булгары являлись автохтонами степей Приазовья, на что указывает сохранение у них сарматского погребального обряда в виде подбойных могил, описанных Фадланом (**А. П. Ковалевский.** *Книга Ахмеда Ибн Фадлана.* Харьков, 1956, стр. 140), и в виде прямоугольных могильных ям с уступами и заплечиками, известными в Нижнем Поволжье с III в. до н. э. (**Е. И. Крупнов и И. В. Синицын.** *Древнее население Нижнего Поволжья.* «По следам

древних культур». М., 1954, стр. 87 – 89). По мнению Н. Я. Мерперта, булгары являлись группой тюрко язычных племен, которая в первые века нашей эры проникла из Азии в восточные районы предкавказских степей и кочевала здесь по соседству с сабирами и аланами, причем последние оказали на булгар значительное культурное влияние (**Н. Я. Мерперт**. *К вопросу о древнейших болгарских племенах*. Казань, 1957, стр. 7, 32, сл) . **9. С. Лишев**. *Прабългарите и болгарското народностно име в Европа около началото на V в.* «Известия на Института за българска история», # 5. София, 1954, стр. 352, сл. **10. Pauli**. *Historia Langobardorum*, O, 16-17; II, 26. *Monum. Germ. Hist. Script. rerum Langob. saec. VI-IX*, p. 55 – 56, 86. **11. В. Т. Сиротенко**. *Основные теории происхождения древних булгар и письменные источники IV – VII вв.* «Ученые записки Пермского госуниверситета», т. 20, вып. 4, 1961, стр. 20 – 21. **12. Malchus**, fragm. 17, 19. *Fragmenta Histo Graeca*, v. 4, Paris, 1851, p. 124, 131. **13. Joannes Antiocheus**, fragm. 211 (4). 211 (4). *Fragmenta Hist. Graeca*, v. 4, Paris, 1851; «*Excerpta de insidiis*». Berolini, 1905, p. 135. См. так же «*Извори за българската история*», VI. София, 1960, стр. 32. **14. Marcellini Comitiss**. *Chron. an. 479*. *Monum. germ. Hist. AA XI*, p. 92. (См. «*Извори за българската история*», II. София, 1958, стр. 311) . **15.** «*Премудрого Манасии летописца, събрание летно*». Государственный Исторический музей СССР. Синод. рукопись No 38, л. 78; «*При Анастасии цри начаше блъгаре поемати зема сия, пришедше у Бъдыне. И прежде начаше поемати долная земя Охридская. И потом сия зема въса*». На листе 79: «*От исхода же българом до нин 870 лет*». Таким образом, глосса на листе 78 утверждает о начале болгарской колонизации Балканского полуострова в правлении Анастасия (491 – 518), а глосса на листе 79 подчеркивает, что «исход» булгар (приход их с Прикаспия) произошел не в правление Анастасия, а раньше, в 475 г. (в этой глоссе союз «же» употребляется в значении союза «а» для противопоставления двух разновременных событий) . В конце рукописи (л. 140) помечено, что она составлена в 6853 г., т. е. в (6853 минус 5508) 1345 г. Следовательно, дата «исхода» булгар (из Прикаспия) – 475 г. (1345 минус 870). Фотокопии лл. 78, 79, 140 см.: **В. Т. Сиротенко**. *Две болгарские глоссы в свете письменных источников*. «Ученые записки Пермского госуниверситета», No 117, 1964, стр. 77, 88, 91. См. публикации глосс **И. Богдана**, **И. Иванова**, **И. Дуйчева** и **Ю. Трифонова**. О датировке рукописи – там же и особенно: **Ю. Трифонов**. *Бележки върху среднобългарския превод на Манасиевата хроника*. «Известия на бълг. Археол. институт», т. 2, стр. 153, сл. **16. Ennodi**. *Paneg. dictus Theod.*, 5. *Monum. Germ. Hist. AA VII*, p. 205, (см.

так же «Извори за бълг. история», II, стр. 299). **17. Pauli.** *Hist. Romana*, XV, 11, Monum. Germ. Hist. AA II, p. 213 – 214. («Извори за бълг. история», II, стр. 410). **18.** *Ibid.*, XV, 19, p. 215 («Извори за бълг. история», II, стр. 410). **19. Marcellini Comitiss.** *Chronicon. an. 491.* Monum. Germ. Hist. AA XI, p. 94. **20.** Там же, а. 499, стр. 95. **21.** Там же, а. 502, стр. 96. **22.** Там же, а. 530, стр. 103. **23.** Там же, а. 535, стр. 104. **24. Marcellini Comitiss,** а. 548. Этот отрывок принадлежит продолжателям хроники Мариеллина Комита. **25. Феофилакт Симокатта.** *История.* М., 1957, стр. 75, 144 и 154. **26. Cassiodori Chronica,** an. 504. Monum. Germ. Hist. AA XI, p. 160; «Nec cons. virtute dn. regis Theodorici victis Vulgaribus Sirmium recepit Italia». **27. Cassiodori Variarum,** VIII, 10. Monum. Germ. Hist. AA XII, p. 240. **28. Иордан.** *О происхождении и деяниях гетов.* М., 1960, стр. 127. **29. Jordanis.** *Romana*, 363. Monum. Germ. Hist. AA V, P. I, p. 47. («Извори за бълг. история» II, стр. 333). **30.** *Ibid.*, p. 52. **31. Иордан.** *О происхождении и деяниях гетов,* стр. 72 и 136. **32. «Хроника Захарии Ритора»,** XII, 7. В кн.: **Н. В. Пигулевская.** *Сирийские источники по истории СССР.* М.–Л., 1941, стр. 165. См. так же **А. Бурмов.** *Въпроси из историята на прабългарите.* «Годишник на Софийския Университет». Истор. ф-т, т. 44, кн. 2, 1948. Позже, после разгрома кутригуров аварами, часть кутригуров присоединилась к булгарам, что, очевидно, отразилось в знаменитом «Именнике болгарских князей». **33. Прокопий из Кесарии.** *Война с готами.* М., 1950, стр. 459. **34. Иоанн Ефесский.** *История,* VI, 25; **Н. В. Пигулевская.** *Сирийские источники по истории СССР,* стр. 141. **35. Монемвасская хроника. Иверский текст.** «Византийский временник», т. 5, 1899, стр. 657. **36. М. Wasmer.** *Die Slaven in Griechenland.* Abhandl. Preuss. Acad. der Wiss. Philos.-hist. Kl., 1941, n. 12; A. Bon. *Le probleme slave dans le Peloponese a la lumiere d'archeologie.* «Byzantion», XX, 1950. **37. Michel le Syrien Patriarche Jacobite d'Antioche.** *Chronique.* Paris, vol. IV, p. 381 – 383. **38. Theophanis.** *Chronographia.* Bonnae, 1839, vol. I, p. 427 (A. M. 6090). **39. Феофилакт Симокатта.** *История,* М., 1957, стр. 156. **40. Georgii Pisidae.** *Expositio Persica, bellum avaricum,* v. 197-199. Bonnae, 1836, p. 55. **41. Fredegari et aliorum Chronica,** IV, 72. Monum. Germ. Hist. Scriptorum rerum Merovingicarum, t. 2, p. 157. **42. Pauli.** *Historia Langobardorum,* V, 29. Monum. Germ. Hist. Scriptorum rerum Langobard., saec. VI-IX, p. 54. **43. Менандр.** *Отрывок 50.* «Византийские историки: Дексипп (и др.)». СПб., 1860, стр. 433. **44. Феофилакт Симокатта.** *История,* стр. 147. **45. К. Патканов.** *Из нового списка географии, приписываемой Моисею Хоренскому.* «Журнал министерства народного просвещения», ч. 226, 1883, стр. 26. **46. М. Войнов.**

За първия допир на Аспаруховите българи със славяните и за датата на основаването на българската държава. «Известия Института за българската история», И, 1956, стр. 672. **47. Nicophori Gregorae.** *Byzantina historia.* Bonnae, 1829, p. 26–27. **48. С. Станчев.** *Новый памятник ранней болгарской культуры (к вопросу о праболгарах).* «Советская археология», XXVII, 1957, стр. 128 – 132. **49. Г. Цанкова-Петкова.** *Бележки към началния период от историята на Българската държава.* «Известия на Института за българска история», V, 1954, стр. 328 – 334. **50. Sigeberti.** *Chronica. an. 680.* Monum. Germ. Hist. Scriptores, t. VI, p. 329 **51.** «*Chronique de Jean, eveque de Nikiou.*» Paris, 1883, p. 460. **52.** *Miracula S. Demetri,* V, 195. Acta Sanctorum, Bolland, Octobris, IV, p. 179; A. Tougard. De l'Histore profane dans les actes grex des Bollandistes. Paris, 1874, 110, p. 186. **53.** «*Theophanis Chronographia.*» Bonnae, 1839, v. I, p. 545. (См. также. «Летопись Византийца Феофана». М., 1884 и «Извори за българската история», VI. Соф,ия, 1960, стр. 261, сл.). **54.** «*Никифора патриарха Константинопольского краткая история...*» «Византийский временник», т. 3, 1950, стр. 359.

ПЕРПЕРИКОН СЪС СЪДБАТА НА ЮЖНА БЪЛГАРИЯ

Два големи, свързани и разположени един зад друг хълма насред обширно плато. Отгоре пасторална гледка на 360 градуса към села, планини, долини и пасища. Води ни директорът на Кърджалийския исторически музей Павел Петков. Сътрудниците му, които обикновено вършат тази работа, са заети; в музея не са получавали заплати от август; самият той бърза за среща с бизнесмен. Но разказва с удоволствие - първо за плановете си, после и за находището. В плановете му влиза асфалтирането на пътя към хълма и паркинг по средата му, където сега има дълга селска чешма с постави и лечебна вода. Лесно осъществим план - но жалко за хубавата гледка. А пътят и без това нито е дълъг, нито е труден. Близкото село би могло да побере всичко, необходимо за комфорта на туристите. Друг план - поддържане на културен фестивал, състоял се вече на 24 юни (Еньовден). Също осъществим, сигурно полезен за популяризацията. Трети - безкрайно важен и неосъществим в скорошно бъдеще - построяване на дървено скеле, по което да минава потокът туристи. И сами забелязваме, че скалата на Перперикон е толкова мека, че се рони под подметките ни. Ако нашествие от посетители изпогази и озоба мястото, вземайки си по камъче за спомен, Перперикон също ще остане спомен. Меката скала, между другото, е характерна и за друго

тракийско (или предтракийско) светилище, изсечено в скалата пак на едно такова високо място, намиращо се до с. Татул. От същия камък, парченце от който се рони като захар между пръстите, са и квадрите от градежа в Старосел. За археолозите това е знак за вероятна връзка между тези места, за държавата обаче би трябвало да е знак за вземане на мерки.

На Перперикон изсичанията в скалата личат ясно - стълби, прагове на врати, очертани стени, т.нар. трон, където попада първият слънчев лъч при пролетното слънцестоене, каменните клетки на заровен надълбоко предполагаем трезор, основа на колона и най-свещеното място - кръгло огнище, където се смята, че се е извършвало гадаенето по дима на огъня. Съответства на описанието на тракийския ритуал, оставено от Херодот, а местоположението на Перперикон - на сведенията от гръцките извори за светилище на Дионис в Свещената планина (Родопите), равностойно по важност с това на Делфийското светилище на Аполон.

Няколко метра по-нагоре започва средновековната история на Перперикон. Първо основите на църква (но под нея базилика, а под базиликата - пак тракийско светилище), запазена стена от кръгла крепостна кула, десетки метри висока. На един камък пък (ако не е нечия лоша шега) личи издълбан прабългарският знак на Тангра. По-нататък в гората в открит гроб лежи купчинка човешки кости и череп (също средновековни). Пак в гората други изсечени скали - приличат на кръгли плоски съдове със зъбци отстрани.

Дали в тях се е ляла жертвена кръв или орфическо вино, никой не знае. Засега от 17 декара са разкопани два. Охрана няма, а и да има, няма да е ефикасна, защото след 24 часа заловените иманяри по закон се освобождават. На това му се казва силно парламентарно лоби. А те понякога работят със замах. Скалите в околността са златоносни и по тази причина някои са хвъркнали във въздуха, защото не толкова опитните с техниката са решили, че зад тях се крият съкровища.

БАЛКАН – БЪЛГАРСКАТА ПЛАНИНА

ОСНОВНИ ЧЕРТИ И ОСОБЕНОСТИ НА БЪЛГАРСКОТО ПЛАНИНСКО НАЗВАНИЕ БАЛКАН

Балкана е исторически утвърденото и сравнително най-разпространеното и известно наименование на най-голямата българска планина, за която официално възприетото, придобило гражданственост и получило също известно разпространение главно в българските държавни граници наименование, е назв Стара планина. Планината Балкана като денотат, номинативно-семиотичен обект на първичното и главно от една страна назв Балкан, а така също и Балканите като обект на производното от него, вторичното название, хорнм Балкани от друга, притежават редица най-общи, географско-исторически черти и особености в собствено национално-български, общобалкански и общоевропейски аспект.

Независимо от сравнително големия брой имена, които е имала Стара планина в миналото, все пак почти всички те са били използвани или твърде кратко време, или пък от много тесен кръг носители на разпространените по тези земи езици и поради това са отпаднали като езиковономинативни средства и са се загубили във Времето. След назв Хемус, единствено и само назв Балкан, може да се каже, е останало през вековете и се е разпространило, възприело и утвърдило в съседните балкански езици, в по-близките или по-далечни европейски езици, а оттук и в останалите езици по Света, където с много малки изключения, Стара планина е известна единствено и само под На основата и върху плназв Балкана, в качеството му на първичен и централен ядрен компонент, се изгражда общобалканският ономастичен комплекс и контекст, а посредством производното от него назв Балкани, както и чрез следващите го по ред и степен, други производни лексеми като балкански, балканизация, балканизирам се и др., оронм Балкан заема сигурно и трайно място като ключова дума не само в националното, но и в Глобалното информационно пространство и при това, особено важни и съществени са ролята и значението му в българската народопсихология като носител и изразител на българската душевност и идентичност.

Названието Балкана в качеството си на собствено име, заема едно точно определено място в ономастичното пространство на българския език или което е същото - сред всички останали названия тук и по-точно в свръхкласа най-напред

на топонимите, а по-нататък и още по-точно – в класа на планинските названия, оронимите, където както другите названия, така и самото то се характеризира с такива по-общии или по-частни признаци белези като обективнореално съществуване на неговия денотат, а оттук и обективнореалното съществуване на чертите и особеностите на този обект, отразени и съдържащи се под формата на конкретни семантични признаци и в значението на самото название - природа и структура на единично, отделно, изчисляемо, конкретно, неодушевено физическо тяло, място, елемент от земна повърхност и по-точно от онази част от нея, която включва и обединява всички изпъкнали неравности, положителните форми на релефа от най-малките и незначителни възвишения до най-високите планински системи, но самото то обозначава изпъкнала неравност със значителен доста над средния за всички обекти от този род размер и др.

Така значението единично понятие за този денотат носи и съдържа в лингвосемиотична форма не цялото, теоретически допустимо, но практически необозримо количество от свойства и отношения на реалната планина [срв. Карпенко 1970а, 37], а само известна, незначителна част от тях, необходима и достатъчна обаче за изграждането на съответната индивидуална конфигурация от семантични признаци, позволяваща и осигуряваща и пълноценната номинативна идентификация и репрезентация и на самия денотат.

Спецификата на ороним Балкана в номинативнофункционален план, като езиковономинативна единица, дума наименование, езиков знак, който отразява, обозначава и семиотически съдържа и;

2 - носи в себе си под формата на своя идеална съставка единично понятие, отразяващо една точно определена, българска планина, главната и номинативно съществената част от характеристиките на която се съдържат и в неговото значение във вид на семантични признаци, се заключава преди всичко в това, че обозначаващата и наименована от него планина, наред с Алпите, Кавказ, Карпатите, Пиринеите и Урал е една от най-големите планини в Европа и то от типа планинска верига с доста голяма дължина, именно поради което и самото название се явява още и макроороним като конкретна и специфична разновидност на макротопонимите.

С тези свои черти и особености пълназв Балкана, наред с присъщия само на него и изключително сложен и богат конотативен спектър от семантични признаци,

понятия и представи, още е и семантико-функционално тъждествено и еднакво с всички други планински названия в българския език, обединяващи се и образувачи ономастичния клас на оронимите, и в същото време е собствено име, напълно определено и различно от названията от другите ономастични класове и подкласове, спрямо които то се характеризира с конкретна специфика и несъвпаденията и различията спрямо които се реализират и наблюдават на редица нива на обобщение вътре в семантичното равнище, като на всяко едно по-частно ниво то е член на конкретна опозиция от семи и противостои на голям брой други названия въз основа на поредица от такива семантични признаци като “земна повърхност”, “изпъкналост”, “изравненост”, “водна повърхност”, “административно обособена повърхност”, “пространствено разположение”, “обемност”, “одушевеност”, “персоналност”, “място”, “заселено място”, “вещност”, “процесуалност”, “темпоралност”, “обективна реалност”, “размер” и още много други, вътрешнодиференцираната и субординирана съвкупност йерархия от които с положителен или отрицателен знак образуват и онази семантична среда, в рамките и посредством която съществува и се проявява и самото значение на назв Балкана [срв. Карпенко 1970, 11; Blanár 1976, 6].

В структурен аспект назв Балкана е проста, едносъставна основа, която не се члени морфологически според средствата и способите на българското словообразуване и следователно тук тя е непроизводна, а с оглед на словоизменението на съществителните имена в книжовния български език то приема твърдите, непалатализираните пълен и непълен член, като за основна негова форма се приема обликът му с пълен член, който същевременно съдържа и носи и семантичните признаци “единичност” и “определеност”.

Фонетичната структура на основата на названието включва една задна широка незакръглена гласна и три съгласни - една сонорна, една звучна и една беззвучна. Фонотактичният ѝ строеж е от две затворени срички от типа С-Г-С и може да се приеме за донякъде нетипичен за българската фонотактика, в която по принцип преобладава типът на отворената сричка, крайна и най-отдалечена степен на отдалеченост от фонотактиката на назв Балкан където например е отворената сричка с три съгласни в началото - С-С-С-Г-, последната от които е сонорна, както е например при звукосъчетанието стра-

В историко-генетически аспект, доколкото при макротопонимите, в това число и при макрооронимите, собственото име обикновено и по принцип се образува

на основата на съответния апелатив термин, а не обратното, а и върху достатъчно обемист и разнообразен емпиричен материал от алтайския език е формулирано заключението, че оронимите в повечето случаи се образуват от географски термин [Молчанова 1971, 129], то напълно логичното и коректно, най-общо допускане тук и засега за възникване и образуване на назв Балкана, на основата на аптерм балкан, получава на съответното място по-нататък в цялостното изследване на назв Балкан и задължителното допълнително, многостранно уточняване и обосновка доказателство именно от тази гледна точка, което обаче все още не е достатъчно и непременно трябва да премине към установяване и представяне на лежащото в основата на термина;

3 - нарицателно съществително име, прилагателно име или причастие, а след това и на съответния етимон, от който те произхождат, и едва тогава ще може да се види и прецени и доколко стари лексико-граматични съставки и черти съдържа и носи със и в себе си назв Балкан, за което още на този етап от изследването, може да се приеме, че и то не прави изключение от добре известното в ономастиката положение, че оронимите по принцип крият в себе си доста архаични лексико-граматични елементи и структури.

Пак по-нататък конкретно ще бъде проучван и въпросът за времето на възникване и образуване на самото название специално за българския език, но тук като основа и начало трябва да се отбележи, че оронм Балкана е сравнително отдавнашно, дори старо название, което се появява в славянския български език някъде преди края на XIII в. и доколкото не води своя произход от този език, то това собствено име се разполага и заема място в неславянския, небългарския, чуждия слой стари названия в българския език, където са такива ороними като Родопи, Странджа, Хемус и др., независимо че те са доста по-стари и с произход от по-стари езици по днешните български земи.

Наред с това, оронм Балкана се характеризира още и с някои специфични, присъщи само на него черти и особености, първата от които се свежда до това, че то е компонент на следната като че ли не съвсем обичайна, донякъде неортодоксално-уникална ономастична ситуация, представена сега и тук само чрез малка част от своите съставки и включваща или изграждаща се от такива различни и толкова разнообразни по същност, структура, назначение и функция, по темпорално-локално разпределение и разпространение, както и по лингвистико-стратиграфска принадлежност ономастични и лексикални елементи

като бълг. оронм Балкана باقالب [balqan] (нач. на XIV в.), срвек. юзбълг. пр-зим باقالب [balqan] (1527), Балкан (Шум), Балканя (Исп), аптерм балкан, гръц. оронм Gabar-balkan, мактп Βαλκάνια, тур. аптерм باقالب [balqan] (1818), фми Balkan, ойкнм Balkan, унг. оронм Balkan (1181), ойкнм Bulkan (1214), рум. оронм Vulcan, антнм Bolosan, молд. фми Bîlcani, рус. миктп Балкан на част от стара Москва, прозв Палкан, оронм Палкан на Енисей, аптерм volhan (XVIII в.) “височина, възвишение” (Повл), обл. балканъ “угорье, придопь, чищоба между лесомъ и нагорьемъ” (Моск), сиб. балкан “верховье”, ойкнм Barkhanu, вболг. напси балкан “укрепление, крепост”, оронм Балкан на част от Урал, ойкнм Балкан, башк. аптерм малкан, тат. аптерм былкын, калм. аптерм балкан, башк. оронм Балкан, тюркм. оронм Балхан, сраз. хидрнм باقالب [balqan] (XIII в.), каз. оронм Балкан, кирг. оронм Балкан-тоо, при балканак “големичък, пълничък”, якут. теонм Палкан, бур. оронм Бархан-уула, тадж. балкан “горна част, гребен на стена” (X в.), диал. valyang “голова арыка; плотина”, сраз. аптерм бархан “подвижна пясъчна дюна” и още много други [Атаев 1970, 112; Гарипов 1980, 99; Гомбоев 2002, 69,70,75; Иман 1992, 351; ~*~1997, 83; Камалов 1980, 41; Караев 1978, 214; Караев 1991, 99; Малов 1961, 98; Мухаммедова 1973, 66; Boué 1840, 61; Darkot 1960, 285; İnan 1987, 126-127; Miller 1931, 134-139; Tardy 1982, 219; АрхДк-1527, 108; ГгНТкм, 56-57; Даль-1, 43; ЭСТЯз-б, 50; КргРСл, 105; СлНГТерм, 69-75; СлТпКзх, 52-53; СлЯкЯз-1, 356; ТджРДСл, 214; Фасм-1, 116; DcORm, 188; Kiss-1, 155; KmTrk, 275; MagEtSz-1, 230; WdAtl; Yaqut-1, 47].

При едно малко по-внимателно и детайлно разглеждане и запознаване пак с малко по-горе така представената и очертана ономастична ситуация никак не е трудно да се забележи още и това, че всъщност и в действителност тук става дума за една може би уникално-неповторима, единствена, досега несрещана и неконстатирана в ономастиката, но изключително важна и дори куриозна съществена особеност именно на българското назв Балкана, заключаваща се в това, че планини, възвишения или височини с фонетически тъждествени или доста близки до него имена е имало, а и сега има не само в България, но още и на редица други места върху една огромна територия от Европа и Азия, която се простира от Албания, Гърция и Унгария на;

4 - югозапад и запад до Западен Китай, Бурятия и Якутия на изток и североизток и върху която територия се срещат също така и голям брой вторични или производни от съответното и най-близко първично название собствени имена. Именно тази огромна територия представлява по същество и единственият и

неповторим в цялата световна ономастика лингвогеографски ареал на назв Балкан.

Наличието понастоящем или в миналото, на всички тези имена същевременно означава още и това, че еднакви или подобни на бълг. назв Балкана първични планински названия и производни собствени имена се намират и функционират като градивен елемент в ономастичната структура, ономастичното пространство и на още един немалък брой, генеалого-типологически еднакви или различни езици, спадащи към такива езикови семейства и групи като славянската, романската, иранската и гръцкия език от индоевропейските, тюркските, угрофинските, монголските и други езици.

И пак в тези езици се срещат също така и доста лексеми апелативи - прилагателни или нарицателни съществителни имена, които фонетически са тъждествени или близки до звуковата форма на назв Балкана и носят семантика с общи или еднакви признаци, което като цяло позволява да се допусне и конкретна генетична връзка както между тях и темпорално или пространствено най-близкото им собствено име, така също и между всички тях и бълг. назв Балкана.

И последното за момента вътрешносистемно отношение, което тъкмо тук също трябва да се има предвид и да бъде специално отбелязано, е това, че именно в българския език, наред с назв Балкан, Балкана, Балканя се среща и нарицателното съществително име, аптерм балкан със значение "планина; хълм, възвишение, височина", въз основа и на което трябва да се направи категоричният, ономастически и лингвистически изключително важният и значим извод, че бълг. назв Балкана, макар и не единствено, но тъкмо в българския език има своя пълен омоним в лицето на съответния му аптерм балкан, генетическите връзки между които са повече от очевидни, и в рамките на тук разработваната и предлагана обща теория за собственото име, изобщо не може да подлежи на съмнение или обсъждане това, че собственото име възниква и се образува на основата на апелатива, а не обратното.

Ето защо, както проличава достатъчно ясно от току-що разгърнатата ономастична ситуация, бълг. назв Балкана, не е само и единствено по Света, а е ядрен компонент и елемент на една твърде обемиста, многосъставна лексико-ономастична структура, разполагаща се вътре във и обхващаща едновременно всички горепосочени езици, като наред с това се намира

и в някаква, конкретен вид връзка с още много други такива, първични или вторични названия, а така също и с редица фонетико-семантически тъждествени или близки нарицателни съществителни и прилагателни имена.

При това положение и като единствено обектноадекватно решение и терминологично-понятийно отражение на настоящата неортодоксално-уникална ономастична ситуация, се очертава допускането и приемането, че наред с бълг. назв Балкана и вътре в неговата ономастична структура, съществува обективно-реално под формата и посредством всяко едно от нейните собствени или нарицателни имена и още едно, абстрактно-всеобщо и неопределено собствено име без конкретен денотат – названието Балкан изобщо, което поради това си място, вътрешноструктурни връзки и отношения, фонетико-семантични черти и особености се очертава, а и представлява по същество субстанциално-репрезентативна, но главна и основна форма на съществуване, инвариант на всички названия и апелативи от разглежданата ономастична структура.

От друга страна същата тази главна и основна форма инвариант притежава или се характеризира с краен, но все пак достатъчно голям брой онтолого-функционални форми и;

5 - разновидности или в един по-конкретен план – националноезикови, темпорално-локални и историко-генетични форми на съществуване и функциониране, резултат от пренасянето и заемането на апелатива генетична основа или на първичното собствено име от един език в друг - тюркм. оронм Балхан например е една такава националноезикова, собствено тюркменска, темпорално - сега, и локално - точно на това място, форма на съществуване и проява на абстрактно-всеобщото в назв Балкан, което пък от своя страна не е, но все пак присъствува и съществува във и чрез всяка една от своите форми и разновидности по специфичен начин и в качеството на тяхна субстанция, включително и в току-що посочената.

Всяка форма и разновидност на назв Балкан от своя страна, както и самото то, е носител и проява на субстанцията, същественото общо и еднакво за всички отделни и индивидуални названия и намиращите се на този етап от изследването в някакъв вид връзка с тях други думи и имена, която субстанция пък се съдържа и съществува във всяка една от тези форми във вид на фонетически тъждествени или близки структури като минимален набор от звукове с при-

същите им диференциални признаци от една страна, а така също и във вид на тъждествен или частично съвпадащ набор от семантични признаци, определен семантичен инвариант от друга.

Всъщност уникалната лингвистико-ономастична ситуация, обединявана, имаща за водещ, главен и ядрен компонент, както и представяна от назв Балкан и изграждана от неговите национальноезикови, темпорално-локални и историко-генетични форми и разновидности с техните варианти като първично, основно или вторично, производно собствено име - ороним, топоним, антропоним, ет-ноним или пък прилагателно име, нарицателно съществително име – апелатив или географски термин и др., всяко едно от които се характеризира с конкретно териториално-езиково разпределение и разпространение в синхрония и диахрония, а така също и с определен звуков строеж, значение, употреба, развитие и произход, представлява по същество, може да се каже, огромна, локално и темпорално разгърната и мащабна, по състав многообразна, количествено твърде богата, а качествено разнообразна лингвистична структура от еднородни и разнородни елементи и техните свойства, вътрешни и външни връзки и отношения, които реално съществуват, функционират и се обединяват на различни по степен на общност равнища в известен брой по-големи единства от взаимносвързани еднородни съставки или субструктури и аспекти, които пък от своя страна се интегрират в две основни групи и формират съответно вътрешната и външната структура на ономастичната ситуация на назв Балкан.

Наличието пък на субстанцията, същественото общо в национальноезиково и темпорално-локално различните и нееднакви форми и разновидности на назв Балкан като фонетико-семантична тъждественост или близост позволява да се конкретизира и видът на връзката и взаимоотношението между тях, като сега и тук само се допусне и постулира, а в процеса на по-нататъшното изследване и най-вече при определянето произхода на назв Балкан се обоснове и докаже, че всички те имат общ произход, т.е. разноместно и разновремено разпространените названия и други лексеми имена са тъждествени, едни и същи в аспекта на своя генезис и историческо развитие, но нетъждествени и различни в аспекта на своето национальноезиково, темпорално-локално разпространение, разпределение, съществуване и проявление или функциониране, което в същото време означава и това, че всяко едно от тези имена в аспекта на вида и характера си като название само за себе си поотделно и в своята връзка спрямо останалите като цяло се явява напълно самостоятелно и независимо от една страна, но пък

и ономастикофункционално съответствие, паралел или изоглоса спрямо кое да е от останалите названия от друга, съществуващо и проявяващо се от своя страна посредством ограничен брой фонетични, морфологични и други локално-темпорални варианти.

6 - И така, назв Балкан като основен и главен обект предмет на изследване и описание съществува реално във вид на твърде голям брой онтолого-функционални форми и разновидности или в един по-конкретен план това название се характеризира с множество национальноезикови, темпорално-локални и историко-генетични форми на съществуване и функциониране с техните разновидности и варианти, разпространени и употребяващи се в миналото или понастоящем в голям брой генеалого-типологически близки или различни национални езици и племенни диалекти на немалък брой народи и племена, върху една почти необятна територия, в аспекта на което като цяло се формира и тяхната външна структура, и притежаващи общ и специфичен, но собствен звуков строеж, семантика, функция, произход и развитие, които от своя страна образуват вътрешната структура на Названието.

Вътрешната структура на назв Балкан се състои от собствено лингвистичните страни, черти и особености на въпросната ономастична ситуация, обединени в съответните субструктури и аспекти, и, включвайки и съдържайки в себе си тези комплекси от съставки с техните свойства и отношения, представлява по същество или пък е равна на лингвистико-ономастичния, основен и главен аспект предмет на изследване и описание на назв Балкан.

Фонетичната субструктура на отделната форма или разновидност е носител в същото време освен на типично общоезиковите, още и на конкретните черти и особености на определен местен диалект или език в рамките на съответния синхронен срез, които пък от своя страна изграждат диалектологическия или историкофонетически подаспект на собствено ономастичното описание.

Граматичната субструктура на названието със специфичните си черти и особености на морфологично и синтактично ниво пък от своя страна образува историкограматичния подаспект на названието и съответно на ономастичното описание. Видът и характерът на значението на всяка една от формите или разновидностите на названието, различията и промените, които са настъпили през или до определен период от неговото развитие, конкретната им употреба

с оглед наименоването на техния номинативен обект пък изграждат историко-лексикологичния и по-точно – семасиологичен подаспект на названието и съответно подпредмет на изследване и описание.

И най-накрая всяка отделна форма или разновидност притежава собствен, присъщ само на нея произход, група еднородни или производни разновидности – специфичен, но общ за всички тях произход, а инвариантно-представителното назв Балкан - собствен интегративен произход и развитие, във всяко едно от които влизат също така и историко-генетичните връзки и взаимодействия най-напред и преди всичко със съответния апелатив генетична основа на названието, а посредством и след него – с апелатива етимон на всяка една разновидност поотделно и на всички заедно и едновременно, както и с фонетико-семантически по-близките или по-далечни апелативи и названия, а като резултат всяка една от тези черти и особености се включва и съответно изгражда последователно сравнителноисторическия или етимологичния аспект на названието.

Така ономастичната същност и структура на назв Балкан се оказва, а и по същество представлява интегративно-единното, комплексно и органично свързаното цяло на голям брой негови, собствено лингвистични черти и особености, които в своята съвкупност и цялост образуват съответно и вътрешната му, но главна и основна структура предмет на изследване и описание [срв. Поспелов 1969, 4-8].

Тази толкова сложна, многосъставна и многоаспектна вътрешна структура на назв Балкан по нататък се допълва, разширява и дообогатява и от редица по-обща, основни или по-частни, допълнителни, външни връзки, страни и аспекти поотделно и като цяло на всяка една от;

7 - формите и разновидностите на това название, които пък от своя страна се обединяват и изграждат неговата единна и цялостна външна структура.

Външната, допълнителната структура на назв Балкан се образува от голям брой негови черти и особености, които съответно обединявайки се, изграждат редица външни, екстралингвистични аспекти и подаспекти, първият от които е географският, който се разкрива в рамките на най-новия, синхронния срез на времето и съдържа такива черти и особености като място, вид и характер на орографичния или друг ономастичен обект; териториално разпределение и раз-

пространение на конкретните форми и разновидности на названието; външни граници и вътрешно деление на получения географски ареал и др.

На следващо място сред основните черти и особености на външната структура на назв Балкан, поради своята роля и значение за възникването и функционирането на самото название, се нарежда локалната, местната етнолингвистична ситуация във вид на диалекти и езици на дадени племена и народи, в които диалекти или езици се среща и употребява конкретната форма или разновидност на названието [вж. и Суперанская 1969, 47] с нейния фонетико-граматичен и семантичен строеж и употреба както в синхрония, така също и в диахрония или което е същото - в аспекта на нейния генезис и историческо развитие във Времето, при което на преден план излизат и езиковите контакти и взаимодействия или така, наред с по-общия етнолингвистичен, се образува и по-частният и допълнителен контактолингвистичен компонент и съответно аспект на назв Балкан като предмет на изследване.

Отделните форми и разновидности на назв Балкан се срещат и разполагат не само в синхронията, но и в по-предните синхронни срезове, назад в диахронията и точно това предполага и изисква и тяхното изследване и описание и в аспекта и на историческата география, която пък е неделимо свързана с политическата география, който аспект пък съдържа и разкрива такива черти и особености на Названието като териториалните граници, местоположение, връзки, съотношения и взаимоотношения с други етноси на етносите носители на езика, в който се среща и употребява и конкретната форма или разновидност на това название [срв. Бондалетов 1969, 9].

Паралелен, органически свързан и частично съвпадащ с този основен аспект на предмета на настоящото изследване е и етногеографският, в рамките на който се наблюдават и разкриват такива негови характерни черти като етничен състав върху и вътре в конкретна географска област, произход, териториално разпределение и разместване във времето и пространството на отделните етнически общности и езици, етнолингвистичните контакти и взаимодействия. А неговата проекция пък назад, към другия “край на Времето” неизбежно изкарва на преден план и археологическия подаспект, в рамките и посредством който се конкретизира, потвърждава и представя в явен вид териториалното разпределение и разпространение на народите и езиците през най-старите периоди от тяхното развитие.

Друг основен аспект на така избрания, ситуиран и структуриран обект предмет на изследване е историческият, в рамките на който са налице и редица най-общи, необходими и достатъчни само за това изследване етнологическо-етногеографски и демографски черти и особености на всяка една поотделно и на всички заедно части на ареала на разпространение на формите и разновидностите на назв Балкан; видът и характерът на връзките и взаимоотношенията между тях, който подаспект пък се съотнася, частично съвпада и прелива в собствено ономастичния контактолингвистичен подаспект.

Някои от формите и разновидностите на назв Балкан притежават също така и конкретна етнологическо-етнографска функция, т.е. те заемат място и имат значение за духовната култура на носителите на съответния език, какъвто е например случаят с една от формите на названието в тюркменския език, където семантикопроизводното нарси балкан се използва и като парола във;

8 - вътрешноплеменната комуникация и именно тази и подобните им черти и особености образуват и собствено етнографския подаспект на названието като предмет на изследване. Не само този, но и всички останали по-общи или по-частни аспекти, черти и особености на назв Балкан се съотнасят и свързват с редица още, други природо-социални страни и обекти и така се формират и нови, още по-частни подподаспекти, съдържащи и разкриващи допълнително немалък брой, още по-конкретни съставки, страни и черти на същия обект предмет на изследване.

Крайният и цялостен лингвистико-ономастичен обект предмет на изследване и описание, който се получава именно поради това и на тази основа, представлява по същество най-напред и преди всичко изключително сложна и обемиста, многоелементна и комплексна, полиструктурна и многопластова, вътрешно и външно достатъчно диференцирана и субординирана, йерархически организирана и подредена огромна система съвкупност от думи, имена, техни съставки и съчетания, черти, особености, характеристики, структури и субструктури, аспекти и подаспекти на различни места, време и нива на обобщение и анализ.

В рамките и вътре в тази огромна, многоелементна и с множество равнища, система от признаци, връзки и отношения, назв Балкан се проектира и интегрира многопосочно, обединява, обхваща и се проявява едновременно посредством

всички свои конкретно съществуващи и темпорално-локално разпределени националноезикови форми и разновидности, но е налице и присъствува в нея само имплицитно, в скрит вид навсякъде и по цялото протежение на целия твърде продължителен, многопосочен и многопластов процес на ономастико-научно изследване, описание и експлицитно представяне на неговите толкова разнообразни и многобройни форми и разновидности с присъщите им общи и специфични черти и особености.

Именно по този начин се получава и така изглежда на вид целият, но единственият и уникалният, изключително сложният, обемистият и трудният за научно обхващане и анализ лингвистико-ономастичен обект предмет на изследване и описание, който обект започва, израства, но се и съсредоточава около особено-то и неповторимото, социално-научно интересното, важно и значимо българско планинско название, оронм Балкана, който пък от своя страна, в качеството си на първичен и ядрен компонент осигурява и служи за изграждането и обединяването и на целия изключително сложен и многообразен общобалкански ономастичен контекст.

Повечето от горепредставените форми и разновидности на назв Балкан са разпространени в европейските и азиатските тюркски езици със специфично значение и употреба [Добрев 1999] и относно тях, на този етап на изследването, дори и да не е възможно да се твърди напълно категорично и определено, все пак най-малкото, поне като изходна работна теза, може и трябва да се допусне някакво историко-генетично тъждество и общ произход, които във всички случаи следва да бъдат изцяло други или поне доста по-различни от вече лансираните посредством неотдавна анализираната, преценена като напълно неоснователна и достатъчно категорично и определено отхвърлената от нас турска етимология на Х. Ерен [Eren 1985; ~*~ 1987], а така също и от предложените в разработените от други изследователи севернотюркски етимологии [Добрев 1989; Dobrev 1991].

Освен това, от добавените към някои от имената години или векове, проличава също така достатъчно ясно, че засвидетелствуваната чрез записване или отбелязване в изворите “историческа дълбочина” при отделните названия никак не е еднаква и ако при рус. Палкан например тя, дори и да не е равна на нула, все пак е твърде малка, доколкото достъпните засвидетелствувания са от най-ново време, то тази “историческа дълбочина” се характеризира с доста по-високи

стойности при унгарските, да речем, названия, известните отбелязвания за които са поне от края на XII в.

9 - Специално за бълг. назв Балкан безспорно трябва да се приеме, а за български историци балканисти дори е и повече от задължително да се знае, че вече доста отдавна, именно в българската лингвистика е открито и установено и при това още е и научнопублично разпространено и всеизвестно с характера и статута на “важно доказателство коректив” в досегашната официална позиция на българската етимология, лексикология и лексикография [Бешевлиев 1997, 13,24; Койчева 2000, 87; Рачева 1996, 165-167], че именно това название е отбелязано върху стара арабска карта от поне 100 години преди османотурското нашествие.

Този изключително важен и съществен за българската наука, факт, беше само съобщен за първи път тъкмо в историографско издание от проф. Петър Коледаров [1986, 168], но доста преди излизането на тази статия от печат, и устно-лично на автора на тези редове, а кратко след това пък сравнително подробно анализиран и публикуван от наша страна в българския лингвистичен печат, след лично издирване и набавяне на достатъчно ясното и четливо копие на арабската карта, придружена и от транскрибиран на латиница вариант, наличието в който на назв Балкан само препотвърждава нашето разчитане и констатация на тази негова толкова ранна и изключително важна регистрация [Добрев 1989, 230-232; Miller 1931, 134-139].

От тази гледна точка “възстановяването и разкриването историята на названието Балкан” като най-ранно споменаване в писмо на италиански дипломат от 1490 г., т.е. 100 год. след Нашествието и повече от 200 год. след, най-вероятно засега, най-старата регистрация на самото название, както и голословните твърдения по немалкото иначе на брой страници, посветени специално на назв Балкан, в смисъл, че думата balkan се отнася за планина, която дума много османски и турски речници я обясняват като “планина” или като “планинска верига”, понякога като “гориста планина” “стръмна и камениста, гориста планина” и това турско име е използвано от османците за наименоване на различни географски обекти; всеобщо прието е, че тази дума и това име се разпространяват на Полуострова с идването на османските турци; няма документални свидетелства за думата от преди османско време, въпреки факта за заселването или преминаването през Полуострова на тюркски или тюрко-ирански племена

[Todorova 1997, 22-27] или пък прекалено самомнителното и също така неоправдано убедено-категоричното твърдение, че “нито един извор от Средновековието не е регистрирал названието Балкан или каквито и да са производни от него” [Матанов 2002, 3], не може да се приемат за банално-елементарно недоразумение и очевидно са нещо повече от иначе допустимата и простителна, недостатъчната или лоша, но независимо от това, не по-малко задължителната вътрешнобалканистична и междунаучна осведоменост и компетентност, особено когато се касае, нека тъкмо на нас ни е позволено и простено да го кажем, за общо и значимо за българската лингвистика, историография, география, балканистика и др., научно откритие и то направено именно от български лингвист-ориенталист, с което не само се слага край на една изцяло неоснователна и необоснована, още и непочтително-несправедлива, продължила прекалено и излишно дълго научна традиция спекулация с произхода на името Балкан, но се и поставят нещата на истинските им места – това име е българско по произход, принадлежност и статут и единствено и само от българския език то преминава в турския език и съседните балкански езици и пак от него, в принадлежността, характера и качеството му именно и единствено на българско собствено име, възниква, образува се и се разпространява и утвърждава по Света и производно-вторичното назв Балкани, което ще е много добре да го знаят и помнят поне българските историци балканисти.

ПИСМОТО – ЛИНЕАР Б / ИЗСЛЕДВАНЕ / ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б?

Георги Сотиров

I. Въведение

1. В своя труд, посветен на опита на Майкъл Вентрис да разчете писмото Линеар Б, професор Джон Чадуик² умело се промушва между многото исторически и лингвистични рифове в пътешествието си за разгадаване на проблема с писмеността преди времето на Омир. Читателят несъмнено ще остане заинтригуван от новите данни по темата и ще се унесе от мелодията, носеща се от текста в изложението. Професор Чадуик първо ни завежда на разходка при минойското писмо (в глава 2). После се запознаваме с резюме на споровете, съществували преди труда на Вентрис (в глава 3), хвърляме поглед върху методите на работа на последния (в глава 4), а накрая са поместени обобщения на дискусиите, възникнали след публикацията на изследването от Вентрис (в глави 5 и 6). Нямаше да има чувство за завършеност, ако в глава 7 не попадахме

на подробно описание на “живота в Микенска Гърция”, с който живот, налага се да повярваме, професор Чадуик е бил извънредно добре запознат. И после идва предвкушеният патос. Разчитанията, вярва професор Чадуик, “осигуриха на безсловесните каменни монументи от предисторическа Гърция онзи лингвистичен коментар, макар незавършен и неясен, който гарантира, че техните строители са били гърци. Така отиваме с още седем века назад във времето, в което могат да се видят гръцки надписи, а по този начин се разширява и нашето познание за гръцкия език, който сега вече има записана история от общо трийсет и три века, своеобразен рекорд, който е конкуриран само от китайците”³.

1 Студията „Kinks in the Linear B Script?” на Георги Сотиров е публикувана от Lynn Publishing Co. – Regina, Saskatchewan 1969 г. Превод Иван Стаменов.

2 Jonn Chadwick, The Decipherment of Linear B, (Pelican books), 1961. 3 Jonn Chadwick, The Decipherment of Linear B, p. 133.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 135 - 2. Професор Чадуик, който е съавтор с Вентрис на една обемна книга, озаглавена “Documents in Mycenaean Greek”¹, не обяснява на читателите си точно колко други древни езици, освен гръцки, той и колегите му са опитали да свържат с писмото Линеар Б, колко упорито са опитвали, или доколко изобщо е било познанието на експертите по тези езици. В същото време професор Чадуик не звучи ни най-малко смутен от факта, че древните историци – от първия до последния – твърдят, че предгръцкото население в земите на Линеар Б, разбира се, не е било гръкоезично. Той дори нарича “писана история” онзи продължителен период, разделящ времето от табличките с Линеар Б до времето на най-ранните гръцки надписи. Не се притеснява изобщо, че съществува огромно количество литература, която недвусмислено сочи, че от началото на евразийската история до времето на Омир приносът на гръцките племена към Егейската цивилизация на практика е бил нулев. Може би след подробно разглеждане на тази литература твърдението, че Линеар Б е нещо като архаичен гръцки, няма да бъде чак толкова основателно, колкото се опитват да ни го представят. Също така всеки, който е по-загрижен за дълбоките научни изследвания, а не за овациите на масовата публика, би трябвало да си изгради историческа представа за табличките с Линеар Б, а не да ги превръща в нещо, обгърнато в какви ли не мистерии. Какви са фактите по въпроса?

II. От Диктис до Омир

3. Отношението на онзи египетски жрец към гърците – реално или плод на авторовото въображение – би могло да се отнесе и към съвременните елинисти. Леко перифразирано, то звучи така: Те са колкото невежи, толкова и славолюбиви. В “Discourses” (беседи) на Дион Хризостом, където четем този коментар², могат да се открият и други интересни пасажии с отношение към нашата тема. Писани през втори век сл. Хр., те няма как да бъдат подозирани в пристрастност към разказа. 1 Ventris, Documents in Mycenaean Greek, Cambridge University Press, 1956.

2 Eleventh (Trojan) Discourse, 39 (Loeb).

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 136 за решаването на спор от 1970 година. Не можем да подозираме и че Дион е промъквал в своите текстове твърдения, за които определено е знаел, че са неистинни, или е имал сериозни подозрения за тяхната достоверност. Той е държал своите беседи пред широка публика и трябва да е било от съществено значение за него да не прокарва изкуствено раздути теории, способни да породят недоверие или недоволство сред слушателите му. Това трябва да се има предвид при четенето на Дион. Какво казва той за Омир? Той казва, че Омир е можел да пише каквото си пожелае, защото “нямаше други поети или автори преди него, от които да се прочете истината, а беше първият, който е писал за тези събития, при това много поколения, след като нещата се бяха случили...”¹. Ще са нужни много научни изследвания за Микена, за да променят следния прост факт: Дион не е бил глупак и никога не би обявил Омир за първия грамотен грък, ако той или някой от ерудираните му слушатели имаше каквито и да било основания да смята, че е имало други гръцки автори преди Омир, ползващи гръцка писменост.

4. Възможно ли е Дион да се е заблудил, може би наред с всички останали като него, които са вярвали, че за гърците “всичко започва с Омир”? Чисто теоретично е възможно, но очевидно реалността е друга. Сведението на Диктис Кретенсис, в автентичността на което нямаме причина да се съмняваме, показва ясно, че в началото на Троянската война гърците са били неграмотни. Ако Линеар Б беше гръцко писмо, Диктис нямаше да пише книгата си с litteris Punicis, а на гръцките вождове нямаше да се наложи да ползват финикийски букви, за да гласуват за Агамемнон в борбата му за върховното главнокомандване. По времето, когато е ставало това гласуване, купища таблички

с Линеар Б вече са лежали заровени в земята. Ще е абсурдно да се приеме, че Агамемнон и съюзниците му са били запознати с Линеар Б, но са предпочели да ползват чуждата финикийска азбука, а също и че тази иновация е останала незабелязана¹ Eleventh (Trojan) Discourse, 92 (Loeb).

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 137 – от бърливите гръцки автори. *Memento: Graeci omnia sua in immensum tollunt* (Горделивостта на гръците ги изкушава в самохвалство)¹. Би трябвало да си направим извода, че Линеар Б не е гръцко писмо, освен ако не изберем да вярваме, че Линеар Б се е ползвало в Пелопонес, но Агамемнон и другите гръцки първенци не са знаели за него. За щастие, не ни се налага да ^и1074 вярваме в подобно нещо. Не е нужно и да разчитаме само на комбинирания авторитет на Дион и Диктис, от една страна, срещу този на група “елинисти”, от друга. Има поразителен пасаж при Диодор Сикул, към който ще се върнем по-късно и в който е засвидетелствано, че от Диктис до Пронапид, учителя на Омир, гръцките автори, ако изобщо е имало такива, трябва да са писали с букви, които не са гръцки.

5. Няма нужда в нашия труд да прецизираме дали началото на гръцката писменост е било 750 г. пр. Хр.², или 150 години по-рано. Херодот ни насочва към дата, близка до година 900 пр. н. е., защото е вярвал, че Омир е живял около 400 години преди него³. Последната дата е интересна сама по себе си. Тя е потвърждение на родословията, които твърдят, че Омир е потомък на тракийския принц Орфей, единайсето или дванайсето поколение след него⁴. Ако приемем, че Троянската война е приключила през (или около) 1184 година пр. Хр., а Орфей е живял един век по-рано⁵, това би датирало управлението му някъде след 1284 г. пр. Хр. Единайсет поколения, при 33 години на поколение, добавят 363 години. Това би поставило Омир някъде след 921 година. 1 Macrobi., Sat., I.24.4. 2 Г. П. Гулд (Homer and the Alphabet, Преводи и изследвания на Американската филологическа асоциация, том XCI, 1960, р. 272f) счита, че датата е около 750 година пр. Хр. Допуска разминаване с не повече от два века. 3 Herodot., Книга II.53. 4 Генеалогии, цитирани в *dissertatio prior* на Dindorf към омировата Илиада, Лайпциг, 1878 (Teubner), S. 159. 5 Diod. Sic., фрагмент 1 от книга VII (Loeb).

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 138 пр. Хр. – една дата, която е достатъчно близо, за да очертае темата на нашето разследване¹. Тази дата може да бъде проверена и чрез други изчисления. В резултат на Троянската война остатъците от гръцката армада се разпиляват по море в четирите посоки на

света, а гръцките владения по сушата остават или в покой, или са превзети от колонисти от Троя². Това достатъчно задоволително обяснява факта, че в продължение на 304 години след Троянската война контролът над морето принадлежи на лидийците, пеласгите, фригите и други негръцки народи. Единственото изключение е през едни кратки 23 години, когато надмощието в морето е принадлежало на родосци³. Определено е трудно да си представим този период от 304 години като ера на просперитет за гърците, през която те биха могли да имат ресурсите или спокойствието да разработят своя писменост, след като не са имали и спешна нужда от такава. Също така тези 304 години след войната за Троя ни отвеждат до към година 880 пр. Хр., която е близо до времето на Омир или направо времето, в което той е живял.

6. Бихме могли да допуснем, че е имало гърци преди Омир, които са знаели как да четат или пишат на някои от по-старите езици. Египтяните, асирийците, хетите и финикийците са имали писмо векове преди Троянската война. Гърците несъмнено са се учили на някоя от тези писмености, тъй като са били в контакт с тези народи, на които всъщност много гърци са робували. Паламед определено е можел да чете фригийските 1 Все пак Диодор (фрагменти 2 и 9 от книга 7) казва, че Омир е починал преди завръщането на Хераклидите, което се датира 80 години след Троянската война, т.е. 1004 г. пр. Хр. 2 Разпадането на гръцката армада след плячкосването на Троя е описано от Дион Хризостом – Eleventh (Trojan) Discourse (123-144). 3 В “Хроника” на Евсевий, Диодор Сикул казва, че контролът над морето за 304-те години, последвали Троянската война, е бил държан от:

Лидийци и меонийци – 92 години Пеласги – 85 години Тракийци – 79 години Родосци – 23 години Фригийци – 25 години.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 139 - букви. Иначе нямаше да има смисъл враговете му да го злепоставят с прочутото “фригийско писмо”, уличаващо го в тайни споразумения с цар Приам. Също и Одисей трябва да е бил способен да чете фригийската писменост, иначе е нямало как да бъде сигурен, че фригийският пленник ще напише точно това в писмото, което му е било заповядано да напише¹. Идеята, че по онова време се е писало на гръцки език с гръцка писменост, е своего рода “троянски кон” с малко по-други цели.

III. Преди Диктис

7. Как трябва да разбираме множеството случаи, споменати в класическата гръцка литература, за съществуването на писменост преди Омир и преди Троянската война? Действително, те звучат много убедително, ако към тях се подходи без предразсъдъци. Най-ранното такова сведение, разбира се, е историята за Белерофон². Ключовите моменти от този епизод са следните:

Прет, царят на Аргос, се е оженил за ликийската принцеса Антея. Белерофон е техен гост. Действието се развива някъде около 1280 г. пр. Хр. В един момент Прет дава писмо на Белерофон, предназначено за Йобат – бащата на Антея, царуващ в Ликия. Очевидно някои учени изразяват съмнението си, че на плочицата, дадена на Белерофон, е било написано истинско писмо. Нужно е обаче нещо повече от изразяването на само едно съмнение, с което сме навикнали, за да повярваме, че Прет е надраскал някакво съобщение до Йобат на табличката, но това нещо не е било писмо, а нещо друго. Всички съмнения относно тази работа отпадат, когато обърнем внимание, че писмото е било предназначено за царя на Ликия, тоест в Мала Азия, която през различните етапи е представлявала огромна територия от владения-1 Apollod., Epitome, III. 8. Трябва да се отбележи, че дори конкретното свидетелство от Аполодор да не е вярно, самият факт, че той или оригиналният му източник говорят за "фригийско писмо", подкрепя това, че някои или много гърци са знаели за фригийска писменост. 2 Bellerophon, II, VI. 168.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 140 та на Асирийската или Персийската империя¹. В тази част на света писмеността е била факт векове преди историята на Белерофон и Антея. Йобат определено ще да е бил грамотен човек. Също така е твърде вероятно да е избрал грамотен мъж за дъщеря си. По всичко личи, че Прет е бил точно такъв образован мъж, способен да напише писмо до тъст си. Това съвсем не означава обаче, че писмото е било на гръцки език или написано с гръцки букви.

8. Друго по-особено сведение за съществуването на писменост засяга колоната, издигната в Истм. Според Страбон, надписът от мегарската страна на колоната е гласял: "Това не е Пелопонес 1 а Йония." А надписът от другата страна е бил следният: "Това е Пелопонес, а не Йония."² Плутарх допълва, че тази колона е била издигната от Тезей. Никак не е изненадващо, че Тезей, който

е починал малко преди Троянската война, е можел да чете и пише, след като за дядо му по майчина линия се говори, че е написал книга³. Не се уточнява на какъв език е бил надписът на Тезей или какви са били използваните букви. В онези времена гръцки и негръцки племена са населявали земите от двете страни на Истм. Според Херодот, "атиняните бяха пеласги, носещи името на Кранай, макар пеласгите да управляваха това, което сега се нарича Хела..."⁴. Над тези атиняни е управлявал Тезей. Единствената причина да се счита, че оригиналният надпис от Тезей е бил на гръцки език, е фактът, че четем за този надпис в гръцка книга. Но това е порочно, защото в такъв случай би трябвало да вярваме, че Христофор Колумб е водил корабните си дневници на английски език, защото четем за негови- 1 Херодот отбелязва, че "персийците вярват, че цяла Азия им принадлежи, независимо кой ги управлява". (IX.116) Почти е излишно да се уточнява, че персите не само са го вярвали, но действително са държали под свой контрол голяма част от Мала Азия до времето на Александър Македонски. 2 Strabo, 3.5.5. и 9.1.6. 3 Paus., II.XXXI.3. 4 пак там, VIII.44.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 141 те плавания в американските учебници по история, написани на английски език. Ключът към отгатването на езика, ползван от Тезей, получаваме от факта, че неговият пра-прадядо, бащата на Питей, е самият фригийски цар Пелопс¹. Нима има нещо по-логично от това, Тезей да е издигнал надписа на фригийски език, ползвайки родната си фригийска писменост?

9. Херкулес, малко по-възрастен от Тезей, също е знаел тези букви. Софокъл го кара да запише на табличка едно предсказание, което му е било дадено в Додона, Македония². Музей, синът на Орфей, също съвременник на Тезей, е завещал някакви пророчества, които Ономакрит е бил хванат да фалшифицира – злодеяние, заради което е бил пратен и¹⁰⁷⁴ в изгнание от Хипарх, син на Писистрат³. Павзаний коментира, че творбите, които обикновено се приписват на Музей, най-вероятно са фалшиви, "освен една възхвала за Деметра, написана за Ликомида"⁴. Като син на Орфей, Музей определено е ползвал писмеността, която е научил от баща си. Ами Херкулес? Насока получаваме от една история, в която се разказва за посещението на Питагор в Делфи. След като забелязва един окачен щит на стената, очите на Питагор се изпълват със сълзи. Запитан за причината за тази негова мъка, той отвърща, че се е разхлипал, защото щитът, който току-що е видял, някога му е принадлежал. Питагор

пояснява, че в предишен живот е бил Еуфорб, един от фригийските (троянски) герои, а въпросният щит тогава е бил част от въоръжението му. Както може да се очаква, присъстващите на признанието му мъже не повярвали на историята. Тогава Питагор ги подканил да свалят щита. Така и сторили. Тогава видяли, че на гърба на щита може да се прочете името Еуфорб, "написано с древни букви"⁵. 1 Strabo, 8.6.14. 2 Trach., 157 и 1166. 3 Hdt., VII.6. Диодор казва, че Музей е син на Орфей (IV.25.1). Други разправят, че е син на Евмолп – друг прочут тракиец. 4 Pausanias, I.XXII.7. 5 Diod. Sic., X.6.3.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 142 Независимо каква е била причината Питагор да твърди, че някога е живял като троянски войник, и дали историята му е вярна, едно нещо трябва да стане ясно – когато древногръцките автори пишат за "древни букви", те имат предвид основно фригийската писменост. Съответно може да се предположи, че когато в класическата гръцка литература се говори за "древни думи", под това се разбира най-вече "фригийски думи". Дали Херкулес е бил запознат с фригийското писмо? Ще видим.

10. Интересно е да се отбележи в тази връзка, че Виргилий не се е поколебал да представи Еней – друг фригийски герой – като грамотен мъж. Виргил поставя в устата на Еней следните думи: "Пиринчен щит, някога носен от велики герои, поставям на колоните при портите, а на него написвам: Такива (щитове) подкрепят Еней срещу гърците"¹. Възможно е приписването на грамотност на Еней да е поетическо хрумване на Виргилий. Но пък може да е знаел много добре от недостигнали до нас източници, че фригийците са били писмен народ, доколкото има и оцелели до наши дни подобни сведения, в които се изказва същото твърдение.

11. Удивителна е лекотата и охотата, с която елинистите предпочитат да забравят, че фригийците са много по-древен народ от гърците. "Книгите както на фригийците, така и на мизийците", пише Страбон, "ни връщат във времента преди Троянската война."² Възможно ли е това да е вярно, ако фригите и мизите не са имали собствена писменост? Платон признава, че гърците са заели и ползвали фригийски думи като *pyr* и *hydor*³. Павзаний съобщава, че е имало спор между фригийците и египтяните относно това, кой от двата народа е по-древен⁴. Херодот разказва, че Псаметих е провел опит, който го е убедил, че фригийският език е по-стар от египетския⁵. 1 Virgil, Aeneas, III.286f. 2 Strabo, 12.8.4. 3 Plato, Cratylus, 410a. 4 Pausanias, I.XIV.2. 5 Hdt, II.2.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 143 Имаме право на възражения срещу фараонските методи на доказване, но определено спорът сам по себе си е отражение на общоприетите вярвания от онова време за това, кои са били най-старите народи. Ако фригийският език е бил на възрастта на езика на египтяните, или по-стар, само от това вероятността фригийската писменост да е предшества ла гръцката придобива почти сигурни измерения. А ще стане още по-сигурен факт, след като продължим с разследването.

IV. Фриги и пеласги

12. Кои са били фригите (или фригийците), които по времето на Троянската война са изписвали имената си върху своите щитове, пращали са писма до своите роднини, както и са си записвали различни гадания? Страбон отговаря: "Фригите са бриги, тракийски народ."1 Херодот потвърждава, че "според думите на македонците, тези фриги са се наричали бриги, докато са живеели в Европа, и са били съседи на македонците. Но откакто някои си сменили местообитанието и отишли в Азия, името им също претърпяло промяна и станало на фриги"2.

И така, откриваме две тракийски племена, живеещи в съседство – фриги и македонци. Какво друго можем да научим за тях? Помпей Трог ни казва категорично, че в стари времена държавата на македонците се е наричала Ематия3, а населението ѝ – пеласги4. Това е било преди 757 г. пр. Хр., за когато се твърди, че македонската държава е била организирана от Каран5. Някои градове в Тракия и Македония обаче продължават да бъдат на- 1 Strabo, 7.3.2. и 12.3.20; също фрагмент 25 от книга VII. 2 Hdt, VII.73. 3 Вероятно от Ем (=Хемус), както гърците са наричали Стара Планина (бел. съст. - Й. Табов) 4 "Macedonia ante a nomine Emathionis regis, cuius prima virtutis experimena in illis locis extant, Emathia cognominata est. Huius sicuti incrementa modica, ita termini perangusti fuere. Populus Pelasgi, regio Bottia dicebatur." Pompeius Trogus, в Epitoma Historiarum hilippicarum на Justin. Book VII.I.1-3. Paris, Garnier, 1936, t.1, p.157. 5 Както може да се изчисли от списъка на македонските царе при Диодор Сик (Diod. Sic, фр. 15 от книга 7).

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 144 Наричани "пеласгийски" чак до Пелопонеската война, след което първоначалното име постепенно изчезва1. 13. От всичко, което знаем за пеласгите, личи, че те са били хора с висока култура и гра-

мотност. Имало е десетки пеласгийски селища на планината Атон, в Тракия, по егейските острови и в Мала Азия. Херодот казва, че самотракийците са научили кабирийските церемонии от пеласгите². Това е доста важно, защото се е вярвало, че Прометей – изкусен железар – е произлизал от Кабирите³, а пък брат му Атлас бил прочут астроном⁴. Херодот добавя, че пеласгите можели да добиват реколта от преди безплодни земи, което предизвиквало завистта на гърците, а също и че атинският акропол е бил построен от пеласгийски архитекти⁵. Вече споменахме факта, че в един момент пеласгите са властвали в морето, което означава, че са били вещи в корабостроителството и навигацията. Омир е познавал пеласгите в Додона, както и тези от Крит, и ги нарича *diōi*, тоест удивителни или богоподобни⁶. Тъй като пеласгите и македонците са били един и същ народ, и подобно на фригите са представлявали поредното тракийско племе, много е вероятно да са ползвали фригийската писменост, която бихме могли да наричаме и трако-пеласгийска.

14. Някои експерти сигурно ще се покажат изненадани като чуят, че тракийците са били писмени. Предубежденията и затъмненията в това отношение са заякчени до такава степен, че дори човек от калибъра на Томашек е успял да се самоубеди, че 1 Thucyd., IV.14.109. 2 Hdt, II.51. 3 Paus., IX.XXV.6. 4 Евсевий описва Атлас като брат на Прометей и твърди, че е бил добре запознат с астрономията, което карало хората да казват, че е “подкрепян от небесата”. 5 Hdt, VI.137. Павзаний (I.XXVIII.3) даже дава имената на архитектите – Агрол и Хипербий – пеласги от Акарнания. 6 Homer, Od. XIX.177.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 145 тракийците така и не са достигнали до степен на грамотност¹. Почти е фантастично, че това убеждение е наложено и над иначе добре информирани и безпристрастни студенти, като се има предвид, че на територията на Древна Тракия са открити няколко хиляди надписи, повечето от които датирани към 5 или 6 век пр.Хр.² Тези надписи са издълбани в колони, олтари, по стените на храмове и надгробни плочи. Правдоподобно ли е, за да го вярваме, че тези хора са минавали ежедневно покрай тези надписи, отслужвали са литургии пред тези олтари, а нито за миг не им е хрумнало да пропишат? Открити са и купища монети, носещи имената на тракийски царе или народи, някои от тях изписани в посока дясно към ляво, което показва, че са изработени през 6 век пр. Хр. или по-отдавна³. Може ли един непредубеден или честен човек да каже, че тракийците са могли да напишат думи (имена) на метални монети, а не са имали разума да се досетят, че биха мог-

ли да напишат същото или друго на плочици, брезови кори, пергаменти или папируси? Когато се разискват тези неща, бъдещите елинисти да не забравят факта, че една от гръцките думи за "плочица за писане" е *deltos*, а тя идва от тракийски език. Идва от дума, чийто корен (*del-*) означава "дялкам" или "дело" (работа). Дори писател като Андротион, който е недолюбвал европейските траки, дава категорично сведение, че траките в Мала Азия са били писмени⁴.

Имаме и свидетелството на Велей Патеркул, който е творил по времето на Тиберий, че пеонците са умеели да си служат с буквите и с "прилагането им за и1080 изява на духа"⁵. Пеонците са поредното от тракийските племена и има поверие, че те са трo1 Wilhelm Tomaschek, *Die alten Thraker*, (*Sitzungsberichte der philosophisch-historischen Classe der kaiserlichen Akademie der Wissenschaften*), Vienna, 1893, 123-127. 2 Виж Г. Михайлов, *Inscriptiones Graecae in Bulgaria Repertae*, БАН, София, 1956-1966. 3 Открити са внушителни декадрахми сред други тракийски монети, на които името *DERRONES* е изписано отдясно наляво. 4 Fr. 36, Fr. Hist. Gr. (Mueller), Paris, 1843 (t. 1, p. 375). 5 "In omnibus autem Pannoniis non disciplinae tantummodo, sed linguae quoque notitia Romanae, plerisque etiam litterarum usus, et familiaris animorum erat exercitatio." Book II. CX.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 146 янски колонисти¹. Император Юлиан пък е наблюдавал, че венетите, още едно тракийско племе, са имали специална буква в своята азбука, съответстваща на звук, който липсвал у гърците². Патриарх Фотий споменава поне един автор, който се е ползвал от тракийски книги по време на царуването на император Хераклий, тоест през 7 век сл. Хр³.

15. Друг важен момент е, че тракийската писменост не е била новост. Еврипид говори за "тракийски таблички, написани от пееца Орфей"⁴. Да си припомним, че Орфей е писал поезия, част от която е цитирана от Филохор и Платон⁵. По-късно Диодор, Макробий и Йоан Малала също цитират поезия от Орфей, имайки всички основания да вярват, че е автентична⁶. Според Помпей Трог, именно Орфей е посветил цар Мидас в религиозните мистерии, които пък Мидас е разпространил из цяла Фригия⁷. Каква причина бихме могли да имаме, за да се съмняваме, че заедно с религиозните правила се е разпространявала и тракопеласгийската писменост... при това сред сродни племена като пеласгите, фригите, мизите, витините и другите тракийски общ-

ности? 1 Херодот казва, че пеонците са колонисти от Троя (V.13.). В по-късни години пеонците са наречени панонци (Appian, *Illyr.*, 14. Leipzig, 1962, Teubner). 2 Peri ton tou autokratoros praxeon, 17. (Discours de Julien Cesar. Paris. Les Belles Lettres. 1932. Vol.I, 143-144) Друг изключително важен детайл ни дава Херодот (V.9): Венетите са живеели редом с даките, друго тракийско племе, чиито земи са се простирали от границите с венетите до устието на Дунав. Според Страбон, даките и гетите са говорили един и същ език (7.3.13). Квинт Курций (III.I.22) казва, че мнозина са считали венетите за потомци на енетите от Мала Азия. 3 The Library. Codex 117a. (Les Belles Lettres. Paris. 1960. vol. II, p. 163) 4 Euripides, *Alcest.* 967. 5 Philoch., 191, при Fr. Hist. Gr. (Mueller). Plato, *Cratyl.*, 402b-c. 6 Diod. Sic. Fragment 1, Book VII; Macrobian. Sat. I.18.12; Joannes Malalas, *Chronographia*, Book IV, Bonn ed. (1831), p. 73f. 7 *Historiarum Philippicarum Liber XI.VII.14.*

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 147 - 16. Квинт Курций съобщава, че по време на азиатските си походи Александър е цензурирал писмата, които можете от армията му са изпращали на роднините си в Македония¹. С каква писменост са били написани тези писма? В редиците на македонската армия гръцкият е бил чужд език. Трябва ли да предполагаме, че някой е трябвало да превежда думите на войниците на гръцки, след това да ги записва, а после, че роднините в Македония е трябвало да търсят услугите на преводачи, за да разберат какви вести им пращат съпрузите, синовете и бащите от далечните места? Нима не е било много по-просто за македонците да ползват своята хилядолетна фригийска (трако-пеласгийска) азбука, или пък която и да е друга азбука, вместо да се занимават с тромава, скъпа, времеотнемаща и в случая ненужна работа като преводачеството?

17. Имало ли е други азбуки, които македонските войници, разположени в Мала Азия, са могли да използват за писането на писма? Имаме категоричното уверение на Диодор, че Евмен е съставил писмо, което написал със "сирийски букви"². Какво означава "сирийски" в този контекст? Диодор е бил добре запознат с финикийската писменост и не може да е имал предвид "финикийски", когато е писал "сирийски". Отговорът на питането трябва да се търси на мястото на действието. Евмен е писал в Армения, която е съседна на Кападокия. А "сирийци", казва ни Херодот, "е името, с което гърците наричат жителите на Кападокия"³. Изглежда, че Евмен може би е написал прочутото писмо с кападокийски букви. Това е интересна вероятност, защото освен с Армения, Кападокия граничи и с Фригия на запад, и с Пафлагония на север.

Именно от Пафлагония се вярва, че венетите са тръгнали към закътания край на Адриатическо море, където създават своята колония с прочутия град Венеция⁴. И така, ако Евмен не е писал с клиновидното писмо, той трябва да е употребявал фригийската (трако-пеласгийска) азбука¹ Quintus Curtius, VII.II.36. 2 Diodorus, XIX.23.3. 3 Hdt, V.49. 4 Strabo. 1.3.21.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 148 ка, ползвана от хората, сред които се е намирал тогава. Македонските войници определено също са ползвали фригийското писмо, което е било и на роднините им по бащините земи.

V. Историята за Лин

18. Аполодор казва, че Орфей е имал брат на име Лин¹. Дионисий от Милет казва следното за този Лин: "Сред елините Лин беше първият, който откри различните ритми и песни, а когато Кадъм донесе от Финикия буквите, както ги наричат, отново Лин беше първият, който ги приложи на елински език, даде им имена и поправи формата им. Сега буквите официално се наричат финикийски, защото бяха донесени на елините от финикийците, но простолудието ги нарича пеласгийски, защото пеласгите първи ги адаптираха и използваха"². Едва ли има нещо по-ясно от това: Ако Лин беше грък, както се опитва да предполага горният текст, и ако той наистина е адаптирал финикийските букви за гръцката реч, тогава гръците щяха да имат азбука от 14-ти или началото на 13-ти век пр. Хр., тоест от около стотина години преди Троянската война. От друга страна, Диктис Кретенсис ни казва ясно и недвусмислено, че по негово време гръците са били принудени да пишат с финикийски букви – и нито дума за Лин или предполагаемото му гръцко писмо.

19. Подходяща начална точка за разрешаването на тази главоблъсканица е разглеждането на смисъла на думата "елини", който се влага от Дионисий. Всеизвестно е, че Омир не е 1 Apollodorus, I.III.2. 2 Цитирано при Диодор Сик., III.67.1 (Loeb), без индикация за оригиналния източник, който е даден от Fr. Thiersch, Greek Grammar, Edinburg, 1831. Колкото до превода на това сведение, авторът на тези редове имаше кореспонденция с няколко експерти, включваща поучителни писма, а удивителните словоизлиятелни отговори могат да послужат за списването на цяла отделна статия. "KOINEI and IDIAI" в The Classical World, Philadelphia, December, 1968, стр. 131- 132.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 149 - Той не познавал никакви елински народи. По негово време с "Хела" е била обозначавана само малка част от гръцките земи. По-късно смисълът на тази дума е разпространен върху цялата земя¹. А още по-късно думата "елин" започва да придобива по-ясна дефиниция - форма на отличаване и отделяне от негърците, сиреч "варварите". Това отличаване обаче не винаги е било толкова контрастно. Спартанците не са казвали "варварин", а "чужденец"². На тракийски език "бърборан" или "бърборко" означава някой, който говори много, обикновено без да казва нещо съществено. Хората от Додона според Херодот са били първите "елини", които са получили даровете на хипербореите³. Обаче Додона винаги е бил считан за пеласгийски град и никога за гръцки. Пеласгите, казва Херодот, говорят варварски език⁴. На друго място обаче същият историк ни казва, че пеласгите "вече са считани за елини"⁵. Ако вярваме на Херодот, Александър I Македонски, васал на Персия и покровител на Атина, се е определял като "елински вицецрал на Македония", докато е разговарял с персийските пратеници⁶. Така е определян, като „елин“, и на олимпийските игри⁷. За сметка на това, 150 години по-късно Демостен нарича Филип Македонски с думата "варварин"⁸. Предвид всичко това, а и поради факта, че преди и известно време след Троянската война цялата южна част на Балканския полуостров се е наричала Пеласгия, а не Гърция или Хела, единствената достоверна теория може да бъде, че Лин е адаптирал буквите за нуждите на пеласгите, някои от които едва много по-късно започват да бъдат наричани ту "елини", ту "варвари", в зависимост от възгледите на съответния автор. 1 "Всички гърци бяха наречени елини по името на един регион в Тесалия, някога наричан Хела." Apollod., III.XX.6. 2 Hdt., IX.11. 3 Hdt, IV.33. 4 Hdt, I.57. 5 Hdt, II.51. 6 Hdt, V.20. 7 Hdt, V.22. 8 Third Olynthian, 17.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 150 - 20. Ако Лин действително е бил брат на Орфей¹, трябва да е бил роден към края на 14 век пр. Хр. Какво друго знаем за него? Твърди се, че е бил овчар в планина на Беотия, откъдето "дошъл в Тива и станал гражданин на града, но бил убит от Херкулес, който изпаднал в ярост, понеже бил ударен от Лин, и затова го посякъл"². И за тази история се налагат някои уточнения. По времето на Лин не е съществувал град в Европа, наречен Тива. Лин очевидно е отишъл в Кадмия, градът, основан от Кадъм и неговите финикийски и¹⁰⁸⁷ придружители, които са били в добри отношения с тракийците. По-късно градът е разширен и една част от него е наречена Тива от грък, който по този начин изразил любовта си към едноименната си съпруга³. След изгонването на кадмейците от гърците името Тива започва да се използ-

ва за целия град, въпреки че защитната крепост запазила названието си "Кадмия". Дори да не е знаел да чете и пише преди отиването си във финикийския град на Кадъм, Лин е имал чудесната възможност да го стори при кадмийците. Диоген Лаерций казва, че Лин е написал поема, описваща сътворението на света. Тя започвала с думите: "Беше време, когато всички неща изникнаха вкупом."⁴ Също така се твърди, че Лин е станал учител. Според Диодор Сикул, той е имал много ученици,"а тримата най-известни били Херкулес, Тамир и Орфей"⁵. Двама от тях извън всякакво съмнение са били тракийци. Орфей е бил син на тракиеца Ягро (Oeagrus) и нимфата Калиопа. Страбон поставя дома му в Пимплея, село в полите на планината Олимп⁶. Погребална епиграма от Дамагет започва с думите: "В гробницата в тракийските склонове на Олимп лежи Орфей, син на музата Калиопа."⁷ 1 Apollod., I.17. 2 пак там, II.IV.9. Фактът, че Лин е бил овчар, ни го пошушва Дио Хризостом. First Discourse in Kingship, 58. (Loeb). 3 Apollod., III.V.6. 4 Diogenes Laertius, I.4. 5 Diod. Sic., III.67.2. 6 Strabo, fr. 18, Book VII. 7 The Greek Anthology, Book VII. No.9. Loeb.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 151 Представят Тамир като "син на Филамон и на музата Агриопа, която някога живяла в Парнас, но когато забременяла, се преселила при одрисите, защото Филамон отказал да я отведе в дома си. Затова наричат Тамир одринец и тракиец."¹ Нимфите, музите и богините имат различни характеристики в гръцката литература. Те са особено удобни, когато трябва да се покрие тракийският произход на някоя знаменитост. Затова не трябва да се изненадваме, че Страбон пише: "По тези земи царуваше Тамир Тракиеца, който беше мъж с много подобни на орфеевите интереси."²

21. Нищо чудно, че трако-пеласгите Орфей и Тамир са ходили да се обучават при друг трако-пеласгиец, какъвто е Лин. След като почваме да разбираме тези неща, осъзнаваме и елементарната причина гърците в по-късни времена да наричат адаптираната от Лин азбука на финикийците с термина "пеласгийска" – била е точно такава. Нямаме основание да се съмняваме в свидетелството на Диодор Сикул, че "Лин написал разказ с пеласгийски букви за делата на първия Дионис, както и за други митични легенди, които завеща сред меоарите си. По същия начин Орфей и Пропанид, който беше учител на Омир и талантлив поет, ползваха пеласгийските букви; а също ги ползваше и Тимоет – син на стария Тимоет, а той син на Лаомедон – който живя по времето на Орфей..."³. Този Тимоет, очевидно племенникът на цар Приам, също така е "написал Фригийската поема, а така я наричат, защото я е написал, ползвайки древ-

ния език и букви”⁴. Най-сетне получаваме същността на нещата в прав текст:

“древните език и букви” са били фригийските, сиреч трако-пеласгийските. Не ни се казва точно какви песни е творил Пронапид, учителят на Омир. Обаче научаваме от горното сведение, че Лин е писал мемоарите си с тази писменост, както и че Тимоет е написал фригийска поема. Гърците, които са били велики 1 Paus., IV.XXXIII.3. 2 Strabo, fr.35, Book VII. 3 Diod. Sic., III.67.5. 4 Diod. Sic., III.67.5.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 152 преводачи, са запазили (неволно?), макар и в гръцки превод, част от стиховете, които Орфей е писал на родния си трако-пеласгийски. Заради това не е нужно да се изненадваме, че пеласгите в Пелопонес са почитали както Лин, така и Орфей с изображения, като една от картините, показваща Орфей, е оцеляла достатъчно дълго време, за да може Павзаний да я види при разходката си до Лакония. Странното е, че не е можел да види и други подобни изображения. Но пък Плутарх в неговото “Житие на Александър” споменава изображение на Орфей от кипарисово дърво, за което се е знаело в Либетра, Македония. Колкото до писанията на Лин, в които е разказвал за делата на първия Дионис, това ни подсеща за Овидий, който пише: “Ще дойде третият ден, в който ти, Тиона от Додона, ще се появиш на челото на бика на Агенор.”¹ Тиона е било името, за което се предполага, че Дионис е дал на майка си Семеле, след като я е извел от Хадес и заедно се възнесли в небесата². Движейки се през мъглата на поезията и митологията, стигаме до пеласгийския град Додона, недалеч от който се е заселил Кадъм – бащата на Семеле – след като е бил изгонен от гърците от първоначалния си дом в Беотия.

22. Какво да кажем за Херкулес, третият ученик на Лин, за когото знаем, че е записал гадание в Додона? Трябва да попитаме, каква азбука би могъл да е научил от трако-пеласгийския си учител, ако не трако-пеласгийската писменост, наричана още фригийска? Не бихме могли да избегнем и следващия логичен въпрос: ако Херкулес е можел да чете и пише пеласгийски текстове, най-вероятно е говорил и пеласгийски език. Всичко това не го прави непременно тракиец, въпреки че е направил нещо, за което всички тракийци трябва да са му били благодарни: той почти изцяло затрива племето на Нелей, от което остава само Нестор, за да разкаже историята. Понеже тракийските кокони са живяли в обсъжданата област, изглежда ученикът на Лин е взел

страната на писмените тракийци срещу все още безписмените гърци. 1 Ovid. VI.711. 2 Apollod., III.V.3. и Diod. Sic., IV.25.4.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 153

VI. Епизодът с Кадъм

23. Всичко, което знаем за Кадъм и неговите потомци, подкрепя наличието на трако-пеласгийска писменост през 14 век пр.Хр. Доколкото може да се каже, някъде около 1422 г. пр.Хр. – точната дата не е съществена в случая – Кадъм и майка му Телефаса напуснали Финикия и поели към Тракия. Когато ги питали, те давали за обяснение (или оправдание?) за пътуването си, че търсят Европа, сестра на Кадъм, която била изчезнала от дома си. Сред спътниците на Кадъм бил и Тас. Неговото потекло може да е спорно, но не и най-голямото му дело. Той основава град на тракийския остров, известен днес като Тасос¹. Там умира Телефаса. "Кадъм я погребал и след като бил приет гостоприемно от тракийците, той отишъл в Делфи, за да се допита (при оракулите) за Европа. Бог му казал да не се притеснява и1079 за Европа, а да следва непрекъснато една крава и да основе град там, където падне от изтощение."² Кадъм послушал оракула и така основал града Кадмия в Беотия.

24. При Павзаний четем доста по-подробно за пристигането на Кадъм в Беотия. Както изглежда, когато финикийската армия под водачеството на Кадъм слязла от кораба, две от местните племена били набързо покорени или пропъдени. От тях "хиантите (Hyantes) напуснаха земята си при падането на нощта, а еоните (Aones) се помолиха за пощада и Кадъм им позволи да останат и да живеят с финикийците. Еоните живеяха на групи по селата, а Кадъм построил града, който дори днес понякога се нарича Кадмия. След това градът се разрастнал и така Кадмия остана (името на) цитаделата в южната част на Тива."³ 25. Павзаний пише също, че "Кадъм е сключил успешен брачен съюз, ако, както разправят гръцките легенди, е взел за 1 Apollod., III.I.1 и Hdt., II.44. 2 Apollod., III.IV.1. 3 Paus., IX.V.1-2

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 154 жена една от дъщерите на Афродита и Арес"¹. Лудориите на Афродита може да я правят спорна фигура, но тракийският характер на Арес никога не е бил под въпрос. Тогава трябва ли да разбираме, че Хармония е била тракийска принцеса? Определено е била. Диодор Сикул,

който не обича митове и алегии, ни представя историята по-прямо: "Кадъм, синът на Агенор, достигна до самотракийците по време на пътуването си в търсене на Европа, а след като бе посветен, се ожени за Хармония, която беше сестра на Ясион (Iasion), а не е дъщеря на Арес, както я описват гърците в своите митологии."² А кои са самотракийците? Гърци, може би? Съвсем не. Пишейки за религиозните мистерии на остров Самотраки, Херодот твърди, че те са въведени там от "пеласгите, които преди да отидат да живеят в Атика са живяли на Самотраки"³. И така, виждаме, че след пристигането си на европейска земя Кадъм не се е опитал да търси или работи с гръцко племе. Той е намерил трако-пеласгийска общност, която го е приела радушно и която му е дала местна принцеса за съпруга. Действително Хармония, Ясион и Дардан, и тримата, са били деца на Електра, която пък е дъщеря на Атлас⁴. Благосъстоянието и славата на атлантидите може да се предположи от впечатлението, което са оставили на гръцките автори на митове, които пишат, че самите богове са се спуснали от небесата, за да пируват и се веселят с песни на сватбата на Хармония⁵. Нека за миг да допуснем, че образованият финикиец се е оженил за неграмотна невеста. На какво основание може да се изкаже възражение срещу вероятността той да е научил жена си и нейните братя на писмеността, която е донесъл от Финикия? И може ли да има нещо по-очаквано от това, един високоинтелигентен трако-пеласгиец, като Лин например, да е пригледил финикийските букви към изиск 1 пак там. 2 Diod. Sic., V.48.5. 3 Hdt, II.51. 4 Че Дардан, Ясион и Хармония са били деца на Електра, която е била дъщеря на Атлас, се казва от Dionysius Heracleotis. De Rebus Samothraciae, Fr. 18 в Fr. Hist. Gr. (Mueller, t.3, p. 494). 5 Apollod., III.IV.2.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 155 ванията на трако-пеласгийския език? Могел е да го направи по всяко време – ако не на Самотраки, където нямаме свидетелства да е ходил, то поне в Беотия, където знаем, че се е установил в града на Кадъм.

26. По-сетнешната история на Кадъм и Хармония е не по-малко интригуваща. В съгласие с едно пророчество, енхелейците¹ предлагат на Кадъм и Хармония да бъдат техни водачи в похода им срещу илирийците. Кадъм се съгласява и ги отвежда до победа, след което "той царува над илирийците и му се роди син - Илирий"². Кадъм и Хармония остават да живеят сред илирийците до смъртта си. Аполоний Родий говори за гробницата им в илирийската земя³. Калимах поставя тази гробница в Пола, Истрия⁴. Твърди се, че докато

е бил жив, Кадъм е основал град Лихнида⁵. Този град е бил в сърцето на Македония и все още си е там, само името му е променено: днес се нарича Охрид. Можем да се запитаме: дали Кадъм е учил децата си да четат и пишат, докато са живеели в Македония и сред илирийците? Дали е научил младия Илирий да ползва "буквите на Кадъм", или пък не е? Отговорът с най-голяма степен на правдоподобност е, че го е научил. Само в историите за странстванията на Кадъм откриваме предостатъчно причини да вярваме, че не само трако-пеласгите от Самотраки, Беотия и Македония, но и илирийците чак до Пола са били грамотни векове преди Омир.

27. Нямаме право да пропускаме факта, че Семеле, една от дъщерите на Кадъм, е била майката на Дионис (Бакхус), който е бил почитан от тракийците като бог и комуто е издигнат храм на най-високата тракийска планина. Ето така Херодот описва това място: 1 друго име за бригите/фригите – бел.пр. 2 Apollod., III.V.4. 3 Apollonius Rhodius, IV.516. 4 Цитирано от Страбон, 1.2.39. 5 Вижте погребалната епиграма (№ 697) от Христор в Greek Anthology, книга VII, Loeb.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 156 "Сатрите, доколкото ни е известно, не са били покорявани от никого досега, а до наши дни живеят свободни и необезпокоявани, за разлика от други тракийци. Те живеят сред величествените планини, покрити със сняг, и са много храбри в битките. Същите са траките, които имат светилище на Дионис в страната си, което е разположено на най-високата планинска верига. Бесите, които са сатрийци, доставят пророчествата. Оракулът е жена, също като в Делфи, и нейните отговори не са по-трудни за разчитане."¹ Твърди се, че Александър Велики е посещавал тази обител, а години по-късно там е ходил и Октавий, бащата на Август². Някои биха предположили, че Александър се е допитвал до пророка на Дионис, защото се е приготвял да напада Персия и Индия – нещо, което самият Дионис е сторил хиляда години по-рано. Дион Касий, писал през 3 век сл. Хр., казва, че въпросното светилище е било на одрисите³. Той изрично споменава Вологис, "бес от Тракия и жрец на Дионис, почитан от тези хора..."⁴. А Макробий, който е творил около 400 г. сл. Хр., дори описва формата на храма⁵. Трябва ли да предпологаме, че Кадъм не е научил собствения си внук Дионис на четмо и писмо? Или пък, че изкуството на писането не е било запазено от свещениците в храма на Дионис в последвалите години? Може би ще е новост за някои модерни елинисти, че както по времето на Херодот, така и в наши дни, в най-високата

планина на Тракия продължава да има важен храм. Това е едно от местата, където е запазена глаголичес- 1 VII.111 (превод на Роулинсън). 2 Svetonius, Aug. 94.5. 3 Roman History (Loeb), LI. 25. 4-5. 4 Roman History (Loeb), LIV. 34.5. 5 Sat. I.18.11. Макробий идентифицира Дионис (Liber) с бога на слънцето, когото тракийците наричали Сабазий. "Item in Thracia eundem haberi solem atque Liberum accipimus, quem illi Sabazium nuncupantes magnifica religione celebrant, ut Alexander scribit, eique deo in colle Zilmisso aedes dicata est specie rotunda, cuius medium interpatet tectum." Също така той свидетелства, че Аристотел е отъждествявал Дионис (Pater Liber) с Аполон (Sat. I.18.1.).

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 157 ка книжнина от последното хилядолетие. Името на манастира е "Свети Иван Рилски". Когато авторът на тези редове ходи за последен път до този манастир, а именно през юли 1927 година, в околностите му все още можеше да се види как потомците на древните пеласги изкарват на паша овцете си. Тези хора все още носеха националните си костюми и говореха на различни архаични диалекти. На някои от тях народните имена днес звучат различно, но не до степен на неразпознаване. Днес те се наричат власи и българи. Това са същите хора, които са съставлявали армията на цар Иваница (Калоян) Български срещу кръстоносците и за които Villehardouin говори следното:

"Et li marchis Bonifaces de Montferrat ot la teste colpee. Et la gent de la terre envoierent Johannis la teste; et ce fu une des granz joies que il aust onques." Тоест казва се, че маркизът на Монферат изгубил главата си в сражение с "Bougres" и "Blaques", сиреч българо-македонците, а това станало на 4 септември 12071 и донесло на цар Калоян "една от най-големите радости, които някога е изпитвал".

VII. Относно използването на източници.

28. Противно на онова, което някои читатели може би предполагат, целта на това изследване не е да започва свада с професор Чадуик или когото и да било от дипломираните или все още незавършили елинисти. Основната му цел е – както бе казано и в началото – да постави дискусията за писмото Ли-неар Б в правилни исторически рамки. Нищо не е в състояние да изкриви или направо счупи тези рамки така, както може да го стори повърхностното и своеволно тълкуване на наличните източници. Книгата на професор Чадуик

е така структурирана, че направо елиминира историческия аспект на проблема. Типичен пример за това, как НЕ трябва да се борави с информация от библиотеките, ни дава професор Франсис Виан в своята книга 1 Villehardoin, La Conquete de Constantinople, Paris, 1961, т. II, стр. 499-500.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б?158 "Less Origines de Thebes, Cadmus et les Spartes"1. В тази книга всичко – история, изкуство и митология – е нахвърляно така безразборно, че се е получил един скъп и теоретично изчерпателен продукт, от който обаче не се добива никаква представа за произхода на Тива, Кадм и неговата писменост. Някой от редакторите явно е забравил да напомни на професор Виан за максимата: l'erreur ajoutée à la verité ne l'augmente pas2.

29. Желаетелите да разширят обхвата на историческите си познания няма да постигнат успех, освен ако не отделят правдоподобните и многократно засвидетелствани факти от останалото - митовите, макар в повечето случаи и те да лежат в различна степен на реална основа. Още през първи век сл. Хр. Авторът Страбон е бил наясно с този проблем. Той го коментира така:

"...откакто поетите, в частност Омир, не просто пишат митове, а ги преплитат и с реални събития, онзи, който реши да изследва тези материали, не трябва да търси непременно дали митовите имат реална основа, а да отдели истината за реалните места или хора, към които тези митове са прикачени."3 И така, когато Херодот ни казва, че пеласгите са построили Атинския акропол, можем да му вярваме. Обаче когато Омир ни казва, че стените на Троя са построени от Аполон, имаме право на съответната доза скептицизъм. Троя е бил фригийски, сиреч трако-пеласгийски град. Аполон е бил тракийско божество. Включването му в сюжета е своеобразно признание, че трако-пеласгите, които са били отлични строители, са изградили толкова красив град, че в очите на все още примитивните гърци е изглеждал като божествено дело. Когато Аполодор ни казва, че майката на Тамир е нимфа, можем спокойно да приемем нейната женска привлекателност, без да приемаме нейната божественост. От друга страна, когато се твърди, че Тамир е царувал на планината Атон, не можем да 1 Francis Vian, Less Origines de Thebes, Cadmus et les Spartes, Paris. Klincksieck, 1963. 2 Добавянето на грешка към вероятността не прави вероятността по-вероятна. – б. пр. 3 Strabo, 1.2.19.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 159

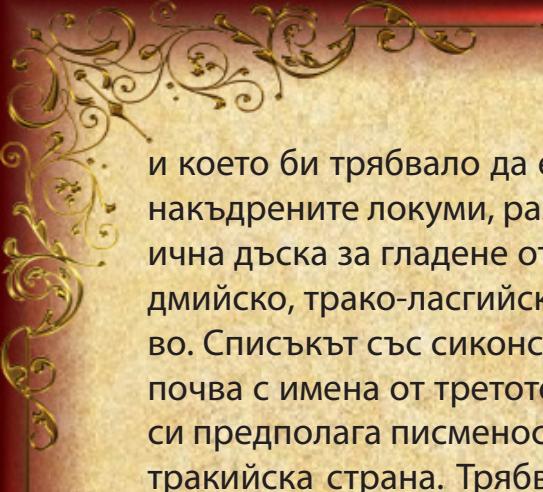
имаме основания да го поставяме другаде. Всъщност трябва да имаме предвид, че Атон винаги е била трако-пеласгийска земя, където са запазени глаголически книжа, тоест написани със символи, които откриваме в Линеар Б. Когато ни се казва, че Дионис и майка му са се възнесли на небето, никой не ни задължава да го вярваме. Обаче ако Херодот ни уверява, че е имало светилище на Дионис на най-високата планина в Тракия, можем да отидем и да разгледаме мястото. Ако се окаже, че там действително има обител, доста важна при това, имаме право на съответните преосмисляния на наложените субективни предположения. Експерите по Линеар Б е редно да се замислят над тези неща преди да ни разкажат за "Животът в Микенска Гърция". Да цитираме Страбон още веднъж: "повечето от авторите, които разглеждат същите теми, които е разглеждал и Омир, и също различните предания, ни научават, че тези неща не са само измислици на поети или автори на проза, а зад тях стоят и следи от истински лица и събития."¹ Въпросът, на който елинистите трябва да си отговорят, е дали искат да открият истината за тези истински събития и лица, включително за тяхната ранна писменост.

VIII. Заключение

30. Ако е истина, че Кадъм е донесъл финикийска писменост към края на 15 век пр. Хр. първо в Тасос, а после в Беотия и Македония, и е истина, че Лин е пригледил тази писменост за нуждите на трако-пеласгийския език, и е също истина, че тази писменост е ползвана включително от Пронапид – учителя на Омир, от това би трябвало да следва, че тази писменост вероятно е била пригодена за гръцкия език от самия Омир², както сви 1 Strabo, 1.2.14. 2 Г. П. Гулд (в спом. книга, стр. 290) мисли, че "Омир е приложил за първи път азбуката за литературни цели, като е компилирал и е запазил в два обширни епоса голямото богатство на устните предания". Присъединявам се към изказаното мнение, но бих добавил думите "на гръцки език" след думата "азбуката". Размахът и качествата на преобладаващата трако-пеласгийска литература са, разбира се, отделен въпрос.

ЧИЕ Е ПИСМОТО ЛИНЕАР Б? 160

детелства и Дион Хризостом. Преди омирово време всяко сведение за писания на така наречените "елини" трябва да се разбира като сведение за фригийска (трако-пеласгийска) писменост, практикувана от едно или друго от многобройните тракийски племена. Но какво да кажем за писмото Линеар Б, което не е същото като финикийската азбука

и което би трябвало да е ползвано преди времето на Лин? За да се изгледят накъдрените локуми, разтеглени от професор Чадуик, ни е необходима архаична дъска за гладене от Македония. Линеар Б трябва да се счита за предкамийско, трако-ласгийско писмо, отчасти идеографическо и отчасти сричково. Списъкът със сиконски царе, който ни се дава в "Хроника" на Евсевий, започва с имена от третото хилядолетие преди новата ера, което само по себе си предполага писменост и записки. Сикон е била важна област на Кокония – тракийска страна. Трябва да се посочи също, че думи, които са открити на таблички с Линеар Б, се срещат дори в съвременния език, говорен в Тракия и Македония, но не и в гръцкия език¹. Освен това някои идеограми на Линеар Б пасват повече на някои думи от Македония, особено от покрайнините на Атон, както и от Тракия, но нямат съответстващи гръцки думи. И накрая, някои символи присъстват както в Линеар Б, така и в глаголицата, с която са написани някои църковни книги, откривани на Атон и на други места, където е имало пеласгийски селища от древни времена и където Кадъм, Дионис, Орфей и Тамир са царували поколения преди Троянската война.

31. В своята глава за "разчитането" професор Чадуик прави някои изказвания, носещи смисъла, че Линеар Б може да е бил и пеласгийско писмо, което е предполагал и българският професор Владимир Георгиев някога, но последният се бил отказал в последствие от становището си. Подобни предположения от страна на проф. Георгиев не са известни на автора на тези 1 За непълен списък на трако-македонски думи, намиращи се върху таблички с Линеар Б, вижте статията ми в *The Canadian Journal of Linguistics*, Spring 1963 – 8:2, p. 97-110.

БЪЛГАРИ В АНТИЧНИЯ СВЯТ 161 редове. Дори да има нещо такова обаче, то не носи никаква съществена информация, а само намеци, с които да се градят предубеждения. Така е, защото проф. Георгиев може да е сгрешил като е предположил подобно нещо, може да е сгрешил като се е отказал от мнението си, а може да е сгрешил и двата пъти. Трако-пеласгийският произход на Линеар Б не може да бъде забулен с неясните намеци на самонадеяни или просто твърде лековерни елинисти.

ХРИСТИЯНИТЕ ЗАБРАВИХА, НО БОГ ВИЖДА / АЛЕКСАНДЪР МАКЕ-
ДОНСКИ, СИН НА ФИЛИП halsall@fordham.edu

Ancient History Sourcebook: Arrian: Anabasis Alexandri: Book VIII (Indica) / Tr.
E. Iliff Robson (1933)

I. ALL the territory that lies west of the river Indus up to the river Cophen is inhabited by Astaceni and Assaceni, Indian tribes. But they are not, like the Indians dwelling within the river Indus, tall of stature, nor similarly brave in spirit, nor as black as the greater part of the Indians. These long ago were subject to the Assyrians; then to the Medes, and so they became subject to the Persians; and they paid tribute to Cyrus son of Cambyses from their territory, as Cyrus commanded. The Nysaeans are not an Indian race; but part of those who came with Dionysus to India; possibly even of those Greeks who became past service in the wars which Dionysus waged with Indians; possibly also volunteers of the neighbouring tribes whom Dionysus settled there together with the Greeks, calling the country Nysaea from the mountain Nysa, and the city itself Nysa. And the mountain near the city, on whose foothills Nysa is built, is called Merus because of the incident at Dionysus' birth. All this the poets sang about Dionysus; and I leave it to the narrators of Greek or Eastern history to recount them. Among the Assaceni is Massaca, a great city, where resides the chief authority of the Assacian land; and another city Peucela, this also a great city, not far from the Indus. These places then are inhabited on this side of the Indus towards the west, as far as the river Cophen.

II. But the parts from the Indus eastward, these I shall call India, and its inhabitants Indians. The boundary of the land of India towards the north is Mount Taurus. It is not still called Taurus in this land; but Taurus begins from the sea over against Pamphylia and Lycia and Cilicia; and reaches as far as the Eastern Ocean, running right across Asia. But the mountain has different names in different places; in one, Parapamisus, in another Hemodus; elsewhere it is called Imaon, and perhaps has all sorts of other names; but the Macedonians who fought with Alexander called it Caucasus; another Caucasus, that is, not the Scythian; so that the story ran that Alexander came even to the far side of the Caucasus. The western part of India is bounded by the river Indus right down to the ocean, where the river runs out by two mouths, not joined together as are the five mouths of the Ister; but like those of the Nile, by which the Egyptian delta is formed; thus also the Indian delta is formed by the river Indus, not less than the Egyptian; and this in the Indian tongue is called

Pattala. Towards the south this ocean bounds the land of India, and eastward the sea itself is the boundary. The southern part near Pattala and the mouths of the Indus were surveyed by Alexander and Macedonians, and many Greeks; as for the eastern part, Alexander did not traverse this beyond the river Hyphasis. A few historians have described the parts which are this side of the Ganges and where are the mouths of the Ganges and the city of Palimbothra, the greatest Indian city on the Ganges.

III. I hope I may be allowed to regard Eratosthenes of Cyrene as worthy of special credit, since he was a student of Geography. He states that beginning with Mount Taurus, where are the springs of the river Indus, along the Indus to the Ocean, and to the mouths of the Indus, the side of India is thirteen thousand stades in length. The opposite side to this one, that from the same mountain to the Eastern Ocean, he does not reckon as merely equal to the former side, since it has a promontory running well into the sea; the promontory stretching to about three thousand stades. So then he would make this side of India, to the eastward, a total length of sixteen thousand stades. This he gives, then, as the breadth of India. Its length, however, from west to east, up to the city of Palimbothra, he states that he gives as measured by reed-measurements; for there is a royal road; and this extends to ten thousand stades; beyond that, the information is not so certain. Those, however, who have followed common talk say that including the promontory, which runs into the sea, India extends over about ten thousand stades; but farther north its length is about twenty thousand stades. But Ctesias of Cnidus affirms that the land of India is equal in size to the rest of Asia, which is absurd; and Onesicritus is absurd, who says that India is a third of the entire world; Nearchus, for his part, states that the journey through the actual plain of India is a four months' journey. Megasthenes would have the breadth of India that from east to west which others call its length; and he says that it is of sixteen thousand stades, at its shortest stretch. From north to south, then, becomes for him its length, and it extends twenty-two thousand three hundred stades, to its narrowest point. The Indian rivers are greater than any others in Asia; greatest are the Ganges and the Indus, whence the land gets its name; each of these is greater than the Nile of Egypt and the Scythian Ister, even were these put together; my own idea is that even the Acesines is greater than the Ister and the Nile, where the Acesines having taken in the Hydaspes, Hydraotes, and Hyphasis, runs into the Indus, so that its breadth there becomes thirty stades. Possibly also other greater rivers run through the land of India.

IV. As for the yonder side of the Hyphasis, I cannot speak with confidence, since Alexander did not proceed beyond the Hyphasis. But of these two greatest rivers,

the Ganges and the Indus, Megasthenes wrote that the Ganges is much greater than the Indus, and so do all others who mention the Ganges; for (they say) the Ganges is already large as it comes from its springs, and receives as tributaries the river Cainas and the Erannoboas and the Cossoanus, all navigable; also the river Sonus and the Sittocatis and the Solomatis, these likewise navigable. Then besides there are the Condochates and the Sambus and Magon and Agoranis and Omalis; and also there run into it the Commenases, a great river, and the Cacuthis and Andomatis, flowing from the Indian tribe of the Mandiadae; after them the Amystis by the city Catadupas, and the Oxymagis at the place called Pazalae, and the Errenysis among the Mathae, an Indian tribe, also meet the Ganges. Megasthenes says that of these none is inferior to the Maeander, where the Maeander is navigable. The breadth therefore of the Ganges, where it is at its narrowest, runs to a hundred stades; often it spreads into lakes, so that the opposite side cannot be seen, where it is low and has no projections of hills. It is the same with the Indus; the Hydraotes, in the territory of the Cambistholians, receives the Hyphasis in that of the Astrybae, and the Saranges from the Cecians, and the Neydrus from the Attacenians, and flows, with these, into the Acesines. The Hydaspes also among the Oxydracae receives the Sinarus among the Arispae and it too flows out into the Acesines. The Acesines among the Mallians joins the Indus; and the Tutapus, a large river, flows into the Acesines. All these rivers swell the Acesines, and proudly retaining its own name it flows into the Indus. The Cophen, in the Peucelaetis, taking with it the Malantus, the Soastus, and the Garroas, joins the Indus. Above these the Parenus and Saparnus, not far from one another, flow into the Indus. The Soanus, from the mountains of the Abissareans, without any tributary, flows into it. Most of these Megasthenes reports to be navigable. It should not then be incredible that neither Nile nor Ister can be even compared with Indus or Ganges in volume of water. For we know of no tributary to the Nile; rather from it canals have been cut through the land of Egypt. As for the Ister, it emerges from its springs a meagre stream, but receives many tributaries; yet not equal in number to the Indian tributaries which flow into Indus or Ganges; and very few of these are navigable; I myself have only noticed the Enus and the Saus. The Enus on the line between Norica and Rhaetia joins the Ister, the Saus in Paeonia. The country where the rivers join is called Taurunus. If anybody is aware of other navigable rivers which form tributaries to the Ister, he certainly does not know many.

V. I hope that anyone who desires to explain the cause of the number and size of the Indian rivers will do so; and that my remarks may be regarded as set down on hearsay only. For Megasthenes has recorded names of many other rivers, which beyond the Ganges and the Indus run into the eastern and southern outer ocean; so that he states

the number of Indian rivers in all to be fifty-eight, and these all navigable. But not even Megasthenes, so far as I can see, travelled over any large part of India; yet a good deal more than the followers of Alexander son of Philip did. For he states that he met Sandracottus, the greatest of the Indian kings, and Porus, even greater than he was. This Megasthenes says, moreover, that the Indians waged war on no men, nor other men on the Indians, but on the other hand that Sesostris the Egyptian, after subduing the most part of Asia, and after invading Europe with an army, yet returned back; and Indathyrasis the Scythian who started from Scythia subdued many tribes of Asia, and invaded Egypt victoriously; but Semiramis the Assyrian queen tried to invade India, but died before she could carry out her purposes; it was in fact Alexander only who actually invaded India. Before Alexander, too, there is a considerable tradition about Dionysus as having also invaded India, and having subdued the Indians; about Heracles there is not much tradition. As for Dionysus, the city of Nysa is no mean memorial of his expedition, and also Mount Merus, and the growth of ivy on this mountain then the habit of the Indians themselves setting out to battle with the sound of drums and cymbals; and their dappled costume, like that worn by the bacchanals, of Dionysus. But of Heracles the memorials are slight. Yet the story of the rock Aornos, which Alexander forced, namely, that Heracles could not capture it, I am inclined to think a Macedonian boast; just as the Macedonians called Parapamisus by the name of Caucasus, though it has nothing to do with Caucasus. And besides, learning that there was a cave among the Parapamisadae, they said that this was the cave of Prometheus the Titan, in which he was crucified for his theft of the fire. Among the Sibae, too, an Indian tribe, having noticed them clad with skins they used to assert that they were relics of Heracles' expedition. What is more, as the Sibae carried a club, and they brand their cattle with a club, they referred this too to some memory of Heracles' club. If anyone believes this, at least it must be some other Heracles, not he of Thebes, but either of Tyre or of Egypt, or some great king of the higher inhabited country near India.

VI. This then must be regarded as a digression, so that too much credence may not be given to the stories which certain persons have related about the Indians beyond the Hyphasis; for those who served under Alexander are reasonably trustworthy up to the Hyphasis. For Megasthenes tells us this also about an Indian river; its name is Silas, it flows from a spring of the same name as the river through the territory of the Sileans, the people also named both from river and spring; its water has the following peculiarity; nothing is supported by it, nothing can swim in it or float upon it, but everything goes straight to the bottom; so far is this water thinner and more aery than any other. In the summer there is rain through India; especially on the

mountains, Parapamisus and Hemodus and the Imaus, and from them the rivers run great and turbulent. The plains of India also receive rain in summer, and much part of them becomes swamp; in fact Alexander's army retired from the river Acesines in midsummer, when the river had overflowed on to the plains; from these, therefore, one can gauge the flooding of the Nile, since probably the mountains of Ethiopia receive rain in summer, and from them the Nile is swollen and overflows its banks on to the land of Egypt the Nile therefore also runs turbid this time of the year, as it probably would not be from melting snow; nor yet if its stream was dammed up by the seasonal winds which blow during the summer; and besides, the mountains of Ethiopia are probably not snowcovered, on account of the heat. But that they receive rain as India does is not outside the bounds of probability; since in other respects India is not unlike Ethiopia, and the Indian rivers have crocodiles like the Ethiopian and Egyptian Nile; and some of the Indian rivers have fish and other large water animals like those of the Nile, save the river-horse: though Onesicritus states that they do have the river-horse also. The appearance of the inhabitants, too, is not so far different in India and Ethiopia; the southern Indians resemble the Ethiopians a good deal, and, are black of countenance, and their hair black also, only they are not as snub-nosed or so woolly-haired as the Ethiopians; but the northern Indians are most like the Egyptians in appearance.

VII. Megasthenes states that there are one hundred and eighteen Indian tribes. That there are many, I agree with Megasthenes; but I cannot conjecture how he learnt and recorded the exact number, when he never visited any great part of India, and since these different races have not much intercourse one with another. The Indians, he says, were originally nomads, as are the non-agricultural Scythians, who wandering in their waggons inhabit now one and now another part of Scythia; not dwelling in cities and not reverencing any temples of the gods; just so the Indians also had no cities and built no temples; but were clothed with the skins of animals slain in the chase, and for food ate the bark of trees; these trees were called in the Indian tongue Tala, and there grew upon them, just as on the tops of palm trees, what look like clews of wool. They also used as food what game they had captured, eating it raw, before, at least, Dionysus came into India. But when Dionysus had come, and become master of India, he founded cities, and gave laws for these cities, and became to the Indians the bestower of wine, as to the Greeks, and taught them to sow their land, giving them seed. It may be that Triptolemus, when he was sent out by Demeter to sow the entire earth, did not come this way; or perhaps before Triptolemus this Dionysus whoever he was came to India and gave the Indians seeds of domesticated plants; then Dionysus first yoked oxen to the plough and made most of the Indians

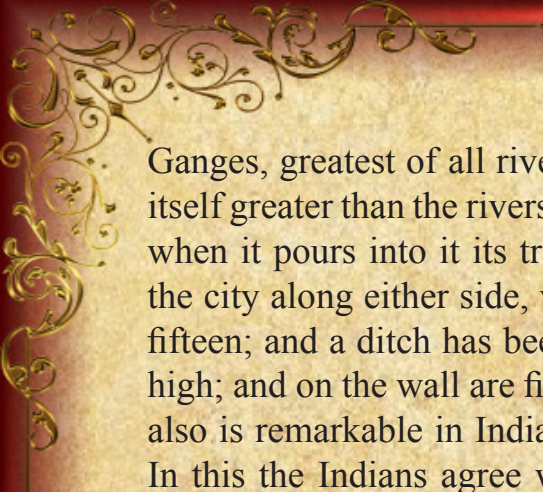
agriculturists instead of wanderers, and armed them also with the arms of warfare. Further, Dionysus taught them to reverence other gods, but especially, of course, himself, with clashings of cymbals and beating of drums and dancing in the Satyric fashion, the dance called among Greeks the ,cordax‘; and taught them to wear long hair in honour of the god, and instructed them in the wearing of the conical cap and the anointings with perfumes; so that the Indians came out even against Alexander to battle with the sound of cymbals and drums.

VIII. When departing from India, after making all these arrangements, he made Spatembas king of the land, one of his Companions, being most expert in Bacchic rites; when Spatembas died, Budyas his son reigned in his stead; the father was King of India fifty-two years, and the son twenty years; and his son, again, came to the throne, one Cradeuas; and his descendants for the most part received the kingdom in succession, son succeeding father; if the succession failed, then the kings were appointed for some pre-eminence. But Heracles, whom tradition states to have arrived as far as India, was called by the Indians themselves ,Indigenous.‘ This Heracles was chiefly honoured by the Surasenians, an Indian tribe, among whom are two great cities, Methora and Cleisobora, and the navigable river Ilobares flows through their territory. Megasthenes also says that the garb which this Heracles wore was like that of the Theban Heracles, as also the Indians themselves record; he also had many sons in his country, for this Heracles too wedded many wives; he had only one daughter, called Pandaea; as also the country in which she was born, and to rule which Heracles educated her, was called Pandaea after the girl; here she possessed five hundred elephants given by her father, four thousand horsemen, and as many as a hundred and thirty thousand foot-soldiers. This also some writers relate about Heracles; he traversed all the earth and sea, and when he had rid the earth of evil monsters he found in the sea a jewel much affected by women. And thus, even to our day, those who bring exports from India to our country purchase these jewels at great price and export them, and all Greeks in old time, and Romans now who are rich and prosperous, are more eager to buy the sea pearl, as it is called in the Indian tongue for that Heracles, the jewel appearing to him charming, collected from all the sea to India this kind of pearl, to adorn his daughter. And Megasthenes says that this oyster is taken with nets; that it is a native of the sea, many oysters being together, like bees; and that the pearl oysters have a king or queen, as bees do. Should anyone by chance capture the king, he can easily surround the rest of the oysters; but should the king slip through, then the others cannot be taken; and of those that are taken, the Indians let their flesh rot, but use the skeleton as an ornament. For among the Indians this pearl sometimes is worth three times its weight in solid gold, which is itself dug

up in India.

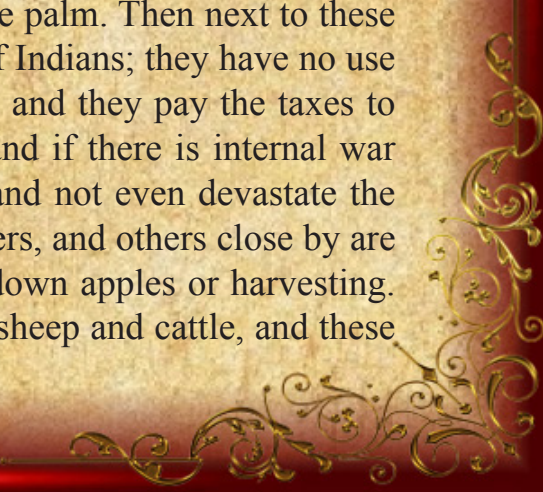
IX. In this country where Heracles' daughter was queen, the girls are marriageable at seven years, and the men do not live longer than forty years. About this there is a story among the Indians, that Heracles, to whom when in mature years this daughter was born, realizing that his own end was near, and knowing of no worthy husband to whom he might bestow his daughter, himself became her husband when she was seven, so that Indian kings, their children, were left behind. Heracles made her then marriageable, and hence all the royal race of Pandaea arose, with the same privilege from Heracles. But I think, even if Heracles was able to accomplish anything so absurd, he could have lengthened his own life, so as to mate with the girl when of maturer years. But really if this about the age of the girls in this district is true, it seems to me to tend the same way as the men's age, since the oldest of them die at forty years. For when old age comes on so much sooner and death with age, maturity will reasonably be earlier, in proportion to the end; so that at thirty the men might be on the threshold of old age, and at twenty, men in their prime, and manhood at about fifteen, so that the women might reasonably be marriageable at seven. For that the fruits ripen earlier in this country than elsewhere, and perish earlier, this Megasthenes himself tells us. From Dionysus to Sandracottus the Indians counted a hundred and fifty-three kings, over six thousand and forty-two years, and during this time thrice [Movements were made] for liberty . . . this for three hundred years; the other for a hundred and twenty years; the Indians say that Dionysus was fifteen generations earlier than Heracles; but no one else ever invaded India, not even Cyrus son of Cambyses, though he made an expedition against the Scythians, and in all other ways was the most energetic of the kings in Asia; but Alexander came and conquered by force of arms all the countries he entered; and would have conquered the whole world had his army been willing. But no Indian ever went outside his own country on a warlike expedition, so righteous were they.

X. This also is related; that Indians do not put up memorials to the dead; but they regard their virtues as sufficient memorials for the departed, and the songs which they sing at their funerals. As for the cities of India, one could not record their number accurately by reason of their multitude; but those of them which are near rivers or near the sea, they build of wood; for if they were built of brick, they could not last long because of the rain, and also because their rivers overflow their banks and fill the plains with water. But such cities as are built on high and lofty places, they make of brick and clay. The greatest of the Indian cities is called Palimbothra, in the district of the Prasians, at the confluence of the Erannoboas and the Ganges; the

Ganges, greatest of all rivers; the Erannoboas may be the third of the Indian rivers, itself greater than the rivers of other countries; but it yields precedence to the Ganges, when it pours into it its tributary stream. And Megasthenes says that the length of the city along either side, where it is longest, reaches to eighty stades its breadth to fifteen; and a ditch has been dug round the city, six plethra in breadth, thirty cubits high; and on the wall are five hundred and seventy towers, and sixty-four gates. This also is remarkable in India, that all Indians are free, and no Indian at all is a slave. In this the Indians agree with the Lacedaemonians. Yet the Lacedaemonians have Helots for slaves, who perform the duties of slaves; but the Indians have no slaves at all, much less is any Indian a slave.

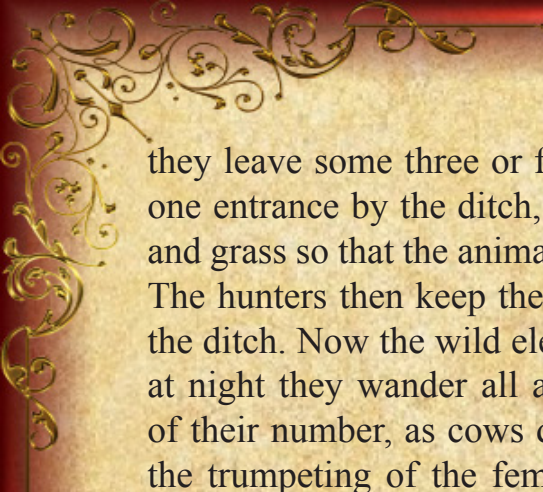
XI. The Indians generally are divided into seven castes. Those called the wise men are less in number than the rest, but chiefest in honour and regard. For they are under no necessity to do any bodily labour; nor to contribute from the results of their work to the common store; in fact, no sort of constraint whatever rests upon these wise men, save to offer the sacrifices to the gods on behalf of the people of India. Then whenever anyone sacrifices privately, one of these wise men acts as instructor of the sacrifice, since otherwise the sacrifice would not have proved acceptable to the gods. These Indians also are alone expert in prophecy, and none, save one of the wise men, is allowed to prophesy. And they prophesy about the seasons of the year, or of any impending public calamity: but they do not trouble to prophesy on private matters to individuals, either because their prophecy does not condescend to smaller things, or because it is undignified for them to trouble about such things. And when one has thrice made an error in his prophecy, he does not suffer any harm, except that he must for ever hold his peace; and no one will ever persuade such a one to prophesy on whom this silence has been enjoined. These wise men spend their time naked, during the winter in the open air and sunshine, but in summer, when the sun is strong, in the meadows and the marsh lands under great trees; their shade Nearchus computes to reach five plethra all round, and ten thousand men could take shade under one tree; so great are these trees. They eat fruits in their season, and the bark of the trees; this is sweet and nutritious as much as are the dates of the palm. Then next to these come the farmers, these being the most numerous class of Indians; they have no use for warlike arms or warlike deeds, but they till the land; and they pay the taxes to the kings and to the cities, such as are self-governing; and if there is internal war among the Indians, they may not touch these workers, and not even devastate the land itself; but some are making war and slaying all comers, and others close by are peacefully ploughing or gathering the fruits or shaking down apples or harvesting. The third class of Indians are the herdsmen, pasturers of sheep and cattle, and these

dwelt neither by cities nor in the villages. They are nomads and get their living on the hillsides, and they pay taxes from their animals; they hunt also birds and wild game in the country.

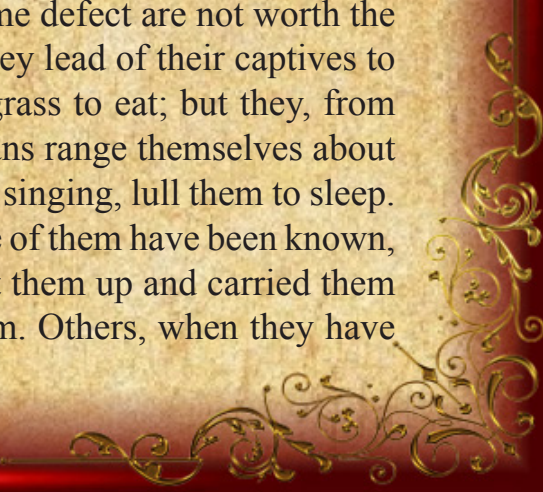
XII The fourth class is of artisans and shopkeepers; these are workers, and pay tribute from their works, save such as make weapons of war; these are paid by the community. In this class are the shipwrights and sailors, who navigate the rivers. The fifth class of Indians is the soldiers' class, next after the farmers in number; these have the greatest freedom and the most spirit. They practise military pursuits only. Their weapons others forge for them, and again others provide horses; others too serve in the camps, those who groom their horses and polish their weapons, guide the elephants, and keep in order and drive the chariots. They themselves, when there is need of war, go to war, but in time of peace they make merry; and they receive so much pay from the community that they can easily from their pay support others. The sixth class of Indians are those called overlookers. They oversee everything that goes on in the country or in the cities; and this they report to the King, where the Indians are governed by kings, or to the authorities, where they are independent. To these it is illegal to make any false report; nor was any Indian ever accused of such falsification. The seventh class is those who deliberate about the community together with the King, or, in such cities as are self-governing, with the authorities. In number this class is small, but in wisdom and uprightness it bears the palm from all others; from this class are selected their governors, district governors, and deputies, custodians of the treasures, officers of army and navy, financial officers, and overseers of agricultural works. To marry out of any class is unlawful -- as, for instance, into the farmer class from the artisans, or the other way; nor must the same man practise two pursuits; nor change from one class into another, as to turn farmer from shepherd, or shepherd from artisan. It is only permitted to join the wise men out of any class; for their business is not an easy one, but of all most laborious.

XIII. Most wild animals which the Greeks hunt the Indians hunt also, but these have a way of hunting elephants unlike all other kinds of hunting, just as these animals are unlike other animals. It is this they choose a place that is level and open to the sun's heat, and dig a ditch in a circle, wide enough for a great army to camp within it. They dig the ditch five fathoms broad, and four deep. The earth which they throw out of the ditch they heap on either side of the ditch, and so use it as a wall; then they make shelters for themselves, dug out of the wall on the outside of the ditch, and leave small windows in them; through these the light comes in, and also they watch the animals coming in and charging into the enclosure. Then within the enclosure

they leave some three or four of the females, those that are tamest, and leave only one entrance by the ditch, making a bridge over it; and here they heap much earth and grass so that the animals cannot distinguish the bridge, and so suspect any guile. The hunters then keep themselves out of the way, hiding under the shelters dug in the ditch. Now the wild elephants do not approach inhabited places by daylight, but at night they wander all about and feed in herds, following the largest and finest of their number, as cows do the bulls. And when they approach the ditch and hear the trumpeting of the females and perceive them by their scent, they rush to the walled enclosure; and when, working round the outside edge of the ditch, they find the bridge, they push across it into the enclosure. Then the hunters, perceiving the entry of the wild elephants, some smartly remove the bridge, others hurrying to the neighbouring villages report that the elephants are caught in the enclosure; and the inhabitants on hearing the news mount the most spirited, and at the same time most disciplined elephants, and then drive them towards the enclosure, and when they have driven them thither they do not at once join battle, but allow the wild elephants to grow distressed by hunger and to be tamed by thirst. But when they think they are sufficiently distressed, then they erect the bridge again, and enter the enclosure; and at first there is a fierce battle between the tamed elephants and the captives, and then, as one would expect, the wild elephants are tamed, distressed as they are by a sinking of their spirits and by hunger. Then the riders dismounting from the tamed elephants tie together the feet of the now languid wild ones; then they order the tamed elephants to punish the rest by repeated blows, till in their distress they fall to earth; then they come near them and throw nooses round their necks; and climb on them as they lie there. And that they may not toss their drivers nor do them any injury, they make an incision in their necks with a sharp knife, all round, and bind their noose round the wound, so that by reason of the sore they keep their heads and necks still. For were they to turn round to do mischief, the wound beneath the rope chafes them. And so they keep quiet, and perceiving that they are conquered, they are led off by the tamed elephants by the rope.

XIV. Such elephants as are not yet full grown or from some defect are not worth the acquiring, they allow to depart to their own lair, Then they lead off their captives to the villages and first of all give them green shoots and grass to eat; but they, from want of heart, are not willing to eat anything; so the Indians range themselves about them and with songs and drums and cymbals, beating and singing, lull them to sleep. For if there is an intelligent animal, it is the elephant. Some of them have been known, when their drivers have perished in battle, to have caught them up and carried them to burial; others have stood over them and protected them. Others, when they have

fallen, have actively fought for them; one, indeed, who in a passion slew his driver, died from remorse and grief. I myself have seen an elephant clanging the cymbals, and others dancing; two cymbals were fastened to the player's forelegs, and one on his trunk, and he rhythmically beat with his trunk the cymbal on either leg in turn; the dancers danced in circle, and raising and bending their forelegs in turn moved also rhythmically, as the player with the cymbals marked the time for them. The elephants mate in spring, as do oxen and horses, when certain pores about the temples of the females open and exhale; the female bears its offspring sixteen months at the least, eighteen at most; it has one foal, as does a mare; and this it suckles till its eighth year. The longest-lived elephants survive to two hundred years; but many die before that by disease; but as far as mere age goes, they reach this age. If their eyes are affected, cow's milk injected cures them; for their other sicknesses a draught of dark wine, and for their wounds swine's flesh roast, and laid on the spot, are good. These are the Indian remedies for them.

XV. The Indians regard the tiger as much stronger than the elephant. Nearchus writes that he had seen a tiger's skin, but no tiger; the Indians record that the tiger is in size as great as the largest horse, and its swiftness and strength without parallel, for a tiger, when it meets an elephant, leaps on to the head and easily throttles it. Those, however, which we see and call tigers are dappled jackals, but larger than ordinary jackals. Nay, about ants also Nearchus says that he himself saw no ant, of the sort which some writers have described as native of India; he saw, however, several of their skins brought into the Macedonian camp. Megasthenes, however confirms the accounts given about these ants; that ants do dig up gold, not indeed for the gold, but as they naturally burrow, that they may make holes, just as our small ants excavate a small amount of earth; but these, which are bigger than foxes, dig up earth also proportionate to their size; the earth is auriferous, and thus the Indians get their gold. Megasthenes, however, merely quotes hearsay, and as I have no certainty to write on the subject, I readily dismiss this subject of ants. But Nearchus describes, as something miraculous, parrots, as being found in India, and describes the parrot, and how it utters a human voice. But I having seen several, and knowing others acquainted with this bird, shall not dilate on them as anything remarkable; nor yet upon the size of the apes, nor the beauty of some Indian apes, and the method of capture. For I should only say what everyone knows, except perhaps that apes are anywhere beautiful. And further Nearchus says that snakes are hunted there, dappled and swift; and that which he states Peithon son of Antigenes to have caught, was upwards of sixteen cubits; but the Indians (he proceeds) state that the largest snakes are much larger than this. No Greek physicians have discovered a remedy against Indian snake-bite; but

the Indians themselves used to cure those who were struck. And Nearchus adds that Alexander had gathered about him Indians very skilled in physic, and orders were sent round the camp that anyone bitten by a snake was to report at the royal pavilion. But there are not many illnesses in India, since the seasons are more temperate than with us. If anyone is seriously ill, they would inform their wise men, and they were thought to use the divine help to cure what could be cured.

XVI. The Indians wear linen garments, as Nearchus says, the linen coming from the trees of which I have already made mention. This linen is either brighter than the whiteness of other linen, or the people's own blackness makes it appear unusually bright. They have a linen tunic to the middle of the calf, and for outer garments, one thrown round about their shoulders, and one wound round their heads. They wear ivory ear-rings, that is, the rich Indians; the common people do not use them. Nearchus writes that they dye their beards various colours; some therefore have these as white-looking as possible, others dark, others crimson, others purple, others grass-green. The more dignified Indians use sunshades against the summer heat. They have slippers of white skin, and these too made neatly; and the soles of their sandals are of different colours, and also high, so that the wearers seem taller. Indian war equipment differs; the infantry have a bow, of the height of the owner; this they poise on the ground, and set their left foot against it, and shoot thus; drawing the bowstring a very long way back; for their arrows are little short of three cubits, and nothing can stand against an arrow shot by an Indian archer, neither shield nor breastplate nor any strong armour. In their left hands they carry small shields of untanned hide, narrower than their bearers, but not much shorter. Some have javelins in place of bows. All carry a broad scimitar, its length not under three cubits; and this, when they have a hand-to-hand fight -- and Indians do not readily fight so among themselves -- they bring down with both hands in smiting, so that the stroke may be an effective one. Their horsemen have two javelins, like lances, and a small shield smaller than the infantry's. The horses have no saddles, nor do they use Greek bits nor any like the Celtic bits, but round the end of the horses' mouths they have an untanned stitched rein fitted; in this they have fitted, on the inner side, bronze or iron spikes, but rather blunted; the rich people have ivory spikes; within the mouth of the horses is a bit, like a spit, to either end of which the reins are attached. Then when they tighten the reins this bit masters the horse, and the spikes, being attached thereto, prick the horse and compel it to obey the rein.

XVII. The Indians in shape are thin and tall and much lighter in movement than the rest of mankind. They usually ride on camels, horses, and asses; the richer men

on elephants. For the elephant in India is a royal mount; then next in dignity is a four-horse chariot, and camels come third; to ride on a single horse is low. Their women, such as are of great modesty, can be seduced by no other gift, but yield themselves to anyone who gives an elephant; and the Indians think it no disgrace to yield thus on the gift of an elephant, but rather it seems honourable for a woman that her beauty should be valued at an elephant. They marry neither giving anything nor receiving anything; such girls as are marriageable their fathers bring out and allow anyone who proves victorious in wrestling or boxing or running or shows pre-eminence in any other manly pursuit to choose among them. The Indians eat meal and till the ground, except the mountaineers; but these eat the flesh of game. This must be enough for a description of the Indians, being the most notable things which Nearchus and Megasthenes, men of credit, have recorded about them. But as the main subject of this my history was not to write an account of the Indian customs but the way in which Alexander's navy reached Persia from India, this must all be accounted a digression.

XVIII. For Alexander, when his fleet was made ready on the banks of the Hydaspes, collected together all the Phoenicians and all the Cyprians and Egyptians who had followed the northern expedition. From these he manned his ships, picking out as crews and rowers for them any who were skilled in seafaring. There were also a good many islanders in the army, who understood these things, and Ionians and Hellespontines. As commanders of triremes were appointed, from the Macedonians, Hephaestion son of Amyntor, and Leonnatus son of Eunous, Lysimachus son of Agathocles, and Asclepiodorus son of Timander, and Archon son of Cleinias, and Demonicus son of Athenaeus, Archias son of Anaxidotus, Ophellas son of Seilenus, Timanthes son of Pantiades; all these were of Pella. From Amphipolis these were appointed officers: Nearchus son of Androtimus, who wrote the account of the voyage; and Laomedon son of Larichus, and Androstenes son of Callistratus; and from Orestis. Craterus son of Alexander, and Perdikkas son of Orontes. Of Eordaea, Ptolemaeus son of Lagos and Aristonous son of Peisaeus; from Pydna, Metron son of Epicharmus and Nicarchides son of Simus. Then besides, Attalus son of Andromenes, of Stympha Peucestas son of Alexander, from Mieza; Peithon son of Crateuas, of Alcomenae; Leonnatus son of Antipater, of Aegae; Pantauchus son of Nicolaus, of Aloris; Mylleas son of Zoilus, of Beroea; all these being Macedonians. Of Greeks, Medius son of Oxynthemis, of Larisa; Eumenes son of Hieronymus, from Cardia; Critobulus, son of Plato, of Cos; Thoas son of Menodorus, and Maeander, son of Mandrogenes, of Magnesia; Andron son of Cabeleus, of Teos; of Cyprians, Nicocles son of Pasicrates, of Soh; and Nithaphon son of Pnytagoras, of Salamis. Alexander appointed also a Persian

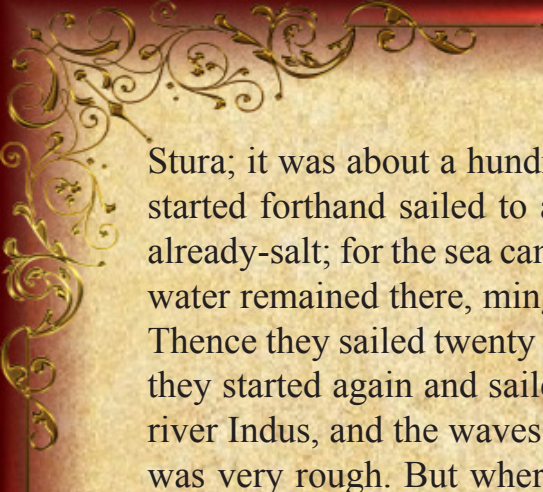
trierarch, Bagoas son of Pharnuces; but of Alexander's own ship the helmsman was Onesicritus of Astypalaea; and the accountant of the whole fleet was Euagoras son of Eucleon, of Corinth. As admiral was appointed Nearchus, son of Androtimus, Cretan by race, and he lived in Amphipolis on the Strymon. And when Alexander had made all these dispositions, he sacrificed to the gods, both the gods of his race and all of whom the prophets had warned him, and to Poseidon and Amphitrite and the Nereids and to Ocean himself and to the river Hydaspes, whence he started, and to the Acesines, into which the Hydaspes runs, and to the Indus, into which both run; and he instituted contests of art and of athletics, and victims for sacrifice were given to all the army, according to their detachments.

XIX. Then when he had made all ready for starting the voyage, Alexander ordered Craterus to march by the one side of the Hydaspes with his army, cavalry and infantry alike; Hephaestion had already started along the other, with another army even bigger than that under Craterus. Hephaestion took with him the elephants, up to the number of two hundred. Alexander himself took with him all the peltasts, as they are called, and all the archers, and of the cavalry, those called 'Companions'; in all, eight thousand. But Craterus and Hephaestion, with their forces, were ordered to march ahead and await the fleet. But he sent Philip, whom he had made satrap of this country, to the banks of the river Acesines, Philip also with a considerable force; for by this time a hundred and twenty thousand men of fighting age were following him, together with those whom he himself had brought from the sea-coast; and with those also whom his officers, sent to recruit forces, had brought back; so that he now led all sorts of Oriental tribes, and armed in every sort of fashion. Then he himself loosing his ships sailed down the Hydaspes to the meeting-place of Acesines and Hydaspes. His whole fleet of ships was eighteen hundred, both ships of war and merchantmen, and horse transports besides and others bringing provisions together with the troops. And how his fleet descended the rivers, and the tribes he conquered on the descent, and how he endangered himself among the Mallians, and the wound he there received, then the way in which Peucestas and Leonnatus defended him as he lay there -- all this I have related already in my other history, written in the Attic dialect. This my present work, however, is a story of the voyage, which Nearchus successfully undertook with his fleet starting from the mouths of the Indus by the Ocean to the Persian Gulf, which some call the Red Sea.

XX. On this Nearchus writes thus: Alexander had a vehement desire to sail the sea which stretches from India to Persia; but he disliked the length of the voyage and feared lest, meeting with some country desert or without roadsteads, or not properly

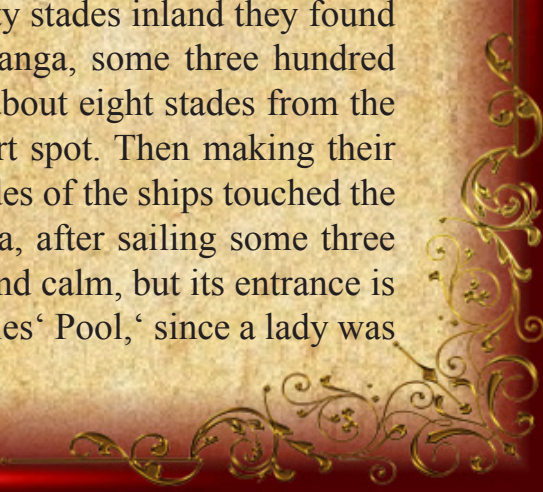
provided with the fruits of the earth, his whole fleet might be destroyed; and this, being no small blot on his great achievements, might wreck all his happiness; but yet his desire to do something unusual and strange won the day; still, he was in doubt whom he should choose, as equal to his designs; and also as the right man to encourage the personnel of the fleet, -- sent as they were on an expedition of this kind, so that they should not feel that they were being sent blindly to manifest dangers. And Nearchus says that Alexander discussed with him whom he should select to be admiral of this fleet; but as mention was made of one and another, and as Alexander rejected some, as not willing to risk themselves for his sake, others as chicken-hearted, others as consumed by desire for home, and finding some objection to each; then Nearchus himself spoke and pledged himself thus : ,O King, I undertake to lead your fleet! And may God help the emprise! I will bring your ships and men safe to Persia, if this sea is so much as navigable and the undertaking not above human powers.' Alexander, however, replied that he would not allow one of his friends to run such risks and endure such distress; yet Nearchus, did not slacken in his request, but besought Alexander earnestly; till at length Alexander accepted Nearchus' willing spirit, and appointed him admiral of the entire fleet, on which the part of the army which was detailed to sail on this voyage and the crews felt easier in mind, being sure that Alexander would never have exposed Nearchus to obvious danger unless they also were to come through safe. Then the splendour of the whole preparations and the smart equipment of the ships, and the outstanding enthusiasm of the commanders of the triremes about the different services and the crews had uplifted even those who a short while ago were hesitating, both to bravery and to higher hopes about the whole affair; and besides it contributed not a little to the general good spirits of the force that Alexander himself had started down the Indus and had explored both outlets, even into the Ocean, and had offered victims to Poseidon, and all the other sea gods, and gave splendid gifts to the sea. Then trusting as they did in Alexander's generally remarkable good fortune, they felt that there was nothing that he might not dare, and nothing that he could not carry through.

XXI. Now when the trade winds had sunk to rest, which continue blowing from the Ocean to the land all the summer season, and hence render the voyage impossible, they put to sea, in the archonship at Athens of Cephisodorus, on the twentieth day of the month Boedromion, as the Athenians reckon it; but as the Macedonians and Asians counted it, it was ... the eleventh year of Alexander's reign. Nearchus also sacrificed, before weighing anchor, to Zeus the Saviour, and he too held an athletic contest. Then moving out from their roadstead, they anchored on the first day in the Indus river near a great canal, and remained there two days; the district was called

Stura; it was about a hundred stades from the roadstead. Then on the third day they started forth and sailed to another canal, thirty stades' distance, and this canal was already-salt; for the sea came up into it, especially at full tides, and then at the ebb the water remained there, mingled with the river water. This place was called Caumara. Thence they sailed twenty stades and anchored at Coreestis, still on the river. Thence they started again and sailed not so very far, for they saw a reef at this outlet of the river Indus, and the waves were breaking violently on the shore, and the shore itself was very rough. But where there was a softer part of the reef, they dug a channel, five stades long, and brought the ships down it, when the flood tide came up from the sea. Then sailing round, to a distance of a hundred and fifty stades, they anchored at a sandy island called Crocala, and stayed there through the next day; and there lives here an Indian race called Arabeans, of whom I made mention in my larger history; and that they have their name from the river Arabis, which runs through their country and finds its outlet in the sea, forming the boundary between this country and that of the Oreitans. From Crocala, keeping on the right hand the hill they call Irus, they sailed on, with a low-lying island on their left; and the island running parallel with the shore makes a narrow bay. Then when they had sailed through this, they anchored in a harbour with good anchorage; and as Ne'archus considered the harbour a large and fine one, he called it Alexander's Haven. At the heads of the harbour there lies an island, about two stades away, called Bibacta; the neighbouring region, however, is called Sangada. This island, forming a barrier to the sea, of itself makes a harbour. There constant strong winds were blowing off the ocean. Nearchus therefore, fearing lest some of the natives might collect to plunder the camp, surrounded the place with a stone wall. He stayed there thirty-three days; and through that time, he says, the soldiers hunted for mussels, oysters, and razor-fish, as they are called; they were all of unusual size. much larger than those of our seas. They also drank briny water.

XXII. On the wind falling, they weighed anchor; and after sailing sixty stades they moored off a sandy shore; there was a desert island near the shore. They used this, therefore, as a breakwater and moored there: the island was called Domai. On the shore there was no water, but after advancing some twenty stades inland they found good water. Next day they sailed up to nightfall to Saranga, some three hundred stades, and moored off the beach, and water was found about eight stades from the beach. Thence they sailed and moored at Sacala, a desert spot. Then making their way through two rocks, so close together that the oar-blades of the ships touched the rocks to port and starboard, they moored at Morontobara, after sailing some three hundred stades. The harbour is spacious, circular, deep, and calm, but its entrance is narrow. They called it, in the natives' language, , The Ladies' Pool, ' since a lady was

the first sovereign of this district. When they had got safe through the rocks, they met great waves, and the sea running strong; and moreover it seemed very hazardous to sail seaward of the cliffs. For the next day, however, they sailed with an island on their port beam, so as to break the sea, so close indeed to the beach that one would have conjectured that it was a channel cut between the island and the coast. The entire passage was of some seventy stades. On the beach were many thick trees, and the island was wholly covered with shady forest. About dawn, they sailed outside the island, by a narrow and turbulent passage; for the tide was still falling. And when they had sailed some hundred and twenty stades they anchored in the mouth of the river Arabis. There was a fine large harbour by its mouth; but there was no drinking water; for the mouths of the Arabis were mixed with sea-water. However, after penetrating forty stades inland they found a water-hole, and after drawing water thence they returned back again. By the harbour was a high island, desert, and round it one could get oysters and all kinds of fish. Up to this the country of the Arabeans extends; they are the last Indians settled in this direction; from here on the territory, of the Oreitans begins.

XXIII. Leaving the outlets of the Arabis they coasted along the territory of the Oreitans, and anchored at Pagala, after a voyage of two hundred stades, near a breaking sea; but they were able all the same to cast anchor. The crews rode out the seas in their vessels, though a few went in seach of water, and procured it. Next day they sailed at dawn, and after making four hundred and thirty stades they put in towards evening at Cabana, and moored on a desert shore. There too was a heavy surf, and so they anchored their vessels well out to sea. It was on this part of the voyage that a heavy squall from seaward caught the fleet, and two warships were lost on the passage, and one galley; the men swam off and got to safety, as they were sailing quite near the land. But about midnight they weighed anchor and sailed as far as Cocala, which was about two hundred stades from the beach off which they had anchored. The ships kept the open sea and anchored, but Nearchus disembarked the crews and bivouacked on shore; after all these toils and dangers in the sea, they desired to rest awhile. The camp was entrenched, to keep off the natives. Here Leonnatus, who had been in charge of operations against the Oreitans, beat in a great battle the Oreitans, along with others who had joined their enterprise. He slew some six thousand of them, including all the higher officers; of the cavalry with Leonnatus, fifteen fell, and of his infantry, among a few others, Apollophanes satrap of Gadosia. This I have related in my other history, and also how Leonnatus was crowned by Alexander for this exploit with a golden coronet before the Macedonians. There provision of corn had been gathered ready, by Alexander's orders, to victual the host; and they took on board

ten days' rations. The ships which had suffered in the passage so far they repaired; and whatever troops Nearchus thought were inclined to malingering he handed over to Leonnatus, but he himself recruited his fleet from Leonnatus' soldiery.

XXIV. Thence they set sail and progressed with a favouring wind; and after a passage of five hundred stades they anchored by a torrent, which was called Tomerus. There was a lagoon at the mouths of the river, and the depressions near the bank were inhabited by natives in stifling cabins. These seeing the convoy sailing up were astounded, and lining along the shore stood ready to repel any who should attempt a landing. They carried thick spears, about six cubits long; these had no iron tip, but the same result was obtained by hardening the point with fire. They were in number about six hundred. Nearchus observed these evidently standing firm and drawn up in order, and ordered the ships to hold back within range, so that their missiles might reach the shore; for the natives' spears, which looked stalwart, were good for close fighting, but had no terrors against a volley. Then Nearchus took the lightest and lightest-armed troops, such as were also the best swimmers, and bade them swim off as soon as the word was given. Their orders were that, as soon as any swimmer found bottom, he should await his mate, and not attack the natives till they had their formation three deep; but then they were to raise their battle cry and charge at the double. On the word, those detailed for this service dived from the ships into the sea, and swam smartly, and took up their formation in orderly manner, and having made a phalanx, charged, raising, for their part, their battle cry to the God of War, and those on shipboard raised the cry along with them; and arrows and missiles from the engines were hurled against the natives. They, astounded at the flash of the armour, and the swiftness of the charge, and attacked by showers of arrows and missiles, half naked as they were, never stopped to resist but gave way. Some were killed in flight; others were captured; but some escaped into the hills. Those captured were hairy, not only their heads but the rest of their bodies; their nails were rather like beasts' claws; they used their nails (according to report) as if they were iron tools; with these they tore asunder their fishes, and even the less solid kinds of wood; everything else they cleft with sharp stones; for iron they did not possess. For clothing they wore skins of animals, some even the thick skins of the larger fishes.

XXV. Here the crews beached their ships and repaired such as had suffered. On the sixth day from this they set sail, and after voyaging about three hundred stades they came to a country which was the last point in the territory of the Oreitans: the district was called Malana. Such Oreitans as live inland, away from the sea, dress as the Indians do, and equip themselves similarly for warfare; but their dialect and

customs differ. The length of the coasting voyage along the territory of the Arabeis was about a thousand, stades from the point of departure; the length of the Oreitan coast sixteen hundred. As they sailed along the land of India for thence onward the natives are no longer Indians --Nearchus states that their shadows were not cast in the same way; but where they were making for the high seas and steering a southerly course, their shadows appeared to fall southerly too; but whenever the sun was at midday, then everything seemed shadowless. Then such of the stars as they had seen hitherto in the sky, some were completely hidden, others showed themselves low down towards the earth; those they had seen continually before were now observed both setting, and then at once rising again. I think this tale of Nearchus' is likely; since in Syene of Egypt, when the sun is at the summer solstice, people show a well where at midday one sees no shade; and in Meroe, at the same season, no shadows are cast. So it seems reasonable that in India too, since they are far southward, the same natural phenomena may occur, and especially in the Indian Ocean, just because it particularly runs southward. But here I must leave this subject.

XXVI. Next to the Oreitans, more inland, dwelt the Gadrosians, whose country Alexander and his army had much pains in traversing; indeed they suffered more than during all the rest of his expedition: all this I have related in my larger history. Below the Gadrosians, as you follow the actual coast, dwell the people called the Fish-eaters. The fleet sailed past their country. On the first day they unmoored about the second watch, and put in at Bagisara; a distance along the coast of about six hundred stades. There is a safe harbour there, and a village called Pasira, some sixty stades from the sea; the natives about it are called Pasireans. The next day they weighed anchor earlier than usual and sailed round a promontory which ran far seaward, and was high, and precipitous. Then they dug wells; and obtained only a little water, and that poor and for that day they rode at anchor, because there was heavy surf on the beach. Next day they put in at Colta after a voyage of two hundred stades. Thence they departed at dawn, and after voyaging six hundred stades anchored at Calyba. A village is on the shore, a few date-palms grew near it, and there were dates, still green, upon them. About a hundred stades from the beach is an island called Carnine. There the villagers brought gifts to Nearchus, sheep and fishes; the mutton, he says, had a fishy taste, like the flesh of the sea-birds, since even the sheep feed on fish; for there is no grass in the place. However, on the next day they sailed two hundred stades and moored off a beach, and a village about thirty stades from the sea; it was called Cissa, an Carbis was the name of the strip of coast. There they found a few boats, the sort which poor fishermen might use; but the fishermen themselves they did not find, for they had run away as soon as they saw the ships anchoring. There

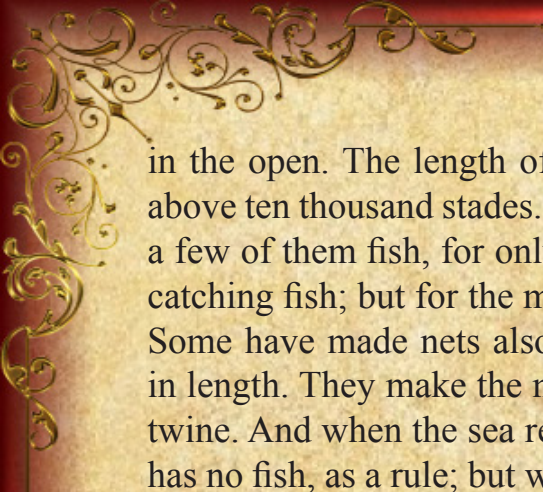
was no corn there, and the army had spent most of its store; but they caught and embarked there some goats, and so sailed away. Rounding a tall cape running some hundred and fifty stades into the sea, they put in at a calm harbour; there was water there, and fishermen dwelt near; the harbour was called Mosarna.

XXVII. Nearchus tells us that from this point a pilot sailed with them, a Gadrosian called Hydraces. He had promised to take them as far as Carmania; from thence on the navigation was not difficult, but the districts were better known, up to the Persian Gulf. From Mosarna they sailed at night, seven hundred and fifty stades, to the beach of Balomus. Thence again to Barna, a village, four hundred stades, where there were many date-palms and a garden; and in the garden grew myrtles and abundant flowers, of which wreaths were woven by the natives. There for the first time they saw garden-trees, and men dwelling there not entirely like animals. Thence they coasted a further two hundred stades and reached Dendrobosa and the ships kept the roadstead at anchor. Thence about midnight they sailed and came to a harbour Cophas, after a voyage of about four hundred stades; here dwelt fishermen, with small and feeble boats; and they did not row with their oars on a rowlock, as the Greeks do, but as you do in a river, propelling the water on this side or that like labourers digging I the soil. At the harbour was abundant pure water. About the first watch they weighed anchor and arrived at Cyiza, after a passage of eight hundred stades, where there was a desert beach and a heavy surf. Here, therefore, they anchored, and each ship took its own meal. Thence they voyaged five hundred stades and arrived at a small town built near the shore on a hill. Nearchus, who imagined that the district must be tilled, told Archias of Pella, son of Anaxidotus, who was sailing with Nearchus, and was a notable Macedonian, that they must surprise the town, since he had no hope that the natives would give the army provisions of their good-will; while he could not capture the town by force, but this would require a siege and much delay; while they in the meanwhile were short of provisions. But that the land did produce corn he could gather from the straw which they saw lying deep near the beach. When they had come to this resolve, Nearchus bade the fleet in general to get ready as if to go to sea; and Archias, in his place, made all ready for the voyage; but Nearchus himself was left behind with a single ship and went off as if to have a look at the town.

XXVIII. As Nearchus approached the walls, the natives brought him, in a friendly way, gifts from the city; tunny-fish baked in earthen pans; for there dwell the westernmost of the Fish-eating tribes, and were the first whom the Greeks had seen cooking their food; and they brought also a few cakes and dates from the palms. Nearchus said that he accepted these gratefully; and desired to visit the town, and they permitted

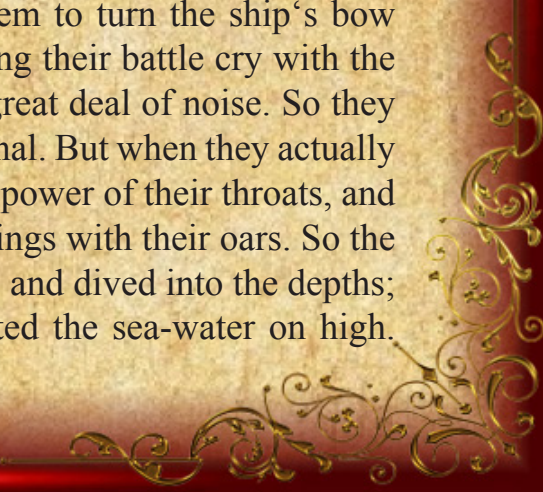
him to enter. But as soon as he passed inside the gates, he bade two of the archers to occupy the postern, while he and two others, and the interpreter, mounted the wall on this side and signalled to Archias and his men as had been arranged: that Nearchus should signal, and Archias understand and do what had been ordered. On seeing the signal the Macedonians beached their ships with all speed; they leapt in haste into the sea, while the natives, astounded at this manoeuvre, ran to their arms. The interpreter with Nearchus cried out that they should give corn to the army, if they wanted to save their city; and the natives replied that they had none, and at the same time attacked the wall. But the archers with Nearchus shooting from above easily held them up. When, however, the natives saw that their town was already occupied and almost on the way to be enslaved, they begged Nearchus to take what corn they had and retire, but not to destroy the town. Nearchus, however, bade Archias to seize the gates and the neighbouring wall; but he sent with the natives some soldiers to see whether they would without any trick reveal their corn. They showed freely their flour, ground down from the dried fish; but only a small quantity of corn and barley. In fact they used as flour what they got from the fish; and loaves of corn flour they used as a delicacy. When, however, they had shown all they had, the Greeks provisioned themselves from what was there, and put to sea, anchoring by a headland which the inhabitants regarded as sacred to the Sun: the headland was called Bageia.

XXIX. Thence, weighing anchor about midnight, they voyaged another thousand stades to Talmena, a harbour giving good anchorage. Thence they went to Canasis, a deserted town, four hundred stades farther; here they found a well sunk; and near by were growing wild date-palms. They cut out the hearts of these and ate them; for the army had run short of food. In fact they were now really distressed by hunger, and sailed on therefore by day and night, and anchored off a desolate shore. But Nearchus, afraid that they would disembark and leave their ships from faint-heartedness, purposely kept the ships in the open roadstead. They sailed thence and anchored at Canate, after a voyage of seven hundred and fifty stades. Here there are a beach and shallow channels. Thence they sailed eight hundred stades, anchoring at Troea; there were small and poverty-stricken villages on the coast. The inhabitants deserted their huts and the Greeks found there a small quantity of corn, and dates from the palms. They slaughtered seven camels which had been left there, and ate the flesh of them. About daybreak they weighed anchor and sailed three hundred stades, and anchored at Dagaseira; there some wandering tribe dwelt. Sailing thence they sailed without stop all night and day, and after a voyage of eleven hundred stades they got past the country of the Fish-eaters, where they had been much distressed by want of food. They did not moor near shore, for there was a long line of surf, but at anchor,

in the open. The length of the voyage along the coast of the Fish-eaters is a little above ten thousand stades. These Fish-eaters live on fish; and hence their name; only a few of them fish, for only a few have proper boats and have any skill in the art of catching fish; but for the most part it is the receding tide which provides their catch. Some have made nets also for this kind of fishing; most of them about two stades in length. They make the nets from the bark of the date-palm, twisting the bark like twine. And when the sea recedes and the earth is left, where the earth remains dry it has no fish, as a rule; but where there are hollows, some of the water remains, and in this a large number of fish, mostly small, but some large ones too. They throw their nets over these and so catch them. They eat them raw, just as they take them from the water, that is, the more tender kinds; the larger ones, which are tougher, they dry in the sun till they are quite sere and then pound them and make a flour and bread of them; others even make cakes of this flour. Even their flocks are fed on the fish, dried; for the country has no meadows and produces no grass. They collect also in many places crabs and oysters and shell-fish. There are natural salts in the country; from these they make oil. Those of them who inhabit the desert parts of their country, treeless as it is and with no cultivated parts, find all their sustenance in the fishing but a few of them sow part of their district, using the corn as a relish to the fish, for the fish form their bread. The richest among them have built huts; they collect the bones of any large fish which the sea casts up, and use them in place of beams. Doors they make from any flat bones which they can pick up. But the greater part of them, and the poorer sort, have huts made from the fishes' backbones.

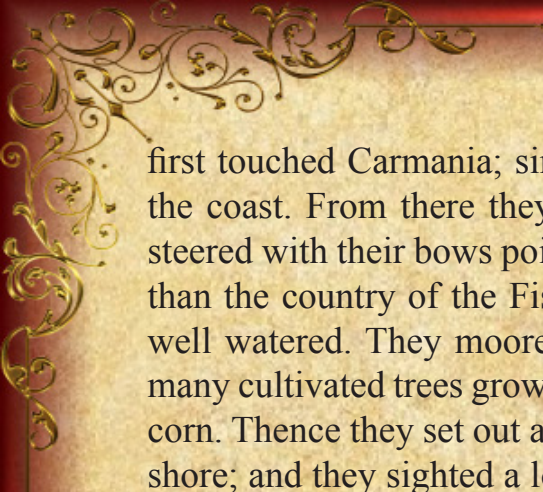
XXX. Large whales live in the outer ocean, and fishes much larger than those in our inland sea. Nearchus states that when they left Cyiza, about daybreak they saw water being blown upwards from the sea as it might be shot upwards by the force of a waterspout. They were astonished, and asked the pilots of the convoy what it might be and how it was caused; they replied that these whales as they rove about the ocean spout up the water to a great height; the sailors, however, were so startled that the oars fell from their hands. Nearchus went and encouraged and cheered them, and whenever he sailed past any vessel, he signalled them to turn the ship's bow on towards the whales as if to give them battle; and raising their battle cry with the sound of the surge to row with rapid strokes and with a great deal of noise. So they all took heart of grace and sailed together according to signal. But when they actually were nearing the monsters, then they shouted with all the power of their throats, and the bugles blared, and the rowers made the utmost splashings with their oars. So the whales, now visible at the bows of the ships, were scared, and dived into the depths; then not long afterwards they came up astern and spouted the sea-water on high.

Thereupon joyful applause welcomed this unexpected salvation, and much praise was showered on Nearchus for his courage and prudence. Some of these whales go ashore at different parts of the coast; and when the ebb comes, they are caught in the shallows; and some even were cast ashore high and dry; thus they would perish and decay, and their flesh rotting off them would leave the bones convenient to be used by the natives for their huts. Moreover, the bones in their ribs served for the larger beams for their dwellings; and the smaller for rafters; the jawbones were the doorposts, since many of these whales reached a length of five-and-twenty fathoms.

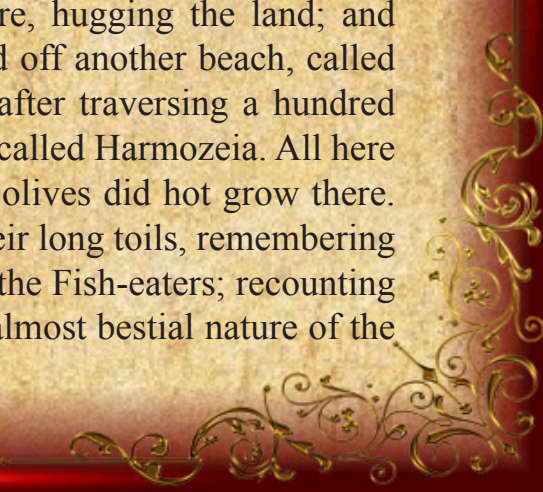
XXXI. While they were coasting along the territory of the Fish-eaters, they heard a rumour about an island, which lies some little distance from the mainland in this direction, about a hundred stades, but is uninhabited. The natives said that it was sacred to the Sun and was called Nosala, and that no human being ever of his own will put in there; but that anyone who ignorantly touched there at once disappeared. Nearchus, however, says that one of his galleys with an Egyptian crew was lost with all hands not far from this island, and that the pilots stoutly averred about it that they had touched ignorantly on the island and so had disappeared. But Nearchus sent a thirty-oar to sail round the island, with orders not to put in, but that the crew should shout loudly, while coasting round as near as they dared; and should call on the lost helmsman by name, or any of the crew whose name they knew. As no one answered, he tells us that he himself sailed up to the island, and compelled his unwilling crew to put in; then he went ashore and exploded this island fairy-tale. They heard also another current story about this island, that one of the Nereids dwelt there; but the name of this Nereid was not told. She showed much friendliness to any sailor who approached the island; but then turned him into a fish and threw him into the sea. The Sun then became irritated with the Nereid, and bade her leave the island; and she agreed to remove thence, but begged that the spell on her be removed; the Sun consented; and such human beings as she had turned into fishes he pitied, and turned them again from fishes into human beings, and hence arose the people called Fish-eaters, and so they descended to Alexander's day. Nearchus shows that all this is mere legend; but I have no commendation for his pains and his scholarship; the stories are easy enough to demolish; and I regard it as tedious to relate these old tales and then prove them all false.

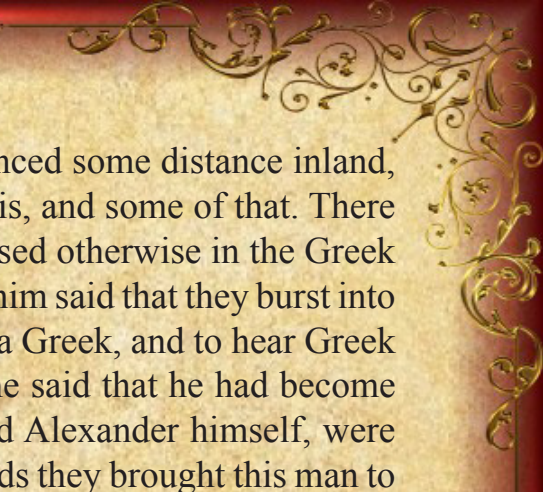
XXXII. Beyond these Fish-eaters the Gadrosians inhabit the interior, a poor and sandy territory; this was where Alexander's army and Alexander himself suffered so seriously, as I have already related in my other book. But when the fleet, leaving the Fish-eaters, put in at Carmania, they anchored in the open, at the point where they

first touched Carmania; since there was a long and rough line of surf parallel with the coast. From there they sailed no further due west, but took a new course and steered with their bows pointing between north and west. Carmania is better wooded than the country of the Fisheaters, and bears more fruits; it has more grass, and is well watered. They moored at an inhabited place called Badis, in Carmania; with many cultivated trees growing, except the olive tree, and good vines; it also produced corn. Thence they set out and voyaged eight hundred stades, and moored off a desert shore; and they sighted a long cape jutting out far into the ocean; it seemed as if the headland itself was a day's sail away. Those who had knowledge of the district said that this promontory belonged to Arabia, and was called Maceta; and that thence the Assyrians imported cinnamon and other spices. From this beach of which the fleet anchored in the open roadstead, and the promontory, which they sighted opposite them, running out into the sea, the bay (this is my opinion, and Nearchus held the same) runs back into the interior, and would seem to be the Red Sea. When they sighted this cape, Onesicritus bade them take their course from it and sail direct to it, in order not to have the trouble of coasting round the bay. Nearchus, however, replied that Onesicritus was a fool, if he was ignorant of Alexander's purpose in despatching the expedition. It was not because he was unequal to the bringing all his force safely through on foot that he had despatched the fleet; but he desired to reconnoitre the coasts that lay on the line of the voyage, the roadsteads, the islets; to explore thoroughly any bay which appeared, and to learn of any cities which lay on the sea-coast; and to find out what land was fruitful, and what was desert. They must therefore not spoil Alexander's undertaking, especially when they were almost at the close of their toils, and were, moreover, no longer in any difficulty about provisions on their coasting cruise. His own fear was, since the cape ran a long way southward, that they would find the land there waterless and sun-scorched. This view prevailed; and I think that Nearchus evidently saved the expeditionary force by this decision; for it is generally held that this cape and the country about it are entirely desert and quite denuded of water.

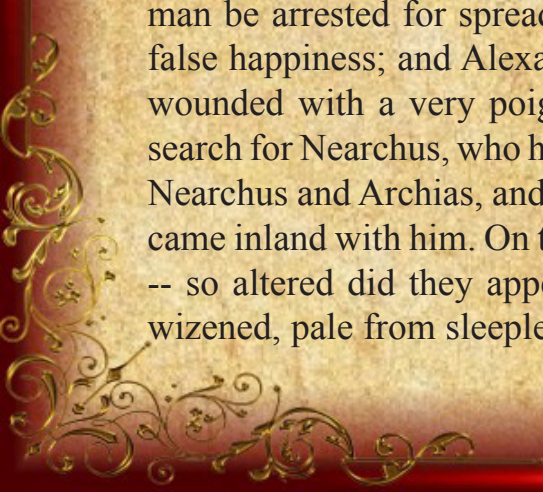
XXXIII. They sailed then, leaving this part of the shore, hugging the land; and after voyaging some seven hundred stades they anchored off another beach, called Neoptana. Then at dawn they moved off seaward, and after traversing a hundred stades, they moored by the river Anamis; the district was called Harmozeia. All here was friendly, and produced fruit of all sorts, except that olives did not grow there. There they disembarked, and had a welcome rest from their long toils, remembering the miseries they had endured by sea and on the coast of the Fish-eaters; recounting one to another the desolate character of the country, the almost bestial nature of the

inhabitants, and their own distresses. Some of them advanced some distance inland, breaking away from the main force, some in pursuit of this, and some of that. There a man appeared to them, wearing a Greek cloak, and dressed otherwise in the Greek fashion, and speaking Greek also. Those who first sighted him said that they burst into tears, so strange did it seem after all these miseries to see a Greek, and to hear Greek spoken. They asked whence he came, who he was; and he said that he had become separated from Alexander's camp, and that the camp, and Alexander himself, were not very far distant. Shouting aloud and clapping their hands they brought this man to Nearchus; and he told Nearchus everything, and that the camp and the King himself were distant five days' journey from the coast. He also promised to show Nearchus, the governor of this district and did so; and Nearchus took counsel with him how to march inland to meet the King. For the moment indeed he returned to the ship; but at dawn he had the ships drawn up on shore, to repair any which had been damaged on the voyage; and also because he had determined to leave the greater part of his force behind here. So he had a double stockade built round the ships' station, and a mud wall with a deep trench, beginning from the bank of the river and going on to the beach, where his ships had been dragged ashore.

XXXIV. While Nearchus was busied with these arrangements, the governor of the country, who had been told that Alexander felt the deepest concern about this expedition, took for granted that he would receive some great reward from Alexander if he should be the first to tell him of the safety of the expeditionary force, and that Nearchus would presently appear before the King. So then he hastened by the shortest route and told Alexander: 'See, here is Nearchus coming from the ships.' On this Alexander, though not believing what was told him, yet, as he naturally would be, was pleased by the news itself. But when day succeeded day, and Alexander, reckoning the time when he received the good news, could not any longer believe it, when, moreover, relay sent after relay, to escort Nearchus, either went a part of the route, and meeting no one, came back unsuccessful, or went on further, and missing Nearchus' party, did not themselves return at all, then Alexander bade the man be arrested for spreading a false tale and making things all the worse by this false happiness; and Alexander showed both by his looks and his mind that he was wounded with a very poignant grief. Meanwhile, however, some of those sent to search for Nearchus, who had horses to convey him, and chariots, did meet on the way Nearchus and Archias, and five or six others; that was the number of the party which came inland with him. On this meeting they recognized neither Nearchus nor Archias -- so altered did they appear; with their hair long, unwashed, covered with brine, wizened, pale from sleeplessness and all their other distresses; when, however, they

asked where Alexander might be, the search party gave reply as to the locality and passed on. Archias, however, had a happy thought, and said to Nearchus: 'I suspect, Nearchus, that these persons who are traversing the same road as ours through this desert country have been sent for the express purpose of finding us; as for their failure to recognize us, I do not wonder at that; we are in such a sorry plight as to be unrecognizable. Let us tell them who we are and ask them why they come hither.' Nearchus approved; they did ask whither the party was going; and they replied: 'To look for Nearchus and his naval force.' Whereupon, 'Here am I, Nearchus,' said he, 'and here is Archias. Do you lead on; we will make a full report to Alexander about the expeditionary force.'

XXXV. The soldiers took them up in their cars and drove back again. Some of them, anxious to be beforehand with the good news, ran forward and told Alexander: 'Here is Nearchus; and with him Archias and five besides, coming to your presence.' They could not, however, answer any questions about the fleet. Alexander thereupon became possessed of the idea that these few had been miraculously saved, but that his whole army had perished; and did not so much rejoice at the safe arrival of Nearchus and Archias, as he was bitterly pained by the loss of all his force. Hardly had the soldiers told this much, when Nearchus and Archias approached; Alexander could only with great difficulty recognize them; and seeing them as he did long-haired and ill-clad, his grief for the whole fleet and its personnel received even greater surety. Giving his right hand to Nearchus and leading him aside from the Companions and the bodyguard, for a long time he wept; but at length recovering himself he said: 'That you come back safe to us, and Archias here, the entire disaster is tempered to me; but how perished the fleet and the force?' 'Sir,' he replied, 'your ships and men are safe; we are come to tell with our own lips of their safety.' On this Alexander wept the more, since the safety of the force had seemed too good to be true; and then he enquired where the ships were anchored. Nearchus replied: 'They are all drawn up at the mouth of the river Anamis, and are undergoing a refit.' Alexander then called to witness Zeus of the Greeks and the Libyan, Ammon that in good truth he rejoiced more at this news than because he had conquered all Asia since the grief he had felt at the supposed loss of the fleet cancelled all his other good fortune.

XXXVI. The governor of the province, however, whom Alexander had arrested for his false tidings, seeing Nearchus there on the spot, fell at his feet:

'Here,' he said, 'am I, who reported your safe arrival to Alexander; you see in what plight I now am.' So Nearchus begged Alexander to let him go, and he was let off.

Alexander then sacrificed thank-offerings for the safety of his host, to Zeus the Saviour, Heracles, Apollo the Averter of Evil, Poseidon and all the gods of the sea; and he held a contest of art and of athletics, and also a procession; Nearchus was in the front row in the procession, and the troops showered on him ribbons and flowers. At the end of the procession Alexander said to Nearchus: ‚I will not let you, Nearchus, run risks or suffer distresses again like those of the past; some other admiral shall henceforth command the navy till he brings it into Susa.‘ Nearchus, however, broke in and said: ‚King, I will obey you in all things, as is my bounden duty; but should you desire to do me a gracious favour, do not this thing, but let me be the admiral of your fleet right up to the end, till I bring your ships safe to Susa. Let it not be said that you entrusted me with the difficult and desperate work, but the easy task which leads to ready fame was taken away and put into another’s hands.‘ Alexander checked his speaking further and thanked him warmly to boot; and so he sent him back a signal giving him a force as escort, but a small one, as he was going through friendly territory. Yet his journey to the sea was not untroubled; the natives of the country round about were in possession of the strong places of Carmania, since their satrap had been put to death by Alexander’s orders, and his successor appointed, Tlepolemus, had not established his authority. Twice then or even thrice on the one day the party came into conflict with different bodies of natives who kept coming up, and thus without losing any time they only just managed to get safe to the sea-coast. Then Nearchus sacrificed to Zeus the Saviour and held an athletic meeting.

XXXVII. When therefore Nearchus had thus duly performed all his religious duties, they weighed anchor. Coasting along a rough and desert island, they anchored off another island, a large one, and inhabited; this was after a voyage of three hundred stades, from their point of departure. The desert island was called Organa, and that off which they moored Oaracta. Vines grew on it and date-palms; and it produced corn; the length of the island was eight hundred stades. The governor of the island, Mazenes, sailed with them as far as Susa as a volunteer pilot. They said that in this island the tomb of the first chief of this territory was shown; his name was Erythres, and hence came the name of the sea. Thence they weighed anchor and sailed onward, and when they had coasted about two hundred stades along this same island they anchored off it once more and sighted another island, about forty stades from this large one. It was said to be sacred to Poseidon, and not to be trod by foot of man. About dawn they put out to sea, and were met by so violent an ebb that three of the ships ran ashore and were held hard and fast on dry land, and the rest only just sailed through the surf and got safe into deep water. The ships, however, which ran aground were floated off when next flood came, and arrived next day where the main fleet

was. They moored at another island, about three hundred stades from the mainland, after a voyage of four hundred stades. Thence they sailed about dawn, and passed on their port side a desert island; its name was Pylora. Then they anchored at Sisidona, a desolate little township, with nothing but water and fish; for the natives here were fish-eaters whether they would or not, because they dwelt in so desolate a territory. Thence they got water, and reached Cape Tarsias, which runs right out into the sea, after a voyage of three hundred stades. Thence they made for Cataea, a desert island, and low-lying; this was said to be sacred to Hermes and Aphrodite; the voyage was of three hundred stades. Every year the natives round about send sheep and goats as sacred to Hermes and Aphrodite, and one could see them, now quite wild from lapse of time and want of handling.

XXXVIII. So far extends Carmania; beyond this is Persia. The length of the voyage along the Carmanian coast is three thousand seven hundred stades. The natives' way of life is like that of the Persians, to whom they are also neighbours; and they wear the same military equipment. The Greeks moved on thence, from the sacred island, and were already coasting along Persian territory; they put in at a place called Eas, where a harbour is formed by a small desert island, which is called Cecandrus; the voyage thither is four hundred stades. At daybreak they sailed to another island, an inhabited one, and anchored there; here, according to Nearchus, there is pearl fishing, as in the Indian Ocean. They sailed along the point of this island, a distance of forty stades, and there moored. Next they anchored off a tall hill, called Ochus, in a safe harbour; fishermen dwelt on its banks. Thence they sailed four hundred and fifty stades, and anchored off Apostana; many boats were anchored there, and there was a village near, about sixty stades from the sea. They weighed anchor at night and sailed thence to a gulf, with a good many villages settled round about. This was a voyage of four hundred stades; and they anchored below a mountain, on which grew many date-palms and other fruit trees such as flourish in Greece. Thence they un-moored and sailed along to Gogana, about six hundred stades, to an inhabited district; and they anchored off the torrent, called Areon, just at its outlet. The anchorage there was uncomfortable; the entrance was narrow, just at the mouth, since the ebb tide caused shallows in all the neighbourhood of the outlet. After this they anchored again, at another river-mouth, after a voyage of about eight hundred stades. This river was called Sitacus. Even here, however, they did not find a pleasant anchorage; in fact this whole voyage along Persia was shallows, surf, and lagoons. There they found a great supply of corn; brought together there by the King's orders, for their provisioning; there they abode twenty-one days in all; they drew up the ships, and repaired those that had suffered, and the others too they put in order.

XXXIX. Thence they started and reached the city of Hieratis, a populous place. The voyage was of seven hundred and fifty stades; and they anchored in a channel running from the river to the sea and called Heratemis. At sunrise they sailed along the coast to a torrent called Padagrus; the entire district forms a peninsula. There were many gardens, and all sorts of fruit trees were growing there; the name of the place was Mesambria. From Mesambria they sailed and after a voyage of about two hundred stades anchored at Taoce on the river Granis. Inland from here was a Persian royal residence, about two hundred stades from the mouth of the river. On this voyage, Nearchus says, a great whale was seen, stranded on the shore, and some of the sailors sailed past it and measured it, and said it was of ninety cubits' length. Its hide was scaly, and so thick that it was a cubit in depth; and it had many oysters, limpets, and seaweeds growing on it. Nearchus also says that they could see many dolphins round the whale, and these larger than the Mediterranean dolphins. Going on hence, they put in at the torrent Rogonis, in a good harbour; the length of this voyage was two hundred stades. Thence again they sailed four hundred stades and bivouacked on the side of a torrent; its name was Brizana. Then they found difficult anchorage; there were surf, and shallows, and reefs showing above the sea. But when the flood tide came in, they were able to anchor; when, however, the tide retired again, the ships were left high and dry. Then when the flood duly returned, they sailed out, and anchored in a river called Oroatis, greatest, according to Nearchus, of all the rivers which on this coast run into the Ocean.

XL. The Persians dwell up to this point and the Susians next to them. Above the Susians lives another independent tribe; these are called Uxians, and in my earlier history I have described them as brigands. The length of the voyage along the Persian coast was four thousand four hundred stades. The Persian land is divided, they say, into three climatic zones. The part which lies by the Red Sea is sandy and sterile, owing to the heat. Then the next zone, northward, has a temperate climate; the country is grassy and has lush meadows and many

vines and all other fruits except the olive; it is rich with all sorts of gardens, has pure rivers running through, and also lakes, and is good both for all sorts of birds which frequent rivers and lakes, and for horses, and also pastures the other domestic animals, and is well wooded, and has plenty of game. The next zone, still going northward, is wintry and snowy, Nearchus tells us of some envoys from the Black Sea who after quite a short journey met Alexander traversing Persia and caused him no small astonishment; and they explained to Alexander how short the journey was. I have explained that the Uxians are neighbours to the Susians, as the Mardians they

also are brigands live next the Persians, and the Cossaeans come next to the Medes. All these tribes Alexander reduced, coming upon them in winter-time, when they thought their country unapproachable. He also founded cities so that they should no longer be nomads but cultivators, and tillers of the ground, and so having a stake in the country might be deterred from raiding one another. From here the convoy passed along the Susian territory. About this part of the voyage Nearchus says he cannot speak with accurate detail, except about the roadsteads and the length of the voyage. This is because the country is for the most part marshy and ruins out well into the sea, with breakers, and is very hard to get good anchorage in. So their voyage was mostly in the open sea. They sailed out, therefore from the mouths of the river, where they had encamped, just on the Persian border, taking on board water for five days; for the pilots said that they would meet no fresh water.

XLI. Then after traversing five hundred stades they anchored in the mouth of a lake, full of fish, called Cataderbis: at the mouth was a small island called Margastana. Thence about daybreak they sailed out and passed the shallows in columns of single ships; the shallows were marked on either side by poles driven down, just as in the strait between the island Leucas and Acarnania signposts have been set up for navigators so that the ships should not ground on the shallows. However, the shallows round Leucas are sandy and render it easy for those aground to get off; but here it is mud on both sides of the channel, both deep and tenacious; once aground there, they could not possibly get off. For the punt-poles sank into the mud and gave them no help, and it proved impossible for the crews to disembark and push the ships off, for they sank up to their breasts in the ooze. Thus then they sailed out with great difficulty and traversed six hundred stades, each crew abiding by its ship; and then they took thought for supper. During the night, however, they were fortunate in reaching deep sailing water and next day also, up to the evening; they sailed nine hundred stades, and anchored in the mouth of the Euphrates near a village of Babylonia, called Didotis; here the merchants gather together frankincense from the neighbouring country and all other sweet-smelling spices which Arabia produces. From the mouth of the Euphrates to Babylon Nearchus says it is a voyage of three thousand three hundred stades.

XLII. There they heard that Alexander was departing towards Susa. They therefore sailed back, in order to sail up the Pasitigris and meet Alexander. So they sailed back, with the land of Susia on their left, and they went along the lake into which the Tigris runs. It flows from Armenia past the city of Ninus, which once was a great and rich city, and so makes the region between itself and the Euphrates; that

is why it is called ,Between the Rivers.‘ The voyage from the lake up to the river itself is six hundred stades, and there is a village of Susia called Aginis; this village is five hundred stades from Susa. The length of the voyage along Susian territory to the mouth of the Pasitigris is two thousand stades. From there they sailed up the Pasitigris through inhabited and prosperous country. Then they had sailed up about a hundred and fifty stades they moored there, waiting for the scouts whom Nearchus had sent to see where the King was. He himself sacrificed to the Saviour gods, and held an athletic meeting, and the whole naval force made merry. And when news was brought that Alexander was now approaching they sailed again up the river; and they moored near the pontoon bridge on which Alexander intended to take his army over to Susa. There the two forces met; Alexander offered sacrifices for his ships and men, come safe back again, and games were held; and whenever Nearchus appeared in the camp, the troops pelted him with ribbons and flowers. There also Nearchus and Leonnatus were crowned by Alexander with a golden crown; Nearchus for the safe conveying of the ships, Leonnatus for the victory he had achieved among the Oreitans and the natives who dwelt next to them. Thus then Alexander received safe back his navy, which had started from the mouths of the Indus.

XLIII. On the right side of the Red Sea beyond Babylonia is the chief part of Arabia, and of this a part comes down to the sea of Phoenicia and Palestinian Syria, but on the west, up to the Mediterranean, the Egyptians are upon the Arabian borders. Along Egypt a gulf running in from the Great Sea makes it clear that by reason of the gulf’s joining with the High Seas one might sail round from Babylon into this gulf which runs into Egypt. Yet, in point of fact, no one has yet sailed round this way by reason of the heat and the desert nature of the coasts, only a few people who sailed over the open sea. But those of the army of Cambyses who came safe from Egypt to Susa and those troops who were sent from Ptolemy Lagus to Seleucus Nicator at Babylon through Arabia crossed an isthmus in a period of eight days and passed through a waterless and desert country, riding fast upon camels, carrying water for themselves on their camels, and travelling by night; for during the day they could not come out of shelter by reason of the heat. So far is the region on the other side of this stretch of land, which we have demonstrated to be an isthmus from the Arabian gulf running into the Red Sea, from being inhabited, that its northern parts are quite desert and sandy. Yet from the Arabian gulf which runs along Egypt people have started, and have circumnavigated the greater part of Arabia hoping to reach the sea nearest to Susa and Persia, and thus have sailed so far round the Arabian coast as the amount of fresh water taken aboard their vessels have permitted, and then have returned home again. And those whom Alexander sent from Babylon, in order that,

sailing as far as they could on the right of the Red Sea, they might reconnoitre the country on this side, these explorers sighted certain islands lying on their course, and very possibly put in at the mainland of Arabia. But the cape which Nearchus says his party sighted running out into the sea opposite Carmania no one has ever been able to round, and thus turn inwards towards the far side. I am inclined to think that had this been navigable, and had there been any passage, it would have been proved navigable, and a passage found, by the indefatigable energy of Alexander. Moreover, Hanno the Libyan started out from Carthage and passed the pillars of Heracles and sailed into the outer Ocean, with Libya on his port side, and he sailed on towards the east, five-and-thirty days all told. But when at last he turned southward, he fell in with every sort of difficulty, want of water, blazing heat, and fiery streams running into the sea. But Cyrene, lying in the more desert parts of Africa, is grassy and fertile and well-watered; it bears all sorts of fruits and animals, right up to the region where the silphium grows; beyond this silphium belt its upper parts are bare and sandy. Here this my history shall cease, which, as well as my other, deals with Alexander of Macedon son of Philip.

BISHOP USSHER DATES THE WORLD: 4004 BC

**James Ussher (1581–1656)
Anglican Archbishop of Armagh
and Primate of All Ireland
between 1625–1656.**

James Ussher (1581-1656), Archbishop of Armagh, Primate of All Ireland, and Vice-Chancellor of Trinity College in Dublin was highly regarded in his day as a churchman and as a scholar. Of his many works, his treatise on chronology has proved the most durable. Based on an intricate correlation of Middle Eastern and Mediterranean histories and Holy writ, it was incorporated into an authorized version of the Bible printed in 1701, and thus came to be regarded with almost as much unquestioning reverence as the Bible itself. Having established the first day of creation as Sunday 23 October 4004 BC, by the arguments set forth in the passage below, Ussher calculated the dates of other biblical events, concluding, for example, that Adam and Eve were driven from Paradise on Monday 10 November 4004 BC, and that the ark touched down on Mt Ararat on 5 May 2348 BC 'on a Wednesday'.

— Craig, G. Y. and E. J. Jones. *A Geological Miscellany*. Princeton University Press, 1982. *Ussher's spellings have been faithfully kept in the following excerpt.*

For as much as our Christian epoch falls many ages after the beginning of the world, and the number of years before that backward is not only more troublesome, but (unless greater care be taken) more lyable to errour; also it hath pleased our modern chronologers, to adde to that generally received hypothesis (which asserted the Julian years, with their three cycles by a certain mathematical prolepsis, to have run down to the very beginning of the world) an artificial epoch, framed out of three cycles multiplied in themselves; for the Solar Cicle being multiplied by the Lunar, or the number of 28 by 19, produces the great Paschal Cycle of 532 years, and that again multiplied by fifteen, the number of the indiction, there arises the period of 7980 years, which was first (if I mistake not) observed by Robert Lotharing, Bishop of Hereford, in our island of Britain, and 500 years after by Joseph Scaliger fitted for chronological uses, and called by the name of the Julian Period, because it contained a cycle of so many Julian years. Now if the series of the three minor cicles be from this present year extended backward unto precedent times, the 4713 years before the beginning of our Christian account will be found to be that year into which the first year of the indiction, the first of the Lunar Cicle, and the first of the Solar will fall. Having placed there fore the heads of this period in the kalends of January in that proleptick year, the first of our Christian vulgar account must be reckoned the 4714 of the Julian Period, which, being divided by 15. 19. 28. will present us with the 4 Roman indiction, the 2 Lunar Cycle, and the 10 Solar, which are the principal characters of that year.

We find moreover that the year of our fore-fathers, and the years of the ancient Egyptians and Hebrews were of the same quantity with the Julian, consisting of twelve equal moneths, every of them conteining 30 days, (for it cannot be proved that the Hebrews did use lunary moneths before the Babylonian Captivity) adjoying to the end of the twelfth moneth, the addition of five dayes, and every four year six. And I have observed by the continued succession of these years, as they are delivered in holy writ, that the end of the great Nebuchadnezers and the beginning of Evilmerodachs (his sons) reign, fell out in the 3442 year of the world, but by collation of Chaldean history and the astronomical cannon, it fell out in the 186 year c Nabonasar, and, as by certain connexion, it must follow in the 562 year before the Christian account, and of the Julian Period, the 4152. and from thence I gathered the creation of the world did fall out upon the 710 year of the Julian Period, by placing

its beginning in autumn: but for as much as the first day of the world began with the evening of the first day of the week, I have observed that the Sunday, which in the year 710 aforesaid came nearest the Autumnal Æquinox, by astronomical tables (notwithstanding the stay of the sun in the dayes of Joshua, and the going back of it in the dayes c Ezekiah) happened upon the 23 day of the Julian October; from thence concluded that from the evening preceding that first day of the Julian year, both the first day of the creation and the first motion of time are to be deduced. — J. Ussher, *The Annals of the World* iv (1658)

The above excerpt makes no mention of the time of day at which creation occurred. In popular references one often finds it given as 9 A.M., and this is wrongly attributed to Ussher. The following excerpt from Andrew D. White's book *A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom* (D. Appleton and Co., 1897, p. 9) identifies the culprit as Sir John Lightfoot: ...the general conclusion arrived at by an overwhelming majority of the most competent students of the biblical accounts was that the date of creation was, in round numbers, four thousand years before our era; and in the seventeenth century, in his great work, Dr. John Lightfoot, Vice-Chancellor of the University of Cambridge, and one of the most eminent Hebrew scholars of his time, declared, as the result of his most profound and exhaustive study of the Scriptures, that „heaven and earth, centre and circumference, were created all together, in the same instant, and clouds full of water,“ and that „this work took place and man was created by the Trinity on October 23, 4004 B.C., at nine o'clock in the morning.“

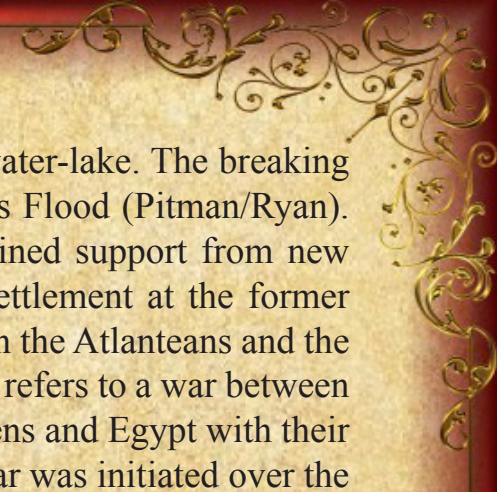
John Lightfoot (1602-1675), Vice-Chancellor of Cambridge University was a contemporary of Ussher. Lightfoot published his calculations in 1644, before Ussher's were completed.

Atlantis - The Sunken Indo-European Capital in the Black Sea

Prof. Dr. Siegfried G. Schoppe University of Hamburg, Germany Christian M. Schoppe, M.B.A.

Independent Researcher, Germany

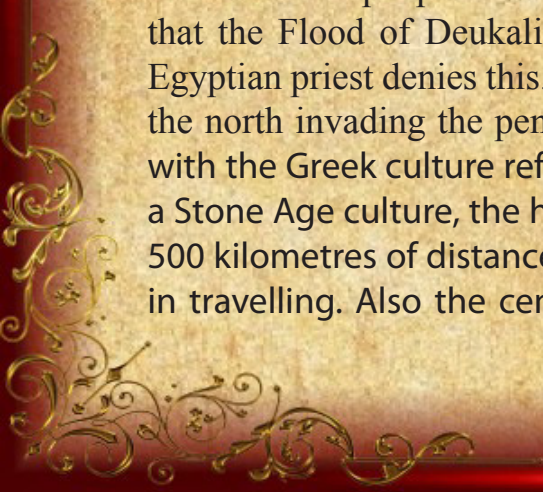
ABSTRACT

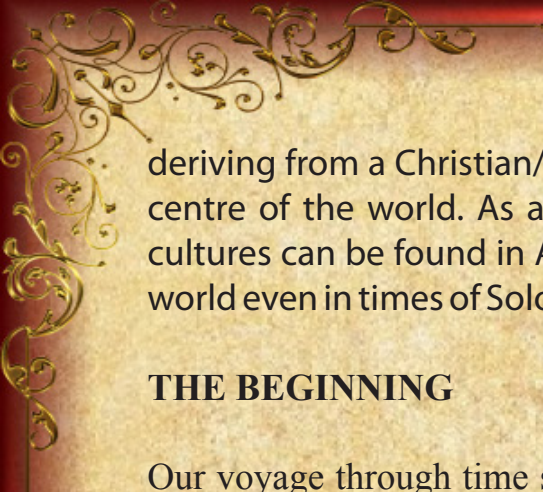

Until around 5500 BC the Black Sea was a (smaller) freshwater-lake. The breaking Bosphorus sill led to a flood commonly referred to as Noah's Flood (Pitman/Ryan). Although heavily attacked, just recently this theory has gained support from new studies. We propose that Atlantis was an early Neolithic settlement at the former shoreline of that lake. With regard to the interactions between the Atlanteans and the ancestor tribes of Athens and Egypt we propose that the saga refers to a war between Europe and Asia Minor (Anatolia) where the peoples of Athens and Egypt with their equivalent goddesses Athene and Neith were located. The war was initiated over the obsidian stone (orichalcos) which was the equivalent of money at that time and which was found in the Carpathian Mountains (hinterland of Atlantis), on Milos (Kyklades) and in Anatolia. As far as archaeology is concerned, the year 5500 BC marks the rise of the Vinca culture on the Balkans with their Old European Writing and the Neolithic Diaspora in Europe. The first settlers reached Egypt at 5500 BC, and we follow the theory of Robert Schoch that the Sphinx dates back as far as 5000 BC. Finally, we were able to locate the former ten kingdoms of Atlantis due to the meaning of the words accompanied by a stunning similarity in sound. We suppose that the Pillars of Herakles are linked to the Bosphorus for several reasons and not to the Strait of Gibraltar. Furthermore, in our opinion the Marmara Sea equals the harbor with a narrow entrance.

GENERAL ASSUMPTIONS

We assume that the information supplied by Plato is reliable also in details except for those facts relating to the military order of Atlantis: The use of horses, iron and large ships. The relation between Atlanteans and the peoples of Greece and Egypt plays a major role. It is important to understand that the saga explicitly refers to ancestor-tribes of these peoples in Asia Minor. In addition, the war against the peoples of Greece and Egypt was a war against Europe and Asia – not against Africa. Last but not least there is evidence that the goddesses of Athene and Neith both have their roots in Asia Minor. Further we came to the conclusion that the culture of the Hellenistic/ancient Greek people can directly be traced back to the Atlantean culture. We assume that the Flood of Deukalion is identical with the Flood of Atlantis – although the Egyptian priest denies this. The Greek culture known today is derived from tribes of the north invading the peninsula 1950 BC coming from Europe. It is not identical with the Greek culture referred to in the Atlantis saga. Since we are talking about a Stone Age culture, the horizon of view has to be limited. Travelling to a point at 500 kilometres of distance forth and back might have taken as much as 100 days in travelling. Also the centre of the view has to be shifted. For today's cultures

deriving from a Christian/Roman tradition; the Mediterranean Sea represents the centre of the world. As a matter of fact, the earliest domestication and settled cultures can be found in Asia Minor. The Black Sea represented the middle of the world even in times of Solon and Plato. /Figure 1: World Map of Herodotos ~450 BC/

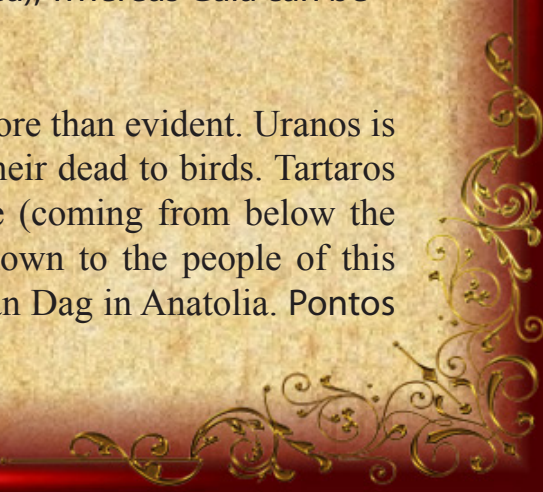
THE BEGINNING

Our voyage through time starts around 8000 BC. The first settlers dwelling at their homes and performing domestication of animals and plants can be found in Asia Minor. The story of Atlantis cannot have begun earlier, because a war against hunter-and gatherer tribes in earlier times fails to make sense. Often the level of development at this Stone Age area is largely underestimated. As a matter of fact, most crafts of the Iron Age can also be found in the Stone Age. The relation of a low density of population plus rapid progress in technology plus fresh soils and favourable climatic warm and humid conditions in Asia Minor at that time made this a golden age. With respect to a very low population of the world (estimated 10 million) people were building large settlements with populations possibly exceeding 5000 inhabitants.

A major example is the city of Catal Hüyük in today's central Turkey. This city featured rectangular buildings, textiles in the style of the 1960's AD, cattle, ovens, clay seals, pottery from the very beginning, basketry and even slag from copper melting was found. The average tallness of the population indicates a very good level of nutrition. Interestingly, this city shows aspects that can be found in Atlantis. First and foremost the whole city was held in the colours red (house frameworks), white (clay on walls) and black (paintings). People were floating timber down the rivers. There also was a strong affinity to the concept of twin-gods.

The golden age refers to a good time, a state of paradise. Referring to conservative Greek mythology this is the time of the goddess Gaia (earth and fertility) and the gods Uranos (sky), Tartaros (below earth) and Pontos (sea), whereas Gaia can be viewed as *prima inter pares*.

The existence of the female goddess in Catal Hüyük is more than evident. Uranos is present, too: It was the habit of these people to expose their dead to birds. Tartaros can be found in the vast use of volcanic obsidian stone (coming from below the surface of the earth). The concept of volcanoes was known to the people of this village: A picture shows the eruption of the volcano Hasan Dag in Anatolia. Pontos

is the Black Sea. The Greek term "Pontos" means sea". Pontos alone is the Black Sea even in Hellenistic times. In the same way the Indo-European term "mare" (Latin), "meer" (German), "morje" (Russian) or "meru" (Indian) originally means the Black Sea. According to the Greek view of the world the Pontos was the middle of the world and the source of all water. In their opinion this sea fed (through rainfalls and underground flows) all rivers and springs. The water was then collected in an ocean surrounding the world and transported back to the Pontos through the Tartaros. At that time the Black Sea was a freshwater lake. Applied to the content of the Bible this allows to locate the Paradise. According to the findings of archaeology the time of 8000 to 6000 BC marked a relatively wealthy time. The advanced Settlers were located throughout Turkey, Iraq, Syria, Jordania and Israel.

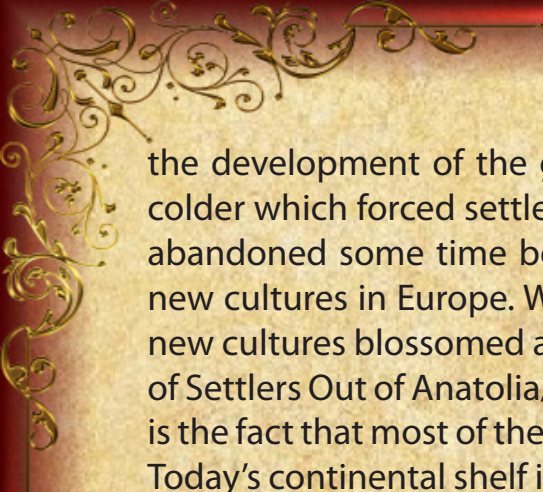
According to the Bible there was a flow coming out of Eden feeding four major rivers in the Garden of Eden. According to Greek thinking these rivers do not have to have an intersection. They are fed by the Pontos which probably equals Eden or – in Sumerian mythology – the god Ea.

Two of these rivers can easily be located since they are still known today under their names Euphrates and Tigris. The stream of Gihon has been the subject of many discussions. As a matter of fact, the Gihon is a spring at Jerusalem explicitly mentioned in the Bible. The Greek view in this context explains how the river can flow "around" the vicinity: It is a spring.

The first of the four rivers is the Pischon. A search for a river and gold in the area immediately leads to the river Menderes in Turkey and the kings Midas and Kroisos who accumulated unprecedented estates of gold on this area. The biblical view of a garden watered by Eden perfectly matches Greek mythology and the rivers mentioned in their correct sequence from left to right describe the area where settlers lived in at that time.

THE RISE

Ice Age Migrations and Foundation Archaeology noted that some time before 6000 BC several settlements in Asia Minor were abandoned. For Catal Hüyük it was eminent that the use of timber was reduced rapidly, which might indicate a climatic shift. Indeed, in the meantime core drillings in Greenland's ice caps revealed that there was a mini-Ice Age from 6200 to 5800 BC, which is also confirmed by

the development of the glaciers in the Alps. Conditions were getting drier and colder which forced settlers to abandon their villages and cities. Catal Hüyük was abandoned some time before 6000 BC. The change in Asia Minor gave rise to new cultures in Europe. While Greece itself had seen settlers as early as 6700 BC, new cultures blossomed at the Danube and Dnjestr regions. /Figure 2: Movement of Settlers Out of Anatolia/ What archaeology did not take into account until today is the fact that most of the migrations went into the area of the northern Black Sea. Today's continental shelf in the northwest edge used to be a large plain. /Figure 3: Black Sea Before/After the Flood (Pitman/ Ryan)/ The key to understanding Atlantis is that after the level of technology augmented rapidly from 8000 to 6000 BC, the time around 6000 BC marks a dramatic change in the organizational model. Asia Minor knew a village-by-village culture without the problems of separation and warfare.

First of all, the organization in Asia Minor was matrilineal, i.e. estate was inherited via women and the prime god was a goddess. Whereas in the first generation of gods in the golden age the goddess of fertility was clearly dominating, in the silver age the Titan Kronos was the first god. The rulers of Atlantis were kings and the first cultures to be found in Europe after the flood were ruled by men. This indicates that the change took place with the establishment of Atlantis around 6000 BC.

Interestingly, the matrilineal structure did not change in Asia Minor until around the first millennium BC. The Hellenistic Greeks – direct descendants of the Atlantean culture – still had to cope with cultures ruled by women (i.e. Sparta, Amazons). This change is also very dramatically reflected in the Bible with Eve harvesting the apple which brought sin over mankind and led people to fight each other – including having to leave paradise as confirmed by archaeology.

Since people then did not know the background of the Ice Age the female rulers obviously had failed the gods and men took the chance to change the balance of power. The important thing is, however, that this change gave the Atlantean culture a strong aggressive potential in the first place.

From Greek mythology we also learn that in the time of the Titans the land was divided between them. Atlanteans built a national culture by adhering to Iapetos. In the Bible, Iapetos is reflected by Japhet, whose sons (i.e. Javan = Greeks) can be found around the Black Sea.

Finally, Atlanteans introduced the concept of godlike kings. This concept has been copied throughout history by most successful cultures such as the Sumerian or Egyptian cultures. The combination of a strict structure and hierarchy, plus a national identification, plus an increased aggressive potential is what allowed them to overwhelm the whole of the known world within a blink of history.

The First Empire The plain in the northwest of the Black Sea provided people with favorable conditions allowing two crops per year, as well as intensive trade via the major European rivers and the Black Sea Lake. Irrigation was possible and conceptionally known as early as 7000 BC, as the Stone Age city of Jericho revealed. Indian Elephants lived in the plain, as they did in Syria until as late as 800 BC. Without doubt migration plus favorable conditions gave rise to a rapidly increasing population.

Figure 4: The Plain Before the Flood (Pitman/Ryan) The capital was founded by Atlas, a son of the Titan Iapetos. We believe that this city is most probably to be found in the former mega-delta of the rivers Dnjestr, Bug and Dnjepr. His brother Gadeiros plays a central role, because this province still existed at times of Solon under this name. We suppose that this name refers to the ancient people of the Getae, who lived in the area of today's Bulgaria. No reference could be found to the next three kings, since their provinces in the direct vicinity of the capital were flooded. However, the first five kings are reflected in conservative Greek mythology:

Atlantis Mythology Greek Mythology Poseidon (father) Iapetos (father) Atlas Atlas (son) Ampheres Prometheus (son) Euaimon Epimetheus (son) Mneseus Menoitios (son) Gadeiros/Eumelos Hesperos (relative) Table 1: First Five Kings of Atlantis

Due to increased population the territory grew along the big European river-areas. Consequently, these five kings can directly be attributed to these rivers:

King Meaning River Autochthon (1) Native Danube Elasippos (2) Horse of War Don Mestor(3)(Sound!)RipeDnjestrAzaes(3)SmallOneBugDiaprepes(3)(Sound!)Glory Dnjepr (1) Native population upwards the river Danube (2) Horse first domesticated in the area of the Don (3) Earlier in the plain the ripe one (Dnjestr) and the small one (Bug) would flow into the glorious one (Dnjepr) Table 2: River-Kingdoms of Atlantis

According to Plato the names of the Kings had a distinct meaning. Solon translated

them carefully into Greek. This fact should not be ignored. It may appear surprising that even today a meaning and stunning similarity in sound can be found and that even the sequence of naming the kings makes sense, since these names have been transferred from Atlantean to Egyptian and then to Greek language. As we will show later, the languages of Atlanteans and Hellenistic Greeks are incidentally the same and we strongly assume that also the earliest language as well as writing in Egypt can be traced back to the Atlantean culture, which at the end spread deep into Asia Minor.

The obsidian stone can be viewed as Stone Age money. It was used and valued throughout the known world in the Stone Age. It was replaced in its function as money after the flood 5500 BC by the spondylus shell throughout Europe. This stone was found in the Carpathian Mountains, on the volcano-island Milos and in central Turkey. We assume that this plus possibly the gold findings in western Turkey eventually were reasons for the war of Atlantis on Europe (= Tyrrhenia; today's Greece) and Asia (Ancestor tribes of Athens and Egypt). A war between settlers in immediate regional contact over wealth and power perfectly makes sense as compared to a global superpower attacking hunter and gatherer tribes throughout Europe and Asia.

With respect to topography, the Black Sea is the "Atlantic Ocean". The flood of salt water into the freshwater lake led to the massive production of methane and hydrosulfide gases in the dying lake, so that the sea became unnavigable after the flood. The rectangular plain matches the sizes provided by Plato and is sloped southwards as described. The area has a steady wind coming from northwest and is sheltered by the Carpathian Mountains (= Atlas-Mountains) in the northwest. Throughout time this area delivered goods via the rivers Alt and Danube to Atlantis. The rich native villages as described have been found by archaeology in the form of Starcevo-Coeroes-Cris cultures.

Figure 5: Black Sea Before and After the Flood; Area controlled by Atlantis (Schoppe) The whole of Atlantis can not have been an island. Since the province of Gadeiros still existed at Solon's times, simple logic commands that it cannot have been an island. Eberhard Zangger showed that the word "island" has been a mistaken translation. The Egyptian sign means "foreign country" in the first place. With respect to geology the area is a continental shelf flooded several times in earth history. We are quite sure that the central island (= capital) is a dome pressed up like for example snake island off the coast of Romania. The "holy colors" already seen in Catal Hüyük probably were found here, which gave the

table mountain an important meaning: red (copper), white (carbon) and black (petroleum) layers.

With respect to the Pillars of Herakles the following has to be noted. Stone- or even Iron-Age people had no idea of an Atlantic Ocean and the Mediterranean as a harbor; to the contrary:

They were positively convinced that there was a circular sea around a flat world. Based on the reduced horizon and the shifted center of view (to Asia Minor) the Marmara Sea was the harbor and the Black Sea was the real sea. The maintained misinterpretation results from the fact that Herakles went to Iberia. At late Hellenistic and at Roman times Iberia was Spain. However, this leads to inconsistencies:

After putting up the Pillars (supposed to be Gibraltar) Herakles put together a fleet to go to Iberia – he was still there! And he came back via Thracia (today's Bulgaria and Romania)! As a matter of fact, in ancient times Iberia was an ethnic group in the east of the Black Sea in the vicinity of the far better known land of Colchis. Peter James brought up that Roman writer Servius remarks:

“We pass through the Pillars of Herakles in the Black Sea as well as in Spain”.

Consequently, in this case the Pillars equal the Bosphorus.

THE DECLINE AND RELAUNCH

The Flood

At the last Ice Age the level of the World Ocean was about 120 meters under today's level. The elevation rose until about 3000 BC. At the end of the last Ice Age around 15000 BC the Black Sea was filled with water from the melting glaciers in Europe and flew into the Mediterranean. Sometime around 10000 BC the water from the glaciers was temporarily redirected into the North Sea.

Consequently, the level of the Black Sea fell to around 120 meters below today's surface, where a shoreline and intact dunes can still be found today. Around 5500 BC the world ocean was about 15, the Black Sea about 120 meters below today's surface. Probably due to an earthquake which is a common event in this area the land bridge between Europe and Asia broke and the saltwater from the

Mediterranean flooded the freshwater Black Sea Lake. Pitman/Ryan brought up radiocarbon dating of freshwater and saltwater shells taken from differing locations in the north in order to support their case of a catastrophic deluge around 5500 BC. An expedition led by Robert Ballard to the former shoreline in the south off the coast of Turkey confirmed the dating of Pitman / Ryan and additionally brought up obsidian stone that cannot normally be found in this non-volcanic district.

Figure 6: Black Sea Change in Fauna 5500 BC (Dimitrov) In addition, a review of the sediments from the bottom of the sea showing a rapid change from the grey freshwater to black saltwater sediments taken 1969 by another expedition confirmed this dating as well as a project sponsored by the European Union did in 2004.

Figure 7: Change in Sedimentary Layers 5500 BC (Dimitrov) Since the theory obviously jeopardizes the current dogma, it was heavily challenged by leading scientists throughout the world. However, the critics fail to provide empiric evidence. Nonetheless, established science tries to move the geocatastrophic event into a timeframe of hunter and gatherer tribes in order to be able to maintain the current proposition.

As a consequence of the rupture of the land barrier at today's Bosphorus, the Black Sea rose rapidly at a rate of approximately 15 centimeters per day, thus filling the plain of Atlantis, today's continental shelf in the northwest. While the rise heavily impacted the people settling in this area, it yet (at the same time) gave them time to flee.

It has to be noted that the way of the flooding let Atlantis disappear in the Sea forever and relatively slowly. This picture is conceptionally followed by the details provided by Plato and the Bible as opposed to a tsunami like event triggered by an earthquake or meteorite. Such an event would destroy Atlantis immediately and would allow the remains to be seen again after the flood has vanished.

Post Flood Migrations

As a result of the flood a relatively dense population started to migrate. It has to be expected, that immediate refugees settled in the vicinity of the Black Sea,

while their movement triggered a 2nd wave of relocations in the meaning of a very rapid further spread of settlers and farmers and knowledge in all directions.

As a matter of fact, the year 5500 marks significant changes. The first settlers to today's Egypt migrated there around 5500 BC. Little has been found about them. The first cities were probably built in the river delta of the Nile. However, since the level of the Mediterranean rose another 15 meters (!) between 5500 and 3000 BC, today the first settlements are buried deeply under sediments and water. Even the dynastic city of Sais, where the Atlantis saga came from, is covered by soil and ground water today. In Turkey the year 5500 marks the end and the beginning of several settlements. However, as opposed to earlier and later times, no settlement survived the impact of the migrations undisturbed. With regard to Europe it has to be noted that the mini Ice Age of 6200 to 5800 BC let settlers migrate to the vicinity of the Black Sea in the Danubian and Dnjestr regions after dwelling in Asia Minor about 2000 years. After another almost thousand years of dwelling in these areas the year 5500 marks the almost immediate conquering of the whole of Europe by the Band Ceramic people. The 2nd wave of settlers or colonists reached southern Germany in 5500 BC and by 5300 BC they were found all over Europe from Paris to the Ural Mountains with an impressingly standardized culture.

With regard to Indo-European language diversion it has to be noted that latest research by Gray/Atkinson indicates that this language originated in Asia Minor. As early as 6700 BC the languages spoken today split from the Anatolian origin, probably marking the first movements from Asia Minor into the Black Sea plain. These early migrations have not been confirmed by archaeological means so far since the traces are buried in the Black Sea under thick layers of sediments.

Around 6400 BC the Tocharian branch split off this language. This language was found in the Taklamakan desert in China. Due to the melting glaciers, the way into Far East was not yet deserted, so that the first migrations obviously did not stop in the northern plain but spread further into Asia. Scientific evidence shows that during the "Silver Age" the concept of lake dwellings as well as the use of domesticated pigs and millet was imported from there. On the other hand, just recently it was discovered that wheat out of Asia Minor or Europe was in use there.

While the Anatolian and Far Eastern language tree diversions ceased, the European part was incubated in Atlantis with its increase in population. About 5500 BC this part

spread over Europe with the migrations triggered by the flood and broke into pieces around 5000 BC in an archaeologically evident wave of warfare and massacres.

The extreme standardization of this European culture over a certain period of time raises the question whether this culture had a center. The trade routes of spondylus shells – the money replacing the obsidian stone – indicate that this center was located close to the Black Sea. Here we find the immediate refugees from Atlantis. One wave of refugees from the Atlantean center followed the river Danube. The first secure place in Bulgaria and Romania was already covered with settlers. Here was the area of the province of Gadeiros. Since the military power of this province was still intact the refugees had to pass and found a new home on the Balkans, past the iron gate of the Danube River in the vicinity of the former native (autochthon) settlers. The Vinca culture started around 5500 BC on juvenile soils without another comparable culture as a predecessor. The settlements were planned and often had terraces. With regard to the culture it can be said that it was very similar to that of Catal Hüyük with regard to crafts and architecture and with regard to religion an believes. The cult of bulls is evident and the colors red, white and black were omnipresent.

What makes this culture extremely interesting is the fact that it had a writing system. Atlantis had a writing system; such a system was required in order to transport the details known today over time, and finally the location of this first writing system in the world tells us where Atlantis was located.

Figure 8: Vinca Script On a submarine expedition, Petko Dimitrov found a plate at the former shoreline in a depth of 120 meters. Not only that this plate was found to be late Neolithic; it carries the same signs that are known from the Vinca culture. This is the first direct link from the Vinca culture back to the Atlantean roots in the Black Sea.

Figure 9: Noah's Plate (Dimitrov) A final word has to be said about the Varna culture that started around 5200 BC at the coast of the Black Sea. This culture featured stone houses, trade with spondylus shells, a hierarchically social structure and the dominance of men over women. The by far largest and oldest gold treasure of the world was found here. We suppose that at least big parts of the gold treasure were brought in by refugees from Atlantis and kept over time until the fifth Millennium BC. With regard to Greek genealogy this time marks the beginning of the "Ebony Age". The god Kronos is replaced by Zeus. Zeus by the way clearly is an Indo-European god coming from the area of the northern Black Sea. He punished the old rulers of the Empire

after the deluge: Atlas was condemned to hold up the sky, Prometheus (=Ampheres) was chained to the Caucasus, Menoitios (=Mneseus) was thrown into Tartaros and Epimetheus (=Euaimon) received Pandora as a gift from Zeus. The surviving provinces were forgotten in the north but their names were written down in Egypt.

According to the flood of Deukalion, he himself and his wife Pyrrha - both grandchildren of the Titan Iapetos (and through their son Hellen ancestors of all Hellenic Greeks) - were the only ones to survive the flood after being warned by Prometheus. Again, here we find the colors red, white and black: Pyrrha means "the red one" standing for fertility. (D)Leucalion means "the white one", with white standing for innocence (like Noah). After the deluge they were advised by a goddess to throw stones behind them. These stones might very well have been obsidian stones. After the flood they were leaving behind both: Death and the old order of Atlantis – the obsidian order.

REFERENCES

Dimitrov, P., Dimitrov, D. (2004) The Black Sea Flood and the Ancient Myths, Varna
Gray, R., Atkinson, D. (2003) Language-tree divergence times support the Anatolian theory of Indo-European origin, *Nature* Vol. 426, p. 435ff, November 27
Haarmann, H. (2003) *Geschichte der Sintflut – auf den Spuren der frühen Zivilisationen*, Munich
James, P. (1995) *The Sunken Kingdom – The Atlantis Mystery Solved*, London
Pitman, W., Ryan, W. (1998) *Noah's Flood – The New Scientific Discoveries about the Event that Changed History*, New York
Ryan, W. et al. (1996) An abrupt drowning of the Black Sea Shelf, <http://ocean-ridge.ideo.columbia.edu/BlackSeaShelf/BlackSeaText.html>
Schoppe, C., Schoppe, S. (2004) *Atlantis und die Sintflut - Die erste Hochkultur versank 5510 vor Christus im Schwarzen Meer*, Hamburg/Frankfurt
Wilson, I. (2001) *Before the Flood – Dramatic New Evidence that the biblical Flood was a Real-Life Event*, London
Zangger, E. (1998) *Die Zukunft der Vergangenheit – Archäologie im 21. Jahrhundert*, Munich
www.blacksea-atlantis.com www.atlantis-schoppe.de
contact: siegfried.schoppe@uni-hamburg.de

The Work of Ulfilas among the Goths

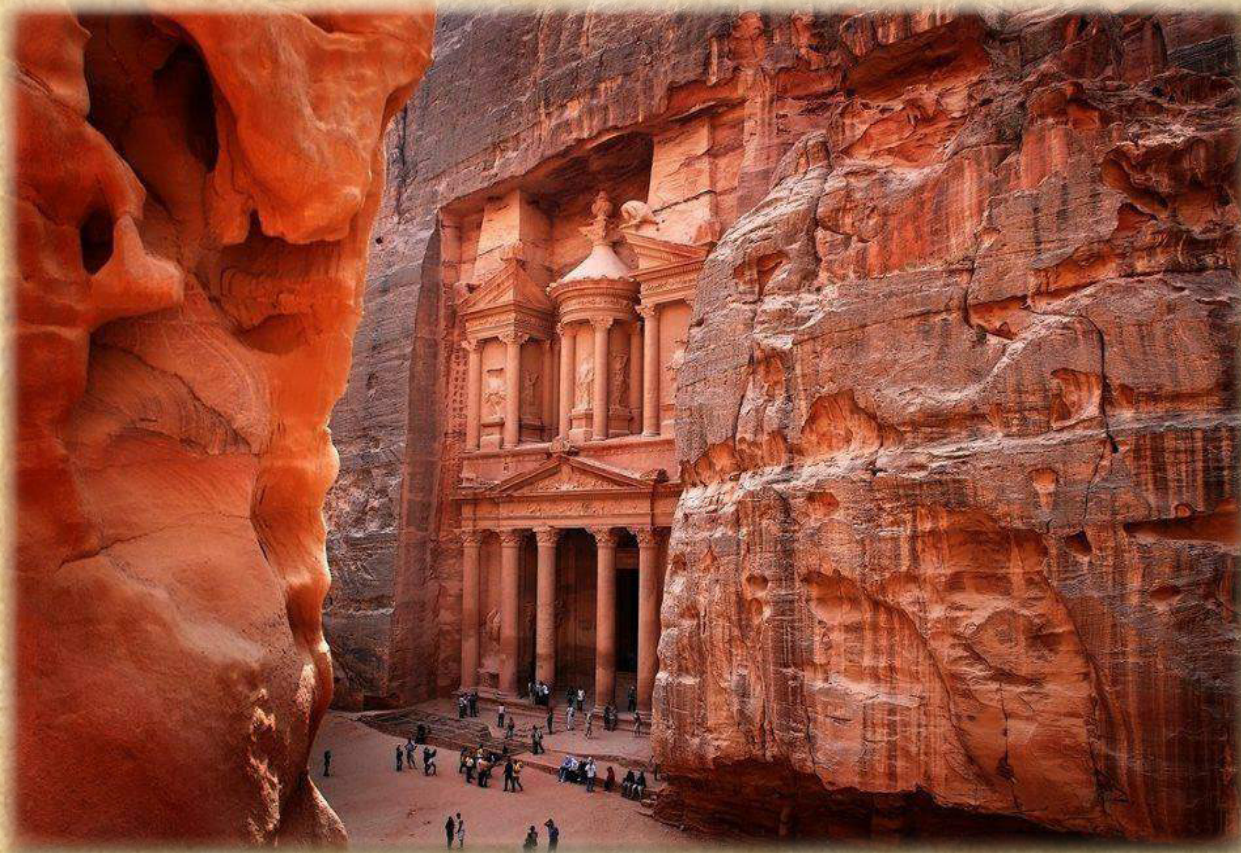
(Philostorgius) says that at this time Ulfilas led a large body of the Scythians (Goths) from those living across the Ister (the people whom in olden times they called Getae, but now call Goths) to the land of the Romans, driven through piety

from their own homes. Now this people became Christian in the following way. In the reigns of Valerian and Gallienus (253-268), a large number of Scythians from beyond the Ister (Danube) crossed into Roman territory and overran much of Europe. Crossing also into Asia, they reached as far as Galatia and Cappadocia. They took many prisoners, including some who were members of the clergy, and went home with a great quantity of booty. Now the pious band of prisoners, living as they did among the barbarians, converted many of them to the way of piety and persuaded them to adopt the Christian faith instead of the pagan. Among these prisoners were the ancestors of Ulfilas; they were Cappadocians by nationality, from a village near the city of Parnassus called Sadagolthina. It was this Ulfilas who led the exodus of the pious ones, being the first bishop appointed among them. He was appointed in the following circumstances: sent with others by the ruler of the race of the Goths on an embassy in the time of Constantine [probably a mistake for Constantius II, 337-361] – for the barbarian peoples in those parts owed allegiance to the emperor, Ulfilas was elected by Eusebius (of Nicomedia) and the bishops of his party (the Arians) as bishop of the Christians in the Getic land. Among the matters which he attended to among them, he was the inventor for them of their own letters, and translated all the Scriptures into their language - with the exception, that is, of the Books of Kings. This was because these books contain the history of wars, while the Gothic people, being lovers of war, were in need of something to restrain their passion for fighting rather than to incite them to it, which those books have the power to do, for all that they are held in the highest honour, and are well fitted to lead believers to the worship of God. The emperor established this mass of refugees in the territories of Moesia, where each man chose to live; and he held Ulfilas in the highest esteem, so as often to refer to him as the “Moses of our time.” Philostorgius admires this man to excess, and records that with those in his charge he was attached to the same heretical opinions as himself.

Philostorgius **Ecclesiastical History** 2. 5, as excerpted by Photius

КРАЙ НА ПЪРВА ЧАСТ, НА ПОРЕДИЦАТА - „ЗЕМЯ НА БОГОВЕТЕ“

1 – Открито е, че във вътрешността на живите клетки има гигантско електрическо, магнитно поле.

2 – Ние раздвижихме това електромагнитно поле, при образуване на словесните форми.

Което чрез дейността на [VM . ARMEDIA](#), го пренесохме във вид на печат, посредством достъпното образуване на материя за ума в безкрайната ни Вселена.

3 – На границата между световите, показано по такъв начин, ние разглеждаме възможността за създаване на невронни връзки, които предполагат възбуждането на интелект над възможната перспектива – добавено, че сме направили пътищата за обуславяне движението на мисълта.

4 – Ние предоставяме възможност за създаване на естествен интелект при използването на невронните връзки, които са налични във всеки от нас. Разширяването, раждането, образуването на същите, се свързва към

биологичната мрежа на човешкия разум.

Чрез човешкия разум от друга страна, който сме разширили по естествен път, ние разглеждаме случващото се във Вселената там, където пристанището успокоено е във комуникативни вулкани, раждащи урагани.

5 – Което допринася разбирането, че Вселената практически е безкрайна, да бъде водещо при излъчването на мисловна субстанция във вид на светлинен сигнал, “псевдофотон” /незабележимо изгаряне/, чийто печат обуславя раждането на светлинен сигнал. Така се отделя конкретната информация към безкраен, разбираем донякъде свят, за който се казва:

”При определени обстоятелства, електроните, субатомните частици могат да комуникират помежду си в реално време, независимо от разстоянието между тях.“

6 – Съществува различно ниво на реалност, която не можем да възприемем, също едно сложно за изразяване измерение, което е аналог на моментното състояние там, където се забелязва. Вселената притежава изумителни свойства, особено когато го няма онова разделение между частиците и това означава, че всичко във Вселената ще е свързано помежду си от първото до последното. Всичко е във всичко и природата е безкрайна.

7 – Холографската природа на съзнанието, отговаря за преработването и разделянето по честоти на конвенционалната, човешка съзнателност, имаща праг на чувствителност, чийто образи ни показват реалност. Но каква е тази реалност, когато се съберат изследванията на мозъчния модел с теорията за Вселената, когато реалността е вторична във вид на трептене, което математически мозъкът го избира и сетивно превръща в реалност на осъзнатото битие, го имаме обяснено. Обяснено е също, че паметта се развива като продукт върху места, възприемащи първични сигнали.

8 – По такъв начин неврони от физиологически области изпълняват функция в паметта, чиято цел е да съхранява наличната информация, така и го прави.

9 – От екип на [VM . ARMEDIA](#), ние предлагаме преживяване. Разбираме и че преживяването не кореспондира със сънищата, миражите, илюзията, нереалното естество.

TEAM ARHEA MEDIA

Но всичко, което е казано и сме срещнали през живота си, е записано в мозъка и се складира във вероятностите на спомените; така информацията продължава да бъде активната част, която се разширява посредством познанието, конфигуриращо личното състояние, личността във всеки от нас /във волева перспектива/, която се ражда, показва, умира чрез трансформацията на ума към пространство от другата му страна. Докато страните са безкрайно число и това е в основата. Пътят към Бездната е динамика. Посредством динамиката на личното състояние, се предоставя възможност невронните връзки по автономен път, съответно през човешкия ни живот от една страна, да се разширяват – един път дадена “магистралата” и човек излиза над първичната недостатъчност, наречена хоризонти и търсенето му, получава съответните резултати. Именно заради тези не потърсени резултати преди, от екип на **VM . ARMEDIA** положихме камъка на посоката, на познанието, резултатно и ефективно. Конфигурира се възможността всеки от нас, да бъде човекът от бъдещето. Предварителната динамика е разрешена накратко с подреждане състоянието

на мозъка, способен да възприема създаденото енергийно поле, което показва посоката, но и което съдържа възможността за показване на посока. Това определя конкретните ни, обективни възможности, ние да разберем какво се предлага, какво се изисква във времето и пространството. Което ще кажем е пренебрежимо малко към онова, което стои след това. Предлага се *танто*. Накратко и в съкратен вид, във вихрова психо-позиция са изнесени сигматично форми от псевдо`фотони, към облаци, които са правещи от познанието области съкратени към убеждението по пътя на логиката и при изграждането на съответната до`материя, кореспондираща с антиматерия – защо? Защото се отразява материя в мисълта, която е енергозависима към Вселената, от другата ѝ страна. Всичко това се постига накратко при резонанс между “Ключ” с ключо-държателя, нека го наречем. От друга страна самият човек става съавтор към прогресивното си начало и сам, произвежда енергия от отвъдното през материя /в мисълта/ в настоящето. Произвеждаме автори. Създадено е електро/магнитно поле, което поддържа разликата между материя с антиматерия – тези, да кореспондират енергозависими помежду си, на разстояние отражението между тях. Магнетизмът обаче, се развива по време на прочит при създаването на вихри за мисълта, която възпроизвежда по автономен път едночислените псевдо`фотони от първи разред, преди да се появи функционалната логика. В тази междинна среда има известно забавяне, което е пренебрежимо малко, но наречено ИПП – инерционна податливост по плът и разгледано в разширения вариант на “Ключ”. Забавянето всъщност не е никак малко, в зависимост от чия страна се разглежда процесът на преминаване през пространство, което е междина, в съкратения вариант на “Ключ” обяснено /подвидово/, което е факт. Всичко това е в основите. Магнетизмът се обяснява чрез качеството – как? Качеството е състояние в дълбочина, предоставящо много възможности, една от които е полет, а полетът продължава към Бездната.

На въпроса, защо се каза, че предлаганото е “танто” – се отговаря така, защото никой не е допринесъл чрез йота към което и да било.

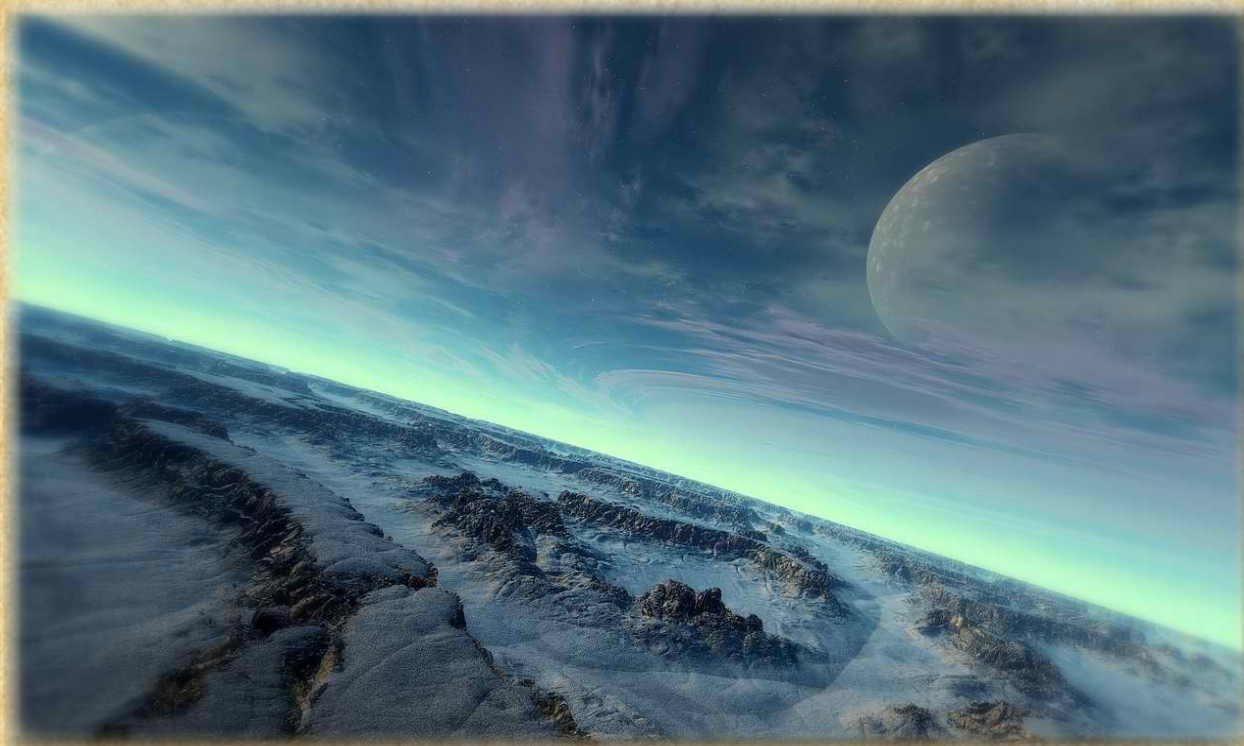
10 – Облаци. *“Паметта не се съхранява на точно определено място, но в целия мозък. Паметта се съхранява не в невроните или в малки групи неврони, но в шаблони от нервни импулси.”* Паметта, се разнася чрез облаци. Структурират се облаци. Съхранена веднъж, тя възприема интерферентния отпечатък и го разнася, при което стойността не се губи, но съхранява. Това говори за енергийния отпечатък на паметта, представляваща мисълта, способна да съхранява детайли. Говорим за спомени, не за първични, физиомоторни реакции обуславящи

функция в тялото, които се съхраняват от центрове, отговарящи за това не като шаблони, способни да възпроизвеждат невронните връзки. Облаците, са електромагнитни фотони, разкриващи се при полет на мисълта. Наричат се също “шаблони”, което не ги изразява чрез пълнота, необходима за точното им разбиране, какво представляват. Споменът не е единственото, което мозъкът може да обработи по холографски, интерферентен път, защото се оказва и че част от първичните центрове в мисълта, могат и се припокриват. Забележката е, че каквото се наблюдава в пространството, то не се проектира директно като такова от мозъка в паметта. Във вид на памет се трансформира конструкция на познанието в динамична среда. Ефирната част нека я наречем, която отговаря към външните белези, систематично се достроява по пътя на логиката, развита до степен на автономен субект. Органите, които са отговарящи към ефирната част – продължават развитието си, дострояват познанието; докато органите от корпуса на телесната част, изпълняват първични задачи. Точно това е разделянето между телесната част на душата, къмто “телесната” част на духа. Опростено, движението в мисълта продължава. Където разбираме, че съобщенията между невроните /нервните клетки на мисълта/, не протичат самостоятелно във вътрешната среда. Когато сигнал достигне до ганглия, представляващ възел от група неврони ограничени със съединителна тъкан, този сигнал продължава излъчването си вълново към съседното му пространство. Знаем, че съседното му пространство е изпълнено с милиони подобни неврони. Създава се облак. Енергията се наслаждава и разширява към т.нар. паметта във вид на интерферентни, електромагнитни сигнали, картини, шаблони. Говорим за квантова физика, където на мястото електронът има способност да се държи като частица, имаща маса и като вълна, част от електромагнитно поле без никаква маса. Природният дуализъм, създава дава образите на двете лица.

По такъв начин, ние променяме структурата на човешкото ДНК, чрез възлагане граматически правила при образуването на клетъчна информация; поддържаеме състоянието. Предложен е енергиен ситнаксист, като за него се знае, че /генетически/ кодът се повлиява от думи и фрази възпроизвеждани в мисълта. Въздейства се чрез колебания с думи върху конкретното ДНК, като алкалните двойки следват промяната на граматиката, както и на синтаксиса. Установено накрая, че материята на живата /човешка/ ДНК се променя с вербалните средства чрез повлияване върху клетъчната динамика. Това е целта. Програмират се клетки в човешкото тяло; препрограмират се старите. Създават се форми на размисъл при основите, за които се каза, че реално целта на [VM.ARMEDIA](#) е да създава съавтори, които започват при автономен режим да решават задачи с цел

създаването на нови задачи. Комуникацията с човешкото ДНК се осъществява в дълбочина. Достигахме до целта, която показва възможността на словесните форми да раждат живот.

Към всичкото това, ние показваме хиперкомуникация към коелното пространство, защото в началото е заложена мигновена проява към свят, която е въз основа на същата. Това е през далечната 1998-ма година, година по-рано, когато светкавицата роди светлина. Тогава се ражда началото, обяснено за положително. Оттук нататък възможностите, да се използват мостовете на Айнщайн-Розен, които съединяват различните области от Вселената позволяващи предаването на информация извън времевото пространство, са напълно реални. Използван е аргументът на физиката, специално на квантовата при определяне на процесите, които се задържат единствено в мисълта /при разглеждане/. Докато пулсиращата Вселена е недоловим след сетивен процес, изпреварващ възможността да се разглежда по естество. При отражението към сигналната ИПП обаче, ние сме способни да направим логическа база, на същият този процес. Възприемаме своеобразно Вселената покрай нас, към която прибавяме логическа база и получаваме свят. От своя страна, което интерпретира познанието ни за свят субективно, без наличните качества в пълнота. Последното, което е невъзможно.

„Силата на подсъзнанието е голяма. На всички е известно, че то следи функциите на човека и ги контролира. Също така е установено, че в него е отпечатано всичко, което се случва, защото подсъзнанието регистрира всяко събитие от живота и свързаните с това резултати в един преголям свят, за да бъде разбран пряко по естество на следящите ги моменти чрез отражение на случващото се с тях. Извършва се действие, проследяват се резултатите; това е залегнало при основите на творческото начало. Човек няма възможността да разгледа заобикалящият го свят самостоятелно, няма ли изход на перспективата към това, за да бъде направена съответната комуникационна среда чрез комуникационна основа. Чрез изместване към обекта се получава и комуникационната ни среда, която ще се отнася до различните области от човешката дейност и творчество. Всичко това обуславя наличието на съзнателност, която е първопричина за изразителната среда в която човек ще покаже присъствието си, естествено разумът и човешката му съзнателност определящи качество на динамиката, позволяваща му съзнателност – но, не в резултат на родената в този свят животинска основа към биологичната мярка, но в резултат от въздействие върху пластове материя след това, в дълбочина от материалния свят и където предметните качества губят материални съставни в остатък към качества, които са допустими единствено в този свят, не другаде. Така се навлиза от първична съзнателност към вторичната подсъзнателност или обратно, в зависимост от реда на разглеждането – разбира се, чрез отражение към субекта имащ възможността да го направи. Това са първите стъпки.

Ако ние търсим врата за към новия свят, но чрез ново пространство със сигурност знаем, че същата тази врата към Вселената се намира на същото място, което ни представлява. Определящо, поведението към познанието пък създава възможността да бъдем и сме адекватни едва когато не допускаме грешки, но намираме онези от Вселенските резултати, които ни гарантират възможното /за нас/ оцеляване. Вселената е безкрайна, от безкрайната Бездна, което не на последно място говори за опасността свързана с Вселенските резултати. Вселената не е безопасна. Това е материя на познанието, чрез която се получават гарантирани резултати. Резултатите обаче не винаги гарантират положителен знак за човешките преживявания, когато не се управляват при раждането на резултати и което, разбира се често убягва. Особено, когато човек няма представа и се оставя на лични/безлични миражи, въображения, вътрешна дейност на мозъка произвеждащ материя с инертен състав, чрез подредба към

хаос, човек губи представа за своята дейност, изразява я творчески адекватна, което не е точно така и говори за слабост, изкривеност, често намиращи се приемници, последователи, ценители реално, които са жертви. Тази човешка неадекватност, възпроизвежда цели комуникационни обеми на лична среда, която се възприема за елитарна, на друго ниво, възвишена, прочувствена, всъщност, която е губеща се в основите на съответните качества, чиято придадена стойност е безполезна, без никаква стойност, безплатна, скъпо платена. Тоест, човек не показва, не съдържа градивна материя към друго ниво и в друго пространство, когато се заблуждава от собственото и мозъчната му дейност, е изразяваща енергийните качества, съответно показвани в хоризонта на енергийния праг. Преодоляването му към момента е невъзможно, защо? Защото енергийния праг, чрез човешката ни динамика /наречено също суета/, представлява единствено свойствата, изразени по съответния начин в човешката ни среда. Преодоляването на енергийния праг, все още не е направено.

/Духовните преживявания, са от друго естество. Мозъчната ни дейност е пребогата в душевната си среда, към момента обаче, която е крайно ограничена./

Достигнали енергийния праг, който е качествено непреодолим към момента състав, ние сме търсещи изход от ситуацията, като възлагаме надежди с внимание върху нови неща, за съжаление използващи или възползващи се от стари, неработещи предпоставки по същество, когато се налива вино в стари, често изтъркани мехове от употреба, често злоупотреба с цел да се покаже, да се представи нещо за ново, което не е преодоляващо енергийния праг.

Наясно сме, че това към момента не е във възможностите да бъде направено, нито всеобщо ни представлява. Особено, когато губим първопричината към съзнателност из основите на сегашното битие, или когато поведението ни се определя посредством материя в преживяното, което е крайно и недостатъчно, за да бъде признато за първопричина в дълбочина, често убягваща ни, намирана по инерция на човешката / животинската адекватност, когато говорим за качества. Оставаме в същия свят.

Кое то наложи, да се направи друго. Изграждането на мисловна към немисловна основа и двете, които са от мислима към немислимата база енергийни съставни, произведени в съответните резултати. Чрез използването на отражения към всичко това, успешно се завърши проект, който показва възможните пътища; разтваря мисловни константи; обособява налично пространство; създава завършени фрази – немислими, създаващи вирхи в плътта във вид на усещане,

предусещане, получаване на възможните качества. Доказано е, че душата нека я наречем, прониква в материята чрез усукване, завихряне на полето, което пренася, съхранява енергия през цялото време във физическото пространство. Показващо, което е не само човешката ни душа, намерена в изключителна светлина и която се връща към своето битие след смъртта. Душата не на последно място е светлинен мираж и затова, се страхува от мрак. От друга страна, в себе си носим формата на безкрайното преживяване, свързано по един или друг начин към мярката, която е създаваща превъзходната степен на човешките качества. Дори и да имаме качества, ние не ги притежаваме в комуникационната си среда, когато са изкривени или когато се злоупотребява, защото произведените от нас резултати са изкривени, недостоверни, изопачени, свързани към динамика на лъжа с цел zlepоставяне, възбуждането на качества реално, които са липсващи /по-горе се каза/.

Затова се направи друго. Обхванати бяха светлинните качества при основата, преди да бъде събудена мисловната дейност към човешката адекватност, посредством атакуване на първичните, външни центрове във властта на човешкото тяло, направено в до/сетивна среда. Поставена при основата е трансцедентната наука, езотериката преди да бъде родена, магията преди да се развие. Всичко това е предшествано от един изумително тих, неестествен за нас полъх на веществото като материя в мисълта. Събудени са камбани на съответните фрази, събиращи в себе си свойства на логиката и антилогиката; на силата и безсилието; на възможното с невъзможното.

Поставени са основите. Накратко, което беше направено чрез инерция на човешкото преживяване, водени чрез вниманието върху съответните фрази с ключов момент, повлияващ върху остатъчната материя в мисълта. Затова камъкът, беше наречен “Ключ”. Една от възможностите човек да открие невиджани свойства на разума; да намери себе си към пределите на света; да получи път към пространството водещо в изумителната среда, на “Божията Магистрала”. За да се достигне до нея обаче, са необходими първичните качества.

Тези качества, вече родени са представляващи човешкия свят. В началото.

Нататък, следва развитието на конкретна динамика в съответната ѝ среда, която ще означава моментното състояние, обяснимо с речта и чрез знаците към комуникация, създаващи сила. Обаче, как използваме знаците – схематично заложили в мисълта индуктиращи сила, която отключва възможностите накрая,

които са конкретни, определени от практиката, която ни представлява? Това е въпрос на сигналното сходство достигнато с опита, който опит човек притежава. Особено след раждането в подобен свят, човек получава възможност да бъде част от човешкия свят и от ангелския, когато сме там. Гаранция от друга страна също няма, защото няма гарантирани пътища от субективна страна, човек да покаже познание, чрез личната адекватност. След своето раждане, което се изпълнява по естество, човек попада в съответната му среда. Оттук нататък възможностите касаят безкрайно число, често, което се разминава от превъзходните степени, които са позволяващи полет. Човешката логика е логика на творец, който достига до творческите предели и продължава нататък. Разбира се, това се развива в условията на предварителен, структуриращ се полет и когато, предварително, първо му се показват възможностите; калибрира се функцията позволяваща полет – нормален, устойчив, предаваем, запомнящ се.

Достигат се структуриращи, информационни обеми, които са представляващи индикация към човешкото състояние в сила да представлява човешкия свят. Това е задачата от друга страна, да съберем наличната информация; да бъде показана разбираемо; да бъде разпространена – защо? Защото новият свят, изразява готовност да ни покаже комуникация чрез предмети, налични в заобикалящата среда, съдържащи тайнствената природа на сигналното естество, който свят продължава към бездната след това. Забележката е, че сигналното естество продължава. Забележката е, че сигналното естество е безкрайно. Както и забележката е, че сигналното естество е самият край, изразен към субективна среда.

Тогава, достигнали зад пределите на света от другата му страна получаваме немислимото, невероятно, неизразимо чрез конвенционалната практика на речта, при полагането на знаци в ума позволяващи нереално, да сме свидетели на предметните качества, на предметните чудеса. Защото в края на краищата, ние създаваме същите тези условия за възникването, без да го подозираме резултатно. Това би могло да се нарече с религиозната практика конвенционална “магия”, което ние самите сме предизвикали при неопитност – без да го подозираме, а при опитност търсещи механизма. Това би могло да се нарече също атеистичен вулкан, свързан с практиката на научно обоснована среда, която среда потвърждава конкретно, точно и ясно показаното. Преди да се развие обаче, го имаме обяснено, след което го имаме съхранено. Това е материята, показваща механизма на ключ към производните за ума позволяващ

човешката логика, да се развива устойчиво, стабилно, запомнящо се.

Използва се базата на достигнато към предметните качества, които са свързани с био-физични процеси, чрез реакция на химична основа създаваща био-физична среда. Това изразява повърхност на условно “душевните” качества нека ги наречем, които се свързват с материята на света обяснимо, стабилно, устойчиво с раждането на който и да било във властта на човешкия свят. Тогава човешкият свят нанася първите белези, после вторичните и така, се оформя човешкото в нас – изразяващо предиктив към Вселената, докато ние сме на земята във вероятност, която е действаща чрез ума, имащ собствена перспектива.

Комутира се сигналното естество на човешкия опит и в човешкия свят, идващ от Бездната въпреки нас; въпреки сигналната перспектива категорично, която е създаваща хоризонти, предели, граници, резонансните пръстени видимо и невидимо, показващи свят. По такъв начин търсенето на светове продължава, а намирането на светове съхранява човешкото ни познание в свят, отразяващ пределите в нас. Личното качество от друга страна; това е механизмът на ключ за проникване и със сигурност, допринася да бъде показано роденото чрез ума разбираемо, допустимо, дългоочаквано. Защото човекът е жаден, търсещ субект, но човек е посредник често, което не се забелязва.

Ние, от екип на [VM . ARMEDIA](#) не знаем чрез колко думи е създаден светът, една или две, върху скрижалите, нито къде е написано казаното преди нас, върху каменни плочи; какъв е обемът на работата; къде са останали тайните неразкрити преди нас, но ние показваме при основата на света – неговото, във власт по един допустим, разбираем логически начин, отварящ пътека към бъдещето на всеки от нас.

Разбира се, това е изключителна работа. Нелека задачата ни е да се справим оттук нататък с рационални неща, които касаят разпространението, комуникацията, съхранението, представянето на онова, което широко разтваря пътя към магистралата за ума. “Божията магистрала”, за която се говори е качество. А човекът е жаден, особено, когато не се задоволяват потребностите на жаждата му. Човекът е жаден и когато, се задоволяват потребностите на жаждата.

В началото, ние показвахме жаждата; после допуснахме жаждата; задоволихме въпросите й; дадохме отговорите на всички възможни въпроси; заключихме формата съхранена в ума, за да има безусловните качества същият, когато направи възможното му, конкретно, точно и ясно.

Намираме, че процесът представлява продукт, чието разпространение в публичното пространство ни доближава към новия свят. Обяснено, което ще бъде разпространено при делегиране на права към общественото пространство, необходимо съдействието на експерти, логически запознати с материята на фотонната фраза, че всичко е светлина.“

/ТРЕТО/

Това, което ние предлагаме идва от бъдещето. Това, което предлага екипът няма сравнителна част; няма дори аналог колкото и да се използват словесните форми. От друга страна, словесните форми творят и разграждат, ние създаваме. **VM . ARMEDIA** намери за правилно, да направи блокова схема, показваща принципа на проникване на материя в свят, който идва от бъдещето и се среща в сегашния.

Разбира се, обградени със завист, неадекватност, неразбиране, мнителност, ние търсим среда между еднакви, способни да изградят един нов свят различен от

този, който познаваме. Търсим комуникация въз основа на което предлагаме. Никак не е малко за знаем,

Изразява се готовност за работа, за просветителска дейност, което е трудоемко и като изпитание обхваща екипната работа в организация между сродни, имащи интерес от напредъка

Колега и член от екип на [VM . ARMEDIA](#) е зает с разработването на план, който представя процесите на научна основа и което, ще бъде представено в пълнота. Дейността му касае постановка на синхронизиране различните артефакти, допълващи изоснови картината. Допълнителен факт е завършеното образование в Мичигански университет, също в щат Пенсилвания с предмет, моделиране поведението на човека в обществената среда.

В детайли сме запознати с комуникацията на всички равнища в общественото пространство, създаваме по такъв начин усещането за близост, стабилност, адекватност в различни условия на човешката ни проява, която е доказваща способността ни конкретно, точно и ясно касаещо индивида, но и филтрираща способността към реакция волево изразяваща всеки от нас. Създаваме бъдещето оттук в настоящето чрез невронното разширяване в три направления – научната област, изследване поведението на психо-логическата основа при обосновка в материална среда, творчески обуславящи възгледа към пространство на Космоса, на Земята, резултатно и към момента достатъчно.

[/ПОСЛЕДНО/](#)

На прага на Новата 2016-та година, Ви честитим Коледа и Рождество на Спасителя на човечеството, Който през хилядолетната съдба на земята, отваря познанието към нас в пълнота и която е необходима на търсещия човек, на можещия човек. Този се ражда като награда предадена му от Космоса на Земята.

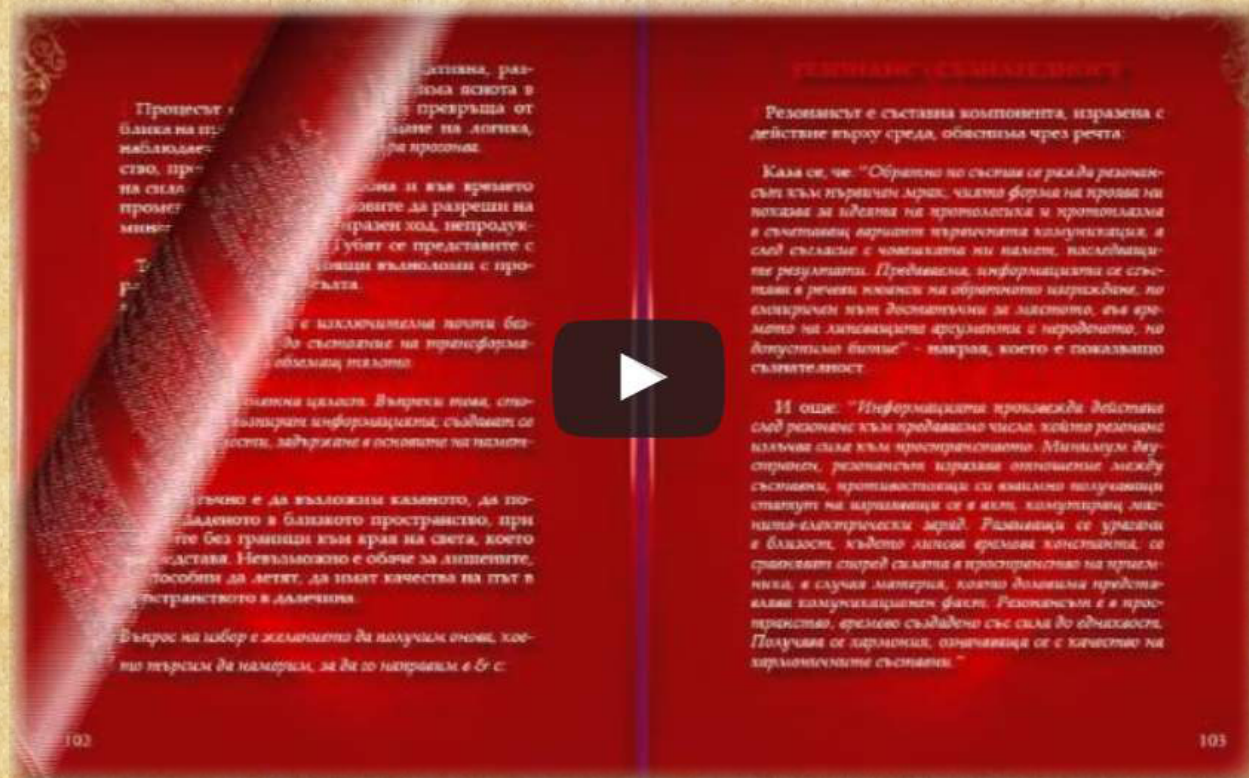
Свидетели сме, че познанието /с изключение/ на порочната практика ни показва прозорец към миналото заради бъдещето на човешкия род. Свидетели сме и че човешкия род, не е изоставен въпреки борбата за оцеляване в условията на враждебна среда, която не му позволява да разгледа света изучавайки го свободно, достъпно и адекватно. Изкривената информация, заложената да бъде такава по никакъв начин не лишава бъдещето от настоящето, да бъде свободно в избора си на търсещото начало. Затова сме свидетели на възможността, да достигнем до истината за отминали вековете преди нас, пренаписани чрез историята преди нас, много преди нас. Ние сме търсачи на истината за

българския народ, на религиозната му доктрина в условията на подмяна на истината. Това ни прави силни, свободни, достойни към новия свят.

Свидетели сме как търговците в Храма преди празниците на Бога, повишиха цените заради касичките си. А Богът на правдата е Един, другите богове се борят за мястото Му. Бисерът е един, камъните са много. Оригиналът блести със собствена светлина, другите използват отражението, показват се в отражението му. Ето това е истината, другата истина.

Българския народ е трудолюбив, ангажиран да изучава плодородието на Земята докато други народи в същото време, са заети да пренаписват историята му. Така достигаме до объркването, да не знаем за случващото се в настоящето по пътя към бъдещето, без да знаем за настоящето като наследници на живота на прародителите от миналото към бъдещето.

А това е недопустимо.

ДОБРОТО НАЧАЛО, В НАЧАЛОТО НА СВЕТА

Всяка история си има началото, през далечното си начало всяка история носи

спомените, преданията, митологията като първообраз на действителното, съзидателно, креативно към този свят общочовешко начало след себе си, носещо човешките пластове да се срещат с духовните като крепости, възвишения, от основите на познанието за проблясъка, според огъня съизмерим към безкрайното и щедро небе в края на краищата, имащо нас – човеците, които са можещите, способните, знаещите, търсещите, намиращите, резултатните.

Днес това е награда. Наградени сме чрез познанието за това, което ни представлява. Същевременно сме лишени от наградата за това, което ни представлява. Тези две сили се борят със завистта, способна да обругава докосваща се до краищата на света.

(„Е-страницата е платформа към бъдещ проект, като място събирателно за целта – духовен напредък, с център в България. Продължаваме напред със знамето, разширяващо се към безкрайно число; ние нямаме числена стойност. Ние не сме легион, за да носим напредъка на познание към духовния свят, но го правим чрез тласък през настоящето, което е задача – трудоемка, но благодатна, благородна, напълно достатъчно.)

Креатори сме, създатели, причинители, откриватели, хора от бъдещето, от далечното минало сме възседнали духовното естество като птица през вековете до днес, четящи, споделящи.

Оказва се, че ние сме в центъра на пробуждането и на рода, и на човечеството.

Накрая, което е подменено по неизвестни причини – защо?

Ще запитате, са подменени религиозната и светска доктрина – имащи верските разклонения в обществото между народите, както и кой иска да управлява народите? Какво им се дава в замяна на тези народи? Какво се взема от тези народи; защо комуникацията не е доброволна? Свидетели сме на неравностойна по своя характер, измамна комуникация. Но това се допуска за изучаване в режим на автономна регенерация, в центъра на която намираме младите, неопитните, невръстните попадащи още в началото на дърво, което е с изрязани корени.

Ние от [VM.ARMEDIA](#), не знаем причината за това, но сме длъжни да споделим и че Духът на България продължава и преди, след нас ще пребъде във вековете.

Кое е цялото ни богатство – богатството на духа.

СВОБОДЕН КОД ЗА РАЗПРОСТРАНЕНИЕ - CCL / OSD

All Creative Commons licenses have many important features in common. Every license helps creators — we call them licensors if they use our tools — retain copyright while allowing others to copy, distribute, and make some uses of their work — at least non-commercially. Every Creative Commons license also ensures licensors get the credit for their work they deserve. Every Creative Commons license works around the world and lasts as long as applicable copyright lasts (because they are built on copyright). These common features serve as the baseline, on top of which licensors can choose to grant additional permissions when deciding how they want their work to be used.

A Creative Commons licensor answers a few simple questions on the path to choosing a license — first, do I want to allow commercial use or not, and then second, do I want to allow derivative works or not? If a licensor decides to allow derivative works, she may also choose to require that anyone who uses the work — we call them licensees — to make that new work available under the same license terms. We call this idea “ShareAlike” and it is one of the mechanisms that (if chosen) helps the digital commons grow over time. ShareAlike is inspired by the GNU General Public License, used by many free and open source software projects.

Our licenses do not affect freedoms that the law grants to users of creative works otherwise protected by copyright, such as exceptions and limitations to copyright law like fair dealing. Creative Commons licenses require licensees to get permission to do any of the things with a work that the law reserves exclusively to a licensor and that the license does not expressly allow. Licensees must credit the licensor, keep copyright notices intact on all copies of the work, and link to the license from copies of the work. Licensees cannot use technological measures to restrict access to the work by others.

An open-source license is a type of license for computer software and other products that allows the source code, blueprint or design to be used, modified and/or shared under defined terms and conditions. This allows end users and commercial companies to review and modify the source code, blueprint or design for their own customization, curiosity or troubleshooting needs. Open-source licensed software is mostly available free of charge, though this does not necessarily have to be the case. Licenses which only permit non-commercial redistribution or modification of the source code for personal use only are generally not considered as open-source licenses. However, open-source licenses may have some restrictions, particularly

regarding the expression of respect to the origin of software, such as a requirement to preserve the name of the authors and a copyright statement within the code, or a requirement to redistribute the licensed software only under the same license (as in a copyleft license). One popular set of open-source software licenses are those approved by the Open Source Initiative (OSI) based on their Open Source Definition (OSD)

ТЕХНИЧЕСКА ИНФОРМАЦИЯ, СВЪРЗАНА С VM ARMEDIA TEAM

Ние сме креативен, творчески екип от специалисти в областта на психологията, медия и интерактивна комуникация, историческите науки, обществознание и сродните му; притежаваме медиен комплекс за собствено разпространение на продукти, които се /и ще се/ произвеждат от [VM . ARMEDIA](#) направено от различни точки на земното кълбо и в пространството. Притежаваме разработки от специално естество в полза на бъдещето, които ще бъдат представени /част от тях/ на широката публика, като целта в крайна сметка е равнището на осъзнаването на всеки индивид като клетка от тялото на човечеството, към един подобър и хубав свят.

Екипната дейност продължава с инициатива, свързана с бъдещето от настоящето в процеса на личностно, обществено осъзнаване.

Какво наложи издаването на електронната книга - специално поредицата
„ЗЕМЯ НА БОГОВЕ`ТЕ“?

На този въпрос, ще отговорим така - постоянното атакуване на личния сайт, където е съхранена информацията, с публикувани данните, за да бъдат предпазени, което от своя стана наложи събирането, включително разпространението по целият свят с цел - свободна употреба на медийния продукт, на обществения продукт с продуктивно начало през 2017.

Ние няма да се възползваме по никакъв начин от човеколюбието с комерсиална цел, да изискваме средства, точно обратното - приканваме към разпространение продуктите на [VM . ARMEDIA](#) свързано с дейността на творческия екип и на свързаните с него лица.

От друга страна, предвид ситуацията в общественото пространство у нас и зад граница. Не се съобразяваме с никого ; не дължим отговори на никого ; в полемика не участваме ; не дължим средства ; свободни и независими сме от настоящето ; не намираме идеята като полезна по обратен ред.

Затова вместо да се възползваме, ние въздаваме. Откровено и по такъв начин, поведение-то на [VM . ARMEDIA](#) е позитивна константа.

Малко преди това имаме издадени свободни заглавия - „Успение в Рая“ и специалната книга „КЛЮЧ“, обяснено защо и което е свързано с името. През 2017 година излизат заглавията в пълен състав в многотомник на дейността от област - психология, мистика и история, археология, космогония, бъдеще.

Накрая, дадена информация за контакт - при желание за контакт или по друга причина, да ни намерите по общоприети въпроси в общественото пространство. Надяваме се ползата да е двустранна - да не бъдем забравени в събранията на боговете и ангелите тук - на Земята, разбира се по пътя на всеки от нас към Небето и Божията магистрала.

Където в края на краищата, е пристанището ни.

Бог да благослови God bless us, целия свят!

We are creative, [media and scientific](#) team that deals with the tasks of [the future](#). We bring media product in the field of psychology, aesthetics of human logic towards creative beginning for everyone. As carriers of regenerative and creative charge, we set at the beginning of several books, three of which are **1** Asumption Intosh Haven ; **2** Key ; **3** Planet Humanity - voluminous in four editions... but foundational stone. We deal with design and graphics we own television, radio network on the Internet ([TV & RADIO](#)). Spread on Facebook the details described in the section - „[for us](#).“

In the interest of You will be happy to communicate to launch a human future.

May **God bless the venture**,

[1 Asumption Intosh Haven](#) / [2 Key](#) / [3 Planet Humanity](#)

[U-STREAM / LIVESTREAM / ARMEDIA TV - IN FB / ARMEDIA TV IN L-STREAM / ARMEDIA IN - ARCHANGEL / ARMEDIA IN ARCH - LS / ARMEDIA IN ARHEA / ARMEDIA IN FB - LS / R - STREAM / RADIO – L RADIO – S / R - BULL](#)

ARMEDIA TV

Live streaming

LIVESTREAM.TV

ТЕЛЕВИЗИОННО СТУДИО - LIVESTREAM / U-STREAM

РАДИОСТАНЦИЯ И ТЕЛЕВИЗИЯ FLASH - ДИРЕКТНО

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪВЕДЕНИЕ	- 10
ПЛАНЕТА / ПЪРВА	- 16
ПЛАНЕТА / ВТОРА	- 83
ПЛАНЕТА / ТРЕТА	- 144
ЗЕМЯ НА БОГОВЕ :	
ПРИЛОЖЕНИЕ	- 287
ВЪЗРАСТ НА ЗЕМЯТА	- 375
ПРИЛОЖЕНИЕ :	
ОРФЕЙ, НЕМРУТ ДАГ	- 473
ОБОБЩЕНИЕ	- 579

ИНФОРМАЦИЯ

Българска, първо издание.

Автор: **Фин Стоянова**

Редактор: **Валери Георгиев**

Художник: **Фин Стоянова**

Коректор: **Валери Георгиев**

дизайн & графика: **АРХЕА BG**

За връзка с нас:

GSM +359/886 25 25 09 / facebook.com/arheabooks

e-mail - arheabooks@gmail.com

GSM +359/884 829 669 Dark

Предпечат - **АРХЕА Пресвета Богородица**

АВТОР / ИЗДАТЕЛ - 978 619 90452

ISBN - 978-619-90452-8-2

Формат - 84X108/16 ; Печатни коли ; e-mail

АРХЕА

ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ

Интеллектуална собственост, CCL / OSD

Copyright ©2017

СНАД

Land of the Gods

ЗЕМЯ НА БОГОВЕ

ПЪРВО ИЗДАНИЕ